ആദ്യകാല മലയാളകവിത

എം.എ. മലയാളം

ഒന്നാം വർഷം

സ്റ്റഡി മെറ്റീരിയൽ

2015 ADMISSION

കാലിക്കറ്റ് സർവ്വകലാശാല
വിദൂര വിദ്യാഭ്യാസ വിഭാഗം
കാലിക്കറ്റ് യൂണിവേഴ്സിറ്റി പി.ഒ., മലപ്പുറം–673 635

2002

UNIVERSITY OF CALICUT

SCHOOL OF DISTANCE EDUCATION

STUDY MATERIAL

I YEAR MA MAL:AYALAM

(2015 Admission)

ആദ്യകാല മലയാള കവിത

Prepared by: ഡോ.ജയ്സൺ ജോസ്
അസിസ്റ്റന്റ് പ്രൊഫസർ
മലയാളവിഭാഗം
സെന്റ് തോമസ് കോളജ്,കോഴഞ്ചേരി.

Scrutinised by: ഡോ. വി.അനിൽകുമാർ,
പ്രൊഫസർ,
മലയാളവിഭാഗം,
കാലിക്കറ്റ് യൂണിവേഴ്സിറ്റി.

Layout & Settings *Computer Section, SDE*

©
Reserved

ആദ്യകാലകവിത

ഉള്ളടക്കം

മൊഡ്യൂൾ 1 നാടൻ പാട്ടുകൾ
പൊന്നിറത്താൾക്കഥ
ഒതേനനും ഓണപ്പുടവയും
മൊഡ്യൂൾ 2 സംഘകാലകവിത
പാട്ടുപ്രസ്ഥാനം
രാമചരിതം 1–3 പടലങ്ങൾ
തിരുനിഴൽമാല
നിരണം കൃതികൾ
a.കണ്ണശ്ശരാമായണം – കിഷ്കിന്ധാകാണ്ഡം (ആദ്യ 20 പാട്ട്)
b.ഭാഷാഭഗവദ് ഗീത (10 പാട്ട്)
രാമകഥപ്പാട്ട് – ബാലകാണ്ഡം:ഒന്നാം വിരുത്തം
മൊഡ്യൂൾ 3 മണിപ്രവാളസാഹിത്യം
സന്ദേശകാവ്യ പ്രസ്ഥാനം
ഉണ്ണുനീലി സന്ദേശം (പൂർവ്വ ഭാഗം)
ചമ്പുക്കൾ
ഉണ്ണിയച്ചീചരിതം (പൂർവ്വ ഭാഗം)
രാമായണം ചമ്പു (ഉദ്യാനപ്രവേശം)
നൈഷധം ചമ്പു (ആദ്യ 10 ശ്ലോകം)
ചന്ദ്രോത്സവം
നളചരിതം ഒന്നാം ദിവസം
മൊഡ്യൂൾ 4 കൃഷ്ണഗാഥ (രുഗ്മിണീസ്വയംവരം) – ചെറുശ്ശേരി
എഴുത്തച്ഛൻ (സുന്ദരകാണ്ഡം) – ലങ്കാദഹനം
പൂന്താനം – ജ്ഞാനപ്പാന
കുഞ്ചൻ നമ്പ്യാർ –കല്യാണസൗഗന്ധികം
രാമപുരത്തു വാര്യർ – കുചേലവൃത്തം
അർണോസു പാതിരി
മോയിൻകുട്ടി വൈദ്യർ– ബദറുൽ മുനീർ ഹുസ്നുൽ ജമാൽ (പൂമകളാനെ എന്ന ഇശൽ)

മൊഡ്യൂൾ 5 മയൂരസന്ദേശം (പൂർവ്വ ഭാഗം)
കോമപ്പൻ
മലയവിലാസം
ഒരു വിലാപം
കേശവീയം
കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ

മൊഡ്യൂൾ 1
നാടൻപാട്ടുകൾ

സാഹിത്യത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ അംഗീകൃതമായ നിർവ്വചനങ്ങൾ നൽകി പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം പഠനം നടത്താവുന്ന പ്രസ്ഥാനങ്ങളുണ്ട്. ശാസ്ത്രീയമായ രീതിയിൽ ഓരോ കൃതിയേയും വിശകലനം ചെയ്തു നിഗമനങ്ങളിൽ എത്തിച്ചേരാം. മഹാകാവ്യം, ഖണ്ഡകാവ്യം, നാടകം, നോവൽ, ചമ്പു, ആട്ടക്കഥ, തുള്ളൽ തുടങ്ങി ഓരോന്നും സാഹിത്യത്തിലെ വിഭിന്ന വിഭാഗങ്ങളാണ്. ഇവയിൽ ഓരോന്നിനെക്കുറിച്ചും ചില പ്രത്യേക ഭാഷാ സാഹിത്യങ്ങളിൽ രൂപം പൂണ്ടതെന്ന് എടുത്തുപറയാനും സാധിക്കും. ഉദാഹരണത്തിന് ആട്ടക്കഥ മലയാളത്തിന്റെ മുദ്രയുള്ളതാണ്. മഹാകാവ്യവും ചമ്പുവും മറ്റും സംസ്കൃതത്തിന്റെയും നോവൽ ,ഗദ്യനാടകം മുതലായവ ഇംഗ്ലീഷിന്റെയും പാരമ്പര്യം പേറുന്നു.

ഏതു ഭാഷാസാഹത്യത്തിലും ലിഖിത സാഹിത്യമില്ലാത്ത ഭാഷകളിലും പ്രചാരമുള്ള പ്രസ്ഥാനമാണ് നാടൻപാട്ടുകൾ. മനുഷ്യനിൽ കഥകേൾക്കാനും കളിപറയുവാനും രസിക്കാനുമുള്ള വാസനയോടൊപ്പം നാടൻപാട്ടുകൾ ജനിച്ചു. കാടുകളിൽ മാടുമേച്ച് ഫലമൂലാദികൾ ഭക്ഷിച്ച് ജീവിച്ചിരുന്ന കാലം മുതൽ നാടൻപാട്ടുകൾ ഉണ്ടായിക്കാണും. സാഹിത്യം പിച്ചവയ്ക്കുന്ന കാലമാണ് നാടൻപാട്ടുകൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുക. പ്രാകൃതരായ ജനങ്ങളിൽ അത്ഭുതവും ഭയവും ഉളവാക്കിയ ജന്തുക്കളെയും ശക്തിവിശേഷണങ്ങളെയും കുറിച്ച് വിശ്രമവേളകളിൽ ഈണമുള്ള രീതിയിൽപ്പറഞ്ഞ് കൂട്ടുകാരെ രസിപ്പിച്ചതാണ് നാടൻപാട്ടുകളുടെ പ്രാഥമിക രൂപമെന്ന് കരുതാം. നാടൻപാട്ടുകളിൽ കാണുന്ന അപരിഷ്കൃതഭാവങ്ങൾ ഈ തത്വം തെളിയിക്കുകയാണ്. സംസ്കൃത ചിത്തരായ ജനങ്ങളുടെ ജീവിതമല്ല അതിൽ കാണുന്നത്. പരിഷ്കൃതവും സുന്ദരവുമായ ശൈലിയല്ല, ലളിതവും മധുരവുമായ രീതിയാണ് പാട്ടുകളുടേത്. ഈടാർന്ന സാഹിത്യം രചിക്കുന്നെന്ന അഹംഭാവമല്ല, ആകർഷകമായ മട്ടിൽ ജീവിതചലനങ്ങൾ ആവിഷ്കരിക്കാനുള്ള കൗതുകമാണ് പാട്ടുകാരെ നയിക്കുന്നത്.

നാടൻപാട്ടുകളുടെ പ്രാധാന്യം പരാമർശിക്കുന്ന വിഷയത്തിന്റേതാണ്. മതപരമോ, സാമൂഹികമോ, ചരിത്രപരമോ ആയ ഏതെങ്കിലും സംഭവത്തിന്റെ രൂപരേഖ പാട്ടിൽ നിന്നും കണ്ടെടുക്കാനാകും. തൊഴിലിന്റെ ക്ളേശം അറിയിക്കാതിരിക്കാൻ പാടുന്ന പാട്ടും ജനനം മുതൽ മരണം വരെയുള്ള ജീവിതരംഗങ്ങൾ മനുഷ്യമനസ്സിനെ എങ്ങനെ നിറം പിടിപ്പിക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞുതരുന്നു. ആഘോഷങ്ങളും ആചാരങ്ങളും ഈ പാട്ടുകളിൽ നിത്യജീവിതം നേടുന്നു. ചെറുതരം ഗാനങ്ങളും നീണ്ടകഥകൾ ആഖ്യാനം ചെയ്യുന്നവയുമുണ്ട് നാടൻപാട്ടുകളിൽ. ഏതായിരുന്നാലും ഒരു വ്യക്തിയുടെ രചനയല്ല, ഒരു സമൂഹത്തിന്റെ രചനയാണ് നാടൻപാട്ട്. ആദ്യം ഒരാൾ ഒരോണപ്പാട്ടു പാടിയെന്നിരിക്കട്ടെ. കേട്ടുനിൽക്കുന്നവർ കൂടെപ്പാടുമ്പോൾ അവനവന്റെ ഭാവനാവിലാസം വരികളിൽ കടന്നുകൂടുന്നു. കഥപറയുന്ന പാട്ടുകളും ഇവയ്ക്കു കഥാഗാനമെന്നു പേരുണ്ട്. പലരും പലതരത്തിൽ മാറ്റുന്നു. ഒരേ പാട്ടിന് പല രൂപങ്ങൾ പ്രചരിക്കുന്നു. അതു നാടൻ സാഹിത്യത്തിന്റെ മുഖ്യസ്വഭാവമാണ്. വാക്കുകളും പേരുകളും മാറിയാലും സമൂഹസ്വഭാവത്തിന് മാറ്റമില്ല. ഒരു കാലഘട്ടത്തിന്റെ രൂപരേഖ അതിൽകാണും.

കഥാപാത്രങ്ങളും വ്യക്തത്വത്തിന് പ്രാധാന്യം കൊടുക്കാതെ പാത്രസ്വഭാവത്തിൽ ശ്രദ്ധിക്കാതെ കഥ പറഞ്ഞു തരുന്ന പാട്ടുകളുടെ കഥാഗാനങ്ങളെന്നു വിളിക്കുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യത്തിലെ ആമഹഹമറ നു തുല്യമാണിത്. ആമഹഹമ്യല എന്ന നൃത്തരൂപത്തിനു വേണ്ടി രചിച്ചതാണ് പാശ്ചാത്യരുടെ ആമഹഹമറ എന്നു പറയുന്ന. കേരളത്തിലെ കഥാഗാനങ്ങൾ അത്തരത്തിൽ ഒരു ദൃശ്യകലാരൂപത്തിനോടും ബന്ധപ്പെടുന്നില്ല. മലയാളത്തിൽ കഥാഗാനങ്ങൾക്കു വിപുലമായ രണ്ടു വിഭാഗങ്ങളുണ്ട്. തെക്കൻപാട്ടുകളും വടക്കൻപാട്ടുകളും. വടക്കൻപാട്ടുകൾ പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടുമുതലെങ്കിലും പണ്ഡിതന്മാരുടെ ശ്രദ്ധയാകർഷിച്ചു തുടങ്ങി. പാട്ടുകാരുടെ ഓർമ്മയിൽ രണ്ടോ മൂന്നോ നൂറ്റാണ്ട് ജീവിക്കാനിടയായ നാടൻപാട്ടുകൾക്ക് ഭാഷാപരമായ പഴമ നിലനിർത്താൻ കഴിയാതെ പോയതിൽ അത്ഭുതമില്ല. വടക്കൻപാട്ടുകലെ അപേക്ഷിച്ച് തെക്കൻപാട്ടുകൾ കേരളത്തിലുടനീളം പ്രചാരമില്ലാതെ പോയതിനു ഭാഷ ഒരു പ്രധാന കാരണമാണ്. തെക്കൻപാട്ടുകളിൽ കഥാഗാനങ്ങളാണ് ഏറിയപങ്കും.

കേരളത്തിലെ കഥാഗാനങ്ങളെ വടക്കനെന്നും തെക്കനെന്നും തരംതിരിച്ചത് പ്രാദേശികാടിസ്ഥാനത്തിലാണെന്നും വ്യക്തം. ഉത്തര കേരളത്തിലെ പാട്ടുകൾ വടക്കനും ദക്ഷിണകേരളത്തിലെ പാട്ടുകൾ തെക്കനും. തെക്കൻപാട്ടുകളെന്ന പേരുകൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നത് തെക്കൻകേരളത്തിലെ അതിപ്രാചീനം കാലം

മുതൽ പ്രചരിക്കുന്ന കഥാഗാനങ്ങളെയാണ്. അവയിൽ ഏറിയപങ്കും വില്ലടിച്ചാൻ പാട്ടുകളായി പാടിവരുന്നു. തിരുവനന്തപുരം, കന്യാകുമാരി ജില്ലകളിൽ ജീവിച്ച സാധാരണക്കാരായ ജനങ്ങൾ ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ മോടിയും പകിട്ടും ബാധിക്കാത്തവർ പാടി പ്രചരിപ്പിച്ച തെക്കൻ പാട്ടുകൾ ഇന്നും അവരുടെ ദേവതകളെ ആരാധിക്കാനും അവരുടെ സമ്മേളനങ്ങൾ ഉത്സവവേളകളാക്കി മാറ്റാനും അവരുടെ പിൻഗാമികൾ പ്രയോഗിക്കുന്നു. കൊല്ലവർഷം പത്താം ശതകം വരെ ക്രിസ്തുവർഷം പതിനെട്ടാം ശതകം വരെ – ഉള്ള കഥകളാണ് ഇവയിൽ അധികവും. വിഷയങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കി തെക്കൻപാട്ടുകളെ പലതായി തരംതിരിച്ചിട്ടുണ്ട്. വാതപ്പാട്ടുകൾ, കേൾവി പാട്ടുകൾ, ശാസ്ത്രപാട്ടുകൾ എന്നു മൂന്നു വിഭാഗമാണ് മുഖ്യം. യക്ഷിക്കഥകളും മല്ലൻകഥകളുമൊക്കെ വാതപ്പാട്ടുകളിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. ഇവ ആരാധനാലയങ്ങളിലേ പാടാവൂ എന്നാണ് വയ്പ്പ്. ചരിത്രപുരുഷന്മാരെക്കുറിച്ചുള്ള പാട്ടുകളാണ് കേൾവിപ്പാട്ടുകൾ. മർമ്മചികിത്സയും കളരിപ്പയറ്റുമെല്ലാം ശാസ്ത്രപാട്ടുകളായി പ്രചരിക്കുന്നു. ഓർമ്മയിൽ സൂക്ഷിക്കാനുള്ള സൗകര്യത്തിനായി വൃത്തത്തിൽ ബന്ധിക്കുന്നു. ശാസ്ത്രീയമായ വൃത്തനിബന്ധനയല്ല, താളക്രമമാണു പ്രധാനം. ഭാഷ ഏറെ പ്രത്യേകതകളുള്ളതത്രേ. തമിഴ്മലയാളങ്ങളുടെ സംഗമഭൂമിയിൽ ജീവൻ കൊണ്ട തെക്കൻപാട്ടുകളിൽ ഈ രണ്ടു ഭാഷകളും കലർന്നിട്ടുണ്ട്. ഈ പാട്ടുകൾക്ക് കേരളത്തിലെ മറ്റു ജില്ലകളിൽ പ്രചാരം നേടാൻ ഇടവരാത്തതിനു കാരണം മറ്റൊന്നാവില്ല.

പൊന്നും ചിറന്തതോർകടയത്തൂരിൽ

ഈ പുകിൽ വാഴകിന്റെ വടുവർകുലം – എന്നു തുടങ്ങുന്ന പാട്ട് തമിഴിലല്ല തെക്കൻ കേരളത്തിലെ സാധാരണ ജനങ്ങളുടെ സംഭാഷണഭാഷയിലാണ് രചിച്ചിരിക്കുന്നത്. കേരളപാണിനി നിർദ്ദേശിച്ച ആറു നയങ്ങൾ സംഭവിക്കാത്ത ഭാഷയെന്നും വേണമെങ്കിൽ പറയാം. ഏതായാലും സുന്ദരവും ലളിതവുമാണ് പാട്ടുകളിലെ ഭാഷയെന്ന കാര്യത്തിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസത്തിനു കാര്യമില്ല.

വിഷയത്തിന്റെ പ്രത്യേകത നേരത്തെ സൂചിപ്പിച്ചല്ലോ. വാതപ്പാട്ടുകളും കേൾവിപ്പാട്ടുകളും പ്രതികാരകഥകളാണെന്ന പ്രത്യേകതയുമുണ്ട്. തെറ്റു ചെയ്യാത്ത വ്യക്തിയെ ചതിക്കുന്നവർ, അവരുടെ മാത്രമല്ല, അവരുൾപ്പെടുന്ന സമൂഹത്തിന്റെയും പ്രദേശത്തിന്റെയും നാശത്തിനു കളമൊരുക്കുന്നു. ശൈവമായ സംഹാരശക്തിനേടി സർവ്വനാശം വിതയ്ക്കുന്ന അതിമാനുഷജീവികളും മനുഷ്യരോടൊപ്പം രംഗത്തുണ്ട്. ദ്രാവിഡ ഘടകത്തിന് ആധിപത്യമുള്ള തെക്കൻപാട്ടുകളിൽ ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട ഏറ്റവും പ്രധാനഘടകം ഒരൊറ്റ സന്ദർഭത്തിലും സ്ത്രീയെ അപമാനിക്കുന്ന ഒരു പരാമർശവും ഇല്ല എന്നതാണ്. ഈ സമൂഹത്തിൽ സ്ത്രീയെ കുരുതി കൊടുക്കുന്നത് അപൂർവ്വമല്ല. പക്ഷേ അവളെ അവമാനിക്കുന്നതായി ആർക്കും സംശയമില്ല. വീട്ടിലെത്താൻ താമസിക്കുന്ന ഭർത്താവിനെ നോക്കി ഭാര്യയോ മകനെ അന്വേഷിച്ച് അമ്മയോ ഏത് അർദ്ധരാത്രിയ്ക്കും പോകുന്നത് കാണാം. അവർക്ക് ഒന്നും പേടിക്കേണ്ടതില്ല. അസൂയാവഹമായ സമൂഹം.

ഓലകളിൽ നിന്ന് ഇനിയും അച്ചടിയിലെത്തേണ്ട കൃതികൾ നിരവധിയുണ്ട്. ശാസ്ത്രപാട്ടുകളുടെ ഓലകൾ കൈവശമുള്ളവർ അവ പകർത്താനും അച്ചടിക്കാനും തയ്യാറാകുന്നില്ല. അതപകടമാണെന്ന അന്ധവിശ്വാസം ഇന്നും നിലനിൽക്കുന്നു. ചാമുണ്ഡികഥ, മതിലകത്തു കഥ മുതലായവയും ആധുനിക ഭാഷയിലേക്കു മാറ്റിയാണ് അച്ചടിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഭാഷാപരവും സാമൂഹികവുമായ പഠനത്തിന് മാറ്റങ്ങളൊന്നും വരുത്താത്ത രൂപം കണ്ടെത്തേണ്ടതുണ്ട്. മുത്താരമ്മൻ കഥയും ആയിരവല്ലികഥയും ശാസ്ത്രാംകഥയും പകർത്തി പ്രസിദ്ധീകരിക്കേണ്ട വാതപ്പാട്ടുകളിൽപ്പെടുന്നു. വലിയതമ്പി കുഞ്ഞുതമ്പി പോലുള്ള കേൾവിപ്പാട്ടുകളും മദ്രാസ് സർവ്വകലാശാല പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടും നമുക്ക് പ്രസിദ്ധീകരിക്കാനായില്ല.

ഈ പാട്ടുകളെല്ലാം വില്ലുപാട്ടുകളായി രംഗത്തവതരിപ്പിക്കുന്നവയാണെന്നു നേരത്തെ സൂചിപ്പിച്ചു.ഒരു കാലത്ത് ആയുധമായിരുന്ന വില്ല് അത്തരത്തിൽ ഉപയോഗിക്കാതായപ്പോൾ സംഗീതോപകരണമായി മാറി. മഹാഭാരത കഥാനായികമാർ തന്നെ ഇവിടുത്തെ അമ്മ ദൈവത്തിന്റെ മുമ്പിൽ വില്ലൊടിച്ചു പാടിയെന്ന് ഐതീഹ്യം. കുരുക്ഷേത്രയുദ്ധവിജയത്തിന് സഹായിച്ച ദേവിയെ ആരാധിക്കാൻ കൃഷ്ണനും അർജ്ജുനനും കൂടി ദേവീ സ്തുതികൾ പാടിയത്രേ. ഏതായാലും വലിയൊരു വില്ലുവച്ച് വിരുത്തവും പാട്ടും കലർന്ന രീതിയിലും ചോദ്യോത്തര രീതിയിലും വില്ലുപാട്ടുകൾ അവതരിപ്പിക്കുന്നു.

വാതപ്പാട്ടുകളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട യക്ഷിക്കഥകളിൽ ഒന്നാണ് പൊന്നിറത്താൾ കഥ.

സാമൂഹിക പശ്ചാത്തലം

പൊന്നിറത്താൾകഥയിൽ നിന്നും അത് ജന്മ കൊണ്ട കാലഘട്ടത്തിലെ സാമൂഹിക പശ്ചാത്തലം ഒട്ടൊക്കെ മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കും. അന്ധവിശ്വാസങ്ങളും നരബലിപോലുള്ള ക്രൂരമായ അനാചാര ങ്ങളും നടമാടിയിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തെക്കുറിച്ചാണ് ഈ പാട്ടിൽ വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നത്.

പുനർജന്മത്തിലുള്ള വിശ്വാസം, ശകുനത്തിലുള്ള വിശ്വാസം, സ്വപ്നം ഫലിക്കുമെന്നുള്ള വിശ്വാ സം, ജ്യോത്സ്യത്തിലും മഷിനോട്ടത്തിലും മറ്റുമുള്ള വിശ്വാസം, ബാധ, മാടൻ, മറുത, പിശാചുക്കൾ തുട ങ്ങിയ ദുർദ്ദേവതകളെ ആരാധിക്കൽ എന്നിങ്ങനെ ഈ പാട്ടിൽ വർണിച്ചിട്ടുള്ള അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾ നിര വധിയാണ്. മന്ത്രവാദം, കൂടോത്രം, നരബലി തുടങ്ങിയ അനാചാരങ്ങളും ഇതിൽ വിശദമായി വർണ്ണിച്ചിട്ടു ണ്ട്. നരബലിയും ബാധോപദ്രവവുമാണ് ഈ ഇതിവൃത്തത്തിന്റെ നിലനില്പിനുതന്നെ കാരണമായിട്ടുള്ള ഘടകങ്ങൾ എന്നു കാണാം.

പുനർജന്മത്തിൽ വിശ്വസിക്കുന്നവരായിരുന്നു അക്കാലത്തെ ജനത. പൊന്നിറത്താളിന്റെ അനപ ത്യദുഃഖത്തിനു കാരണം അവൾ മുജ്ജന്മത്തിൽ ചെയ്ത ഒരു പാപത്തിന്റെ ഫലമാണെന്ന് ഭഗവതി പ്രത്യ ക്ഷപ്പെട്ടു പറയുന്നത് ഇതിനുദാഹരണമാണ്.

മുപ്പുറപ്പിൽ ചെയ്ത പാപം
ഇപ്പുറപ്പിൽ തീരുമെടി
ചൂലാടുചൂൽ പന്നി
തോകയാരു കൊന്നതുണ്ടു
ചൂലികളെ കൊന്നപാപം
തുലക്ക വന്തായോപൊന്നിറമേ
ഒൻപതുമാസം ഗർഭത്തോടെ
ഉന്നുയിരും ഇറന്തീടുമേ.

മുജ്ജന്മത്തിൽ പൊന്നിറന്താൾ പൂർണ്ണ ഗർഭിണിയായ ഒരാടിനെയും പൂർണ്ണഗർഭിണിയായൊരു പന്നിയേയും കൊന്നിട്ടുണ്ടത്രേ. ആ പാപത്തിന്റെ ഫലമായി ഈ ജന്മത്തിൽ അവൾ ഒൻപതു മാസം ഗർഭി ണിയായിരിക്കുമ്പോൾ അപമൃത്യു വരിക്കേണ്ടതായിവരുമെന്നാണ് ഭഗവതി പറഞ്ഞതിനർത്ഥം. ആ കാല ഘട്ടത്തിൻ ജനങ്ങൾക്ക് പുനർജ്ജന്മത്തിലും പാപഫലത്തിലും എത്രമാത്രം വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നുവെ ന്നതിന് തെളിവാണിത്.

അതുപോലെതന്നെ ദുശ്ശകുനങ്ങളിൽ അവർക്ക് അന്ധമായ വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നതായി മനസ്സി ലാക്കാം. പൊന്നിറന്താൾ ചുനയിൽ നീരാടാനായി യാത്രയാകുമ്പോൾ മാർഗ്ഗമദ്ധ്യേ പല ദുശ്ശകുനങ്ങളും കാണുന്നതായി പറയുന്നുണ്ട്.

പട്ടമരം തന്നിലിരുന്ത് ഒരു
പല്ലി പലം ചൊല്ലുതല്ലോ
(ഉണങ്ങിയ മരത്തിലിരുന്ന് ഒരു പല്ലി ഫലം പറയുന്നു)

ഇമ്മാതിരി ദുശ്ശകുനങ്ങളെല്ലാം വരാനിരിക്കുന്ന ആപത്തിന്റെ സൂചനയാണെന്ന് അവർ വിശ്വസി ച്ചിരുന്നു. സ്വപ്നങ്ങൾ യാഥാർത്ഥ്യമായിത്തീരും എന്നുള്ള വിശ്വാസവും ദൃഢമായിരുന്നതായിക്കാണാം. പൊന്നിറന്താൾ ചുനയിൽ നീരാടാൻ പോയപ്പോൾ ചില കള്ളന്മാർ അവളെ പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോയി ബലി കൊടുക്കുന്നതായി അവളുടെ മാമി സ്വപ്നം കണ്ടു. ഇക്കാര്യം സൂചിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അവർ അവളെ യാത്ര യിൽ നിന്നും പിന്തിരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്.

ഭൂത, പ്രേത, പിശാചുക്കളെയും യക്ഷി, മാടൻ, മറുത, ബാധ (വാത) തുടങ്ങിയ ദുഷ്ടശക്തിക ളെയും അന്ധമായി വിശ്വസിക്കുകയും അവർക്ക് നേർച്ചകാഴ്ചകൾ നൽകുകയും ചെയ്യുന്ന രീതി നിലവി ലുണ്ടായിരുന്നു. കള്ളന്മാർ നിധിയന്വേഷിച്ച് ചെല്ലുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ ദുർദ്ദേവതകളുടെ ഒരു നീണ്ട നിരയെത്തന്നെ ഈ ഗാനത്തിൽ വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഏറ്റ നല്ല ഇശക്കിയുണ്ടു
പാതാളമാടനുണ്ടു
പാതാളഇശക്കിയുണ്ടു
പാലാട്ടുക്കാറിയുണ്ടു
പച്ചതിന്നി മാടനുണ്ടു....

എന്നിങ്ങനെ നീളുന്നു ആ നിര. നിധി കൈവശപ്പെടുത്തുന്നതിനു വേണ്ടി ഈ ദുർദ്ദേവതകൾക്ക്

ഓരോരുത്തർക്കും കൊടുക്കേണ്ട ബലികൾ പ്രത്യേകം എടുത്തുപറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

പാതാ പൂതത്തൂക്കു
പച്ചക്കിടായ് വെട്ടി കൊടുക്കവേണം
ചെങ്കിടായ് പൂതത്തുക്കു
ചെങ്കിടാ ഒന്നു വേണം
കരുങ്കിടാ പൂതത്തുക്കു
കരുങ്കോഴി ഒന്നുവേണം....

നരബലിയാണ് ഈ ഗാനത്തിൽ വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതിൽവച്ച് ഏറ്റവും ക്രൂരമായ അനാചാരം. സ്വാർത്ഥ ലാഭത്തിനുവേണ്ടി (നിധി കൈക്കലാക്കാൻ) ഒരു കൂട്ടം കള്ളന്മാർ പൂർണ്ണഗർഭിണിയായ ഒരു സ്ത്രീയെ (പൊന്നിറന്താളിനെ) ബലി കൊടുക്കുന്നു. ആ രംഗം ഏറ്റവും പ്രാധാന്യം കൊടുത്ത് സുദീർഘമായി വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ട്. കരുണരസം കരകവിയുന്ന ശൈലിയിലാണ് ആ രംഗങ്ങൾ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്.

ഇവ കൂടാതെ മന്ത്രവാദം, മഷിനോട്ടം, കൂടോത്രം എന്നു തുടങ്ങി അനേകം ആചാരരീതികൾ ഈ ഗാനത്തിൽ പല സന്ദർഭങ്ങളിലായി വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ട്. അപമൃത്യു നേരിട്ടവരുടെ ആത്മാക്കൾ വാത (ബാധ) കളായി വന്ന് രാജ്യത്തിന് നാശം വിതയ്ക്കുമെന്ന വിശ്വാസവും അന്നുണ്ടായിരുന്നു. മഥുരാനഗരത്തിൽ നാശം വിതച്ചത് പൊന്നിറന്താളിന്റെയും കൂട്ടരുടെയും വാതകളാണെന്ന് ജ്യോത്സ്യൻ പ്രവചിച്ചതുകൊണ്ടാണ് മന്ത്രവാദം നടത്തി ബാധയൊഴിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്. ഇമ്മാതിരി അന്ധവിശ്വാസങ്ങളിൽ നിന്ന് രാജാവു പോലും മുക്തനായിരുന്നില്ല എന്നു കാണാം.

ഈ കഥാഗാനത്തിൽ നിന്ന് അക്കാലത്തെ ജീവിതസമ്പ്രദായങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഒരേകദേശചിത്രം നമുക്ക് ലഭിക്കും. കുഞ്ഞു ജനിച്ചാൽ ചെയ്യുന്ന ചടങ്ങുകൾ, പ്രസവം, പ്രസവാനന്തര ശുശ്രൂഷകൾ, വിവാഹം, ആഭരണങ്ങൾ, ജാതി സമ്പ്രദായം, രാജഭരണത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലം എന്നിങ്ങനെ ഒട്ടേറെ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് വ്യക്തമായ ചിത്രം ലഭിക്കുന്ന വിധത്തിൽ വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ട്.

പൊന്നിറത്താൾകഥ

കഥാസംഗ്രഹം

തിരുനൽവേലി ജില്ലയിലെ കടയം ഗ്രാമത്തിലാണ് (കടയത്തൂർ) കഥ നടക്കുന്നത്. അവിടുത്തെ വടുവർ വംശത്തിൽപ്പെട്ട ഒരു സുന്ദരിയാണ് പൊന്മാരി. അവൾ അഞ്ച് ആൺകുട്ടികളെ പ്രസവിച്ചു.

അഞ്ചു നല്ല ശൂലതിലും അഞ്ചു ആൺ ബാലരെ
" ഈന്റെടുത്താൾ ധർമ്മജനും, ഗർഭതനും
തനിക്കിളയ കൃഷ്ണൻ താനും ചിത്തിരപുത്തിരനും
തിരനിലകണ്ഠനും അഞ്ചു നല്ല ശൂലതിലും
അഞ്ചു ആൺബാലകരെ ഈന്റെടുത്താൾ
മറന്ത തുണി എടുത്തിടവെ ഒരു പെൺപാലർ ഇല്ലാമൽ"

എന്നാൽ ഒരു പെൺകുട്ടി ജനിച്ചില്ല. ഒരു പെൺകുട്ടി ജനിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി പൊന്മാരി ചില നേർച്ചകാഴ്ചകൾ നടത്തി അതിന്റെ ഫലമായി പിറന്ന മകളാണ് പൊന്നിറന്താൾ.

ജനിച്ച പെൺകുഞ്ഞിന് എന്ത് പേരിടും ? സംശയമായി. മുമ്പ് പറഞ്ഞ പേരിടണോ അതോ മുത്തഴകായ പേരിടണോ?

" മുൻ ചൊന്ന പേരിടാവോ
മുത്തളകാപേരിടാവോ
മാമന്മാർ പേരിടാവോ
മച്ചിനത്തോർ പേരിടാവോ....."

ഇങ്ങനെ കുറെ സംശയങ്ങൾക്കുശേഷം ഒടുവിൽ ഒരു തീരുമാനത്തിലെത്തി.

" പൊന്മാരിപെറ്റ മകൾ
പൊന്നിറത്താൾ എന്റെ പേരിടവേ.."

ഒന്നാം മാസം അമൃതൂട്ടി, തിരുകല്യാണം നടത്തി. ഈരാണ്ടായപ്പോൾ ഇരുകാതുകുത്തി, ലക്ഷണ

മൊത്ത തോടയിട്ടു........... അങ്ങനെ അവൾ വളർന്നു.

പന്ത്രണ്ടുകൊല്ലമായി. പന്തുകളിക്കാനുള്ള പ്രായം. തോഴിമാരോടും കൂടി അവൾ (പൊന്നിറത്താൾ) പന്തുകളിക്കാൻ തുടങ്ങി.

പൊന്നിറത്താളും തോഴിമാരും പന്തടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനിടയിൽ പാവൂർ ഇണശൂരൻ അവിടെയെത്തി, പന്തുകളി കാണുന്നു. പൊന്നിറത്താളിനെയും അവളുടെ പന്തുകളിയും വളരെ ഇഷ്ടപ്പെട്ട ഇണശൂരൻ അവളുടെ സകല വിവരങ്ങളും തോഴിമാരോട് ചോദിച്ചറിയുന്നു. പൊന്നിറത്താളിനും ഇണശൂരനെ കണ്ട് മനസ്സിളകുന്നു. അവർ തമ്മിൽ ഇഷ്ടത്തിലായി. പൊന്നിറത്താൾ അരമന പോലും മറന്നു. ഇണശൂരൻ ഉപ്പുതിന്ന കിളിയെപ്പോലെ, ഊമ കണ്ട കിനാവുപോലെ ഒന്നും പറഞ്ഞറിയിക്കാനാവാതെ കഴിഞ്ഞുകൂടി.

പൊന്മാരിയുടെ അനുവാദത്തോടെ ഇണശൂരൻ അവളെ വിവാഹം കഴിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു.

വിവാഹത്തിന് ജാതകപ്പൊരുത്തം നോക്കാൻ ജ്യോത്സ്യൻ എത്തി. ജ്യോത്സ്യൻ രണ്ടാളുടെയും ജാതകം നോക്കി പ്രവചിച്ചു – മറ്റെല്ലാ പൊരുത്തവും ഉണ്ട്, എന്നാൽ നീണ്ടുവാഴുന്ന ഫലം ഇല്ല. ഈ വിവരം കേട്ട് അവളുടെ അമ്മ പറഞ്ഞു

"വാറതെല്ലാം വിധിവശംതാൻ"

(വരുന്നതെല്ലാം വിധിയാണ്)

അവർ വിവാഹം നടത്താൻതന്നെ നിശ്ചയിച്ചു. പൊന്നിറത്താളിന്റെ വിവാഹം വളരെ ആഘോഷത്തോടെ നടന്നു. ദേവലോകത്തുനിന്നുള്ളവരാണ് പന്തലിട്ടത്. ഒൻപതുകാൽ പന്തൽ. അങ്ങനെ വിവാഹം ഗംഭീരമായി നടത്തി.

അനപത്യദുഃഖം

വിവാഹവും മധുവിധുവുമൊക്കെ കഴിഞ്ഞു. എന്നാൽ ദീർഘനാളുകൾക്കുശേഷവും ഒരു കുഞ്ഞിക്കാൽ കാണുന്നതിനുള്ള ലക്ഷണമൊന്നും ഉണ്ടായില്ല. അവൾ സ്വയം ശപിച്ചു.

"ഈഴി എന്റെ വയറ്റിൽ ഒരു
ഇളംകുഴന്തൈചനിയാതോ
ഇത്തനുക്കും മഹാതോഷം നാൻ
ചെയ്തേനോ മാതാവേ!" –– താൻ ഇത്രയ്ക്കു മഹാപാപിയാണോ എന്നു പരിതപിച്ചുകൊണ്ടാണ് പൊന്നിറത്താൾ സ്വയം ശപിച്ചത്.

തോരണമലയിലെ ഭഗവതി വിളിച്ചാൽ വിളി കേൾക്കും. ഇവിടെ ചുനയിൽ നീരാടി ഈറനോടെ തപസ്സു ചെയ്താൽ (നാല്പത്തൊന്നുനാൾ) ഫലം കിട്ടും. ഈ വാർത്ത പൊന്നിറത്താളും കേട്ടു. പൊന്നിറത്താൾ തോരണമലയിലെത്തി ഭഗവതിയമ്മൻ കോവിലിൽ തപസ്സു ചെയ്തു. ഒരു മണ്ഡലക്കാലം പൂർത്തിയാക്കുന്ന രാത്രി ഭഗവതി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. അവൾ ദേവിയോട് തന്റെ ദുഃഖം അറിയിച്ചു. തനിക്ക് ഒരു ആൺകുട്ടി പിറക്കണം. അതിനുവേണ്ടിയാണ് ഈ തപസ്സ്. ഇതു കേട്ട് ദേവി പ്രവചിച്ചു.

നിന്റെ മുൻജ്ജന്മ പാപത്തിന്റെ ഫലമാണ് നീ അനുഭവിക്കുന്നത്. മുജ്ജന്മത്തിൽ നീ ഗർഭിണിയായ ഒരാടിനെയും ഗർഭിണിയായ പന്നിയെയും കൊന്നവളാണ്. അതിനാൽ ഒൻപാതാം മാസത്തിൽ, തികഞ്ഞ ഗർഭത്തോടെ മരിക്കാനുള്ള വിധിയാണ് നിന്നിൽ ഞാൻ കാണുന്നത്. എനിക്ക് നിന്നെ രക്ഷിക്കാനാവില്ല. അതുകൊണ്ട് മടങ്ങിപ്പോകൂ.

പക്ഷേ പൊന്നിറത്താൾ പിന്മാറിയില്ല. അവൾ വീണ്ടും ഭഗവതിയെ പ്രാർത്ഥിച്ചു. അവളിൽ ഗർഭലക്ഷണങ്ങൾ കണ്ടുതുടങ്ങി. എട്ടൊൻപതു മാസം കഴിഞ്ഞു. അവൾ പൂർണ്ണഗർഭിണിയായി. ഒൻപതാം മാസത്തിൽ വാഴ്ത്തുമുള തളിക്കണം. അവൾ തോഴിമാരോടൊപ്പം മുളതളിച്ചു. എട്ടാംനാൾ ചെന്നു നോക്കുമ്പോൾ പൊന്നിറത്താൾ തളിച്ച് വിത്തുകളെല്ലാം കിളിർത്തുപപൊന്തി. ഇത് (വിത്തു മുളയ്ക്കാതിരുന്നത്) അശുഭലക്ഷണമാണ്.

പിന്നീട് അവൾ തോഴിമാരോടൊപ്പം വരകനല്ലൂരെ ക്ഷേത്രത്തിലെ ചുനയിൽ നീരാടാനായി യാത്രയായി. പോകുന്നതിന് ഒരുക്കം കൂട്ടുമ്പോൾ ചില അശുഭലക്ഷണങ്ങൾകൂടി കാണാനിടയായി. ചുനയിൽ നീരാടാൻ പോകരുതെന്ന് മാമി മുന്നറിയിപ്പ് നൽകി. കാട്ടാളമ്മൻ കോവിലിലെ കള്ളന്മാർ പൊന്നിറത്താളിനെ കുരുതി കൊടുക്കുന്നതിനായി മാമിയാൾ സ്വപ്നം കണ്ടു. അതാണ് അവൾ മുന്നറിയിപ്പ് നൽകിയതിനു കാരണം. എന്നാൽ പൊന്നിറത്താൾ പോകുക തന്നെ ചെയ്തു. പോകുംവഴിക്ക് ഉണക്കമരത്തിലിരുന്ന് ഒരു പല്ലി ചൊല്ലി. അതും ശകുനപ്പിഴ

യാണ്. എന്നിട്ടും വരുന്നതു വരട്ടെയെന്നു കരുതി അവൾ മുമ്പോട്ട് പോകുക തന്നെ ചെയ്തു. തോഴിമാർ ഒപ്പം ചെന്നില്ല. തങ്ങൾ വരുന്നില്ല എന്നു പറഞ്ഞ് പിന്തിരിഞ്ഞു.

മുളതളിച്ചപ്പോഴത്തെ അശുഭം നീങ്ങിക്കിട്ടാനായി ചുനയിൽ നീരാടുക തന്നെ പോംവഴിയെന്ന് അവൾ കരുതി. പിന്തിരിഞ്ഞുപോയ തോഴിമാർ ചെന്നു വിളിച്ചെങ്കിലും അവൾ തിരികെ വരാൻ കൂട്ടാക്കിയില്ല. ചുനയിലിറങ്ങി മുങ്ങിയ സമയത്ത് പ്രകൃതിയാകെ കാറ്റും കോളും വന്നു നിറഞ്ഞു. ആകെ ഇരുട്ട്. ദിക്കുകൾ തിരിച്ചറിയാൻ വയ്യാതായി.

ഈ സമയത്ത് മലമുകളിലെ കാട്ടാളമ്മൻ കോവിലിൽ കുറെ കള്ളന്മാർ ഒത്തുകൂടി. കാട്ടാളമ്മൻ കോവിലിലെ നിധി എടുക്കാനാണ് അവരുടെ പുറപ്പാട്. അതിന് കാവൽ നില്ക്കുന്നത് ഭൂതങ്ങളാണ്. അവർ മഷിയിട്ടു നോക്കി. ഭൂതങ്ങൾക്ക് ചില ബലികൾ നൽകണം. എന്നാൽ കാളിക്ക് ഒൻപതുമാസം ഗർഭമുള്ള ഒരു പെണ്ണിനെത്തന്നെ (നിറശൂലി – പൂർണ്ണഗർഭിണി) ബലി നൽകണം. നിധി കൈക്കലാക്കാൻ ഇതല്ലാതെ മറ്റു മാർഗ്ഗങ്ങളില്ല. എന്നാൽ നിറശൂലിയായ ഒരു പെണ്ണിനെ എവിടെ കിട്ടും? വീണ്ടും മഷിയിട്ടു നോക്കിയപ്പോൾ അവർ പൊന്നിറത്താളിനെ കാണുന്നു.

കള്ളന്മാർ നിറശൂലിയായ പെണ്ണിനെ തേടി നടക്കുന്ന സമയത്ത് കാട്ടാളമ്മൻ കോവിലിലെ പൂജാരിയും പൊന്നിറത്താളിനെ കാണുന്നു. അവളുടെ അവസ്ഥ കണ്ട പൂജാരി അവളുടെ കഥകളെല്ലാം ചോദിച്ചു മനസ്സിലാക്കുന്നു. കാട്ടാളമ്മൻ കോവിലിൽ പൂജകഴിഞ്ഞു തിരികെയെത്തിയാലുടൻ താൻ പൊന്നിറത്താളിനെ അവളുടെ വീട്ടിൽ കൊണ്ടു ചെന്നാക്കാം എന്നു സമാധാനിപ്പിച്ചു അയാൾ നടന്നു.

പൊന്നിറത്താളിനെ ആൽച്ചുവട്ടിൽത്തന്നെ നിർത്തിയിട്ടു കാട്ടാളമ്മൻ കോവിലിലെത്തിയ പൂജാരി കള്ളന്മാരെ കണ്ടുമുട്ടുന്നു. നിധിയെടുക്കാൻ സഹായിച്ചാൽ (ഏഴു കിടാരം നിറയെ നിധിയുണ്ടവിടെ) അതിൽ പാതി പങ്കുതരാമെന്ന് അവർ പറയുന്നു. ഇതുകേട്ട പൂജാരി പൊന്നിറത്താൾ നിൽക്കുന്ന സ്ഥലം അവർക്ക് പറഞ്ഞുകൊടുത്തു.

പൊന്നിറത്താളിനെ സമീപിച്ച കള്ളന്മാർ അവളെ വീട്ടിൽ കൊണ്ടുചെന്നാക്കാം എന്നു പറഞ്ഞു കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോയി. ആദ്യമൊക്കെ ചില വർത്തമാനങ്ങൾ പറഞ്ഞ്, ഒരു ദ്രോഹവും ചെയ്യാതെയാണ് അവർ അവളെ കൊണ്ടുപോയത്. എന്നാൽ കുറെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ആ കള്ളന്മാരുടെ മട്ടു മാറി. അവർ പൊന്നിറത്താളിനെ ഉപദ്രവിച്ചുതുടങ്ങി.

ദാഹജലം ചോദിച്ചപ്പോൾ അവർ കുരുത്തോല കെട്ടി അവൾക്ക് എരിവുള്ള നീർ കൊടുത്തു. മുറുക്കാൻ ചോദിച്ചപപ്പോൾ ആട്ടെരുതും (ആട്ടിൻപഴുക്ക) ആലം തളിർവെറ്റിലയും കൊടുത്തു. പൊന്നിറത്താൾ അവരോട് പുളിയങ്കാ വേണമെന്ന് പറഞ്ഞു. (ഗർഭിണികൾക്ക് പുളിയങ്കാ ഇഷ്ടമാണല്ലോ) ഇതുകേട്ട് മഹാപാപിയായ ഒരു കള്ളൻ പുളിങ്കമ്പ് വെട്ടി അവളെ അടിച്ചു. ഇങ്ങനെ ദ്രോഹങ്ങൾ സഹിക്കാതായപ്പോൾ തന്നെ ദ്രോഹിക്കാതിരിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഒരുപകാരം ചെയ്യാമെന്ന് അവൾ പറയുന്നു.

എൻവയറ്റിൽ ചെനിത്ത ഗർഭം ഇപ്പോഴേനം ഈന്റെടുത്താൻ
ആൺപാലർ ഈന്റെടുത്താൽ ഉങ്കളുട പേരിടുവേൻ
പെൺപാവൈ ഈന്റെടുത്താൽ ഉങ്കൾ പെഞ്ചാതി പേരുടുവേൻ – താൻ പ്രസവിക്കുന്ന കുഞ്ഞ് ആണാണെങ്കിൽ കള്ളന്മാരിൽ ഒരാളുടെ പേരിടാം; പെണ്ണാണെങ്കിൽ അവരുടെ പെണ്ണന്മാരിൽ ഒരാളുടെ പേരിടാം; തന്നെ ഉപദ്രവിക്കാതെ വിടണം എന്നാണ് പൊന്നിറത്താൾ പറഞ്ഞത്.

എന്നാൽ ആ കിരാതന്മാർ അവളുടെ അഭ്യർത്ഥന ചെവിക്കൊണ്ടില്ല. അവർ അവളെ വലിച്ചിഴച്ചു കൊണ്ടുപോയി കാട്ടാളമ്മൻ കോവിലിൽ നിധിയിരിക്കുന്ന കരുവലത്തിന്റെ മീതെ പിടിച്ചുകെട്ടിവച്ചു. അവളുടെ മുമ്പിൽ ആടിനെയും പന്നിയേയും മറ്റും ബലികഴിച്ചു. അതിനുശേഷം ഒരാൾ വന്ന് വാളെടുത്ത് പൊന്നിറത്താളിനെ വെട്ടാനോങ്ങി. എന്നാൽ അവളുടെ അഴക് കണ്ട് സഹിക്കാതെ അവൻ പിൻവാങ്ങി. ഓരോരുത്തരായി അവളെ ബലികഴിക്കാൻ ശ്രമിച്ചെങ്കിലും അവളുടെ അഴക് അവരെ ആ ഉദ്യമത്തിൽ നിന്നും പിന്തിരിപ്പിച്ചു. പക്ഷേ ഈ ബലി നടക്കാതെ നിധിയെടുക്കാനാവില്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ട് ഒരുവൻ ധൈര്യപൂർവ്വം കണ്ണുകെട്ടി വന്ന് വാളെടുത്ത് പൊന്നിറത്താളിന്റെ വയർ പിളർന്നു. അവൾ അവനെയും അവന്റെ വംശത്തേയും നാടിനെയും ശപിച്ചു.

“കടയത്തൂരാൻ കേളാനെ പോയുവന്താൽ....

ഉന്തകിളയും മുടിയുമെടാ ഉന്നാണെ കടയത്തൂരാൻ" നാടു വെന്തുവെണ്ണീറാകുമെന്ന് പൊന്നിറത്താൾ ശപിച്ചു.

കള്ളന്മാർ പൊന്നിറത്താളിന്റെ വയർ പിളർന്ന് കുട്ടിയെ പുറത്തെടുത്തു ബലി നൽകി, നിധി എടുത്തു. പിന്നീടവർ അത് പങ്കുവയ്ക്കുന്ന തിരക്കിലായി. നിധി കൃത്യമായി വീതിക്കണമെന്ന അഭിപ്രായം വന്നു.

നിധി അളക്കുന്നതിനായി ഒരു മുളനാഴി സംഘടിപ്പിക്കണം. അവർ മുളവെട്ടാനായി മുളങ്കാട്ടിൽ കയറി. ആ സമയത്ത് മുളങ്കാട്ടിൽ നിന്ന് കടുവയും പുലിയും മറ്റും ഇറങ്ങി വന്ന് കള്ളന്മാരെ വകവരുത്തി. കാട്ടാളമ്മൻ ഭഗവതിയുടെ ആജ്ഞ അനുസരിച്ച് ഭൂതഗണങ്ങൾ നിധിയെല്ലാം തിരികെ എടുത്തുവച്ചു. എന്നാൽ പൊന്നിറത്താളിന്റെയും കുട്ടിയുടെയും ശരീരങ്ങൾ ചോരയിൽ കുളിച്ചുകിടന്നു.

ചുനയിൽ നീരാടാൻ പോയ പൊന്നിറത്താളിനെ കാണാഞ്ഞ് അവളുടെ അപ്പനും അമ്മയും അഞ്ച് അണ്ണന്മാരും ഭർത്താവും തേടിയിറങ്ങി. ഇവരെക്കൂടാതെ അടുത്ത ബന്ധുക്കളും അയൽപക്കക്കാരും പൊന്നിറത്താളിനെ തിരയാൻകൂടി.

പൊന്നിറത്തെ തകപ്പനാരും പൊന്നിറത്തെ തായാരും
അണ്ണന്മാർ അയ്പേരും മാലയിട്ട മണവാളനും
അടുത്തപേരും ചേകരമായ് ഏന്തിഴയെ തേടുവാരാം

കാട്ടിലും മേട്ടിലുമെല്ലാം അന്വേഷിച്ച അവർ കാട്ടാളമ്മൻ കോവിലിൽ ഒരു കഴുകൻ വട്ടമിട്ടു പറക്കുന്നത് കണ്ടു. ആ ദിക്കു ലക്ഷ്യമാക്കി ചെന്നു. ആരെയും ഞെട്ടിപ്പിക്കുന്ന കാഴ്ചയായിരുന്നു അവിടെ അവർ കണ്ടത്. ചോരയിൽ കുളിച്ചുകിടക്കുന്ന പൊന്നിറത്താളും കുട്ടിയും.

പൊന്നിറത്താളിന്റെ തായാർ (അമ്മ) പൊന്മാരി നെഞ്ചത്തടിച്ചു നിലവിളച്ചു. അവളുടെ തകപ്പനാർ (പിതാവ്) തലതല്ലി മരിച്ചു. ഭർത്താവ് കുഞ്ഞിനെ കയ്യിലെടുത്തു ചുംബിച്ചശേഷം തലവെട്ടി മരിച്ചു. ആങ്ങളമാർ അഞ്ചുപേരും വാളുകൊണ്ട് സ്വയം വെട്ടി മരിച്ചു. ഉറ്റവരും ഉടയവരും അയൽപക്കക്കാരും എല്ലാം കൂടി തൊണ്ണൂറ്റി ഒൻപതു ശവശരീരങ്ങൾ അവിടെ വീണു. എല്ലാവരും ആത്മഹത്യ ചെയ്തു.

മരിച്ചവരെല്ലാം ശിവലോകം പൂകി. ഹരനേവരം തായോ എന്ന് ആത്മാക്കൾ പ്രാർത്ഥിച്ചു. ഈ കൊടുംപാതകം ചെയ്തവരോട് പ്രതികാരം ചെയ്യാനുള്ള വരമാണ് അവർ ആവശ്യപ്പെട്ടത്. മധുരാനഗരം മുഴുവൻ ചുട്ടെരിക്കാനുള്ള വരം അവർ ആവശ്യപ്പെട്ടു. അതനുസരിച്ച് ഭൂതഗണങ്ങൾ എല്ലാംകൂടി വന്ന് മധുരാനഗരത്തിൽ വൻനാശം വിതച്ചു. മാടനും മറുതയും യക്ഷിയും പിശാചും എല്ലാം കൂടി എത്തി ആ നാടു മുഴുക്കെ ഭീതി പടർത്തി.

നാട്ടിലാകെ സംഹാരതാണ്ഡവമാടിയത് ഏതു ശക്തിയുടെ വിളയാട്ടമാണ് ? വൈകപ്പാണ്ടി മന്ന ആകെ അങ്കലാപ്പിലായി. രാജാവ് ജ്യോത്സ്യനെ വിളിക്കാൻ ആളയച്ചു. ജ്യോത്സ്യൻ എത്തി. അയാൾ പ്രശ്നം വച്ചു നോക്കിയപ്പോൾ പൊന്നിറത്താളിനെ മറവന്മാർ ബലി കൊടുത്തതാണ് നാട്ടിലാകെ നാശം വരാൻ കാരണം എന്നു കണ്ടു. ദുഷ്ടപിശാചുക്കൾ വീണ്ടും രക്തത്തിനായി ദാഹിക്കുന്നു. ഇതിന്, തക്കതായ ഒരു മന്ത്രവാദിയെ വരുത്തി ദാഹിക്കുന്നു. ഇതിന്, തക്കതായ ഒരു മന്ത്രവാദിയെ വരുത്തി, മന്ത്രവാദം നടത്തി ബാധയൊഴിപ്പിക്കുകയാണ് ഏക പോംവഴി.

ജ്യോത്സ്യൻ നിർദ്ദേശിച്ചതനുസരിച്ച് മന്ത്രവേലനെ വരുത്താൻ രാജാവ് ആളയച്ചു. മന്ത്രവേലൻ എത്തി. ഒപ്പം ചങ്കുവേലൻ, ഇളവേലൻ, ചപ്പാണി, മൂത്തവേലൻ, നാഗപ്പള്ളി, കുറത്തി, മക്കൾ, നാലാറുവേല്നമാർ എന്നിവരും ഉണ്ട്. മന്ത്രവേലൻ മന്ത്രവാദത്തിനുള്ള നീണ്ട ചാർത്തു കൊടുത്തു. അതനുസരിച്ചുള്ള സാധനസാമഗ്രികളെല്ലാം ഒരുക്കി മന്ത്രവാദം തുടങ്ങി. (മന്ത്രവാദത്തിന് ആദ്യം വേലൻ നിർദ്ദേശിച്ച ചാർത്തിലെ കോപ്പുകൾ ഒരുക്കാൻ ബുദ്ധിമുട്ടുള്ളവയാണ്. എങ്ങും കിട്ടാത്ത സാധനങ്ങൾ. രാജാവിന്റെ കല്പനപ്രകാരം നാട്ടിൽ കിട്ടാവുന്ന സാമഗ്രികൾകൊണ്ട് വേലൻ മറ്റൊരു ചാർത്ത് കുറിച്ചു.)

വേലൻ മന്ത്രവാദം തുടങ്ങിയപ്പോൾ വേലത്തിയും ചില പ്രയോഗങ്ങൾ ആരംഭിച്ചു. അവളുടെ മന്ത്രവിദ്യ ഫലിച്ചു. വേലന്റെ വിദ്യ പൊളിഞ്ഞു. ഭൂതഗണങ്ങളെല്ലാം പിശാചുക്കളും വേലനെ വേട്ടയാൻ തുടങ്ങി.

ഒടുവിൽ വേലത്തി തന്നെ ചില പൊടിക്കൈകൾ പ്രയോഗിച്ച് പിശാചുക്കളെ കുടത്തിലടച്ചു; രാജാവിന്റെ മുമ്പിൽവച്ചു. എന്നാൽ രാജാവ് വിശ്വസിച്ചില്ല. വിശ്വസിക്കാനായി തെളിവ് എന്തെങ്കിലും വേണം.

ചന്തയിൽ നിന്ന ആൽമരം നിന്നനിൽപിൽ മറിഞ്ഞുവീണു.

വേലത്തി ബാധകളെ പിടിച്ചുകെട്ടിയെന്ന് രാജാവിന് ബോധ്യമായി. ഇനി, ചെയ്ത പാപത്തിന് പരിഹാരം നിർദ്ദേശിക്കാൻ രാജാവ് ആവശ്യപ്പെട്ടു. വേലത്തി പരിഹാരം നിർദ്ദേശിച്ചു. പൊന്നിറത്താൾ മരിച്ചു. വീണിടത്ത് ഒരു പുതിയ ക്ഷേത്രം പണിയുക. അവിടെ പൊന്നിറത്താളിന്റെ വിഗ്രഹം പ്രതിഷ്ഠിക്കുക.

രാജാവിന്റെ (വൈകപ്പാണ്ടി മന്നൻ) നേതൃത്വത്തിൽ തോരണമാമലയിൽ ഒരു മനോഹരക്ഷേത്രം പണികഴിപ്പിച്ചു. അവിടെ പ്രതിഷ്ഠയും നടത്തി. അങ്ങനെ നാടിന്റെ ബാധകളെല്ലാം ഒഴിഞ്ഞു.

ഒതേനനും ഓണപ്പുടവയും

കേരളത്തിലെ നാടോടിഗാനസാഹിത്യത്തിലെ ഏറ്റവും സമ്പന്നമായ ശാഖയാണ് വടക്കൻപാട്ടുകൾ. വടക്കെമലബാറിലെ വീരനായകരുടെ അപദാനകീർത്ത നങ്ങളാണവയിൽ അധികവും. പതിനഞ്ചാം നൂറ്റണ്ടു മുതൽക്കെങ്കിലുമുള്ള വടക്കൻപാട്ടു കൾ കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽപ്പോലും വടക്കൻ പാട്ടുകൾ ഉണ്ടായിട്ടുമുണ്ട്. പാട്ടുകളെ കാത്തുസൂക്ഷിച്ചുപോന്ന കൂട്ടായ്മയുടെ ഘടനയ്ക്ക് പറയത്തക്ക മാറ്റമൊന്നും ഉണ്ടാകാത്തതാവാം ആ സാഹിത്യശാഖ ഇന്നും ജീവനോടെ നിൽക്കുന്നതിന്റെ കാരണം.

വടക്കൻപാട്ടുകളെ പ്രധാനമായും മൂന്നു വിഭാഗങ്ങളായിത്തിരിക്കാം. പുത്തൂരംവീട്ടുകാരുടെ കഥ പറയുന്ന പുത്തൂരംപാട്ടുകൾ, തച്ചോളിപ്പാട്ടുകൾ, ഈ രണ്ടു ഗണത്തിലും പെടാത്ത ഒറ്റയൊറ്റ കഥകൾ. ഇവയ്ക്ക് വടക്കൻപാട്ടുകൾ എന്ന പേര് എങ്ങനെ വന്നുവെന്നു വ്യക്തമല്ല. ഉത്തരമലബാറിലെ പാട്ടുകൾ എന്ന അർത്ഥത്തിൽ തെക്കുള്ളവർ വിളിച്ചതാവാം. ഏതായാലും ഈ അഭിധാനം താരതമ്യേന ആധുനികമാണ്. ഇതുപോലെ കേരളത്തിന്റെ തെക്കൻ ജില്ലകളിൽ പ്രചാരത്തിള്ള പാട്ടുകളെ (ഉദാ:പൊന്നിറത്താൾ കഥ, ഇരവിക്കുട്ടിപ്പിള്ളപ്പോര് തുടങ്ങിയവ) തെക്കൻ പാട്ടുകളെന്നും മധ്യതിരുവിതാംകൂറിലിള്ള പാട്ടുകളെ ഇടനാടൻ പാട്ടുകളെന്നും വിളിക്കുന്നു.

വടക്കെമലബാറിന്റെ ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളും ഫ്യൂഡൽഭരണക്രമവും ആയോധനപാരമ്പര്യവും വിവിധ ജാതികൾ തമ്മിലുള്ള ബന്ധങ്ങളും അന്ധവിശ്വാസങ്ങളുമെല്ലാം വടക്കൻപാട്ടിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നു. ദുർബലമായ കേന്ദ്രഭരണവും നാടൻ പ്രഭുക്കന്മാരുടെ മേൽക്കോയ്മയുമാണ് പെതുവേ കണ്ടുവരുന്നത്. കയ്യൂക്കുള്ളവൻ കാര്യക്കാരൻ എന്ന അവസ്ഥ. പ്രശ്നങ്ങൾ കോടതിലോ രാജസഭയിലോ വച്ചു തീർക്കുകയല്ല, അത്തരം സമിതികളുടെ അഭാവംകൊണ്ടുകൂടിയാവാം, 'അടിച്ചു തീർക്കുക' യാണു പതിവ്. ഇതിനു പല ഘട്ടങ്ങളും രീതികളുമുണ്ട്. കോഴിപ്പോരു നടത്തി അതിൽ വിജയിക്കുന്ന കോഴിയെ 'സ്പോൺസർ' ചെയ്യുന്നയാൾ വിജയിച്ചതായി പ്രഖ്യപിക്കന്ന ഒരുതരം പ്രതീകാത്മകമായ യുദ്ധം ഒരു രീതി . പരാതിക്കാർ നേരിട്ടേറ്റുമുട്ടി, രണ്ടിലൊരാൾ മരിക്കുന്നതുവരെ അങ്കംവെട്ടാൻ പ്രയാസമുള്ളവർക്കുവേണ്ടി കൂലിക്കു പടവെട്ടാൻ തയ്യാറുള്ള അഭ്യാസികളുണ്ട് അവരാണ് അങ്കച്ചേകവന്മാർ. കോഴിയങ്കത്തിനു പകരം ആളങ്കം. ജയിക്കുന്ന ആളിന്റെ പക്ഷം തർക്കത്തിലും ജയിച്ചതായി കരുതുന്ന വിചിത്ര നീതി. ചോദിക്കാനും പറയാനും നാട്ടിൽ ആളില്ലാത്തതുകൊണ്ട്, കൂടുതൽ കരുത്തൻ പ്രമാണിയായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു. ഈ പ്രാമണ്യം ആരെങ്കിലും അംഗീകരിക്കാതെ വന്നാൽ ഉടൻ വാളെടുക്കും. നിസ്സാരമായ തർക്കങ്ങൾപോലും വാൾത്തലയ്ക്കലാണു കലാശിക്കുക.

വാമൊഴിയായി നിലനിന്നുപോന്നവയാണു നാടൻപ്പാട്ടുകൾ. വടക്കൻപാട്ടുകളും അങ്ങനെതന്നെ. വിവാഹം, കൃഷിപ്പണി തുടങ്ങിയ അവസരങ്ങളിൽ സ്ത്രീകളാണീ പാട്ടുകൾ പാടാറ്. ഞാറു നടുമ്പോൾ പാടുന്ന പാട്ടിനെ 'നാട്ടിപ്പാട്ട്' എന്നു വിവാഹത്തിന് കറിയ്ക്കരിയുമ്പോൾ പാടുന്ന പാട്ടിന് അരവുപാട്ട് എന്നും പറയുന്നു. ഒരാൾ പാടും മറ്റുള്ളവർ ഏറ്റുപാടും. ഇങ്ങനെ പാടിപ്പാടി തലമുറകൾ കൈമാറുമ്പോൾ പഴയ പല വരികളും നഷ്ടപ്പെട്ടെന്നും പുതിയ വരികൾ കടന്നുവെന്നും വരാം. ഒരു പുതിയ കഥതന്നെ രൂപപ്പെട്ടു വെന്നുവരാം. ആർക്കും പാടാവുന്ന ഈണമാണിവയ്ക്കുള്ളത്.

"മാവേലി നാടുവാണിടും കാലം
മാനുഷരെല്ലാരുമൊന്നുപോലെ" എന്ന മാവേലിപ്പാട്ട് വടക്കൻപാട്ടിന്റെ ഈണത്തിലുള്ളതാണ്. വടക്കൻപാട്ടു പ്രചരിച്ച ദിക്കിൽത്തന്നെ രൂപം കൊണ്ട കൃഷ്ണഗാഥയുടെ വൃത്തരീതിക്കു വടക്കൻപാട്ടുകളുമായി ബന്ധമുണ്ട്.

"ആറ്റും മണമേലെ ഉണ്ണിയാർച്ച
ഊണും കഴിഞ്ഞുറക്കമായി." ഇതാണല്ലോ വടക്കൻപാട്ടിന്റെ രീതി.

'ആറ്റും മണമ്മേലെ, ആറ്റും മണമ്മേലെ
ആറ്റും മണമ്മേലെ ഉണ്ണിയാർച്ച ."

എന്നാക്കിയാൽ കൃഷ്ണഗാഥാരീതിയായി. വടക്കൻപാട്ടിന്റെ രണ്ടുവരിയിലും 10 അക്ഷരം വീതം. കൃഷ്ണഗാഥയിൽ 12, 10 എന്ന വ്യത്യാസം മാത്രം.

തച്ചോളിപ്പാട്ടുകൾ

വടകരയ്ക്കടുത്ത പുതുപ്പണം അംശത്തിൽപ്പെട്ട മേപ്പയിൽ ദേശത്താണു തച്ചോളി മാണിക്കോത്തു തറവാട്. ആ തറവാടുമായി ബന്ധപ്പെട്ട മൂന്നു തലമുറയിൽപ്പെട്ടവരുടെ കഥകളാണു തച്ചോളിപ്പാട്ടുകളിലെ പ്രതിപാദ്യം. തച്ചോളിത്തറവാട്ടിൽപ്പെട്ട കുമ്പ എന്ന സ്ത്രിയെ കൂലോം വാഴുന്നവർ അഥവാ ചീനംവീട്ടിൽ തങ്ങൾ വിവാഹം കഴിച്ചു. അതിലുണ്ടായ പുത്രനാണു തച്ചോളി ഓതേനൻ. മുപ്പത്തിരണ്ടു വയസ്സുവരെ മാത്രം ജീവിച്ചിരുന്ന ഒതേനനെപ്പറ്റി ഒട്ടേറെ പാട്ടുകൾ നിലവിലുണ്ട്. ഒരു സംഭവത്തെപ്പറ്റി ഒന്നിലധികം ആഖ്യാനങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നതാണ് രസകരം. ചിലവ പരസ്പരവിരുദ്ധംപോലുമാ കാറുണ്ട്. ഒതേനൻ പരിഹാസ്യനായി ചിത്രികരിക്കപ്പെടുന്ന കഥകളുമുണ്ട്. വടകര ഭാഗത്തുണ്ടായ കഥകളിൽ ഒതേനൻ വീരപുരുഷനായി ചിത്രീകരിക്കപ്പെടുമ്പോൾ മതിലൂർ ഗുരുക്കളുടെ നാടായ തലശ്ശേരിയിൽ ഒതേനനെ പരിഹസിക്കുന്ന കഥകളുമുണ്ട്.

1585ൽ ജനിച്ച് 32-ാം വയസ്സിൽ മരിച്ചുവെന്നു കരുതപ്പെടുന്ന ഒതേനൻ തലശ്ശേരിയിലെ വെള്ളക്കാരുമായി ഏറ്റുമുട്ടുന്ന കഥകൾ വരെ പ്രചാരത്തിലുണ്ട്. ചരിത്രയുക്തിയെയും അതിജീവിച്ച് നാടൻവാങ്മയങ്ങളിൽ ഏറെക്കാലും നായകത്വം വഹിച്ചുനിന്ന കഥാപാത്രമാണ് ഒതേനൻ എന്ന് ഇതു തെളിയിക്കുന്നു.

ഒതേനനും ഓണപ്പുടവയും

ഒതേനൻ ഓണപ്പുടവ വാങ്ങാൻ പോയ കഥയെപ്പറ്റി വ്യത്യസ്ത ആഖ്യാനങ്ങളുണ്ട്. ഒരു കഥ ഇപ്രകാരമാണ്. ഓണത്തിനു കുളിച്ചുണ്ണാൻ അച്ഛന്റെ വീടായ ചീനംവീട്ടിൽ പോകണമെന്ന് ഒതേനൻ ജ്യേഷ്ഠനോടു പറഞ്ഞു. പോകണ്ട എന്നു ജ്യേഷ്ഠൻ പറഞ്ഞു വെങ്കിലും ഒതേനൻ ചാപ്പനെ കൂട്ടിപ്പോവുകതന്നെ ചെയ്തു.

ആനക്കഴുത്തോളം അരിയും ഒരു പുരയുടെ ഉയരത്തിൽ മുണ്ടും അവിടെ കൂട്ടിയിട്ടിട്ടു വന്നവർക്കു വിതരണം ചെയ്യുകയായിരുന്നു. ഒടുവിൽ ഇടങ്ങഴി അരിയും ഒരു മുണ്ടും മാത്രം ശേഷിച്ചു. അത് ഒതേനനു നൽകി. ഒതേനൻ അതു വലിച്ചെറിഞ്ഞു. വാഴുന്നവർക്കു കോപം വന്നു. ഒതേനന്റെ അമ്മയുടെ പ്രേതത്തിന്റെ ശല്യം കാരണം തന്റെ ഭാര്യയ്ക്കും കുട്ടികൾക്കും ഭക്ഷണം കഴിച്ചുകൂടാത്തനിലയാണെന്നയാൾ പറഞ്ഞു. നല്ല ഭക്ഷണം കഴിച്ചു ശീലമില്ലാത്തവർക്ക് അതു കഴിച്ചാൽ കുഴപ്പമുണ്ടാകുമെന്ന് ഒതേനൻ തിരിച്ചടിച്ചു. ഇങ്ങനെ സംസാരിച്ചു നിൽക്കെ, വാഴുന്നവരുടെ ഭാര്യയ്ക്കും മക്കൾക്കും പ്രേതബാധ തുടങ്ങി. ഒതേനൻ ചിരിച്ചു കൊണ്ടു വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങി.

മറ്റൊരു കഥയിൽ രണ്ടു തറവാടുകളും ഉള്ളത്രകാലം ചീനം വീട്ടിൽനിന്ന് തച്ചോളിക്കാർക്ക് ഓണപ്പുടവ കൊടുത്തുകൊള്ളാമെന്ന് ഉടമ്പടി ചെയ്തശേഷം പുടവയുമായി ഒതേനൻ മടങ്ങി എന്നാണ് കാണുന്നത്. പാഠ്യഭാഗപ്രകാരമുള്ള കഥ ഇങ്ങനെ യാണ്.

ഒതേനന്റെ അമ്മയായ ഉപ്പാട്ടി വിശേഷപ്പെട്ട ആഭരണങ്ങളും പട്ടുവസ്ത്രങ്ങളു മണിഞ്ഞ് ലോകനാർക്കാവിൽ തൊഴാൻ പോയി. ഭഗവതി മുടിവച്ചിറങ്ങുന്ന നേരമായിരുന്നു അത്. സർവ്വാംഗസുന്ദരിയായ ഉപ്പാട്ടിയെ ഭഗവതി കണ്ടു. അവളെ തന്നോടു ചേർക്കണമെന്ന് ഭഗവതി ആഗ്രഹിച്ചു. ഉപ്പാട്ടി ചോര ഛർദ്ദിച്ചു മരിച്ചു. മരണവാർത്തയറിഞ്ഞ് ഒതേനനും കോമക്കുറുപ്പും ക്ഷേത്രത്തിലെത്തി. അമ്മയുടെ ശവം എടുപ്പിച്ച് തച്ചോളിമേപ്പയിൽ തറവാട്ടിലെത്തിച്ചു. ശവദാഹത്തിനുശേഷം സാധുക്കൾക്ക് അന്ന വസ്ത്രാദികൾ ദാനം ചെയ്തു.

ഓണക്കാലമായപ്പോൾ അച്ഛനായ ചീനംവീട്ടിൽ തങ്ങളെക്കണ്ട് അവകാശം വാങ്ങാൻ ഒതേനൻ പുറപ്പെട്ടു. അമ്മ മരിച്ചശേഷം ആദ്യമായി പോവുകയാണ്. തങ്ങൾ കോലായിൽ ത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. "ഒതേനാവന്നവഴിക്ക് ഇരിക്കൂ" അയാൾ പറഞ്ഞു. "വന്നേടം പോയി, മരിച്ചുപോയതാ – ഞാനൊറ്റക്കേയുള്ളൂ" ഒതേനൻ മറുപടി പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ "ചിത്തിരത്തൂണ്" തന്റെ വീട്ടിലുണ്ട്. അതിനാൽ ഇവിടുത്തെ തൂണു പിടിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ലെന്നു ഒതേനൻ മറുപടി പറഞ്ഞു.

അപ്പോൾ 'ഉറുമിയും പിടിച്ചിരിക്ക് എന്നായി തങ്ങൾ. ഉറുമി ഇരിക്കാനുള്ളതല്ലന്നും കയ്യിൽപ്പിടിക്ക്നുള്ളതാണെന്നുമായിരുന്നു ഒതേനന്റെ മറുപടി. (ഒതേനനും തങ്ങളും അന്യോന്യം വാക്പ്പയറ്റുനടത്തി എന്നാണ് ഈ ആഖ്യാന ത്തിന്റെ അർത്ഥം).

ആനക്കഴുത്തോളം അരിയും ഒരു പുരയുടെ പൊക്കത്തിൽ തുണിയും കൂട്ടിയിട്ടു വിതരണം ചെയ്യുകയായിരുന്നു. ഒതേനന്റെ ഊഴമായപ്പോൾ ശേഷിച്ചതു നാനാഴി അരിയും ഒരു മുണ്ടും മാത്രം. അരിശം വന്ന ഒതേനൻ തുണി കണ്ടം തുണ്ടമാക്കി ചിത്തിരത്തൂണിൽ കെട്ടിവച്ചു. അരിവാരി എറിഞ്ഞുകളയുകയും ചെയ്തു.

ഇത്രയുമായപ്പോൾ തങ്ങൾക്കു കോപം വന്നു. അയാൾ അലറി. "തച്ചോളി ഒതേനാ എടാ നായേ, നീ എന്നാടാ ഇത്ര കേമനായത്? ഞാൻ നിന്റെ അമ്മയെ സംബന്ധം ഒഴിഞ്ഞതിനുശേഷമാണ് അവൾ ലോകനാർക്കാവിൽ വച്ച് ചോര ഛർദ്ദിച്ചു മരിച്ചത്. എന്നിട്ടും ശവം എടുപ്പിച്ചു മറവു ചെയ്തതു ഞാനല്ലേടാ. നീയത്ര വമ്പനായിരുന്നെങ്കിൽ അതിനൊക്കെ ഞാൻ വേണമായിരുന്നോടാ. നിന്റെ അമ്മയെ ഉപേക്ഷിച്ചശേഷം ഞാൻ മറ്റൊരു കല്ല്യാണം കഴിച്ചു. അതിൽ അഞ്ചാറുമക്കളും ഉണ്ട്. അവൾക്കും അവളുടെ മക്കൾക്കും എന്തെങ്കിലും നല്ല സാധനങ്ങൾ കൊടുക്കാൻ നിന്റെ അമ്മ ഉപ്പാട്ടി സമ്മതിക്കുമോ? അവളുടെ പ്രേതം ബാധിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ ആഹാരം കഴിക്കാൻ കൂടി അവർക്കു സാധിക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ ഒന്നു തീർച്ചയാക്കിയിരിക്കുന്നു. അവളെ മന്ത്രം ജപിച്ച് ഇളനീർതൊണ്ടിലാക്കി കടലിലെറിയാൻ പോകുന്നു. നിന്റെ വമ്പത്തരം ഞാൻ ഒന്നു കാണട്ടെ." അതിനു മറുപടിയായി ഒതേനൻ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു. "എടാ ചീനംവീട്ടിലെ പെരുങ്കള്ളാ നീ എന്തിനാടാ കളവുപറയുന്നത്. നിന്റെ തള്ള ഛർദ്യതിസാരം വന്നു ചത്തപ്പോൾ ഞാനും എന്റെ ജ്യേഷ്ഠനും കൂടിയല്ലേ പുലയർക്കു കള്ളു കൊടുത്തു കടപ്പുറത്തു കൊണ്ടുപോയി കുഴിച്ചിട്ടത്? നീ പുലയർക്കു കള്ളുകൊടുത്തില്ല. സാധുക്കൾക്കു ധർമ്മക്കഞ്ഞി കൊടുക്കുക കൂടി ചെയ്തില്ല."

ഈയവസരത്തിൽ ഉപ്പാട്ടിയുടെ പ്രേതം വാഴുന്നവരുടെ ഭാര്യയെയും മക്കളെയും ബാധക്കാൻ തുടങ്ങി. എങ്ങും അലമുറയായി. പ്രേതം ബാധിച്ചവർ വീട്ടിൽനിന്നിറങ്ങിയോടി. വാഴുന്നോർ വല്ലതെ ഭയപ്പെട്ടുപോയി. അയാൾ വീടുപൂട്ടിയിട്ട് ഓടിപ്പോയി. ഇതൊക്കെ കണ്ട ഒതേനനു ചിരി വന്നു. അയാൾ സ്വന്തം വീട്ടിലേക്കു മടങ്ങിപ്പോരികയും ചെയ്തു.

മൊഡ്യൂൾ 2
സംഘകാല കവിതകൾ

ചേര-ചോള-പാണ്ഡ്യ രാജ്യങ്ങൾ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്ന പ്രാചീനതമിഴകത്തു രചിക്കപ്പെട്ട തമിഴിലെ ആദ്യ കാലകൃതികളെയാണ് സംഘസാഹിത്യം എന്നു പൊതുവെ പറയുന്നത്.അഥവാ ഇപ്പോഴത്തെ കേരളവും തമിഴ്നാടും കർണാടകത്തിലെയും ആന്ധ്രയിലെയും ഏതാനും ഭാഗങ്ങളും ചേർന്ന് ഒരൊറ്റ തമിഴകം ആയിരുന്ന കാലത്ത് രചിക്കപ്പെട്ടവയാണ് ഇവ.കവികളുടെ സമൂഹമാണ് സംഘം. പ്രാചീനകാലത്ത് മൂന്നു സംഘങ്ങൾ നിലനിന്നിരുന്നതായി കാണുന്നു.ആദ്യത്തെ സംഘമായിരുന്ന *മുതർച്ചങ്കം* (മുതൽ സംഘം) തെൻ മധുര എന്ന നഗരത്തിൽ ആയിരുന്നു. 549 പണ്ഡിതന്മാർ(പുലവർ) ഈ സംഘത്തിൽ അംഗങ്ങളായിരുന്നു. അകത്തിയം എന്ന വ്യാകരണ-സാഹിത്യ ലക്ഷണഗ്രന്ഥമായിരുന്നു ഈ സംഘത്തിനു പ്രമാണമായിരുന്നത്.4440 വർഷം ഈ സംഘം നിലനിന്നുവെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. ഈ സംഘത്തിന്റെ കാലത്തുണ്ടായ കൃതികൾ ഒന്നും കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടില്ല. എ.ഡി ഒമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ എഴുതപ്പെട്ട *ഇറൈയനാർ അകപ്പൊരുൾ* എന്ന സാഹിത്യലക്ഷണഗ്രന്ഥത്തിന് നക്കീരൻ എഴുതിയ വ്യാഖ്യാനത്തിലാണ് ഈ സംഘത്തേപ്പറ്റി പറഞ്ഞുകാണുന്നത്. *ഇടൈച്ചങ്കം* എന്നാണു രണ്ടാം സംഘത്തെ വിശേഷിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. 59 പണ്ഡിതന്മാർ ഈ സംഘത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. ഈ സംഘത്തിന്റെ പരിശോധനയ്ക്ക് 3700 കവികൾ രചനകൾ സമർപ്പിച്ചിരുന്നു.അകത്തിയവും തൊൽക്കാപ്പിയവും ഈ സംഘത്തിനു പ്രമാണഗ്രന്ഥങ്ങളായിരുന്നു.മൂന്നാം സംഘമാണ് *കടൈച്ചങ്കം*. 49 പാണ്ഡ്യ രാജാക്കന്മാർ കടൈച്ചങ്കത്തിനു സംരക്ഷണം നൽകി.1850 വർഷക്കാലം സംഘം നിലനിന്നു.ഈ മൂന്നാം സംഘം പരിശോധിച്ച് അംഗീകരിച്ചവയാണ് സംഘസാഹിത്യം എന്ന പേരിൽ ഇപ്പോൾ അറിയപ്പെടുന്ന 36 കൃതികൾ. എ.ഡി 100 മുതൽ 350 വരെയുള്ള കാലത്തിലേതാണ് സംഘസാഹിത്യത്തിലെ പ്രധാനകൃതികൾ.

സംഘങ്ങൾ രാജസദസ്സുകളായിരുന്നു.അതിലെ അംഗങ്ങളായ പുലവന്മാർ സ്വന്തമായി കൃതികൾ രചിച്ചു.സംഘപ്പലകയിലിരുന്ന്(പീഠം) അവർ സമകാലികരായ മറ്റു പണ്ഡിതന്മാരുടെ കൃതികൾ പരിശോധിച്ച് മികവേറിയവയെ പുകഴ്ത്തുക പതിവായിരുന്നു. ഒരുകാലത്ത് തമിഴകത്തിനുണ്ടായിരുന്ന സാംസ്കാരികാഭിവൃദ്ധിക്കു തെളിവാണ് സംഘം സാഹിത്യം. മലയാളം സ്വതന്ത്രഭാഷയായി രൂപപ്പെടുന്നതിനു മുമ്പാണ് തമിഴകത്തിന്റെ ക്ലാസിക്കുകളായ സംഘം കൃതികളുടെ രചന.സംഘകാലകവികളിൽ പലരും കേരളീയരായിരുന്നു. അക്കാലത്തു കേരളത്തിന്റെയും സാഹിത്യഭാഷ ചെന്തമിഴായിരുന്നു.

സംഘം കൃതികളെ പൊതുവിൽ അകം കവിതകൾ പുറംകവിതകൾ എന്നു രണ്ടായി വിഭജിച്ചിരിക്കുന്നു. അകം കവിതകൾ പൊതുവെ ആത്മപരങ്ങളും പുറം കവിതകൾ വസ്തുപരങ്ങളുമാണെന്നു സാമാന്യമായിപ്പറയാം. അകം കവിതകൾ പ്രായേണ പ്രേമകവിതകളും പുറം കവിതകൾ വീരചരിതങ്ങളുമാണ്.ഏതു കാലത്തും ഏതു ദേശത്തും ആരെയും ആകർഷിക്കുന്ന സ്ത്രീ-പുരുഷ പ്രേമമാണ് അകം കവിതയ്ക്കു വിഷയം. പ്രത്യേകസ്ഥലങ്ങളല്ല, പ്രകൃതിയുടെ സവിശേഷതകളാണ് അവയ്ക്കു പശ്ചാത്തലം. എന്നാൽ പുറം കവിതയുടെ നില ഇതിനു വിപരീതമാണ്.രാജാക്കന്മാരുടെ പ്രതാപൈശ്വര്യങ്ങളും വീരേതിഹാസങ്ങളും പടനായകന്മാരുടെ മൃതിയും കവികളുടെ ദാരിദ്ര്യവുമെല്ലാം പുറം കവിതയ്ക്കു സ്വീകാര്യമായ വിഷയങ്ങളാണ്. കഥാപാത്രങ്ങളുടെ പേരുകളും സ്ഥലങ്ങളുമെല്ലാം അവയിൽ പ്രതിപാദിതമായിരിക്കും.

അകം കവിതകൾ

പ്രതീകാത്മകത അകം കവിതകളുടെ സവിശേഷതയാണ്. വിരഹം, സംയോഗം, വിവാഹപൂർവ്വ-വിവാഹാനന്തര പ്രേമം എന്നിവയൊക്കെ അവതരിപ്പിക്കാൻ അകം കവിത പ്രത്യേകരംഗങ്ങൾ പശ്ചാത്തലമായി സ്വീകരിക്കുന്നു. സ്ഥലങ്ങളെ മുല്ലൈ, കുറിഞ്ചി, മരുതം, നെയ്തൽ, പാലൈ എന്നിങ്ങനെ വിഭജിച്ചിരിക്കുന്നു. ഓരോ സ്ഥലത്തിനും അതിന്റേതായ ഒരു ദേവതയും ആ സ്ഥലത്തിന്റെ സ്വഭാവം സൂചിപ്പിക്കുന്ന ഒരു പുഷ്പവും ഉണ്ടായിരിക്കും. പ്രേമത്തിന്റെ സവിശേഷമായ ഏതെങ്കിലും ഒരു ഭാവത്തെ ഓരോ പുഷ്പവും പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നു. ഓരോ പ്രദേശത്തിനും സവിശേഷമായ കാലാവസ്ഥയുമുണ്ട്.

സംഘകൃതികളായി 2381 കാവ്യങ്ങളാണു കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടുള്ളത്. ഇവയിൽ 1862 എണ്ണം അകം വിഭാ

ഗത്തിൽപ്പെടുന്നു. പേരിൽ അകം എന്ന മുദ്ര ചേർന്നിട്ടുള്ളത് അകനാനൂറിൽ മാത്രമാണ്. എങ്കിലും താഴെ ക്കൊടുത്തിരിക്കുന്നവയെല്ലാം അകം കവിതകളാണ്.

അകനാനൂറ് –400

നറ്റിണൈ– 400

കുറുന്തൊകൈ – 401

ഐങ്കുറുനൂറ് – 500

കലിത്തൊകൈ – 149

പരിപാടൽ – 8

പത്തുപ്പാട്ട് – 4

അകനാനൂറിലെ കവിതകൾ സമാഹരിച്ചത് ഉരുത്തിരചമ്മൻ(രുദ്ര ശർമ്മ) ആണെന്നു കരുതുന്നു. കവിതകളുടെ തെരഞ്ഞെടുപ്പും ക്രമവത്കരണവും അസാധാരണതരത്തിലുള്ളതാണ്. കവിതയ്ക്കു പ്രത്യേക ശീർഷകങ്ങളില്ല. പ്രകൃതിദൃശ്യമനുസരിച്ചുള്ള സാങ്കേതികനാമം ആണ് തലക്കെട്ടായി കൊടുത്തിരിക്കുന്നത്.

പാലൈ– ഒന്നിടവിട്ട് ഒറ്റസംഖ്യ വരുന്ന കവിതകൾ

നെയ്തൽ – പത്തുകൾ (10,20,30...)

മുല്ലൈ – 4 ചേർന്നു വരുന്നവ

കുറിഞ്ചി – 2, 8 എന്നിവയിൽ എവസാനിക്കുന്നവ

മരുതം – 6 ൽ അവസാനിക്കുന്നവ

മിക്ക ഭാഷകളിലെയും ക്ലാസിക് കൃതികൾ മതപരമായ പ്രമേയങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്യുമ്പോൾ തമിഴ് ക്ലാസിക്കുകൾ മതേതരവിഷയങ്ങളാണു കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നത്. അകപൊരുളിൽ പ്രതിപാദിതമായിരിക്കുന്ന പ്രേമത്തിന്റെ രൂപഭേദങ്ങളെ നായകനു നായികയോടുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ഇങ്ങനെ വിഭജിക്കുന്നു.

1.സംഭോഗം(പുണർതൽ)

2.വിപ്രലംഭം(പിരിതൽ)

3.കാത്തിരിക്കൽ(ഇരുത്തൽ)

4.വിലാപം (ഇരങ്കൽ)

5.പ്രണയകലഹം (ഊടൽ)

6. കൈക്കിളൈ (ഏകപക്ഷീയം)

7. പെരുന്തിണൈ (ബലാൽക്കാരം)

വിവാഹത്തിനു മുന്നേയുള്ള പ്രേമത്തെ കളവ് എന്നും വിവാഹാനന്തരമുള്ളതിനെ കർപ്പ് എന്നും പറയുന്നു. പ്രേമത്തിന്റെ പ്രഭേദങ്ങൾക്കു പശ്ചാത്തലമാകുന്ന ഭൂപ്രദേശത്തെ കുറിഞ്ചി, മുല്ല, മരുതം, നെയ്തൽ, പാല എന്നീ പേരുകളുള്ള അഞ്ചു തിണകളായി വിഭജിച്ചിട്ടുള്ളത് തമിഴ് സാഹിത്യസങ്കേതത്തിന്റെ സവിശേഷതയാണ്. മലയും മലയോടു ചേർന്നുള്ള സ്ഥലവുമാണ് കുറിഞ്ചിനിലം. നായികാ നായകന്മാർക്ക് അനുരാഗോദയമുണ്ടാകുന്നത് കുറിഞ്ചിനിലത്തു വച്ചാണ്. സംഭോഗശൃംഗാരം കുറിഞ്ചിത്തിണൈയിലാണ് കാണുന്നത്. കാടും കാടുചേർന്ന ഇടവുമാണ് മുല്ലൈ നിലം. ഭർത്താക്കന്മാരെ പിരിഞ്ഞ നായികമാർ അവരെ കാത്തിരിക്കുന്നത് ഇവിടെയാണ്. വയലും വയൽചേർന്ന ഇടവുമാണ് മരുതനിലത്തിൽ സ്ത്രീകൾ വേശ്യാസക്തരായ ഭർത്താക്കന്മാരുമായി കലഹിക്കുന്നു. കടൽക്കരയാണു നെയ്തൽ നിലം. വിരഹിണിയായ നായിക തനിച്ചിരുന്നു വിലപിക്കുന്നത് ഇവിടെ ഇരുന്നാണ്. വരണ്ടു മണൽക്കാടായിത്തീർന്ന പ്രദേശമാണ് പാല നിലം. ഇവിടെ വിരഹത്തെ ഓർത്ത് നായികമാർ പുലമ്പുന്നു. ഇത്തരം സങ്കേതങ്ങളെ ലോകവ്യവഹാരത്തിൽ(ഉലകിയൽ വഴക്ക്) നിന്നു വ്യത്യസ്തമായി *നാടകവഴക്ക്* എന്നു പറയുന്നു. സംഘ

സാഹിത്യത്തിൽ ഉലകിയൽ വഴക്കിനേക്കാൾ പ്രാധാന്യം മിക്കപ്പോഴും നാടകവഴക്കിനാണ്.ഓരോ തിണ യുടെയും പതിനേഴു ഘടകങ്ങൾ (പൊരുളുകൾ)ലക്ഷണഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ വെവ്വേറെ നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അഞ്ച് വ്യത്യസ്ത ഭൂപ്രദേശങ്ങളെയും അവയ്ക്ക് ഓരോന്നിനും കല്പിക്കപ്പെട്ട വ്യവഹാരസവിശേഷതകളെയും പൊതുവെ *തിണ* എന്ന വാക്ക് കുറിക്കുന്നു.

പുറം കവിതകൾ

ധർമ്മാർത്ഥ കാമമോക്ഷങ്ങളെ പരമപുരുഷാർത്ഥങ്ങളായി തമിഴരും അംഗീകരിച്ചിരുന്നു. ധർമ്മം,അർത്ഥം,കാമം,മോക്ഷം എന്നിവയിൽ കാമം അകപ്പൊരുളിലും മറ്റുള്ളവ മൂന്നും പുറപ്പൊരുളിലും പ്രതിപാദിക്കപ്പെടുന്നു.യുദ്ധവീരം,ദയാവീരം, ദാനവീരം, ധർമ്മവീരം എന്നിവയാണ് പുറപ്പൊരുളിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. ഏഴു തിണൈകൾ ഈ പൊരുളിനുണ്ട്. വെട്ചി, വഞ്ചി, ഉഴിഞൈ, തുമ്പൈ, വാകൈ, കാഞ്ചി, പാടാൺ എന്നിവയാണവ. മരങ്ങളുടെയും ചെടികളുടെയും പേരുകൾ തന്നെയാണ് ഈ തിണകൾക്കും.തിണകൾ ഓരോന്നിനും പല തുറകൾ(സന്ദർഭങ്ങൾ) നിർദ്ദേശിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. വെട്ചിത്തിണയിൽ ശത്രുരാജാവിന്റെ പശുക്കളെ അപഹരിക്കുക,ചാരപ്രവർത്തനം, ശത്രുവിന്റെ നാശം, വീരസ്തുതി തുടങ്ങിയവ വർണിക്കുന്നു. നാടു വെട്ടിപ്പിടിക്കാനുള്ള ശരിയായ യുദ്ധമാണ് വഞ്ചിത്തിണയുടെ വർണ്ണനാവിഷയം. ശത്രുരാജാവിന്റെ കോട്ട വളഞ്ഞുപിടിക്കുന്നതാണ് ഉഴിഞൈത്തിണയിലെ പ്രതിപാദ്യം. കോട്ടയില്ലാത്ത പരന്ന മൈതാനത്തു വച്ചുള്ള യുദ്ധം തുമ്പൈത്തിണയിൽ വർണിക്കുന്നു. വാകൈത്തിണയിൽ ബ്രാഹ്മണർ, താപസന്മാർ തുടങ്ങിയവരുടെ ധർമ്മ മര്യാദകൾ വർണിക്കപ്പെടുന്നു. ഇഹലോകജീവിതത്തിന്റെ നശ്വരത കാഞ്ചിത്തിണയിലും ദേവസ്തുതിയും രാജസ്തുതിയും പാടാൺ തിണയിലും പ്രതിപാദിക്കപ്പെടുന്നു. ബാഹ്യസംഭവങ്ങളുടെ വർണ്ണനകളാണ് പുറംകവിതകളിലെല്ലാം കാണുന്നത്.

എട്ടുത്തൊകൈ

ഒറ്റപ്പെട്ട ചെറിയ ഭാവഗീതങ്ങളുടെ സമാഹാരമാണ് എട്ടുത്തൊകൈ.തൊകൈ എന്ന വാക്കിന് സമാഹാരം എന്നാണ് അർത്ഥം.എട്ടു തൊകൈകൾ ഇവയാണ്.

1.നറ്റിണൈ

2.കുറുന്തൊകൈ

3.ഐങ്കുറുനൂറ്

4.പതിറ്റുപ്പത്ത്

5.പരിപാടൽ

6.കലിത്തൊകൈ

7.അകനാനൂറ്

8.പുറനാനൂറ്

ഇവയിൽ നറ്റിണൈ, കുറുന്തൊകൈ, ഐങ്കുറുനൂറ്, കലിത്തൊകൈ, അകനാനൂറ് എന്നീ അഞ്ചു സമാഹാരങ്ങളിലും അകപ്പൊരുൾ സംബന്ധിച്ച കവിതയാണുള്ളത്. പുറനാനൂറ്, പതിറ്റുപ്പത്ത് എന്നിവയിൽ പുറപ്പൊരുൾ പ്രതിപാദിക്കപ്പെടുന്നു. പരിപാടൽ എന്ന സമാഹാരത്തിൽ രണ്ടു പൊരുളുകളും സംബന്ധിച്ച കവിതകൾ കാണുന്നു.

പൊതുസവിശേഷതകൾ

സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിന്റെ സ്വാധീനം ഈ കൃതികളിൽ വ്യക്തമായി കാണാം.എങ്കിലും സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നു ഭിന്നമായ ഒരു ഭാരതീയസാഹിത്യപാരമ്പര്യം ഇവയിൽ നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്നു. ശൃംഗാര വർണന സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തവും തികച്ചും മൗലികവുമാണ്. പലതരം വസ്ത്രാഭരണങ്ങളെപ്പറ്റിയും അംഗരാഗങ്ങളെപ്പറ്റിയും പറയുന്നെങ്കിലും നായികയുടെ അംഗപ്രത്യംഗ വർണന ഇവയിലില്ല. ശൃംഗാരത്തിന്റെ ബാഹ്യവും ശാരീരികവുമായ വശത്തേക്കാൾ പ്രാധാന്യം ആന്തരവും വൈകാരികവുമായ വശത്തിനാണ്. വേശ്യകൾ മരുതത്തിണയുടെ അവിഭാജ്യഘടകമാണ്. പക്ഷേ സഭ്യതയുടെ സീമ ലംഘിക്കുന്ന ഒരു വർണനയും ഈ തിണയിൽ പോലും ഇല്ല. പ്രഥമാനുരാഗം, ഒളിച്ചോട്ടം, സപത്നീമത്സരം എന്നിവ വർണിക്കുമ്പോഴും നായികമാരുടെ അടക്കവും ഒതുക്കവും ധർമ്മബോധവും കവികൾ വെളിപ്പെടുത്തുന്നു.

അതിസമ്പന്നമായ ഒരു സസ്യ-ജന്തു ജീവിതം ഈ പ്രണയകഥകളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിലുണ്ട്.

തിണൈകൾ ഭാവാവിഷ്കരണത്തിന് ഏറ്റവും ഉത്തേജകമാണ്. മേഘസന്ദേശത്തെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്ന ഉജ്വലമായ വർഷകാലവർണനകൾ ഈ കൃതികളിൽ കാണാം. എ.ഡി.ആദിശതകങ്ങളിൽ തമിഴകത്തു നിലനിന്ന സാമൂഹികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ ജീവിതം സംഘകൃതികളിൽ സജീവമായി പ്രതിഫലിക്കുന്നു. യുദ്ധവർണനകളിൽ അതിശയോക്തി കാണാനാവുമെങ്കിലും തമിഴകത്തിന്റെ വീരകഥകൾ ധാരാളമായി ഇവയിലുണ്ട്. യുദ്ധങ്ങളിൽ പടയാളികൾക്കു പ്രോത്സാഹനം നല്കിയ കവികളെയും രാജ്ഞികളെയും നാമിതിൽ കണ്ടുമുട്ടുന്നു.കേരളത്തിലെ ആദിചേരന്മാരുടെ ചരിത്രം ഏറെക്കുറെ വ്യക്തമായി പതിറ്റുപ്പത്തിൽ നിന്നു ഗ്രഹിക്കാം. കൂടാതെ പത്തുപ്പാട്ട്, ഐങ്കുറുനൂറ് എന്നിവയും ചരിത്രപരമായ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നു. സംഘകൃതികളിലെ പഴന്തമിഴ് അത്യന്തം സംക്ഷേപണശക്തിയുള്ളതാണെന്നു പണ്ഡിതന്മാർ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു.

പാട്ടുപ്രസ്ഥാനം

മലയാളസാഹിത്യത്തിന്റെ ആദ്യകാലചരിത്രം അവ്യക്തരേഖയായി സാഹിത്യചരിത്രകാരന്മാർക്കു മുന്നിൽഅവശേഷിക്കുന്നു.ക്രിസ്ത്വബ്ദം 12–ാം ശതകത്തിനു മുൻപ് കേരള ഭാഷാ സാഹിത്യം അഥവാ മലയാള സാഹിത്യം എന്നു വ്യക്തമായിപ്പറയാവുന്ന ഒരു സാഹിത്യ സമ്പത്തു നമുക്കുണ്ടായിരുന്നതായി കാണുന്നില്ല. 12–ാം നൂറ്റാണ്ടിനു മുൻപും പിൻപും കേരളീയ കവികൾ സംസ്കൃത ഭാഷയിൽ രചനകൾ നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഒൻപതാം നൂറ്റാണ്ടുവരെ ചെന്തമിഴു സാഹിത്യത്തിനു കനപ്പെട്ട സംഭാവനകൾ നല്കിയ കവികൾ ഇവിടെ ജീവിച്ചിരുന്നു. ഒൻപതാം ശതകത്തിനും പന്ത്രണ്ടാം ശതകത്തിനും മധ്യേയുള്ള കാലഘട്ടത്തിൽ ചെന്തമിഴു സാഹിത്യത്തിൽ നിന്നു ഭിന്നവും കേരളത്തിന്റേതെന്നു പറയാവുന്നതുമായ ഒരു സ്വതന്ത്ര സാഹിത്യം ഇവിടെ ഉദയം ചെയ്തതായി ചരിത്രകാരന്മാർ കരുതുന്നു. ഈ സാഹിത്യം നമുക്കിന്നറിവുള്ള പ്രാചീന മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ നിന്ന് ഏറെയൊന്നും വ്യത്യസ്തമല്ലാത്ത ഒരു മധ്യവർത്തി ഭാഷയിലായിരുന്നു രചിച്ചിരുന്നത്. മലയാള സാഹിത്യം എന്നു വ്യവഹരിക്കാവുന്ന രീതിയിലുള്ള കൃതികൾ രചിക്കപ്പെട്ടത് പന്ത്രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിനു ശേഷമാണെന്നത് ഇന്നെല്ലാവരും അംഗീകരിക്കുന്നു.

ഗദ്യം, പദ്യം എന്നീ രണ്ടു ശാഖകളായിട്ടാണ് മലയാള സാഹിത്യം ഉദ്ഭവിച്ചതും വളർന്നതും. ഇവയിൽ പദ്യശാഖയ്ക്കായിരുന്നു പ്രഥമ സ്ഥാനം. അത് പാട്ട്, മണിപ്രവാളം, നാടൻപാട്ടുകൾ എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു സരണികളിലൂടെയാണ് വികാസം പ്രാപിച്ചത്. കേരള ഭാഷാ പദങ്ങളുടെയും വിഭക്ത്യന്ത സംസ്കൃത പദങ്ങളുടെയും സഹൃദയ ഹൃദയാഹ്ലാദകാരിയായ മേളനമാണ് മണിപ്രവാളം. താളപ്രധാനവും വാമൊഴിയായി പകർന്നുകൊടുക്കപ്പെട്ടതുമാണ് നാടൻപാട്ടുകൾ. ജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ജനങ്ങളാൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ട ജനങ്ങളുടെ പാട്ടുകളെന്ന് നാടൻ പാട്ടുകളെ എസ്. ഗുപ്തൻ നായർ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു. ഗ്രാമീണ ജനതയുടെ സ്വഭാവസവിശേഷതകളും സാംസ്കാരികത്തനിമയും നാടൻപാട്ടുകളിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നു. കൃത്യമായ കാലഗണന അസാധ്യമായ ഇവ പ്രചാരം കിട്ടി വളരെക്കാലങ്ങൾക്കു ശേഷമായിരിക്കണം വരമൊഴി രൂപത്തിലായത്.

നിയതമായ ലക്ഷണത്തോടുകൂടിയ സാഹിത്യ കൃതികളാണ് പാട്ടു പ്രസ്ഥാനത്തിൽ അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്നത്. പാടുന്നതെല്ലാം പാട്ട് എന്ന രീതിയിലല്ലാ 'പാട്ട്' എന്ന പേര് പ്രചരിച്ചത്. 'പാടുന്നതാണു പാട്ട്. പക്ഷേ പാടുന്നതെല്ലാം പാട്ടല്ല'. മണിപ്രവാള ലക്ഷണ ഗ്രന്ഥമായ ലീലാതിലകത്തിൽ ലക്ഷണനിർവ്വചനം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന വിധത്തിൽ രൂപപ്പെടുകയും പ്രസ്ഥാനമായി വികസിക്കുകയും ചെയ്ത സാഹിത്യരൂപമാണ് 'പാട്ടു പ്രസ്ഥാനം' എന്ന സംജ്ഞ കൊണ്ട് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്.

പാട്ട് – രൂപവും ലക്ഷണവും

മലയാളത്തിലെ ആദ്യത്തെ സാഹിത്യ പ്രസ്ഥാനമാണ് പാട്ട്.

"ദ്രമിഡ സംഘാതാക്ഷര നിബദ്ധം

എതുകമോന വൃത്ത വിശേഷയുക്തം പാട്ട്" എന്നാണ് ലീലാതിലകകാരൻ പാട്ടിനു നല്കുന്ന നിർവ്വചനം. എതുകയും മോനയും തമിഴു രീതിക്കുള്ള ശബ്ദാലങ്കാരങ്ങളാണ്. എതുകയോടും മോനയോടും കൂടി ദ്രമിഡസംഘാതത്തിലെ അക്ഷരങ്ങൾ കൊണ്ട് വൃത്തവിശേഷത്തിൽ രചിച്ചിട്ടുള്ള കാവ്യമാണ് പാട്ട് എന്നാണ് ലീലാതിലകസൂത്രത്തിന്റെ സാരം.സർവ്വേഷപിപാദേഷു ദ്വിതീയാക്ഷരസാമ്യം എതുകഃ യഃ പാദാനുപ്രാസ ഇത്യുച്യതേ എന്ന് എതുകയ്ക്ക് വിശദീകരണവും നൽകിയിരിക്കുന്നു.എല്ലാ പാദങ്ങളിലേയും

(ഈരടികളിലേയും) രണ്ടാമക്ഷരം സദൃശമായി വരുന്ന ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസമെന്ന് എതുകയെ പറയാമെങ്കിലും ഒരു പാട്ടിലെ നാലു പാദത്തിലെയും പ്രഥമാക്ഷരങ്ങൾക്ക് മാത്ര ഒത്തു വരണം എന്ന നിബന്ധന കൂടി പാട്ടിലെ എതുകയ്ക്കുണ്ട്. എതുകയിൽ സ്വരവ്യഞ്ജനങ്ങൾക്ക് ഐകരൂപ്യം വേണമെന്നു നിർബ്ബന്ധമില്ല.

മോന പാദാർധാദി പ്രാസമാണ്. പാദാദ്യക്ഷരേണ പാദദ്വിതീയഭാഗാക്ഷരസ്യ സാമ്യം മോനഃ എന്നാണ് മോനയ്ക്ക് ലീലാതിലകകാരന്റെ വിശദീകരണം.താരതമ്യേന ദീർഘവൃത്തങ്ങളിൽ രചിക്കപ്പെടുന്ന പാട്ടുകളിലെ ഓരോ പാദവും പ്രകടമായും രണ്ട് അർദ്ധങ്ങളായിത്തിരിയാറുണ്ട്.ഇതിൽ പ്രഥമാർദ്ധത്തിന്റെ ആദ്യക്ഷരവും ദ്വിതീയാർദ്ധത്തിന്റെ ആദ്യക്ഷരവും സമാനമായിരിക്കുന്നതാണ് മോന.തമിഴിലെപ്പോലെത്തന്നെ ഭാഷയിലെ പാട്ടിലും അ, ആ, ഐ, ഔ എന്നിവയ്ക്കും ഇ, ഈ, എ, ഏ എന്നിവയ്ക്കും ഉ, ഊ, ഒ, ഓ എന്നിവയ്ക്കും ച, തങ്ങൾക്കും ഞ, നങ്ങൾക്കും മ, വങ്ങൾക്കും പരസ്പരം മോനയാകാം.ഒരേ അക്ഷരത്തിന്റെ യാന്ത്രികമായ ആവർത്തനമല്ല, സമാനാക്ഷരപ്രതീതിയാണിവിടെ പ്രധാനം.

പാട്ട് ദ്രമിഡ സംഘാതാക്ഷര നിബദ്ധമായിരിക്കണം. ഇതു തമിഴരുടെയും മലയാളികളുടെയും മാതൃകാക്ഷരമാലയാണ്. പന്ത്രണ്ടു സ്വരങ്ങളും പതിനെട്ടു വ്യഞ്ജനങ്ങളും (ഖരവും അനുനാസികവും ചേർന്ന് പത്തു വ്യഞ്ജനങ്ങളും എട്ട് മധ്യമങ്ങളും) ഉൾപ്പെടെ മുപ്പതക്ഷരമുള്ള ദ്രമിഡ സംഘാതപാഠത്തിൽ സംസ്കൃതത്തിലെ ഋ, ൡ സ്വരങ്ങളും അതിഖരം, മൃദു, ഘോഷം, ഊഷ്മാക്കൾ, ഘോഷി എന്നിവയുമില്ല. സംസ്കൃതപദങ്ങൾ പാട്ടിൽ ഉപയോഗിക്കാറുണ്ട്. വിഭക്ത്യന്തമായോ, തത്സമമായോ സംസ്കൃതപദങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുമ്പോൾ അവ തമിഴ് അക്ഷരമാലയിലെ അക്ഷരങ്ങൾ മാത്രം ഉപയോഗിച്ചെഴുതാവുന്നവയായിരിക്കണം. അങ്ങനെയല്ലാത്തപ്പോൾ വർണ്ണങ്ങൾക്കു മാറ്റം വരുത്തി തദ്ഭവമായേ ഉപയോഗിക്കാവൂ. കേരളഭാഷയിലെ പാട്ടുകളിൽ ലീലാതിലകകാരൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാത്ത 'അന്താദിപ്രാസം' എന്ന പ്രത്യേകത കൂടി കാണുന്നു. ഒരു പാട്ടിന്റെ അന്ത്യത്തിലുള്ള പദം കൊണ്ടോ പദങ്ങൾകൊണ്ടോ അടുത്ത പാട്ട് ആരംഭിക്കുകയെന്നതാണ് ഇതുകൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നത്. മണിപ്രവാളത്തിൽ പ്രസിദ്ധമായ വസന്തതിലകാദി വൃത്തങ്ങളിൽ നിന്നു ഭിന്നമായ വൃത്തങ്ങളിലായിരിക്കണം പാട്ടുകൾ നിർമിക്കേണ്ടത്.സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളൊഴിവാക്കി ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങൾ മാത്രം സ്വീകരിക്കണമെന്നു സാരം.കവിതയിൽ ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളേ ഉപയോഗിക്കാവൂ എന്ന നിഷ്കർഷ കാവ്യാനുഭവസാരത്തിന്റെ ദ്രാവിഡത്വത്തിലാണ് ഊന്നുന്നതെന്നും വൃത്തവിശേഷയുക്തം എന്നതിന് ദ്രാവിഡജീവിതാനുഭവസാരയുക്തം എന്ന് വിശദീകരണം നൽകാനാവുമെന്നും നിരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു(എസ്.രാജശേഖരൻ,പാട്ടുപ്രസ്ഥാനം–പ്രതിരോധവും സമന്വയവും). ഇപ്രകാരം നിയമങ്ങൾ പാലിച്ചു പാട്ടുകൾ നിർമ്മിച്ചിരുന്ന കാലത്തു തന്നെ ഇതിനു സമാന്തരമെന്നോണം സംസ്കൃതവൃത്തത്തിൽ മണിപ്രവാള കൃതികളും തനി നാടൻ വൃത്തങ്ങളിൽ നാടൻ പാട്ടുകളും രചിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. കേരള ഭാഷയിലെ പാട്ട് ചെന്തമിഴു സാഹിത്യ പാരമ്പര്യമാണ്, ഉൾക്കൊള്ളുന്നതെന്നാണ് ഇതു കാണിക്കുന്നത്. 'പാണ്ഡ്യഭാഷാ സാരൂപ്യം ബാഹുല്യേന പാട്ടിൽ കേരളഭാഷയാം ഭവതി' എന്ന് ലീലാതിലകകാരൻ പറയുവാൻ കാരണവും ഇതാണ്.

മലയാളത്തിലെ പാട്ടു സാഹിത്യം രചനാപരമായ കാര്യങ്ങളിൽ ദ്രാവിഡത്തനിമ ദീക്ഷിക്കാൻ യത്നിക്കുകയും കാവ്യവിഷയത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ആര്യേതിവൃത്തങ്ങളിൽ തട്ടിത്തടഞ്ഞുനില്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നതാണ് പൊതുവേ കാണുന്നത്. സംഘസാഹിത്യത്തിലെ വീരരസപ്രധാനമായ പുറം കവിതകളോട് കേരളത്തിലെ പാട്ടു കാവ്യങ്ങൾക്ക് ആഭിമുഖ്യം കാണുന്നു. എന്നാൽ പരമപ്രാധാന്യം അതിനല്ല,ഭക്തിക്കു തന്നെയാണ്.അനുവാചകരിൽ ഭക്തിഭാവമുണർത്തി അവരെ ആത്മീയതയിലേക്കു നയിക്കുകയായിരുന്നു പൊതുവെ പാട്ടുകവികളുടെ ലക്ഷ്യം.

നമ്മുടെ പാട്ടുപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ വളർച്ചയിൽ വ്യക്തമായും മൂന്നു ഘട്ടങ്ങൾ കാണാനാവും.

1. രാമചരിതം, തിരുനിഴൽ മാല എന്നിവ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒന്നാം ഘട്ടം.

2. നിരണം കൃതികളും രാമകഥപ്പാട്ടും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന രണ്ടാം ഘട്ടം.

3. പാട്ടിന് ലീലാതിലകകാരൻ നൽകുന്ന ലക്ഷണങ്ങളിൽ നിന്നും ഏതാണ്ട് പൂർണ്ണമായും വ്യതിചലിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ 'പാട്ട്' എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന കൃഷ്ണപ്പാട്ട്, കിളിപ്പാട്ട്, വഞ്ചിപ്പാട്ട്, തുള്ളൽപ്പാട്ട്

എന്നിവ ഉൾപ്പെടുന്ന മൂന്നാം ഘട്ടം.

മൂന്നാം ഘട്ടത്തിലെ കൃതികളെ 'പാട്ടു പ്രസ്ഥാന'ത്തിൽപ്പെടുത്തുന്നതിനെപ്പറ്റി ഭിന്നാഭിപ്രായങ്ങളുണ്ടെങ്കിലും പാട്ടിനു കാലോചിതമായി വന്നുചേർന്ന പരിഷ്കാരങ്ങളുടെ ഭാഗമായി ഇതിനെ കരുതുകയാവും യുക്തം.

രാമചരിതം

കേരളഭാഷയിലെഴുതിയ ആദ്യത്തെ പാട്ടുകാവ്യമായാണ് രാമചരിതം കരുതപ്പെട്ടിരുന്നത്.എന്നാൽ എം.എം.പുരുഷോത്തമൻ നായർ തിരുനിഴൽമാലയെന്ന കൃതി കണ്ടെടുത്ത് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതോടെ ആ ധാരണയ്ക്ക് ഇളക്കം തട്ടിയിരിക്കുന്നു.രാമചരിതത്തിന്റെ കാലം പതിനാലാം നൂറ്റാണ്ടെന്ന ധാരണയെ അംഗീകരിക്കുന്ന പക്ഷം തിരുനിഴൽമാല അതിലും മുന്നേ രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കൃതിയാണെന്നതും അംഗീകരിക്കേണ്ടി വരും.തിരുനിഴൽമാലയുടെ കാലം പതിമൂന്നാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനമെന്നാണ് ഇപ്പോൾ നിർണയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്.എന്തായാലും പാട്ടിനു ലീലാതിലകകാരൻ നിർദേശിക്കുന്ന ലക്ഷണങ്ങൾ പൂർണമായും പൊരുത്തപ്പെടുന്ന കൃതികളാണ് രാമചരിതവും തിരുനിഴൽമാലയും. പാട്ടുപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഒന്നാം ഘട്ടത്തെയാണ് രണ്ടു കൃതികളും പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നത്.

വാല്മീകീ രാമായണത്തിലെ യുദ്ധകാണ്ഡമാണ് രാമചരിതത്തിലെ പ്രധാന പ്രതിപാദ്യം. യുദ്ധവർണ്ണനത്തിന് കവി അമിത പ്രാധാന്യം നൽകിയിരിക്കുന്നു. ഭക്തിസംവർധനമാണ് കവിയുടെ ലക്ഷ്യം. രാമചരിതത്തിലെ ഒടുവിലത്തെ പാട്ടിൽ കവി ഇതു വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. യുദ്ധകാണ്ഡമാണ് പ്രതിപാദിക്കുന്നതെങ്കിലും ഇതരകാണ്ഡങ്ങളിലെ സംഭവങ്ങൾ ചില കഥാപാത്രങ്ങളുടെ വാക്യത്തിലൂടെ സൂചിപ്പിക്കാനും മൂലത്തിലില്ലാത്ത ചില മാറ്റങ്ങൾ വരുത്താനും കവി ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട് . 'ദ്രമിഡ സംഘാതാക്ഷര നിബദ്ധമെതുക മോന വൃത്ത വിശേഷ യുക്തം പാട്ട്' എന്ന ലീലാതിലക നിർവ്വചനം പൂർണ്ണമായും അനുസരിക്കുന്ന ലക്ഷണമൊത്ത പാട്ടു കൃതിയായി രാമചരിതം അറിയപ്പെടുന്നു. 164 പടലങ്ങളും 1814 പാട്ടുകളുമുള്ള ഈ കൃതിയിൽ ഓരോ പടലത്തിലും പതിനൊന്ന് പാട്ടുകൾ വീതം കാണുന്നു.

കവി, ദേശം, കാലം.

രാമചരിതകാരന്റെ പേര് ചീരാമനെന്നാണെന്നു കാവ്യാവസാനത്തിലെ പാട്ടിൽ നിന്നു മനസ്സിലാക്കാം. ശ്രീരാമൻ എന്നതിന്റെ ഭാഷീകൃത രൂപമാണ് ചീരാമൻ. ഈ ചീരാമൻ ആരാണെന്നതിനെപ്പറ്റി ഒട്ടേറെ ചർച്ചകൾ നടന്നു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.കല്പിച്ചുണ്ടാക്കിയ രാമചരിതം എന്ന പ്രയോഗം കണക്കിലെടുത്ത് ഒരു തിരുവിതാംകൂർ രാജാവാണ് രാമചരിതകാരനെന്ന് കോവുണ്ണി നെടുങ്ങാടി അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.തിരുവിതാംകൂറിൽ കൊ.വ.500 നടുത്ത് ഭരണം നടത്തിയ രാജാവാണു ഗ്രന്ഥകാരനെന്ന് ഗുണ്ടർട്ടും കരുതുന്നു.ആദിത്യവർമ മഹാരാജാവെന്ന് പി.ഗോവിന്ദപിള്ള.ചിറവായി രാമവർമ മൂത്ത തിരുവടിയാണ് ചീരാമനെന്ന് ആറ്റൂർ.തപതീസംവരണത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാതാവായ ശിവരാമനാണു ചീരാമനെന്നും അയാൾ തന്നെയാണു രാമചരിതകാരനെന്നും ആർ.നാരായണപ്പണിക്കർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. വേണാടു ഭരിച്ചിരുന്ന ഒരു രാമവർമ്മയാണ് രാമചരിതകർത്താവ് എന്നാണ് മഹാകവി ഉള്ളൂരിന്റെ അഭിപ്രായം. കൃതിയിലെ തമിഴ് ഭാഷാസ്വാധീനം പല ഭാഷാപണ്ഡിതന്മാരെയും ഇങ്ങനെ ചിന്തിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചു. ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ തുടക്കത്തിലും ഒടുക്കത്തിലും ശ്രീ പത്മനാഭനെക്കുറിച്ചു സൂചിപ്പിച്ചത് ഈ ധാരണയെ ബലപ്പെടുത്തി. എന്നാൽ രാമചരിതം ദക്ഷിണ കേരളീയൻ രചിച്ചതാണെന്ന വാദം, പുതിയ തെളിവുകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നിലനില്ക്കുന്നതല്ല. ഉത്തരകേരളീയനായ കവിയാണ് ചീരാമൻ എന്നതാണ് ഇന്ന് പരക്കെ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ചിറയ്ക്കൽ ടി. ബാലകൃഷ്ണൻനായർ, പി.വി. കൃഷ്ണൻ നായർ, എം.എം. പുരുഷോത്തമൻ നായർ എന്നിവരാണ് രാമചരിതത്തിന്റെ പ്രഭവസ്ഥാനം വടക്കൻ കേരളമായിരിക്കാനാണ് സാദ്ധ്യതയെന്ന് വ്യക്തമാക്കിയത്. ഇതിനാധാരമായ തെളിവുകൾ ഇവയാണ്.

1. ഉത്തരകേരളീയരുടെ കൃതികളിലാണ് രാമചരിതത്തിന്റെ സ്വാധീനം കാണുന്നത്.
2. രാമചരിതത്തിന്റെ താളിയോല പകർപ്പുകൾ അധികവും വടക്കേ മലബാറിൽ നിന്നാണ് കണ്ടെടുത്തിട്ടുള്ളത്.
3. രാമചരിതം ആദ്ധ്യാത്മിക ഗ്രന്ഥമെന്ന നിലയിൽ ഉത്തരകേരളത്തിലെ മണിയാണിനായന്മാർ വിശേഷദിവസങ്ങളിൽ പാരായണം ചെയ്യാറുണ്ടായിരുന്നു.
4. നടേ (മുമ്പേ), ഇന്നും (ഇനിയും), നിന്ന (നിന്നെ), ചാടുക (എറിയുക) തുടങ്ങി രാമചരിതകാരൻ ഉപയോ

ഗിച്ചിട്ടുള്ള പല ഭാഷാപദങ്ങളും ഇന്നും വടക്കേ മലബാറിലെ സംഭാഷണഭാഷയിൽ നിലനില്ക്കുന്നു.

5.രാമചരിതത്തിലെ ശ്രീ പത്മനാഭ പ്രസ്താവം വടക്കെ മലബാറിലെ കുമ്പളയ്ക്കടുത്തുള്ള അനന്തശയന ക്ഷേത്രത്തിലെ പ്രതിഷ്ഠയായ ശ്രീ പത്മനാഭനെ അനുസ്മരിച്ചായിരിക്കും.

രാമചരിത കർത്താവിനെപ്പോലെതന്നെ ഈ കൃതിയുടെ കാലവും വിവാദ വിഷയമാണ്. ക്രിസ്ത്വബ്ദം പന്ത്രണ്ടാം ശതകത്തിലോ അതിനു മുൻപോ വിരചിതമായ കൃതിയാണ് രാമചരിതം എന്നായിരുന്നു അധികം പണ്ഡിതന്മാരും വിശ്വസിച്ചിരുന്നത്. എ.ആർ. രാജരാജവർമ്മയും ഇളംകുളവും ആർ. നാരായണപ്പണിക്കരും പതിന്നാലാം നൂറ്റാണ്ടിലുണ്ടായ കൃതിയായിട്ടാണ് രാമചരിതത്തെ കണ്ടത്. പുതുശ്ശേരി രാമചന്ദ്രനും എം.എം. പുരുഷോത്തമൻ നായരും രാമചരിതത്തിന്റെ കാലം പതിന്നാലാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധമാണെന്ന അഭിപ്രായക്കാരാണ്. ആഭ്യന്തരമായ തെളിവുകൾ വച്ചുകൊണ്ട് കമ്പരാമായണത്തിനു ശേഷമാണ് രാമചരിതം എഴുതപ്പെട്ടത് എന്ന് ഉറപ്പിച്ചു പറയാൻ സാധിക്കും. രാമചരിതകാരൻ കമ്പരെ ഒട്ടേറെ ഭാഗങ്ങളിൽ അനുകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. കമ്പരുടെ മാർഗ്ഗം പിന്തുടർന്ന് സംജ്ഞാനാമങ്ങളെ സംസ്കൃതത്തിൽ നിന്നു വിവർത്തനം ചെയ്യുന്ന രീതിയും രാമചരിതകാരൻ സ്വീകരിക്കുന്നു. നിരണം കവികൾ രാമചരിതകാരനെ ധാരാളം ഉപജീവിക്കുന്നുണ്ട്. അതിനാൽ, രാമചരിതകാലം നിരണം കവികൾക്കു മുൻപും കമ്പർക്കു ശേഷവുമാണെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. പതിന്നാലാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധമാണ് രാമചരിതകാലം എന്നതാണ് ഇന്നു പൊതുവേ അംഗീകരിക്കപ്പെടുന്നത്. ബാഹ്യവും ആന്തരവുമായ തെളിവുകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ രാമചരിതത്തിന്റെ കാലം എ.ഡി. 1351 ആണെന്നു നടുവട്ടം ഗോപാലകൃഷ്ണൻ വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്.

രാമചരിത ഭാഷ – സാമാന്യ സ്വഭാവം

രാമചരിത ഭാഷയുടെ സാമാന്യ സ്വഭാവത്തെപ്പറ്റിപ്പറയുമ്പോൾ പ്രധാനമായുള്ളത് ഇതിന്റെ പാണ്ഡ്യഭാഷാസാരൂപ്യമാണ്. നടുവട്ടം ഗോപാലകൃഷ്ണൻ ഭാഷാവിചാരമെന്ന ഗ്രന്ഥത്തിലെ 'രാമചരിത ഭാഷ'യെന്ന ലേഖനത്തിൽ ഇത് വിശദമായി പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്. ലീലാതിലകകാരൻ പാട്ടിന്റെ സ്വഭാവങ്ങളിലൊന്നായി പ്രസ്താവിച്ച പാണ്ഡ്യഭാഷാസാരൂപ്യം (തമിഴ് രീതിക്കുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ) രാമചരിതഭാഷയിൽ പ്രകടമാണ്.

1. ല് + ത > റ്റ, ള് + ത > ട, ള് + മ > ണ്മ, ന് + ത > ന്റ തുടങ്ങിയ സന്ധിരൂപം.
2. ഇന്റ്, അന്റ്, ഇണ എന്നീ വർത്തമാനകാല രൂപങ്ങൾ.
3. ന്ത്, ണ്ണ് തുടങ്ങിയ ഭൂതകാല രൂപങ്ങൾ
4. ആയ് (നപു. ഏകവചനം), ഓമ് (നപു. ബഹുവചനം).
5. ഐ (പ്രതിഗ്രാഹിക), അതു, ഇടൈ (സംബന്ധിക)
   ഇറ്, ഉൾ, വായ്, പാൽ (ആധാരിക) എന്നീ വിഭക്തി പ്രത്യയങ്ങൾ
6. യാൻ, നാൻ എന്നീ ഉത്തമപുരുഷ സർവ്വനാമ രൂപങ്ങൾ

എന്നിവയെല്ലാം പാണ്ഡ്യഭാഷാ സാരൂപ്യത്തിനു ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാണ്. കേരളപാണിനി നിർദ്ദേശിക്കുന്ന ആറു നയങ്ങൾ പ്രകാരം മാറ്റം സംഭവിച്ച രൂപങ്ങളും മാറ്റം വരാത്തവയും രാമചരിതത്തിൽ ഇടകലർന്നു കാണുന്നു. രാമചരിത ഭാഷയിൽ അനുനാസികാതിപ്രസരം വരാത്ത രൂപങ്ങളെക്കാൾ (3610) അനുനാസികാതിപ്രസരം സംഭവിച്ച രൂപങ്ങളാണ് (3901) അധികം. താലവ്യാദേശം വരാത്തവയാണ് (2234) വന്നവയെക്കാൾ (1017) കൂടുതൽ. പദമദ്ധ്യത്തിൽ 'ഐ'കാരം നിലനില്ക്കുന്ന രൂപങ്ങൾ – 509. 'ഐ'കാരം അകാരമായത് – 499. മലയാള ഭാഷാസ്വഭാവമനുസരിച്ച് 'ന്ന' വരേണ്ടിടങ്ങളിൽ 'ന്റ' കാണുന്നുണ്ട്. പൂർണ്ണ ക്രിയകളിൽ പുരുഷഭേദ പ്രത്യയങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നവയാണ് (1166ൽ 989) അധികം.

സംസ്കൃത രീതിയിലുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ രാമചരിതത്തിൽ വളരെക്കുറച്ചേയുള്ളൂ. ഇക്കാര്യത്തിൽ അവഗണിക്കത്തക്ക ചില സ്വാധീനങ്ങളേ രാമചരിതത്തിൽ കാണുന്നുള്ളൂ.

1. വിശേഷണ വിശേഷ്യപ്പൊരുത്തം

   (എ) മലർവില്ലിയെ അനങ്കനെ

   (ബി) മാഴനീൾമിഴിയെ മൈതിലിയെ

(സി) കവിക്കരചനെ ചാമ്പവനെ

2. വിഭക്തിപ്രത്യയങ്ങൾ

(എ) കേകിനാം – പ്രതിഗ്രാഹിക

(ബി) വാചാൽ – പ്രയോജിക

(സി) വയ്യവായനമ – ഉദ്ദേശിക
ചങ്കരായ നമ – ഉദ്ദേശിക

(ഡി) വിയതിചേർന്തുള്ളോർ – ആധാരിക
ചരണേ – ”
കാനനേ – ”

(ഇ) വചനേ – സംബോധന

ഇന്നു പ്രചാരത്തിലില്ലാത്ത പ്രാചീന പദങ്ങളുടെ സംരക്ഷണമാണ് ശ്രദ്ധേയമായ മറ്റൊരു ഭാഷാ സവിശേഷത. ഉദ്ദേശികാപ്രത്യയം ചേർന്ന എനക്കു, ഇനക്കു, ഇനിക്കു, നിണക്കു, അതുക്കു എന്നീ സർവ്വനാമങ്ങളും സംബന്ധികാ പ്രത്യയം ചേർന്ന 'എനതു', ആധികാരിക പ്രത്യയം ചേർന്ന 'എമ്മിൽ', ബഹുവചനം ചേർന്ന 'ഞാങ്ങൾ' തുടങ്ങിയവ ഏതാനും ഉദാഹരണങ്ങളാണ്. ആധുനിക മലയാളത്തിന് അന്യമായ ചില വർണ്ണ വികാരങ്ങളും രാമചരിതത്തിൽ കാണാനാവും.

രാമചരിത ഭാഷ – ഭിന്നാഭിപ്രായങ്ങൾ

ഗുണ്ടർട്ട് : സംസ്കൃത അക്ഷരമാലയുടെ അനുപ്രവേശനത്തിനു മുൻപ് നിബന്ധിക്കപ്പെട്ടതാണ് രാമചരിതം. അത് മലയാള ഭാഷയുടെ പ്രാക്തനതമമായ രൂപത്തെ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നു.

ഗോപിനാഥറാവു : ഇത് ഒരു തമിഴ്കാവ്യമാണോ മലയാള കാവ്യമാണോ എന്ന് നിർണ്ണയിക്കാൻ കഴിയില്ല. (ചെന്തമിഴ്; 1907)

ഗോദവർമ്മ : മലയാള ഭാഷയും സംസ്കൃത ഭാഷയും ചേർന്നുള്ള മണിപ്രവാള പ്രസ്ഥാനം പോലെ തമിഴിന്റെ ഒരു ദേശ്യഭേദത്തോട് മലയാളം കലർന്നുള്ള ഒരു മിശ്രപ്രസ്ഥാനത്തിൽ നിർമ്മിതങ്ങളായ കൃതികളുടെ ഒരു പ്രാചീന മാതൃകയായി നമുക്ക് രാമചരിതത്തെ കണക്കാക്കാം. (കേരള ഭാഷാ വിജ്ഞാനീയം)

ഉള്ളൂർ : രാമചരിതം അതുണ്ടായ കാലത്തു മലയാളം പാട്ടിനുപയോഗിച്ചിരുന്ന സാഹിത്യ ഭാഷയിൽ രചിച്ച കൃതിയാണ്. (കേരള സാഹിത്യ ചരിത്രം)

എൻ. കൃഷ്ണപിള്ള : .... സംസ്കൃതരീതിയിലുള്ള ഭാഷാ പ്രയോഗങ്ങൾ സംസ്കൃത സന്ധികൾപോലുള്ള ഭാഷാസന്ധികൾ, വിശേഷണ വിശേഷ്യ പ്പൊരുത്തം, തിരുമേനിയായ നമഃ, ചമ്പുവേ നമഃ തുടങ്ങിയ സംസ്കൃതീകൃത ഭാഷാപ്രയോഗങ്ങൾ എന്നിവയാണ് ആദ്യം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടത്.... പുരുഷ പ്രത്യയമില്ലാത്ത ക്രിയാ രൂപങ്ങൾ വളരെയുണ്ട്.... തമിഴിലില്ലാത്ത ഭാഷാപദങ്ങളും ഈ കൃതിയിൽ കാണാം. (കൈരളിയുടെ കഥ)

പി.കെ. നാരായണപ്പിള്ള : ദ്രാവിഡാക്ഷരങ്ങളേ പാട്ടിലുപയോഗിക്കാവൂ എന്ന നിയമത്തിനു വിധേയമല്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ രാമചരിതം ഒരു നല്ല മണിപ്രവാള കൃതിയായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുമായിരുന്നു. (സാഹിതീകടാക്ഷം)

പി.വി. കൃഷ്ണൻനായർ : .... രാമചരിതം തെക്കൻ തിരുവിതാംകൂറിലെ നാടോടിബ്ഭാഷയിൽ എഴുതിയിട്ടുള്ള ഒരു നാടോടിപ്പാട്ടല്ല.... അലങ്കാര ശബളമായ രീതിയിൽ വിരുത്തങ്ങളിൽ നിബിന്ധിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു പാട്ടുകൃതിയാണ്. (രാമചരിതം : ഒരു വിമർശനാത്മക പഠനം)

ഉണ്ണിക്കിടാവ് : സംസ്കൃത പദങ്ങളും ദിഗ്ഭാഷയായി മലയാളപദങ്ങളും കലർന്ന തമിഴ് കാവ്യമാണ് രാമചരിതം. (രാമചരിതം ഒരു തമിഴ് കാവ്യം? ഭാഷാസാഹിതി, 1979).

എം.എം. പുരുഷോത്തമൻ നായർ: ....മലയാളത്തിലെ പ്രമുഖ സാഹിത്യ പ്രസ്ഥാനമായ പാട്ട് എഴുതാനുപയോഗിച്ചിരുന്ന സാഹിത്യ ഭാഷയിലാണ് രാമചരിതം രചിക്കപ്പെട്ടത്. രാമചരിതം ഒരു മലയാളം പാട്ടാണ്. ചെന്തമിഴ് പ്പാട്ടോ മിശ്രഭാഷാപ്പാട്ടോ അല്ല. ('മലയാളത്തിലെ പാട്ടുസാഹിത്യം' – രാമചരിതത്തിൽനിന്ന്

മഹാഭാരതത്തിലേക്ക്, 1980)

ആർ നാരായണപ്പണിക്കർ : ഭാഷാരൂപങ്ങളെ പരിഷ്ക്കരിച്ച് തമിഴാക്കിയിരിക്കുകയാണ് ഗ്രന്ഥകാരൻ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. രാമചരിതം തമിഴ് മലയാള സാഹിത്യ സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ പുറമ്പോക്കു സ്ഥലത്തു സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു.

നടുവട്ടം ഗോപാലകൃഷ്ണൻ: രാമചരിതത്തിലെ ഭാഷ അടിസ്ഥാനപരമായി മലയാളമാണ്. പാണ്ഡ്യ ഭാഷാ സാരൂപ്യം ശബ്ദതലത്തിലാണ് പ്രധാനമായും കാണുന്നത്. വ്യാകരണ തലത്തിൽ ചോളഭാഷാ രീതിക്കുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾക്ക് ആവൃത്തി കുറയും. വിഭക്ത്യന്ത സംസ്കൃതം വിരലിലെണ്ണാൻ മാത്രം. ചുരുക്കത്തിൽ കേരളഭാഷയിലെഴുതിയ പാട്ടാണ് രാമചരിതം. ('രാമചരിതം' – ഭാഷാ പരിമളം, 1994).

കെ.എം. ജോർജ് : രണ്ടു ഭാഷകളുടെ – തമിഴിന്റെയും മലയാളത്തിന്റെയും – വ്യാകരണ വ്യവസ്ഥകൾ കലർന്നിരിക്കുന്ന കൃത്രിമ മിശ്രഭാഷയാണ് രാമചരിതത്തിലുള്ളത്. മണിപ്രവാളത്തിലെ ഭാഷായോഗത്തിന് സമാനമായ ഭാഷാ സങ്കലനമാണ് പാട്ടു ഭാഷയിലും കാണുന്നത്. ആദ്യത്തേതിൽ സംസ്കൃത മലയാളങ്ങളും രണ്ടാമത്തേതിൽ തമിഴ് മലയാളങ്ങളും എന്ന വ്യത്യാസമേ ഉള്ളൂ. (തമിഴ് മിശ്ര സാഹിത്യം – സാഹിത്യ ചരിത്രം പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലൂടെ).

ഭിന്നാഭിപ്രായങ്ങൾ – സാമാന്യാവലോകനം

രാമചരിത ഭാഷയെക്കുറിച്ചു ഭാഷാപണ്ഡിതന്മാർക്ക് പ്രധാനമായും നാല് അഭിപ്രായങ്ങളാണുള്ളത്. 1. തമിഴാണ് 2. കലർപ്പു ഭാഷയാണ് (മിശ്രഭാഷയാണ്) 3.മണിപ്രവാളമാണ് 4.അക്കാലത്തെ പാട്ടുഭാഷയാണ്.

സംസ്കൃതത്തിന്റെ അനുപ്രവേശത്തിനു മുൻപുള്ള ഭാഷയുടെ രൂപമാണ് രാമചരിതത്തിൽ കാണുന്നത് എന്ന ഗുണ്ടർട്ടിന്റെ വാദം സ്വീകാര്യമല്ല. രാമചരിതത്തിൽ പലയിടത്തും സംസ്കൃതസ്വാധീനം കാണാം. ഉദാഹരണം: വിയതി, വാചാ, കേകീനാം തുടങ്ങിയ വിഭക്ത്യന്തങ്ങൾ. 'മലർവില്ലിയെയനങ്കനെ' എന്നിങ്ങനെയുള്ള വിശേഷണവിശേഷ്യപ്പൊരുത്തങ്ങൾ അന്തരാ, അനവരതം തുടങ്ങിയ തത്സമങ്ങൾ മുതലായവ ഇതിൽ കാണാം. പാട്ടിന്റെ നിയമം ദീക്ഷിക്കത്തക്ക വിധത്തിൽ ഒട്ടേറെ സംസ്കൃതശബ്ദങ്ങളെ തദ്ഭവങ്ങളാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

രാമചരിതം തമിഴ് കൃതിയാണെന്ന നിരീക്ഷണവും ആധുനിക ഗവേഷകർ അംഗീകരിക്കുന്നില്ല. ഇതൊരു തമിഴ് കൃതിയാണെന്ന് ആദ്യമായി അഭിപ്രായപ്പെട്ട ഗോപിനാഥറാവു തന്നെ 'ഇത് തമിഴ് കാവ്യമോ മലയാള കാവ്യമോ എന്ന് നിർണയിക്ക വയ്യ' എന്ന് പിന്നീട് പറയുന്നുണ്ട്. രാമചരിതം തമിഴ്കാവ്യമാണെന്ന് പറയുന്ന ഉണ്ണിക്കിടാവ് അതിനാധാരമായി അവതരിപ്പിക്കുന്ന തെളിവുകൾ ദുർബലമാണ്. 'തമിഴ്കവി' 'തമിഴായിക്കൊണ്ടറിയിക്കിൻ്റർ' തുടങ്ങിയ പ്രയോഗങ്ങളിലെ തമിഴ് ശബ്ദത്തിനെ ചെന്തമിഴ്ഭാഷ എന്ന് തെറ്റിദ്ധരിക്കുകയാണ് ഇദ്ദേഹം. രാമചരിതത്തിലെ തമിഴ്പ്രയോഗങ്ങളുടെ ബാഹുല്യം ഭാഷാരൂപങ്ങളെ പരിഷ്കരിച്ച് തമിഴാക്കിയതുകൊണ്ടാണെന്ന ആർ. നാരായണപ്പണിക്കരുടെ അഭിപ്രായത്തിനും വലിയ പിന്തുണ കിട്ടിയില്ല. തമിഴ്പദങ്ങളുടെ ബാഹുല്യം അക്കാലത്തെ കാവ്യ ഭാഷയുടെ പ്രത്യേകതയാണ്. ഉത്തരകേരളത്തിലുണ്ടായ ഉണ്ണിയച്ചിയിലും മധ്യകേരളത്തിലുണ്ടായ ഉണ്ണിയാടിയിലും തമിഴ് പ്രയോഗങ്ങൾ കാണാനാവും. രാമചരിതകാലം വരെ തമിഴിലും സംസ്കൃതത്തിലും കാവ്യങ്ങൾ രചിച്ചിരുന്നതിനാൽ ആ ഭാഷകളുടെ സ്വാധീനം സ്വാഭാവികമാണ്. പഴന്തമിഴിന്റെ തുടർച്ചയായ രാമചരിത ഭാഷയിൽ തമിഴിന്റെ പ്രത്യേകതകൾ കാണാൻ കാരണവും ഇതുതന്നെയാണ്. തമിഴർ രാമചരിതത്തെ തമിഴ് കൃതിയായി അംഗീകരിക്കുന്നില്ല. തമിഴ്നാട്ടിൽനിന്ന് രാമചരിതത്തിന്റെ ഒരു പകർപ്പുപോലും കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടുമില്ല. പുരുഷപ്രത്യയം ചേർക്കാത്ത ക്രിയാരൂപങ്ങളും തനി മലയാളപദങ്ങളും ഇതിൽ കാണുന്നു. അതുകൊണ്ട് രാമചരിതത്തെ തമിഴ് കൃതിയായി കരുതുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല.

രാമചരിതത്തിലെ ഭാഷ കൃത്രിമമായ മിശ്രഭാഷയാണെന്നും മണിപ്രവാളമാണെന്നും കരുതിയവർ അതിനെ രണ്ടു ഭാഷകളുടെ കലർപ്പെന്നമട്ടിലാണ് കാണുന്നത്. അക്കാലത്തെ പാട്ടുഭാഷയാണെന്നതും ഏറെ ചർച്ചകൾക്ക് വിഷയമായിട്ടുള്ളതാണ്. ഈ രണ്ട് അഭിപ്രായങ്ങളിലും യാഥാർത്ഥ്യത്തിന്റെ അംശമുണ്ട്. എന്നാൽ അവയിലെ സൂചനകൾ തെറ്റിദ്ധാരണ ഉണ്ടാക്കും. കലർപ്പുഭാഷയെന്നും മിശ്രഭാഷയെന്നും പറയണമെങ്കിൽ ചുരുങ്ങിയത് രണ്ടു ഭാഷകളുടെ മിശ്രണമുണ്ടായിരിക്കണം. ചെന്തമിഴിന്റെയും മലയാളത്തി

ന്റെയും കലർപ്പാണ് രാമചരിതഭാഷയെന്നാണ് മിശ്രഭാഷാവാദികൾ പറയുന്നത്. എന്നാൽ മലയാളം രാമചരിതകാലത്ത് സ്വതന്ത്രഭാഷയായി മാറിയിട്ടില്ല. മാറിയിരുന്നുവെങ്കിൽ തീർച്ചയായും അപ്രകാരമുള്ള മലയാളഭാഷയിലെ ഏതെങ്കിലും കൃതികൾ നമുക്ക് ലഭിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. മലയാള ഭാഷയുടെ ഉത്പത്തിയെക്കുറിച്ചുള്ള തെറ്റായ ധാരണകളാണ് (സ്വതന്ത്രവാദം) ഭാഷാപണ്ഡിതന്മാരെ ഇങ്ങനെ ചിന്തിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിച്ചത്. പ്രാചീനമണിപ്രവാളകൃതികളിലെ ഭാഷയും രാമചരിതഭാഷയും ഒന്നുതന്നെയെന്ന വാദവും സ്വീകാര്യമല്ല.അങ്ങിങ്ങ് ചില സംസ്കൃതവ്യാകരണപ്രയോഗങ്ങൾ കാണുന്നുവെന്നതുകൊണ്ടു മാത്രം രാമചരിതഭാഷയെ മണിപ്രവാളമെന്നു വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത് ശരിയല്ല.രാമചരിതഭാഷയിൽ കാണുന്ന ചെന്തമിഴ് പാരമ്പര്യം ഒരു മണിപ്രവാളകൃതിയിലും കാണാൻ സാധിക്കില്ല.നിലവിലിരുന്ന പാട്ടുഭാഷയിലാണ് രാമചരിതം രചിച്ചിരിക്കുന്നത് എന്ന അഭിപ്രായവും പലരും ചോദ്യം ചെയ്യുന്നു. ആ ഭാഷ എന്താണെന്നും ഏതെല്ലാം സ്വഭാവ വിശേഷങ്ങളോടു കൂടിയതാണെന്നും വ്യക്തമാക്കിയിട്ടില്ലെന്നതാണ് വിമർശനത്തിനു കാരണം.

രാമചരിത ഭാഷയെക്കുറിച്ചുള്ള വ്യത്യസ്ത നിരീക്ഷണങ്ങളിൽനിന്നും ഇപ്രകാരമൊരു ധാരണയിലേക്കാണ് നാമെത്തുന്നത്. രാമചരിതകാലം വരെ കേരളത്തിലെ കാവ്യാസ്വാദനം തമിഴ്-സംസ്കൃത കൃതികളുടെ ആസ്വാദനം ആയിരുന്നു. പ്രാദേശിക പാരമ്പര്യമനുസരിച്ച് കവിതയുണ്ടാക്കിയവർക്കെല്ലാം തമിഴ് കവിതയുടെ തുടർച്ചയെന്ന നിലയിലേ ചിന്തിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നുള്ളൂ. കൂട്ടത്തിൽ ചുറ്റും പ്രയോഗത്തിലിരുന്ന പുതിയ ഭാഷാസ്വഭാവങ്ങളെ അവഗണിക്കാൻ അവർക്കാകുമായിരുന്നില്ല. പാട്ടുകൃതികൾ ഊഴിയിൽ ചെറിയവർക്ക് - സംസ്കൃത പരിചയം കുറവായവർക്ക് - വേണ്ടിയാണ്. അപ്പോൾ അവരുടെ പരിചിതഭാഷയെക്കൂടി പരിഗണിക്കേണ്ടിവന്നു. അങ്ങനെ രാമചരിതം തമിഴെന്നോ മലയാളമെന്നോ പേരിടാനാവാത്ത ഭാഷയിൽ ആയിപ്പോയി. ഇന്നും നിരവധിയായ പഠനങ്ങൾ രാമചരിതഭാഷയെക്കുറിച്ച് നടക്കുന്നു. രാമചരിത ഭാഷയെ സംക്രമണ ഭാഷയെന്നും പരിവർത്തന ഭാഷയെന്നും അന്തരാളഘട്ട ഭാഷയെന്നും വിശേഷിപ്പിക്കുന്നവരുമുണ്ട്.

മലയാള ഭാഷോത്പത്തിയെപ്പറ്റിയുള്ള പൂർവ തിമിഴുമലയാളസിദ്ധാന്തപ്രകാരം തമിഴിനും മലയാളത്തിനും പൊതുവായ ഒരു ഘട്ടമുണ്ടായിരുന്നു. പിന്നീട് ഇവ സ്വതന്ത്രങ്ങളായിത്തീർന്നത് സാവധാനത്തിൽ സംഭവിച്ച പ്രവർത്തനമാണ്. 12-ാം ശതകമായപ്പോഴേക്കും കേരളത്തിലെയും തമിഴ്നാട്ടിലെയും വ്യവഹാര ഭാഷകൾ തമ്മിൽ പ്രകടമായ ചില വ്യത്യാസങ്ങൾ രൂപപ്പെട്ടിരുന്നിരിക്കണം. ഇക്കാലയളവിലും ചെന്തമിഴ് സാഹിത്യവും സംസ്കൃത സാഹിത്യവും ഇവിടെ പ്രചരിച്ചിരുന്നു. സ്വന്തമായ സാഹിത്യത്തിനായുള്ള പരിശ്രമങ്ങൾ തുടങ്ങുന്നത് ഇക്കാലയളവിലായിരിക്കണം. ഭാഷാകൗടലീയം, ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണം തുടങ്ങിയവ ഗദ്യസാഹിത്യത്തിൽ രൂപമെടുത്തപ്പോൾ, പദ്യം സംസ്കൃതത്തോട് ആഭിമുഖ്യമുള്ള മണിപ്രവാളമെന്നും ചെന്തമിഴ് പാരമ്പര്യം സംരക്ഷിക്കുന്ന പാട്ടെന്നും രണ്ട് കൈവഴികളായി പിരിഞ്ഞു. രാമചരിതം ഇക്കാലത്ത് ഉണ്ടായ പാട്ടുകൃതിയാണ്. ഇതിൽ 14-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ കേരള വ്യവഹാര ഭാഷയെ ദ്രാവിഡവൃത്തിൽ ദ്രാവിഡാക്ഷരമാല മാത്രം ഉപയോഗിച്ച് കാവ്യാത്മകമായി അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

രാമചരിതത്തിലെ ഭാഷ സംഭാഷണ ഭാഷയായിരുന്നുവെന്ന് കരുതാനാവില്ലെന്ന് ജെ. പദ്മകുമാരി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. അത് ശരിയാണ്. സംഭാഷണ ഭാഷയിൽ കാവ്യാംശം കലർത്തി പാട്ട് എന്ന സാഹിത്യരൂപത്തിനാവശ്യമായ ചില മാറ്റങ്ങൾ ഇതിൽ വരുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഇന്നത്തെ മലയാളവുമായി വളരെയധികം വ്യത്യാസങ്ങൾ രാമചരിതത്തിലെ ഭാഷയ്ക്കുണ്ട്. ഇത് മലയാളത്തിന്റെ മാത്രം സവിശേഷതയല്ല. ഏതൊരു ഭാഷയിലെയും ആദ്യകാല കൃതികൾ ഇത്തരത്തിൽ കാണുന്നു. ചന്ദബർദായിയുടെ പൃഥിരാജസൗ മഹാകാവ്യം ഇന്നത്തെ ഹിന്ദിയിൽനിന്നും വളരെയേറെ വ്യത്യസ്തമാണ്. തുളസീദാസിന്റെ രാമചരിതമാനസം അവധിഭാഷയിലും സൂർദാസിന്റെ കാവ്യങ്ങൾ വ്രജ്ഭാഷയിലുമാണ്. പക്ഷേ ഇവയെല്ലാം ആദ്യകാല ഹിന്ദി കാവ്യങ്ങളായിത്തന്നെയാണ് നാം വിവക്ഷിക്കുന്നത്. ചിലപ്പതികാരത്തിലേതിൽ നിന്നും വളരെയേറെ വ്യത്യസ്തമാണ് ഇന്നത്തെ തമിഴ്. എന്നിരിക്കിലും ചിലപ്പതികാരത്തെ തമിഴ്കൃതിയായി പരിഗണിക്കുന്നു.

“ഇപ്പോഴത്തെ മലയാളവുമായി രാമചരിതത്തിലെ ഭാഷയെ താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോഴാണ് ഇന്നത്തെ മലയാളത്തിന്റേതല്ലാത്തതും തമിഴിന്റേതെന്ന് പറയാവുന്നതുമായ പദങ്ങളും പ്രയോഗങ്ങളും വേർതിരിക്കാൻ കഴിയുന്നത്.” എം.എം. പുരുഷോത്തമൻ നായരുടെ ഈ നിരീക്ഷണം മനസ്സിൽ വച്ചുകൊണ്ട് രാമചരിതഭാഷയെ പഠിക്കാനാണ് ശ്രമിക്കേണ്ടത്. ഈ രീതിയിലുള്ള ഏതൊരു പഠനവും 14-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ കേരളഭാഷ ‘പാട്ട്’ എന്ന സാഹിത്യരൂപത്തിനായി വരുത്തിയ നവീകരണപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ഫലമാണ്

രാമചരിതഭാഷയെന്ന് വ്യക്തമാക്കുന്നു.

രാമചരിതം പോലുള്ള പ്രൗഢമായൊരു ബൃഹദ്കാവ്യവും തിരുനിഴൽമാല പോലൊരു ജനകീയ കാവ്യവും ചേർത്തുവയ്ക്കുമ്പോൾ നാം മനസ്സിലാക്കുന്നത് പാട്ടുപ്രസ്ഥാനം അതിവിപുലമായൊരു കാവ്യ വിഭാഗമായിരുന്നു എന്ന വസ്തുതയാണ്. അതിദ്രുതമായൊരു ഭാഷാവികാസപ്രക്രിയയിൽ നഷ്ടപ്പെട്ടു പോയ ഒട്ടേറെ കൃതികളുണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. മണിപ്രവാളത്തിനു ലക്ഷണഗ്രന്ഥം ചമച്ച ലീലാതിലകകാ രൻ അതിൽനിന്നു ഭിന്നമായ പാട്ടിനെ നിർവ്വചിക്കാനും ഉദാഹരിക്കാനും തയ്യാറായത് മണിപ്രവാളമെന്ന പോലെ പാട്ടിനും പ്രാധാന്യമുണ്ടായിരുന്നതിനാലാവണം. മലയാളകാവ്യപാരമ്പര്യമാകുന്ന പ്രാക്തനചിത്ര ത്തിന്റെ സംപൂരണത്തിനു സഹായകമായേക്കാവുന്ന ഒട്ടേറെ കൃതികൾ ഇനിയും കണ്ടെത്തിയേക്കാം. പാട്ടുപ്രസ്ഥാനത്തെ സംബന്ധിച്ച ധാരണകളുടെ വിപുലീകരണത്തിനും പ്രാചീനമായ ഭാഷാ സവിശേഷ തകളെക്കുറിച്ചും സാംസ്കാരികാവസ്ഥയെക്കുറിച്ചും കൂടുതൽ അറിയുന്നതിനും ഈ വഴിക്കുള്ള പഠന ങ്ങൾ ഇനിയും ഉണ്ടാകേണ്ടതുണ്ട്.

വിശദപഠനം :രാമചരിതം 1,2,3 പടലങ്ങൾ

ഒന്നാം പടലം

1 കാനനങ്കളിലരൻ കളിറുമായ് കരിണിയായ്
കാർനെടുങ്കണ്ണുമ തമ്മിൽ വിളയാടി നടന്റ–
ന്റാനനം വടിവുള്ളാനവടിവായവതരി–
ത്താതിയേ! നല്ല വിനായകനെന്മൊരമലനേ!
ഞാനിതൊന്റു തുനിയിന്റതിനെൻ മാനതമെന്നും
നാളതാർതന്നിൽ നിരന്തരമിരുന്തരുൾ തെളി–
ന്തൂനമറ്ററിവെനക്കു വന്നുതിക്കും വണ്ണമേ–
യൂഴിയേഴിലും നിറൈന്ത മറഞാന പൊരുളേ!

(പ്രാചീന കവികൾ ഇഷ്ടദേവതാവന്ദനത്തോടെ കാവ്യം ആരംഭിക്കുന്നു. രാമചരിതകാരനും വിഘ്നേശ്വ രസ്തുതിയോടെ കാവ്യം തുടങ്ങുന്നു).

ആശയം : കാനനങ്ങളിൽ ഹരൻ കൊമ്പനാനയും കറുത്ത നീണ്ട കണ്ണുകളുള്ള പാർവ്വതി പിടിയാനയും ആയി കളിച്ചു നടന്ന അന്ന് ആനയുടെ ആകൃതിയിലവതരിച്ച മുഖകാന്തിയുള്ള ആദിപുരുഷാ! വിനായ കൻ എന്നപരിശുദ്ധ ദേവാ ! ഏഴുലോകത്തിലും നിറഞ്ഞ വേദസാരമേ ! ഞാനിപ്പോഴാരംഭിക്കുന്ന കാര്യ ത്തിന്, അന്യൂനമായ അറിവ് എനിക്കുണ്ടാകത്തക്ക വണ്ണം എന്റെ മാനസമാകുന്ന താമരപ്പൂവിൽ എല്ല്യ്പ്പോഴും ഇരുന്നരുളണമേ.

(കാനനങ്കൾ – കാനനങ്ങൾ, അരൻ – ഹരൻ;ശിവൻ, കളിർ – കൊമ്പനാന, മാനതം – മാനസം, നാളതാർ –നാളത്തൊടു കൂടിയ താർ, നിറന്ത – നിറഞ്ഞ, ഞാനപൊരുൾ – വേദസാരം, വിനായകൻ – ഗണപതി, ഉതിക്കുക – ഉദിക്കുക). സംസ്കൃതാക്ഷരമാലയിലെ ശബ്ദങ്ങൾ ദ്രമിഡസംഘാതാക്ഷര നിബദ്ധമാക്കു മ്പോൾ വരുന്ന മാറ്റം ശ്രദ്ധിക്കണം. ആദി– ആതി, ഉദിക്കുക – ഉതിക്കുക എന്നീ ഉദാഹരണങ്ങൾ നോക്കു ക. കേരള പാണീനീയത്തിൽ പറയുന്ന നയങ്ങൾ എങ്ങനെ പ്രവർത്തിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നതും ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട തുണ്ട്. 'കാനനങ്കൾ' അനുനാസികാതിപ്രസരം കൊണ്ട് കാനനങ്ങളായും 'നിറന്ത' താലവ്യാദേശം കൊണ്ട് 'നിറഞ്ഞ' എന്നും പിൽക്കാലത്ത് മാറുകയായിരുന്നു.

ലീലാതിലകകാരൻ പാട്ടിനു നൽകിയിരിക്കുന്ന ലക്ഷണം ഇവിടെ പാലിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്.

ക:" – ദ്രാവിഡാക്ഷരങ്ങളിൽ നിബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഖ:– എതുക പാലിച്ചിട്ടുണ്ട്. (കാനനം, ആനനം, ഞാനിതൊന്റു, ഊനമറ്റ്) നാലു പാദങ്ങളിലേയും പ്രഥമാ ക്ഷരങ്ങൾക്ക് മാത്രയും ഒത്തുവന്നിട്ടുണ്ട്. (കാ, ആ, ഞാ, ഊ)

ഗ:– മോനയും കാണുന്നുണ്ട്. ഓരോ പാദത്തിന്റെയും പ്രഥമാർദ്ധത്തിലേയും ദ്വിതീയാർദ്ധത്തിലേയും അക്ഷരങ്ങൾ ഒരേ പോലെ വരുന്നു (കാ – കാ,ന്റാ – ത്താ, ഞാ – നാ, ന്തൂ – യൂ). സമാനാക്ഷരപ്രതീതി യാണ് മോന കൊണ്ട് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. തമിഴിലെപ്പോലെത്തന്നെ ഭാഷയിലെ പാട്ടിലും അ, ആ, ഐ, ഔ എന്നിവയ്ക്കും ഇ, ഈ, എ, ഏ എന്നിവയ്ക്കും ഉ, ഊ, ഒ, ഓ എന്നിവയ്ക്കും ച,തങ്ങൾക്കും ഞ,ന ങ്ങൾക്കും മ,വങ്ങൾക്കും പരസ്പരം മോനയാകാം. ഒരേ അക്ഷരത്തിന്റെ യാന്ത്രികമായ ആവർത്തനമല്ല, സമാനാക്ഷര പ്രതീതിയാണിവിടെ പ്രധാനം.

ഘ:– അന്താദിപ്രാസവും ഉണ്ട്. 'ഞാനപൊരുളേ' എന്ന് ഒന്നാമത്തെ പാട്ട് അവസാനിക്കുന്നു. 'ഞാനമെ ങ്കൽ' എന്ന് രണ്ടാമത്തെ പാട്ട് ആരംഭിക്കുന്നു.

2. ഞാനമെങ്കൽ വിളയിച്ചു തെളിയിച്ചിനിയ ചൊൽ–
നായികേ, പരവയിൽത്തിരകൾ നേരുടനുടൻ
തേനുലാവിനപദങ്കൾ വന്തുതിങ്ങി നിയതം
ചേതയുൾത്തുടർന്നു തോന്റും വണ്ണമിന്റുമുതലായ്
ഊനമറ്റെഴും ഇരാമചരിതത്തിലൊരു തെ–
ല്ലൂഴിയിൽച്ചെറിയവർക്കറിയുമാറുരചെയ്‌വാൻ
ഞാനുടക്കിനതിനേണനയനേ, നടമിടെൻ
നാവിലിച്ചയൊടു വച്ചടിയിണക്കമലതാർ

ആശയം :– അല്ലയോ മധുരശബ്ദങ്ങളുടെ നായികയായിട്ടുള്ളവളേ! ഏണനയനേ! എന്നിൽ ജ്ഞാനം വി ളയിച്ചു തെളിയിച്ച് അന്യൂനമായ രാമചരിതത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗം ഭൂമിയിലെ സാധാരണക്കാർക്ക് അറിയുമാ റുരചെയ്യാനാരംഭിച്ചതിന്, സമുദ്രത്തിലെ തിരമാലകൾ പോലെ, തേൻ കിനിയുന്ന പദങ്ങൾ തിങ്ങിവന്ന് മന സ്സിൽ തോന്നത്തക്കവിധം എന്റെ നാവിൽ താമരപ്പൂപോലെയുള്ള നിന്റെ കാലുകൾ കൊണ്ട് ഇഷ്ടം പോലെ നൃത്തം ചെയ്താലും. (വാഗ്ദേവതയെ – സരസ്വതിയെ, അനുസ്മരിക്കുന്നു. സമുദ്രത്തിൽ തിര മാലകൾ എന്ന പോലെ തേനൊലിക്കുന്ന പദങ്ങൾ ഒന്നിനു പുറകേ ഒന്നായി തോന്നണമെന്നതാണ് കവി യുടെ പ്രാർത്ഥന. ഊനമറ്റെഴുമിരാമചരിതത്തിലൊരു തെല്ലു മാത്രമേ പറയുന്നുള്ളൂ എന്നും ഊഴിയിൽ ചെറിയവർക്കറിയുമാറുരചെയ്‌വാനാണ് ആഗ്രഹിക്കുന്നതെന്നുമുള്ള പ്രസ്താവനകൾ ശ്രദ്ധേയം. യുദ്ധ കാണ്ഡം മാത്രമാണ് പ്രതിപാദിക്കുന്നത്. സമുദായത്തിലെ വലിയവർക്ക് സംസ്കൃതകാവ്യങ്ങൾ പരിചിത മായതിനാൽ സാധാരണക്കാർക്കു വീരരസപ്രധാനമായ രാമകഥ മനസ്സിലാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി അവരുടെ ഭാഷാശൈലിയിൽ എഴുതുന്നുവെന്നാണ് കവി പറയുന്നത്).

3. താരിണങ്കിന തഴൈക്കുഴൽ മലർത്തയ്യൽ മുലൈ–
ത്താവളത്തിലിളകൊള്ളുമരവിന്തനയനാ
ആരണങ്കളിലെങ്ങും പരമയോകികളുഴ–
ന്റാലുമെന്റുമറിവാനരിയ ഞാനപൊരുളേ,
മാരി വന്തതൊരു മാമലയെടുത്തു തടയും
മായനേ, അരചനായ് നിചിചരാതിപതിയെ
പോരിൽ നീ മുന്നം മുടിത്തമയെടുത്തു പുകഴ്‌വാൻ
പോകിപോകചയനാ, കവിയെനക്കരുൾചെയ്യേ.

ആശയം : പീലിത്തിരുമുടിയിൽ പൂ ചൂടിയ പൂമാതിന്റെ മുലത്തടങ്ങളിൽ വിശ്രമിക്കുന്ന അരവിന്ദ നയനാ! പരമയോഗികൾ വേദങ്ങൾ തോറും അന്വേഷിച്ചുഴന്നാലും അറിയാൻ പ്രയാസമായ ജ്ഞാനസാരമേ ! മഹാപർവ്വതമെടുത്ത് മഴയെ തടുത്ത മായനേ! (ഗോവർദ്ധനോദ്ധാരണ കഥ സൂചിതം) അല്ലയോ ഭോഗി ഭോഗശയനാ! മുമ്പ് അങ്ങ് രാജാവായി നിശിചരാധിപതിയെ യുദ്ധത്തിൽ നശിപ്പിച്ച കഥ പുകഴ്ത്തുന്നതിന് വേണ്ടതായ കവിത്വശക്തി അരുളിച്ചെയ്താലും. (ഭോഗിഭോഗ ശയനൻ/അനന്തശായി – വിഷ്ണു; ഈ പ്രയോഗമാണ് കവി തിരുവനന്തപുരത്ത് ശ്രീ പദ്മനാഭന്റെ ദാസനും നാട്ടുകാരനുമാണെന്ന് ഊഹിക്കാൻ

ചിലരെ പ്രേരിപ്പിച്ചത്).

(ഇണങ്കിന – ഇണങ്ങിയ ; ചേർന്ന, തഴക്കുഴൽ – മയിൽപ്പീലി പോലെ മനോഹരമായ മുടി മലർത്തയ്യൽ – ലക്ഷ്മീദേവി, ഇളകൊള്ളുക – വിശ്രമിക്കുക)

4. അരുവൈ പാതിയുരുവായ പരനേ, ചരണതാ–
രക്കുരുന്തുകൊടു തന്തതം നിനൈന്തുകൊൾവവ–
ർക്കരിയ വൻപിറവിയാം തുയരറുത്തുകളവോ–
രചുരനാചകരനേ! വിചയൻ വിൽത്തടിയിനാൽ
തിരുവുടമ്പുടയുമാററന്തവന്നപിമതം
തെളുതെളുപ്പിൽ വിളയിച്ചു തെളിയിച്ച ചിവനേ,
അരചനാകി മതുചൂതനനിരാവണനെ വെ–
ന്റമയെനക്കു പുകഴ്വാൻ വഴി വരംതന്നരുളേ.

ആശയം : അർദ്ധനാരീശ്വരനായ പരംപുരുഷാ! പാദപത്മങ്ങൾ അകക്കുരുന്നുകൊണ്ട് എല്ലായ്പ്പോഴും ചിന്തിക്കുന്നവർക്ക് പ്രയാസമേറിയ പിറവിയാകുന്ന ദുഖം ഇല്ലാതാക്കിക്കൊടുക്കുന്ന അസുരാന്തകാ! ശരീരമുടയത്തക്കവണ്ണം വിജയൻ വില്ലുകൊണ്ടറഞ്ഞപ്പോൾ അവന് അഭിമതങ്ങളെല്ലാം കൊടുത്ത് സന്തോഷിപ്പിച്ച ശിവനേ! മധുസൂദനൻ രാജാവായി പിറന്ന് രാവണനെ വെന്നത് പുകഴ്ത്തുന്നതിന് എനിക്ക് വഴി പോലെ വരം തന്നരുളിയാലും.

(അരുവൈ – സുന്ദരി, അരുവൈപാതി ഉരുവായ പരൻ – അർദ്ധനാരീശ്വരൻ, ശിവൻ, തുയർ – ദു:ഖം, വിചയൻ–വിജയൻ, ചിവൻ– ശിവൻ)

5. വഴിയെനക്കു പിഴയാതവണ്ണമുററരുൾചെയ്യെൻ
മനകുരുന്തിലിളകൊണ്ടു, പുനൽ കൊണ്ടുവടിവാ–
ണ്ടെഴുന്ത കൊണ്ടൽ പതറും നെറിതഴഞ്ഞ കുഴലീ!
ഇളമതിക്കു തുയർപൊങ്ങിവിളങ്ങിന്റ നുതലീ!
ചുഴല നിന്റകിലലോകം വണങ്കിന്റ കഴലീ!
തുകിൽ പുലിത്തൊലികൊള്ളിന്റരനുതൻ കണ്ണിണപെ–
ട്ടഴിവുപെട്ട മലർവില്ലിയെയനങ്കനെ–
യവ്വളവുതോററിന പെരുപ്പമുള്ള വെപ്പിൻ മകളേ

ആശയം : നീരുണ്ടു വടിവാണ്ട കൊണ്ടലിനു പതറിച്ച നൽകുന്നതും തഴച്ചതുമായ തലമുടിയോടു കൂടിയവളേ! ചന്ദ്രക്കലയ്ക്കു ദു:ഖമുണ്ടാക്കി വിളങ്ങുന്ന ഫാലപ്രദേശത്തോടുകൂടിയവളേ! ചുറ്റിനും നിന്ന് എല്ലാലോകരും വണങ്ങുന്ന പാദങ്ങളോടുകൂടിയവളേ! വസ്ത്രമായ് പുലിത്തോൽ ധരിക്കുന്ന ശിവന്റെ ഫാലനേത്രത്തിൽ പെട്ടുനശിച്ച കാമദേവനെ അതുപോലെതന്നെ ജീവിപ്പിക്കത്തക്ക മഹത്വമുള്ള മലമകളേ! എന്റെ മനക്കുരുന്നിൽ വിശ്രമിച്ച് വഴിപിഴയ്ക്കാതിരിക്കുവാൻ ദയ കാട്ടിയാലും. (മലർവില്ലിയെയനങ്കനെ;– സംസ്കൃതഭാഷയിലേപ്പോലെവിശേഷണവിശേഷ്യപ്പൊരുത്തം വരുത്തിയിരിക്കുന്നു.)

(അരുൾ – ദയവ്, പുനൽ – വെള്ളം, നുതൽ– നെറ്റി, അരനുതൽക്കണ്ണ് – ശിവന്റെ ഫാലനേത്രം, വെർപ്പ് – മല, അഴിവ് – നാശം)

6. മകരകേതനനുടെ ചെനകനായർമകനായ്
വളരുമെങ്കൾ മറിമായൻ മണിമാർവിലിളകൊ–
ണ്ടകിലലോകങ്ങളിലും നിറഞ്ഞുനിന്നരുളുവോ–
രമലകോമളപയോതിതനയേ, അരചനായ്
ചെകങ്കളേഴും ഉലയിക്കുമന്നിചാചരവരൻ
ചിരങ്ങൾ പത്തുമങ്ങറുത്ത മനുവീരചരിതം
പുകഴുമെന്നെയിന്നു നോക്കിയരുൾവാക്കുടയ വേൽ–
പൊരുതു ചേലിടഞ്ഞിഴുന്റിന കടക്കൺ മുനയാൽ

ആശയം : കാമദേവന്റെ പിതാവായി ആയർകുലത്തിൽ ജനിച്ചുവളരുന്ന ഞങ്ങളുടെ മറിമായക്കാരനായ ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ മണിമാറിൽ വിശ്രമിച്ചുകൊണ്ട് അഖിലലോകങ്ങളിലും നിറഞ്ഞുനിനന്നരുളുന്നവളും പരിശുദ്ധയും സുന്ദരിയും പാലാഴിമങ്കയുമായ ദേവീ!രാജാവായി ഏഴുലോകവുമുലയ്ക്കുന്ന ആ നിശാചരവരന്റെ ശിരസ്സു പത്തും അറുത്തുകളഞ്ഞ മനുവീരന്റെ ചരിത്രം പുകഴ്ത്തുന്ന എന്നെ ഭംഗിയുള്ള വേലിനു തുല്യവും കരിമീൻ ഇടഞ്ഞുതോറ്റതുമായ കടക്കൺ മുനയാൽ അനുഗ്രഹിച്ചാലും. (മകരകേതനൻ –

മത്സ്യം കൊടിയടയാളമായിട്ടുള്ളവൻ; കാമദേവൻ, ശ്രീകൃഷ്ണന് രുഗ്മിണിയിലുണ്ടായ പ്രദ്യുമ്നൻ കാമദേവന്റെ അവതാരമാകുന്നു).

(പയോതിതനയ – പാലാഴി മങ്ക, ചെകങ്കൾ – ജഗങ്ങൾ, ലോകങ്ങൾ, ചേൽ – ഒരുതരം മത്സ്യം)

7. ഇടഞ്ഞ ദാനവരെ വേരറ മുടിക്കുമടലിൽ വൻ–
പിലകുമിന്തിരനുമങ്കി നമനും നിരുതിയും
കുടിലവാരിപതിയുമളകേചനരനും
കുളിർനിലാമതിവെയ്യോനുമുരകാതിപതിയും
വടിവുചേരവനിമാതു മയനും വിണ്ണവരും
മയിടനാചിനിയും മുക്കണ്ണൻ കനൽക്കണ്ണിലെഴും
കൊടിയ പൈരവിയും ആനനങ്ങളാറുള്ളവനും
കുതുമവാണനുമെനക്കു തുണയാകയിതിനേ

ആശയം : പ്രധാന ദേവകളെ ഓരോ പാട്ടിൽ പ്രകീർത്തിച്ചതിനുശേഷം മറ്റു ദേവന്മാരെ ഇവിടെ അനുസ്മരിക്കുന്നു. എതിരിട്ട അസുരന്മാരെ സമൂലം മുടിക്കുന്ന പോരിൽ വമ്പനായ ഇന്ദ്രനും അഗ്നിയും യമനും നിരൃതിയും വരുണനും വായുവും കുബേരനും ഈശാനനും ചന്ദ്രനും സൂര്യനും സർപ്പരാജനും അഴകാർന്ന ഭൂമാതും ബ്രഹ്മാവും ദേവന്മാരും മഹിഷാസുരമർദ്ദിനിയും (ദുർഗ്ഗ) മുക്കണ്ണന്റെ തീക്കണ്ണിൽ നിന്നുണ്ടായ ഭയങ്കരിയായ ഭൈരവിയും ഷണ്മുഖനും കാമദേവനും ഇതിന് എനിക്കു തുണയാകട്ടെ. ('ഇടഞ്ഞു ദാനവരെ' എന്ന പാഠവും കാണുന്നുണ്ട്. ശിവനെ മുന്നേതന്നെ വന്ദിച്ചു കഴിഞ്ഞതിനാൽ ഇവിടെ കാണുന്ന 'അരൻ' ഈശാനനാകാനാണു സാധ്യത).

(ദാനവർ– അസുരന്മാർ, അടൽ – യുദ്ധം, വയ്യോൻ – സൂര്യൻ, ഉരകാതിപതി – സർപ്പ രാജാവ്, അയൻ – അജൻ: ബ്രഹ്മാവ്, മയിടനാചിനി – മഹിഷനാശിനി)

8. തുണയെനക്കിതിനു മിക്കവരു, മുൾക്കനമേറ –
ച്ചുരുങ്കിനോരകുതിയെന്ററിഞ്ഞു നല്ലവരെല്ലാം,
പണിയിതർക്കിവനെനക്കരുതി നൊയ്യവർകളും,
പകയരാവതിനപ്പരെന്നോടൊപ്പമുടയോർ,
പിണങ്ങുവോരില്ലയെന്നും പൊഴുതു പോയിടയിട–
പ്പിഴമുഴുക്കിലും, എനത്തെളിഞ്ഞരക്കരെ മുന്നം
മണിവർണ്ണൻ മനുചനായ്പ്പൊരുതപോർക്കൊടുമതൻ
വഴിയുരൈപ്പതിനു കോലിനതെൻ മേതകൊടുഞ്ഞാൻ.

ആശയം : മിക്ക ആളുകളുടെയും തുണ തനിക്കുണ്ടെന്നു കവി അവകാശപ്പെടുന്നു. പാണ്ഡിത്യമേറെയില്ലാത്ത അഗതിയെന്നു കരുതി നല്ലവരും ഇവനെക്കൊണ്ടിതു പ്രയാസമാണ് എന്നു കരുതി നിസ്സാരന്മാരും എന്നെത്തുണയ്ക്കും. എനിക്കൊപ്പമുള്ളവരാകട്ടെ എതിരാളികളാകാൻ മടിയുള്ളവരാണ്. ഇടയ്ക്കിടെ പിഴകൾ പറ്റിയാലും പിണങ്ങുന്നവരും ഇല്ല. ഇങ്ങനെയൊക്കെ വിചാരിച്ച് മനസ്സുതെളിഞ്ഞ് മുമ്പ് മണിവർണ്ണൻ മനുഷ്യനായവതരിച്ച് രാക്ഷസരൊടു ചെയ്ത ഭയങ്കരയുദ്ധത്തിന്റെ കഥ എന്റെ ബുദ്ധിക്കൊത്ത വണ്ണം വർണിക്കുന്നതിന് ഞാൻ ആലോചിക്കുന്നു.

(ചുരുങ്കി – ചുരുങ്ങി, അകുതി – അഗതി, നൊയ്യവർകൾ – നിസ്സാരന്മാർ;ദുർബ്ബലർ, കോലിനത് – ആരംഭിക്കുന്നു)

9. മേത നൽകുക കവീന്തിരരിൽ മുമ്പുടയ വാ–
ന്മീകിയും പിന്നെ വിയാതനുമെനക്കതികമായ്
വേതവിത്തു നല്ലകത്തിയനൊരോ വകവകൈ
വേരിതിഴ്ക്കിന തമിഴ്ക്കവി പടൈത്ത മുനിയും

ഓതയിൽ തുയിലുമണ്ണൽ വിണ്ണുളാർ പുകഴ വ–
ന്തൂഴിയിൽ തചരതൻ തനയനായവതരി–
ത്താതികാലമുള്ളരുന്തൊഴിൽകൾ ചെയ്തവ കഴി–
ഞ്ഞാഴിമാനിനിയെ മീണ്ട വഴി കൂറുമതിനായ്.

ആശയം: ചീരാമകവി പൂർവ്വകവികളെ സ്മരിക്കുന്നു. കവീന്ദ്രരിൽ ആദ്യനായ വാൽമീകിയും പിന്നെ വ്യാസനും വേദവിത്തായ അഗസ്ത്യനും തേൻ കിനിയുന്ന തമിഴ്ക്കവിത നിർമ്മിച്ച മുനിയും ദേവന്മാർ സ്തുതിച്ചപേക്ഷിച്ചപ്പോൾ ഊഴിയിൽ ദശരഥപുത്രനായ് അവതരിച്ച് ആദ്യകാലത്ത് അസാധാരണകൃത്യ ങ്ങളെല്ലാം ചെയ്ത് ശ്രീരാമൻ ആഴിമാതിനെ വീണ്ടെടുത്തതു പറയുന്നതിന് ബുദ്ധിയും ഓർമ്മയും നൽക ണേ. (വേരിതിഴ്ക്കിന തമിഴ്ക്കവിപടൈത്ത മുനി 'നമ്മാൾവാർ' ആയിരിക്കാം. 'നല്ലകത്തിയനൊരോ പത ങ്ങളെ' എന്ന പാഠവും ഉണ്ട്).

(മേത – മേധ; ബുദ്ധി, ഓത – സമുദ്രം, തുയിൽ – ഉറക്കം, അണ്ണൽ – ഈശ്വരൻ, അരുന്തൊഴിൽകൾ – അസാധാരണപ്രവൃത്തികൾ, ആഴിമാനിനി – ലക്ഷ്മീ ദേവീ).

10. ആഴിമാതിനെ നിചാചരവരൻ കവർന്നുകൊ–
ണ്ടാടിമാതങ്കൾ വരും മുന്നം മറന്തവഴിയേ
ഊഴിമീതു നടന്നന്റു കവിമന്നനുറവാ–
യോടി നാടുകെവേയരികൾ നാലു തിചൈയും
കീഴുമേലും വിനവിന്റളവിൽ വായുതനയൻ
കേടില്ലാത മതിയൊടു തിരയൊഴി കടന്ന–
മ്മാഴനീൾമിഴിയെ മൈതിലിയെ നേടിയൊരിരാ–
മാൽ പുനന്തമയുരൈപ്പതിനരിപ്പമെങ്ങളാൽ

ആശയം : രാമചരിതത്തിന്റെ മുഖവുരയായി കരുതാവുന്ന ഒൻപതു പാട്ടുകൾക്കു ശേഷം കഥയിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുന്നു. സീതാദേവിയെ രാവണൻ അപഹരിച്ചുകൊണ്ട് വർഷകാലമാവും മുൻപേ മറഞ്ഞവ ഴിയെ ശ്രീരാമൻ ഭൂമിയിലൂടെ നടന്ന ആ കാലത്ത് വാനരരാജാവ് (സുഗ്രിവൻ) 'സ്നേഹത്തോടെ ഓടി അന്വേഷിക്കുവിൻ' എന്നു പറഞ്ഞതനുസരിച്ച് വാനരന്മാർ നാലു ദിക്കിലും കീഴും മേലും അന്വേഷിക്കുന്ന തായ സന്ദർഭത്തിൽ വായുപുത്രനായ ഹനുമാൻ പിഴയ്ക്കാത്ത ബുദ്ധിയോടുകൂടി മഹാസമുദ്രം കടന്ന് അഴകാർന്ന, നീണ്ട മിഴികളോടുകൂടിയ മൈഥിലിയെ അന്വേഷിച്ചതായ ആ രാത്രി അനുഭവിച്ച ദു:ഖം വർണിക്കുക എനിക്കു പ്രയാസമുള്ളതാണ്.

(ആടിമാസം – കർക്കിടകമാസം /വർഷകാലം, നാടുക – അന്വേഷിക്കുക, തിയ – ദിശ, വിനവിന്റളവ് – ചെന്ന് അന്വേഷിക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ, മാഴനീൾമിഴി – അഴകുള്ള കണ്ണോടുകൂടിയവൾ, പുനന്തമ– ധരിച്ച, അരിപ്പം – പ്രയാസം)

11. മാൽ പുനന്തവനറിന്തണഞ്ഞങ്ങങ്കുലീയവും
മാലവാർകുഴലിലെഴും മണി കൈക്കൊള്ളും മുന്നേ
വേൽ പൊരുന്ന മിഴിയാൾക്കു നൽകിയപ്പൊഴുതിലേ
മേതിൽ വീഴ്ന്തടിപടിന്തു വിടയും തൊഴുതുപോയ്
ചേൽ പൊരുന്തുമരിവീരൻ അലയൊഴി കടന്ന–
ത്തീരമെയ്തിരുന്നൊൺ കവികൾ ചൂഴ്ന്തിനായ പൈ–
മ്പാൽ പൊരുന്തും മൊഴിയാൽ മൊഴിന്തനൻ തൊഴുതെല്ലാം
പാർമന്നൻ തന്നൊടു മൈതിലിയുടേ ചരിതമേ.

ആശയം : അങ്ങനെ ദു:ഖം സഹിച്ച ഹനുമാൻ സീത ഇരിക്കുന്ന സ്ഥലം അറിഞ്ഞ് അങ്ങു ചെന്ന്, സീത കറുത്തമുടിയിൽ ധരിച്ചിരുന്ന രത്നം (ചൂഡാമണി) സ്വീകരിക്കുന്നതിനു മുൻപായി വേൽ പോലെ കൂർന്ന കണ്ണുകളുള്ള ദേവിക്ക് അംഗുലീയം നൽകി. അപ്പോൾത്തന്നെ ഭൂമിയിൽ വീണ് കാൽക്കൽ നമസ്കരിച്ച് യാത്രയും പറഞ്ഞ് ഭംഗിയേറിയ/ സ്വഭാവഗുണമാർന്ന വാനരവീരൻ സമുദ്രവും കടന്ന് തീരത്തെത്തിയ വാനരന്മാരാൽ ചുറ്റപ്പെട്ട് മധുരമുള്ള നറും പാലിനു യോജിച്ച മൊഴിയാൽ ശ്രീരാമനോടു സീതാവൃത്താ

ന്തങ്ങൾ പറഞ്ഞു. (കപിക്കു കവിയെന്നാണു പഴയ രൂപം).

(മാലവാർകുഴൽ – ഇരുണ്ടു മനോഹരമായ മുടി, തീരം എയ്തി – തീരം പ്രാപിച്ചു, ഇനിയ – മധുരമുള്ള, പാർമന്നൻ – രാജാവ്)

രണ്ടാം പടലം

1. മൈതിലിതന്നുടെ ചരിതമെല്ലാം വാനരവീരനുരൈക്കക്കേട്ടു
ചെയ്തമ നന്റു നീയന്റുരൈത്തുത്തേൻ മൊഴിയാളെ നിനന്തിരുന്തു
പെയ്തന കണ്ണുനീരോടുകൂടപ്പേപ്പെടുന്നരചനെത്തൊഴുതണൈന്തു
കൈതവമേതുമില്ലാത വീരൻ കവികുലത്തരചർക്കുമരചൻ ചൊന്നാൻ.

ആശയം: വാനരവീരനായ ഹനുമാൻ സീതയുടെ ചരിതമെല്ലാം ചൊന്നതുകേട്ട് 'നീ ചെയ്തതു നന്നായി' എന്നു പറഞ്ഞ് തേൻ മൊഴിയാളെപ്പറ്റി (സീതയെ) വിചാരിച്ച് കണ്ണീരൊലിപ്പിച്ചു ദു:ഖിക്കുന്ന ശ്രീരാമനെ തൊഴുതുകൊണ്ട് കപടമൊന്നുമില്ലാത്ത വീരനായ വാനരകുലരാജാവ് സുഗ്രീവൻ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു.

2. അരചർകൾകോനേ, മേന്മേലരും തുയർ പിടിത്തീവണ്ണം
പുരികുഴലാളെ നണ്ണിപ്പോക്കുവതല്ല കാലം
ഇരുപതു കരങ്കൾ തങ്കും ഇലങ്കവേന്തനെയൊരിക്കാൽ
കരുതുക കളക ചോകം കൈക്കൊൾക കോപമിപ്പോൾ

ആശയം : (സുഗ്രീവവാക്യം) അല്ലയോ രാജാധിരാജൻ വീണ്ടും വീണ്ടും കൊടിയ ആധിപിടിച്ച് ഈ വിധം പ്രിയയെച്ചിന്തിച്ച് കാലം കളയുന്നതു നന്നല്ല. ഇരുപതുകരങ്ങളുള്ള ലങ്കാധിപനെ ഒരിക്കൽ വിചാരിച്ച്, ശോകം ഉപേക്ഷിച്ച് ഇപ്പോൾ കോപം വരിക്കുക. (ര, ല എന്നീ അക്ഷരങ്ങൾ സ്വരം ചേർത്തേ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. ഇലങ്ക – ഇരാവണൻ, ഇലക്കണൻ, ഇരണ്ട്, ഇരാമൻ എന്നിങ്ങനെ).

3. കൈക്കൊൾക കോപത്തോടെ കതിർവില്ലുമമ്പും; തക്കിൻ–
തിക്കിനു നടക്കുമാറു തിരുവുള്ളമാവുതാക
ഇക്കണ്ട പടതടുപ്പാൻ ഏഴിരണ്ടുലകുമിപ്പോ–
ഴൊക്കിലുമരിപ്പമെന്റാൽ ഒരുവരാരുലകിലുള്ളോർ

ആശയം : കോപമാർന്ന് തിളങ്ങുന്ന വില്ലുമമ്പും എടുക്കുക. തെക്കുദിക്കിലേക്ക് നടക്കാൻ തിരുവുള്ളമായാലും. ഇക്കണ്ട പടയെ തടുക്കാൻ പതിനാലുലോകം ഒത്തുചേർന്നാലും പ്രയാസമാണെന്നിരിക്കെ ആരാണ് ഭൂമിയിൽ ഒരാൾ തടയാനുള്ളത്.

4. ഒരുവരാരുലകിൽ നിന്നോടൊപ്പമുള്ളവരെ, ന്റെല്ലാം
ഉരമികും ചുക്കിരീവൻ ഉണർത്തിനവന്തരത്തിൽ
അരചർകോനനുമൻ തന്നോടണി പുകഴിലങ്കവേന്തേൻ
ചരിതവും നകരിലുള്ള ചമയവും നീ ചൊല്ലെന്റാൻ.

ആശയം: നിന്നോടൊപ്പം ലോകത്തിൽ ആരാണുള്ളത് ? എന്നെല്ലാം സുഗ്രീവൻ ഉണർത്തിയ സമയം ശ്രീരാമൻ ഹനുമാനോട് പുകഴാർന്ന ലങ്കാധിപന്റെ ചരിതവും നഗരത്തിലെ ഒരുക്കവും ചൊല്ലുക എന്നു പറഞ്ഞു.

5. ചൊല്ലിനാനവനിലങ്ക ചുഴന്റുള്ള കിടങ്ങിടം കൊ –
ണ്ടില്ല കീഴൊടുക്കമേതും, ഇടകലർന്തിടവിടാതെ
നല്ലവാൾ കുന്തം ചൂലം നറുന്തളികടൈന്ത നൂറ്റി –
ക്കൊല്ലിയെന്റിവ നിറുത്തിക്കൊടുപ്പമാണ്ടിരിപ്പുതേഴും.

ആശയം : ഇനിയുള്ള ഏതാനും പാട്ടുകൾ ഹനുമാന്റെ ലങ്കാവർണനമാണ്.

ലങ്കയെച്ചുറ്റിയുള്ള കിടങ്ങ് വിസ്താരം കൊണ്ടും ആഴം കൊണ്ടും അവസാനമില്ലാത്തതാണ് (അതിവിസ്തൃതവും അത്യഗാധവും എന്നു സാരം). ഇടകലർന്നും ഇടവിടാതെയും നല്ല വാൾ, കുന്തം, ശൂലം, ചാണയ്ക്കു പിടിച്ചും രാകിയും വെടിപ്പാക്കിയ നൂറ്റിക്കൊല്ലി (ശതഘ്നി) എന്നീ ആയുധങ്ങൾ ഉറപ്പിച്ചു നിർത്തിയിട്ടുള്ള ഭയങ്കരങ്ങളായ കിടങ്ങുകളാണ് അവ ഏഴും. ലങ്കയെ ചുറ്റിയുള്ള ഏഴുകിടങ്ങുകളുടെയും

ഭിത്തിയിലാണ് ആയുധങ്ങൾ നിർത്തിയിരിക്കുന്നത്. അതിനുള്ളിൽ നിറച്ചിരിക്കുന്ന ജലത്തിൽ വീണാൽ കരകയറാനുള്ള ബുദ്ധിമുട്ട് സ്പഷ്ടമാക്കുന്ന വർണനയാണിത്.

6. ഏഴിനുമുള കടപ്പാനിയന്തിരപ്പാലം ചുറ്റും,
കീഴറുമവ നിനൈന്താൽ കേവലം പകയോരെല്ലാം,
കോഴയറ്റതു കിഴക്കിൻ കോപുരം കാപ്പാൻ നില്പർ
ഊഴിയെയുലൈക്കാം വീരർ ഒരുപതിനായിരം കാൺ

ആശയം: കിടങ്ങേഴും കടക്കുന്നതിന് ചുറ്റും യന്ത്രപ്പാലം ഉണ്ട്. അവയേക്കുറിച്ചു വിചാരിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ ശത്രുക്കളെല്ലാം മനസ്സാന്നിധ്യമില്ലാത്തവരാകുക തന്നെ ചെയ്യും (കീഴെപ്പതിക്കുക തന്നെ ചെയ്യും). അന്യൂനമായ കിഴക്കേ ഗോപുരം കാക്കാൻ ഭൂമിയെവിറപ്പിക്കാൻ പോന്ന പതിനായിരം വീരന്മാർ നില്പുണ്ട്.

7. ഒരു പതിനായിരത്തോടൊത്തൊരുത്തനേ പോർ ചെയ്യാവ–
തിരുപതിനായിരം തെക്കിരട്ടിയുണ്ടതിൽ വടക്കോ
മുരണൊടു കാപ്പാൻ ചെമ്മേ മുപ്പതിനായിരം വൻ–
പരവയും കുലയ്ക്കാം വീരർ പച്ചിമതിചയുളേതും.

ആശയം : ഒരു പതിനായിരം പേരോട് ഒറ്റയ്ക്കു നിന്നു പോരാടാൻ കഴിയുന്നവരായ ഇരുപതിനായിരം പേർ തെക്കേഗോപുരത്തിലും അതിന്റെ ഇരട്ടി വടക്കും ഉണ്ട്. മഹാസമുദ്രവും കിടുക്കാൻ കഴിയുന്ന മുപ്പതിനായിരം വീരർ പടിഞ്ഞാറേ ദിക്കിലും ഉണ്ട്. (നാലു ദിക്കിലും കൂടി ഒരു ലക്ഷം പേരാണ് നഗരത്തെ കാത്തുപോരുന്നത്).

8. തിചകളിലേതിൽ പാതി തിണ്മചേർ നടുവുകാപ്പാൻ
മചകറയതിലിരട്ടി മന്തിരചാല കാപ്പാൻ,
കുചൽമികും മയനാചാരി കുവരനു ചമൈത്ത കോയിൽ
തചമുകനിരപ്പതെന്റാൽ ചമയമാരതിനുരൈപ്പോർ?

ആശയം: നാലുദിക്കുകളിലുമുള്ളതിൽ പകുതി പടയാളികൾ ഉറപ്പുള്ള മധ്യഭാഗം കാക്കുന്നതിനും മന്ത്രശാല കാക്കാൻ അതിലിരട്ടിയും കാവലുണ്ട്. കൗശലത്തിൽ മികച്ച മയൻ എന്ന ശില്പി കുബേരനു വേണ്ടി ചമച്ച കൊട്ടാരത്തിൽ ദശമുഖനിരിക്കുന്നു. ആ കൊട്ടാരത്തിന്റെ ഒരുക്കങ്ങളെക്കുറിച്ച് പറയുന്നതിനാർക്കു കഴിയും ? (കുബേരനു വേണ്ടി നിർമ്മിച്ച ഈ കൊട്ടാരം കുബേരനെ ഓടിച്ച് രാവണൻ കൈവശപ്പെടുത്തുകയായിരുന്നു. നടുഭാഗം കാക്കാൻ അമ്പതിനായിരവും മന്ത്രശാല കാക്കാൻ ഒരു ലക്ഷവും പടയാളികൾ ഉണ്ട്).

9. ഉരൈപ്പതാർ കണ്ടു മീണ്ടോരുറുതിയും നകരിതന്നിൽ
ഇരിപ്പവർ പെരിപ്പമെങ്കുമിടകലർന്തിടവിടാതെ,
നിരൈക്കൊരോ പാടേ ചാടും നിചാചരർപെരുമ പിന്നെ
ഉരൈക്കലാ, മതിർക്കുമുന്നലുഴറിയാന്റുരപ്പൻ വീരാ !

ആശയം : ലങ്കാനഗരത്തിന്റെ ഉറപ്പും നഗരവാസികളുടെ പെരുപ്പവും പെരുമയും കണ്ട് മടങ്ങിവന്നു പറയാൻ ആർക്കു കഴിയും ? ഇടകലർന്നും ഇടവിടാതെയും നിരന്നു നിന്ന് അടവു പയറ്റുന്ന രാക്ഷസന്മാരുടെ പെരുമ പിന്നെപ്പറയാം. അതിനു മുന്നേ വേഗത്തിൽ ഞാൻ ഒന്നു പറയാം.

10. വീരർതൻ മണിവിളക്കേ, മെന്മൊഴിയാളെക്കാണ്മാൻ
ആരെനക്കുതകുവോരെന്റകമഴന്റുഴന്റ നേരം
താരിടൈ മണം പുണർന്തു തരുനിര തടൈന്തുപോന്ത
മാരുത തേവൻ വന്തു വഴിയിതെന്റരുളിച്ചെയ്താൻ

ആശയം : വീരന്മാർക്കു മനിവിളക്കായുള്ളവനേ, മൃദുഭാഷിണിയെക്കാണാൻ ആരെനിക്ക് ഉതകും എന്ന് ഉള്ളം തപിച്ച് അലഞ്ഞു നേരം പൂക്കളുടെ സുഗന്ധം പുണർന്നെടുത്തുകൊണ്ട് തരുനിരകളിൽ തടഞ്ഞ് മന്ദമായി വീശിയ വായുഭഗവാൻ 'വഴി ഇതാണ്' എനന്നു സൂചിപ്പിച്ച് അനുഗ്രഹിച്ചു. (ഹനുമാന്റെ പിതാവാണ് വായു ഭഗവാൻ).

11. അരുൾ ചെയ്ത വഴിയേ പോയ് നല്ലചോകമാവനിക പൂക്കു
ന്നിര പലവായ്ച്ചുഴന്റ നിചാചരിമാർക്കുമുള്ളിൽ
ഒരു പെരുമതിൻകീഴുടൽ പൊടിയണിന്തു കുമ്പി–
ട്ടരുവയർമണിയെക്കണ്ടേനകലവേയിരുന്തവാറും.

ആശയം: വായുഭഗവാൻ സൂചിപ്പിച്ച വഴിയേ പോയി അശോകവനികയിൽ പ്രവേശിച്ച് പലനിരയായ് ചുറ്റിയിരുന്നിരുന്ന നിശാചരിമാരുടെ നടുവിൽ ഒരു പെരുമരത്തിൻ (ശിംശപാവൃക്ഷത്തെയാണ് കവി സൂചിപ്പിക്കുന്നത്) ചുവട്ടിൽ ഉടൽ മുഴുവൻ പൊടിയണിഞ്ഞ് കുമ്പിട്ടിരിക്കുന്ന സുന്ദരീരത്നമായ സീതയെ അകലെ ഇരുന്നപ്പോൾത്തന്നെ ഞാൻ കണ്ടു.

മൂന്നാം പടലം

1 ഇരുന്തവണ്ണമേയിരുൾമറൈന്തിതിടതൂര–
പ്പരന്ത കുടൈയും തഴൈയും വെൺചവരി മറ്റും
കരന്തു മടവാർ തുതിചെയ്യക്കനിവിൽ വന്താ–
നിരുണ്ട മുകിൽപോലെഴുമിരാവണനിതത്താൽ

ആശയം: അങ്ങനെയിരുന്നപ്പോൾ ഇരുട്ടു മറഞ്ഞു.ഇടതൂർന്നു പരന്ന പടയും കുട വെഞ്ചാമരം തുടങ്ങിയ രൂജകീയചിഹ്നങ്ങളും ഉറക്കെ സ്തുതി ചെയ്യുന്ന സുന്ദരിമാരും എല്ലാമായി കാർമുകിൽ പോലെ ശോഭിക്കുന്ന രാവണൻ കനിവിയന്ന് സന്തുഷ്ടനായി വന്നുചേർന്നു. – (ദീപങ്ങളുടെയും രത്നങ്ങളുടെയും പ്രഭയാൽ ഇരുട്ടു മറഞ്ഞുവെന്നോ നേരം വെളുത്തുവെന്നോ ഇവിടെ അർത്ഥം പറയാം)

2 ഇതത്തൊടവൻവന്തണൈഞ്ഞിമൈപ്പതിനുമുന്നേ
കുതിച്ചുമറന്തേൻ കുളിരിളം തളിരിടടൈപ്പോയ്
പതത്തളിരിൽ വീണ്ണു പതറിക്കുലഞ്ഞു ചാല–
ത്തുതിത്തു പിന്നെ നാലു വഴിയും തൊഴുതുചൊന്നാൻ

ആശയം:(ഹനുമദ്വാക്യം) അവൻ സന്തോഷത്തോടെ വന്നടുത്തപ്പോൾ ഒരു നിമിഷം കൊണ്ട് കുളിർമയുള്ള ഇളംതളിരുകളുടെ ഇടയിലേക്ക് കുതിച്ചു ഞാൻ ഒളിച്ചു. രാവണനാകട്ടെ തളിരുപോലെ മനോഹരമായ സീതയുടെ പാദങ്ങളിൽവീണ് പരിഭ്രമിച്ച് ഏറെ സ്തുതിച്ചിട്ട് എല്ലാരീതിക്കും തൊഴുതു ചൊന്നു.

3 ചൊന്നവ പഴിത്തൊരു ചൊല്ലാലുരചെയ്താളൊ–
ന്റന്നനടൈയാൾ; പിന്നെയതുക്കു ചിനമീടി.
നിന്നുടൽ പിളർന്തു നിണവും പരുകിയിപ്പോ–
ഴെന്നിടർ കെടുപ്പനിനിയെന്റെവനണൈന്താൻ

ആശയം: രാവണൻ പറഞ്ഞതിനെ നിന്ദിച്ച് അന്നനടയാൾ ഒരേയൊരു വാക്ക് ഉരചെയ്തു. അതുകേട്ട് കോപം വർദ്ധിച്ച് ഇനി നിന്റെ ഉടൽ പിളർന്ന് രക്തം കുടിച്ച് എന്റെ ദു:ഖം ഇല്ലാതാക്കും എന്നു പറഞ്ഞ് കോപത്തോടെ അവൻ അടുത്തു.

4 അണൈന്ത കരവാൾ തിരുവുടമ്പിവമിഴും മുൻ
കുണംകിളർ നിചാചരി കുതിത്തുപിടിപെട്ടാൾ
മണംതകു മലർക്കുഴൽ മടന്തയരെല്ലാരും
വണങ്ക മതമീടി നടകൊണ്ടവൻ മറൈന്താൻ

ആശയം:കോപിഷ്ഠനായിട്ടണഞ്ഞ രാവണന്റെ കരവാൾ സീതയുടെ ശരീരത്തമിഴും മുമ്പേ ഗുണവതിയായ ഒരു രാക്ഷസി കുതിച്ചു ചെന്നു പിടിച്ചു. മണമുള്ള മലർ മുടിയിലണിഞ്ഞിട്ടുള്ള സുന്ദരിമാർ വണങ്ങവേ വർദ്ധിച്ച മദത്തോടെ അവൻ (രാവണൻ) നടന്നു മറഞ്ഞു. ഗുണവതിയായ ഈ രാക്ഷസി മണ്ഡോദരിയെന്ന് എഴുത്തച്ഛനും ധന്യമാലിനിയെന്ന് വാല്മീകിയും പറയുന്നു.

5 മറൈന്തനനരക്കൻ, വളർചൂലങ്ങളും വാളും
നിറന്തന ചുഴന്റെഴും നിചാചരികൾ കയ്യിൽ;
പറൈന്തു തുടങ്ങി ചിലർ നിന്നെപ്പിരിഞ്ഞതിൽ പിൻ

മറന്തനനിരാമനിങ്ങു വന്റതുമില്ലെന്റും

ആശയം: രാക്ഷസൻ മറഞ്ഞു. ചുറ്റിനും നിന്നിരുന്ന നിശാചരികളുടെ കൈയിൽ വലിയ ശൂലങ്ങളും വാളും നിറഞ്ഞു. ചിലർ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുതുടങ്ങുകയും ചെയ്തു.-രാമൻ നിന്നെ പിരിഞ്ഞതിൽപ്പിന്നെ മറന്നു.ഇങ്ങു വന്നതുമില്ല.

6 എന്റുമിനി നിങ്ങളിലണഞ്ഞിണങ്ങിവാരാ;
മന്റിലുയിരോടവനു വാഴുമില്ല നീണാൾ;
വെന്റികിളർനാടു വെറുതേകളഞ്ഞുപോന്നാൻ
എന്റുമെളിയോൻ പെരികതേയിതിനു മൂലം.

ആശയം: രാക്ഷസിമാർ തുടർന്നു......ഇനി ഒരിക്കലും നിങ്ങൾ തമ്മിൽ ഒന്നിച്ച് ഇണങ്ങുകയില്ല. ഭൂമിയിൽ അവന് നീണ്ടനാൾ ജീവിതവുമില്ല. വിജയം കലർന്ന നാട് വെറുതെ കളഞ്ഞു പോരികയും ചെയ്തു. അതിനു കാരണം മറ്റൊന്നുമല്ല .. അവൻ എന്നും തീരെ ത്രാണിയില്ലാത്തവൻ തന്നെ.

7 മൂലമില്ല മുന്നമിന്നിചാചരവരന്മാർ
ചാല വെടിവാനവന,തോ ചരതമിന്നും
കാലമിടയിട്ടറിയലാം കഴിഞ്ഞവെല്ലാം
നീലനയനേ!നില നിനക്കിത ചൊല്ലിന്റോം

ആശയം: ഈ നിശാചരശ്രേഷ്ഠന്മാർ നിന്നെ പൂർണമായും ഉപേക്ഷിപ്പാൻ കാരണമൊന്നുമില്ല.രാമന് അതു സൂക്ഷ്മമായിട്ടറിയാം.അതെല്ലാം കാലം ചെല്ലുമ്പോൾ അറിയാറാകും. കാര്യങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥ സ്ഥിതി കഴിയുന്നിടത്തോളം ഞങ്ങൾ പറഞ്ഞുതരുന്നു.

8 ഇന്റുമുതലായിനിയിരാകവനിൽ നിന്ന-
മ്പൊന്റു വളരിന്റിതിങ്ങു രാവണനിലാനാൽ
വന്റ പിഴയെന്തു? വളർപള്ളിയറ പൂവാ-
നിന്റുതുനിഞ്ഞാലിടർ നിനക്കറ നിലയ്ക്കും

ആശയം: രാഘവനിൽ വളരുന്നതായ നിന്റെ സ്നേഹം ഇന്നുമുതൽ രാവണനിലായാൽ വരുന്ന പിഴയെന്താണ്? രാവണന്റെ മഹിമയേറിയ പള്ളിയറയിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനു തുനിഞ്ഞാൽ ഇന്നു നിന്റെ ദു:ഖങ്ങളെല്ലാം അവസാനിക്കും.

9 നിലൈക്കയില്ല നിൻ പെരുമയെങ്കിലതിനേതും
ചലിപ്പുവരൊല്ലാ തൈചമുകൻ പിറവി നണ്ണി
പുലത്തിയനു നന്തനനു മൈന്തനിവനെന്റാൽ
കുലത്തിനും നലത്തിനുമിവന്നു കറവുണ്ടോ?

ആശയം: അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ നിന്റെ ശ്രേഷ്ഠത നിലയ്ക്കുകയില്ല. ദശമുഖന്റെ പിറവിയേപ്പറ്റി ചിന്തിച്ച് ഇതിനൊട്ടും സന്ദേഹം വരരുത്. പുലസ്ത്യന്റെ നന്ദനന്റെ പുത്രനാണ് ഇവൻ എന്നു പറഞ്ഞാൽ കുലത്തിനൊ സാമർത്ഥ്യത്തിനൊ വല്ല കുറവും പറയാനുണ്ടൊ? (ബ്രഹ്മാവിന്റെ പുത്രനും പ്രജാപതികളില ഒരാളുമായ വിശ്രവസ്സാണ് രാവണന്റെ പിതാവ്.വംശമാഹാത്മ്യമോ സാമർത്ഥ്യമോ വ്യക്തമാക്കാൻ ഇതിൽക്കൂടുതൽ തെളിവിന്റെ ആവശ്യമില്ല)

10 ഇവന്നു കുറവില്ലയിനി നിമ്മിലിണങ്ങായ്കിൽ
തവം പെരിയ നിന്നുടൽ പിളന്തുചകലിത്തേ
ഇവണ്ണമിവിടേയിരുന്നു തിന്നിടയിടേ നൽ-
ച്ചുവന്ന കുരുതിക്കളി തുടർന്നു പരുകിന്റോം

ആശയം: രാവണനു യാതൊരു കുറവുമില്ല. ഇനിയും നിങ്ങൾ തമ്മിൽ ഇണങ്ങാതിരുന്നാൽ തപസ്വിനിയായ നിന്റെ ശരീരം പിളർന്നു കഷണം കഷണമാക്കി ഇതുപോലെ ഇവിടെയിരുന്ന് തിന്നുകയും ചുവന്ന രക്തക്കുഴമ്പ് കുടിക്കുകയും ചെയ്യും.

11 തടർന്നെൻ മെയ്യിൽ നിങ്ങൾ വളർചൂലങ്ങൾനടത്തി-
ക്കുടൈന്തു കുരുതിപ്പുനൽ കുടിക്കിലുമെന്നുള്ളം
കൊടും ചില തരിത്തരചർകോനടിമലർക്കീ

ഴടൈന്തു വല്ലാ പിരിവതെന്റിതരുൾ ചെയ്താൾ.

ആശയം: നിങ്ങളെന്റെ ശരീരത്തിൽ പലതരം ശൂലങ്ങൾ കയറ്റി രക്തം കുടിച്ചാലും കൊടിയ വില്ലേന്തിയ രാജാധിരാജന്റെ പാദപദ്മങ്ങളിൽ അഭയം പ്രാപിച്ച എന്റെ ഉള്ളം അവിടെ നിന്നു പിരിയുക പ്രയാസമാണ്

രാമചരിതം പണ്ഡിതശ്രദ്ധയിൽ ആദ്യമായി കൊണ്ടുവന്നത് ഹെർമ്മൻ ഗുണ്ടർട്ടാണ്. 1872–ൽ അദ്ദേഹം രചിച്ച മലയാളം – ഇംഗ്ലീഷ് നിഘണ്ടുവിൽ രാമചരിതത്തിൽ നിന്ന് ഉദ്ധരണികൾ സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ കാവ്യത്തിന് രാമചരിതം എന്ന പേര് ആദ്യം നൽകിയതും ഗുണ്ടർട്ടാണ്. രാമചരിതത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ മുപ്പതു പടലങ്ങൾ കൊല്ലവർഷം 1092–ൽ (1917) 'പ്രാചീനമലയാള മാതൃകകൾ' ഒന്നാംഭാഗത്തിൽ ഉള്ളൂർ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. രാമചരിതം പൂർണമായ രൂപത്തിൽ വെളിച്ചം കണ്ടത് 1932 – ൽ ആണ്. തിരുവിതാംകൂർ ഗവൺമെന്റിന്റെ 'ശ്രീചിത്രോദയ മഞ്ജരി' ഭാഷാഗ്രന്ഥാവലിയിൽ നാലാം നമ്പരായി സാംബശിവശാസ്ത്രികളാണ് അന്ന് അത് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത്. പിന്നീട് രാമചരിതത്തിലെ 90 പടലങ്ങൾ മൂന്ന് ഭാഗങ്ങളായി വ്യാഖ്യാനസഹിതം ഇളംകുളം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. 164 പടലങ്ങളും 1814 പാട്ടുകളുമടങ്ങിയ അതിബൃഹത്തായ ഈ പ്രാചീനഗ്രന്ഥം പ്രൊഫ. പി.വി.കൃഷ്ണന്നായരുടെ ഗവേഷണാത്മകമായ ആമുഖത്തോടും വ്യാഖ്യാനത്തോടും കൂടി കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി 1979–ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. രാമചരിതത്തിന് ഗവേഷണാത്മകമായ അവതാരിക തയ്യാറാക്കിയത് പി.വി. കൃഷ്ണൻ നായരാണ്. "രാമചരിതം ഒരു വിമർശനാത്മകമായ പഠനം" എന്നാണ് അവതാരികയുടെ പേര്.

ഉണ്ണിയച്ചീചരിതകാരൻ, ഉണ്ണിച്ചിരുതേവീചരിതകാരൻ, ചെറുശ്ശേരി, പുനം, എഴുത്തച്ഛൻ, കണ്ണശ്ശൻ തുടങ്ങിയവരെയൊക്കെ രാമചരിതകാരൻ സ്വാധീനിച്ചിട്ടുണ്ട്. അധ്യാത്മ രാമായണം കിളിപ്പാട്ടിലെ പല ആശയങ്ങൾക്കും വർണനകൾക്കും രാമചരിതത്തോടു രക്തബന്ധമുണ്ട്. പ്രാചീനചമ്പുക്കളിലെ നായികാവർണ്ണനകളും കൃഷ്ണഗാഥയിലെ അംബികാവർണവും രാമചരിതത്തിലെ സീതാവർണ്ണനയിൽ നിന്നും പ്രചോദനമുൾക്കൊണ്ട് രൂപീകരിച്ചതാണ്. തമിഴകർക്കു കമ്പരാമായണം എപ്രകാരമാണോ അപ്രകാരമുള്ള ഒരു കൃതിയായി ഇത് കേരളീയരുടെ മനസ്സിൽ ജീവിക്കണമെന്ന ചിന്ത ഇതിന്റെ നിർമ്മിതിക്കു പിറകിൽ ഉണ്ട്. മണിപ്രവാളഭാഷ അടിക്കടി വളർന്ന് കേരളീയരുടെ മാനകഭാഷയെ രൂപപ്പെടുത്തുകയെന്ന പ്രക്രിയ സംഭവിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിൽ കമ്പരാമായണത്തിന് ഇന്നു തമിഴരുടെ ഉള്ളിലുള്ള സ്ഥാനം മലയാളികളുടെ മനസ്സിൽ രാമചരിതത്തിനും ഉണ്ടാകുമായിരുന്നുവെന്ന് എം. ലീലാവതി നിരീക്ഷിക്കുന്നു. പിൽക്കാലത്ത് വ്യവഹാരഭാഷയിൽ വന്ന മാറ്റം രാമചരിതത്തെ സാധാരണക്കാർക്ക് അഗമ്യമാക്കിത്തീർക്കുകയായിരുന്നു.

തിരുനിഴൽമാല

പാട്ടിനു ലീലാതിലകകാരൻ നൽകുന്ന ലക്ഷണം പൂർണ്ണമായും പാലിക്കുന്ന മറ്റൊരു കൃതിയാണ് തിരുനിഴൽമാല. എം.എം. പുരുഷോത്തമൻ നായരാണ് ഈ കൃതി കണ്ടെടുത്ത് 1981 ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത്. 539 ഈരടികളും 97 പാട്ടുകളുമുള്ള ഈ കൃതി 87 ഓലകളിലായി രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. കേരളീയമായ ജീവിതരീതിയെയും ആചാര മര്യാദകളെയും വിശ്വാസങ്ങളെയും സംബന്ധിച്ച് പല അറിവുകളും നല്കുന്ന കാവ്യസാന്ദ്രമായ ഈ ഗ്രന്ഥം പലതുകൊണ്ടും ഒരനന്വയമാണ്. കാവ്യാവസാനത്തിൽ കൃതിയുടെ പേരും ഗ്രന്ഥകാരന്റെ പേരും സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ഗോവിന്ദൻ എന്നാണ് ഗ്രന്ഥകാരന്റെ പേര്. ഈ വ്യക്തിയുടെ ദേശം സംബന്ധിച്ചോ വേറെ കാവ്യങ്ങൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്നതിനെക്കുറിച്ചോ കൂടുതൽ വിവരങ്ങളൊന്നും തന്നെ ലഭ്യമായിട്ടില്ല. കാവ്യത്തിന്റെ രചനാകാലത്തെ സംബന്ധിച്ചു ഭിന്നാഭിപ്രായങ്ങൾ കാണുന്നു. 12–ാം നൂറ്റാണ്ടിനു ശേഷമുള്ള കൃതിയാണെന്നതിൽ ആർക്കും തർക്കമില്ല. ക്രിസ്ത്വബ്ദം 1200നും 1300നും ഇടയ്ക്കാവണം രചനാകാലമെന്ന് എം.എം. പുരുഷോത്തമൻ നായർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. കാവ്യത്തിന്റെ പ്രാരംഭത്തിൽക്കാണുന്ന അർദ്ധനാരീശ്വര സ്തുതി 13–ാം ശതകത്തിലെ രചനകളായ ഉണ്ണിയച്ചി ചരിതത്തിലും ഉണ്ണിച്ചിരുതേവി ചരിതത്തിലും കാണുന്ന സ്തുതിപ്പിനോടു സാദൃശ്യമുള്ളതാണെന്ന വസ്തുതയാണ് ഈ അഭിപ്രായത്തിലേക്ക് അദ്ദേഹത്തെ നയിക്കുന്നത്. തമിഴ്കവിയായ കമ്പരെക്കുറിച്ച് കൃതിയിൽ പരാമർശം കാണുന്നുണ്ട്. അതിനാൽ കമ്പരുടെ ജീവിതകാലവുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി ക്രി.പി.1200 നു ശേഷമെന്നും അഭിപ്രായങ്ങൾ കാണുന്നു. ഇത്തരത്തിലുള്ള വസ്തുതകൾക്കപ്പുറം ഭാഷാപരമായ സവിശേഷതകളും 13–ാം ശതകത്തിലെ കൃതിയാണെന്നതിന് ആധാരമായി പുരുഷോത്തമൻനായർ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. പ്രാചീന മണിപ്രവാള കൃതികളിലോ പാട്ടു കാവ്യങ്ങളിലോ പ്രയോഗിച്ചിട്ടില്ലാത്ത നിരവധി പ്രാചീനപദങ്ങൾ തിരുനിഴൽമാലയിൽ കാണുന്നുണ്ട്. ദ്രമിഡസംഘാതപാഠം കൃത്യമായി പിന്തുടരാൻ കവി ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ദ്രമിഡസംഘാതബദ്ധമായ സംസ്കൃതപദങ്ങൾ തിരുനിഴൽ മാലയിൽ വളരെ കുറവാണ്. രാമചരിതത്തിൽ ഇത്തരം പദങ്ങൾ വളരെയേറെ കാണാനാവുമെന്നതും ശ്രദ്ധേയമാണ്.

'രാമചരിതകാലം കഴിഞ്ഞ് ഒന്നോ രണ്ടോ നൂറ്റാണ്ടിനുള്ളിൽ അക്കാലത്തു പാട്ടെഴുതാനുപയോഗിച്ചിരുന്ന ഭാഷയിൽ വിരചിതമായ കാവ്യമാണ് തിരുനിഴൽമാല'യെന്ന ധാരണയെ കാലസംബന്ധിയായ ഈ നിരീക്ഷണങ്ങൾ ദുർബ്ബലപ്പെടുത്തുന്നു. 12–ാം ശതകമാണ് രാമചരിതകാലമെന്ന ധാരണയിൽ ചിന്തിക്കുമ്പോൾ മാത്രമേ മേൽസൂചിപ്പിച്ച പ്രസ്താവനയ്ക്കു നിലനില്പ്പുള്ളൂ. രാമചരിതത്തിലേക്കാൾ ദ്രമിഡപാഠ

ത്തിന് ഊന്നൽ നല്കുന്നതിനാലും പ്രാചീന ഭാഷാസ്വഭാവങ്ങൾ സംരക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നതിനാലും രാമചരിതത്തിനു മുൻപായിരിക്കണം തിരുനിഴൽമാലയുടെ രചന. 13–ാം നൂറ്റാണ്ടാണ് തിരുനിഴൽമാലയുടെ രചനാകാലമെന്ന നിരീക്ഷണത്തെ ആധാരമാക്കി ചിന്തിച്ചാലും തിരുനിഴൽമാലയുടെ പിന്തുടർച്ചയാണ് രാമചരിതമെന്നു വരുന്നു. രാമചരിതകാലം 1351 ആണെന്നതാണ് ഇന്നേറെ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ഇങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ പ്രഥമ പാട്ടുകാവ്യമെന്ന സ്ഥാനത്തേക്ക് തിരുനിഴൽമാലയെ പരിഗണിക്കേണ്ടതായി വരുന്നു.

രാമചരിതഭാഷയോട് ഏറെയടുപ്പമുള്ള ഭാഷാഘടനയാണ് തിരുനിഴൽമാലയിലേത്. പദാവലി, വർണ്ണവികാരങ്ങൾ, മറ്റു വ്യാകരണകാര്യങ്ങൾ തുടങ്ങിയവയിലെല്ലാം ഭാഷയുടെ പ്രാചീന സ്വഭാവമാണ് അതു പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നത്. സംസ്കൃതപദങ്ങൾ കഴിയുന്നതും ഒഴിവാക്കിയും ദ്രാവിഡ പദങ്ങൾ ആകാവുന്നത്ര ഉപയോഗിച്ചുമുള്ള രചനാരീതിയാണ് ഇതിൽ കാണുന്നത്. രചനാപരമായ കാര്യങ്ങളിൽ ദ്രാവിഡത്തനിമ കാത്തുസൂക്ഷിക്കുമ്പോഴും കാവ്യ വിഷയത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ ആര്യേതിവൃത്തങ്ങളെ പിൻചെല്ലുന്ന ഒരു പാരമ്പര്യമായിരുന്നു രാമചരിതം മുതലുള്ള പാട്ടു കൃതികൾ പരിശോധിച്ചാൽ കാണാനാവുക. എന്നാൽ ഇതിൽനിന്ന് അല്പമൊന്ന് വ്യതിചലിച്ചുള്ള അവസ്ഥയാണ് തിരുനിഴൽമാലയിൽ കാണുന്നത്. കാവ്യവിഷയത്തിനായി സമൂഹജീവിതത്തിലേക്കാണ് തിരുനിഴൽമാലാകാരൻ പോയിരിക്കുന്നത്. മണിപ്രവാള സാഹിത്യം സമൂഹാവസ്ഥയുടെ യഥാതഥ ചിത്രണം കടുംനിറത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കുമ്പോൾ തിരുനിഴൽമാല വിമർശനാത്മകമായ ഒരു സമീപനമാണ് സ്വീകരിക്കുന്നത്.

വിഷയസ്വഭാവത്തിലും കവിയുടെ സമീപനരീതിയിലും കൃതിയെ ജനകീയമാക്കിത്തീർക്കാനുള്ള ത്വര കാണുന്നുണ്ട്. “രാമചരിതം പ്രൗഢമായ ഭാഷയിൽ എഴുതിയ ഒരു ക്ലാസിക് കാവ്യവും തിരുനിഴൽമാല അന്നത്തെ സാമാന്യ മലയാളത്തിൽ വിരചിതമായ ഒരു ഗാനകാവ്യവും ആണെന്നതത്രേ.” ഇവയ്ക്കു തമ്മിലുള്ള അന്തരമെന്ന് എം. എം. പുരുഷോത്തമൻ നായർ വ്യക്തമാക്കുന്നു. ഇത് ഒരു സാമാന്യവത്കരണമാണ്. ഊഴിയിൽ ചെറിയവർക്കറിയാനായി ചൊല്ലുന്ന രാമകഥയിൽ ചീരാമൻ പ്രൗഢഭാഷ ഉപയോഗിക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ? ഇത്തരത്തിലുള്ള ധാരണകൾ ഈ കൃതിയുടെ കാലസംബന്ധിയായി ഉയർന്ന സംശയങ്ങളിൽനിന്നും ഉടലെടുത്തവയാണ്. രാമചരിതത്തെക്കാൾ പ്രാക്തനകാവ്യമായി തിരുനിഴൽമാലയെ അംഗീകരിക്കുമ്പോൾ ഇത്തരം വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾ ഇല്ലാതാവുകയും ചെയ്യുന്നു. കൂടുതൽ പ്രാചീനമായ ഒരു ദശയിലെ സാംസ്കാരിക കാലാവസ്ഥയും ഭാഷാപ്രത്യേകതയും പുലർത്തുന്ന തിരുനിഴൽമാലയിൽനിന്നും രാമചരിതകാലത്തെ ഭാഷയ്ക്കു പരിണാമം വന്നിരിക്കണം. സംസ്കൃതപദങ്ങൾ (ദ്രമിഡസംഘാതബദ്ധമായവ) സ്വീകരിക്കുന്നതും ആ വഴിക്കുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ കടന്നുവരുന്നതും ഈ പരിണാമ ചരിത്രത്തിന്റെ ഭാഗമായിട്ടായിരിക്കണം.

മലയർ നടത്തുന്ന അനുഷ്ഠാന ക്രിയയുടെ വർണ്ണനമാണ് കൃതിയുടെ ഇതിവൃത്തം. ഇതിനു കാരണം കവിക്ക് ആറന്മുളയപ്പനോടുള്ള ഭക്തിയോ ‘നിഴൽ’ എന്ന അനുഷ്ഠാന കർമ്മത്തോടുള്ള അഭിനിവേശമോ ആവണം. ഉണ്ണിച്ചിരുതേവി ചരിതത്തിലും ‘നിഴൽ’ പരാമർശം കാണുന്നു. ഇതു പ്രാചീന കേരളത്തിൽ പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്ന ഒരനുഷ്ഠാനമായിരുന്നുവെന്നും കൂട്ടായ്മയുടെ രൂപമായിരുന്നെന്നും ഈ വസ്തുതകൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ആറന്മുള ക്ഷേത്രത്തിൽ നടന്നിരുന്ന അനുഷ്ഠാനകർമ്മങ്ങളുടെ വിശദമായ വിവരണം കൃതിയിലുണ്ട്. അക്കാലത്തെ ആചാരങ്ങളെക്കുറിച്ചും വിവിധ ജനവിഭാഗങ്ങളെക്കുറിച്ചും അവർതമ്മിൽ നിലനിന്നിരുന്ന ബന്ധസവിശേഷതകളെക്കുറിച്ചും കൃതിയിലൂടെ മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കുന്നുണ്ട്. ഇത്തരത്തിൽ സാമൂഹിക ജീവിതത്തിന്റെ യഥാതഥചിത്രണം നല്കുന്ന ഈ കാവ്യത്തെ മനോഹരമായ ഒരു ഫോക്‌ലോർ രചനയായി കരുതേണ്ടതുണ്ട്.

ഭാരതഖണ്ഡത്തിലെ പതിനെട്ടു നാടുകളുടെയും പേരുകൾ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന കൃതി തിരുനിഴൽമാലയാണ്. പരശുരാമനെക്കുറിച്ചും പരാമർശമുണ്ട്. എന്നാൽ ‘മഴുവെറിഞ്ഞ് കേരളം സൃഷ്ടിച്ചു എന്നല്ല’ ‘മുറമെറിഞ്ഞ്’ എന്നാണ് കാണുന്നത്. കേരളത്തിൽ നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന വിവിധ കലാരൂപങ്ങൾ, അനുഷ്ഠാനകലകൾ, ആഭിചാരപ്രയോഗങ്ങൾ, അഭ്യാസപ്രകടനങ്ങൾ, വിവിധ വാദ്യങ്ങൾ, വിവിധ വിഭാഗം ജനങ്ങൾ, അവരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ സമസ്ത മേഖലകളെയും സ്പർശിക്കുന്ന അറിവിന്റെ കലവറയാണ് തിരുനിഴൽമാലയെന്നു പറയാൻ സാധിക്കും. ‘തന്റേതായ ധാർമ്മികചിന്തയിലും സുവ്യക്തമായ ജീവിതാവബോധത്തിലും ഉറച്ചുനിന്നുകൊണ്ട് മണ്ണിലും വിണ്ണിലുമുള്ള എല്ലാറ്റിനെയും നോക്കിക്കാണാനും ആ ദർശനത്തിനു ഉചിതമല്ലെന്നു തോന്നുന്നവയെ ശക്തമായ വിമർശന പരിഹാസങ്ങളിലൂടെ സമീപിക്കാനും നമ്മുടെ തെളിയാട്ടങ്ങളെ അനുമോദിക്കാനും ഭക്തിപരമായൊരു വിഷയം സ്വീകരിച്ചു കാവ്യരചനയിലേർപ്പെട്ട് ആ ഭക്തിഭാവത്തെ തീക്ഷ്ണമായി ആവിഷ്കരിക്കുമ്പോഴും അതിൽ നിലതെറ്റി വീഴാതിരിക്കാനും കഴിയുന്ന അസാധാരണമായൊരു വ്യക്തിത്വമാണ് തിരുനിഴൽമാലയുടെ രചയിതാവിൽ കാണുന്നത്.[1]’

രാമചരിതം പോലുള്ള പ്രൗഢമായൊരു ബൃഹദ്കാവ്യവും തിരുനിഴൽമാല പോലൊരു ജനകീയ കാവ്യവും ചേർത്തുവയ്ക്കുമ്പോൾ നാം മനസ്സിലാക്കുന്നത് പാട്ടുപ്രസ്ഥാനം അതിവിപുലമായൊരു കാവ്യവിഭാഗമായിരുന്നു എന്ന വസ്തുതയാണ്. അതിദ്രുതമായൊരു ഭാഷാവികാസപ്രക്രിയയിൽ നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയ ഒട്ടേറെ കൃതികളുണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. മണിപ്രവാളത്തിനു ലക്ഷണഗ്രന്ഥം ചമച്ച ലീലാതിലകകാ

രൻ അതിൽനിന്നു ഭിന്നമായ പാട്ടിനെ നിർവ്വചിക്കാനും ഉദാഹരിക്കാനും തയ്യാറായത് മണിപ്രവാളമെന്ന പോലെ പാട്ടിനും പ്രാധാന്യമുണ്ടായിരുന്നതിനാലാവണം. മലയാളകാവ്യപാരമ്പര്യമാകുന്ന പ്രാക്തനചിത്രത്തിന്റെ സംപൂരണത്തിനു സഹായകമായേക്കാവുന്ന ഒട്ടേറെ കൃതികൾ ഇനിയും കണ്ടെത്തിയേക്കാം. പാട്ടുപ്രസ്ഥാനത്തെ സംബന്ധിച്ച ധാരണകളുടെ വിപുലീകരണത്തിനും പ്രാചീനമായ ഭാഷാ സവിശേഷതകളെക്കുറിച്ചും സാംസ്കാരികാവസ്ഥയെക്കുറിച്ചും കൂടുതൽ അറിയുന്നതിനും ഈ വഴിക്കുള്ള പഠനങ്ങൾ ഇനിയും ഉണ്ടാകേണ്ടതുണ്ട്

നിരണം കൃതികൾ

ലക്ഷണമൊത്ത പാട്ടു കൃതികളായ രാമചരിതത്തിനും തിരുനിഴൽമാലയ്ക്കും ശേഷം ലീലാതിലക നിർവ്വചനത്തിൽ നിന്ന് അല്പാല്പം വ്യത്യാസം വന്നിട്ടുള്ള പാട്ടുകളാണുണ്ടായത്. പാട്ടുശാഖയുടെ അടുത്തഘട്ടം അഥവാ രണ്ടാം ഘട്ടം എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കാവുന്ന ഈ കാലത്തുണ്ടായ പാട്ടുകളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടത് നിരണം കൃതികളാണ്. കണ്ണശകൃതികളെന്നും ഇവയ്ക്കു പേരുപറയാറുണ്ട്. ഭാഷാരൂപ വ്യവസ്ഥിതിയിലും സാഹിത്യശില്പ നിർമ്മിതിയിലും വിഷയസ്വീകരണത്തിലും പ്രതിപാദനശൈലിയിലും ഒരു നവീനഘട്ടത്തെ അവർ ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തു. ഹൈന്ദവ മതഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ പരിഭാഷയിലൂടെ കേരളത്തിൽ ഒരു സാംസ്കാരിക നവോത്ഥാനത്തിനു വഴിതെളിക്കുവാൻ കണ്ണശ്ശൻമാർക്കു കഴിഞ്ഞു. പില്ക്കാലത്തുണ്ടായ കൃഷ്ണപ്പാട്ടിനും കിളിപ്പാട്ടിനുമൊക്കെ മാർഗം തെളിച്ചുകൊടുത്തതും ഇവരാണ്. സംസ്കൃതത്തിലും തമിഴിലുമുണ്ടായിരുന്ന അറിവു വേണ്ടവിധം വിനിയോഗിച്ചു പുതിയൊരു ചൈതന്യവും തേജസ്സും നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്ക് ഇവർ നല്കി. രാമചരിതത്തിൽ നിന്ന് എഴുത്തച്ഛൻ കൃതികളിലേക്കുള്ള വളർച്ചയുടെ വഴിയിലെ മുഖ്യ നാഴികക്കല്ലുകളാണ് നിരണം കൃതികൾ.

നിരണം കവികൾ: കാലം, ദേശം.

കണ്ണശ്ശനെന്നറിയപ്പെടുന്ന രാമായണ കർത്താവായ രാമപ്പണിക്കർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പൂർവ്വികരായ മാധവപ്പണിക്കർ, ശങ്കരപ്പണിക്കർ എന്നീ മൂന്ന് കവികളെയും ചേർത്ത് നിരണം കവികളെന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നു. ഇവരിൽ രാമപ്പണിക്കർ നിരണത്തുകാരനും മാധവപ്പണിക്കർ മലയിൻകീഴുകാരനും ശങ്കരപ്പണിക്കർ വെള്ളാങ്ങല്ലൂർക്കാരനുമാണ്. മൂന്നുപേരേയും ചേർത്തു നിരണം കവികൾ എന്നു വിളിക്കുന്നത് അവർ ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന വൃത്തം ഒന്നായിരുന്നതിനാലാണ്. ആ വൃത്തം നിരണംവൃത്തം എന്നപേരിൽ ഇപ്പോഴും വ്യവഹരിച്ചുവരുന്നു. രാമപ്പണിക്കർക്കു കണ്ണശ്ശൻ എന്ന പേരു കിട്ടിയത് കുടുംബപാരമ്പര്യം വഴിയായിരിക്കണം. ഈ കുടുംബപാരമ്പര്യത്തെക്കുറിച്ചു കവി തന്നെ സ്വകൃതിയിൽ (രാമായണം) സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്.

നിരണം കൃതികളുടെ കാലം നിർണ്ണയിക്കാൻ പ്രത്യക്ഷ തെളിവുകളൊന്നുമില്ലെങ്കിലും ഭാഷാരീതിയും മറ്റ് ആഭ്യന്തരസൂചനകളും അടിസ്ഥാനമാക്കി, പതിനാലാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിനും പതിനഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പൂർവ്വാർദ്ധത്തിനും ഇടയ്ക്കായിരിക്കാം ഇവ രചിക്കപ്പെട്ടതെന്ന് ഭാഷാ പണ്ഡിതന്മാർ കരുതുന്നു. ലീലാതിലകത്തിനുശേഷവും കൃഷ്ണഗാഥയ്ക്കു മുൻപുമാണ് ഈ കൃതികളുണ്ടായതെന്നു വ്യക്തമാണ്.

നിരണം കൃതികൾ

കണ്ണശ്ശരാമായണം: നിരണം കൃതികളിൽ ഏറ്റവും മികച്ചതായി രാമപ്പണിക്കരുടെ കണ്ണശ്ശരാമായണത്തെ കണക്കാക്കുന്നു. ആശയപ്രൗഢിയും വർണ്ണനകളുടെ ഔചിത്യവും ലളിതകോമളകാന്ത പദാവലികളുടെ രസാനുഗുണമായ വിന്യാസഭംഗിയും കണ്ണശ്ശ രാമായണത്തെ ചേതോഹരമാക്കുന്നു. കാച്ചിക്കുറുക്കിയ വാല്മീകി രാമായണമെന്നാണ് ഈ കൃതിയെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്. പാട്ടുസാഹിത്യത്തിന് ബലിഷ്ഠമായ പ്രതിഷ്ഠ, മണിപ്രവാളത്തിന് നൂതനമായ ഒരു പരിണാമം, മലയാള കവിതയ്ക്കു പുതിയൊരു മാനം എന്നിവ ഒന്നിച്ചുണ്ടാക്കിയ രാമപ്പണിക്കർ തന്റെ രാമായണമൊന്നുകൊണ്ടുമാത്രം ചിരംജീവിത്വത്തിന് അർഹനാണ്. കേരളഭാഷയിലെ ആദ്യത്തെ സമ്പൂർണ്ണ രാമായണമായി ഈ കൃതിയെ കണക്കാക്കുന്നു. തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛന്റെ ആദ്ധ്യാത്മിക രാമായണത്തിന് മലയാളികളുടെയിടയിൽ പ്രചാരം കിട്ടിയപ്പോൾ ഈ കൃതി വേണ്ടത്ര ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടാതെ പോയി എന്നിരിക്കിലും സാഹിത്യമേന്മയിലും ഭാഷാശുദ്ധിയിലും ഇതേറെ ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടേണ്ട കൃതിയാണെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം. രാമചരിതകാരൻ 'ഊഴിയിൽ ചെറിയവർക്ക്' വേണ്ടിയാണ് കാവ്യരചന നടത്തിയതെന്ന് പ്രസ്താവിച്ചതുപോലെ കണ്ണശ്ശൻ 'മന്ദപ്രജ്ഞന്മാർക്കറിവാനായി' രാമായണ കഥ അവതരിപ്പിക്കുന്നുവെന്നു പറയുന്നു. ഈ പ്രസ്താവന സാർത്ഥകമാണെന്നു പറയാനാവില്ല. സംസ്കൃതപരിചയം തീരെയില്ലാത്തവർക്കു മനസ്സിലാകാത്ത പദങ്ങളും പ്രയോഗങ്ങളും കണ്ണശ്ശകൃതിയിലുണ്ട്.

കണ്ണശ്ശ ഭാരതം, കണ്ണശ്ശഭാഗവതം, ശിവരാത്രി മഹാത്മ്യം എന്നിവയും രാമപ്പണിക്കരുടേതാണ്. എന്നിരിക്കിലും ഇവയ്ക്കൊന്നിനും രാമായണത്തിന്റെ മേന്മ അവകാശപ്പെടാനാവില്ല. ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണം ഗദ്യവും നളചരിതം പാട്ടും രാമപ്പണിക്കരുടേതാണെന്ന് അഭിപ്രായമുള്ളവരുണ്ട്. എന്നാൽ അവയുടെ കർതൃത്വം സംശയാതീതമല്ല.

ഭാഷാ ഭഗവദ്ഗീത : മാധവപ്പണിക്കരുടെ കൃതിയാണ് ഭാഷാ ഭഗവദ്ഗീത. വ്യാസഭാരതത്തിലെ ഭഗവദ്ഗീ

തയുടെ ഭാഷാസംക്ഷേപമാണ് ഇത്. ഒഴുക്കുള്ള ഭാഷാശൈലി, കല്പനാശക്തി എന്നിവയാൽ അനുഗൃഹീതനാണ് കവി.

ഭാരതമാല : ശങ്കരപ്പണിക്കരുടെ കൃതിയാണ് ഭാരതമാല. വ്യാസഭാരതത്തിന്റെ സാരസംക്ഷേപമാണിത്. സംഗ്രഹണ വിഷയത്തിൽ അസാമാന്യ പാടവമാണ് ഇദ്ദേഹം പ്രകടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. കൃതിയിൽ അവിടവിടെയായി കാണുന്ന സ്വതന്ത്ര കല്പനകളും അലങ്കാര പ്രയോഗങ്ങളും ഔചിത്യഭാസുരങ്ങളാണ്. സംക്ഷേപണത്തിലും വിഷയ സ്വീകരണത്തിലും എഴുത്തച്ഛൻ പോലും ഈ കൃതിയെയാണ് മാതൃകയാക്കിയത്.

നിരണം കവികളുടെ ഭാഷാ സേവനങ്ങൾ

നിരണം കൃതികൾ ഭാഷയ്ക്കു നല്കിയ സംഭാവനകൾ പ്രധാനമായും മൂന്നു രീതിയിലാണ്. 1. ഭക്തിപ്രസ്ഥാനത്തെ സജീവമാക്കി വളർത്തി. 2. പാട്ടിൽ സധൈര്യം പരിഷ്ക്കാരങ്ങൾ വരുത്തി. 3. തരംഗിണിയോട് സാദൃശ്യമുള്ള 'നിരണം വൃത്തം' അവതരിപ്പിച്ചു.

1. ഭക്തിപ്രസ്ഥാനം : 14–ാം ശതകത്തിൽത്തന്നെ ഭക്തിസാഹിത്യം ഭാഷയിൽ വേരോടിത്തുടങ്ങിയിരുന്നുവെന്നതിന് രാമചരിതം തെളിവാണ്. പക്ഷേ യുദ്ധകാണ്ഡം മാത്രമാണ് ഇതിൽ പ്രതിപാദ്യം. രാമചരിതത്തിൽ നിന്നും കണ്ണശ്ശകൃതികളിലേക്കു വരുമ്പോൾ അദ്വൈതചിന്താപദ്ധതിയിൽ അടിയുറച്ചു പോകുന്ന വൈഷ്ണവകവിത ഭക്തിമാർഗ്ഗത്തിന്റെയും ജ്ഞാനമാർഗ്ഗത്തിന്റെയും മധ്യവർത്തിനില അവലംബിക്കുന്നു. സാമാന്യ ജനങ്ങളെ ധർമ്മബോധത്തിലേക്കു നയിക്കാൻ ഭക്തിക്കേ കഴിയൂ എന്ന് കണ്ടെത്തിയ ആദ്യകവികൾ ഇവരായിരുന്നു. "ഭാരതീയ ഭാഷകളെ വാരിക്കോരിപ്പുണർന്ന് ഉന്മേഷവത്താക്കിയ ഭക്തിപ്രസ്ഥാനത്തിനെ മലയാള ഭാഷയിലേക്ക് ആവാഹിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന മഹാമാന്ത്രികന്മാരാണ് കണ്ണശ്ശന്മാർ." എന്ന് പുതുശ്ശേരി രാമചന്ദ്രൻ കണ്ണശ്ശന്മാരെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു. ഇവരുടെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള ഭക്തിപ്രസ്ഥാനമാണ് മലയാളത്തിന് സാഹിത്യഭാഷാപദവി നേടിക്കൊടുത്തത്.

2. പാട്ടിൽ വരുത്തിയ പരിഷ്കാരം : "ദ്രമിഡ സംഘാതാക്ഷര നിബദ്ധം എതുകമോന വൃത്തവിശേഷയുക്തം പാട്ട്" എന്ന ലീലാതിലക നിർവചനത്തെ പൂർണ്ണമായും അനുസരിക്കാൻ കണ്ണശ്ശന്മാർ കൂട്ടാക്കിയില്ല. പാട്ടിന്റെ നിയമബദ്ധതയിൽ നിന്നും മലയാള കവിത രക്ഷപെടുന്നതും സ്വതന്ത്രമായി വികസിക്കുന്നതും നിരണം കൃതികളിലാണ്. ധാരാളം സംസ്കൃത ശബ്ദങ്ങൾ ഇവർ തത്സമങ്ങളായി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. വിഭക്ത്യന്ത സംസ്കൃത പദങ്ങളും കാണാനാവും. എതുക, മോന എന്നീ പ്രാസങ്ങളും നിഷ്ഠയോടെ പാലിക്കുന്നില്ല. ഭാഷാപരമായി സംസ്കൃതത്തോട് ഇടഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന പാട്ടുസ്വഭാവം മാറി, ആര്യഭാഷയുമായി ഇണങ്ങിപ്പോകാനുള്ള സന്നദ്ധത കണ്ണശ്ശകൃതികളിൽ കാണാം. ഇത് ഭാഷയെ സമ്പന്നമാക്കി. ആധുനിക മലയാളം രൂപപ്പെടുന്നതിന്റെ ആദ്യ ലക്ഷണങ്ങൾ ഇവരുടെ പാട്ടുകളിൽ കാണാനാവും.

3. നിരണം വൃത്തം: കണ്ണശ്ശന്മാരുടെ കൃതികളിൽ ധാരാളമായി ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതും പില്ക്കാലത്ത് ഭാഷയിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ നേടിയതുമായ ദീർഘതരംഗിണിയാണ് 'നിരണം വൃത്തം' എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്നത്. ഇത് 16 മാത്രകൾ വീതമുള്ള ഈ രണ്ടു ഖണ്ഡികകളടങ്ങിയ നാല് ഈരടികൾ ചേർന്നതാണ്. ഇതിൽ നിന്നാണ് പില്ക്കാലത്ത് തുള്ളലിലെ തരംഗിണിവൃത്തം വികാസം നേടിയത്.

നിരണംകൃതികളിലെ ഭാഷ : പണ്ഡിതനിരീക്ഷണങ്ങൾ

1. **കെ. ഗോദവർമ്മ** : "മലയാള പദങ്ങൾക്ക് പ്രാധാന്യവും തമിഴ് പദങ്ങൾക്കും സംസ്കൃത പദങ്ങൾക്കും അംഗഭാവവും രചനാവിഷയത്തിൽ കല്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു ഭാഷാസാങ്കര്യമാണ് നിരണം കൃതികളിൽ പ്രത്യക്ഷമാകുന്നത്...." (കേരളഭാഷാവിജ്ഞാനീയം – 1951).

2. **പി.വി. വേലായുധൻപിള്ള** : "ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളിൽ മണിപ്രവാളത്തെയും പാട്ടിനെയും സമന്വയിപ്പിക്കാനായിരുന്നു അവരുടെ ശ്രമം. മണിപ്രവാളത്തിലെപ്പോലെ സംസ്കൃതവർണ്ണങ്ങൾക്കൂടി തങ്ങളുടെ പാട്ടിൽ അവർ സ്വീകരിച്ചു. സംസ്കൃതപ്രാതിപദികങ്ങളെയും വിഭക്ത്യന്ത സംസ്കൃത പദങ്ങളെയും ഒഴിച്ചുനിർത്തിയില്ല, അവർ. സംസ്കൃതീകൃത ഭാഷ മാത്രം അവർക്കത്ര പന്തിയായിത്തോന്നിയില്ല. അവരത് തീരെ ഉപേക്ഷിച്ചു എന്നുതന്നെപറയാം. എന്നാൽ, ചെന്തമിഴ് സാഹിത്യ നിയമങ്ങളിലൊന്നായ 'ചെയ്യുൾ വികാരങ്ങളെ' നിരണം കവികൾ കാവ്യ രചനാ സൗകര്യാർത്ഥം സ്വീകരിച്ചുകാണുന്നു. ആ നിയമങ്ങളുടെ അതിർകവിഞ്ഞ പ്രയോഗം നിരണം പാട്ടുകളെ ചെന്തമിഴ് ചായ്‌വുള്ള സാഹിത്യമാക്കി മാറ്റി. അതുകൊണ്ടാകണം നിരണം കൃതികൾക്ക് അക്കാലത്തു വേണ്ടത്ര പ്രചാരം കിട്ടാതെ പോയത്. മലയാളകവിതയായി അവരുടെ കൃതികളെ ആദരിച്ചിരിക്കാനുമിടയില്ല. 'ഭാഷാ മിശ്ര'മാണെന്ന് വിചാരിച്ചു തന്റെ കൃതിയെ വിഡംബനം ചെയ്യരുതെന്ന് ശിവരാത്രി മാഹാത്മ്യത്തിന്റെ അവസാനത്തിൽ രാമപ്പണിക്കർ അപേക്ഷിക്കുന്നുണ്ടല്ലോ. (മദ്ധ്യകാല മലയാളം)

3. **പുതുശ്ശേരി രാമചന്ദൻ** : പുതിയൊരു കാവ്യഭാഷയും പുതിയൊരു അക്ഷരമാലയും കേരളീയജനതയ്ക്ക് കണ്ണശ്ശപ്രസ്ഥാനം കാഴ്ചവെച്ചിട്ടുണ്ട്. ആധുനിക മലയാളഭാഷയിലെ അക്ഷരമാലയുമായി പൂർണ്ണമായും യോജിക്കുന്നവിധം സംസ്കൃതഭാഷയിൽനിന്നും ഌ, ഒഴിച്ചുള്ള എല്ലാ വർണങ്ങളും കണ്ണശ്ശഭാഷ സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.... വ്യാകരണം, പദസമുച്ചയം, പ്രയോഗരീതി, വർണവ്യവസ്ഥ, സന്ധിനിയമങ്ങൾ, ശൈലി, വൃത്തം എന്നീ അംശങ്ങളിലെല്ലാം കണ്ണശ്ശരാമായണം ഒരുതരം മിശ്രവ്യവസ്ഥയാണ് ഉൾക്കൊള്ളുന്നത്.

4. **എം. ലീലാവതി :** രാമചരിതത്തിലെ പാണ്ഡ്യഭാഷാസാരൂപ്യവും നിരണം കൃതികളിലെ ഭാഷാമിശ്രവും തമ്മിലുള്ള അന്തരം ചെറുതല്ല.... രാമചരിതത്തിൽ അന്നത്തെ ഭാഷണശൈലിയിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമായ പാണ്ഡ്യഭാഷാസാരൂപ്യം. നിരണം കൃതികളിൽ സാമാന്യരുടെ ഭാഷണശൈലിയിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തവും പ്രാചീനചമ്പുക്കളിലെ ഗദ്യത്തിൽ ആവിഷ്കൃതവുമായിരുന്ന ഭാഷാമിശ്രം.

5. **ആർ.എസ്. വർമാജി :** "പുരുഷഭേദനിരാസം ഒഴിച്ചുള്ള കേരളപാണിനിയുടെ നയങ്ങൾ എല്ലാം പ്രവർത്തിച്ചുതുടങ്ങിയതായിക്കാണാം. തമിഴിന്റെ സ്വാധീനത നല്ലതുപോലെ ദൃശ്യമാകുന്നു. സംസ്കൃതരീത്യാനുകരണവും കുറവല്ല.... തമിഴ് സ്വാധീനത വ്യക്തമാക്കുന്ന നാട്ടുഭാഷയാണ് അതിൽ നിഴലിക്കുന്നത്." (ആമുഖം : കണ്ണശ്ശരാമായണം. ബാലകാണ്ഡം–1968)

നിരണം കൃതികളിലെ ഭാഷ : സാമാന്യാവലോകനം

'രാമചരിത'ഭാഷയിൽ നിന്ന് കേരള ഭാഷയ്ക്കു സംഭവിച്ച സ്പഷ്ടമായ മാറ്റം നിരണം കവിതകളിൽ കാണാം. വർണവിഷയത്തിൽ സംസ്കൃതത്തിന്റെ സ്വാധീനതയിൽ നിന്ന്, ഒഴിഞ്ഞുനിന്ന രണ്ടു കൃതികളാണ് 'രാമചരിതവും' 'തിരുനിഴൽമാലയും'. വർണവിഷയത്തിലുള്ള ആ പാരമ്പര്യം കണ്ണശ്ശകൃതികളിലെത്തുമ്പോൾ തളരുന്നു. ഭാഷാപരമായി സംസ്കൃതത്തോട് ഇടഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന പാട്ടു സ്വഭാവം മാറി ആര്യഭാഷയുമായി ഇണങ്ങിപ്പോകാനുള്ള സന്നദ്ധത കണ്ണശ്ശഭാഷയിൽക്കാണാം. ഈ മാറ്റം കേരളഭാഷയുടെ പരിണാമത്തിൽ സുപ്രധാനമാണ്. തമിഴ് പാരമ്പര്യത്തിൽനിന്നുള്ള വ്യക്തമായ അകൽച്ചയാണ് ഈ ഘട്ടം സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. രാമചരിതം തമിഴ്കൃതിയാണോ മിശ്രഭാഷാ കൃതിയാണോ എന്ന് സംശയിച്ചവരുണ്ട്. കണ്ണശ്ശകൃതികളിലെ ഭാഷയെക്കുറിച്ച് അങ്ങനെയുള്ള സംശയങ്ങൾക്കൊന്നിനും ഇടയില്ല. ചില പ്രാചീന ഭാഷാ സ്വഭാവങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നല്ലാതെ, ഇന്നത്തെ മലയാളികൾക്ക് ആശയഗ്രഹണത്തിനു തടസ്സമുണ്ടാക്കുന്ന ഭാഷാസ്വഭാവങ്ങൾ കണ്ണശ്ശഭാഷയിൽ അധികം കാണാൻ കഴിയില്ല. ആ നിലയിൽ മലയാളം സ്വതന്ത്ര പ്രാദേശിക ഭാഷയായി രൂപംകൊള്ളുന്നതിന്റെ ചിത്രമാണ് കണ്ണശ്ശകൃതികളിലെ ഭാഷ അവതരിപ്പിക്കുന്നതെന്ന് കെ.എം. പ്രഭാകരവാരിയർ കരുതുന്നു(മലയാളം മാറ്റവും വളർച്ചയും,പുറം.33).

രാമചരിതത്തിൽനിന്നു തുടങ്ങുന്ന മലയാളകാവ്യഭാഷയുടെ രണ്ടാം ഘട്ടത്തെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന കൃതികളാണ് കണ്ണശ്ശകൃതികളെന്ന് നിസ്സംശയം പറയാം. ഇവയിലെ ഭാഷയിൽ വ്യതിരിക്തങ്ങളായ രണ്ടു നവീനതകളാണുള്ളത് : ഒന്ന്, തമിഴ്ച്ചുവ മിക്കവാറും അപ്രത്യക്ഷമാവുന്നു; രണ്ട്, സംസ്കൃതസ്വഭാവം പ്രകടമായ രീതിയിൽ ഉൾച്ചേരുന്നു. അങ്ങനെ മലയാളത്തിലെ കാവ്യ ഭാഷയുടെ മാനകീകരണം നിരണം കവികളിൽ ആരംഭിച്ചുവെന്നു കരുതാം; പൂർത്തിയാകുന്നത് എഴുത്തച്ഛനിലും.

ശിവരാത്രി മാഹാത്മ്യത്തിൽ രാമപ്പണിക്കർ നടത്തുന്ന ഒരു പ്രസ്താവന ശ്രദ്ധേയമാണ്. തന്റെ കൃതിയിലെ ഭാഷയെ 'ഭാഷാ മിശ്രമിതെന്റികഴാതെ' എന്ന് അദ്ദേഹം അപേക്ഷിക്കുന്നു. സംസ്കൃതത്തെ കുറേയധികം കലർത്തിയാണ് താൻ കൃതി രചിച്ചിരിക്കുന്നത് എന്ന സങ്കോചപൂർവ്വമായ ക്ഷമാപണമാണിത്. മലയാളകവിതയിൽ സംസ്കൃതത്തെ ഒഴിച്ചുനിർത്താനാവാത്ത നില വന്നുകഴിഞ്ഞു എന്നതിന്റെ സൂചനയാണിത്. മണിപ്രവാളത്തിന്റെ ആധിപത്യത്തിൽനിന്നു മാറിനില്ക്കാൻ വയ്യാത്ത ഒരവസ്ഥ പാട്ടുഭാഷയിൽ സംഭവിച്ചു തുടങ്ങുന്നതായി ഇതിനെ വ്യാഖ്യാനിക്കാം.

നിരണം കൃതികളിലെ ഭാഷാസ്വഭാവങ്ങൾ പഠനവിധേയമാക്കിയ ഭാഷാഗവേഷകരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ ഇങ്ങനെ സംഗ്രഹിക്കാം.

1. വർണതലത്തിൽ ദ്രാവിഡത്തിലില്ലാത്ത സംസ്കൃത വർണങ്ങളെയും സ്വീകരിച്ചു. അങ്ങനെ കണ്ണശ്ശപ്പാട്ട് 'ദ്രമിഡ സംഘാതാക്ഷര നിബദ്ധമല്ലാതായി.'
2. സംസ്കൃതതത്സമങ്ങളെ ധാരാളമായി കാവ്യഭാഷയിലേക്കു പ്രവേശിപ്പിച്ചു.
3. സംസ്കൃത വ്യാകരണ രൂപങ്ങളെയും മണിപ്രവാള കവികൾ ചെയ്തതുപോലെ, ഭാഷയിലേക്കു നിവേശിപ്പിച്ചു.
4. താലവ്യാദേശം, സ്വരസംവരണം, അനുനാസികാതിപ്രസരം എന്നിവ കണ്ണശ്ശഭാഷയിൽ പൂർണ്ണമായും നടന്നുകഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിലും ആ മാറ്റങ്ങൾ അവസാനഘട്ടത്തിലേക്കു കടന്നുകഴിഞ്ഞതായിക്കാണാം.
5. ഇലാ, ഇല്ലാ, ഇല്ലാതെ, ഇയലാ തുടങ്ങിയ നിഷേധ രൂപങ്ങളുടെ അനുപ്രയോഗം ധാരാളമായിക്കാണുന്നു.
6. സംജ്ഞാനാമങ്ങളെ ആശയവിവർത്തനം ചെയ്യാതെ അതേപടി ഉപയോഗിക്കുന്ന രീതിയാണു കൂടുതലായും കാണുന്നത്.ചുരുക്കം ചില രൂപങ്ങൾ ആശയവിവർത്തനം ചെയ്തിട്ടുമുണ്ട്.ഉദാ.വേൽവിതൻ പക(യജ്ഞശത്രു),നീൾ കഴുത്തൻ(പൃഥുഗ്രീവൻ).
7. ത്രികാലങ്ങളെയും സൂചിപ്പിക്കുന്ന സവിശേഷമായ പേരെച്ചരൂപങ്ങൾ –പുഷ്പകവിമാനം,നന്മ മികുത്ത ജാനകി,വടിവിയലിന്റ വാഹനം.

8. ഉടൈ, ഉടയ, ഉടൈയ, ഉടെ, ഉട എന്നിവയൊക്കെ സംബന്ധികാപ്രത്യയങ്ങളായി വരുന്നു. – ന്റെ രൂപം ഇല്ല.

9. എങ്ങൾ, ഞാങ്ങൾ, താം, തമ്മോട് തുടങ്ങിയ സർവ്വനാമങ്ങൾ.

10. വാക്യപൂരകമായ –ഏ. ഉദാ.നിതരാം ഭൂമി വിറച്ചതിനാലേ, നിരുപമഭരതൻ വാഴ്‌വതു കണ്ടേ.

കേരളഭാഷയുടെ സാഹിത്യസമ്പത്തിൽ നിരണം കൃതികൾക്കു മികച്ച ഒരു സ്ഥാനമുണ്ട്. ആശയങ്ങളുടെ ഗൗരവംപാലിക്കുന്നതിനും ശ്രവണസൗഖ്യം ആപാദനം ചെയ്യുന്നതിനും അനുഗുണമായ രീതിയിലുള്ള ഇവയിലെ ഭാഷാരീതി മലയാളമാകുന്ന ഭൂമികയിലാണ് സ്വരൂപസന്ധാരണം ചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്നതിനു സംശയമില്ല. നിരണംകൃതികളിൽ തമിഴിന്റെയും സംസ്കൃതത്തിന്റെയും സ്വാധീനം കാണുന്നുവെന്നതിനാൽ ഇതൊരു മിശ്രഭാഷാകൃതിയായി കരുതുന്നത് ശരിയല്ല. മിശ്രഭാഷയിൽ കാവ്യങ്ങൾ രചിക്കുകയെന്ന ഉദ്ദേശ്യമല്ല; മറിച്ച് വളർച്ചാദശയിൽ പാട്ടു ഭാഷയ്ക്കു സംഭവിച്ച സ്വാഭാവിക പരിണാമങ്ങളാണ് ഇവിടെ പ്രകടമാകുന്നത്. കാവ്യഭാഷാപരിണാമത്തിന്റെ രണ്ടാം ഘട്ടത്തെയാണ് നിരണം കൃതികൾ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നത്.കണ്ണശ്ശ ഭാഷയിൽ മലയാളിത്തം ധാരാളമായി കാണാനാവുന്നുണ്ട്.വർണപരമായും വ്യാകരണപരമായും കാണുന്ന ചില അവ്യവസ്ഥകളെ മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു ഭാഷയിൽ സ്വാഭാവികമായും വന്നുചേരാവുന്ന ഒന്നെന്ന നിലയിൽ പരിഗണിക്കുന്നതാവും ഉചിതം.രാമചരിതാദി കൃതികളിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തവും ഭാഷാപരമായി പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നതുമായ, ഒരു സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനത്തെയാണ് നിരണം കൃതികൾ വെളിപ്പെടുത്തുന്നത്.

കണ്ണശ്ശരാമായണം

വാല്മീകിരാമായണത്തിന്റെ മലയാളത്തിലെ ആദ്യത്തെ പൂർണാവതാരമെന്ന് കണ്ണശ്ശരാമായണത്തെ വിശേഷിപ്പിക്കാം. രാമചരിതം യുദ്ധകാണ്ഡം മാത്രം പ്രതിപാദിക്കുന്നതിനാലും വാല്മീകിയെ മാത്രമല്ല മുഖ്യമായും പിന്തുടരുന്നതെന്നതുകൊണ്ടും അതിന് ഈ വിശേഷണം നഷ്ടമാവുന്നു. വാല്മീകി പറയുന്നത് മനുഷ്യനായ രാമന്റെ കഥയാണെന്നും കണ്ണശ്ശനെ നയിക്കുന്നത് അവതാരരാമനെ സംബന്ധിച്ച ബോധമാണെന്നും വേണമെങ്കിൽ വ്യത്യാസം കണ്ടെത്താമെങ്കിലും കണ്ണശ്ശൻ രചനയിൽ വഴികാട്ടിയായി സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത് വാല്മീകിയെത്തന്നെയാണ്.

ചൊല്ലേറിയ വാല്മീകിമഹാമുനീ
ചൊല്ലിയ രാമായണമിനിയേതും
വല്ലാതെ ഞാൻ ഇന്നുരചെയ്‌വതു മാനസി

പൊറുക്ക മഹാജനമെല്ലാം :– എന്ന് കവി തന്നെ വ്യക്തമാക്കുന്നുമുണ്ട്. വാല്മീകി രാമായണത്തിലെ ഇരുപത്തിനാലായിരം വരുന്ന ശ്ലോകങ്ങൾ 3059 പാട്ടുകളിലായി കണ്ണശ്ശൻ സംക്ഷേപിച്ചിരിക്കുന്നു. കഥാഗൗരവമൊ ആശയഗരിമയൊ നഷ്ടപ്പെടാതെ ഇതിഹാസകാവ്യത്തെ സംക്ഷേപിക്കുകയെന്ന വിസ്മയകരമായ കൃത്യം നിർവ്വഹിച്ചിരിക്കുന്നതിനാലാണ് കാച്ചിക്കുറുക്കിയ വാല്മീകിരാമായണമെന്ന് കണ്ണശ്ശരാമായണത്തെ പലരും വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്. തന്റെ കാവ്യത്തിന് അനിവാര്യമല്ലെന്നു തോന്നിയ പദങ്ങളും വാക്യങ്ങളും കാവ്യഖണ്ഡങ്ങളും സർഗങ്ങളും ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിന് രാമപ്പണിക്കർ മടിച്ചില്ല. എന്നാൽ ആവശ്യമായ ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ ആശയവിപുലനം ചെയ്യാനും അദ്ദേഹം തയ്യാറാവുന്നു. അത്തരം അവസരങ്ങളിൽ കമ്പരെയൊ രാമചരിതകാരനേയോ പരിചിതരായ മറ്റു കവികളെയോ ആശ്രയിക്കുന്നുമുണ്ട്. അങ്ങനെ സംക്ഷേപണം, വിപുലനം, മറ്റു കാവ്യസന്ദർഭങ്ങളെ അനുവർത്തിക്കൽ തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങൾക്കൊക്കെ എഴുത്തച്ഛനു വഴികാട്ടിയായി കണ്ണശ്ശരാമായണകർത്താവു മാറുകയായിരുന്നു.

കല്പനകളുടെയും മനോധർമ്മചിത്രണത്തിന്റെയും കാര്യത്തിൽ ചിലേടത്ത് സ്വാതന്ത്ര്യമെടുക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും കഥാഘടനയിലും പ്രതിപാദനത്തിലും വാല്മീകിരാമായണമാണ് അടിസ്ഥാനമാക്കിയിരിക്കുന്നത്. ആവിഷ്കരണത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ വാല്മീകിരാമായണത്തെ ഉപജീവ്യഗ്രന്ഥമായിക്കണ്ട് അതിനെ ആധാരമാക്കി തന്റേതായൊരു ഗ്രന്ഥം രചിക്കുകയാണ് കണ്ണശ്ശരാമായണകാരൻ ചെയ്തത്. പുതിയ കൃതിയുടെ രചനയ്ക്ക് തന്റെ കാവ്യസംസ്കാരം മുഴുവൻ കവി വിനിയോഗിക്കുകയും ചെയ്തു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ കണ്ണശ്ശരാമായണം വെറുമൊരു പരിഭാഷാകൃതിയോ രാമായണസംക്ഷേപമോ ആയല്ല; സ്വതന്ത്രമായൊരു രാമായണമായിത്തന്നെ പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നു. കാവ്യവസ്തു വാല്മീകിയുടേതായിരിക്കുമ്പൊഴും കാവ്യം രാമകവിയുടേതു മാത്രമായി മാറുന്നു.

കണ്ണശ്ശന്റെ കാവ്യകലാവൈഭവം പദരചനമുതൽ കാവ്യസാമഗ്ര്യം വരെയുൾക്കൊള്ളുന്ന ഒന്നാണെന്നതാണ് ഈ അനന്യതയ്ക്കു കാരണം. സ്വച്ഛന്ദഗതിയായ പദങ്ങളൊത്തിണങ്ങി കാവ്യസന്ദർഭങ്ങൾ തീർക്കുക, അങ്ങനെയുള്ള സന്ദർഭങ്ങളുടെ ആകെത്തുകയായി കഥാഘടന രൂപംകൊള്ളുക, കഥാഘടനകളൊത്തുചേർന്ന് ഒരു ജീവിതമഹാഖ്യാനമുരുവംകൊള്ളുക എന്ന, ലോകോത്തരകാവ്യങ്ങൾക്കു മാത്രം അവകാശപ്പെട്ട സുദുർല്ലഭ സവിശേഷതകൾ കണ്ണശ്ശരാമായണത്തിൽ ഇണങ്ങിയിരിക്കുന്നുവെന്ന് നിരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടി

രിക്കുന്നു (എസ്.രാജശേഖരൻ; പാട്ടുപ്രസ്ഥാനം). രാമായണം കണ്ണശ്ശന്റെ കവിത്വത്തിന്റേയും മഹത്വത്തിന്റേയും പ്രഘോഷണമായ കാവ്യരൂപത്തിന്റെ സ്വതന്ത്രാസ്തിത്വ പ്രഖ്യാപനമാകുന്നു. ആദ്യ പാട്ടുമുതൽ അവസാനത്തെ പാട്ടുവരെ തുടരുന്ന ഒരു സമഗ്രതയായി അത് നിലകൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നു.

കണ്ണശ്ശരാമായണം– കിഷ്കിന്ധാ കാണ്ഡം

സീതാന്വേഷണത്തിനിറങ്ങിത്തിരിച്ച രാമ ലക്ഷ്മണന്മാർ പമ്പാതീരത്തെന്നുന്നതു മുതൽ വാനരന്മാർ സമുദ്രലംഘനത്തിനു തയ്യാറെടുക്കുന്നതു വരെയുള്ള കഥയാണ് കിഷ്കിന്ധാ കാണ്ഡത്തിലുള്ളത്. 67 സർഗ്ഗങ്ങളും 2471 ശ്ലോകങ്ങളുമടങ്ങുന്ന വാല്മീകിരാമായണത്തിലെ കിഷ്കിന്ധാകാണ്ഡത്തെ 342 പാട്ടുകളിലേക്ക് രാമപ്പണിക്കർ സംക്ഷേപിച്ചിരിക്കുന്നു.

സീതയെ അന്വേഷിച്ച് രാമലക്ഷ്മണന്മാർ ശബരിയുടെ ആശ്രമത്തിലെത്തി സത്കാരം ഏറ്റുവാങ്ങുന്നു. തുടർന്ന് അവളുടെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ച് സുഗ്രീവനെ കാണാനായി പമ്പാതീരത്ത് എത്തുന്നു. അവിടെക്കണ്ട വസന്തവിലാസം ലക്ഷ്മണനു കാണിച്ചുകൊടുക്കുകയും വിരഹവേദന അനുഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

1 പുഷ്കരപത്രാക്ഷൻ കൗസല്യാ–
പുത്രൻ ജാനകിയൊടു വേറായേ,
പുഷ്കരണീമഥ പമ്പാം കണ്ടേ;
പുഷ്പശരാതുരമാനസ്സനായേ
തക്കസുമിത്രാ,പുത്രനെനോക്കി–
ത്താനുരചെയ്താൻ “കാനനമെങ്ങും
മിക്ക വസന്തവിലാസം കൊണ്ട്
വിരാജിതമായിതു വീരാ പാരായ്. ”

2 പാരായ് പുഷ്പിത കോമളവല്ലി
പടർന്നൊളിവാർന്ന മഹീരുഹ ജാതികൾ
തീരേ പമ്പായാം നിൽക്കിന്റതു
ധീരതപോയിതെനിക്കിവ കണ്ടേ
താരാർ പൊഴിലതിലെങ്ങുമുഴന്റേ
താവി വരുമ്മരുതാ പെരുതായേ
തീരാവിരഹ മഹാഗ്നി ശരീരേ
ദീപിക്കിന്റിതെനിക്കു കുമാരാ

3 മാരശരാതുരയായ് മുടിയാളോ
മാനിനി ജാനകി താനുമിദാനീം
ചാരു വസന്തമിവണ്ണമിതെങ്കിൽ
താർക്കുഴലാൾ മരുവിന്റവിടത്തും
സാരസഹംസനിവേഷിതമായ
തടാകജലോപരി തീയെരിയും പോൽ
വേരി കലർന്നരുണാംബുജപന്തി
വിരിഞ്ഞു പരന്നൊളിവാർന്നതു കാണായ്!

4 അതുകാണായരയന്നം പേടയു–
മായ്; മധുപാനഞ്ചെയ്തുഴലിന്റതു;
ബത! ഭൃംഗാദികളും പ്രിയമാരൊടു
വിപിനേ ചേർന്നുകളിച്ചു നടന്നോർ

ഇതുകാലം നാനാജന്തുക്കളു-
മിവിടേ നിജനിജ വല്ലഭമാരോ-
ടിതമായ് മേവിന്റോരൊരു പാപി-
യിരുന്നേൻ ജാനകിയൊടു വേറായേ.

5 ജാനകി! നാടുപിരിഞ്ഞുഴലും മനു-
ജാധമനാമെന്നോടേ കൂട-
ക്കാനനമെയ്തിയ ഭാമിനി!നിന്മെയ്
കാണുമതേതൊരു നാളിനിയും ഞാൻ
ഊനമിലാത വസന്തവിലാസമി-
തുള്ളിലെനിക്കു ചുടുന്റിതു നിന്നുടെ-
യാനന ചന്ദ്രവിയോഗമിയന്റതി-
നാലേ കേവലമിന്റഴിവുറ്റേൻ

6 അഴിനിലയിന്റി മയൂരികളോടുട-
നാടിനെ കേകികൾ ചൂടരുളുന്റന
പഴിതുടരാത കൂകിന കോകില-
പഞ്ചമവും മമ നെഞ്ചിടർ ചെയ്യും;
വഴിയിനിയന്തു സുമിത്രാപുത്രാ!
വൈദേഹിയെ വൈകാതേ കാണ്മാ-
നഴകൊടുലർന്നൊരശോക മിതാഗ്നേയാ-
സ്ത്രമനംഗൻ വിട്ടതു കാണായ്

7 കാണായ്! കോമളവല്ലികളാകിൽ
കന്യകമാരെ നടഞ്ചെയ്യിച്ചേ
വീണാനാദമെനും നവഭൃംഗ-
വിനോദമനോഹരഗീതത്തോടെ
പൂണാരണിമുലമാരൊടുകൂടിയ
പുരുഷാണാമതിസുഖകരമായേ
നീണാളും വനരംഗേമേവിന
നിരുപമ മാരുത നർത്തകലീലാം

8 ആമളവും മധുപാനഞ്ചെയ്തനു-
രാഗവശാൽ വരിവണ്ടുകൾ പാടുവാ,
മഴകാൽ മയിലാട,മകിഴ്ന്തു
തഥാകുയിൽ കൊണ്ടാടിന്റതു കേളായ്;
കോമളമാരുത കമ്പിതശാഖകൾ
കൂട മകിഴ്ന്തു ശിരസ്സുകുലുക്കി
ത്താമറിവോർ മരുവിന്റതു പോലതി-
താല്പരിയത്തൊടു നില്പതു പാരായ്

9 പാരിലതീവ മനോഹരിയാകിയ
ഭാമിനി ജാനകിയെക്കാണാഞ്ഞും
ചാരുവസന്ത വിലാസമിതേവം
താർചരതാപമെഴുമ്പടി കണ്ടും

ധീരത പോയിതെനിക്കിനി യെന്റേ
ദീനതയാ ശ്രീരാമൻ തിരുവടി
താരണിമേൽ വീഴിന്റതു കണ്ടു
തടുത്തുടനേ തമ്പിയുമുര ചെയ്താൻ
10 ഉരചെയ് വാനരുതാത വിഷാദമി–
തൊഴിക മഹാത്മാവേ! കാലത്താല്
വരുവോ ചില സുഖദു:ഖാദികളില്
വരാമോ ഭവതാം ചിത്തവികാരം?
പരിതാപം പെരുതായ് വരുകില് തവ
പഴുതുപെടും മമ ധൈര്യവുമെന്റാൽ
ഒരു ജാതിയുമിടർ കളവാനാർ മ–
റ്റുള്ളവർ പിന്നെ നമുക്കിരുവർക്കും
11 ഇരുവരുമെന്റി നമുക്കൊരു ബാന്ധവ–
രിവിടെയടുത്തില്ലെന്റതു മുള്ളില്
കരുതി, വിഷാദമിളച്ചുത്സാഹമ
കൈക്കൊണ്ടാലതിനാലിതമുണ്ടാം;
ഒരു പൊഴുതും പുനരുത്സാഹത്താ–
ലുണ്ടോ കാലം കൊണ്ടുവരാതതു
ചുരുൾ കുഴലാൾ ജാനകിയെയുമെയ്തു–
ന്തുയരിതിനാലൊഴി മനുകുലതിലകാ,
12 മനുകുലതിലകാ! നിന്തിരുവടിയുടെ
വചനം കേളാതേ ഞാൻ ജാനകി
മുനിവൊടു ചൊന്നതു കേട്ടുപിരിഞ്ഞതു
മൂലമനർത്ഥമിതെയ്തിയതെന്റേ
മനസ്സി ചുടുന്റിതെനിക്കുടനുടനതു
വളരുന്തവ പരിതാപം കണ്ടാ–
ലനുചിത ശോകമകന്റെഴുനിന്റിനി–
യന്വേഷിച്ചരുൾ വൈദേഹിയെയും.
13 “വൈദേഹിയുമായവനമരുലകില്
വസിക്കിലുമുടനേ പാതാളേപോ–
യെയ്തീടുകിലുമിരാവണനെപ്പുന–
രേതും വൈകാതേ കൊലചെയ് വോം;
മൈതാവിന കണ്ണാൾക്കൊരുവാധ
വരാനിന്തിരുവടിചിന്തിക്കയതിനാല്;
മെയ്തേറുക ശോകം കള” കെന്നു
വിരന്തു സുമിത്രാപുത്രൻ ചൊന്നാൻ
14 ചൊന്നതു കേട്ടുടനേ ശ്രീരാമൻ
ശോഭനമിന്റുര ചെയ്തതിതെന്റേ
അന്നവനോടും കൂട വിഷാദ–
മകന്നെഴുനിന്റഥ പമ്പ കടന്നേ

മുന്നൽ മഹാഗിരി കണ്ടിതമോടു
മുതിർന്നു നടന്നണയിന്റതു കണ്ടിവ-
രിന്നവരെന്ററിയായ്കയിനാലിട-
രേറുണ്ടായിതു സുഗ്രീവന്നേ
15 വന്നിവിടേ നമ്മെക്കൊലചെയ് വാൻ
വാലിയുടേയരുളാലെയ്തിന്റോ
രിന്നിവരിന്ദ്രസമാനപരാക്രമ-
രിരുവരുമരിയതപോധനരായേ;
മിന്നിയ വാളൊടു ചാപചരാഞ്ചിത
വീരന്മാരിവരെപ്പണ്ടറിയോ -
മെന്നു നിനന്തതി ദൂരെപ്പോയഴ-
ലോടു വിചാരിച്ചാൻ കപിവീരൻ
16 കപിവരനായ ഹനുമാനന്റതു
കണ്ടുടനേ സുഗ്രീവനു ചൊന്നാൻ:-
ചപലതയൊഴി;വാലിക്കിവിടേ മുനി-
ശാപത്താൽ വരുവാനരുതല്ലോ!
നൃപവരരാമവർ മറ്റവനോടു
നിരന്റു വരുന്റവരെന്റു നിനച്ചേ
തപനസുതാ ഖേദിപ്പതു പറ്റാ;
സകലവുമറിവൻ ഞാനിപ്പൊഴുതേ.
17 ഇപ്പൊഴുതിംഗിതമറിയും നീ പോ-
യിവർകളുടേ നിനവറിവുറ്റാലിഹ
നില്പർ നമുക്കാശ്രയമായെങ്കില്
നിരത്തുക നീ നയമോടിനി യെന്റേമോ
കെല്പൊടു സുഗ്രീവൻ ചൊന്നളവതു
കേട്ടൊരു സന്യാസാകൃതി കൈക്കൊ-
ണ്ടപ്പോഴുതേ ഹനുമാനും നൃപസുത-
രരികു പുകുന്തിതമോടേ ചൊന്നാൻ
18 അരികെചെന്ന കപീന്ദ്രൻ കണ്ടാ-
നഴകിയലും തിരുവടിപെടു ചുവടേല്
മരുവിന ശംഖഗദാദികൾ ചക്രം
മറ്റിവകണ്ടകതാർ തെളിവുറ്റേ
തിരുമകൾ നാഥനനാദിമുകുന്ദൻ
തിറവിയലും കമലേക്ഷണനാകിയ
കരിമുകിൽവർണ്ണനിതെന്നകതാരില്
കണ്ടുനമസ്കൃതി ചെയ്തെഴുനിന്നാൻ.
19 ആനതുകാലം കണ്ടാനുടനേ
ആയതമായ് വളരും നിജകുഴകളില്
മാനമെഴുന്നതിശോഭിത കവചം
മാരുതിയും കണ്ടഞ്ജലിയോടേ

ഊനമനത്തുലകത്തിനു തീർത്തുട-
നുദധിയിലേ തുയില് കൊണ്ടുഭരിക്കും
വാനവനാഥനിവൻ ഭുവനത്തിന്
ബാധയൊഴിപ്പാൻ വന്നുളനായാൻ
നാനാജന നയനാമൃത ശീതള-
നരവര വേഷമിയന്റ ഭവാന്മാർ
വാനോർകളില് വരരാകിയ ചന്ദ്രദി-
വാകരരോ നരനാരായണരോ?
സേനാപരിവൃതരായൊളിവീടിയ
സിംഹാസനഗതരായുലകേഴു-
നാനാഗുണമൊടു വാഴ്വാൻ തക്കവർ
നാടുകിലെന്റു നമുക്കോ തോറ്റം.

ആശയം (1 – 20)

1.സീതയെ വേർപിരിഞ്ഞതുമൂലം കാമദുഖിതനായ ശ്രീരാമൻ താമരപ്പൂക്കളോടുകൂടിയ പമ്പാസരസ്സു കണ്ടപ്പോൾ 'ഈ കാടെല്ലാം വസന്തത്തിന്റെ വിലാസത്താൽ ശോഭിക്കുന്നത് അല്ലയോ വീരനായ ലക്ഷ്മണാ നീ കണ്ടാലും' എന്നു പറഞ്ഞു.

2.പുഷ്പിച്ചതും മനോഹരവുമായ വള്ളിച്ചെടികൾ പടർന്നു ശോഭിക്കുന്ന നാനാതരത്തിലുള്ള വൃക്ഷങ്ങൾ പമ്പാനദിയുടെ തീരത്തു നിൽക്കുന്നതു കണ്ടിട്ട് എന്റെ ധൈര്യമെല്ലാം പോയി. പൂക്കൾ നിറഞ്ഞ ഉദ്യാനത്തിലെങ്ങും ബന്ധപ്പെട്ട് ഓടിനടക്കുന്ന കാറ്റിനാൽ, വർദ്ധിച്ച തോതിലുള്ളതും തീരാത്തതും വേർപാടാകുന്നതുമായ അഗ്നി എന്റെ ശരീരത്തിൽ ജ്വലിക്കുന്നത് അല്ലയോ കുമാരാ നീ കണ്ടാലും.

3.പൂങ്കുഴലിയായ സീത വസിക്കുന്ന സ്ഥലത്തും മനോഹരമായ വസന്തം ഇപ്രകാരമാണെങ്കിൽ പ്രണയകോപത്തിലായിരിക്കുന്ന സീതയും കാമദുഖത്താൽ നശിച്ചേക്കാം. നീർക്കോഴികളും ഹംസങ്ങളും നിറഞ്ഞ ഈ ജലാശയത്തിനു മുകളിലായി തേനൊഴുകുന്ന ചെന്താമരപ്പൂക്കൾ തീ കത്തുന്നതുപോലെ ശോഭയാർന്ന് വിരിഞ്ഞുനിൽക്കുന്നത് ലക്ഷ്മണാ കണ്ടാലും. --- ചെന്താമരപ്പൂക്കൾ വിടർന്നു നിൽക്കുന്നതിനെ ജലോപരിതലത്തിനു തീ പിടിച്ച പോലെ എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

4.അരയന്നം പേടയോടൊപ്പവും തേൻ കുടിച്ച് പുറ്റിത്തിരിയുന്ന വണ്ടുകൾ ഭാര്യമാരോടൊപ്പവും കാട്ടിലൂടെ കളിച്ചു നടക്കുന്നു. ഇതേകാലത്തു തന്നെ പലതരം ജന്തുജാലങ്ങൾ അവരവരുടെ ഭാര്യമാരോടൊപ്പം ഇഷ്ടത്തോടെ വസിക്കുന്നതും ലക്ഷ്മണാ കണ്ടാലും.പാപിയായ ഞാൻ മാത്രം സീതയെപ്പിരിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

5.നരാധമനായഎന്നോടൊപ്പം കാട്ടിലെത്തിയ അല്ലയോ ഭാര്യേ, നീ വേർപിരിഞ്ഞതുമൂലം ബന്ധപ്പെടുന്ന ഞാൻ നിന്റെ ശരീരം ഇനി എന്നാണ് കാണുന്നത്. കുറവില്ലാത്ത ഈ വസന്തവിലാസം എന്റെ ഉള്ളം തപിപ്പിക്കുന്നു.നിന്റെ വേർപാട് എന്നെ ഏറെ ദു:ഖിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

6.ആൺമയിലുകൾ പെൺമയിലുകളോടൊത്ത് നൃത്തം ചെയ്യുന്ന കാഴ്ച എന്റെ മനസ്സിനെ തപിപ്പിക്കുന്നു. അതുപോലെ കുയിലുകൾ പകയില്ലാതെ പഞ്ചമം പാടുന്നതു കേട്ട് എന്റെ നെഞ്ചുപൊട്ടുന്നു. അല്ലയോ ലക്ഷ്മണാ, വൈകാതെ സീതയെ കാണുന്നതിന് ഇനി എന്താണൊരു പോംവഴി? ഭംഗിയോടെ പൂത്തു നിൽക്കുന്ന അശോകമാകുന്ന ആഗ്നേയാസ്ത്രം കാമൻ വിട്ടത് നീ കണ്ടാലും.

7.പുതുവണ്ടുകളുടെ മനോഹരമായ പാട്ടുകളാകുന്ന വീണാനാദത്തിനനുസരിച്ച് കോമളകളായ വല്ലീകന്യകകളെക്കൊണ്ട് വനരംഗമെങ്ങും കാറ്റ് നൃത്തം ചെയ്യിക്കുന്നത് നീ കണ്ടാലും. സുന്ദരിമാരെ പുൽകിയിരിക്കുന്ന പുരുഷന്മാർക്ക് സുഖകരമായ കാഴ്ചയാണല്ലോ ഇത്! തനിക്ക് അങ്ങനൊരു അവസ്ഥ ഇല്ല എന്നു താത്പര്യം.

8.ആവുന്നത്ര തേൻ കുടിച്ച് അനുരാഗത്തോടുകൂടി വണ്ടുകൾ പാടുമ്പോൾ മയിലുകൾ നൃത്തം ചെയ്യുന്നു. കുയിലുകളാകട്ടെ അതേറ്റുപാടുന്നു. അപ്പോൾ ഇളം കാറ്റേറ്റ് ഇളകുന്ന വൃക്ഷത്തിന്റെ ശാഖകൾ സംഗീത നൃത്താദികളിൽ പാടവമുള്ള സദസ്യരേപ്പോലെ തലകുലുക്കി രസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

9.ഏറ്റവും സുന്ദരിയായ സീതയെ കാണാഞ്ഞതിനാലും മനോഹരമായ വസന്തവിലാസത്താലും

കാമദു:ഖം വർദ്ധിച്ച ശ്രീരാമൻ എന്റെ ധൈര്യമെല്ലാം ചോർന്നുപോയി എന്നുപറഞ്ഞ് ഭൂമിയിൽ വീഴാൻ തുടങ്ങവേ,തടഞ്ഞ ലക്ഷ്മണൻ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു.

10.അല്ലയോ മഹാത്മാവേ പറഞ്ഞറിയിക്കാൻ കഴിയാത്ത ഈ വിഷാദം ഒഴിവാക്കുക.കാലത്തിനനുസരിച്ച് വന്നുചേരുന്ന സുഖദു:ഖങ്ങളിൽ അങ്ങേപ്പോലുള്ളവർക്ക് മനംമാറ്റം ഉണ്ടാകുമൊ? അങ്ങനെ സംഭവിച്ചാൽ എന്റെ ധൈര്യവും നഷ്ടപ്പെടും. പിന്നെ നമ്മെ രണ്ടുപേരെയും ആരാണ് ആശ്വസിപ്പിക്കുക? എന്ന് ലക്ഷ്മണൻ ശ്രീരാമനോടു ചോദിക്കുന്നു.

11.അല്ലയോ ശ്രീരാമാ, നമുക്ക് നമ്മളല്ലാതെ മറ്റു ബന്ധുക്കളൊന്നും ഇവിടെയില്ല. ഇക്കാര്യം മനസ്സിലാക്കി ഉത്സാഹം വീണ്ടെടുത്താൽ സന്തോഷമുണ്ടാകും. കാലം കൊണ്ടുവരാത്ത ഉത്സാഹങ്ങളില്ലല്ലോ. സീതയെ പ്രാപിച്ച് ദു:ഖത്തെ വേഗം ഇല്ലാതാക്കിയാലും.

12.അല്ലയോ ശ്രീരാമാ, ഞാൻ അങ്ങയുടെ വാക്കുകൾ കേൾക്കാതെ സീത കോപത്തോടെ പറയുന്നതു കേട്ട് , അവളെ പിരിഞ്ഞതുമൂലമാണ് ഈ അനർത്ഥങ്ങളെല്ലാം വന്നുചേർന്നത്. അത് ഓർക്കും തോറും എന്റെ മനസ്സു നീറുന്നു. അനുചിതമായ ഈ ശോകം അങ്ങ് ഉപേക്ഷിച്ച് ഇനി വൈദേഹിയെ അന്വേഷിക്കുക.

13.രാവണൻ സീതയുമായി സ്വർഗ്ഗത്തിൽ പോയാലും പാതാളത്തിൽ പോയാലും വൈകാതെ നമ്മള വനെ കൊല്ലും. സീതയ്ക്ക് ഒരാപത്തും വരുകയില്ല. അങ്ങ് ചിന്തിച്ചു നോക്കി സത്യം മനസ്സിലാക്കുക. ദു:ഖം കളഞ്ഞ് വേഗം തന്നെ സീതയെ അന്വേഷിക്കുക എന്ന് ലക്ഷ്മണൻ രാമനോടു പറഞ്ഞു.

14.ലക്ഷ്മണൻ പറഞ്ഞതുകേട്ട ശ്രീരാമൻ *ശുഭം ഇന്ന്* എന്നു പറഞ്ഞിട്ട് ലക്ഷ്മണനോടൊപ്പം വിഷാദരഹിതനായി എഴുന്നേറ്റ് പമ്പാനദി കടന്നു. മുന്നിൽ ഋശ്യമൂകാചലം കണ്ട് സന്തോഷത്തോടെ ചെന്ന ഇവരെ കണ്ടപ്പോൾ സുഗ്രീവന് സംശയമുണ്ടായി.

15.(സുഗ്രീവശങ്ക).. ഇന്ദ്രതുല്യപരാക്രമവും ശ്രേഷ്ഠമായ തപശ്ശക്തിയുമുള്ള ഇവർ അമ്പും വില്ലും വാളുമേന്തി ബാലിയുടെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം നമ്മെ വധിക്കാൻ എത്തിയവരാണോ? വീരന്മാരായ ഇവരെ എനിക്കു മനസ്സിലാകുന്നില്ല. ഇങ്ങനെ കരുതി ദൂരെ മാറിയിരുന്ന് സുഗ്രീവൻ വിഷമത്തോടെ ആലോചിച്ചു.

16.വാനരവീരനായ ഹനുമാൻ രാമലക്ഷ്മണന്മാരുടെ വരവുകണ്ട് സുഗ്രീവനോടു പറഞ്ഞു. ചാഞ്ചല്യം കളയുക. മുനിശാപത്താൽ ബാലിക്ക് ഇവിടെ വരാൻ കഴിയില്ല. ഇവർ ബാലിയോടു സഖ്യം ചെയ്ത് വരുന്നവരാണ് എന്നു വിചാരിച്ച് ഖേദിക്കരുത്. സകലകാര്യങ്ങളും ഞാനുടനെ അന്വേഷിച്ചു വരാം.

17.ഇപ്പോൾത്തന്നെ നീ പോയി ഇവരുടെ മനസ്സിലിരുപ്പറിഞ്ഞ് നമ്മോടു യോജിക്കുന്നവരാണെങ്കിൽ നയപൂർവ്വം സഖ്യമുള്ളവരാക്കിത്തീർക്കുക. ഇങ്ങനെ സുഗ്രീവൻ പറഞ്ഞതുകേട്ട ഹനുമാൻ ഒരു സന്യാസിയുടെ രൂപം ധരിച്ച് ആ രാജാക്കന്മാരുടെ അരികിൽ സന്തോഷത്തോടെ ചെന്ന് പറഞ്ഞു.

18 മുതൽ 22 വരെയുള്ള പാട്ടുകൾ ഹനുമദ്ദർശനമാണ്. പല താളിയോലകളിലും 18 ഉം 19 ഉം പാട്ടുകൾ കാണുന്നില്ല.

18.രാമലക്ഷ്മണന്മാരുടെ സമീപം ചെന്ന ഹനുമാന് ശ്രീരാമന്റെ പാദങ്ങളിൽ ശോഭിക്കുന്ന ശംഖ്, ചക്രം മുതലായ ചിഹ്നങ്ങൾ കണ്ട് മനസ്സു തെളിഞ്ഞു. തുടർന്ന് ലക്ഷ്മീകാന്തനും അനാദിമുകുന്ദനും താമരക്കണ്ണനും കാർമേഘനിറമുള്ളവനുമായ ശ്രീരാമനെ തൊഴുതശേഷം ഹനുമാൻ എഴുന്നേറ്റു നിന്നു.

19.ആ സമയത്ത് ശ്രീരാമന്റെ നീണ്ടുവളർന്ന കുണ്ഡലങ്ങളിൽ കീർത്തിയുള്ളതും അലംകൃതവുമായ രക്ഷാകവചം കണ്ട് ഹനുമാൻ രാമനെ തൊഴുതു നിന്നു. ലോകത്തിനു മുഴുവനായുള്ള കുറവുകളെ തീർത്ത്, സമുദ്രത്തിൽ നിദ്ര ചെയ്ത് ഭരിക്കുന്ന വാനവനാഥനായ ഇവൻ ഭൂമിയിലെ ദു:ഖങ്ങളെല്ലാം ഇല്ലാതാക്കാൻ ജനിച്ചവനാണെന്ന് ഹനുമാൻ ചിന്തിക്കുന്നു.

20.സകലജനങ്ങളുടെയും കണ്ണുകൾക്ക് അമൃതുപോലെ ശീതളവും മനുഷ്യവേഷം പൂണ്ടവരുമായ ഭവാന്മാർ ദേവന്മാരിൽ ശ്രേഷ്ഠരായ ചന്ദ്രനോ സൂര്യനോ അതോ നരനാരായണന്മാരോ? സേനകളാൽ ചുറ്റപ്പെട്ട് സിംഹാസനത്തിൽ ഇരുന്ന് എല്ലാവിധ ഗുണങ്ങളോടും കൂടി ഏഴു ലോകവും ഭരിക്കാൻ യോജിച്ചവർ എന്നാണ് എന്റെ വിചാരം.

ഭാഷാഭഗവദ്ഗീത

ഭഗവദ്ഗീതാ വിവർത്തകനായ മാധവപ്പണിക്കർ തിരുവനന്തപുരത്തിനു കിഴക്കുള്ള മലയൻകീഴിലാണു ജീവിച്ചിരുന്നതെന്നു കരുതുന്നു. നിരണം കവികളിൽ മുതിർന്നയാൾ മലയൻകീഴിൽ പാർപ്പുറപ്പിക്കാനുള്ള കാരണം മലയാളഭാഷാചരിത്രകാരനായ പി.ഗോവിന്ദപ്പിള്ള വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. കണ്ണശ്ശന്മാർ

ജന്മിമാരായ തിരുവല്ലയിലെ പത്തില്ലത്തു പോറ്റിമാരുടെ കൃഷിക്കാർ ആയിരുന്നു. ഈ ജന്മിക്കു മലയൻകീഴിൽ ഒരു കൃഷ്ണസ്വാമിക്ഷേത്രവും വസ്തുക്കളും ഉണ്ടായിരുന്നു.തന്മൂലം മാധവപ്പണിക്കർ മലയൻകീഴിൽ പാർക്കാനിടവന്നു.

ലോകത്ത് ആദ്യമായി ഭഗവദ്ഗീതയ്ക്ക് സംസ്കൃതത്തിൽ നിന്ന് വിവർത്തനമുണ്ടായതു മലയാളത്തിലാണെന്നും അത് മാധവപ്പണിക്കരുടെ ഭാഷാഭഗവദ്ഗീതയാണെന്നും മഹാകവി ഉള്ളൂർ കേരളസാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ എടുത്തുപറയുന്നുണ്ട്.സംക്ഷേപിച്ചുള്ള പരിഭാഷയാണെങ്കിലും ഗീതയുടെ സാരാംശത്തിനു യാതൊരു കോട്ടവും തട്ടാതെ ശ്രദ്ധയോടെ ചെയ്തിരിക്കുന്നു.ഭാഷാഭഗവദ്ഗീത ഒരു ഭാഷാനുവാദം മാത്രമാണെങ്കിലും അതിന്റെ ആരംഭവും പദ്യവസാനവുമെല്ലാം ഒരു സ്വതന്ത്രകൃതിയുടെ മട്ടിൽത്തന്നെയാണ്.ഇതിൽ ആദ്യത്തെ ആറു പാട്ടുകൾ കവി സ്വതന്ത്രമായി എഴുതിച്ചേർത്തതാണ്. ഗീതയിലെ ആശയങ്ങളെ ഭാഷാസൗന്ദര്യം കൊണ്ട് മനോഹരമാക്കാൻ കവിക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. 700 പദ്യങ്ങളാണു ഗീതയിലുള്ളത്.മാധവപ്പണിക്കർ 328 പാട്ടുകളിലായി അതിനെ സംഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നു. മൂലകൃതിയിലെ ആശയങ്ങൾ ഏറെയൊന്നും വിട്ടുകളയാതെയും ചിലയിടങ്ങളിൽ സ്വതന്ത്രകല്പനകൾ കൂട്ടിച്ചേർത്തുമാണ് വിവർത്തനം.വർണം,ശബ്ദം,പദം,സന്ധി,പദഘടനാരീതി എന്നീ വ്യാകരണാംശങ്ങളിലെല്ലാം സംസ്കൃതത്തിന്റെ സ്വാധീനം ഭാഷാഭഗവദ്ഗീതയിൽ കാണാം.പ്രാചീനഭാഷാരൂപങ്ങളും കാണുന്നു.

മാധവപ്പണിക്കരുടെ ഭഗവദ്ഗീതാ വിവർത്തനം ഗീതാസാരത്തെ അതിലളിതമായ നാട്ടുഭാഷയിൽ സാധാരണക്കാരിലേക്കെത്തിക്കുകയെന്ന ലക്ഷ്യത്തെ മുൻനിർത്തിയുള്ളതാണ്.കാതലായ ആശങ്ങൾ ഭദ്രമായി നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടുതന്നെ ഗീത സംഗ്രഹിച്ചു പ്രതിപാദിക്കാനും പലപ്പോഴും ശങ്കരഭാഷ്യത്തിലെ ആശയങ്ങൾ കൂട്ടിച്ചേർക്കാനും സ്വഭാവനയിൽ വിടർന്ന സാദൃശ്യകല്പനകൾ അങ്ങിങ്ങു പ്രയോഗിക്കാനും കവി ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. മൂന്നും നാലും ശ്ലോകങ്ങൾ ഒരേ പാട്ടിൽ ചിലപ്പോൾ സംഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നതു കാണാം. വളരെ മിതത്വത്തോടും അടക്കത്തോടും ഭാഷ കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ടാണ് ഈ സംഗ്രഹണം സാധ്യമായിട്ടുള്ളത്.

പലപ്പോഴും ഒരു സ്വതന്ത്രകവിയുടെ ഭാവനാവിലാസം മാധവപ്പണിക്കർ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു.ഗീതാവിവർത്തനത്തിനുള്ള ആമുഖമെന്നോണം ആറു പാട്ടുകൾ സ്വതന്ത്രമായി ആരംഭത്തിൽ എഴുതിച്ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. സ്വതന്ത്രകല്പനകൾകൊണ്ട് അത്യന്തം ഹൃദയാവർജ്ജകമാണ് ഈ പാട്ടുകൾ.സ്ഥാവരജംഗമങ്ങളോടു പുണരാതെ പുണർന്ന് സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന പരംപൊരുളിനെ പുഷ്പത്തിൽ തങ്ങിനിൽക്കുന്ന സുഗന്ധത്തോടു സാദൃശ്യടുത്തിക്കൊണ്ടാണ് തുടക്കം. രണ്ടാമത്തെ പാട്ടിൽ ജ്ഞാനമഹാശക്തിയെ ദീപത്തിന്റെ പ്രകാശത്തോടും ആദിത്യന്റെ രശ്മികളോടും സാമ്യപ്പെടുത്തുന്നു. പ്രകാശം ദീപത്തേയും രശ്മികൾ സൂര്യനേയും കാണിച്ചുതരുന്നതുപോലെ ഈ ജ്ഞാനശക്തി ബ്രഹ്മചൈതന്യത്തെ വ്യക്തമാക്കിത്തരുന്നു. താൻ വേദവ്യാസരചിതമായ പുരാണം മുഴുവൻ ഭാഷയിലാക്കാൻ ഒരുമ്പെടുന്നത് പാലാഴി കുടിച്ചു വറ്റിക്കാമെന്ന് ഉറുമ്പു വിചാരിക്കുന്നതപോലെയാണെന്നു കവി വിനയപ്രകടനം നടത്തുന്നു.തന്റെ ഭാഷ എത്രമേൽ ദുർബ്ബലവും അപര്യാപ്തവുമാണെങ്കിലും ഗീതാതത്ത്വങ്ങൾക്കു യാതൊരു കോട്ടവും വരികയില്ലെന്നു മാധവപ്പണിക്കർക്കു ബോധ്യമുണ്ട്.സ്വർണച്ചെപ്പിൽ വച്ചിരുന്നാലും പഴന്തുണിയിൽ പൊതിഞ്ഞിരുന്നാലും രത്നത്തിന്റെ മഹിമയ്ക്കു വ്യത്യാസം വരുന്നില്ല എന്നൊരു ദൃഷ്ടാന്താലങ്കാരമാണ് കവി ഇവിടെ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. കർമ്മസാഗരത്തിൽനിന്നു കരകയറാനുള്ള തോണിയായും കർമ്മാടവിയെ ദഹിപ്പിക്കുന്ന ഭാവാഗ്നിയായും അദ്ദേഹം ജ്ഞാനത്തെ രൂപണം ചെയ്യുന്നുണ്ട്.

ഭക്തിയും ആദ്ധ്യാത്മികാഭിമുഖ്യവും സാധാരണക്കാർക്കിടയിൽ പ്രചരിപ്പിക്കുകയെന്ന അതിമഹത്തായ ദൗത്യമാണ് പണിക്കർ ഏറ്റെടുത്തതും പ്രാവർത്തികമാക്കിയതും.ആശയങ്ങൾ ആവുന്നത്ര ലളിതവും ആകർഷകവുമായി പ്രതിപാദിച്ച് എളിയവരായ ഭക്തൻമാർക്കു മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കുന്നതിൽ മാധവപ്പണിക്കർ നിഷ്ഠ പാലിച്ചിട്ടുണ്ട്.വിവർത്തനത്തിലുടനിളം മലയാളത്തനിമയുടെ ലാവണ്യവും ആകർഷകത്വവും പ്രകടമാണ്.ഭക്തിപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഒരു ശാഖയെന്ന നിലയിൽ മലയാളകവിതയിൽ പിൽക്കാലത്ത് ഉരുത്തിരിഞ്ഞ സങ്കീർത്തനപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ആദ്യബീജങ്ങളും കണ്ണശ്ശന്മാരിൽ കാണാനാവും. കിട്ടുന്ന സന്ദർഭങ്ങളിലെല്ലാം ഈശ്വരനാമങ്ങൾ ആവർത്തിക്കുന്ന രീതി കാണുന്നുണ്ട്.കാവ്യത്തിൽ ഇഴുകിച്ചേർന്നു നിൽക്കുന്ന വിധത്തിൽ ശ്രീകൃഷ്ണപര്യായങ്ങൾ മാധവപ്പണിക്കർ ആവർത്തിക്കുന്നു.ബോധപൂർവ്വമായ ഈ ശ്രമം മണിപ്രവാളകൃതികളിലൂടെ നാടെങ്ങും പ്രചരിച്ച സംഭോഗശൃംഗാരത്തിന് ഒരളവു വരെ മറുമരുന്നായിത്തീർന്നു.

പാട്ട്– 1–6 ആമുഖം (ആശയം)

(ഉപനിഷത് സാരസർവ്വസ്വമായ ഗീത ഭാഷാനുവാദം ചെയ്യുന്നതിനൊരുങ്ങുന്ന കവി പരമാത്മാവിന് നമസ്കാരപൂർവ്വമായ മംഗളം ആചരിക്കുന്നു).

അത്ഭുതകരമായും അമൃതമായും നിഖിലസാരമായും ജഗത്താകെ വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നതായും ജനനം,

മരണം, നാശകാരണങ്ങൾ എന്നിവ ഇല്ലാത്തതായും മറവിൽ വർത്തിക്കുന്നതായും പൂവിൽ സുഗന്ധമെന്നപോലെ ചരാചരപ്രപഞ്ചത്തോടു ചേർന്നും ചേരാതെയും നിലകൊള്ളുന്നതും സച്ചിദാനന്ദമായിട്ടുള്ളതുമായ പരബ്രഹ്മത്തെ ഞാൻ വന്ദിക്കുന്നു.

ദീപപ്രകാശം ദീപത്തേയും ചുറ്റുമുള്ള കിരണങ്ങൾ സൂര്യനെയും കാട്ടിത്തരുന്നതുപോലെ സർവ്വസ്വരൂപമായിട്ടും നാശമില്ലാത്തതായിട്ടും ജീവന്റെയും പരമാത്മാവിന്റെയും ഐക്യസ്ഥാനമായും നിൽക്കുന്ന പരബ്രഹ്മത്തിന്റെ ദർശനം ലഭിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ജ്ഞാനസ്വരൂപിണിയായ മഹാശക്തിയെ ഞാനിതാ വന്ദിക്കുന്നു.

ശിവശക്തിമാർ ആനയുടെയും പിടിയുടെയും രൂപം പൂണ്ട് സംഗം ചെയ്തപ്പോൾ പിറന്ന ഗജമുഖനേയും മനോഹരിയായ സരസ്വതിദേവിയേയും ഞാൻ വണങ്ങുന്നു. ഭക്തിയോടെ ഭഗവദ്ഗീതാർത്ഥം ചൊല്ലാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന എനിക്കു വ്യസനങ്ങൾ വരാതിരിക്കുവാൻ അഖിലജഗത്തിനും ഗുരുവായ നാരായണൻ എന്നെ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ.

മാലിന്യം സ്പർശിക്കാത്തവനും നാരായണനുമായ ശ്രീകൃഷ്ണൻ ക്ഷത്രിയനും പാണ്ഡുപുത്രനുമായ അർജുനന് യുദ്ധത്തിനിടയിൽ ചൊല്ലിക്കൊടുത്ത ജ്ഞാനാർത്ഥങ്ങളെ പരാശരപുത്രനും മഹാമുനിശ്രേഷ്ഠനുമായ വേദവ്യാസൻ പതിനെട്ട് അദ്ധ്യായങ്ങളിലായി വിവരിച്ചത് നാരായണന്റെ അനുഗ്രഹം കൊണ്ട് ഈ നരകീടമായ ഞാൻ ഒരുമട്ടു പറയാൻ തുടങ്ങുകയാണ്.

മുനിസത്തമനായ വേദവ്യാസൻ മഹത്തായ ധ്യാനം മൂലം ഉൾക്കണ്ണുകൾകൊണ്ട് കണ്ടറിഞ്ഞ് വിവരിച്ച പുണ്യപുരാണം പൂർണമായി ഭാഷയിൽ ചൊല്ലാമെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നത് അതിവിസ്തൃതമായ പാലാഴി കണ്ടിട്ട് അതു കുടിക്കാമെന്ന് ഉറുമ്പു കരുതുന്നതു പോലെയാണ്. ഗുരുതല്യരായ മഹാജനങ്ങൾ ഇക്കാര്യത്തിൽ എന്നെ കുറ്റപ്പെടുത്തരുതെന്ന് അവരുടെ പാദങ്ങൾ തൊട്ടു വണങ്ങി ഞാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു.

ബ്രഹ്മാവിനു തുല്യനായ വേദവ്യാസൻ സംസ്കൃതപദ്യങ്ങളായി അരുളിച്ചെയ്തത് ഞാനിതാ ഭാഷാകവിതയായിച്ചൊല്ലാൻ പോകുന്നു. വില നിശ്ചയിക്കാനാവാത്ത രത്നം സൂക്ഷിക്കുന്നത് സ്വർണ്ണച്ചെപ്പിലായാലും പഴന്തുണിയിൽ പൊതിഞ്ഞായാലും അതിന്റെ മഹിമയ്ക്ക് എന്തെങ്കിലും കുറവു വരുമോ?

(തന്റെ വിവർത്തനത്തിൽ എന്തെങ്കിലും കുറവുകളുണ്ടെങ്കിൽ അതിനുകാരണം ഭാഷാപരമായ തന്റെ അപ്രാപ്തി മാത്രമാണെന്നു വിനയപൂർവ്വം പ്രസ്താവിക്കുന്ന ഈ ഭാഗത്തോടെ ഗീതാവിവർത്തനം തുടങ്ങുന്നതിനു മുന്നേയുള്ള ആമുഖം അവസാനിച്ചു)

പാട്ട് 7–10 (ആശയം)

പുണ്യഭൂമികളിൽവച്ച് ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠമായ കുരുഭൂമിയിൽ ചതുരംഗസേനയോടൊത്ത് എത്തിച്ചേർന്നു നമ്മളും പാണ്ഡവരും എന്താണു ചെയ്യുന്നതെന്ന് ധൃതരാഷ്ട്രർ ചോദിച്ചപ്പോൾ പാണ്ഡവസൈന്യത്തെ ദുര്യോധനൻ ശ്രദ്ധിച്ചു നോക്കിയെന്ന് സഞ്ജയൻ പ്രത്യുത്തരം നൽകി.

ആചാര്യനായ ഭീഷ്മരോട് ദുര്യോധനൻ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു. പാണ്ഡവന്മാരുടെ സൈന്യത്തെ അങ്ങ് നോക്കുക. ദേവേന്ദ്രനു തുല്യരായ രാജാക്കന്മാരേയും ഭീമാർജ്ജുനന്മാർക്കൊപ്പമുള്ള മഹാരഥന്മാരേയും കണ്ടാലും. നമുക്കും രാജാക്കന്മാർ പലരുണ്ടല്ലോ. അങ്ങാണ് അവരുടെ നായകൻ. എനിക്കുവേണ്ടി നിങ്ങൾ പ്രാണത്യാഗം ചെയ്യാൻ ഒരുമ്പെട്ടാലും.

രാജാക്കന്മാരുടെ മധ്യത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ട് ഭീഷ്മർ ശംഖു വിളിച്ചു. അതുകേട്ട് ശത്രുപക്ഷം ഒന്ന് ഇളകിയാർക്കുകയും കൗരവസൈന്യം കടൽപോലെ ആർത്തിരമ്പുകയും ചെയ്തു. മുരശ്,പണവം തുടങ്ങിയ വാദ്യങ്ങൾ എമ്പാടും മുഴങ്ങിയതുകേട്ട് അഖിലേശ്വരനായ ശ്രീകൃഷ്ണൻ ഇടിമുഴങ്ങും പോലെയുള്ള ശംഖനാദമുയർത്തി.

അതുകേട്ട് അർജ്ജുനൻ ദേവദത്തമെന്ന തന്റെ ശംഖം ഊതി. യുധിഷ്ഠരൻ അനന്തവിജയവും ഭീമൻ പൗണ്ഡ്രവും ഊതി.നകുല സഹദേവന്മാർ സുഘോഷം, മണിപുഷ്പകം എന്നീ ശംഖങ്ങളിൽനിന്നു നാദം ഉയർത്തി. ഈ ശബ്ദങ്ങൾ ഉയർന്നപ്പോൾ ആകാശവും ഭൂമിയും നടുങ്ങുകയും ശത്രുക്കളാ. കൗരവരുടെ ഹൃദയം പിളരുകയും ചെയ്തു.

രാമകഥപ്പാട്ട്

ഒരു ജനകീയ മഹാകാവ്യമാണ് അയ്യിപ്പിള്ള ആശാന്റെ രാമകഥപ്പാട്ട്. കാവ്യചാരുതയോടൊപ്പം ഗാനത്തിന്റെ ശക്തിയും ലാളിത്യവും ഇതിൽക്കാണുന്നു. ശ്രീരാമകഥയാണ് ആഖ്യാനവിഷയം. രാമചരിതത്തിൽനിന്നു ഭിന്നമായി രാമായണകഥ പൂർണമായും ഉൾപ്പടുത്തിയിരിക്കുന്നു. പകുതിയിലേറെ ഭാഗം യുദ്ധകാണ്ഡമാണ്. ഇതിഹാസകാവ്യങ്ങൾ വീരരസപ്രധാനങ്ങളായതുകൊണ്ടാണ് യുദ്ധവർണനയിൽ

അവയ്ക്കു പ്രാമുഖ്യം കൈവരുന്നത്. ഈ കൃതിക്ക് രാമചരിതത്തിൽ നിന്നുള്ള വ്യത്യസ്തതകൾ ഇവയാണ്

1.കൂടുതൽ സംഗീതമാധുരിയോടുകൂടി രചിച്ചിരിക്കുന്നു.

2.പ്രാദേശികഭാഷാ രാമായണങ്ങൾ രാമനെ ഈശ്വരപദവിയിലേക്കുയർത്താൻ ശ്രമിച്ചപ്പോൾ രാമകഥപ്പാട്ടിൽ ഇതിഹാസപുരുഷനെ കൂടുതൽ മാനുഷീകരിക്കാനുള്ള ശ്രമമാണുള്ളത്.

പാട്ടിനു ലീലാതിലകകാരൻ കല്പിച്ച ലക്ഷണം വേണ്ടത്ര പാലിക്കാത്ത രചനയാണിത്. എന്നാൽ ദ്രമിഡസംഘാതാക്ഷര പാഠം എന്ന പ്രധാന നിബന്ധനയെ തത്ത്വത്തിൽ അംഗീകരിക്കുന്നു.സംസ്കൃതപദങ്ങളെ ഭാഷാപദങ്ങളെന്നപോലെ തന്നെ അതിഖരാക്ഷരങ്ങളോടും കൂട്ടക്ഷരങ്ങളോടും കൂടി അദ്ദേഹം പ്രയോഗിച്ചു. അതേസമയം സംസ്കൃതത്തിന്റെ അന്തരീക്ഷം കാവ്യത്തിൽ കടന്നുകൂടാതെ ശ്രദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തു. തികച്ചും ദ്രാവിഡമായൊരു അന്തരീക്ഷമാണ് രാമകഥപ്പാട്ടിൽ നമുക്കനുഭവപ്പെടുക.അതുകൊണ്ടാണ് സംസ്കൃതഭാഷയെക്കൊണ്ട് ആശാൻ സ്വകൃതിയിൽ വിടുപണി ചെയ്യിച്ചു എന്ന് ഡോ.പി.കെ.നാരായണപിള്ള നിരീക്ഷിച്ചത്.

നെയ്യാറ്റിൻകരയിൽ വിഴിഞ്ഞത്തിനടുത്തുള്ള *അവ്വാടുതുറ* ആണ് ആശാന്റെ ജന്മസ്ഥലം.കോവളത്തിനടുത്താണിത്. അയ്യിപ്പിള്ള ആശാനെ മലയാളത്തിലെ നവരത്നങ്ങളിൽ പ്രഥമഗണനീയൻ എന്ന് ഉള്ളൂർ വിശേഷിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.വാല്മീകി രാമായണത്തിലും കാളിദാസാദികൃതികളിലും ആശാന് അഗാധമായ അറിവുണ്ടായിരുന്നു.രാമകഥപ്പാട്ടിന്റെ കാലത്തേപ്പറ്റി പണ്ഡിതന്മാർക്കിടയിൽ അഭിപ്രായഭിന്നതയുണ്ട്. ലീലാതിലകരചനയ്ക്കു പിൻപും കണ്ണശ്ശകൃതികൾക്കു മുൻപുമാണ് ഇതിന്റെ രചനാകാലമെന്നതാണ് പൊതുവെ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്.

മലയാളഗീതങ്ങളുടെ കലവറയെന്നും ഒരു ഗാനപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ സിരാകേന്ദ്രമെന്നും ഈ കൃതി വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. രാമകഥപ്പാട്ടിന്റെ ആലാപനത്തിന് പദ്മനാഭസ്വാമിക്ഷേത്രത്തിലെ ഉത്സവാഘോഷങ്ങളിൽ മികച്ച സ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നു.ഗോപുരത്തിനു താഴെ ക്ഷേത്രത്തിനു പുറത്തുവച്ചാണ് ഇതു പാടിയിരുന്നത്. ചന്ദ്രവളയം എന്നു പേരുള്ള ചെറിയൊരു ഉടുക്കു മാത്രമാണ് സംഗീതോപകരണമായി ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്. ഇത് വില്ലടിച്ചാൻ പാട്ടുകാരുടെ ആവശ്യത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള തെക്കൻ പാട്ടുകളിൽ പെടുന്നില്ല. തമിഴിന്റെ പ്രാദേശികരൂപമാണ് അവയിൽ കാണുന്നത്. വിഷയവും പ്രാദേശികമായിരിക്കും. ഐതിഹാസികമായിരിക്കില്ല. ഇരുനൂറ്റമ്പതോളം വൃത്തങ്ങൾ ഇതിലുണ്ട്.

രാമകഥപ്പാട്ടിലെ ഭാഷ മലയാംതമിഴ് ആണെന്നാണ് മഹാകവി ഉള്ളൂർ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. പ്രയോഗങ്ങൾ മുഴുവൻ തമിഴ് അനുസരിച്ചാണെന്ന് പി.ഗോവിന്ദപ്പിള്ള രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. തമിഴിന്റെ ചുവയുള്ള തെക്കൻ തിരുവിതാംകൂർകാരുടെ വാമൊഴിയുടെ പ്രാചീനരൂപമായി ഇതിലെ ഭാഷയെ ഉള്ളൂർ ഗണിക്കുന്നു. തമിഴ് കലർന്ന തെക്കൻ തിരുവിതാംകൂറിലെ ദേശ്യഭാഷയാണ് ഇതിലുള്ളതെന്ന് ഇളംകുളവും അഭിപ്രായപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ തമിഴിന്റെ ഒരു ദേശഭേദമാണിതെന്ന് ഡോ.പി.കെ.നാരായണപിള്ള കരുതുന്നില്ല. കാരണം ശുദ്ധ ചെന്തമിഴും സംസ്കൃതവും ഇടകലർന്നുള്ള ഭാഗങ്ങൾ ഇതിൽ ധാരാളമായി കാണുന്നുവെന്നും വിശേഷണ വിശേഷ്യപ്പൊരുത്തം വിഭക്ത്യന്ത രൂപങ്ങൾ തുടങ്ങിയവ ഇതിലെ സംസ്കൃത പ്രയോഗങ്ങളിൽ കാണാനുണ്ടെന്നും അദ്ദേഹം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു.

ആദ്യന്തം കാവ്യാത്മകമായ ഭാഷയാണ് ഈ കൃതിയിലുള്ളത്.തമിഴിന്റേയും സംസ്കൃതത്തിന്റേയും സഹായത്തോടുകൂടി മലയാളത്തിൽ രൂപപ്പെട്ട ഒരു ശൈലിയാണിതിലുള്ളത്. മാതൃഭാഷയായ മലയാളത്തിന്റെ തികഞ്ഞ സംസ്കാരത്തോടുകൂടി തനിക്ക് ഏറ്റവും വഴങ്ങിയിരുന്ന തമിഴിന്റെയും സംസ്കൃതത്തിന്റെയും വിഭവങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ച് രൂപപ്പെടുത്തിയ ഒരു സങ്കരഭാഷയുടെ അനുരണനം ഇതിൽ നാം കേൾക്കുന്നു.

– സംസ്കൃതത്തിലെ കൂട്ടക്ഷരങ്ങൾ ഉൾപ്പെടെ എല്ലാ അക്ഷരങ്ങളും ഇതിൽ ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു(ലക്ഷ്മണൻ, അഗ്നി)

– താലവ്യാദേശം തുടങ്ങിയ നയങ്ങൾ അങ്ങിങ്ങു പ്രവർത്തിച്ചു കാണാം

– ന്റ ചേർന്ന കൃത്രിമപ്രയോഗങ്ങൾ ധാരാളമായുണ്ട്.

– തത്സമങ്ങളും തത്സമങ്ങളും പ്രത്യേക വ്യവസ്ഥയൊന്നുമില്ലാതെ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു.

മലയാളത്തിലെ പാട്ടുസാഹിത്യത്തിന്റെ വികാസപരിണാമങ്ങളിൽ രാമചരിതത്തിനും കണ്ണശ്ശകൃതികൾക്കും മദ്ധ്യേയാണ് രാമകഥപ്പാട്ടിന്റെ സ്ഥാനം. സംസ്കൃതം മലനാട്ടുതമിഴ് എന്നിവ കൂടുതൽ ലയത്തോടെ സംഗീതമയമായി ഇതിൽ സമ്മേളിച്ചിരിക്കുന്നു.മലയാളത്തിലെ പ്രാചീനപദങ്ങളുടെ ഒരു ഖനിയാണ് ഈ കൃതി. ആ നിലയിൽ ഭാഷാവിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് വിലപ്പെട്ട ഒരു പഠനഗ്രന്ഥം തന്നെയാണ് രാമകഥപ്പാട്ട്.

ഒന്നാം വൃത്തം

1 അരുൾതരക്കവിതമാതും
അൻകരത്തോനുമെന്തൻ
ഗുരുവരരെല്ലാർപാദം
കൊണ്ടനൻ തലമീതാകൈ
ഉരമുടനുശന്ത രാമ–
നാമത്തുക്കുതകി ചെയ്കൈ
കരുതുക കറക്കണ്ടേശർ
കടലതിൽ വിഴമതാലാൽ

ആശയം: രാമകഥപ്പാട്ടിന്റെ തുടക്കം കുറിക്കുന്ന വിരുത്തം ആണിത്. കവി ഇഷ്ടദേവതകളെ സ്തുതിച്ചു കൊണ്ട് കാവ്യരചന ആരംഭിക്കുന്നു. അനുഗ്രഹം തരുവാനായി കവിമാത്(സരസ്വതി), അൻകരത്തോൻ(ഗണപതി),ഗുരുവരന്മാർ ഇവരുടെയെല്ലാം പാദങ്ങൾ ഞാൻ ശിരസ്സിലണിയുന്നു.ഉരമുള്ളതും(മഹത്വം) ഉന്നതവുമായ രാമകഥ വാഴ്ത്തുന്നതിന് സഹായം ചെയ്യാൻ കടലിലെ വിഷം ഭക്ഷിച്ച് കറുത്ത കണ്ഠത്തോടു കൂടിയ ഈശൻ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ.

2 ആലനിഴമുണ്ടരനുമമ്മയുമൈമാതും
അരുൾതരുകയൻകരനുമറുമുഖവനാരും
കോലമുടനിന്തിരരുമിമയോർമുനിവരരും
കൊണ്ടൽപൊരും വാനിലെഴുമിന്തിരചന്തിരരും
ബാലമതിതനെ വെല്ലുംനുതലിത്തിരുമാലും
വന്നക്കൊടിയിടയുടയാൾ വല്ലിക്കവിമാതും
ശീലമുടനിവർകളനവോരും മറ്റുള്ളോരും
ചിന്തതനിലെൻഗുരുവുമങ്കറിവുള്ളോരും

ആശയം: കാളകൂടം ഭക്ഷിച്ച ശിവനും ലോകമാതാവായ ഉമാദേവിയും ഗണപതിയും സുബ്രഹ്മണ്യനും സുഭഗനായ ഇന്ദ്രനും ദേവർഷികളും ആകാശത്തു വിളങ്ങുന്ന സൂര്യനും ചന്ദ്രനും സുന്ദരിയായ മഹാലക്ഷ്മിയും മഹാവിഷ്ണുവും കൃശാംഗിയായ സരസ്വതിയും അന്യദൈവങ്ങളും എന്റെ ഗുരുവും മറ്റു പണ്ഡിതന്മാരും എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ അരുളുമാറാകട്ടെ.

3 അറിവിനുടനന്നയരുമൻപൊടു പിതാവും
രാമകാവിയ മരുളവെ തുണചെയ്തീട
നെറിവളരുമയനമയൊടരുളിന ദൈവികം
നേശമൊടു മുനി നാരദൻ മനസിലേറ
വെറിപെരുകി വാല്മീകിയൊടു കൂറിനതാൽ
വിണ്ടനൻകവികൾ ബഹുമണ്ടലമാതെങ്കും
കുറിയാനവാർത്ത നിഴൽകണ്ടു ചിറുതാകെക
കുബലയം തനിൽനിന്റുയാൻ പാടും വകൈതാൻ

ആശയം: അറിവുള്ളവളായ എന്റെ അമ്മയും അൻ പുള്ള അച്ഛനും രാമകാവ്യം അരുളാൻ തുണ ചെയ്യട്ടെ. ധർമ്മാത്മാവായ ശിവൻ ഉമാദേവിയോടു പറഞ്ഞ ആദരപൂർവ്വം മനസ്സിലാക്കിയ നാരദമഹർഷി ഉത്സാഹപൂർവ്വം വാല്മീകിയോടു പറഞ്ഞതിനാൽ വലിയ കാവ്യങ്ങൾ ഭൂമണ്ഡലത്തിലെങ്ങും ഉണ്ടായി.സാരപൂർണമായ ആ കഥയുടെ നിഴലുമാത്രം ഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ട് കോവളം ദേശത്തിരുന്നു ഞാൻ വല്ലപാടും പാടുന്നു.

4 താനേഴുസാഗരന്തനെയടങ്കലവും
തനിയെറുമ്പുണ്ണുവതാനചരിപോലെ
താനേതുമറിയാമലിന്റുരചെയ്യും വകൈ
നല്ലോർ പൊറുത്തരുൾകയെല്ലോരുമിമ്മകിഴ
വാനേറുപുരികൾ പരിയാകയൊളിവീടും

വാനവരും നമ്പിടുമയോദ്ധ്യപുരിതന്നിലേ
ഞാനമൊടു ഭൂപതിമാർ പലരാണ്ടൊടുങ്ക
നമ്പിയജരാജനുപിറന്തു ദശരഥരും

ആശയം: ഏഴു സാഗരങ്ങളും മുഴുവനായി ഒരു ഉറുമ്പു തനിയെ കുടിച്ചുതീർക്കാൻ ഒരുമ്പെടും പോലെയാണിത്. യാതൊരു അറിവുമില്ലാത്ത ഞാൻ ഉരചെയ്യുന്നതെല്ലാം സത്തുക്കളായ നിങ്ങൾ ക്ഷമിച്ചരുളിയാലും. സ്വർഗ്ഗലോകത്തിലെ നഗരങ്ങൾക്കു തുല്യമായി ശോഭിക്കുന്നതും ദേവൻമാർ പോലും ആശ്രയിക്കുന്നതുമായ അയോധ്യാപുരിയിൽ ജ്ഞാനികളായ ഒട്ടേറെ രാജാക്കന്മാരുടെ പിന്മുറക്കാരനായി അജമഹാരാജാവിനു പുത്രനായി ദശരഥൻ പിറന്നു.

5 ദശരഥർ പിറന്തുഭുവി,യറമതു വളർന്തു
ശിവജവമറിന്തു പല നെറികളുമുണന്താർ
ഗജരഥമടങ്കലവുമവനിയിൽ നിറന്തു
കെഞ്ചിവരുവാർകൾ നടതങ്കളുമടന്തു
നിജരസം വളന്തു പലദിശികളുമുണന്തു
നേശകുലശീലമുള്ള കോസലവൻമയലാൽ
വചരസമറിന്ത കൗസല്യമാർതനെയും
മംഗല്യവും ചെയ്തു മാർവ്വണന്തനരാം.

ആശയം: ദശരഥൻ ജനിച്ചു. ഭൂമിയിൽ ധർമ്മം വളർന്നു. വേദാഭ്യസനം പ്രചരിച്ചു. സദാചാരങ്ങൾ വർദ്ധിച്ചു. ആന,തേര് മുതലായവ രാജ്യത്തു നിറഞ്ഞു. യാചകന്മാർ ഇല്ലാതായി. സത്യനിഷ്ഠ എല്ലായിടത്തും നിറഞ്ഞു.നല്ല കുലശീലങ്ങളോടു കൂടിയ കോസലാധിപൻ വളരെ പ്രേമത്തോടെ മധുരഭാഷിണികളായ കൗസല്യ തുടങ്ങിയവരെ വിവാഹം ചെയ്ത് സുഖമായിരുന്നു.

6 അണയ്ന്തു പലനാൾ മൂന്റു ദേവിയരുമാകൈ
ആശയൊടിരുന്തു പലനാളുകൾ മുകിത്താർ
ഇണങ്കിന സുമിന്തിരരറിന്തു ചെല്ലുമന്നാൾ
ഏറമനനീറൽ പെരുതാകയുരചെയ്താർ
അണങ്കയർ പെറും പെറുമെന്റാവികൾ കുളുന്തു
ആശയല്ലാമലൊരു നേശമില്ലെ മന്നാ
"മണങ്കൾ കലരും കുഴലിമാർകൾ മിടി തീരൈ
മൈന്തർ പെറുവാർകളില്ലെ" ന്റു ദശരഥരും

ആശയം: പലനാൾ മൂന്നു ദേവിമാരെയും പ്രാപിച്ച് ദശരഥൻ ആശയോടെ കഴിച്ചുകൂട്ടി. പ്രിയപ്പെട്ടവനായ സുമന്ത്രർ ഒരു ദിവസം വന്ന് മനസ്സു വല്ലാതെ നീറിക്കൊണ്ട് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു.– പ്രിയതമമാർ പെറും പെറും എന്നാശിച്ച് ഉള്ളം കുളിർത്തു.;പക്ഷേ ആളകൾ സത്യമായില്ല. സുന്ദരിമാർ ദോഷങ്ങൾ തീർന്ന് കുട്ടികളെ പ്രസവിക്കുകയില്ല എന്നു ദശരഥനും പറഞ്ഞു.

7 ഇല്ല വിധിയെന്റകമഴിന്തുരചെയ്തീട
ഇമ്പമൊടു മന്തിരി സുമിന്തിരർ മൊഴിന്താൻ
അല്ലലിതിനാലുടൽ തളന്തുരുകിയുരുകി
അവനിപതി ദിനവുമിതുകരുതിയിരുപൊഴുതും
തൊല്ലെ പെരുതായ് മനമഴിന്തിട നമുക്കു
സ്വയമാകയിബ്‌ഭുവിയിൽ വന്തവകൈതാനോ
ചൊല്ലരിയ സൂരിയകുലത്തിലുളർവാനോർ
സുതരുക്കുമിപ്പടിവരും കരുണ മന്നാ

ആശയം: എനിക്കു മക്കളുണ്ടാകാൻ വിധിയില്ല എന്ന് അകമഴിഞ്ഞു രാജാവു പറഞ്ഞപ്പോൾ ഇമ്പത്തോടെ മന്ത്രിയായ സുമന്ത്രർ പറഞ്ഞു.ഈ ദു:ഖം നിമിത്തം അവനിപതിയായ അങ്ങ് രാപകൽ ക്ലേശിച്ചു മനമുരുകുന്നത് ഞങ്ങൾക്ക് ഈ ലോകത്തു സംഭവിച്ച ഭാഗ്യദോഷമാണ്.പ്രശസ്തമായ സൂര്യകുലത്തിൽ ജനിച്ചവർക്കും മഹാരാജാവേ ഇപ്രകാരം ദു:ഖമുണ്ടാകുമോ?

8 മന്നവനെ വൈഭണ്ഡകൻതനെ വരുത്തി

വാഴ്പുരിയിലോമിത്തിടിൽപ്പുതൽവരുണ്ടാം
എന്നപടിയാനാലുമമ്മുനിവരൻ മുൻ
എഴുനരുളിയടിതൊവുതുയിണ്ടലെയുമരുളി
ചൊന്നമൊഴികേട്ടു മുനിവൻതനെയഴത്താൽ
തുയരറ നമുക്കു വെളിവരുമരശനനാം
ചിന്നനാൾമുന്നമക്കാലമമ്മുനിവരൻ
ചെയ്തപടി കേളിതിനൊരൊന്മ പെറുവാനായ്

ആശയം: മഹാരാജാവേ ഋശ്യശൃംഗനെ അയോദ്ധ്യയിൽ വരുത്തി യാഗം നടത്തിയാൽ പുത്രന്മാരുണ്ടാകും.എത്ര വിഷമിച്ചിട്ടായാലും ആ മുനിവരന്റെ മുന്നിൽഎഴുന്നള്ളി പാദങ്ങൾ തൊഴുത് സങ്കടത്തെ അറിയിക്കുക. കിരീടാവകാശി ജനിക്കും. ഇതു സത്യമാണെന്നുള്ളതിനു തെളിവായി ആ മുനി ബാല്യത്തിൽ ചെയ്ത ഒരു കാര്യം കേൾക്കുക

9 ഒന്മപെറവെ രോമപദനുടയനാട്ടിൽ
ഒറിവിതമെഴുന്തുമ്മഴൈ ചോരാതമൂലം
തന്മ പെരുതായുലകിലുള്ള ജനമെല്ലാം
തരയിളന്തിമപുരിയിലമരുവതിനെക്കാൾ
ഒന്മ മറുനാടുകരയേറുമതു നാമെന്റു
ഉടനരശപുരിയിൽ നടകൊള്ളുവതുകാലം
നന്മപരിപാലരുടെ മന്തിരിമാർ ചൊല്ലാൽ
നാരികളെയിങ്കവനഴത്തരുൾ ചെയ്താനാം

ആശയം: രോമപദന്റെ നാട്ടിൽ മഴപെയ്യാത്തതുമൂലം വരൾച്ചയുണ്ടായി.ആ വെറി വർദ്ധിച്ചു. ധരയെ വിട്ട് യമപുരിയിൽ എത്തുന്നതിനേക്കാൾ നല്ലത് മറുനാടുകളിലേക്ക് പോകുകയാണ് എന്നുകരുതി ധനങ്ങളെല്ലാം അരശപുരിയിൽനിന്നു യാത്ര തിരിച്ചു.അപ്പോൾ രാജാവ് നന്മ ഉപദേശിക്കുന്ന മന്ത്രിമാരുടെ വാക്കുകൾ കേട്ട് സുന്ദരിമാരെ വരുത്തി അവരോട് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു.

മൊഡ്യൂൾ 3
മണിപ്രവാള സാഹിത്യം

പ്രാചീന മലയാള സാഹിത്യത്തിലെ അതിപ്രധാനമായ ഒരു കാവ്യശാഖയായി മണിപ്രവാളത്തെ കരുതുന്നു. എ.ഡി. 13, 14, 15 നൂറ്റാണ്ടുകളാണ് ഇതിന്റെ പ്രഭാവകാലം. മലയാള ഭാഷയ്ക്കും സാഹിത്യത്തിനും ബലവത്തായ അടിത്തറ നിർമ്മിക്കാൻ ഈ കാവ്യ പ്രസ്ഥാനത്തിനു കഴിഞ്ഞു. ചരിത്രപരവും ഭാഷാപരവുമായ സാഹചര്യങ്ങൾ മണിപ്രവാള സാഹിത്യത്തിന്റെ വളർച്ചയ്ക്കു പിന്നിൽ കണ്ടെത്താൻ സാധിക്കും. സമൂഹത്തിൽ മേൽക്കൈയുണ്ടായിരുന്ന ത്രൈവർണിക സമുദായങ്ങളാണ് ഈ പ്രസ്ഥാനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടു പ്രവർത്തിച്ചത്. എട്ടാം ശതകത്തോടുകൂടിയുണ്ടായ ആര്യാധിനിവേശം കേരളത്തിന്റ സാമൂഹിക സാംസ്കാരിക മണ്ഡലങ്ങളിൽ മാറ്റങ്ങൾക്കു വഴിതെളിച്ചു. നമ്പൂതിരി – ബ്രാഹ്മണ സമുദായം ആധിപത്യം നേടിയെടുക്കുകയും ചാതുർവർണ്യം പ്രബലപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ഉപരിവർഗഭാഷയായ സംസ്കൃതം മലനാട്ടു തമിഴിനോട് (കേരളഭാഷ) ചേർന്ന് ഒരു വ്യവഹാര ഭാഷ – ഭാഷാ മിശ്രം – രൂപപ്പെടുകയുണ്ടായി. ഇതിന്റെ സാഹിത്യരൂപമാണ് മണിപ്രവാളം.

'ഭാഷാ സംസ്കൃത യോഗോ മണിപ്രവാളം' എന്നാണ് ലീലാതിലകകാരൻ മണിപ്രവാളത്തിനു ലക്ഷണം കല്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഭാഷ എന്നതുകൊണ്ട് കേരള ഭാഷയെയും സംസ്കൃതം എന്നതുകൊണ്ട് വിഭക്ത്യന്ത സംസ്കൃതത്തെയും യോഗം എന്നതുകൊണ്ട് സഹൃദയ ഹൃദയാഹ്ലാദകരമായ ചേർച്ചയെയുമാണ് വിവക്ഷിക്കുന്നതെന്ന് ലീലാതിലകകാരൻ പറയുന്നുണ്ട്. മണിപ്രവാളത്തിൽ നാലുതരം പദങ്ങൾ വരാം.

ഭാഷാപ്രകൃതി + ഭാഷാപ്രത്യയം -> ഭാഷ.
സംസ്കൃതപ്രകൃതി + ഭാഷാപ്രത്യയം -> ഭാഷീകൃതം.
സംസ്കൃതപ്രകൃതി + സംസ്കൃതപ്രത്യയം -> സംസ്കൃതം.
ഭാഷാപ്രകൃതി + സംസ്കൃതപ്രത്യയം -> സംസ്കൃതീകൃതം.

സംസ്കൃതപ്രകൃതിയോട് സംസ്കൃതപ്രത്യയം ചേർന്നുണ്ടാകുന്നതാണ് യഥാർത്ഥ സംസ്കൃതപദം. ഇത് മണിപ്രവാളത്തിൽ കണിശ്ശമായും ഉണ്ടായിരിക്കണം. വിഭക്ത്യന്ത സംസ്കൃതങ്ങളും സംസ്കൃതീകൃതങ്ങളും മണിപ്രവാളത്തിൽ ഉപയോഗിക്കാമെന്നും ലീലാതിലകകാരൻ പറയുന്നുണ്ട്. മണിപ്രവാളമെന്ന സംജ്ഞയിൽ മണി എന്നതുകൊണ്ട് ചുവപ്പുനിറമുള്ള മാണിക്യത്തെയും പ്രവാളം എന്നതുകൊണ്ട് ചുവപ്പു പവിഴത്തെയുമാണ് അർത്ഥമാക്കുന്നത്. ഭാഷയും സംസ്കൃതവും തമ്മിലുള്ള ചേർച്ച മണിയും പ്രവാളവും തമ്മിലെന്നവണ്ണം അഭേദബോധം ജനിപ്പിക്കണമെന്നും ലീലാതിലകകാരൻ വ്യക്തമാക്കുന്നു. ഭാഷാ സംസ്കൃതങ്ങളുടെയും രസവാച്യാർത്ഥങ്ങളുടെയും അടിസ്ഥാനത്തിൽ മണിപ്രവാളത്തെ ഒൻപത് വിഭാഗമായി അദ്ദേഹം വിഭജിച്ചിരിക്കുന്നു.

1. തദുത്തമം ഭാഷാരസപ്രാധാന്യേ – (ഉത്തമമണിപ്രവാളം).
   ഭാഷ, സംസ്കൃതത്തെ അപേക്ഷിച്ച് പ്രധാനം.
   രസം, വാച്യത്തെ അപേക്ഷിച്ച് പ്രധാനം.
2. ഭാഷാപ്രാധാന്യേ രസസാമാന്യേ – (ഉത്തമകൽപം)
   ഭാഷ സംസ്കൃതത്തെ അപേക്ഷിച്ച് പ്രധാനം.
   രസവും വാച്യവും സമാനം.
3. രസപ്രാധാന്യേ ഭാഷാസാമ്യേ ച – (ഉത്തമകൽപം).
   ഭാഷയും സംസ്കൃതവും സമാനം.
   രസം വാച്യത്തെക്കാൾ പ്രധാനം.
4. സാമ്യേ മധ്യം – (മധ്യമമണിപ്രവാളം).
   ഭാഷയും സംസ്കൃതവും സമാനം.
   രസവും വാച്യവും സമാനം.
5. ഭാഷാ സാമ്യേ രസന്യൂനത്വേ – (മധ്യമകൽപം).
   ഭാഷയും സംസ്കൃതവും സമാനം.
   രസം വാച്യത്തെ അപേക്ഷിച്ച് ന്യൂനം.
6. രസസാമ്യേ ഭാഷാന്യൂനത്വേ ച. – (മധ്യമകൽപം).
   ഭാഷ സംസ്കൃതത്തെ അപേക്ഷിച്ച് ന്യൂനം.
   രസവും വാച്യവും സമാനം.

7. ഭാഷാ പ്രാധാന്യേ രസന്യൂനത്വേ ച – (മധ്യമകൽപം).
   ഭാഷ സംസ്കൃതത്തെക്കാൾ പ്രധാനം.
   രസം വാച്യത്തെക്കാൾ ന്യൂനം.
8. രസപ്രാധാന്യേ ഭാഷാന്യൂനത്വേ ച – (മധ്യമകൽപം).
   ഭാഷ സംസ്കൃതത്തെ അപേക്ഷിച്ച് ന്യൂനം.
   രസം വാച്യത്തെ അപേക്ഷിച്ച് പ്രധാനം.
9. ന്യൂനത്വേ അധമം – (അധമമണിപ്രവാളം).
   ഭാഷ സംസ്കൃതത്തെ അപേക്ഷിച്ച് ന്യൂനം.
   രസം വാച്യത്തെ അപേക്ഷിച്ച് ന്യൂനം.

മണിപ്രവാള കാവ്യങ്ങളുടെ ആരംഭം തോലൻ എന്ന കവിയുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തിയാണ് പറഞ്ഞുവരുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിന്റേതായി പറഞ്ഞുവരുന്ന മണിപ്രവാളപദ്യങ്ങൾ സാഹിത്യചരിത്രം പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലൂടെ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഇളംകുളം കുഞ്ഞൻപിള്ള ഉദ്ധരിച്ചുകാണുന്നു. കൂത്തും കൂടിയാട്ടവും ചില പരിഷ്കാരങ്ങളോടെ രംഗത്തവതരിപ്പിച്ചപ്പോൾ വിദൂഷകൻ പ്രതിശ്ലോകങ്ങൾ ചൊല്ലുന്നത് മണിപ്രവാളത്തിലാക്കുകയുണ്ടായി. ഇതിന്റെ ഉത്തരവാദിത്തവും തോലനിലാണ് ആരോപിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇത്തരത്തിൽ കൂടിയാട്ടത്തിലെ നിരവധി മണിപ്രവാളപദ്യങ്ങൾ ഈ കാവ്യശാഖയുടെ പ്രാചീന മാതൃകകളായിത്തീരുന്നു.

വൈശികതന്ത്രം എന്ന കൃതി ലീലാതിലകകാരൻ പറയുന്ന മണിപ്രവാള ലക്ഷണങ്ങൾ തികഞ്ഞ രചനയാണ്. അനംഗസേന എന്ന ഗണികയ്ക്ക് അമ്മ നല്കുന്ന ഉപദേശമാണ് കാവ്യവിഷയം. വൈശികതന്ത്രം എന്ന പ്രാചീന മണിപ്രവാളരചനയും അച്ചീ ചരിതങ്ങളും (ഉണ്ണിയാടിചരിതം, ഉണ്ണിയച്ചീ ചരിതം, ഉണ്ണിച്ചിരുതേവി ചരിതം), മണിപ്രവാള ലഘുകാവ്യങ്ങളായ ചെറിയച്ചീ, ഇട്ടിയച്ചീ, ഇളയച്ചീ, ഉത്തരാചന്ദ്രികാ, മേദിനീവെണ്ണിലാവ് എന്നിവയും ഉണ്ണുനീലി സന്ദേശം, കോകസന്ദേശം എന്നീ സന്ദേശകാവ്യങ്ങളുമടങ്ങുന്ന ലക്ഷണമൊത്ത മണിപ്രവാള സാഹിത്യം 'ചന്ദ്രോത്സവം' എന്ന കൃതിയുടെ കാലം വരെ കാണാനാവും. ലീലാതിലക വ്യവസ്ഥകൾ പൂർണ്ണമായും പാലിക്കുന്നത് ഈ കൃതികൾ മാത്രമാണ്. അനന്തരകാലത്തുണ്ടായ രാമായണം ചമ്പു, നൈഷധം ചമ്പു, രാജരത്നാവലീയം തുടങ്ങിയവയിലെ ഭാഷ ആദിഘട്ട കൃതികളിൽ നിന്നും ഏറെ മാറിയിരിക്കുന്നതായി കാണാനാവും.

നമ്മുടെ മണിപ്രവാള സാഹിത്യം പരിശോധിച്ചാൽ അവയ്ക്കു ചില പൊതു സ്വഭാവ സവിശേഷതകൾ കാണാം. ഒന്നാമത്തേത്; അവയുടെ രചയിതാക്കൾ സംസ്കൃതം മാതൃഭാഷയായിരുന്ന നമ്പൂതിരിമാരും അവരോടു ബന്ധപ്പെട്ട ഉന്നതജാതിക്കാരുമായിരുന്നു. രണ്ടാമത്തെ സവിശേഷത പ്രതിപാദ്യത്തിന്റെ പ്രത്യേകതയാണ്. പ്രാചീന മണിപ്രവാള കാവ്യങ്ങൾ ദേവദാസീ പ്രകീർത്തനങ്ങളാണ്. സംഭോഗ ശൃംഗാരമാണ് അംഗിയായ രസം. പ്രാചീനമണിപ്രവാളകൃതികളുടെ മൂന്നാമത്തെ സവിശേഷത സമകാലികജീവിതത്തെ ഒരളവുവരെ അവ പ്രതിഫലിപ്പിച്ചു എന്നതാണ്. കേരളത്തിന്റെ പ്രകൃതിലാവണ്യമോ ജനങ്ങളുടെ ജീവിതരീതിയോ മണിപ്രവാളകൃതികളേപ്പോലെ മറ്റൊരു സാഹിത്യകൃതിയിലും സമഗ്രമായി ആവിഷ്കരിച്ചിട്ടില്ല. സുഖലോലുപതയിൽ കഴിഞ്ഞിരുന്ന സമ്പന്നവിഭാഗത്തിന്റെ സാഹിത്യ വിനോദമായിരുന്നു മണിപ്രവാള കൃതികൾ.

കേരളചരിത്രത്തിലെ ഇരുളടഞ്ഞ ഏടുകളിലേക്കു വെളിച്ചംവീശുവാൻ പല മണിപ്രവാളകാവ്യങ്ങൾക്കും കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. കോകസന്ദേശത്തിൽ കൊടുങ്ങല്ലൂർ–കൊച്ചി പ്രദേശങ്ങൾ ഉൾപ്പെടുന്ന മധ്യകേരളത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയചരിത്രവും ഭൂമിശാസ്ത്രവും ധാരാളമായി സൂചിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. വേണാടിന്റെ ചരിത്രം ഉണ്ണുനീലി സന്ദേശത്തിലും ഓടനാടിന്റെ ചരിത്രം ഉണ്ണിയാടി ചരിതത്തിലും പരാമർശിക്കുന്നുണ്ട്. സാമൂഹികവും സാംസ്കാരികവും ചരിത്രപരവും ഭാഷാപരവുമായി മണിപ്രവാളകൃതികൾക്കു പ്രാധാന്യമുണ്ട്. ജീർണ്ണസംസ്കാരത്തിന്റെ യഥാതഥ ചിത്രണം നിർവഹിക്കുകയും ആത്മനിഷ്ഠ രചനകളിലൂടെ കാവ്യസപര്യ നിർവ്വഹിക്കുകയും ചെയ്ത മണിപ്രവാള കവികൾ മലയാള ഭാഷയ്ക്കു നല്കിയ സേവനങ്ങളെ വിലകുറച്ചു കാണുവാൻ നമുക്കാവില്ല. ആധുനിക മലയാളത്തിന്റെ രൂപവത്കരണത്തിൽ മണിപ്രവാള രചനകൾ നല്കിയ സംഭാവനകൾ ഒന്നുകൊണ്ടു മാത്രം ഈ കാവ്യശാഖയോടു നാം കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

സന്ദേശകാവ്യ പ്രസ്ഥാനം

നമ്മുടെ മണിപ്രവാള സാഹിത്യത്തെ സമ്പന്നമാക്കുന്ന സന്ദേശകാവ്യങ്ങളുടെ ആദ്യമാതൃക നാം കണ്ടെ ത്തുന്നത് സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിലാണ്. മറ്റ് ലോകസാഹിത്യങ്ങളിലെങ്ങും ഇത്തരമൊരു കാവ്യരചനാ രീതി കാണുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് സന്ദേശകാവ്യത്തിന്റെ ചരിത്രം സംസ്കൃതസാഹിത്യ ചരിത്രത്തോട് ബന്ധ പ്പെട്ടു നില്ക്കുന്നു. മലയാളത്തിൽ മണിപ്രവാളകാലഘട്ടത്തിലാണ് സന്ദേശകാവ്യങ്ങൾ പ്രചാരം നേടിയത്. കാളിദാസ കാവ്യങ്ങളായിരുന്നു നമുക്ക് സന്ദേശകാവ്യരചനയ്ക്ക് പ്രചോദനം. സന്ദേശകാവ്യങ്ങൾക്ക് രൂപാ വലീകോലാഹലങ്ങളോ ഇതിവൃത്തവൈപുല്യമോ ഭാവസങ്കീർണ്ണതകളോ അധികമായി കാണാറില്ല. ഒരു സംഭവം–വിരഹം, ഒരു ഭാവം – വിപ്രലംഭം. അതിന്റെ വികാസത്തിന്റെ അനുസ്യൂതിയാണ് സന്ദേശകാവ്യം. ഇങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ നവീനഘട്ടത്തിൽ പ്രചാരമാർജിച്ച ഭാവഗീതങ്ങൾക്ക് സന്ദേശകാവ്യങ്ങളോട് സാമ്യ മുണ്ടെന്ന് മനസ്സിലാകും. സന്ദേശകാവ്യങ്ങളെ ആത്മനിഷ്ഠകാവ്യങ്ങളെന്നും പറയാറുണ്ട്. കാരണം സന്ദേശ കാവ്യങ്ങളുടെ രചനയ്ക്ക് പിന്നിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്ന മനസ്സ് അന്തർമുഖമാണ്. വസ്തുസത്യങ്ങളും സാമൂ ഹിക നിയമങ്ങളുമായി അതിന് വലിയ ബന്ധമൊന്നുമില്ല. അന്തർമുഖൻ ഹൃദയസത്യങ്ങൾക്കു രൂപം നല്കു ന്നവനാണ്. വ്യക്തിത്വത്തിന് അമിതപ്രാധാന്യം കല്പിക്കുന്നവനാണ്. ഇത് കാല്പനികമായ സ്വഭാവവിശേഷ മാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ പരിമിതമായ അർഥത്തിൽ സന്ദേശകാവ്യങ്ങളെ 'റൊമാന്റിക് കാവ്യ'ങ്ങളെന്നു പറയാറുണ്ട്. ഭാവന, പ്രമേയത്തിന്റെ വ്യക്തിഗതത്വം എന്നിവയിൽ സന്ദേശകാവ്യങ്ങളും 'റൊമാന്റിക് കാവ്യ'ങ്ങളാണെന്നേ ഇതുകൊണ്ട് ഉദ്ദേശിക്കുന്നുള്ളൂ.

സന്ദേശകാവ്യങ്ങൾ – സംസ്കൃത സാഹിത്യത്തിൽ

ഋഗ്വേദകാലം മുതലാണ് സംസ്കൃതസാഹിത്യചരിത്രം ആരംഭിക്കുന്നതെന്ന് സാമാന്യമായി പറയാറു ണ്ട്. സന്ദേശകാവ്യസങ്കല്പത്തിന്റെ പ്രഥമാങ്കുരം ഋഗ്വേദത്തിൽത്തന്നെ കാണുന്നുണ്ട്. അർച്ചാനസ് എന്ന ഋഷിയുടെ പുത്രനായ ശ്യാവാശ്വൻ രാത്രിയെ ദൂതിയാക്കുന്ന ഒരു സന്ദർഭം ഇതിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. രഥ വീതി എന്ന രാജാവിന്റെ മകളിൽ അനുരക്തനായ ശ്യാവാശ്വൻ അവളെ വിവാഹം കഴിക്കുന്നതിനുള്ള തന്റെ ആഗ്രഹം രാജാവിനെ അറിയിക്കുന്നതിനാണ് രാത്രിയെ ദൂതിയാക്കുന്നത്. വിപ്രലംഭദുഃഖം അനുഭ വിക്കുന്ന നായകൻ സന്ദേശമയയ്ക്കുന്ന ആദ്യത്തെ കാവ്യപ്രസ്താവം ഇതാണെന്നു കരുതാം. ഇതിന് രസനീയതയുണ്ടെന്നു പറയാനാവില്ലെങ്കിലും പില്ക്കാലത്തു വളർച്ചയാർജിച്ച സന്ദേശകാവ്യം എന്ന കാവ്യ രൂപത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രഥമ സങ്കല്പം ഇവിടെ ആരംഭിക്കുന്നുവെന്ന് വാദിക്കാവുന്നതാണ്.

രാമായണത്തിലും മഹാഭാരതത്തിലും നായികാനായകന്മാരുടെ വിരഹവും സന്ദേശമയയ്ക്കുന്ന സന്ദർഭ ങ്ങളുമുണ്ട്. സീതാവിയോഗത്താൽ ദുഃഖിതനായ രാമൻ സീതയുടെ അടുത്തേക്ക് സന്ദേശവുമായി ഹനു മാനെ അയയ്ക്കുന്നു. ദമയന്തിയിൽ പ്രണയാതുരനായ നളൻ, തന്റെ ഹൃദയാഭിലാഷങ്ങളെ ഹംസം മുഖേന ദമയന്തിയെ ധരിപ്പിക്കുന്നതാണ് മഹാഭാരതത്തിലെ ദൗത്യസന്ദർഭം. ഉത്തരവിപ്രലംഭമാണ് രാമായണത്തി ലെങ്കിൽ പൂർവവിപ്രലംഭമാണ് മഹാഭാരതത്തിൽ എന്നൊരു വ്യത്യാസമേ ഇവിടുള്ളൂ.

'കാമവിലാപജാതക'മെന്ന ബൗദ്ധജാതകകഥയിൽ ആപത്തിൽപ്പെട്ട ഒരുവൻ തന്റെ പ്രിയതമയ്ക്ക് കാക്ക മുഖേന സന്ദേശമയയ്ക്കുന്നതായി കാണുന്നു. ഘടകർപ്പരന്റെ 'യമകകാവ്യവും' പില്ക്കാലസന്ദേശകാ വ്യരചനയ്ക്ക് പ്രചോദകമായിരുന്നിരിക്കണം. ദുഃഖിതയായ ഒരു സ്ത്രീ തന്റെ ശോചനീയമായ അവസ്ഥാ വിശേഷം വിദൂരസ്ഥനായ നായകനെ അറിയിക്കുവാൻ ഒരു പ്രഭാതമേഘത്തോട് അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നതാണ് ഇതിലെ കഥാവസ്തു. ഇത്തരം നിരവധി സാഹിത്യമാതൃകകൾ സംസ്കൃതത്തിൽ കാണാനാവുമെങ്കിലും ഇവയ്ക്കൊന്നിനും സന്ദേശകാവ്യമെന്ന പേരു നൽകാനാവില്ല. സന്ദേശകാവ്യത്തിന്റെ പൂർവമാതൃകക ളായി ഇവയെ കണക്കാക്കാം എന്നുമാത്രം.

കാളിദാസനും മേഘസന്ദേശവും

ക്രി.പി. 375–480 ആണ് കാളിദാസന്റെ ജീവിതകാലമെന്ന് കരുതപ്പെടുന്നു. സന്ദേശം എന്ന ആശയത്തെ മുൻനിറുത്തി ഒരു കാവ്യരൂപം ആദ്യമായിത്തീർത്തത് കാളിദാസനാണ്. മേഘസന്ദേശം ഉണ്ടായില്ലായിരു ന്നുവെങ്കിൽ ഇങ്ങനൊരു കാവ്യശാഖ പില്ക്കാലത്ത് വളർന്നു പുഷ്കലമാകുമോ എന്ന കാര്യംപോലും സംശയമാണ്. സംസ്കൃതത്തിലും മറ്റ് ഇന്ത്യൻ ഭാഷകളിലും പിന്നീടുണ്ടായ സന്ദേശകാവ്യങ്ങൾക്കെല്ലാം മാതൃകയായത് കാളിദാസന്റെ മേഘസന്ദേശമാണ്.

രാമായണത്തിലെ ഹനുമദ്ദൂതിനെയാണ് കാവ്യരചനയ്ക്ക് കാളിദാസൻ മാർഗദീപമാക്കിയതെന്നതിന് കാവ്യത്തിൽ സൂചനകൾ കാണുന്നുണ്ട്. ഇക്കാര്യത്തിൽ പണ്ഡിതന്മാർക്ക് ഭിന്നാഭിപ്രായങ്ങളാണുള്ളത്. 'യമകകാവ്യ'ത്തെയാണ് മാതൃകയാക്കിയതെന്നാണ് മറ്റൊരു പ്രബല അഭിപ്രായം. എന്നാൽ കൃത്യമായ നിഗമനത്തിന് ഇനിയും സാധിച്ചിട്ടില്ല. തന്റെ കാലഘട്ടത്തിനു മുൻപുണ്ടായ ദൗത്യസന്ദർഭങ്ങളുള്ള പല കാവ്യങ്ങളും കാളിദാസനെ മേഘസന്ദേശനിർമിതിയിൽ സ്വാധീനിച്ചിരിക്കാം എന്ന് സാമാന്യമായി പറയുവാനേ ഇന്ന് നമുക്കു സാധിക്കുകയുള്ളൂ.

ഒരു യക്ഷനാണ് മേഘസന്ദേശനായകൻ. കുബേരന്റെ ഉദ്യോഗസ്ഥനായിരുന്നു അയാൾ. നായകന്റെ കർത്തവ്യലോപത്തിൽ കുപിതനായ കുബേരൻ അയാളെ ശപിക്കുന്നു. അങ്ങനെ ഒരാണ്ടുകാലത്തെ പ്രിയാവിരഹവും വിദേശവാസവും അയാൾക്ക് അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നു. ഭാര്യാവിയോഗത്താൽ ദുഃഖിതനായ യക്ഷൻ തന്റെ പ്രേമസന്ദേശം ഭാര്യയെ അറിയിക്കാൻ മേഘത്തെ സന്ദേശഹരനാക്കുന്നു. ഒപ്പം പ്രിയതമയുടെ ഗൃഹത്തിൽ എത്തിച്ചേരാനുള്ള മാർഗ്ഗവും നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. ഈ മാർഗവർണനയാണ് കവിതയുടെ പ്രധാനഭാഗം. നായികയോട് തന്റെ പ്രണയമൊഴികൾ ചൊല്ലിയിട്ട് വേഗം തിരികെ വരണമെന്നും യക്ഷൻ മേഘത്തോട് ആവശ്യപ്പെടുന്നു.

മേഘസന്ദേശത്തെ ഉത്തമകലാസൃഷ്ടിയായി ഉയർത്തുന്നത് പ്രതീത്യാത്മകതയാണ്. ദൗത്യവാഹകരായ മേഘങ്ങളെ നാം കണ്ടിട്ടില്ല. എന്നാൽ അങ്ങനെയൊന്നിന്റെ പ്രതീതി ജനിപ്പിക്കാൻ കാളിദാസനു സാധിച്ചു. യക്ഷനെയും യക്ഷിണിയെയും നമുക്ക് പരിചയമില്ല. എങ്കിലും അവരുടെ ഹൃദയങ്ങളുടെ തരളാനുഭൂതികൾ നമ്മിലുളവാക്കാൻ മഹാകവിക്കു സാധിച്ചു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ മേഘസന്ദേശം അഭൂതപൂർവമായ ഒരു കാവ്യമാതൃകയായി സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിൽ ശോഭിക്കുന്നുവെന്ന് ചമ്പക്കുളം അപ്പുക്കുട്ടൻപിള്ള വ്യക്തമാക്കുന്നു.

മേഘസന്ദേശത്തിനുശേഷം

മേഘസന്ദേശത്തിനുശേഷം നാലു ശതകത്തോളം സന്ദേശകാവ്യമാർഗം ശൂന്യമായിരുന്നു. പിന്നീട് സന്ദേശം എന്ന സങ്കല്പം പകർത്തിയവരിൽ പ്രധാനി ഭവഭൂതിയാണ്. മാലതീമാധവത്തിൽ മേഘത്തെയാണ് ഇദ്ദേഹം സന്ദേശഹരനായി അയയ്ക്കുന്നത്. സന്ദേശകാവ്യമെന്ന പേരിൽ മേഘസന്ദേശത്തിനു ശേഷം ഒരു കൃതിയുണ്ടാകുന്നത് ഒൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിലാണ്. ജിന സേനൻ എന്ന കവിയുടെ പാർശ്വാഭ്യുദയമാണ് കാവ്യം. സന്ദേശകാവ്യത്തിൽപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നുവെങ്കിലും ഇതിൽ വിരഹമില്ല – സന്ദേശമില്ല – സന്ദേശഹരനുമില്ല. എന്നാൽ മേഘസന്ദേശത്തെ അനുകരിച്ച് മാർഗ്ഗവർണനകൾ നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. പത്താം ശതകത്തിലുണ്ടായ വിക്രമകവിയുടെ നേമിദൂതമാണ് മറ്റൊരു സന്ദേശകാവ്യം. ഇതിനെയും ലക്ഷണമൊത്ത സന്ദേശകാവ്യമായി കരുതാനാവില്ല.

മേഘസന്ദേശത്തിനുശേഷം വിയോഗദുഃഖത്തിനു പ്രാധാന്യം കൊടുത്ത് എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഏറ്റവും പ്രാചീനകാവ്യം ധോയിയുടെ പവനദൂതമാണ്. ഇതിൽ നായികയാണ് സന്ദേശമയയ്ക്കുന്നത്. പവനദൂതിനുശേഷം രണ്ടു നൂറ്റാണ്ടോളം ഇത്തരം കാവ്യമാതൃകകളൊന്നും സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിൽ ഉണ്ടായില്ല. എന്നാൽ പതിന്നാലാം നൂറ്റാണ്ടു മുതൽ ഈ സാഹിത്യ ശാഖ വീണ്ടും സജീവമായിത്തീരുന്നുണ്ട്.

സന്ദേശകാവ്യം – പ്രസ്ഥാനം എന്ന നിലയിലേക്ക്

സന്ദേശകാവ്യശാഖ ഒരു പ്രസ്ഥാനമായി വളരുന്നത് ക്രി.പി. പതിന്നാലാം ശതകം മുതലാണ്. ഇതിന് ആരംഭം കുറിച്ചത് പൂർണ സരസ്വതിയുടെ 'ഹംസസന്ദേശം' ആണ്. ഇതേ കാലത്തു തന്നെ മറ്റൊരു 'ഹംസസന്ദേശം' കൂടി കാണുന്നു. വൈഷ്ണവാചാര്യനായ വേദാന്തദേശികരാണ് കവി. ഇവരെല്ലാം മാതൃകയാക്കിയത് മേഘസന്ദേശകാരനായ കാളിദാസനെയായിരുന്നു.

ശുകസന്ദേശം : ശുകസന്ദേശകാലം ക്രി.പി. പതിനാലാം ശതകമാണെന്നാണ് പണ്ഡിതമതം. ലക്ഷ്മീദാസനാണ് ഇതിന്റെ കർത്താവ്. സന്ദേശകാരണം നായികാനായകന്മാർക്ക് സ്വപ്നത്തിലുണ്ടാകുന്ന വിരഹമാണ്. ശുകം മുഖേന വിരഹാർത്തനായ നായകൻ നായികയ്ക്ക് സന്ദേശമയയ്ക്കുന്നു. പ്രൗഢിയും ഗാംഭീര്യവും നിറഞ്ഞ ഒരു സന്ദേശകാവ്യമാണിത്.

കോകിലസന്ദേശം: പതിന്നാലാം നൂറ്റാണ്ടിലെ മറ്റൊരു പ്രധാനകൃതിയാണ് കോകില സന്ദേശം. ഉദ്ദണ്ഡശാസ്ത്രികളാണ് രചയിതാവ്. ഭാര്യാഗൃഹത്തിൽ ഉറങ്ങിക്കിടന്ന നായകനെ ഗന്ധർവ്വന്മാർ എടുത്തുകൊണ്ടുപോകുന്നു. കാഞ്ചിയിൽ അവർ അയാളെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നു. ഭാര്യാവിയോഗവ്യഥ വർദ്ധിച്ചപ്പോൾ ഒരു കോകിലത്തെ സന്ദേശവുമായി നായികയുടെ അടുത്തേക്കയയ്ക്കുന്നു. ആശയങ്ങളുടെ സുഗമത, പദസാരള്യം, രചനാസൗഷ്ഠവം തുടങ്ങിയ ഗുണങ്ങൾകൊണ്ട് കോകിലസന്ദേശം ശുകസന്ദേശത്തെ അതിശയിക്കുന്നു.

പയ്യൂർ വാസുദേവ ഭട്ടതിരിയുടെ ചകോരസന്ദേശം, ഉദയകവിയുടെ മയൂരദൂതം, ഭട്ടവാമനന്റെ ഹംസ സന്ദേശം, വാദിചന്ദ്രസൂരിയുടെ പവനദൂതം, വാസുദേവകവിയുടെ ഭൃംഗസന്ദേശം, കൊടുങ്ങല്ലൂർ കൊച്ചു ണ്ണിത്തമ്പുരാന്റെ വിപ്രസന്ദേശം, മാതൃദത്തന്റെ കാമസന്ദേശം, ശ്രീധരൻനമ്പിയുടെ നീലകണ്ഠസന്ദേശം, കെ.ബി.കൃഷ്ണമൂർത്തിയുടെ 1954–ൽ പ്രസാധനം ചെയ്ത ശുനകസന്ദേശം എന്നിവ പിന്നീടുണ്ടായ സംസ്കൃത സന്ദേശകാവ്യങ്ങളിൽ ചിലവയാണ്. ആധുനിക സംസ്കൃത സന്ദേശകാവ്യമെന്നു പറയാ വുന്ന 'മരുദ്ദൂതം' രാമശ്ചന്ദ്രശാലിഹാസ എന്ന സംസ്കൃതകവിയുടെ സംഭാവനയാണ്. ഇന്ത്യൻ സ്വാത ന്ത്ര്യസമരകാല സംഭവങ്ങളാണ് ഇതിൽ കടന്നുവരുന്നത്. ഈ സന്ദേശകാവ്യത്തിനുശേഷം സംസ്കൃത സാഹിത്യത്തിൽ സന്ദേശകാവ്യങ്ങളുണ്ടായതായി കാണുന്നില്ല. മേഘസന്ദേശത്തിനുശേഷം ഇതഃപര്യന്തം അതിന്റെ രൂപചാരുതയും ഭാവസാന്ദ്രതയും ഒത്തിണങ്ങിയ ഒരു സന്ദേശകാവ്യം സംസ്കൃതത്തിലോ മറ്റ് ഇന്ത്യൻ ഭാഷകളിലോ ഉണ്ടായില്ലായെന്നതും ശ്രദ്ധേയമാണ്.

മലയാള സന്ദേശകാവ്യങ്ങൾ

മലയാള സന്ദേശകാവ്യങ്ങളുടെ ഉത്പത്തിക്ക് സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തോട് നാം കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. നമ്മുടെ സന്ദേശകാവ്യ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ചരിത്രത്തെ മണിപ്രവാളഘട്ടകാവ്യങ്ങളെന്നും ആധുനികഘട്ട കാവ്യങ്ങളെന്നും രണ്ടായി വിഭജിക്കാൻ സാധിക്കും. സന്ദേശകാവ്യങ്ങളുടെ എണ്ണത്താൽ മലയാളം മറ്റേ തൊരു ഭാരതീയ ഭാഷയെ അപേക്ഷിച്ചും സമ്പന്നമാണ്. മുപ്പതിൽപ്പരം സന്ദേശകാവ്യങ്ങൾ മലയാളത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഇവയിൽ വളരെ കുറച്ചുമാത്രമേ സഹൃദയശ്രദ്ധ പിടിച്ചുപറ്റിയിട്ടുള്ളു. എണ്ണ ത്തിലുള്ള വർദ്ധനവ് ഗുണത്തിൽ കാണിക്കുന്നില്ല. വിരഹവ്യഥ പതിയെ കാവ്യത്തിൽനിന്നും അപ്രത്യക്ഷ മായി. നായകനും നായികയും പ്രസക്തമല്ലാതായി. പുരുഷൻ പുരുഷനും സ്ത്രീ സ്ത്രീക്കും അയയ്ക്കുന്ന കത്തുകളായിപ്പോലും മലയാളസന്ദേശകാവ്യങ്ങൾ കാലക്രമേണ രൂപംമാറി.

(ക)മണിപ്രവാളസന്ദേശകാവ്യങ്ങൾ

പ്രാചീന മണിപ്രവാളത്തിൽ രചിക്കപ്പെട്ട രണ്ടു സന്ദേശകാവ്യങ്ങളാണ് നമുക്ക് ലഭിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഉണ്ണ ുനീലിസന്ദേശവും കോകസന്ദേശവും. ഇതിൽ ഉണ്ണുനീലി സന്ദേശമേ പൂർണരൂപത്തിൽ ലഭിച്ചിട്ടുള്ളൂ. കോകസന്ദേശത്തിന്റെ പൂർവഭാഗത്തിലെ 96 ശ്ലോകങ്ങളും 97–ാം ശ്ലോകത്തിന്റെ ഏതാനും അക്ഷരങ്ങളും മാത്രമാണ് ലഭ്യമായിട്ടുള്ളത്. ഇതിനു പുറമെ പണ്ഡിതന്മാർ 'കാകസന്ദേശം' എന്നൊരു കൃതിയെപ്പ റ്റിയും പറഞ്ഞുകാണുന്നു. ഇതൊരു ഉപഹാസകവനമാകാനാണ് സാധ്യത.

ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശം: പൂർണരൂപത്തിൽ ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ഒരേയൊരു പ്രാചീന മണിപ്രവാള സന്ദേശകാവ്യമാ ണിത്. സാഹിത്യാസ്വാദകരുടെയും ഭാഷാപണ്ഡിതരുടെയും ചരിത്രഗവേഷകരുടെയും ശ്രദ്ധ ഈ കൃതി പിടിച്ചുപറ്റിയിട്ടുണ്ട്. രചനാസൗഷ്ഠവത്തിലും ഭാവമാധുര്യത്തിലും ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശത്തിനു തുല്യമായ കൃതികൾ അപൂർവ്വമായേ കൈരളിക്ക് ലഭിച്ചിട്ടുള്ളൂ. കേരളത്തിന്റെ ഭൂപ്രകൃതിയും സൗന്ദര്യവിലാസവും അനുഭവരസികതയോടും വൈചിത്ര്യഭംഗിയോടുംകൂടി മറ്റൊരു പ്രാചീനകാവ്യത്തിലും വർണിച്ചിട്ടില്ല. പതി നാലാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മൂന്നാംപാദമാണ് ഈ കൃതിയുടെ രചനാകാലമെന്ന് കരുതപ്പെടുന്നു.

വടക്കുംകൂർ രാജ്യത്തിലെ മുഖ്യപുരിയായ കടുത്തുരുത്തിയിലാണ് കഥയുടെ ആരംഭം. ഉണ്ണുനീലിയു മൊത്തുറങ്ങുന്ന നായകനെ ഒരു യക്ഷി എടുത്തുകൊണ്ടുപോകുന്നു. പത്മനാഭ സ്വാമിക്ഷേത്രനടയിൽ നായകനെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നു. സ്ഥലകാലബോധം കിട്ടിയ നായകൻ തൃപ്പാപ്പൂർ മൂപ്പായ ആദിത്യവർമയുവ രാജാവിനെ പ്രീണിപ്പിച്ച് തന്റെ അവസ്ഥയെപ്പറ്റി ഉണ്ണുനീലിയോട് പറയാൻ കടുത്തുരുത്തിയിലേക്കയ യ്ക്കാൻ ഒരുമ്പെടുന്നു. തുടർന്ന് സന്ദേശകാവ്യസാധാരണമായ മാർഗ്ഗവർണന – നായികാഗൃഹവർണന – നായികാവർണന – സന്ദേശവാക്യം – ആശംസ എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഘടകങ്ങൾ ചേർന്ന് ലക്ഷണയുക്ത മായ ഒരു സന്ദേശകാവ്യം രൂപംകൊള്ളുന്നു.

എന്നിരിക്കിലും ഇതിവൃത്തഘടനയിലെ യുക്തിയില്ലായ്മ, വർണ്ണനയിൽ മുഖ്യരസത്തിനോടൊത്തുണ്ടാ കേണ്ട ഏകാഗ്രതയിൽ വന്ന ശൈഥില്യം അത്യാവശ്യമില്ലാത്ത അങ്ങാടിവർണ്ണനകൾ എന്നിങ്ങനെ പല പോരായ്മകളും ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശത്തിനുണ്ട്.

കോകസന്ദേശം: ഉണ്ണുനീലി സന്ദേശത്തിനുശേഷമാണ് കോകസന്ദേശം രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. ഈ കൃതി യിൽ വിരഹവും സന്ദേശവുമൊക്കെ സ്വപ്നത്തിലാണു സംഭവിക്കുന്നത്. തിരുനാവായ്ക്കടുത്തുള്ള തൃപ്ര ങ്ങോട്ടുനിന്ന് കൊല്ലത്തേക്ക് ഒരു ചക്രവാകത്തിനെ സന്ദേശവുമായി അയയ്ക്കുന്നതാണ് പ്രതിപാദ്യം. കോകസന്ദേശത്തിന്റെ കർത്താവിനെപ്പറ്റി കൃത്യമായ വിവരങ്ങൾ ഒന്നും ലഭ്യമല്ല. ഇതിന്റെ കർത്താവ് തൃപ്രങ്ങോട്ടുദേവന്റെ ഉപാസകനാണെന്നു മാത്രം അനുമാനിക്കാം.

(ഖ)ആധുനികഘട്ടം

കോകസന്ദേശത്തിനുശേഷം നമ്മുടെ സന്ദേശകാവ്യശാഖ ഏതാണ്ട് നിശ്ചലമായിരുന്നു. മണിപ്രവാളത്തിൽനിന്നും മലയാളത്തിലേക്കുള്ള പരിവർത്തനം കാവ്യമേഖലയിൽ കൈവന്നതിനു ശേഷമായിരുന്നു പിന്നീട് ഒരു സന്ദേശകാവ്യം ഉണ്ടാകുന്നത്. ഇത് പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അന്ത്യപാദത്തിലായിരുന്നു. അപ്പാടൻവീട്ടിൽ രാമനെഴുത്തച്ഛൻ എന്ന കവിയാണ് 'ഭൃംഗസന്ദേശം' എന്ന കൃതിയിലൂടെ സന്ദേശകാവ്യപ്രവാഹത്തിനു വീണ്ടും വഴിയൊരുക്കിയത്.

പുതിയ സന്ദേശകാവ്യപ്രവാഹത്തിനു രാമനെഴുത്തച്ഛൻ തുറന്നുകൊടുത്ത ചെറിയ ചാല്, സന്ദേശകാവ്യപ്പരപ്പിന്റെ കുത്തിയൊഴുക്കാക്കിയത് കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ 'മയൂരസന്ദേശമാണ്'. തിരുവിതാംകൂറിലെ ആയില്യം തിരുനാൾ മഹാരാജാവുമായുണ്ടായ അഭിപ്രായവ്യത്യാസത്തിന്റെ ഫലമായി കേരളവർമ്മ ഏതാനും വർഷം ഹരിപ്പാട്ടുകൊട്ടാരത്തിൽ ബന്ധനത്തിൽ കിടന്നു. ഈ അനുഭവമാണ് കാവ്യത്തിനു പ്രേരണ. 'മയൂരസന്ദേശം' എഴുതിയത് കേരളവർമ്മയുടെ ബന്ധനവും വിമോചനവും കഴിഞ്ഞ് പതിന്നാലു വർഷത്തിനു ശേഷമാണ്.

രാജകോപത്തിനു വിധേയനായി കഴിയവേ, അടുത്തുള്ള സുബ്രഹ്മണ്യക്ഷേത്രത്തിൽ തൊഴാൻപോയപ്പോൾ കണ്ടുമുട്ടിയ ഒരു മയിലിന്റെ കൈവശം, തിരുവനന്തപുരത്തുള്ള പത്നിക്ക് സന്ദേശമയയ്ക്കുന്നതാണ് മയൂരസന്ദേശത്തിന്റെ ഇതിവൃത്തം. ഹരിപ്പാട്ടുനിന്നു തിരുവനന്തപുരത്തു പത്നീഗൃഹമായ രാജകൊട്ടാരത്തിലെത്തുന്നതുവരെയുള്ള മാർഗ്ഗവും അതിനിടയിൽ കാണാവുന്ന പ്രകൃതിശോഭയും ക്ഷേത്രങ്ങളും കവി യഥാതഥം വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ട്. സന്ദേശകാവ്യസാധാരണമായ മാർഗ്ഗവർണ്ണന മുതൽ നായികാഗൃഹവർണ്ണന, നായികാവർണ്ണന, സന്ദേശകാവ്യം, ദൂതാശംസ – ഒക്കെ ഈ കൃതിയിൽ യോജിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. സാങ്കേതിക പൂർണതയുള്ള ഒരു സന്ദേശകാവ്യമെന്ന് മയൂരസന്ദേശത്തെ വിശേഷിപ്പിക്കാം.*(വിശദപഠനം മൊഡ്യൂൾ – 5 ൽ ചേർത്തിരിക്കുന്നു)*

മയൂരസന്ദേശത്തിന്റെ പ്രചാരവും അതിന്റെ കർത്താവിന് ലഭിച്ച പ്രശസ്തിയും അംഗീകാരവും കണ്ടിട്ട്, കേരളത്തിൽ സന്ദേശകാവ്യങ്ങളുടെ ഒരു കുത്തൊഴുക്കുതന്നെയുണ്ടായി. ഈ അനാശാസ്യഗതിയെ നിയന്ത്രിക്കാൻ ശീവൊള്ളി നമ്പൂതിരി 1897–ൽ ദാത്യുഹസന്ദേശം എന്നൊരു കൃതി രചിക്കുകയുണ്ടായി. സന്ദേശഹരനെ തെരഞ്ഞെടുക്കുന്നതുമുതൽ കാവ്യാവസാനം വരെ നർമ്മരസം തുളുമ്പിനില്ക്കുന്ന ദാത്യുഹസന്ദേശം ദുസ്സഹമായത്തീർന്ന മലയാളസന്ദേശകാവ്യങ്ങളുടെ ഉച്ഛൃംഖലമായ കാടുകയറ്റത്തിനുകൊടുത്ത ശിക്ഷയായിരുന്നുവെന്ന് ചമ്പക്കുളം അപ്പുക്കുട്ടൻപിള്ള അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അന്ത്യത്തിലും ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിലുമായി നിരവധി സന്ദേശകാവ്യങ്ങൾ ഭാഷയിലുണ്ടായി. കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാന്റെ 'ഹംസസന്ദേശം', മൂലൂരിന്റെ 'കോകില സന്ദേശം', 'ശുകസന്ദേശം' കൂട്ടുകവിതയായ 'പികസന്ദേശം', പി.ജി. രാമയ്യരുടെ 'വിപ്രസന്ദേശം', രാമവർമ്മ വലിയരാജയുടെ 'ഭ്രമരസന്ദേശം', കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണിയുടെ 'കപോതസന്ദേശം', കെ.അയ്യപ്പന്റെ 'റാണിസന്ദേശം', കെ. രാഘവന്റെ 'ഇന്ദിന്ദിരസന്ദേശം' എന്നിവ അവയിൽ ചിലതാണ്.

വേറിട്ട സ്വഭാവങ്ങൾ

മേഘസന്ദേശത്തിലെ മുഖ്യരസം വിരഹവിപ്രലംഭമാണ്. അനുകർത്താക്കളും ആ രസത്തിനാണ് സന്ദേശകാവ്യങ്ങളിൽ പ്രാമുഖ്യം കൊടുത്തിട്ടുള്ളത്. അതിൽ നിന്നു മാറിയിട്ടുള്ളവർ വളരെ കുറച്ചുപേർ മാത്രമാണ്. കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണിയുടെ 'കപോതസന്ദേശം', മൂലൂരിന്റെ 'കോകിലസന്ദേശം', കെ. രാഘവന്റെ 'ഇന്ദിന്ദിരസന്ദേശം' എന്നിവയിൽ വാത്സല്യവും ശീവൊള്ളിയുടെ ദാത്യൂഹസന്ദേശത്തിൽ ബീഭത്സവും മൂലൂരിന്റെ തന്നെ ശുകസന്ദേശത്തിൽ കരുണവുമാണ് രസം. ഇതുപോലെ സ്ത്രീ പുരുഷന് സന്ദേശമയയ്ക്കുന്ന കൃതികളും വളരെക്കുറച്ചേയുള്ളൂ. പി.ജി. രാമയ്യരുടെ 'വിപ്രസന്ദേശം', ഒടുവിലിന്റെ 'കടാക്ഷസന്ദേശം', കെ. രാഘവന്റെ 'ഇന്ദിന്ദിര സന്ദേശം' എന്നിവയാണ് അവ. മന്ദാക്രാന്ത വൃത്തത്തിൽനിന്നു മാറിയിട്ടുള്ള ചില സന്ദേശകാവ്യങ്ങളും കാണുന്നു. രാമനെഴുത്തച്ഛന്റെ ഭൃംഗസന്ദേശം (സ്രഗ്ധര), മൂലൂരിന്റെ കോകിലസന്ദേശം (ശാർദ്ദൂല വിക്രീഡിതം), പെട്ടരഴിയത്തിന്റെ ഒരു സന്ദേശം (എട്ടു സംസ്കൃത വൃത്തങ്ങൾ) എന്നിവയാണ് മറ്റു സംസ്കൃത വൃത്തങ്ങളിലുള്ളവ. മൂലൂരിന്റെ ശുഭസന്ദേശം (കുറത്തിപ്പാട്ട്), കെ. അയ്യപ്പന്റെ റാണി സന്ദേശം (മഞ്ജരി) എന്നിവ ഭാഷാ വൃത്തങ്ങളിലാണ്.

സന്ദേശകാവ്യ പ്രസ്ഥാനം സവിശേഷതകൾ

ഓരോ കലാരൂപത്തിനും അതിന്റേതായ വ്യക്തിത്വമുണ്ട്. സന്ദേശകാവ്യങ്ങൾക്കു തമ്മിൽ ഇതിവൃത്തത്തിൽ വൈവിധ്യം കുറവാണെങ്കിലും രൂപപരമായി സന്ദേശകാവ്യങ്ങൾക്കു വ്യതിരിക്തമായ ഘടനയുണ്ട്.

സന്ദേശകാവ്യം ഒരു ഏകാംഗാഭിനയമാണ്. അതിൽ മുഖ്യമായും മൂന്നു കഥാപാത്രങ്ങളേ ഉള്ളൂ. വിരഹിയായ കാമുകൻ, അയാളിൽ നിന്നു വിരഹം ഭവിച്ച കാമുകി, സന്ദേശവാഹകൻ. ഇതിൽ കാമുകി കൃതിയുടെ കർമ്മരംഗത്തില്ല. അവളെപ്പറ്റി കാമുകൻ പറയുന്നതു മാത്രമേ ഉള്ളൂ. സന്ദേശഹരൻ കേട്ടുനില്ക്കുന്നതല്ലാതെ പ്രവർത്തിക്കുന്നില്ല – അങ്ങനെ സന്ദേശകാവ്യം ഒരു ഏകാംഗാഭിനയമാകുന്നു – നായകന്റെ മാത്രം ഉത്കണ്ഠകൾ.

സന്ദേശകാവ്യം ഒരു ഏകാംഗഭാഷണം കൂടിയാണ്. കാവ്യത്തിന്റെ ആദിയിൽ വിഷയാവതരണത്തിനായി കവിചേർക്കുന്ന രണ്ടുമൂന്നു പ്രസ്താവനാശ്ലോകങ്ങളൊഴിവാക്കിയാൽ, ബാക്കിയൊക്കെ കാമുകന്റെ ഭാഷണമാണ്. വിരഹത്തേപ്പറ്റിയുള്ള പ്രസ്താവം മുതൽ സന്ദേശഹരനുള്ള ആശംസവരെ എല്ലാം അയാൾതന്നെ പറയുന്നു. സന്ദേശകാവ്യത്തിലെ മുഖ്യപ്രമേയത്തിന്, അതായത് കാമുകന്റെ വിരഹത്തിനും അതിന്റെ ഫലമായ ദുഃഖത്തിനും കാവ്യാവസാനത്തിലും പരിഹാരമുണ്ടാകുന്നില്ല. ഗ്രീക്കു നാടകങ്ങളെപ്പറ്റി പറയുന്ന 'ഐക്യത്രയം' ഏറ്റവും സഫലമായി ദീക്ഷിക്കുന്ന സാഹിത്യ രൂപമാണ് സന്ദേശകാവ്യം : കർമ്മരംഗത്ത് ഒരൊറ്റ കഥാപാത്രം – നായകൻ, കാവ്യ കർമ്മത്തിൽ ഒരൊറ്റ കാര്യം മാത്രം – കാമുകന്റെ വിരഹാതുരത, കാവ്യത്തിൽ ഒരൊറ്റ രംഗം മാത്രം – വിരഹിയെത്തിപ്പെടുന്ന സ്ഥലം. രൂപപരമായി ഇത്രയധികം 'ഏകാഗ്രത'യുള്ള മറ്റൊരു സാഹിത്യരൂപം ഉണ്ടോയെന്നുതന്നെ സംശയമാണ്. അഥവാ സാങ്കേതികമായ വ്യതിരക്തത സന്ദേശ കാവ്യത്തിനു വേണ്ടുവോളമുണ്ട്. ഇതിവൃത്തപരമായി വൈസാദൃശ്യമില്ലാതെപോയത് ഒരുപക്ഷേ, ആ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ അത്യധികമായ ഏകാഗ്രതകൊണ്ടുണ്ടായ പരിമിതിയാകാം. രൂപപരകമായ ഏകാഗ്രതയുടെ നിറവിൽ ഭാവപരമായും അവ ഏകാഗ്രമായിപ്പോയെന്നു കരുതേണ്ടിയിരിക്കുന്നുവെന്ന് പ്രഫ. ഗോപിക്കുട്ടൻ വ്യക്തമാക്കുന്നു.

ലക്ഷ്മീദാസന്റെ ശുകസന്ദേശകാവ്യത്തിനു വരവർണ്ണിനിയെന്ന വ്യാഖ്യാനം രചിച്ച ധർമ്മഗുപ്തൻ, സന്ദേശകാവ്യത്തിൽ കവി പന്ത്രണ്ടു വിഷയങ്ങളിൽ മനസ്സിരുത്തേണ്ടതാണെന്നു പറയുന്നതായി ഉള്ളൂർ കേരളസാഹിത്യ ചരിത്രത്തിൽ രേഖപ്പെടുത്തിക്കാണുന്നു. ധർമ്മഗുപ്തൻ പറയുന്ന പന്ത്രണ്ടു വിഷയങ്ങൾ ഇവയാണ്.

1. ആദിവാക്യം – വിരഹാവസ്ഥയെപ്പറ്റിയുള്ള പ്രസ്താവന.
2. ദൗത്യയോജനം – സന്ദേശവാഹകനെ കണ്ടെത്തി സമ്മതിപ്പിക്കുന്നു.
3. പ്രജ്യങ്ഗവർണനം – വഴിയുടെ ഓരോ ഭാഗവും വർണിക്കുക.
4. പ്രാപ്യദേശവർണനം – എത്തിച്ചേരേണ്ട സ്ഥലത്തിന്റെ വർണനം
5. മന്ദിരാഭിജ്ഞാനം – നായികാഗൃഹത്തെപ്പറ്റിയുള്ള വിവരങ്ങൾ
6. പ്രിയാസന്നിവേശ വിമർശനം – നായികയുടെ ഇന്നത്തെ അവസ്ഥയെ പ്പറ്റിയുള്ള സങ്കല്പങ്ങൾ, അവളുടെ സൗന്ദര്യം.
7. അന്യരൂപതാപത്തിസംഭാവന – നായികയ്ക്കു വന്നുചേർന്ന ദുഃഖം.
8. അവസ്ഥാ വികല്പങ്ങൾ – ദൂതൻ നായികയെ കാണുമ്പോൾ അവൾ എന്തുചെയ്യുകയാവും എന്ന് സങ്കല്പിച്ചു പറയൽ.
9. വചനാരംഭം – നായികയെകണ്ട് സന്ദേശം പറയാൻ ഉചിതമായ സന്ദർഭം ഏതെന്നറിയിക്കുന്നത്.
10. സന്ദേശവചനം – നായക സന്ദേശം
11. അഭിജ്ഞാനദാനം – നായികാനായകന്മാർക്കു മാത്രം അറിയാവുന്ന അടയാളവാക്യം നൽകൽ.
12. പ്രമേയ പരിനിഷ്ഠാവനം – സന്ദേശവാഹകനു മംഗളം ആശംസിച്ചുകൊണ്ടുള്ള കാവ്യാവസാനം.

എന്നാൽ ഇവയിൽ പല ഘടകങ്ങളുടെയും അഭാവവും ഏറ്റക്കുറച്ചിലുകളുമൊക്കെ നമ്മുടെ സന്ദേശകാവ്യങ്ങളുടെ സൂക്ഷ്മവിചിന്തനത്തിൽ കാണാൻ സാധിക്കും.

സന്ദേശകാവ്യങ്ങൾ ഇന്നു നമ്മുടെ സാഹിത്യമണ്ഡലത്തിൽനിന്നും ഏതാണ്ടു പൂർണ്ണമായും അപ്രത്യക്ഷമായിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. നാളെകളിൽ വീണ്ടും ഊർജ്ജസ്വലതയോടെ പരിശോധിക്കുന്ന ഒരു കാവ്യമായി ഇതു വളർന്നുവരാനുള്ള സാധ്യതകളും കുറവാണ്. മേഘസന്ദേശത്തിന്റെ രൂപം അനുകരിച്ചാണ് ഇത്തരം കാവ്യങ്ങളുണ്ടായതെങ്കിലും അവയ്ക്കൊന്നിനും കാളിദാസ പ്രതിഭയോട് അടുത്തെത്താൻപോലും കഴിഞ്ഞില്ല. കാലാന്തരത്തിൽ സന്ദേശകാവ്യ പ്രസ്താവത്തിനു നഷ്ടമായ അന്തർഭാവഗൗരവം, വ്യക്തിഗതമായ കാവ്യാനുഭവങ്ങൾ എന്നിവ മറ്റു കാവ്യരൂപങ്ങളിലൂടെ മലയാളത്തിൽ ആവിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. വ്യക്തിഗതമായ അനുവങ്ങളുടെ കവിതയായ റൊമാന്റിക് കവിത ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഇവിടെ പ്രചാരം നേടിയതോടെ സന്ദേശകാവ്യങ്ങൾക്കു പ്രസക്തി നഷ്ടമാവുകയും ചെയ്തു.

ഇന്നത്തെ സാഹചര്യത്തിൽ ഈ കാവ്യമാതൃകയുടെ ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പിനെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്നത് വലിയ

അബദ്ധമായിരിക്കും. കാലത്തിനു യോജിക്കാത്ത ഒരു സാഹിത്യ മാതൃകയായി, അവഗണനയേറ്റുവാങ്ങുവാൻ ഈ പ്രസ്ഥാനത്തെ വിട്ടുകൊടുക്കുന്നതിനു തുല്യമാവും അത്. സന്ദേശകാവ്യ പ്രസ്ഥാനം അതു സജീവമായിരുന്ന ഒരുകാലത്തു ഫലപ്രദമായി അനുവാചകരോട് സംവദിക്കുകയുമുണ്ടായി. ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശവും മയൂരസന്ദേശവും തീർച്ചയായും മലയാളകാവ്യശാഖയ്ക്ക് സന്ദേശകാവ്യപ്രസ്ഥാനത്തിലൂടെ വന്നുചേർന്ന പുണ്യമാണ്.

ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശം

ആര്യന്മാരുടെ സംഘടിതമായ അധിനിവേശത്തിനുശേഷം ഇവിടെ പ്രവൃദ്ധമായിത്തീർന്ന മണിപ്രവാള സംസ്കാരത്തിൽ പിറന്നുവീണ പക്വഫലമാണ് ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശം. വൈഷ്ണവമതത്തിന്റെ ബഹുമുഖമായ വളർച്ച കുലശേഖര ഭരണകാലത്തിന്റെ ഒരു പ്രത്യേകതയായിരുന്നു. കേരളത്തിൽ ക്ഷേത്രനിർമ്മാണം ഒരു കലയായി രൂപം കൊണ്ടത് ഈ കാലഘട്ടത്തിലാണ്. ദേവദാസീസമ്പ്രദായത്തിന് ആരംഭം കുറിച്ചതും ഇതേതുടർന്നായിരുന്നു.

മലയാളത്തിന്റെ സ്വന്തമെന്ന് വിശേഷപ്പിക്കാവുന്ന പാട്ടുകൾ ദ്രമിസസംഘാതാക്ഷരനിബദ്ധമാണെങ്കിൽ, സംസ്കൃതവുമായുള്ള ബാന്ധവം കൊണ്ട് മലയാളത്തിനു കൈവന്ന നേട്ടമാണ് മണിപ്രവാളകൃതികൾ. എഴുത്തച്ഛനു മുമ്പുള്ള കാലഘട്ടത്തെ മണിപ്രവാളകാലഘട്ടമായിതന്നെ വിശേഷിപ്പിക്കാം. ആട്ടപ്രകാരം,ലീലാതിലകം, ഉണ്ണിയാടി ചരിതം, ഉണ്ണിയച്ചീചരിതം, ഉണ്ണിച്ചിരുതേവി ചരിതം. രാമായണം ചമ്പു, വൈശികതന്ത്രം, കൗണോത്തര, ചന്ദ്രോത്സവം, ഉണ്ണുനീലി സന്ദേശം എന്നീ കൃതികളെല്ലാം, മണിപ്രവാളകാലഘട്ടത്തിന്റെ സംഭാവനകളാണ്. ഇപ്രകാരം രൂപം കൊണ്ട മണിപ്രവാളകാല സാഹിത്യത്തിനും സംസ്കാരത്തിനും സർവ്വഥാ പ്രതിനിധീഭവിക്കുന്ന രൂപഭാവസുന്ദരമായ ഒരു കാവ്യമാണ് ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശം. വൈശികതന്ത്രം മുതൽ ചന്ദ്രോത്സവംവരെ നീണ്ടുകിടക്കുന്ന മണിപ്രവാളമാർഗ്ഗത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രകാശവത്തായ ദീപസ്തംഭവുമാണത്.

‘ കൈരളീദേവിയുടെ അനർഘങ്ങളായ കണ്ഠാഭരണങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശത്തിന് അത്യന്ത മഹനീയമായൊരു സ്ഥാനമാണുള്ളത്. കേരളത്തിലെ സംസ്കൃത സന്ദേശങ്ങളിൽ ‘ശുക’ ത്തിനുള്ള സ്ഥാനമേതോ അതുതന്നെയാണ് മണിപ്രവാള സന്ദേശത്തിൽ ‘ ഉണ്ണുനീലിക്കുള്ളത് എന്ന് ഉള്ളൂർ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

ഏതെങ്കിലും അനിവാര്യ സാഹചര്യത്തിന്റെ സമ്മർദ്ദംമൂലം നായികയിൽ നിന്ന് അകന്നു കഴിയേണ്ടിവരുന്ന നായകൻ, വിരഹതാപത്തിനൊരുപശാന്തിയെന്ന നിലയ്ക്ക് വിദൂരവർത്തിയായ തന്റെ പ്രിയതമയ്ക്ക് ഒരു സന്ദേശം കൊടുത്തയയ്ക്കുന്നു. അതാണ് പൊതുവെ പറഞ്ഞാൽ, സന്ദേശകാവ്യങ്ങളുടെ പ്രമേയം. നായകൻ, നായിക സന്ദേശഹരൻ, സന്ദേശവാക്യം എന്നീ നാലു ഘടകങ്ങൾ ഇതിൽ പ്രധാന പങ്കുവഹിക്കുന്നു. കവി ആരാണെന്ന് അറിയണമെന്നില്ല. പക്ഷേ, കാവ്യത്തിന്റെ പ്രതിപാദന ശൈലിയും രചനാസങ്കേതങ്ങളും മറ്റും കവിഹൃദയം ഗ്രഹിക്കുവാൻ ഒട്ടൊക്കെ സഹായകമാകാറുണ്ട്. മേഘദൂതം. ശുകസന്ദേശം, മയൂരസന്ദേശം തുടങ്ങിയ സന്ദേശകാവ്യങ്ങളുടെയെല്ലാം കവികളെപ്പറ്റി വ്യക്തമായി അറിയാൻ കഴിയുന്നുണ്ട്. കാളിദാസനും ലക്ഷ്മീദാസനും തൊട്ട് കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ വരെയുള്ള മിക്ക കവികളും സുവിദിതരാണ്. എന്നാൽ മണിപ്രവാള സന്ദേശകാവ്യമായ ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശത്തിന്റെ കവി ആരാണെന്നതിനേക്കുറിച്ച് ഇനിയും വ്യക്തമായ തെളിവ് ലഭിച്ചിട്ടില്ല. സാഹിതീയവും സാമൂഹികവും ചരിത്രപരവുമായി ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശം പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നു.

രചനാ കാലം

ഈ സന്ദേശകാവ്യത്തിന്റെ രചനാകാലത്തെപ്പറ്റി പണ്ഡിതമാർക്ക് വിഭിന്നമതങ്ങളാണുള്ളത് കൃതിയിലെ ജ്യോതിഷപരാമർശങ്ങൾ, കലിദിന സൂചനകൾ, ശുക സന്ദേശത്തിലെ ഉദ്ധൃതപദ്യങ്ങൾ, ചരിത്രവസ്തുതകൾ എന്നിവ ആഭ്യന്തര തെളിവുകളാണ്.

‘ആസ്ഥാലോകേ വിപുലമനസാ’ ‘ കുലപുരീം കൂപകാധീശ്വരാണാം’ ‘ പുനർദ്ദർശനാനന്ദലക്ഷ്മീ’ തുടങ്ങിയ ശുകസന്ദേശപ്രയോഗങ്ങൾ കാലഗണനയ്ക്കു സഹായമായിപ്പരിഗണിക്കാവുന്നതാണ്. ശുകസന്ദേശത്തിന്റെ കാലം കൊ:വ: 500–നും 524–നും മദ്ധ്യേയാണെന്നു വ്യക്തമാകുന്നുണ്ട്. അതിനാൽ ശുക സന്ദേശത്തിന്റെ നിർമിതിക്കു ശേഷമാണ് കാവ്യത്തിന്റെ കാലമെന്ന് ഊഹിക്കാം.

‘ അഞ്ചാം പക്കം വരമിതുതുലോം, വാരവും........ ’ (ശ്ലോ 35) എന്നാരംഭിക്കുന്ന പദ്യവും ഉത്തരഭാഗത്തിലെ 70–ാം ശ്ലോകവും ജ്യോതിഷ സൂചന നൽകുന്നതാണ്. എന്നാൽ ഈ പദ്യങ്ങളെ അടിസ്ഥാനമാക്കി മഹാകവി ഉള്ളൂർ, ഇളംകുളം കുഞ്ഞൻപിള്ള, ആറ്റൂർ കൃഷ്ണപ്പടിഷാരടി, സാഹിത്യ പഞ്ചാനനൻ എന്നിവർ ഏകാഭിപ്രായക്കാരല്ല! പതിമൂന്നാം ശതകത്തിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധം മുതൽ സന്ദേശകാവ്യ പ്രസ്ഥാനം ഭാഷയിലാവിർഭവിച്ചുവെന്ന് മിക്ക ചരിത്രഗവേഷകരും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ‘ഉണ്ണിച്ചിരുതേവീ നിന്മേലൊരു സന്ദേശപ്പാട്ടൊണ്ടതു കേൾക്കെന്റിത്ഥം’ എന്നിങ്ങനെ 13–ാം ശതകത്തിലുണ്ടായി എന്നു കരുതപ്പെടുന്ന ‘ ഉണ്ണുച്ചിരുതേവീ’ യിലെ ഒരു പരാമർശം ഇതിനുപോദ്ബലകമായി ഇളംകുളം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നുമുണ്ട്. ലക്ഷ്മീദാസന്റെ ശുകസന്ദേശം 14–ാം ശതകത്തിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിലാണ് വിരചിതമായത്. പിന്നീടാണ് ഉണ്ണുനീലിയും കോകസന്ദേശവും.

കൃതിയിൽ നിന്നു ലഭ്യമാകുന്ന ചരിത്രവസ്തുതകൾ കാലഗണനയ്ക്ക് അവലംബിക്കാവുന്ന മറ്റൊരു തെളിവാണ്. സന്ദേശഹരനായ സർവ്വാംഗനാഥൻ ആദിത്യവർമ്മ, വേണാട്ടുരാജാവും സന്ദേശഹരന്റെ ജ്യേഷ്ഠനുമായ ഇരവിവർമ്മ, ഓടനാട്ടുരാജവായ ഇരവിവർമ്മ, ചെറുകര, കുറുങ്ങാട്ട്, മുത്തൂറ്റ് മുതലായ ദേവദാസീഗ്രഹങ്ങളുടെ പാരമ്പര്യസവിഷേതകൾ, തുലുക്കൻപട മാമ്പള്ളിപ്പണ്ടാരത്തിൽ, ചിറവാമന്നനായ രാജശേഖരൻ, ഇളമണ്ണിക്കരച്ചേരി, തെക്കുംകൂർ രാജാവായ രാജവർമ്മ എന്നീ പരാമർശങ്ങളുടെ ചരിത്രപരമായ പ്രധാന്യം കണക്കിലെടുക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഈ ചരിത്രപുരുഷന്മാരെയും ഇതരചരിത്രവസ്തുതകളെയും ഗവേഷണബുദ്ധ്യാ പരിശോധിക്കുന്നത് കൃതിയുടെ കാലനിർണ്ണയത്തിന് ഏറെ സഹായകമാണ്.

പ്രസ്താവനാശ്ലോകത്തിൽ കാണുന്ന അംഗരാഗം' പൂർവ്വസന്ദേശാരംഭപദ്യത്തിലെ 'തണ്ടാർമാതു' എന്നീ പ്രയോഗങ്ങൾ കലിദിന സൂചനയാണെന്നും അതനുസരിച്ച് രചനാകാലം കൊ: വ: 516 – ന് അടുപ്പിച്ചാണെന്നും ചിലർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

ഉത്തര സന്ദേശം 70–ാം ശ്ലോകത്തിൽ 'ആശ്വസന്തീ' എന്നു പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത് 'ആശ്വസതി' എന്നാണ് വേണ്ടതെന്നു 'ലീലാതിലക' കാരൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതിനാൽ, ഉണ്ണുനീലി സന്ദേശം 'ലീലാതിലക'ത്തിന്റെ മുമ്പാണെന്നും അനുമാനിക്കണം. ലീലാതിലകത്തിന്റെ കാലം 14–ാം നൂറ്റാണ്ടാണ്. പല പണ്ഡിതമതങ്ങളും അപഗ്രഥിച്ച് നിർദ്ധാരണം ചെയ്തിട്ട് സന്ദേശകാലം എ.ഡി. 1350–നും 1365–നും ഇടയ്ക്കായിരിക്കണമെന്ന് ഇളംകുളം അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ചുരുകത്തിൽ 'ശുകസന്ദേശ' ത്തിനു ശേഷവും ലീലാതിലകത്തിന്റെ രചനയ്ക്കു മുമ്പുമായിരിക്കണം ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശത്തിന്റെ കാലമെന്ന് തീർത്തുപറയാം.

കവിയും നായകനും

ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശത്തിന്റെ കവിയെക്കുറിച്ചോ നായകനെപ്പറ്റിയോ വ്യക്തമായ വിവരമൊന്നും കാണുന്നില്ല. സന്ദേശഹരന്റെയും നായികയുടെയും പേരുകൾ യഥാക്രമം ആദിത്യവർമ്മയെന്നും ഉണ്ണുനീലിയെന്നും രേഖപ്പെടുത്തുമ്പോൾ, നായകന്റെ നാമം വെളിപ്പെടുത്തുന്നില്ല .സാധാരണ സന്ദേശകാവ്യങ്ങൾക്ക് സന്ദേശഹരനുമായി ബന്ധിപ്പിച്ചാണ് ഗ്രന്ഥനാമം നൽകാറുള്ളത്. ഇവിടെ നായികാപ്രധാനമാണ് ഗ്രന്ഥസംജ്ഞ. ഗൗരവബുദ്ധിയോടെ രചിച്ച ഒരു കൃതിയല്ല ഇതെന്നു പോലും ചിലർ സംശയിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശത്തെ ഒരു ഹാസ്യകവനമായി രസികരഞ്ജിജിനി പത്രാധിപരും ആർ. നാരായണപ്പണിക്കരും മറ്റും ചിത്രീകരിച്ചത്. 'മുണ്ടയ്ക്കൽ സന്ദേശം ഒരു മുഴുത്തചിരിയെന്നു വിശേഷിപ്പിച്ച കുട്ടികൃഷ്ണമാരാർക്കു സന്ദേശത്തിലെ പ്രൗഢമായ 'നർമ്മബോധമർമ്മം' ഗ്രഹിക്കാൻ വിഷമമുണ്ടായില്ല. മണിപ്രവാളചമ്പുക്കളെ മാതൃകയാക്കുന്ന കവി, മേഘസന്ദേശത്തെ തീർത്തും അനുകരിക്കുവാൻ തയ്യാറാകുന്നില്ല. ശുകസന്ദേശം കവിക്ക് അവലംബമായിട്ടുണ്ടാവണം. പക്ഷേ, ശുകസന്ദേശത്തെ അപഹസിക്കുവാൻ വേണ്ടി ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശകാരൻ ഒരു ഹാസ്യകവനസൃഷ്ടി നടത്തിയെന്നു പറയുന്നത് യുക്തിസഹമല്ല.

മുണ്ടയ്ക്കൽത്തറവാട്ടിലെ ഉണ്ണുനീലിയാണ് നായിക. എന്നാൽ നായകനാരെന്നതിനെപ്പറ്റിയും കവിയും നായകനും ഒരാൾ തന്നെയോ എന്നതിനെക്കുറിച്ചും ധാരളം ചർച്ചകൾ നടന്നുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഒരു ഭാവകാവ്യമായ സന്ദേശകാവ്യത്തിലെ നായകൻ കവിസങ്കല്പം മാത്രമാകാം. കവിയുടെ ആത്മാംശത്തിനു വിലകൊടുക്കാതെ വിധുരഭാവങ്ങളുണർത്തുന്ന ഒരു സന്ദേശകാവ്യത്തിനു ജന്മംനൽകാൻ സാദ്ധ്യമല്ലല്ലോ, അതിനാൽ നായക സങ്കല്പത്തിലൂടെ നാം എത്തിച്ചേരുന്നത് കവിയിൽത്തന്നെയാണ്.

കവി ആരാണെന്നതിനെപ്പറ്റി പണ്ഡിതന്മാർ പറഞ്ഞു വച്ചിട്ടുള്ള അഭിപ്രായങ്ങൾ ഇവിടെ പരിശോധനാർഹമാണ്. മഹാകവി ഉള്ളൂരിന്റെ അഭിമതങ്ങൾ ഇപ്രകാരം സംഗ്രഹിച്ചുപറയാം. നായകനും കവിയും ഒരാളല്ലെന്നും നായകൻ ഉണ്ണുനീലിയുടെ ആദ്യത്തെ ഭർത്താവായ മണികണ്ഠനെന്ന രാജാവുതന്നെയാണെന്നും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണാനന്തരം ഒരു ചാക്കിയാർ ആ സ്ത്രീയെ പരിഗ്രഹിച്ചുവെന്നും തന്റെ പ്രിയതമ നിർബന്ധിക്കയാൽ, അദ്ദേഹം പ്രസ്തുത സന്ദേശം രചിച്ചുവെന്നുമാണ് ചിലർ സങ്കല്പിക്കുന്നത്. ഈ സങ്കല്പത്തിന് ഒരു ഉപപത്തിയുമില്ല. 'ഒരുകരം കൊണ്ടു താൻ പൊത്തയിത്വാ' 'മാടമ്പീനാമവിടെ വസതാം' ഇങ്ങനെ ചില സംസ്കൃതീകൃതങ്ങളായ ഭാഷാപദങ്ങൾ ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശത്തിൽ കാണുന്നുണ്ടെന്നും അവ ഫലിതപ്രിയന്മാരായ ചാക്കിയാരന്മാരിൽ ഒരാളെ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുകയുള്ളുവെന്നും അവർ വാദിക്കുന്നു. ലീലാതിലകത്തിലെ 'സന്ദർഭേ സംസ്കൃതീ കൃതാ ച' എന്ന സൂത്രം കൊണ്ടു ഫലിതത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചല്ലാതെയും ഭാഷാപദങ്ങളെ സംസ്കൃതീകരിക്കാമെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നതിനു പുറമേ ചാക്കിയാന്മാർ മാത്രമല്ല അത്തരത്തിലുള്ള ശ്ളോകങ്ങൾ രചിച്ചിരുന്നത് എന്നും വ്യക്തമാകുന്നു. കൊല്ലത്തു രവിവർമ്മയുടെ സദസ്സിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു നമ്പൂതിരിയും ഉണ്ണുനീലിയുടെ തോഴിയായ ചെറിയതിന്റെ ഭർത്താവുമായിരുന്നു കവിഎന്ന് മറ്റൊരു മതവുമുണ്ട്. ചെറിയതിന്റെ നിർബന്ധംമൂലം ഉണ്ണുനീലിയിൽ നിന്ന് സമ്മാനം വാങ്ങുവാനുള്ള ആഗ്രഹം ഹേതുവായാണ് കാവ്യരചനയ്ക്കൊരുമ്പെട്ടതെന്നും ഒരു പ്രസ്താവമുണ്ട്. ഇത്രയും പറഞ്ഞിട്ട് സന്ദേശത്തിലെ നായകനും കവിയും ആയ സരസൻ വടക്കുംകൂറിലെ ഒരു

ഇളമുറത്ത മ്പുരാനാണെന്ന് മഹാകവി അനുമാനിക്കുന്നു(കേരളസാഹിത്യചരിത്രം,വാല്യം–1). നായകനും നായികയ്ക്കും മാത്രമറിയാവുന്ന അവരുടെ ചില ദാമ്പത്യ ജീവിതരഹസ്യങ്ങൾ ഉത്തരസന്ദേശത്തിലെ 94,95,96 എന്നി ശ്ളോകങ്ങളിൽ അടയാളങ്ങളാക്കി കാണിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നും, അവ അവരിൽനിന്ന് 'അന്യ നായ ഒരാൾക്ക് അറിയാൻ കഴിയില്ലല്ലോ എന്നും ഉള്ളൂർ തുടർന്നു പറയുന്നത് തീർത്തും അശക്തമായ ഒരു വാദമാണ്. 'യത്സത്യം തൽഭവതു പൂണർതം നാൾ പിറന്നെങ്ങൾ കാന്തൻ 'എന്ന പദ്യത്തിന് നായ കന്റെ ജന്മനക്ഷത്രം പുണർതമാണെന്നും അതിനാൽ നായകനും കവിയും ഒരാളാണെന്നും മഹാകവി പ്രസ്താവിക്കുന്നതും സ്വീകാര്യമായ നിരീക്ഷണമല്ല.

കവി, നായികയുടെ ഒരു കാമുകനായിരുന്നില്ലേയെന്നാണ് ഇളംകുളം അഭ്യൂഹിക്കുന്നത്. 'കവിയും നായ കനും ഒരാളാണെങ്കിൽ. 'ദയിത' യുടെ അടുത്തിരുന്നു കവി ചൊല്ലിക്കേൾപ്പിക്കുമ്പോൾ മാരജ്വരം പിടി പൊടാൻ കാരണമില്ലല്ലോ. 'മണികണ്ഠന്റെ പുണാരത്തെ ആശ്രിത വർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട കവി കാമിക്കുമോ എന്നു സംശയമുണ്ടാകുന്നുവെങ്കിലും.'ദേവന്റെ കളത്ര' ങ്ങളായ ദേവവാസികൾ എല്ലാവർക്കും ദയിതകളും പ്രാണനാഥകളുമാകയാൽ 'ദയിതേ' എന്ന സംബോധനകൊണ്ടു മാത്രം ഭർത്താവാണെന്ന് അനുമാനി ക്കുക പൂർണ്ണമായും ശരിയല്ലെന്ന് ഇളംകുളം അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതു സംഗതമാണ്. കവിയെക്കുറിച്ചു ലഭി ക്കുന്ന ആഭ്യന്തര വിവരങ്ങൾ ഇപ്രകാരം സംഗ്രഹിച്ചുപറയാം.

1. മാരജ്വര പരവശനെങ്കിലും ഗംഭീരഭാവം കലർന്ന കവി.
2. പ്രതിഭയും അഭ്യാസവും തികഞ്ഞ വ്യക്തി
3. ചരിത്രസംഭവങ്ങൾ, ഭൂമിശാസ്ത്രം, വിവിധ ഭാഷകൾ, കലകൾ എന്നിവയിൽ അവഗാഹം നേടിയ കവി.
4. സംഗീതാദികലകൾ പോലെ തന്നെ ജ്യോതിഷവും അനായാസം കൈകാര്യം ചെയ്യാനുള്ള നൈപുണ്യം.
5. രാജകുടുംബങ്ങളുമായുണ്ടായിരുന്ന സുദൃഢബന്ധം
6. ദേവദാസികളോടുള്ള മമത
7. വേണാട്, ഓടനാട്, തെക്കുംകൂർ, വടക്കുംകൂർ, എന്നീ രാജ്യവാസികളെപ്പറ്റി മതിയായ അവബോധം.
8. നദികൾ, നടക്കാവുകൾ, തുറമുഖം, അങ്ങാടികൾ എന്നിവ വർണ്ണിക്കാനുള്ള പാടവം.
9. ക്ഷേത്രങ്ങളും കൊട്ടാരങ്ങളും സംബന്ധിച്ച വിവരങ്ങളെല്ലാം അറിയുന്ന വ്യക്തി.
10. കേരളത്തിലെ മിക്ക നഗരങ്ങളും രാജപാതകളും സുവിദിതനായ കവി.

സാഹിത്യാദികലകളെ ഔദാര്യപൂർവ്വം പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ച വേണാട്ടിലെ രാജാവായിരുന്ന ഇരവിവർമ്മന്റെ ആസ്ഥാനസദസ്സിലെ കവികളിൽ ഒരാളിയിരുന്നിരിക്കണം ഉണ്ണുനീലി സന്ദേശത്തിന്റെ കർത്താവ് എന്നു വേണമെങ്കിൽ ഊഹിക്കാം.

ഭാവനാസമ്പന്നനായ ഒരു കവി എന്നു മാത്രം സന്ദേശകാരനെ വിശേഷിപ്പിച്ചാൽ പോരാ. വേണാട്ടിലെ ഇളയ രാജാവായ ആദിത്യവർമ്മയെ ദൂതവാഹകനാക്കുവാൻ തക്ക ധീരസാഹസികത പ്രദർശിപ്പിച്ച ഈ കവി ഒരനുഗൃഹീത ചരിത്രഗവേഷകൻ കൂടിയായിരുന്നു; ഒപ്പം കൊട്ടാരവുമായി അടുത്തബന്ധം പുലർത്തി യിരുന്ന ഒരു മാന്യവ്യക്തിയും.

സാഹിത്യഗുണം*

ഒരു സാഹിത്യകൃതിയെന്ന നിലയ്ക്ക് ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശത്തിന്റെ സ്ഥാനം അദ്വിതീയമാണ്. ശബ്ദാർഥ ങ്ങളിൽ ഇതിൽ കൂടുതൽ നിഷ്കർഷയും ലാവണ്യവും ദീക്ഷിച്ചിട്ടുള്ള കവികൾ ചുരുക്കമാണ്. ബാഹ്യപ്ര കൃതിയും അന്തസ്സ്വത്വവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാവനയിൽ ഒരു പോലെ സാരസ്യം കൈക്കൊണ്ടു കാവ്യകാ മിനിയുടെ ബാഹ്യാന്തഃസ്വരൂപങ്ങളെ മനോഹരമാക്കിച്ചെയ്യുന്നു. കേരളത്തിലെ പ്രകൃതിവിലാസങ്ങളും ഇവിടത്തെ ജീവിതരീതിയിലുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യവും രസികതയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാവ്യദർപ്പണത്തിൽ ചമൽക്കാ രപൂർണമായി പ്രതിഫലിച്ചു പരിശോഭിക്കുന്നു. കവിക്കു സംസ്കൃത സാഹിത്യവുമായുള്ള ഗാഢമായ പരിചയമാണ് ഈ കാവ്യത്തിൽ മികച്ചു നില്ക്കുന്ന സ്വഭാവം.എന്നാലും കേരളത്തെ പ്രത്യേകം സ്നേഹിച്ച ഒരു മഹാൻ കൈരളിയെ അകമഴിഞ്ഞ് അനുഗ്രഹിച്ച ഒരു കവിമൂർധന്യൻ – എന്നിങ്ങനെയുള്ള പ്രതീതിക ളാണ് ഈ കാവ്യം വായിച്ചു തീരുമ്പോൾ കവിയെപ്പറ്റി മനസ്സിൽ ഉദിക്കുന്നത്. കേരളത്തിലെ പ്രകൃതിഭംഗി കൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ അമൃതവർഷം ചെയ്തിരുന്നു. ആ വൃഷ്ടിപാതത്താൽ ഊറ്റിളകിയ ചെറിയ അരുവികൾപോലെ ആണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പദ്യങ്ങൾ പ്രവഹിക്കുന്നത്. കേരളത്തിൽ സാധാരണ കാണുന്ന പൂക്കളുടെ സൗരഭ്യവും പക്ഷികളുടെ ഗാനങ്ങളും കവിതയിൽ അങ്ങിങ്ങ് അലഞ്ഞുപരക്കുന്നു ണ്ട്. മുല്ലപ്പൂവിന്റെ സൗരഭ്യം ഒരിടത്ത് (4), പുന്നപ്പൂവിന്റെ പരിമളം വേറൊരിടത്ത് (52), പൂക്കൈത മറ്റൊരി ടത്ത്(91) പൂങ്കോഴികളുടെ കൂവലുകളും (6) ഉപ്പന്റെ മംഗലശബ്ദങ്ങളും കുയിലിന്റെ പാട്ടുകളും(50) കാവ്യ

ത്തിൽ പ്രതിധ്വനിക്കുന്നു. കിഴക്ക് ഉദയസൂര്യനാകുന്ന മണിനമകുടം ധരിച്ചുകൊണ്ടു നില്ക്കുന്ന നീല ക്കുന്നും (7), പടിഞ്ഞാറ് അംബുരാശിയുടെ ഉദാരമായ തീരവും (56) ഇങ്ങനെ കേരളത്തിന്റെ അതിരുക ളായ മലയും കടലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാവനാചക്രവാളത്തിൽ തെളിഞ്ഞു വിളങ്ങുന്നു. പരഭൃതകുലം നിറഞ്ഞ തേന്മാവുകളും (9), തിങ്ങിവളരുന്ന തെങ്ങുകളും (92) ആ കവീശ്വരനെ ശക്തിയോടെ ആകർഷി ച്ചിരുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാവ്യം ഒരു കൈരളീപൂജയെന്നതുപോലെ ഒരു കേരളപൂജ യായും സങ്കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്.ഇവിടത്തെ പ്രധാന സ്ഥലങ്ങളും ഗ്രാമപ്രദേശങ്ങളും കായലുകളും ആറു കളും ക്ഷേത്രങ്ങളും രാജഗ്രഹങ്ങളും എടുത്തെടുത്തുപറഞ്ഞു വർണിക്കാൻ കവി താൽപ്പര്യം കാണി ക്കുന്നു.കവിയുടെ അർഥചമൽക്കാരത്തിനും ശബ്ദമാധുര്യത്തിനും കാവ്യം മുഴുവൻ ഉദാഹരണമാണ്. 'കോൽത്തേനോലേണമോരോ പദനിരകൾ നറും പാലിൽ നീരെന്നപോലെ ചേർത്തീടേണം.' എന്ന് വള രെക്കാലത്തിനുശേഷം മഹാകവിമുർധന്യനായ നമ്പ്യാർ എഴുതിയത് ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശകാരന്റെ കവിതയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പ്രത്യക്ഷരം ശരിയാണ്. ചിത്രോല്ലേഖനം ചെയ്യാനും മനോഭാവങ്ങളെ ബാഹ്യപ്ര കൃതിയോട് താരതമ്യപ്പെടുത്തി പ്രദർശിപ്പിക്കാനും കവി പ്രഗല്ഭ്യം കാണിക്കുന്നു.

**(ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശത്തിന് ശൂരനാട്ടു കുഞ്ഞൻപിള്ള തയ്യാറാക്കിയ വ്യാഖ്യാനഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അവതാരിക യിൽ നിന്ന്)*

വിശദപഠനം:

ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശം (പൂർവ്വഭാഗം)

1. തണ്ടാർ മാതാണ്ടഴകുപൊഴിയും
മിക്ക മുണ്ടക്കൽ മേവും
വണ്ടാർ കോലക്കുഴലികൾ
ശിഖാമുണ്ണുനീലീമുദാരാം
കൊണ്ടാടിപ്പൂണ്ടരുണ മണിവാ
കൊണ്ടുകൊണ്ടാത്തരാഗം
പണ്ടേപ്പോലെ പരമനുഭവം
കോപികാമീജഗാമ

ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശത്തിൽ ഒന്നിച്ചു കഴിഞ്ഞ നായികാ നായകന്മാർ തമ്മിൽ വേർപിരിയാനും വിരഹദുഃഖ പീഡിതനായ നായകൻ നായികയെ സന്ദേശമയച്ച് സാന്ത്വനിപ്പിക്കാനും ഇടയായ സഹാചര്യം വിവരിച്ചു തുടങ്ങുന്നു.

ലക്ഷ്മീദേവിയുടെ നിത്യസാന്നിദ്ധ്യം ഉണ്ടാകുകമൂലം അഴകും, ഐശ്വര്യവും തികഞ്ഞ മികവുറ്റ (കീർത്തി കേട്ട) മുണ്ടയ്ക്കൽ വീട്ടിൽ പാർത്തിരുന്നവളും സുന്ദരിമാർക്കു ശിരോലങ്കാരവും ആയ ഉദാരശീലയായ ഉണ്ണുനീലിയെ പ്രശംസിച്ചു പറഞ്ഞുകൊണ്ടും അരുണാഭമായ അവളുടെ ചുണ്ടുകളിൽ മുകർന്നു കൊണ്ട് പതിവുപോലെ ഒരു കാമുകൻ ആനന്ദപ്രകർഷം അനുഭവിക്കുകയായിരുന്നു.

ആണ്ട് – കുടികൊണ്ട് , മിക്ക – മികച്ച , വണ്ടാർ – വണ്ടിൻ നിര , കോലക്കുഴലികൾ– മനോഹരമായ മുടിയുള്ളവർ, കൊണ്ടു കൊണ്ട് – നുകർന്ന് നുകർന്ന് . ആത്തരാഗം – അനുരാഗത്തോടെ, പരമനുഭവം –പരമാനന്ദം, ജഗാമ– പ്രാപിച്ചു, ക:അപി– ഒരു.

'സിന്ധുദ്വീപം' എന്നു സംസ്തൃതീകരിച്ചപേരോടുകൂടിയ 'കടൽത്തുരുത്തിലെ (കടുത്തുരുത്തിയിലെ) പ്രശസ്തമായ ദേവദാസീഗൃഹമായിരുന്നു മുണ്ടക്കൽ. അവിടുത്തെ അതിസുന്ദരിയായ ദേവദാസിയായി രുന്നു ഉണ്ണുനീലി. അവളുടെ കാമുകനോ (ഒരു പക്ഷേ കാന്തനോ) ആയ നമ്പൂതിരി ബ്രാഹ്മണനായിരി ക്കണം കാവ്യരചയിതാവ്. താൻ " മുണ്ടയ്ക്കൽത്തകുമുണ്ണുനീലി വിഷയേ സന്ദേശ കർണ്ണാമൃതം" രചി ക്കുന്നത് അവളുടെ ഇല്ലത്തിനു കീർത്തിയുണ്ടാകുവാനും തന്നോട് ' അവൾക്ക് പ്രീതി തോന്നുവാനുമാ ണെന്ന് ആമുഖമായി കവി കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നുണ്ട്.

ഇപ്രകാരം ആനന്ദത്തിൽ മുഴുകികക്കഴിയുമ്പോൾ അയാളെ ഒരു കാമാതുരയായ യക്ഷി എടുത്തുകൊ ണ്ടുപോകുന്നതാണ് വിരഹത്തിനുള്ള ഹേതു. ഇത്തരത്തിൽ കൃത്രിമമായ ഒരു കഥാസന്ദർഭം സൃഷ്ടിച്ചിരി ക്കുന്നത്, ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശം ഒരു പരിഹാസകവനമാണ് 'എന്ന തന്റെ വാദത്തിന് ഉപോദ്ബലകമായി കുട്ടികൃഷ്ണമാരാർ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു.

സന്ദേശ കാവ്യങ്ങളിൽ പൊതുവെ സ്വീകരിച്ചു കാണുന്നത്. ഇഴഞ്ഞു നീങ്ങുന്ന മട്ടിലുള്ള, പതിഞ്ഞ വൃത്തമായ 'മന്ദാക്രാന്താ' ആണ്. ഇത്തരം കൃതികളിലെ അംഗിരസം വിയോഗവിപ്രലം ഭശൃംഗാരമാണ്. ആ രസം ആവിഷ്കരിക്കുന്നതിന് 'ഏറ്റവും അനുയോജ്യമാണ് ' 'മന്ദാക്രാന്താ എന്നാണുപണ്ഡിതമതം.

മന്ദാക്രാന്താ മഭനതതഗം

നാലുമാറേഴുമായ് ഗം.

മ,ഭ,ന,ത,ത എന്നീഗണങ്ങളും രണ്ടു ഗുരുക്കളും ചേർന്നതാണു മന്ദാക്രാന്താ. നാല്, ആറ്, ഏഴ്, എന്നീ ക്രമത്തിൽ അക്ഷരങ്ങൾ അവസാനിക്കുന്നിടത്ത് യതി.

2. വക്ഷോദേഷേസുരതകലഹവ്യാകുലാം താം വഹന്തം
യക്ഷി കാചിത് പുനരമുമുറങ്ങിന്റ നേരം നിനായ
ദക്ഷാ ചാലച്ചതിയിൽ മദനോന്മാദിനീ ദക്ഷിണാശാം
രക്ഷോരാജന്നിളയസഹജാ ലക്ഷ്മണം രാക്ഷസീവ

സുരതകേളികൾ കൊണ്ടു പരിക്ഷീണയായ അവളെ മാറിൽ കിടത്തിക്കൊണ്ട് അവൻ ഉറങ്ങുമ്പോൾ, ചതിയിൽ നിപുണയായ ഒരു യക്ഷി കാമോന്മാദിനിയായി, രക്ഷോരാജന്റെ (രാവണന്റെ) ഇളയ സഹജ യായ രാക്ഷസി(ശൂർപ്പണഖ)ലക്ഷ്മണനെയെന്നപോലെ (മദനപരവശയായി) അവനെ ദക്ഷിണദിക്കിലേക്ക് എടുത്തുകൊണ്ടു പോയി.

വളരെ കൃത്രിമമായ ഒരു കാവ്യസന്ദർഭമാണ് 'നായിക – നായക വിരഹത്തിനു കവി ഇവിടെ സൃഷ്ടി ച്ചിരിക്കുന്നത്. വിരഹം വെറും കവികല്പിതമാണെന്ന് അതിൽ നിന്നു വ്യക്തമാകുന്നു. സുദീർഘമായ മാർഗ്ഗവർണ്ണനയും, സന്ദർഭം കിട്ടുമ്പോഴൊക്കെ പച്ചശൃംഗാരരസത്തിന്റെ ആവിഷ്കാരവുമാണ് കവിയുടെ ലക്ഷ്യം. അതിനുതകുന്ന ഒരു കഥാസന്ദർഭം വേണമെന്നു മാത്രം.

സുരതാന്ത്യത്തിൽ തളർന്ന് കിടക്കുന്ന നായികയെ ചിത്രീകരിക്കാൻ മണിപ്രവാളകവികൾക്ക് യാതൊരു ശങ്കയും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കാവ്യത്തിൽ കൂടി നായികയ്ക്ക് അനശ്വരകീർത്തി നേടിക്കൊടുക്കുകയും അവരെ പ്രീണിപ്പിച്ച് ആരാധകനും പ്രണയപ്രാർത്ഥിയുമായ കവിയോടും ആനുകൂല്യമുണ്ടാക്കുകയുമായിരുന്നു കാവ്യലക്ഷ്യങ്ങൾ.

3. സ്യാനന്ദൂരേ ബത! പുരവരേ ചെന്റ നേരത്തുണർന്നാ–
നാനന്ദത്തോടിഹ വിരഹിതോ വേറിരുന്നുണ്ണുനീലീം
ശോകോന്മാദം മനസി കനമുണ്ടാകിലും മന്ത്രശക്ത്യാ
മുക്തോ ദൈവാൽ പുനരവളുടെ കൈയിൽ നിന്റേഷ കാമി.

യക്ഷി ആകാശ മാർഗ്ഗേണ തന്നെ ദക്ഷിണദിക്കേലേക്കെടുത്തു കൊണ്ടുപോകുന്നതിനിടെ സ്യാനന്ദൂ രപുരത്തിനു മുകളിൽ ചെന്ന നേരത്ത് ആ കാമുകൻ ഉണർന്നു. ഉണ്ണുനീലിയെ വേർപെട്ടതുകൊണ്ട് അവൻ ആനന്ദരഹിതനായിത്തീർന്നു. ശോകം കൊണ്ടുണ്ടായ വിഭ്രാന്തിയിൽ മനസ്സുമുഴുകിയിട്ടും ഭാഗ്യത്താൽ ആ കാമി, മന്ത്രശക്തി കൊണ്ട്, അവളുടെ കൈയിൽ നിന്നു മുക്തനായിത്തീന്നു.

'സ്യാനന്ദൂരം' തിരുവനന്തപുരമെന്ന നഗരനാമത്തിന്റെ സംസ്കൃതീകൃത രൂപമാണ്. .സ്ഥലനാ മങ്ങളെ സംസ്കൃതരൂപങ്ങളാക്കി പ്രയോഗിക്കുക മണിപ്രവാളകവികളുടെ സ്ഥിരം രീതിയായിരുന്നു.

മഹോദയപുരം (മാകോതൈപട്ടണം) സിന്ധുദ്വീപം (കടുത്തുരുത്തി) തുടങ്ങിയവ ഉദാഹരണങ്ങൾ. 'ചെന്റ നേരത്ത്' 'നിന്റേഷകാമി തുടങ്ങിയ 'ന്റ' രൂപങ്ങൾ പ്രൗഢിക്കുവേണ്ടി ഉണ്ടാക്കിയ കൃത്രിമരൂപങ്ങളാണ്.

'സ്യാനന്ദൂരേ' പുരവരേ, എന്നിങ്ങനെ വിഭക്ത്യന്ത സംസ്കൃത ശബ്ദങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കുക.

4 അല്ലിത്താർമാതണയ മരുവും പത്മനാഭന്നുപാന്തേ
മെല്ലെത്താണങ്ങവനവനിയിൽപ്പയ്യവേ ചെന്റിരുന്നാൻ
അല്ലൽപ്പെട്ടാൻ നിജ സഹചരീം വേറിരുന്നേറ്റമേറ്റാൻ
മുല്ലപ്പൂവിൻ പരിമളമെഴും തെന്റൽ തീയെന്റ പോലെ

യക്ഷിയുടെ പിടിയിൽ അകപ്പെട്ട് ആകാശമാർഗ്ഗേണ ചരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ആ കാമുകൻ നരസിംഹ മന്ത്രം ജപിച്ച് അവളുടെ പിടിയിൽ നിന്നുരക്ഷപ്പെട്ടു. അനന്തരം ആകാശത്തു നിന്നിറങ്ങി, പത്മനാഭസ്വാമി ക്ഷേത്രത്തിന്റെ അങ്കണത്തിൽ ചെന്നിരുന്നു. ഈ സമയത്ത് അയാളുടെ മാനസിക നിലയാണ് ഇവിടെ ചിത്രീകരിക്കുന്നത്.

തൊട്ടരികിലുള്ള ലക്ഷ്മീദേവിയോടൊപ്പം ഇരുന്നരുളുന്ന പത്മനാഭസ്വാമിയുടെ സമീപത്തായി മെല്ലെ അവൻ നിലത്തുചെന്നിറങ്ങി. പ്രിയതമയിൽ നിന്ന് വേർപെട്ടതുമൂലം അവനു വലിയ സങ്കടമുണ്ടായി. മുല്ല

പ്പൂമണം കലർന്നപ്രഭാതത്തിലെ ഇളം കാറ്റ് അപ്പോൾ അവന് തീയായി അനുഭവപ്പെട്ടു.

വിരഹികളായ കാമികൾക്ക്, കാമോദ്ദീപകങ്ങളായ നിലാവ്, ഇളംകാറ്റ് തുടങ്ങിയവ തീപോലെ പൊള്ളിക്കുന്നതായി അനുഭവപ്പെടുമെന്നാണു കവിസങ്കല്പം.തന്മൂലം വിയോഗവിപ്രലംഭരതി ആവിഷ്കരിക്കുമ്പോൾ ഇവയെ ഉദ്ദീപന വിഭാവങ്ങളായി നിബന്ധിക്കുക കവികളുടെ പതിവാണ്.

'അണയ'– സമീപത്ത്, വേറിരുന്ന്– വേർപെട്ട്....ചെന്റിരുന്നാൻ എന്നതിൽ 'ന്റ' രൂപത്തോടൊപ്പം 'ന്ന'യും പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. തെന്റൽ തീയെന്റ പോലെ' എന്നിടത്തും 'ന്റ' രൂപങ്ങൾ കാണാം.

5. അമ്മേ ദേശംപുനരിവിടമേതേതു നാടെന്റുമെല്ലാം
ദിങ്മോഹാർത്തം പുനരവനുടേ ചിത്തമുന്മീലിയന്ത്യാ
നന്മയ്ക്കായ് നീ നിഖിലജഗതാം പത്മനാഭാ മുരാരേ
ചിമ്മിടാതേ തിരുനയനമെന്റുദ്ഗതാ വന്ദിവാചഃ

ക്ഷേത്രത്തിനുള്ളിൽ നിന്നും പത്മനാഭസ്വാമിയെ തുയിലുണർത്തുന്ന (പള്ളിയുണർത്തുന്ന) വന്ദികളുടെ കീർത്തനങ്ങൾ ഉയർന്നു കേൾക്കുന്നു. ഈ ഗീതങ്ങൽ കേട്ടാണ് നായകന് സ്ഥലകാല ബോധം ഉണ്ടാകുന്നത്.

അപ്പോൾ, അമ്മേ ഈ ദേശം, ഏതുനാട്ടിലാണ് എന്നിങ്ങനെ ദിഗ്ഭ്രമം കൊണ്ട് വിവശമായിത്തീ ്ർന്ന അവന്റെ മനസ്സിനെ ജാഡ്യാവസ്ഥയിൽ നിന്ന് ഉണർത്തുന്നമട്ടിൽ " അല്ലയോ പത്മനാഭ! അങ്ങ് നിഖിലജഗത്തിന്റെയും നന്മയ്ക്കായി തിരുമിഴികൾ തുറന്നരുളിയാലും!" എന്നുള്ള വന്ദികളുടെ സങ്കീർത്തനം ഉയർന്നു കേൾക്കായി.

'നയനമെന്റു 'നാടെന്റു' തുടങ്ങിയവ കൃതിമത്വം കലർന്ന 'ന്റ' രൂപങ്ങളാണ്. 'നിഖിലജഗതാം' തുടങ്ങിയവ വിഭക്ത്യന്തങ്ങൾ. പ്രഭാതത്തിൽ ഉണർന്ന് ഈശ്വരസങ്കീർത്തനം കേട്ടപ്പോൾ നായകനെ ബാധിച്ച മൗഢ്യാവസ്ഥ മാറുകയും അയാളുടെ മനസ്സ് 'ഉന്മേഷപൂർണ്ണമാകുകയും ചെയ്തു. സന്ദേശമയച്ച് അയാളുടെ മനസ്സ് ...സ്വസ്ഥമാകത്തക്കവിധത്തിൽ ഉദ്ദീപനവിഭാവങ്ങൾ തുടർന്നും കവി നിബന്ധിക്കുന്നുണ്ട്.

6. കാളം പോലെ കുസുമധനുഷോ ഹന്ത! പൂങ്കോഴി കൂകീ
ചോളംപോലെ ചെതറിവിളറീ താരകാണാം നികായം
താളം പോലെ പുലരിവനിതയ്ക്കാഗതൗ സൂര്യചന്ദ്രൗ
നാളം പോലെ നളിനകുഹരാദുദ്ഗതാ ഭൃംഗരാജീ

ശ്രീ പത്മനാഭന്റെ തിരുനടയിൽ നിന്നു കൊണ്ട്' വന്ദികൾ പ്രഭാതത്തെ വർണ്ണിച്ചുപാടുന്നു. കുസുമായുധന്റെ കാഹളമോ എന്നുതോന്നുമാറ് അകലെ പൂങ്കോഴി കൂവിക്കഴിഞ്ഞു. പുലർവെളിച്ചം വ്യാപിച്ച ആകാശത്ത്, ചോള മലര് പൊട്ടിച്ചിതറിക്കിടക്കുന്നതുപോലെ വിളറി, പ്രകാശംകെട്ട നക്ഷത്രങ്ങൾ കാണപ്പെട്ടു. പുലരിയാകുന്ന സുന്ദരിയുടെ വരവേല്പിനുള്ള ഇലത്താളങ്ങളെന്ന വണ്ണം കിഴക്ക് സൂര്യനും പടിഞ്ഞാറ് ചന്ദ്രനും തെളിഞ്ഞുനിന്നു. താമരപ്പൂക്കളുടെ ഉള്ളിൽ നിന്നു പുകനാളം ഉയരുകയാണോഎന്നു തോന്നുമാറ് വണ്ടിൻ നിര ഉയർന്നുപറന്നു.

ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശത്തിലെ അതിപ്രസിദ്ധമായ പ്രഭാതവർണ്ണനയാണിത്. പൂങ്കോഴി കൂവുന്നതിനെ കാമദേവന്റെ കാഹളമായി ഉത്പ്രേക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു. പുലരാറായതോടെ കാമിനീഗൃഹങ്ങളിൽ നിന്നു കാമദേവൻ വിടപറയുന്നുവെന്നു സൂചന. ചിതറി അങ്ങിങ്ങായി കാണപ്പെടുന്ന നക്ഷത്രങ്ങളെ ചോളപ്പൊരിയോടു സാദൃശ്യപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതിൽ ഉപമാലങ്കാരം. ഇലത്താളത്തോടു സൂര്യചന്ദ്രന്മാരെ സാദൃശ്യപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതും ഉപമതന്നെ. വണ്ടുകൾ ഒന്നിനു പിന്നാലെ ഒന്നായി ഉയരുന്നതു കണ്ടാൽ ഉരുണ്ട പുകനാളം ആകാശത്തേക്കു വ്യാപിക്കുന്നതായി തോന്നുമെന്ന കല്പനയിൽ ഉൽപ്രേകഷ. 'പുലരി വനിത' എന്നു രൂപകം.

7. നീലക്കുന്റിൻ മണിമകുടവദ് ദൃശ്യതേ ഭാനുബിംബം
ചാലത്താണൂ കടലിലണിവെണ്ടിങ്കൾ നാലൊന്റു പോരെ
ക്കാലത്തെയ്തും വെയിലെറുകയിൽപ്പെട്ടു പാടിന്റതും കേൾ
വേലപ്പെണ്ണിൻമുലയിലിതമുറ്റമ്പുമെൻ തമ്പിരാനേ!

വന്ദികളുടെ ഗാനം തുടർന്നും കേൾക്കുന്നു. നീലമലയുടെ മുടിയിലെ രത്നമകുടംപോലെ സൂര്യബിംബം കാണപ്പെടുന്നു. ചന്ദ്രൻ കടലിൽ നാലിലൊന്നു ഭാഗമൊഴികെ താണുകഴിഞ്ഞു. പ്രഭാതത്തിലെ വെയിൽ നെറുകയിലേറ്റുകൊണ്ട് ലക്ഷ്മീദേവിയുടെ മാറിൽ വാണരുളുന്നഭഗവാനെ ഞങ്ങളിതാ പാടിയുണർത്തുന്നു.

സൂര്യനെ നീലമലയുടെ മണിമകുടമായി ഉത്പ്രേക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു. 'കുയിൽപ്പേട പാടിന്റതും കേൾ'എന്ന'

ഒരു പാഠഭേദവും ഇതിനുണ്ട്. നായകന്റെ വിരഹദുഃഖത്തെ ഉദ്ദീപിപ്പിക്കുവാൻ ഈ പ്രകൃതിവർണ്ണനസഹായിക്കുന്നു.

8. എന്റെല്ലാം കേട്ടവനൊരു നുറുങ്ങാശ്വസിക്കിന്റ നേരം
കുന്റിച്ചെങ്ങും കുയിൽനിനദവും കൂവുമക്കാവുതോറും
ഒന്റിച്ചുച്ചൈരയുഗശരനോടാർത്തു വണ്ടിൻനിനാദൈ-
രെന്റല്ലപ്പോഴൊരു പടുകൊലക്കാരി വന്നാൻ വസന്തൻ

പദ്മനാഭനെ സ്തുതിക്കുന്നതു കേട്ട് നായകൻ ആശ്വസിച്ചപ്പോൾ ആ ആശ്വാസത്തെ ഇല്ലാതാക്കുമാറു ചുറ്റുമുള്ള കാവിൽനിന്നു കുയിൽനാദം കേട്ടു.അതിനും പുറമെ കാമുകഹന്താവായ വസന്തം കാമദേവനോടു ചേർന്ന് വണ്ടിൻനാദം മുഴക്കിക്കൊണ്ടു വന്നു.

9. തേന്മാവിന്മേൽപ്പരഭൃതകുലം, ഭൃംഗമാലാ പലാശേ,
മാരൻകൂരമ്പുള ചുഴലവും ചെമ്പകക്കൊമ്പുതോറും
തെന്റൽക്കന്റുണ്ടിനിയ ബകളേ, കിംശൂകേ കിംശൂകാളീ,
നാളീകത്താർ നളിനിയിലവന്നെങ്ങു നോക്കാവുതന്റ്?

കിംശൂകേ കിംശുകാളി എന്നതിന് മുരിക്കിൽ മുരിക്കിൻപൂ എന്ന് ആണ് സ്വരസമായ അർഥം. മുരിക്കിൻപൂ വിയോഗികളെ ദഹിപ്പിക്കാൻ കാമൻ കൊളുത്തുന്ന അഗ്നിജ്വാലയെന്നായിരിക്കാം കവിഭാവന.

'കിംശൂകത്തിൽ - മുരിക്കിൽ, കിം എന്ത്? ശൂകാളി, ശൂകസമൂഹം' എന്ന രീതിയിലും വ്യാഖ്യാനിച്ചു കാണുന്നു.

നോക്കുന്നിടത്തെല്ലം വിയോഗദുഃഖത്തെ വർധിപ്പിക്കുന്ന ചറ്റുപാടുകൾതന്നെ കണ്ടു എന്നു സാരം.

10. കോകശ്രേണീവിരഹനിഹിതം തീനുറുങ്ങെന്റ പോലെ
തൂകിത്തൂകിത്തുഹിനകണികാം തൂർന്ന പൂങ്കാവിലൂടെ
സ്തോകോന്മീലന്നളിനതെളിതേൻ കാളകൂടാംബു കോരി-
ത്തേകിത്തേകിപ്പവനനവനെച്ചെന്റു കൊന്റാൻ തദാനീം

രാത്രിയിൽ പിരിഞ്ഞിരുന്ന ചക്രവാകങ്ങളുടെ വിരഹാഗ്നിയുടെ കണങ്ങളെന്നു തോന്നുന്ന മഞ്ഞുനീർത്തുള്ളികളെ പൂങ്കാവിലൂടെ തൂകിക്കൊണ്ടും, പതുക്കെ വിടർന്നുവരുന്ന താമരപ്പൂക്കളിലെ തേനാകുന്ന കാളകൂടജലത്തെ കോരിത്തേകികൊണ്ടും ബാലാനിലൻ വന്ന് ആ വിരഹാതുരനെ കൊന്നു.-(തേകിത്തോകപ്പവനൻ-പാഠഭേദം)

11. സ്വസ്ഥാദേശാദിഷു ചലദൃശാം മാരണേ വൈരിപുംസാം
ചിത്തോന്മേഷാദിഷു ച വിദുഷാം പാർക്കിൽ നല്ലോരു മന്ത്രം
തൃപ്പാപ്പൂർ മൂപ്പഴകു പൊഴിയും വീരനാതിച്ചവർമൻ
മുല്പാടുണ്ടാം വിരുതു സഹസാ തസ്യ മൃത്യുഞ്ജയോഭൂൽ

സുന്ദരിമാരുടെ കാമാവേശത്തിനും, വൈരി രാജാക്കന്മാരുടെ മരണക്രിയയ്ക്കും, വിദ്വാന്മാരുടെ ചിത്തോന്മേഷത്തിനും ഉതകുന്ന മന്ത്രം പോലെ പ്രഭാവശാലിയായ തൃപ്പാപ്പൂർ മൂപ്പനായ ആദിത്യവർമ ആ വിയോഗിയുടെ മുമ്പിൽ മൃത്യുഞ്ജയനെപ്പോലെ ചെന്നുചേർന്നു. പവനൻ നിഹനിച്ച കാമിയെ പുനർജീവിപ്പിക്കാനായി മൃത്യുഞ്ജയൻ ആവിർഭവിച്ചു എന്നു യുക്തി.

12. കണ്ടാൻ കണ്ടിപ്പുരികുഴലിമാർമാരനെപ്പിന്നെ മുന്നൽ
ക്കൊണ്ടാടാവോ ചില ഗുണഗണം ചേർന്ന പുണ്യാംബുരാശിം
തണ്ടാർമാതും കവിവനിതയും തണ്ടിയന്റന്റു പുല്കം
ചണ്ടാർ വെന്റിക്കൊടിയെ വെടിയിന്റേറാർക്കു കല്പാന്തവഹ്നിം

കണ്ടിപ്പുരികഴലിമാർക്ക് മാരനും, കൊണ്ടാടാവോന്നായ അനേകം ഗുണങ്ങളുള്ള പുണ്യാംബുരാശിയും, തണ്ടാർമാതും കവിവനിതയും അന്വേഷിച്ചു ചെന്ന് അന്നന്നു പുൽകന്ന ചണ്ടാർവെന്റിക്കൊടിയും വെടിയുന്നോർക്കു കല്പാന്തവഹ്നിയും ആയ (ആദിത്യവർമ്മയെ) പിന്നെ മുന്നിൽ കണ്ടാൻ.

പിന്നെ ആ വിയോഗി ആദിത്യവർമ്മയെ മുമ്പിൽ കണ്ടു എന്നു സാരം.

സംസ്കൃതരീതി അനുസരിച്ചു വിശേഷണവിശേഷ്യങ്ങളെ ഒരേ വിഭക്തിയിലാക്കി പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. മാരനെ പുണ്യാംബുരാശിം വെന്റിക്കൊടിയെ കല്പാന്തവഹ്നിം കണ്ടാൻ എന്നു വാക്യഘടന.

13. നീർത്താന്നിന്ദുപലമിവ തെളിഞ്ഞാമ്പൽപോലെ ചിരിച്ചാൻ
ആർത്താൻ വണ്ടിൻകുലമിവ വളർന്നാൻ പയോരാശിപോലേ
പീത്വാ രൂപാമൃതമിളകിനാനേഷ ചെമ്പോത്തുപോലേ
കൂഴ്ത്താൻ കാമീ മദനനിവ പോന്നാഗതേ വീരചന്ദ്രേ.

ആദിത്യവർമ്മയെ ചന്ദ്രനാക്കി രൂപണം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ചന്ദ്രോദയത്തിൽ ചന്ദ്രകാന്തശില തുടങ്ങിയുള്ളവയ്ക്ക് ഉണ്ടാകുന്ന വികാരങ്ങൾ ആദിത്യവർമ്മയുടെ ദർശനത്തിൽ ആ കാമുകന് ഉണ്ടായി. കവിസങ്കതം അനുസരിച്ചുള്ള വർണനയാണ് ഇത്. ചന്ദ്രോദയത്തിൽ സമുദ്രം വേലിയേറ്റം കൊള്ളുന്നു എന്നും ചന്ദ്രനിലുള്ള അമൃതത്തെ ചകോരങ്ങൾ ആസ്വദിക്കുന്നു എന്നും മറ്റും കവിസങ്കേതങ്ങൾ.

14. താന്താനേ വന്നയമുപഗതോ ദൈവയോഗാദിദാനീം
കാന്താചാന്താർമുലയിണ പിരിഞ്ഞുള്ള താപം വിഹന്തും
ആന്താനെന്റങ്ങവനുടനണഞ്ഞേത്തിനാനാത്തരാഗം
ചെന്താർമാതിൻ കുലനിലയമാം വീരവേണാടർകോനെ.

കാന്തയുടെ ചാന്താർന്ന സ്തനങ്ങളെ വിട്ടുപിരിഞ്ഞതിനാലുള്ള ദുഃഖത്തെ ഇല്ലാതാക്കുന്നതിനു വേണ്ടി ദൈവാധീനം കൊണ്ട് ഇപ്പോൾ സ്വയം ആഗതനായിരിക്കുന്നു.അതിനാൽ അങ്ങ് എന്റെ നാഥനാണ്-- എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അവൻ(നായകൻ) വീരനായ വേണാട്ടുരാജാവിന്റെ അടുത്തെത്തി

വേണാടർകോൻ എന്നതിന് വേണാട്ടെ രാജാവ് എന്ന സാമാന്യമായ അർഥമേ ഉള്ളു.

15. ആകല്പം വാണ്ണരുളു പകയർക്കന്തകാ! ഹന്തഭൂമി-
ക്കാകല്പം നീ പവഴമണിയേ, വാണിയും പൂവിൽമാതും
വീകിച്ചേ വന്നഴകൊടു പുണർന്നീടുമാതിച്ചവർമാ!
മേകത്തോടും കൊടയിലിടയിന്റേറാരു കാരുണ്യസിന്ധോ!

മുഴുവർമണിയയേ' എന്നും പാഠം കാണുന്നുണ്ട്. അതിന്റെ അർഥം വീരരത്നം. നാടുവഴികളിൽ രത്നം എന്നെല്ലാമാണ്.

വീകിച്ച എന്നതിന് 'മേലേ മേലേ ആയി' എന്നും. 'മത്സരത്തിൽ' എന്നും, 'ഓടിക്കിതച്ച്' എന്നും മൂന്നു തരത്തിൽ മൂന്നു വ്യാഖ്യാനങ്ങളിൽ അർഥം. വേഗശബ്ദത്തിന്റെ തത്ഭവമാണ് വീകം. 'കൊടിയിലിടയിന്റേറാരു' എന്നാണു ഗ്ര പാ. കൊടയിൽ എന്ന മുദ്രിത പാഠമാണു സാധു.'കല്യാണസിന്ധോ' എന്നതിന് 'കാരുണ്യസിന്ധോ' എന്നുഗ്ര.പാ.മേഘത്തോടും എന്ന മു. പാഠത്തേക്കാൾ മേകത്തോടും എന്നഗ്ര.പാ.ആണുസമീചീനം. അർഥത്തിനു വ്യത്യാസമില്ലെങ്കിലും അതാണ് ഇവിടെ പ്രാസത്തിന് ഇണങ്ങുന്നത് (ശൂരനാട്).

16. എണ്ണിക്കൊള്ളാം പടയിലെഴുനള്ളത്തു കൊല്ലത്തുനിന്റോ
കണ്ണിൽകൂടാതടയരുടൽകൂറാളി! തോവാളനിന്റോ
വർണിച്ചേറ്റം ഭുജഗശയനം കണ്ടു കൈകൂപ്പുവാനെൻ
പുണ്യത്തിന്റേ പെരുമ നവരം നിൻ വരത്തെന്റു മന്യേ.

കണ്ണിൽക്കൂടാത - കണ്ടുകൂടാത്ത, അടയരുടൽ- അടയരുടെ ഉടൽ; ശത്രുക്കളുടെ ശരീരം, കൂറാളി-കൂറാളുന്നവനേ-വെട്ടിപ്പകുക്കുന്നവനേ എന്നു സംബോധന. വർണിച്ചേറ്റം -ഏറ്റം വർണിച്ച്, ഭുജഗശയനം-അനന്തശായിയെ പദ്മനാഭനെ, കണ്ടു കൈകൂപ്പുവാനേ- തൊഴുന്നതിനുവേണ്ടിയുള്ള, നിൻവരത്ത്-അവിടത്തെവരവ്-എഴുന്നള്ളത്ത

, നവരം-നിശ്ചയമായും, എൻ-എന്റെ, പുണ്യത്തിന്റെ പെരുമ എന്ന്, മന്യേ -ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു.

അവിടുത്തേ എഴുന്നള്ളത്ത് പദ്മനാഭനെ തൊഴാൻവേണ്ടിയാണെങ്കിലും അത് എന്റെ മഹാഭാഗ്യമാണെന്നു ഞാൻ കരുതുന്നു.

'എണ്ണിക്കൊള്ളാം പടയിൽ' എന്നതിന് എണ്ണത്തക്കവണ്ണം കുറച്ചുമാത്രം പടയോടുകൂടി എന്നു ചിലർ അർഥമെടുക്കുന്നത്. അത് ശരിയല്ല. കണ്ണിൽക്കൂടാതെ-കണ്ണെത്താത്ത-അസംഖ്യമായ.

കൊല്ലം രാജധാനിയാക്കി ഭരിച്ചിരുന്ന ഇരവിവർമന്റെ സഹോദരനായ ആദിത്യവർമനെയാണ് ഇവിടെ പരാമർശിച്ചിരിക്കുന്നത്.അവർ കുറച്ചുകാലം തോവാളപ്രദേശത്ത് താമസിച്ചിരുന്നു.

17. ആറല്ലോ ചൊല്ലമരസരണൗ സംസ്കൃതപ്രാകൃതാഭ്യാം

മാറില്ലല്ലോ പുനരതിൽ നിനക്കിന്റു മംഗല്യകീർത്തേ!
ആറല്ലോ മുന്റവനിവിഷയേ ചേർന്ന ഭാഷാവിശേഷം
വേറല്ലേ നീ പറകിലവയിറ്റിങ്കലും വീരമൗലേ!

അമരസരണൗ അമരസരണിയിൽ-സംസ്കൃതത്തെ ദേവഭാഷയെന്നു കരുതുന്നതുകൊണ്ട് ആര്യഭാഷാവർഗത്തിൽ എന്നു പ്രകൃതാർഥം. പ്രാകൃതാഭ്യാം എന്ന ഗ്ര.പാഠമാണ് സമീചീനം (ഏത് ആറ്ആര്യഭാഷകളെയാണു പരാമർശിക്കുന്നതെന്നു വ്യക്തമല്ല. മഹാരാഷ്ട്രി, പൈശാചി, മാഗധി, ശൗരസേനി, ചൂളികാപൈശാചീ, അപഭ്രംശം എന്നിവ ആയിരിക്കണം. വരരുചിയും ഹേമചന്ദ്രനും ഇതിനെപ്പറ്റി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

(വേറല്ലേ എന്നതിന് വേറ് അല്ല? – ഇണക്കമില്ലാത്തവനല്ലതന്നെ എന്നും, അപരിചിതൻ അല്ല എന്നും ചിലർ അർഥകല്പന ചെയ്തിരിക്കുന്നു).

അക്കാലത്തെ പരിഗണനയിൽ ആര്യഭാഷാവർഗത്തിൽ ആറും അവയൊഴിച്ച് വേറേ പതിനെട്ടും ഭാഷകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവയിൽ എല്ലാം ആദിത്യവർമ്മയ്ക്ക് അതിരില്ലാത്ത പാണ്ഡിത്യം സിദ്ധിച്ചിരുന്നു എന്ന് ഭാവം.

18. രാജ്യാനാമങ്ങിനിയ പതിനെട്ടിന്നുമിന്റായുധാനം
വിദ്യാനാഞ്ച ത്വമസി പെരുമാൾ വീരസംഗ്രാമധീര!
നാലിന്നുമ്മറ്ററുപതിനുമിന്റക്കലാകൗശലാനാം
ഗ്രാമാണാഞ്ച ശ്രിയമനുദിനം വാഴ്ത്തുവോരാപ്തബന്ധോ!

ത്വമസി എന്ന പാഠം ഇവിടെ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു.ത്വമപി എന്ന മുദ്രിത പാഠത്തിന്, നീയും-അവിടന്നും എന്ന് അർഥം. വീരരവിവർമ്മയ്ക്ക് ആയിരുന്നു സംഗ്രാമധീരബിരുദം ഉണ്ടായിരുന്നത് .ഇവിടെ ആദിത്യവർമയെ അദ്ദേഹത്തോട് തുലനം ചെയ്യുന്നു.വാഴുക എന്നതിന്റെ പ്രയോജകരൂപമാണ് വാഴ്ത്തുക. വാഴ്ത്തുവോര് എന്നതിനു പുകഴ്ത്തുക എന്നല്ല, വാഴിക്കുക, വർദ്ധിപ്പിക്കുക എന്നാണ് ഇവിടെ അർത്ഥം.

അറുപത്തിനാല് പ്രാധാന്യമുള്ള സംഖ്യയാണ്.അറുപത്തിനാല് കലകളെന്നു പ്രസിദ്ധി. കേരളത്തിലെ നമ്പൂരി ഗ്രാമങ്ങളും അറുപത്തിനാല് .കലകളുടെ എന്നപോലെ ഗ്രാമങ്ങളുടെയും ഐശ്വര്യത്തിനു നിദാനമാണ് ആദിത്യവർമ.

(മുഖ്യമായ പ്രസാധനങ്ങളിൽ 'ഗ്രാമാണാം ച ശ്രിയം' എന്നു തന്നെ പാഠം കാണുന്നു. എന്നാൽ അതിനു ശ്രീയെ എന്നല്ല. ആശ്രയം എന്നാണ് അർഥം കൊടുത്തുകാണുന്നത്. കലകൾക്കും ഗ്രാമങ്ങൾക്കം അവിടന്ന് ആശ്രയമാണല്ലോ എന്ന് അർഥം കൊടുക്കുന്നു. മു.പാഠവും ഗ്ര.പാഠവും സമീചീനപാഠവും 'ശ്രീയം' എന്നായിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കു ശ്രീയെ വാഴ്ത്തുന്ന വർദ്ധിപ്പിക്കുന്ന എന്ന അർഥമേ യോജിക്കൂ-ശൂരനാട്.)

(പതിനെട്ടു രാജ്യമെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് രാജ്യത്തിന്റെ പതിനെട്ടുവിഭാഗങ്ങളെപ്പറ്റിയാണ്. വളഞ്ചിയം എന്നാണ് അന്നു പറഞ്ഞിരുന്നത്. കൊല്ലം 371 –ാമാണ്ടത്തെ വെള്ളായണി ശിലാരേഖയിൽ വേണാട്ടിലെ 18 രാജ്യങ്ങളിലുള്ള വളഞ്ചിയരെപ്പറ്റി പ്രസ്താവമുണ്ട്. രാജ്യവിഭാഗമെന്നേ രാജ്യത്തിന് അർഥമുള്ളു. പാണ്ടിയെപ്പറ്റിയും കൊച്ചിയെപ്പറ്റിയുമുള്ള ശാസനങ്ങളിലും പതിനെട്ടുനാട് എന്നൊരു വിഭാഗം കാന്നുന്നുണ്ട് കെച്ചിയിൽ തളിയിൽ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ രേഖയിൽ പതിനെട്ടു നാട്ടാരും അധികാരിയും എന്നു കാണുന്നു. പാണ്ടിയിൽ രാമനാട്ടിലെ ഒരു രേഖയിൽ പതിനെട്ടു വിഷയങ്ങളിലെ ആളുകൾ ചേർന്നിരുന്നു ചില കാര്യങ്ങൾ ചെയ്തതായി കാണാം. രാജ്യങ്ങളെ അന്നു പതിനെട്ടായി ഭാഗിക്കുന്നപതിവ് ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കാം.

19. ശൗണ്ഡീ, വേണു, സ്തനി, ശബരികാ, പങ്കിതം, രാവണങ്കൈ,
സാരംഗം,നന്തുണി, നിറമെഴുന്തണ്ണി, വീണാ, പിനാകം
മറ്റും വാദ്യോൽക്കരമനുതരിക്കിന്റ ഗീതാമൃതം തേ
കേൾപ്പുണ്ടോ വന്നൊളിയിലമരാധീശഗന്ധർവ്വസംഘാഃ?

ശൗണ്ഡി-ഒരു തരം ചെണ്ട. വേണു-മുളങ്കുഴൽ- ഓടക്കുഴൽ, സ്തനി ഒരുതരം ഭേരി, ശബരിക-ചവുരി,പങ്കിതം-ഇടുമുട്ടി, രാവണങ്കൈ-വീരണം, സാരംഗം-ഒരുതരം വീണ, നിറമെഴും- ഭംഗിയുള്ള, തണ്ണി-ജലതരംഗം.

(ഗീതാമൃതം എന്ന ഗ്രന്ഥപാഠമാണു സമീചീനം. 'വാദ്യോൽക്കര മനു തരിക്കിന്റെ വാദ്യാമൃതം എന്ന മു.പ. അസ്വരസമായ പുനരുക്തിയാണല്ലോ. 'കേൾപ്പുണ്ടോ വന്നിളയിൽ' എന്നമു. പാഠത്തിന്റെ സ്ഥാനത്ത് 'കേൾപ്പുണ്ടോ വന്നൊളിയിൽ' എന്നാണു ഗ്ര.പാ.-ശൂരനാട്).

20 വട്ടത്തിൽച്ചേർന്നടയരുടലിൽച്ചേരുമച്ചോരിവെള്ളം
മുട്ടക്കോരിക്കഴുകുമെഴുപാറും കുടിക്കും പ്രകാരം

വെട്ടിക്കീറിപ്പടയിലുടവാൾകൊണ്ടു കൂറിട്ടു വേറി–

ട്ടൊട്ടൊട്ടേടം നരവരി പരന്നും വിരുന്നുണ്മതുണ്ടോ?

വട്ടത്തിൽ ചേർന്ന്–വളഞ്ഞെതിർക്കുന്ന, അടയരുടെ–വൈരികളുടെ, ഉടലിൽ ചേരുന്ന, ചോരിവെള്ളം–വെള്ളംപോലെ ഒഴുകുന്ന ചോര, മുട്ടക്കോരികഴുകും എഴുപാറും കിട്ടുന്നവണ്ണം., പടയിൽവച്ച് ഉടയാൾ കൊണ്ടു വെട്ടികീറി. കൂറിട്ട് വേറിട്ട്–പ്രത്യേകകം പ്രത്യേകം പങ്കാക്കി, ഒട്ടൊട്ടേടം, നരവര–രാജാവേ, പരണം –പരുന്തും, വിരുന്നുണ്മതുണ്ടോ–വിരുന്നുണ്ണുന്നുണ്ടോ?

(‘നൃപ പറവരിന്നും വിരുന്നുണ്മതുണ്ടോ’ എന്നു മു.പാ. ‘നരവരപരന്നും വിരുന്നുണ്ടുതൊണ്ടോ’ എന്നു ഗ്ര.പാ. പറവകൾ എന്നതിന് പറവർ’ എന്നുപറയുന്നതു ശരിയായ രൂപമല്ല. ഗ്രന്ഥപാഠത്തിലെ ‘പരന്നും’ എന്നത് ‘പരുന്തും’ എന്നതിന്റെ രൂപാന്തരം. ‘വിരുന്ത്’ ‘വിരുന്ന്’ ആകുന്നതുപോലെ പരുന്ത് എന്നത് ‘പരുന്ന്’ എന്നും പിന്നെ ‘പരന്ന്’ എന്നും രൂപാന്തരം പ്രാപിക്കുന്നു–ശൂരനാട്).

മുട്ടക്കോരി – നിറയെ കോരിയെടുത്ത് (ശ്വാസംമുട്ടത്തക്കവണ്ണം) ‘എഴുപാടും’ ഗ്ര.പാ.ഇതിന് എമ്പാടും – ധാരാളം എന്ന് അർഥം പറഞ്ഞാൽ കഴുകം എന്നതിലെ സമുച്ചയത്തിന് പ്രയോജനമില്ലാതെ വരും. ‘എഴുപാറും’ എന്നതിനു മുട്ടക്കഴുകൻ എന്നു അർഥം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. പാറ്–കഴുക്, പരുന്തു എഴുപാർ എന്നതിന് എഴുന്ന പാർ, ഉയർന്നു പറക്കുന്ന പരുന്ത് എന്നായിരിക്കാം അർഥം. കാൽ എഴുന്ന പക്ഷി എന്നും ചിലർ അർത്ഥം പറയുന്നു.

ആദിത്യവർമ പക്ഷികൾക്ക് ശത്രുക്കളുടെ ചോരകൊണ്ട് വിരുന്നു നൽകാറുണ്ട് എന്നു സാരം.സന്ദേശഹരന്റെ ശത്രുസംഹാരദക്ഷത സൂചിതം.

21. വ്യായാമം കൊണ്ടഴകിലുദിതാമോദമുച്ചൈശ്രവാവി–

ന്നായാസം ചെയ്തമലതുരഗം നീ കരേറും ദശായാം

പ്രാണാപായം കരുതിന തുലിക്കൻപടക്കോപ്പിനെണ്ണം

ചൊൽവുണ്ടല്ലോ സുരപരിഷദാമപ്പൊടിച്ചാർത്തു ചെന്റ്

വ്യായാമംകൊണ്ടു അഴകിൽ, ഉദിതാമോദം – ആമോദമുദിക്കുംവണ്ണം– സന്തോഷംതോന്നത്തക്ക പ്രകാരത്തിൽ, ഉച്ചൈശ്രവാവിന്ന് – ദേവേന്ദ്രന്റെ ഉച്ചൈശ്രവസ്സ് എന്ന അശ്വത്തിന്ന്,തുലുക്കൻപട–മാലിക് കഫൂറിന്റെ സൈന്യം.

(‘പടക്കോപ്പിനെണ്ണം – പടക്കോപ്പിന്’ എന്നതിന് സൈന്യസാമഗ്രികളുടെ എന്ന് അർഥമെടുത്താലും സൈന്യസമൂഹത്തിന്റെ എന്ന അർഥം തന്നെ വന്നുചേരും. തുലുക്കൻപടക്കോപ്പ് എന്നുപറഞ്ഞതുകൊണ്ട് ചത്ത തുലുക്കന്മാരുടെ ശേഷിച്ച പടക്കോപ്പ് എന്നു അർഥം എടുത്തുകാണുന്നു. പ്രാണാപായം കരുതിന’ എന്നേ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള; മൃതരായവർ എന്നു പറഞ്ഞിട്ടില്ല. ആദിത്യവർമ്മ കുതിരപ്പുറത്തു കയറുമ്പോൾ തന്നെ തുലുക്കന്മാർ ഓടിത്തുടങ്ങുമെന്നും, അവരുടെ ഓട്ടത്തിൽനിന്നു പൊങ്ങുന്ന പൊടിച്ചാർത്തു ഭീരുക്കളായ തുലുക്കന്മാരുടെ എണ്ണത്തെപ്പറ്റി സുരപരിഷത്തുകളോടു നിവേദനം നടത്തുമെന്നും സാരം. പൊടിച്ചാർത്ത് എന്നുള്ളത് ആദിത്യവർമ്മയുടെ കുതിരയുടെ കളമ്പിൽനിന്നു പൊങ്ങുന്നതല്ല, തുലുക്കൻമാരുടെ ഒട്ടത്തിനിന്നു പൊങ്ങുന്നതാണ് എന്നു ഗമ്യമാണ്. ‘പൊടിച്ചാർത്തുപോലെ’ എന്ന ഗ്ര.പാഠത്തെക്കാൾ ‘പൊടിച്ചാർത്തു ചെന്റ്’ എന്ന മു.പാ.സമീചിനം–ശൂരനാട്).

22. മുറ്റത്തല്ലോ നനു സുരപതേന്നില്പുതക്കല്പവൃക്ഷം

മുറ്റിക്കേൾക്കും വരസുരഭിയും വാരുണീഹോമധേനു

വെറ്റിക്കൂറില്ലറികിലളകേശന്നുമീശേ നിരാശേ

മുറ്റും നീയേ വരുമിരവലർക്കിന്റു കല്യാണമേഘം.

സുരപതേഃ– സുരപതിയുടെ, മുറ്റത്തല്ലോകല്പവൃക്ഷം, നില്പുതു–നില്ക്കുന്നത്, നനു –പ്രസിദ്ധാർഥം. മുറ്റിക്കേൾക്കും–മുറ്റി, ഗാഢമായി –പ്രശസ്തമായി, കേൾക്കും–കേൾവിയുള്ള – പ്രസിദ്ധമായ, വരസുരഭിയും – ഉത്തമയായ സുരഭി എന്ന കാമധേനുവും, വാരുണി ഹോമധേനുവാണ്–വരുണന്റെ യാഗധേനുവാണ്.‘നീയേവരിലുമിരവർക്കിന്റു എന്നു മു.പാ.എവരിലും ഇരവർക്കു കല്യാണമേഘം നീ തന്നെയാണ് എന്നിവിടെ അർഥം.

ഭിക്ഷാടനത്തിൽ ഒന്നും കിട്ടാതെ നിരാശനായ ശിവനിൽ കുബേരനു പോലും അല്പവും കൂറു തോന്നിയില്ല എന്ന് മൂന്നാം പാദത്തിന് അർത്ഥം പറയാം.ആ സാഹചര്യത്തിലാണ് ആദിത്യവർമ കല്യാണമേഘമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്.

23. ഇത്ഥം നാനാ കുശലമവനോടാപ്തിപൂർവ്വം വിചാരി–

‘ച്ചാസ്ഥാ ലോകേ വിപുലമനസാ’ മെന്റുമുൽപ്പെട്ടു കാട്ടീ

പ്രാർഥിച്ചാൻ തൻ കരുമമവനെ പ്രാർഥനീയാനുഭാവം
സ്വാർഥ പ്രത്യർഥികളിലെവിടെക്കാമുകാനാം വിവേകം?

ഇത്ഥം- ഇപ്രകാരം, അവനോട് നാനാകുശലം. ആപ്തിപൂർവം-ആപ്തിയോടെ, വിശ്വാസത്തോടെ, വിചാരിച്ചിട്ട് - ഇങ്ങനെ പല കുശലപ്രശ്നങ്ങളും ചെയ്തിട്ട്, പ്രാർത്ഥനീയാനുഭാവം-പ്രാർത്ഥിക്കത്തക്ക മാഹാത്മ്യത്തോടു കൂടിയ അവനോട്,തൻ കരുമം-തനിക്ക് ആവശ്യമായ കാര്യത്തേപ്പറ്റി പ്രാർത്ഥിച്ചു.സ്വാർഥം പ്രത്യർഥികളിലെവിടെക്കാമുകാനാം വിവേകം? എന്നൊരു പാഠവും കാണുന്നു.

24. ആർത്തത്രാണപ്രവണ കരുണാവാരിധേ! കാമുകാനാം
നേത്രശ്രേണീ മധുപനളിനീം വേറിരുന്നുണ്ണുനീലീം
വാർത്തപ്പെട്ടേനഹ വിരഹീണാം ഞാൻ തുലോമിന്റുപാർമേൽ
കീർത്തിപ്പാനൊന്റരുതതു ശരച്ചന്ദ്രികാചാരുകീർത്തേ!

ആർത്തരെ രക്ഷിക്കുന്നതിൽ തല്പരനായവനേ,കാരുണ്യ സമുദ്രമേ,ശരത്കാല ചന്ദ്രിക പോലെ മനോഹരമായകീർത്തിയോടു കൂടിയവനേ,കാമുകന്മാരുടെ നേത്രങ്ങളാകുന്ന വണ്ടുകൾക്ക് താമരപ്പൊയ്കയായ ഉണ്ണുനീലിയെ വേർപിരിഞ്ഞതിനാൽ ഞാൻ ഭൂമിയിലെ വിരഹികളിൽ ഏറ്റവും ദുഖിതനായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു.

25. സിന്ധുദ്വീപെന്റൊരു പുരവരം ബിംബലീ പാലകാനാം
കേൾപ്പുണ്ടല്ലോ ജഗതി വിദിതം മേദിനീസ്വർഗഖണ്ഡം
തസ്മിൻ മാരന്നിനിയ പടവീടുണ്ടു മുണ്ടെക്കലെന്മോ-
രില്ലം മല്ലക്കുവലയദൃശാം പാരിലാരൂഢകീർത്തേ!

ഭൂമിയിലെ സ്വർഗമെന്ന് പ്രസിദ്ധവും വേമ്പനാട്ടു രാജാക്കളാൽ പാലിക്കപ്പെടുന്നതുമായ കടുത്തുരുത്തി എന്ന ശ്രേഷ്ഠനഗരത്തേപ്പറ്റി കേട്ടിട്ടുണ്ടല്ലോ.അവിടെ കാമദേവന്റെ ഒരു പടവീടുണ്ട്.കരിം കൂവളം പോലെ ഇരുണ്ട കണ്ണുകളോടു കൂടിയ സുന്ദരിമാരുള്ള മുണ്ടയ്ക്കൽ വീടാണത്.

26. കാമോന്മാദാൽക്കനിവൊടു ചമഞ്ഞുർവശീ നിർവിശങ്കം
ഭൂമൗ ഭൂമീശ്വരനിൽ മരുവീടിന്റ നാൾ വിക്രമാഖ്യേ
ഉണ്ടായീപോലഴകിലവൾപാകത്തു നിന്റത്യുദാരം
തണ്ടാർമാതിൻ കുലനിലയമാം വംശമേതൽ പൃഥിവ്യാം

നായികയുടെ വംശോത്പത്തി വിവരിക്കുന്നു.ഉർവ്വശി കാമഭ്രാന്തു മൂലം നിർലജ്ജം മനസഴിഞ്ഞുവശായിട്ട് വിക്രമൻ എന്ന രാജാവൊത്തു ഭൂമിയിൽ പാർക്കുന്ന കാലത്ത് അവളിൽ നിന്ന് ഈ വംശം ഉണ്ടായി പോലും.

27. തസ്മിൻ വംശേ തരുണനയനങ്ങൾക്കു പീയൂഷധാരാ
താരുണ്യാനാം ജഗതി ജനനീ താർചരന്നസ്ത്രശാലാ
താരാർമാതിന്നഭിമതസഖി താമ്രബിംബാധരോഷ്ഠീ
താരാനാഥ പ്രതിഭടമുഖീ തിണ്ണമെന്നുണ്ണുനീലീ.

തരുണന്മാരുടെ കണ്ണുകൾക്ക് അമൃതധാരയും ലോകത്തിൽ താരുണ്യവിലാസഭംഗിക്ക് ഉല്പത്തി സ്ഥാനവും കാമന്റെ ആയുധശാലയും ലക്ഷ്മിദേവിയുടെ പ്രിയപ്പെട്ട തോഴിയും തുടുത്ത തൊണ്ടിപ്പഴം പോലുള്ള അധരത്തോടുകൂടിയവളും ചന്ദ്രനെ നേരിടാൻ തക്ക മുഖകാന്തിയോടു കൂടിയവളും ആയ ഉണ്ണുനീലി തീർച്ചയായും ആ വംശത്തിൽ പെട്ടവൾ ആകുന്നു.

28. ഞാനും തന്വീതിലകമവളും കൂടി വാടാത കാന്ത്യാ
കാമക്രീഡാചപലവപുഷൗ ചേർന്നുറങ്ങിന്റ നേരം
കല്യാണാംഗീം കഥമപി പിരിച്ചെങ്ങനേ ഞാനറിഞ്ഞീ
ലെന്നെക്കൈക്കൊണ്ടപഗതവതീ കാപി യക്ഷീ നിശായാം.

ഞാനും തന്വികൾക്കു തിലകമായ അവളും കൂടി കാമക്രീഢയിൽ ഉലഞ്ഞ ശരീരത്തോടെയെങ്കിലും മങ്ങാത്ത കാന്തിയോടെ പരസ്പരം ചേർന്നുറങ്ങുമ്പോൾ എങ്ങനെയെന്നറിഞ്ഞു കൂടാ...കല്യാണാംഗിയായ അവളെ ഒരു യക്ഷി എന്നിൽ നിന്നു വേർപെടുത്തിയിട്ട് ആ രാത്രിയിൽ തന്നെ എന്നെ എടുത്തു കൊണ്ടു പോയി.

29. കാതത്തിന്മേലുപരി ഗഗനേ ചെന്റ നേരത്തുണർന്നേ-

നാതപ്തോ ഞാനിഹ ബഹുമതാം വേറിരുന്നുണ്ണുനീലീം
പേടിച്ചേറ്റം വിരവിൽ നരസിംഹാഖ്യമന്ത്രം ജപിച്ചേ-
നോടിപ്പോയാളവൾ മുറയുമിട്ടങ്ങു കൈവിട്ടു നമ്മെ.

ഒരു കാതത്തിലധികം ഉയരെ ആകാശത്തിൽ ചെന്നപ്പോൾ ഞാൻ ഉണർന്നു.ഉണ്ണുനീലിയെ വേർപിരിയേണ്ടി വന്നതിനാൽ വിരഹിയായിത്തീർന്ന ഞാൻ അത്യധികം ദുഖിതനായി.ഏറെ ഭയപ്പെട്ട ഞാൻ നരസിംഹമന്ത്രം ജപിച്ചു.അപ്പോൾ ആ യക്ഷി എന്നെ വിട്ട് നിലവിളിച്ച് ഓടിപ്പോയി.

30. താങ്ങിത്താങ്ങിത്തദനു മൃദുനാ മാരുതേനാനുയാതോ
മന്ദം മന്ദം പുനരഹമിഹൈകത്ര ദൈവാനുഗുണ്യാൽ
സമ്മൂഢം മാമിവിടമറിയിപ്പിച്ചിതംഭോജനാഭം
പാടിപ്പാടിപ്പുലരി പുകഴും ഗായകാനാം വചാംസി

പിന്നീട് ഈശ്വരാനുഗ്രഹത്താൽ മൃദുവായ മാരുതനാൽ താങ്ങപ്പെട്ട് ഞാൻ ഇവിടേക്ക് കൊണ്ടുവരപ്പെട്ടു.പ്രഭാതത്തിൽ ശ്രീ പദ്മനാഭനെ പാടിപ്പുകഴ്ത്തുന്ന ഗായകരുടെ സ്തുതിപ്പുകൾ ദിങ്മോഹം പറ്റിയ എനിക്ക് സ്ഥലമേതെന്നു വ്യക്തമാക്കിത്തന്നു.

31 ദേവം നത്വാ ഭുജഗശയനം വാതിൽ മാടത്തിൽ മേവി-
ത്താവും പെണ്മാന്മിഴിയൊടു പിരിഞ്ഞേറെ നീറീടുമെന്നെ,
മേവും പൂവില്ലവനുമുടനിക്കാലവും, വെണ്ണിലാവും,
കൂവും കോലക്കുയിലുമഴകിൽ തെന്റലും കൊന്റുതെല്ലോ

ശ്രീപദ്മനാഭനെ നമസ്കരിച്ചിട്ട്, വാതിൽമാടത്തിലിരുന്ന് വിശ്രമിക്കുന്ന സുന്ദരിയെ വേർപിരിഞ്ഞതിനാൽ ഏറെ മനം നൊന്തുകഴിയുന്ന എന്നെ കാമനും വിലസുന്നവസന്തവും വെണ്ണിലാവും കൂവുന്ന മനോഹരമായ കുയിലും ഭംഗിയേറിയ തെന്നലും ചേർന്ന് കൊല്ലുകയുണ്ടായല്ലോ.

32 മുണ്ടെക്കൽക്കങ്ങൊരു തിലകമാമുണ്ണിനീലീവിയോഗം
കൊണ്ടിപ്പൂമൻമനസിജശരൈർജ്ജീവിതാപന്നമെന്നെ,
കണ്ടപ്പോഴേ കനിവൊടുമുണർത്തിപ്പുണർത്തിന്റ നിന്നെ-
ക്കണ്ടിട്ടിപ്പോഴയി ബത! മഹാനന്ദമഭ്യേതി ചേത:

മുണ്ടയ്ക്കൽത്തറവാട്ടിലെ സുന്ദരിമാർക്ക് തിലകായമാനയായ ഉണ്ണുനീലിയുടെ വിയോഗം കൊണ്ട് ,കാമന്റെ പുഷ്പബാണങ്ങളേറ്റ് മരണപ്രായമായ എന്നെ ദർശനമാത്രയിൽത്തന്നെ സദയം ഉന്മേഷചിത്തനാക്കിത്തീർക്കുന്ന അങ്ങയെ കണ്ടിട്ട് , എന്റെ മനസ്സ് മഹത്തായ ആനന്ദത്തെ പ്രാപിക്കുന്നു.

33 കാമാർത്താനാം ഝടിതി മൃതസഞ്ജീവനം പോം നിനക്കെ-
ന്റോമൽപ്പെണ്മാൻ മിഴികൾ മദനാ, തേറിനോം ഞങ്ങളെ,ന്റാൽ
നീയേ വേണം നരവര, വിരെ,ഞ്ഞെങ്ങൾ വാർത്താമുണർത്തി-
ക്കാമാപന്നാം കളഭഗമനാം പോറ്റി, പോറ്റീടുവാനായ്

ചഞ്ചലാക്ഷിമാർക്ക് കാമനായുള്ളോനേ , കാമാർത്തന്മാർക്ക് പെട്ടെന്നു വേണ്ട മൃതസഞ്ജീവനമന്ത്രം നിനക്കു വശമാണെന്ന് ഞാൻ കരുതുന്നു.അതിനാൽ എന്റെ വാർത്തയെ കാമപീഡിതയായ ആ സുന്ദരിയെ അറിയിച്ച് അവളെ രക്ഷിക്കുവാൻ രാജാവേ നീ തന്നെ വേണം.

34 എന്റാൽ നീ പോയ്‌വടമതിരയിൽച്ചെൻറുകണ്ടുണ്ണുനീലി-
മൊന്റെറാന്റേ മച്ചരിതമറിയിച്ചതേറ്റീടുവാനും
നന്റും നൻറായ്‌വരിക തിരുവുള്ളം നിനെക്കെന്നിലെന്നും
മൻറിൽ കീർത്തിം മതുമതവിതച്ചീടുമാതിച്ചവർമ്മാ

രക്ഷിക്കുവാൻ ആദീത്യവർമ്മ തന്നെ പോയേ മതിയാവൂ എന്നതിനാൽ നീ പോയ് വടമതിരയിൽ(കടുത്തുരുത്തി) ചെന്ന് ഉണ്ണുനീലിയെ കണ്ട് എന്റെ അവസ്ഥ ഒന്നൊന്നായി അറിയിച്ച് വിശ്വാസം വരുത്താൻ ഭൂമിയിൽ കീർത്തിയെ ധാരാളമായി പരത്തുന്ന ആദിത്യവർമ്മാവേ ,നിനക്ക് എന്നിൽ കനിവുണ്ടാകട്ടെ. എല്ലാം നന്മയ്ക്കായി ഭവിക്കട്ടെ.

35 അഞ്ചാംപക്കം; വരമിതു തുലോം; വാരവും വീരമൗലേ!

നാളും നിൻേറ നളിനവനിതയ്ക്കമ്പനേ! മുമ്പിലേത്!
മേടം വേണാടരിൽ മകുടമേ രാശിയും; വാഗധീശൻ
നാലാമേടത്തയമുപഗതോഭൂതികാമാഖ്യയോഗഃ

വീരന്മാർക്കു മൗലിയായി പ്രശോഭിക്കുന്നവനേ! വേണാട്ടു രാജാക്കന്മാർക്കു മകുടമായിട്ടുള്ളവനേ! അഞ്ചാംപക്കമായ ഇത് ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠമാണ്.വാരവും നല്ലത്. ആദ്യത്തെ നാളായ അശ്വതിയും നന്ന്. രാശിയും മേടമാണ്. വാക്കിന്റെ കാരകഗ്രഹമായ വ്യാഴമാണെങ്കിൽ മേടത്തിന്റെ നാലാം രാശിയായ കർക്കടകത്തിൽ ഉച്ചൻ .ഭൂതികാമം എന്നുപേരുള്ള യോഗം ഇതാ ഉപഗതമായിരിക്കുന്നു. യാത്രയ്ക്ക് എല്ലാം കൊണ്ടും മംഗളകരമായ മുഹൂർത്തമാണെന്ന് സൂചന.

36 എൻറാൽകേൾപ്പൂ വഴിയിവിടെനിൻറക്കടത്തെത്തലാന്തം
ചെൻ റാൽ മാലക്കുഴലികൾ മണിക്കങ്ങുണർത്തിൻറതും നീ;
എല്ലാമേറ്റം നവരമറിയിൻേറാർക്കുമിൻറുള്ളവണ്ണം
കേട്ടാൽ വാട്ടം മനസി കുറയുഞ്ചെയ്യുമർത്ഥാന്തരാണി

ശുഭമുഹൂർത്തം ആഗതമായിരിക്കുന്നു എന്നതിനാൽ, ഇവിടെ നിന്ന് മറ്റേ അറ്റംവരെ എത്തിച്ചേരുന്നതിനുള്ള വഴിയും അവിടെ എത്തിയാൽ സുന്ദരീരത്നമായ അവളെ അറിയിക്കേണ്ട സന്ദേശവും നീ കേട്ടാലും .എല്ലാം ദൃഢമായി അറിയുന്നവർക്ക് ,യഥാർത്ഥമായി കേട്ടാൽ മനസ്സിന്റെ ക്ഷീണം കുറഞ്ഞു കിട്ടും. കാര്യസിദ്ധിയുണ്ടാകും .

37 നാഭീപത്മം നിഖിലഭുവനം ഞാറു പെയ്താന്മയോനിം,
നാഗേന്ദ്രന്മേൽ ബത! മതുമതപ്പള്ളികൊള്ളും പിരാനെ
നാഗാരാധിദ്ധ്വജനെ, നവരം മുമ്പിൽ നീ കുമ്പിടേണ്ടും
നാൽവേതത്തിൻ പരമപൊരുളാം നമ്മുടേ തമ്പിരാനെ

സകല ലോകത്തെയും സൃഷ്ടിച്ചിട്ടും ആത്മയോനിയായി സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നവനേ അനന്തനിൽ ഹിതകരമാം വിധം പള്ളികൊള്ളുന്ന തമ്പുരാനെ, നാഗശത്രുവായ ഗരുഡൻ കൊടി അടയാളമായിട്ടുള്ളവനേ, നാലു വേദങ്ങളുടെയും പരമപൊരുളായ നമ്മുടെ തമ്പുരാനെ, നിശ്ചയമായും ആദ്യമായി കുമ്പിടണം.

38 വേലപ്പെണ്ണിൻമുലയിൽ മരുവും ചന്ദനാമോദരമ്യേ
ചാലച്ചീറ്റം പെരുകിയുരുകീടിന്റെ വിശ്വംഭരായാഃ
കോലക്കണ്ണിൻ മുന കനമകംപുക്കു നിൻ മാർവിൽ മന്ദം
നീലക്കല്ലാൽ വിലസിന മണീകൗസ്തുഭം വെൽവുതാക

ലക്ഷ്മീദേവിയുടെ മുലയിൽ മരുവുന്ന ചന്ദനത്തിന്റെ സുഗന്ധം കൊണ്ട് ഹൃദ്യമായ അങ്ങയുടെ മാറിൽ അത്യന്തം കോപം വളർന്ന് വെന്തുരുകുന്ന ഭൂമീദേവിയുടെ മനോഹരമായ കൺ മുന കനക്കെ അങ്ങയുടെ ഉള്ളിലേക്ക് തറച്ചുകയറീട്ട് അല്പാല്പം നീലക്കല്ലായി പ്രശോഭിക്കുന്ന കൗസ്തുഭം ജയിക്കട്ടെ.

39 ക്ഷീരാംഭോധൗ ഭുജഗവരനാം മെത്തമേലത്യുദാരം
താരാർമാതിൻ കുളുർമുലയുഗം പൂണ്ടു പൂർണ്ണാനുരാഗം
പാരേഴിന്നും തുയിർ കുറവറപ്പോക്കുവാൻ പള്ളികൊള്ളും
കാരുണ്യാബ്ധേ, തവപദയുഗം പത്മനാഭാ, തൊഴിന്റേൻ

പാലാഴിയിൽ സർപ്പശ്രേഷ്ഠമാകുന്ന മെത്തയിൽ ലക്ഷ്മീദേവിയുടെ കുളുർമുലകൾ വർദ്ധിച്ച പ്രേമത്തോടെ പുണർന്ന് ഏഴുലോകത്തിന്റെയും ദുഃഖം അന്യൂനമായി ഇല്ലാതാക്കുവാൻ വേണ്ടി പള്ളികൊള്ളുന്ന കാരുണ്യസമുദ്രമേ ,പത്മനാഭാ, അങ്ങയുടെ തൃപ്പാദങ്ങൾ ഞാൻ വന്ദിക്കുന്നു.

40 മീനായ്വേദാൻ, കമഠവപുഷാ മന്ദരം, പൻറിയായ്പാർ,
നാകാധീശം നരഹരിരുചാ മാറ്റിനാമാണിയായും
ഭൂഭൃദ്രക്ഷസ്സുരരിപുകുലം രാമനായ് കൃഷ്ണനായും
വെൻറാ, വെൽവാ കില ജഗദിദം കല്ക്കിയായും നമസ്തെ

മീനായിട്ട് വേദങ്ങളേയും ,കൂർമ്മരൂപത്തിൽ മന്ദരപർവ്വതത്തേയും വരാഹമായിട്ട് ഭൂമിയേയും നരസിംഹമായും വാമനനായും അവതരിച്ച് ദേവേന്ദ്രനേയും നീ രക്ഷിച്ചു.പരശുരാമനായും ശ്രീരാമനായും ശ്രീകൃഷ്ണനായും അവതരിച്ച് യഥാക്രമം ഭൂഭൃത്തുക്കളേയും രാവണാദി രാക്ഷസന്മാരേയും സുരശത്രുക്കളായ ദൈത്യന്മാരേയും നീ ജയിച്ചു.ഈ ലോകത്തെ നീ കൽക്കിയായും ജയിക്കുമല്ലോ.അങ്ങേക്കു നമസ്കാരം.

41 നീലസ്നിഗ്ദ്ധം ഗഗനതലമാം മിക്കമേൽക്കട്ടിതൻ കീഴ്

പാലാർവെള്ളത്തിരനിര തരംചേർന്ന ഭോഗീന്ദ്രഭോഗേ
മാർവ്വിൽ തങ്ങും മണിവരമഹാദീപികേ പൂവിൽമാതി–
ന്നോമൽ പൂണ്പായ് തെളിവിൽ വിലസും ഭാഗ്യസീമൻ നമസ്തേ

നീലവും സ്നിഗ്ദ്ധവുമായ ആകാശമാകുന്ന മികച്ച മേൽക്കട്ടിയുടെ കീഴിൽ, പാലാഴിത്തിരകൾക്കു തുല്യമായ അനന്തശരീരത്തിൽ,മാർവ്വിൽ തങ്ങുന്ന ശ്രേഷ്ഠരത്ന(കൗസ്തുഭം) മാകുന്ന മഹത്തായ ദീപ കാന്തിയിൽ,ലക്ഷ്മിദേവിയുടെ മനോഹരമായ ആഭരണമായി തെളിഞ്ഞു പ്രകാശിക്കുന്ന പരമഭാഗ്യവാനേ അങ്ങേക്കു നമസ്കാരം.

42 വജ്രക്രൂരൈർന്നഖരശിഖരൈർദ്ദാരിതേ ദൈത്യവീര–
ന്മാർവ്വിത്തങ്ങുന്നെടിയ കുടരാൽ ചാർത്തുമമ്മൂർത്തിതന്നെ
ഭക്തത്രാണപ്രവണചരണാംഭോരുഹം നാരസിംഹം
പിന്നെക്കുമ്പിട്ടരുളുക സഖേ, തെക്കിനേൽത്തമ്പിരാനെ

നരസിംഹമൂർത്തിയെ വർണിക്കുന്നു.വജ്രായുധം പോലെ ക്രൂരങ്ങളായ നഖാഗ്രങ്ങൾ കൊണ്ടു പിളർക്കപ്പെട്ട ദൈത്യവീരനായ ഹിരണ്യന്റെ മാർവ്വിൽ തങ്ങും (മാറു പിളർന്ന്)നെടിയ കുടൽമാലയെ ചാർത്തുന്ന ആ മൂർത്തിയെ, ഭക്തന്മാരെ രക്ഷിക്കുന്നതിൽ സമർത്ഥമായ പാദപദ്മങ്ങളോടുകൂടിയ തെക്കിനിയിലുള്ള ഭഗവാനായ നരസിംഹത്തെ പിന്നീട് കുമ്പിട്ടാലും.

43 ഭേദാഭേദപ്രണിത പുരാണേതിഹാസാഗമാനാം
കേദാരത്തെച്ചിരമടിതൊഴുന്റോർക്കു ചിന്താമണിം, തം
വേദം നാലാക്കിന മുനിവരം, വിശ്വവേദാന്തവേദ്യം
പാദാംഭോജേ തൊഴുക തരസാ വീണു സർവ്വാംഗനാഥ

അല്ലയോ സർവ്വാംഗനാഥാ – ഭേദം അഭേദം എന്നിവകൊണ്ട് പ്രഗുണിതമായ പുരാണം ,ഇതിഹാസം, വേദം എന്നിവയ്ക്കെല്ലാം വിളനിലവും പാദം തൊഴുന്നവർക്ക് എന്നും ചിന്താമണിയും ,വേദത്തെ നാലാക്കി വിഭജിച്ച മുനിശ്രേഷ്ഠനും, വിശ്വത്തിലെ എല്ലാ വേദാന്തശാസ്ത്രങ്ങളാലും അറിയപ്പെടുന്നവനും ആയ വേദവ്യാസനെ പാദപത്മങ്ങളിൽ വീണു വന്ദിക്കുക.

44 വിഷ്വക്സേനം പ്രഥമമഥ നീ ദീപശാലാന്തരാളേ
രാമം രാമാനുജമപി ഹനൂമന്തമന്തേ വണങ്ങി,
രത്നോദഞ്ചൽ കനകവിളഭീമണ്ഡിതേ മണ്ഡപേ ചെ–
ൻറത്യാമോദരാൽ തൊഴുക വിനതാനന്ദനം നന്ദസൂനും

പിന്നീട് ആദ്യമായി വിളക്കുമാടത്തിന്റെ ഉള്ളിൽക്കാണുന്ന വിഷ്ണുവിനേയും ശ്രീരാമനേയും ലക്ഷ്മണനേയും ഹനുമാനേയും അടുത്തുചെന്ന് വണങ്ങിയിട്ട് , രത്നങ്ങൾക്കുതുല്യം തിളങ്ങി പ്രശോഭിക്കുന്ന പൊൻ മേൽക്കൂരകൊണ്ട് അലംകൃതമായ മണ്ഡപത്തിൽ ചെന്ന്, അത്യന്തസന്തുഷ്ടനായി വിനതാനന്ദനനെയും (ഗരുഡൻ) ശ്രീകൃഷ്ണനേയും വന്ദിക്കുക.

45 ഊയൽപ്പൂമെത്തയിൽ മരുവുമക്കണ്ണനാമുണ്ണിതന്നെ
ത്താലോലിച്ചും തഴുകിയുമുടൻ നിൻറു വൈകാതെവണ്ണം,
ചൂഡാഗ്രംകൊണ്ടണിമതിതൊടും വാതിൽമാടം പുറപ്പെ–
ട്ടാര്യം വീര്യം സ്വയമിവ വലത്തിട്ടു നീ കുമ്പിടമ്പിൽ

ഊഞ്ഞാലിലെ മനോഹരമായ മെത്തയിൽ കിടക്കുന്ന ഉണ്ണിക്കൃഷ്ണനെ താലോലിച്ചും തഴുകിയും നിന്ന് വൈകാതെ, ചൂഡാഗ്രം കൊണ്ട് മനേഹരമായ ചന്ദ്രബിംബത്തെ തൊടത്തക്കവിധം അത്രയ്ക്കു പൊക്കമുള്ള വാതിൽമാടത്തിലൂടെ വെളിയിൽ വന്നിട്ട് വീര്യമ തന്നെയോ എന്നു തോന്നുമാറുള്ള ആര്യനെ വലത്തു വെച്ച് ഭക്തിപൂർവ്വം കുമ്പിടുക.

46 മൻറിൽ ചെൽവം പെരിയ തീരുവൈമ്പാടിയിൽ കൂടിയാടി–
ക്കൻറിൽക്കൂടിത്തെളിവൊടു കളിച്ചീടുമെൻ തമ്പിരാനെ,
കുന്റേക്കൊണ്ടങ്ങടമഴ തടുത്താത്തിമാ(ർ) വീടുതോറും
ചെൻറാപ്പാൽനൈ പരുകിമരുവും കണ്ണനെക്കൈതൊഴേണ്ടും

മന്നിൽ ഐശ്വര്യമേറിയ തിരുവമ്പാടിയിൽ ലീലാവിലോലനായി വസിച്ച് , കന്നുകാലികളുമായി രസിച്ചുകളിക്കുന്ന എന്റെ തമ്പുരാനേ..കുന്ന് കൊണ്ട് അടച്ചുപിടിച്ചു പെയ്യുന്ന മഴ തടഞ്ഞുനിർത്തിയും ഗോപസ്ത്രീകളുടെ വീടു തോറും ചെന്ന് അവിടെയുള്ള പാലും നെയ്യും കുടിച്ചു കഴിയുന്ന ആ കണ്ണനെ കൈവണങ്ങണം.

47 കാലിക്കാലിത്തടവിന പൊടിച്ചാർത്തുകൊണ്ടാത്തശോഭം

പീലിക്കണ്ണാൽ കലിതചികുരം പീതകൗശേയവീതം
കോലും കോലക്കുഴലുമിയലും ബാലഗോപാലലീലം
കോലം നീലം തവ നിയതവും കോയിൽ കൊൾകെങ്ങൾ ചേത:

കാലികളുടെ കുളമ്പടിയിൽനിന്നുയരുന്ന പൊടിപടലത്താൽ പ്രശോഭിതവും മയിൽപീലിക്കണ്ണുകൾ അണിഞ്ഞ തലമുടികളോടുകൂടിയതും ,മഞ്ഞപ്പട്ടു ധരിച്ചിട്ടുള്ളതും കാലികളെ മേയ്ക്കാനുള്ള കോലും മനോഹരമായ വേണുവും കൈകളിൽ വഹിച്ചിട്ടുള്ള ബാലഗോപാലന്റെ ലീലാവിലാസങ്ങളോടുകൂടിയ നിന്റെ നീലനിറമുള്ള ശരീരം എന്റെ മനസ്സിൽ നിത്യവും കുടികൊള്ളട്ടെ.

48 എന്റീവണ്ണം തൊഴുതു വിടയുംകണ്ടിനിക്കും നിനെക്കും
നൻറും നന്മയ്ക്കഴകൊടു ഭവാനുണ്ണുനീലിക്കുമേറ്റം
ഒൻറിന്നും നീ നരവര, വലത്തിട്ടുകൊണ്ടങ്ങു നേരേ
ചെൻറാൽ കുമ്പിട്ടുരുളു കരുണാപാത്രമാം ക്ഷേത്രപാലം

എന്നിപ്രകാരം തൊഴുത് , യാത്രയും ചോദിച്ച് എനിക്കും നിനക്കും ഉണ്ണുനീലിക്കുമെല്ലാം ഏറ്റവും നന്മയ്ക്കുവേണ്ടി അല്ലയോ നരവര! നീ ഒന്നുകൂടി വലത്തുവച്ച് നേരെ ചെന്ന് കരുണാപാത്രമായ ക്ഷേത്രപാലനെ കുമ്പിടുക.

49 വൈകുണ്ഠം നീ വലിയബലിപീഠോപകണ്ഠത്തിൽ നേരേ
കുമ്പിട്ടമ്പിൽപ്പുനരപി സഖേ, പ്രാർത്ഥയൻ വാഞ്ഛിതാർത്ഥാൻ
സമ്പൽപ്രാപ്ത്യൈ വിരവൊടു പുറപ്പെട്ടെഴുന്നള്ളിദാനീം
ചമ്പൽക്കുൻറിൻ പെരുമകവരും ഗോപുരേണാപരേണ

നീ വലിയ ബലിക്കല്ലിന്റെ സമീപം ചെന്ന് വീണ്ടും വിഷ്ണുവിനെ ഭക്തിയോടെ കുമ്പിട്ട്, ഇഷ്ടകാര്യങ്ങളെ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നതിനായി, സമ്പത് പ്രാപ്തിക്കുവേണ്ടി, പൊൻ നിറം പൂണ്ട മേരുപർവ്വതത്തിന്റെ വലുപ്പത്തെ അതിശയിക്കുന്ന പടിഞ്ഞാറേ ഗോപുരം വഴി വേഗത്തിൽ വെളിയിൽ ഇറങ്ങി എഴുന്നള്ളുക.

50 അപ്പോൾ മുല്പാടണയവഴിമേൽക്കാണലാം തേ വലത്ത–
ങ്ങുപ്പൂപ്പെന്നും നിജസഹചരീമുപ്പനഭ്യേതി വാമാം;
തിർപ്പാപ്പൂ മുപ്പഴകു പൊഴിയും വീര, മംഗല്യശംസീ
മുൽപ്പാടപ്പാൽ കിമപി ച വലംപാട്ടു പാടും വിയാനും

അപ്പോൾ(ഗോപുരം വിട്ടിറങ്ങുമ്പോൾ)മുമ്പിൽ വഴിയുടെ സമീപത്ത് ,അങ്ങയുടെ വലതുവശത്തായി,ഉപ്പ്, ഉപ്പ് എന്നു ശബ്ദിക്കുന്ന സുന്ദരിയായ തന്റെ സഹചാരിയെ ആൺ പക്ഷിയായ ഉപ്പൻ സമീപിക്കുന്നതു കാണാം.മുമ്പിൽത്തന്നെ ദൂരെയായി മംഗളമാശംസിക്കുമാറ് മധുരമായ വിജയഗാനം ആലപിക്കുന്ന കുയിലിനേയും, അല്ലയോ തൃപ്പാപ്പൂർമുപ്പു വാണു പ്രശോഭിതനായ വീരാ അങ്ങേക്കു കാണാം.

51 വീണാവാണീം വടിവിനൊടിടത്തങ്ങടുത്തുണ്ണിയാടീ–
മേണാങ്കന്നും ചെറുതു കുറവാക്കിൻറ വക്ത്രാരവിന്ദാം
ഓണമ്പോലേ വിരവിലെഴുനെള്ളിൻറ നിന്മേൽത്തദാനീം
കാണാം തൂവെണ്മുറുവൽമലരാൽ തൂകി മേവിൻറവാറ്

52 പിന്നെപ്പൊന്നിൻമെതിയടികഴിച്ചങ്ങു തണ്ടിൽക്കരേറി–
ക്കന്നക്കണ്ണാർ മനസിജ, മതിപ്പെട്ട സേനാസമേത:
പുന്നപ്പൂവിൻ പരിമളഭൃതാ മാരുതേനാനുയാതൊ
മുന്നെക്കാണാമിയവിതവിയ നടെക്കാവു നീ പിന്നിടേഥാ:

53 പാലും നെയ്യും പരഭൃതഗിരാം വീടുതോറും കവർന്നോ–
രോമൽപ്പൈതൽക്കിളയളിയി ഞാനെൻറു ചെല്ലിൻറപോലേ
പാരേഴിന്നും പ്രഥമജനനീം പാൽക്കുളത്തിൽക്കളിക്കും
ദേവീമേവം തൊഴുക ദിവിഷദ്വേഷിവിദ്വേഷിണീം താം

54 മേതിച്ചൊല്ലുള്ളസുരനിവഹം പാരിൽനിൻേററ്റിമാറ്റി–
പ്പാതിപ്പെട്ടോ ചില ദിവിഷദാം മൈ വളർത്തും മരുന്നേ,
കാതിപ്പാമ്പും കനകരുചിതം തോടയും ചേർത്തുചാർത്തും
മാത, ശ്ശീതദ്യുതികലയണിഞ്ഞംബികേ, കൈ തൊഴിൻേറൻ

55 നേരേ ചെന്റാൽ പ്രിയസഖ, വിരെഞ്ഞംബുരാശേരുദാരം

തീരംകാണാം പുകഴ്പൊലിവെഴും വീര(ർ) കോനേ, തദാനീം
ഓരോന്റേ നിന്റതുമിതുമുടൻചൊല്ലി വൈകിപ്പതെല്ലാം
പോരാതോ കാണഖിലമറിയും നിന്നൊടീനാട്ടിൽനിന്റ്

56 സത്വം, ഗംഭീരത, വിടിവി,ബ്ബാടു, രത്നാകരത്വം
മറ്റും പാർത്താൽ തുവഗുണഗണം ചേർന്നെഴും വാരിരാശി
തന്നിൽ തങ്ങും തുരഗശിഖിനാ ഹന്ത വെന്തറ്റിടിന്റോൻ
മന്യേ തന്നാൽപെരികൊരുപജീവിത്വമില്ലാർക്കുമെൻറ്

57 മണ്ടുംമാൻനേർമിഴിക(ൾ) മദനാ, മന്മഥാരാതിതന്നെ-
ത്തൻകൊല്ലത്തിന്നൊരുതിലകമേ, തിങ്കൾചൂടും പിരാനെ
കാൺമൂപിന്നെക്കമലവനിതയ്ക്കമ്പനേ, നിൻവയമ്പേ-
രാളും കാളീപിതരമെതിരില്ലാത മംഗല്യകീർത്തേ!

58 ആനത്തോലോ കൊടിയവിഷമോ വെള്ളമോ വെള്ളെലിമ്പോ
മാനോ മീനദ്ധ്വജചുടലയാം കണ്ണിലാർക്കിൻറ തീയോ
നീറോ വേറെ പറെകിൽ മലമാതിന്നു നിൻമൈ കനക്ക-
ക്കുറവാനൊൻറിനിയതതു ചൊല്ലേതു ശീതാംശുമൗലേ!

59 ശംഭോ, ഗംഗാധര, ഗിരിസുതാനാഥ, ശീതാംശുമൗലേ,
കാമാരാതേ, ഹര ഹര ജയേ,ത്യുച്ചകൈരുച്ചനേരം
പൂജാകാലം കഴിയുമളവുമ്മൂർദ്ധ്നി ബദ്ധാഞ്ജലിസ്ത്വം
വാഴ്ത്തിക്കുമ്പിട്ടരുളിമുദാ തമ്പൂചുടും പിരാനെ

60 മാതംഗാനാം കരപരിഗളൽസ്വേദസംസിക്തശീതേ
മാകന്ദാനാം തണലിൽ മണലിൽ കുഞ്ചിഭിശ്ചലഞ്ചാലാഗ്രൈ:
പിങ്കാലേകം കുടിലശിഥിലം പയ്യ വേച്ചിട്ടിദാനീം
നിദ്രായന്തേ തവ വടിവെഴും വാജിനോ രാജസിംഹ!

61 ഇത്ഥം വൈതാളികനുതിഗിരാമന്തരാ യാമികന്മാ-
രപ്പോഴ് വന്നിട്ടമുതു പൊലിവാൻ കാലമാവേദയേയു:
തിർപ്പാപ്പൂക്കിൻെറാരുതിലകമേ! നീ കഴിച്ചങ്ങതെല്ലാ
മപ്പോഴേ പോയ് പൊഴിയുമുതലയാലങ്കിതം പിന്നിടേണ്ടും

62 കോലം കോലും ചവരിനികരം വീയവീയത്തദാനീം
നീലപ്പീലിത്തഴകൾ നിഴലാ മന്നടെക്കാവിലൂടെ
പാലും തേനും തൊഴുതമൊഴിമാ(ർ) മൗലിയാമുണ്ണുനീലിം
ചാലക്കാമ്മാനുഴറുക സഖേ, പുത്തിടം മുന്നിലേത്

63 ചോണാടെല്ലാമ്മുളകുപിരിയച്ചോഴിയെക്കാടുചത്താൻ
വേണാട്ടിക്കുന്തിരിമമഴിയും വെച്ചിയൂർച്ചെൻറതുണ്ടോ
ചാണക്യന്നീപറവതുതികച്ചാച്ചനൂരൽക്കമുണ്ടോ
മാണാക്കിന്നാഞ്ചെറുമനൈ മണക്കാടുപോകായ്കിൽ നൻറ്

64 ആച്ചൻചേലക്കിഴയഴകിതൊട്ടച്ചിയാരച്ചു തിൻറാൾ
തുച്ചീലം നീ പറവതുകനിക്കാട്ടിനുണ്ടോ പ്രമേയം
എച്ചിച്ചോറും വിറകുമടിയേ നേരുവോരും കിടങ്ങൂർ
തച്ചംകാടേ വരികതടിയമ്പോകിലൊല്ലാഞ്ഞുതില്ല

65 ഇന്തപ്പൊന്നുക്കിനിയലഴശല്ലപ്പരേ നായിനാരോ
ശന്തപ്പമ്പാടവഹളഴശപ്പിള്ള ശുണ്ഡാംഗികൊണ്ടാർ
മായസ്സോദീമലഹസകണക്കുണ്ടുകോർജ്ജിട്ടകൈനേ
തുമ്മസംഘേമുസരമദഹും കണ്ടിനേസാക്കുതാകാ

66 എന്റീവണ്ണം പഴികൾപറയും ഭാഷബന്ധങ്ങളെല്ലാം

ഒൺറാന്റേ കേട്ടുദിതഹസിതം, തോഴ, നേരേ നടന്നാൽ
കൻറും കുൻറും പിരിയുമിളമാൻകണ്ണിമാർമാരനേ, നീ
മൻറിൽചാലപ്പുകഴ്പൊലിവെഴും വല്ക്കലൈച്ചെൽക പിന്നെ
67 കുന്ദസ്മേരാനനമതിമുദാ രുഗ്മിണീ കൊങ്കയിന്മേൽ
നിന്ദിച്ചീടും നരകമഥനം നന്ദഗോപസ്യ സൂനും,
മന്ദം മന്ദം മധുരമധുരം വേണുമാകൂജയന്തം,
വന്ദിക്കേണം വരഗുണനിധേ, വല്ക്കലൈത്തമ്പിരാനെ
68 വേഗേന ത്വം വടിവിൽ നടകൊണ്ടങ്ങു മുൽപ്പാടു മേവും
കാളീം ദേവീം തൊഴുതു പിഴയും പിന്നെ നീ പിന്നിലാക്കി
കോളംബാഖ്യാം നിജകുലപുരീം കൂപധാരീശ്വരാണാം
നാളൊൻറുക്കേ സമുദായവതീം കാൺക സർവ്വാംഗനാഥ!
69 ഏഷാ ഭൂഷാമണിരിവ ഭുവോ ഹന്ത! വേണാടർകോനും
നീയും പാലിച്ചപഗതഭയം വർദ്ധിതാ നാളിൽ നാളിൽ
ഇന്ദ്രോപേന്ദ്ര ക്ഷപിത ദിതിജോപദ്രവാമദ്യ മന്യേ
നാണിക്കിന്റോളമരനഗരീം നാമമാത്രാവശേഷാം
70 ചൊങ്കും ചമ്പ്രണായിമുടനുടൻ വന്ന ചോണാടനും കൊ-
ണ്ടാക്രാമന്തീ ജലധിമഖിലം നിന്നുടെ കീർത്തിപോലെ
പൊന്മാടാനാം മണിമകുടമാം നാവുകൊണ്ടെച്ചിലാക്കി
കൂടക്കൂടക്കടലിൽ മുഴുകിച്ചംബുജാൻ ഖേദയന്തീ
71 രമ്യശ്രീമന്നയനസുഭഗം മറ്റുമോരോ പദാർത്ഥാ
ന്നാട്ടാർ വർണ്ണിപ്പതു പുനരിദം കേവലം കൊല്ലമെന്റ്
എൻറാലീകേഴുലകിലുമിതിന്നൊപ്പമില്ലൊൻററീപ്പാന്
തൊല്ലം കൊല്ലം ഭവതുനിതരാം പിന്നെയും കൊല്ലമേവ
72 വീണാവാണീം, വിപുലജഘനാം, താമ്രബിംബാധരോഷ്ഠീം,
ക്ഷീണാംമദ്ധ്യേ, കിസലയമൃദുസ്നിഗ്ദ്ധമുഗ്ദ്ധാംഗരേഖാം,
പൂണാർകൊങ്കക്കലശനമിതാം മിക്ക വെള്ളൂർ വിളങ്ങും
നാണീം കാണാം വഴിയിലുടനേ വന്നുനില്ക്കിൻറവാറ്
73 വാരിപ്പോക്കി, പ്പഴവുമടയും ചക്കയും നല്ക്കരിമ്പും
മേരുക്കുൻറിൻ പരിചു, മരുവും ബാലകം ചന്ദ്രമൗലേ:
മൂരിത്തിട്ടേക്കഴകു പൊഴിയിക്കിൻറ മാതംഗവക്ത്രം
ചാരച്ചെൻറങ്ങടിമലരിൽവീണ്ണഞ്ജസാ കൈതൊഴേണ്ടും
74 നേരെ പിന്നെ പ്രിയസഖ, പനങ്ങാവനത്തിന്നകംപു-
ക്കാരാവംകൊണ്ടഖിലജഗതാം ഭൈരവീം ഭൈരവീം താം,
നീരാർന്നീടും കരിമുകിൽ നിറകൊണ്ട നിൻ മൂലതായെ
ക്കോരിച്ചോരിക്കടൽ പരികുമക്കാളിയെ, കൈതൊഴേണ്ടും
75 അപ്പോഴാതിച്ചപുരമമരിൻറപ്പനെക്കൈവണങ്ങി-
ത്തിർപ്പാപ്പൂക്കിൻെറാരു തിലകമേ, നീ നടപ്പോരുനേരം
താനത്തിന്നായ് തദനു ചുഴലപ്പുക്കു സേവിച്ചു നിന്നെ-
പ്പോമേ ഭട്ടാരണർ കില വിപക്ഷാസികാ: പൂജ്യപാദാ:
76 അർത്ഥിശ്രേണിക്കഭിമതഫലം നല്കുവാൻ പാരിജാതം
വിദ്വൽ പത്മാകരദിനകരം, വിശ്വലോകൈകദീപം,
മുറ്റുക്കൂടും പെരിയ പരചക്രേഷു ചക്രായമാണം,
കറ്റക്കാർമൻപുരികുഴലിമാർമാരനെ,ക്കാൺക പിന്നെ
77 വേലപ്പെണ്ണിന്നഴകുപൊഴിയും കണ്ണനെ, പ്പോരിൽ മാറ്റാർ

മൂലത്തിന്നേ മുടിവിനൊരു മുക്കണ്ണനെ, പ്പുണ്യകീർത്തേ!
വേരിച്ചൊല്ലാർ മനസിജ! കയൽക്കണ്ണനെ,ച്ചെൻറു നേരേ
കോരിക്കൈപ്പൂപ്പുടനിരവിവർമ്മാഖ്യവേണാടർകോനെ
78 അസ്മദ്വാർത്താം മുഴുവനറിയിപ്പിച്ചു മാമ്പള്ളിയെക്കൊ–
ണ്ടല്പസ്മേരാൽ നമിതവദനം വീര, നില്പോരുനേരം
മുന്നേ നമ്മിൽക്കനിവുകനമുണ്ടാകയാൽപ്പോകപോകെ–
ൻറന്നേ നിന്നോടവനവനിപാലൈകവീരോ വിരഞ്ഞ്
79 രത്നശ്രോണീ കനകനിചയം കാഴ്ചയുംവച്ചു കാണ്മാൻ
മിന്നിക്കൂടും പുനരറികിലോ നാവികാനാം നികായം
അപ്പോഴേ നീ നരവര, പുറപ്പെട്ടു മൂവന്തിനേരം
മുച്ചന്തിക്കൽ ചുഴലമരുവും വാണിയം കാൺക പിന്നെ
80 തട്ടം കട്ടിൽകയറു വല കൈക്കട്ടിൽ മഞ്ചട്ടി കൊട്ട–
മ്മൊട്ടും മുട്ടിൽക്കരയുമരിയും പെട്ടിയും പട്ടുനൂലും
ആടും ചാടും കുടയുമടയും പഞ്ഞിയും മുഞ്ഞവേരും
നൂറും ചോറും ചുറയുമറയും കാരിരുമ്പും കരിമ്പും
81 കൂരൻ ചോഴൻ പഴവരി കറക്കൊങ്ങണം വെണ്ണകണ്ണൻ
മോടൻകാടൻ കുറുവകൊടിയൻ പങ്കിപൊങ്കാളിചെന്നെൽ
ആനക്കോടൻ കിളിയിറ കനങ്ങാരിയൻ വീരവിത്തൻ
കാണാം മറ്റും പലവിധമുടൻ നെല്ലു കല്യാണകീർത്തേ
82 കോലാമൂങ്ങൻ ചുറകു കൊഴുമീൻ കൊഞ്ചു പമ്പാട പുന്മീൻ
ചേർമീനാരൽ ചുറകു കരിമീൻ കൊണ്ടൽമീനങ്ങികണ്ടി
കൂമീൻ ചേർമീനയിലെ ഞെരിമീൻ ചൂളകൾ പാളനന്തൻ
മറ്റും മീനിൻനിരകളവിടെക്കാണലാം വില്ക്കുമാറ്
83 ഏലം കോലം കടുകു തകരം കുന്തിരിക്കുന്തിരിക്കം
ചോനപ്പുല്ലും ചുകിലുമകുലും നാകിലം തുത്തിനാകം
തീമ്പൂകഞ്ചാവുലുവവിടയം മാഞ്ചിമഞ്ചെട്ടി കൊട്ടം
ചാതിക്കായും പലവുമവിടെക്കാണലാം തേ മരുന്നും
84 കസ്തൂരിക്കൊണ്ടിരുപതുപണം കത്തികൊണ്ടുള്ളിതാനീ
പുത്തൂരിക്കോ പുടവ? പുറമെന്തുണ്ടു നിൻ കൈയിൽ മിച്ചം?
പത്തോകണ്ടൂപരിചപനിനീർ മറ്റുമുന്നേതുനല്ലൂ,
കുത്തോകാചൊൻറിതിനുതരമാഞ്ചൊല്ലൂനീകാരിതേവാ
85 ചക്കിന്നുണ്ടോപരിചതുവനൂച്ചക്കടിക്കെട്ടു കാചു–
ണ്ടക്കോൽകൊണ്ടോ മിളകുതരകിന്നക്കടാനമ്പിയാടി
ചിക്കാണിസ്സോ ദുഹനുശിതിയോപാരിതായാരെയേയോ
കുക്കോകുജ്ജീകുളിരികുനിയസ്സഹ്മിതുഹ്മേഭണാഹ
86 ഇത്ഥം വില്ക്കും വിവിധവിപണിദ്രവ്യഭാഷാവിശേഷാൻ
കണ്ടും കേട്ടും പഴകി മുഴുവൻ കൗതുകംവിട്ടു നീ പോയ്,
ചിന്തിച്ചേറ്റം മമ സഹചരീം വേഗവാനാകിലും ചെ–
ൻറന്തിക്കാലം, നരവര, കരിപ്പൂക്കളം പൂക പിന്നെ
87 അപ്പോളുദ്യൽക്കുളുർമതിമുഖീ, മേഘരാഗാഢരോഷ്ഠീ,
ചുഴത്താഴും തിമിരചികുരാ, ചാരുതാരാശ്രമാംബു:
കിഞ്ചിൽക്കാണാം കുമുദഹസിതാ, നൂനമെന്നുണ്ണുനീലിം
കാമക്രീഡാരസവിലുളിതാംതന്നെയന്വേതിസന്ധ്യാ
88 അന്തിത്തേവാരവുമശനവും ശാർവരഞ്ചാപികൃത്വാ

ബന്ധുസ്നേഹാദിദമപനയൻ നിദ്രയാ യാനഖേദം
സിന്ധുദ്വീപംപ്രതി യദുപതേ, പോവതിന്നൊട്ടു രാവേ
വന്ദിശ്രേണീ മധുരവചനം കേട്ടെഴുന്നേൽക്ക പിന്നെ
89 കൂടെപ്പിന്നെക്കുളി വയറയിട്ടങ്ങു തേവാരവും പു–
ക്കീടിക്കൂടും ദ്വിജപരിവേഷദേ നിത്യദാനം വിധായ
കേടറ്റീടും ഗുണഗണനിധേ, ചാരുമാപാരതം കേ–
ട്ടോടിക്കൊണ്ടങ്ങഴകിലെഴുനള്ളീടുസംഗ്രാമധീര!
90 പിന്നെപ്പാർശ്വേ പുതിയ പൊഴിയും തോഴ, പൂക്കൈതയും നീ
പിന്നിട്ടമ്പിൽത്തൊഴുതു വഴിമേൽ പന്മനെക്കമ്പിരാനെ
ചിന്നച്ചാർത്തിൻ കുരലിൽ മുരളും കാളവും കൊമ്പുമെല്ലാം
മുന്നിൽത്തൊങ്ങും പടയെറകടന്നീടു കൻേറ്റി പിന്നെ
91 തേടിക്കൊണ്ടോൻറഴകിലലരികത്തയ്യൽമയ്യാർന്ന കണ്ണി–
ട്ടോ,ടച്ചാർത്തിൽ ചുഴലവിതറും മുത്തുകൊണ്ടത്യുദാരം,
വേടക്കാട്ടിൻ പരിചഴകെഴച്ചെങ്ങുമത്തെങ്ങുകൊണ്ട–
ങ്ങീടിക്കൂടും നിഖിലവിഭവം മൂന്നിലേതോടനാട്
92 അർത്ഥപ്രാപ്തൈ കനമടികുളുർസ്സോമവത്പീഡിതാനാം
വച്ചുന്നീർവച്ചുതുവു പിബതാം കേവലം വാവൽപോലേ
ബിഭ്രാണാനാം വിഴമുതിരവത്ക്കത്തിമേകാം ദ്വിജാനാം
കാണാം മുല്പാടിടയിലിടയിൽ തത്ര ദേശാന്തരാണി
93 തസ്മിൻ കായങ്കുളവരളവേ മുക്കരിക്കിറുതാകിൽ
പാണ്ടിക്കെട്ടാലുപഗതമിതെൻറാത്തകോപാകുലാക്ഷ:
വീരശ്രീമന്മുകുരമുടവാൾ നീയെടുപ്പാനടുക്ക–
പ്പേടിക്കിൻേറൻ വഴിയിലതുകൊണ്ടൊട്ടു വൈകീടുമെൻറ്
94 ഏണാക്ഷീണാം കുലതിലകമമുണ്ണുനീലിക്കു വാണാൾ
നീണാളാവാൻ നിരുപമഗുണഗ്രാമ,വേഗേന പോമ്പോൾ
ബാണാരേസ്തത്ഭവനയുഗളം പിന്നിലിട്ടങ്ങു ചെൻറാൽ
കാണാം കായങ്കുളമിതി കുളുർത്തീടുമങ്ങാടിതന്നെ
95 പൂന്തൊത്തെന്നും കുളുർമുല ചുമന്നോമൽ വക്ത്രം വണങ്ങി
കിഞ്ചിച്ചഞ്ചന്മധുപവചനം കൊണ്ടു കൊണ്ടാടി മന്ദം
മാർഗ്ഗാപാന്തേ മലർനിര ചൊരിഞ്ഞന്നടക്കാവിലെങ്ങും
വല്ലീബാലത്തരുണികളുടൻ കാണലാം നില്ക്കുമാറ്
96 വിങ്ങിപ്പൊങ്ങിച്ചിതറിനമലർത്തേറൽ പീത്വാമയങ്ങി,
തങ്ങിത്തങ്ങിത്തരുണികൾ മുലെക്കുൻറുച്ചെരുറങ്ങി,
തിങ്ങിത്തിങ്ങിച്ചുഴലവരിവണ്ടിണ്ടയാം, കണ്ടിയൂരിൽ–
പ്പങ്ങിപ്പങ്ങിപ്പരിമളമെഴും, തെൻറ(ൽ)വീയും തദാനീം
97 കറ്റക്കാർമങ്കുഴലികളൊരോ രാഗഭേദം പുണർത്തീ–
ട്ടിറ്റിറ്റോലും മധുരസമയം ചിന്തുപാടും ദശായാം
മുറ്റം തോറും കിളികളതിനെക്കേട്ടിരുന്നകണക്കേ
മുറ്റും പാടിൻറടമയി സഖേ, മറ്റമങ്ങേതുപിന്നെ
98 തട്ടാൻപൂർവ്വം വഴിയിലഴകാർന്നമ്പലം മുന്നിലുണ്ട–
ങ്ങൊട്ടേ വൈകീടിലുമവിടെ നിൻറമ്പിലങ്ങാടിയൂടേ,
തീർത്വാപാലം നൃപവര, വലത്തേ നടന്നിണ്ടൽ തീര–
ത്തണ്ടാർമാതും മരുവുമവിടം കണ്ടിയൂരാം പ്രദേശം
99 കണ്ടം വണ്ടിൻനിറമുടയനെ,ക്കങ്കനീരോടു തിങ്കൾ–

ച്ചുണ്ടം ചാർത്തും പരനെ, വരമാതിന്നു മൈ പാതിയോനെ,
മണ്ടും മനേൽക്കരനെ,യരനെ,ക്കമ്പിപാമ്പാക്കിയോനെ–
ക്കണ്ടേ പോവാൻ തരമവിടെ നീ കണ്ടിയൂർത്തമ്പിരാനെ
100 മാറ്റേറും നൽക്കനകകലശം വെൻറ പോർകൊങ്കതാങ്ങി–
ക്കാറ്റോടാടും നളിനമിഴിയാൾ പോന്നുനിൻ മുമ്പിൽവന്നു
കോറ്റേൻ വെല്ലും മൊഴിചെറുതുരച്ചെന്ന കൂട്ടത്തി(ൽ)നിന്നെ–
പ്പോറ്റീ, വൈകിച്ചരുളുകിലിനിക്കൊട്ടു വല്ലായ്മചാല
101 ആട്ടം വല്ലും പരിചു മിഴിയും തെറ്റുമാളാമണിക്കീഴ്–
പ്പാട്ടും കോലാഹലമഴകെഴും കോലവും കിംപ്രലാപൈ:
നാട്ടിൽച്ചൊല്ലേറിന ചെറുകരെച്ചേരുമെന്നുണ്ണിയാടീം
വീട്ടിൽച്ചെല്ലായ്കിലുമയി സഖേ, കണ്ടുകിട്ടിൻറുതുണ്ടാം
102 വീണവാണീം വടിവിനൊടുടുത്തോരുകാവിത്തടുപ്പിൻ
കോണാൽ പോർമൻ മുലയിണമറെച്ചങ്ങിനേതാൻ ചമഞ്ഞ്
വേണീഭാരേ കവരികളണിഞ്ഞങ്ങു മാർഗ്ഗോപകണ്ഠേ
കാണാം മുത്തൂറ്റമരുമിളയച്ചിക്കയൽക്കണ്ണിതന്നെ
103 കാണാം പിന്നെക്കമലവനിതാമാനനേ വാചിവാണീം
വാണ്മേൽ വീരശ്രിയമപിവഹിക്കിൻറ വിഖ്യാതകീർത്തിം
തൂൺമേലുണ്ടാം നരഹരിനിഭം ചെൻെറതിർപ്പോർക്കുനിത്യം
കാണ്മോർകണ്ണിന്നമൃതകരനാമോടവന്നാടർകോനെ
104 എല്ലാനാളും നിജസമുദയം ചൊല്ലി നിദ്രാവിഹീനം
ദൃഷ്ട്വാ ദേവം മുരവിജയിനം പാണ്ഡവന്നെൻറപോലേ
നിന്നെക്കാണുമ്പൊഴുതിരവിവർമ്മന്നു മന്യേ തദാനീ–
നെന്നേ! വൻേറാരനുഭവരസം തന്നെയും മേൽവഴിഞ്ഞ്
105 ആനന്ദാബ്ധൗ മുഴുകിമുഴുകി പൊങ്ങി നീങ്ങിത്തുടങ്ങീ–
ൻേറനം സംഭാവയ യദുകുലാധീശ, സംഭോജനാദ്യൈ:
പല്ലില്ലാഞ്ഞല്ലഴകുപൊഴിയും പ്രേമവേഗം മുഴുപ്പാൻ
കൊള്ളുൻറൂതാനരുണമണിവാ തമ്പലം വല്ലഭായ:
106 മന്ദം മന്ദസ്മിതനികരാം ചാരുകപ്പൂരരാശിം
നോക്കാം നീലക്കുവളമലരും കാച്ചവച്ചെൻറപോലേ,
കാണും നിന്നെത്തദനു കമനീയാംഗിവൻേറമ്പു–
റ്റേണാക്ഷീണാം കുലമണി കുറുങ്ങാട്ടുവാഴുണ്ണുനീലീ
107 മിന്നും മിന്നൽക്കൊടിരിവ ചിരസ്ഥായിനീ കാർമുകിൽക്കീഴ്–
ച്ചെൻറപ്പൂവാർകുഴൽ നിഴലെഴച്ചേർന്ന ചാമ്പേയഗൗരീ
നിന്നെപ്പൂണും നയനനിഴൽകൊണ്ടക്കുറുങ്ങാട്ട രണ്ടാം
കന്നക്കണ്ണാൾ തദനു കനിവോടുണ്ണുനീലീ സലീലം
108 നമ്മിൽച്ചാലക്കനിവുകനമുണ്ടാകിലും വീരമൗലേ
തമ്മിൽക്കാണും പൊഴുതിരവിവർമ്മന്നു മറ്റൊൻറു ചേത:
എൻറാലസ്മൽ പ്രിയമിതവനെക്കണ്ടു ചൊല്ലിച്ചുകൊൾവാൻ
നല്ലേടം ഞാൻ കഥമപി വഴങ്ങിൻറുതാരൂഢകീർത്തേ!
109 എണ്ണറ്റീടും ഗുണസമുദയം ചേർന്നിണങ്ങും കുറുങ്ങാ–
ട്ടുണ്ണിച്ചക്കിക്കടൽവനിതയാം മൽപ്രിയാപ്രേമബന്ധോ:
കർണ്ണത്തോളം നെടിയ കുടിലക്കൺവിലാസങ്ങൾ നിന്മേൽ
പുണ്യത്താൽ വിന്നിടപെടുകിലും തോഴ, വൈകാതവേണ്ടും
110 ചാന്തോർന്നേതും കുചഭരനതാം, ചാമ്പിമാഴ്കിൻറനേത്രാം,

പൂന്തേനോലും മധുരവചനാം, പൂർണ്ണലീലാഭിരാമാം,
പോമ്പോഴാമ്പൽപ്രിയതമമുഖീമ,ക്കുറങ്ങാട്ടു മേവും
ചാമ്പേയാംഗീം മഹിതചിരുതേവീമുടൻ കാണലാം തേ

111 പിറ്റേന്നാളൊട്ടെതിരെ മറിമാൻകണ്ണിമാർ മാരനേ, നീ
മറ്റം പിന്നിട്ടിനിയപുഴയും കണ്ടിയൂരേ വരേണ്ടും;
കറ്റക്കാർ മങ്കുഴലികൾ ചൻറുല്ലസിക്കും പ്രദേശം
മുറ്റച്ചെന്നിത്തല മരുകരെത്തമ്പിലാലോകയേഥാ:

112 ചോമൻ കണ്ടം ചടയിലണിയും തമ്പിരാനോടുവേറേ
കാമൻ തന്നോടിനിമതി വഴക്കെൻറിലെന്നും വലിഞ്ഞും
കൂമമ്പാച്ചൻ മധുരവചസാ പോർപൊരുത്തീടുമേടം
നാമം ചൊൽവാനരുതവിടവും കണ്ടു കുമ്പിട്ടുപോക

113 തൂകും പൂന്തേൻ പരിമളഭരം നമ്പുതോലും നടപ്പാൻ
മേവും കാവും പഥിയുഴറി നീ തിർക്കുറണ്ടിക്കു ചെൻറ്
ദേവം തസ്മിൻ തൊഴുതുവഴിമേൽനിൻറു നേരേ നടന്നാൽ
കൂവീടപ്പാൽ പഥി പനയനാർകാവു മംഗല്യകീർത്തേ!

114 കച്ചെക്കൊക്കക്കതിനനെ മുറിച്ചുച്ചകൈർദ്ദിഗ്ഗജേന്ദ്രാ–
നച്ചച്ചോ! ശിവശിവ! മഹാഘോരമോരോയുഗാന്തേ,
പച്ചച്ചോരിക്കളി വെതുവെതക്കോരിയാരക്കുടിച്ചോ–
രെച്ചിൽത്തിണ്ണം തവ വിയദിദം ദേവി, തുഭ്യം നമോസ്തു

115 ഇത്ഥം വാഴ്ത്തിത്തൊഴുതെരികനൽക്കണ്ണർ കണ്ണിൽ തനുജാം
മത്തേഭേന്ദ്രാൻ തലപൊരുതുടൻ കാതിലിട്ടമ്മതന്നെ
ഉൾത്തൂർന്നെങ്ങും മകരനിവഹം തോഴ, നിൽക്കിൻറതും ക–
ണ്ടത്യാമോദാല പുനരയി സഖേ, പാലവും പിന്നിടേഥാ:

116 മുൽപ്പാടസ്മിൻ മരവുമചലപ്പെണ്ണിനെക്കൈവണങ്ങി–
ത്തീർപ്പാപ്പൂർ മൂപ്പുടയ മടവാർമാരനേ, നീ വിരെഞ്ഞ്,
എപ്പോഴും നിന്നുടമ കരുതും രായിരക്ഷോണിപാലം,
കെല്പാർന്നീടും മഹിതചിറവാവീരനെ, ക്കണ്ടുപോക

117 കൈതക്കാട്ടെക്കുവലയദൃശാം പാട്ടുകേട്ടങ്ങിരുന്നാൽ
കാലം വൈകും പെരിക, നിരണത്തിന്നു പോവാൻ വഴങ്ങേൻ
എൻറാൽപ്പാരിൽ പ്രഥിതചിറവായ്ക്കില്ലമാതെൻതുരിത്തി–
ക്കൂട,ക്കൂടക്കഴിക പഴവാറെൻറുചൊല്ലും ചടങ്ങും

118 വീടുണ്ടെല്ലോ തദനുഭവതോ മുമ്പിലായണീപാർമേൽ
മാടമ്പീനാമവിടെ വസതാം ധന്യമാവും നിവാസം
മാടംചെൻറങ്ങുഡുപതികലാം ചൂടി മാതേവരാവാൻ
തേടിൻേറടം പുനരവിടെയും ചെൽക പോരും ദശായാം

119 മെത്തും മത്തഭ്രമരമുഖരാം മത്തമാർ പോർമുലത്തൊ–
ത്തിൻേറമൽക്കളഭകയളിയിൽപ്പൊങ്ങുമംഭോരുഹാഢ്യാം
തത്തിത്തത്തിച്ചെറുതിരകളിൽച്ചേർന്നമുക്താലാപം
കൊത്തിക്കൊത്തിക്കുരുകിൽപരുകച്ചേർന്നതീരാഭിരാമാം

120 പിന്നെപ്പിന്നിട്ടമലസലലാം താം നദീം വാടമേപോ–
യ്ക്കന്നക്കണ്ണാർ കുസുമശര, നീ വല്ലവായ്ക്കങ്ങുചെൻറ്
ഉന്നിദ്രാണപ്രസവനിസരൽക്ഷേസരോദ്യാനവാതൈ–
രുന്നിക്കാമം മതിലകമകം പൂക ഭൂപാലമൗലേ!

121 പൊൽപ്പൂമാതിൽ കുളിരിളമുലത്തൊത്തിലൊത്തിൻറകോലം

കർപ്പൂരാപൂരിതമലയജം ചാർത്തുമാനന്ദമൂർത്തിം
തീർപ്പാപ്പൂർവാണ്ണമൃതകരനേ, വല്ലവായ്ക്കോയിൽകൊള്ളി–
ൻറപ്പൻതന്നെത്തൊഴുക മഴകോലിൻറ നീലാംബുദാഭം
122 അപ്പോൾ നിന്നെത്തെളിവിലിളമണ്ണിക്കരച്ചേരിമറ്റും
തസ്മിൻ മേവും പേരിയമടവാർ വന്നു താന്താൻ മുതിർന്ന്
ഉദ്യൽക്കോലാഹലമുപചരിക്കിൻറ സത്രം പൊറുപ്പാ–
നച്ചച്ചോ കാണരുതു വഴുതിക്കൊൾക നീ കൗശലേന
123 കുമ്പിട്ടമ്പിൽ തദനുവിനതാനന്ദം തണ്ടിലേറി–
ച്ചെമ്പൊൽക്കാളം തെളുതെള മുതിർന്നംബരേമേൽമുഴങ്ങ
വമ്പുറ്റീടും കടുതഴ ചുഴൻറങ്ങു നേരെ നടന്നാൽ
മുമ്പിൽക്കാണാം പഥി കരിയനാടെൻറു പേരായ കാവ്
124 ചൂഴം വയ്ക്കും പെരിയവിഭവം നോക്കിനാലുച്ചയോളം
കോഴിക്കോടും പുനരതിനെടോ കൊല്ലവും തുല്യമല്ല,
ആഴിപ്പെണ്ണും നിഖിലജനവും വൈകിനാൽ വാങ്ങുമസ്മിൻ,
കോഴയ്ക്കോടും ചെറിയ കുറുമാർപോലുമില്ലങ്ങുപിന്നെ
125 മുത്തൂറ്റം ചേർന്നണിമുല പിരിഞ്ഞുള്ള മാരാതിരേകം
മുത്തൂറ്റിൻറൂ മമ പുനരതങ്ങുണ്ണുനീലിക്കു ചൊൽവാൻ
മുത്തൂറ്റിച്ചേർന്നിനിയ പുഴയും പിന്നിലിട്ടന്ധഗംഗാ–
മുത്തീര്യ ത്വം വിരവൊടു സഖേ, നാലുകോടിക്കു ചെല്ക
126 മുക്കാലം ചെൻറിമയവർ തൊഴും തിർക്കൊടിത്താനമമ്പി–
ൻറക്കാർവർണ്ണൻ ചരണയുഗളം കൂപ്പി നേരെ നടന്നാൽ
തെക്കിൻകൂറങ്ങതു കഴിവൊളം കാടിടത്തും വലത്തും
മിക്കേടത്തും പുനരവിടമോ ഞാനുണർത്തിൻറുതില്ല
127 അഗ്രേ കാണാം തദനു മണികണ്ഠാഖ്യപൂർവം പുരം തേ
തെക്കിൻകൂറ്റിന്നൊരു മണിവരം തത്രമേവും പു(മു)രാരിം
ഭക്ത്യാ നീ ചെൻറഴകൊടു തൊഴുന്നേകമീശാനകോണേ
തിക്കിക്കേൾക്കാം പഥികനിവഹം നിൻറഴെക്കിൻറവാറ്
128 ചർച്ചിച്ചാലും ചരണമതിനിക്കുണ്ടതിൻറുമസ്മി–
ന്നൊട്ടേടം ചൊല്ലവിടമരുതങ്ങമ്മയെക്കേട്ടുകൊൾക
തൊട്ടുണ്മൻ ഞാൻ തുളുവനുറവന്മേ പകന്നേടമെങ്ങു
സദ്യക്കാരാ പറയനവിധാ കോലെടുക്കെട്ടുപാഴാ
129 എൻെറല്ലാം കേട്ടവിടെയുളനാമാകിൽ നീ ബിംബലീശം
വെൻറിക്കുൻറിന്നൊരു തിലകമാം രാമവർമ്മാഭിധാനം
കണ്ടിട്ടേറ്റം വിരവിൽ മരുവാർ കാലനേ, വൈകിയാതെ
ചെഞ്ചെമ്മേ പോയ് മഹിതതിരുവാഞ്ചെപ്പുഴെക്കങ്ങുചെല്ക
130 വിപേന്ദ്രാണാമഭിജനവതാം വാസസങ്കേതസീമാ–
മേനാം ജാനുദ്വയസ മധുരസ്വച്ഛനീരാഭിരാമാം
ഛത്രശ്രേണീ വിരചിത നടപ്പന്തലൂടേ കടന്നേ
തത്രത്യാനാം വിവിധമവിധാനാദവും കേട്ടുകൊൾക
131 ചോരിച്ചെവ്വാമലരിൽ മധുരാം, ചാലിയിൽച്ചേർന്നുപൂന്തേൻ
കോരിത്തൂവും വചസിലളിതാം, കോമളാം, മംഗളാംഗീം
പാരിക്കാണ്ടാംകുളമിതമമർന്നോമലെക്കണ്ടുപോവാൻ
ചാരത്തല്ലാഞ്ഞയിചരതമായ് ഞാനുണർത്താഞ്ഞതങ്ങ്
132 കല്യാണാബ്ധേ, തദനുച തിരിഞ്ഞയ്യടിക്കേഖെറ്റുമാനൂർ

ചെല്ലാം, ചെൻറാലവിടെ മരുവും ചന്ദ്രമൗലിംവണങ്ങി
ഊണും തേവാരവുമവിടെ നിൻെറാട്ടു വേഗേന കൃത്വാ
ബാണംപോലെ വടിവിൽ നടകൊൾകഞ്ഞു വേണാടർകോനേ!

133 കാതം പോരുംവഴി, കുറകയില്ലേതു, മാക്കോതനല്ലൂ(ർ)
ചൂതം തോറും തണലിൽ വിളനെൽ കാക്കുമക്കന്യകാനാം
കാതോളം നീണ്ടസിതനയനം കണ്ടു മാനെൻറു മത്വാ
പോതപ്പെണ്മാൻ നികരമരികേ ചെൻറുമേവീടുമേടം

134 കൂവീടിന്മേലെളുതു വഴിയിൻറങ്ങു പണ്ടേതിനേക്കാൾ–
പ്പൂവീടിൻേറാ ചിലതരുകുലോല്ലാസി പാർശ്വാഭിരാമം
തേർപോവോളം വിടിവിലിടയിട്ടുണ്ടിടത്തത്യുദാരം
വാപീതീരം പ്രതിവിരചിതം ബീംബലീ പാലകേന

135 ചിന്തിപ്പോമ്മാററികുലബലം ബിംബലീപാലകാനാ–
മന്തിക്കൂതും വിരുതുവിരുതം നിന്നൊടാവേദയേയു:
സിന്ധുദ്വീപേ ജനിത കുതിരക്കുഞ്ചിയിൽക്കിഞ്ചലോലാ:
സിന്ധുദ്വീപം ദ്വിപമദ പരിസ്യന്ദിനോ വന്ദമാതാ:

136 വിസ്താരാഢ്യേ ഭുവനവിദിതേ മത്തമാതംഗഭീമേ
താരാർമാതിൻ കുലനിലയനേ ദിവ്യരത്നാഭിരാമേ
അംഭോരാശൗ തദനു പകലോനെൻറപോലേ സഖേ, നീ
മംഗല്യാബ്ധേ, വടമതിരയിൽ ചെൻറകംപൂക പിന്നെ.

ചമ്പൂപ്രസ്ഥാനം

നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തെ സമ്പന്നമാക്കുന്ന സുപ്രധാനശാഖയാണ് ചമ്പുക്കൾ.നമ്മുടെ ചമ്പൂശാഖയെ പരിഗണിക്കുമ്പോൾ പ്രധാനമായും രണ്ടു വിഭാഗമായി ഇവയെ തരംതിരിക്കാം. സംസ്കൃത ചമ്പുക്കൾ, ഭാഷാചമ്പുക്കൾ എന്നിവയാണവ.

സംസ്കൃതത്തിൽ കാവ്യത്തിനു ദൃശ്യം, ശ്രവ്യം എന്നു രണ്ടു വിഭാഗങ്ങൾ കല്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ശ്രവ്യത്തിനു വീണ്ടും പദ്യം, ഗദ്യം, ഉഭയം അല്ലെങ്കിൽ മിശ്രം എന്ന് മൂന്നുപവിഭാഗങ്ങൾ കല്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. സാധാരണ സംഭാഷണത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നതും വൃത്തമില്ലാത്തതുമാണ് ഗദ്യം. പദ്യമാകട്ടെ അക്ഷരക്ലിപ്തിയോ, മാത്രാക്ലിപ്തിയോ ഉള്ള പദങ്ങളോടുകൂടിയതാണ്. ഇവ രണ്ടും കലർന്നുവരുന്നതാണ് മിശ്രം. ചമ്പു മിശ്രവിഭാഗത്തിൽപ്പെടുന്നു. ഗദ്യപദ്യങ്ങൾക്ക് അവയുടേതായ പരിമിതികളും നേട്ടങ്ങളുമുണ്ട്. പദ്യത്തിൽ അക്ഷരക്ലിപ്തിയോ മാത്രാ ക്ലിപ്തിയോ ഉള്ളതുകൊണ്ട് വക്താവിന്റെ ഇഷ്ടാനുസരണം അതു വലിച്ചുനീട്ടാനോ കുറുക്കാനോ സാധിക്കുന്നില്ല. പക്ഷേ സംഗീതാത്മകത എന്ന ഗുണം പദ്യങ്ങൾക്കുണ്ട്. ഗദ്യത്തിനാകട്ടെ സ്വാതന്ത്ര്യം കൂടുതലുണ്ടെങ്കിലും സംഗീതാത്മകതയില്ല. ഗദ്യപദ്യങ്ങൾക്കുള്ള നേട്ടങ്ങൾ ഒരുമിപ്പിക്കാനുള്ള യത്നത്തിൽ നിന്നാണ് ചമ്പൂസാഹിത്യം ഉടലെടുത്തത്. ക്രിസ്തുവിനു പിൻപ് ആറാം ശതകത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ഭാമഹൻ 'ശബ്ദാർത്ഥൗ സഹിതൗകാവ്യം; ഗദ്യം പദ്യം ചതദ്വിധാ' എന്ന് കാവ്യത്തെ നിർവ്വചിക്കുകയും ഗദ്യം പദ്യം എന്ന് രണ്ടായിത്തിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ക്രി.പി. ഏഴാം ശതകത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന ദണ്ഡിയാണ് മിശ്രം എന്നൊരു വകുപ്പ് കൂട്ടിച്ചേർത്തതും 'ഗദ്യപദ്യമയികാപിചമ്പൂരിത്യഭിധീതേ' എന്നു നിർവ്വചനം നല്കിയതും. ചമ്പുവിൽ ഗദ്യത്തിനും പദ്യത്തിനും തുല്യ പ്രാധാന്യമുണ്ടായിരിക്കണമെന്നാണ് ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തം. എന്നാൽ സാധാരണയായി ചമ്പുവിൽ പദ്യം ഏറിയും ഗദ്യം കുറഞ്ഞുമാണ് കാണുന്നത്.

സംസ്കൃത ചമ്പുക്കൾ

സംസ്കൃതത്തിലെ ആദ്യത്തെ ചമ്പു ഏതാണെന്നതിൽ അഭിപ്രായ വ്യത്യാസങ്ങൾ നിലനില്ക്കുന്നു. വടക്കുംകൂറിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഭോജന്റെ രാമായണചമ്പുവാണ് ആദ്യത്തേത്. ഉള്ളൂരാകട്ടെ ത്രിവിക്രമഭട്ടന്റെ നളചമ്പുവിനാണ് ഈ സ്ഥാനം നല്കുന്നത്. ദാക്ഷിണാത്യനായ വേങ്കടകൃഷ്ണൻ ഉത്തരരാമായണത്തെ ആസ്പദമാക്കി 'ഉത്തരചമ്പു' രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. രാജചൂഡാമണി ദീക്ഷിതരുടെ 'യുദ്ധചമ്പു' സംസ്കൃതത്തിലെ ഏറ്റവും ഹ്രസ്വമായ ചമ്പുവാണ്. എന്നാൽ ഇവയൊക്കെയും സാഹിത്യഗുണത്തിൽ ഭോജചമ്പുവിന്റെ വളരെ പിന്നിലാണ്. ചമ്പൂ സാമ്രാജ്യത്തിലെ യുവരാജപദത്തിൽ അഭിഷിക്തമായിരിക്കുന്ന കൃതി

അനന്തഭട്ടന്റെ ഭാരതചമ്പുവാണ്. കോഴിക്കോട് മാനദേവൻ സാമൂതിരിയുടെ കൃതിയാണ് 'പൂർവ്വഭാരതം ചമ്പു'. സോമദേവസൂരിയുടെ 'യശസ്തിലകം' ചമ്പുവാണ് സംസ്കൃതത്തിലെ മറ്റൊരു പ്രധാന ചമ്പൂകതി. ഒരു വിദേശീയൻ കേരളത്തെ അധികരിച്ചു രചിച്ചിട്ടുള്ള ചമ്പുവാണ് കേരളാഭരണം. രാമചന്ദ്രദീക്ഷിതരാണ് ഈ ചമ്പു രചിച്ചത്.

സംസ്കൃതത്തിൽ ചമ്പുക്കൾ രചിക്കാൻ തുടങ്ങിയ കാലത്തുതന്നെ കേരളത്തിലും അതിന്റെ അനുരണനങ്ങൾ പ്രകടമായിരുന്നു. കേരളത്തിലുണ്ടായ ആദ്യത്തെ സംസ്കൃതചമ്പൂ ദിവാകരകവിയുടെ അമോഘരാഘവം ചമ്പുവാണ്. മേല്പത്തൂർ നാരായണ ഭട്ടതിരിയാണ് സംസ്കൃത ചമ്പൂ സാഹിത്യത്തിനു മികച്ച സംഭാവനനല്കിയ മറ്റൊരു കേരളീയൻ. രാമപാണിവാദന്റെ ഭാഗവതം ചമ്പു, അശ്വതി തിരുനാളിന്റെ സന്താനഗോപാലം, കേരളവർമ്മയുടെ ഹംസവധം, കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞുണ്ണിത്തമ്പുരാന്റെ ബാണയുദ്ധം തുടങ്ങിയവയും കേരളത്തിലുണ്ടായ സംസ്കൃതചമ്പുക്കളാണ്.

ഭാഷാചമ്പുക്കൾ

സംസ്കൃത സാഹിത്യത്തിൽനിന്ന് മലയാളം കടംകൊണ്ട കാവ്യശാഖയാണ് ചമ്പു. വിവിധ രൂപങ്ങളായ നാടൻപാട്ടുകൾ, കിളിപ്പാട്ടുകൾ, ആട്ടക്കഥകൾ, തുള്ളൽപാട്ടുകൾ മുതലായവയെപ്പോലെ ഭാഷയിൽ അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്ന ഒന്നാണ് ചമ്പൂപ്രബന്ധശാഖ. ഭാഷാസാഹിത്യത്തിൽ പ്രൗഢിയും ഗാംഭീര്യവും രസികത്വവും തികഞ്ഞ നൂതനങ്ങളായ പല അദ്ധ്യായങ്ങളുടെയും സൃഷ്ടിക്കു ചമ്പുക്കൾ കാരണമായിട്ടുണ്ട്. സമ്പന്നമായ നമ്മുടെ ചമ്പൂശാഖയെ പ്രാചീനം, മദ്ധ്യകാലീനം, ആധുനികം എന്ന് വിഭജിക്കാൻ സാധിക്കും.

പ്രാചീനചമ്പുക്കൾ–(മണിപ്രവാള കാവ്യങ്ങൾ)

മലയാളത്തിലുണ്ടായ ആദ്യത്തെ ചമ്പൂകാവ്യമാണ് 'ഉണ്ണിയച്ചീ ചരിതം'. പതിമൂന്നാം ശതകമാണ് ഇതിന്റെ രചനാകാലമെന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നു. "തേവൻ ചിരീകുമാൻ ചൊന്ന ചമ്പുമുറ്റവുമാദരാൽ" എന്നു കാവ്യത്തിൽ കാണുന്നു. കാവ്യകാരന്റെ പേര് ദേവൻ ശ്രീകുമാരൻ എന്ന് അതിനാൽ നമുക്കനുമാനിക്കാൻ സാധിക്കും. കാവ്യത്തിലെ പരാമർശങ്ങളിൽ നിന്ന് വയനാടാണ് കവിയുടെ സ്വദേശമെന്നും ഊഹിക്കാനാവും. തിരുനെല്ലിക്കു സമീപമുള്ള തിരുമരുതൂർ ക്ഷേത്രത്തിലെ നർത്തകിയായിരുന്ന ഉണ്ണിയച്ചിയെ കാണാൻ ഒരു ഗന്ധർവ്വയുവാവ് ഭൂമിയിലേക്ക് വരുന്നതാണ് സന്ദർഭം. വർണ്ണനാപ്രധാനമാണ് കാവ്യം. ദേവദാസീപ്രകീർത്തനത്തോടൊപ്പം സമകാലിക ജീവിതത്തിന്റെ വിഡംബനവുമാണ് ഈ കൃതി. ഉണ്ണിയച്ചീ ചരിതത്തിനു സഹോദര സ്ഥാനീയമായ ഒരു കൃതിയാണ് ഉണ്ണിച്ചിരുതേവി ചരിതം. ഇതൊരു ചമ്പൂകാവ്യമെന്ന് ഉള്ളൂർ പറയുന്നുവെങ്കിലും പൂർണ്ണമായ അർത്ഥത്തിൽ അതു ശരിയല്ലെന്ന് ഇളംകുളം കുഞ്ഞൻപിള്ള ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. 'ഗദ്യം ഖദ്യോതകല്പം ഗളിതരുചിതുടങ്ങിന്റെനക്കേ നമോസ്തു' എന്ന് കവിതന്നെ കാവ്യാരംഭത്തിൽ പറയുന്നതിൽനിന്ന് ഗദ്യത്തിൽ നായികാവർണനം നടത്തണമെന്നേ കവിക്ക് ഉദ്ദേശ്യമുള്ളൂവെന്നത് വ്യക്തമാണ്. പതിമൂന്നാം ശതകത്തിന്റെ അന്ത്യഘട്ടമാണ് രചനാകാലം. വള്ളുവനാട്ടിൽപ്പെട്ട ചോകിരം ഗ്രാമത്തിലെ ഉണ്ണിയപ്പിള്ളയുടെ മകളായ ഉണ്ണിച്ചിരുതേവിയെപ്പറ്റിയുള്ള മണിപ്രവാളം കേട്ട് ഇന്ദ്രൻ അവളെ അന്വേഷിച്ച് ചെല്ലുന്നതും അവളുടെ വീട്ടുപടിക്കൽ ബ്രാഹ്മണരും മാടമ്പികളും നായന്മാരും ഛാത്രന്മാരുമെല്ലാം പാടുകെട്ടിക്കിടക്കുന്നതുകണ്ടു മടങ്ങുന്നതുമാണ് ഇതിലെ പ്രതിപാദ്യം.

പതിനാലാം ശതകത്തിന്റെ അന്ത്യത്തിലുണ്ടായ കാവ്യമാണ് 'ഉണ്ണിയാടിചരിതം'. ദാമോദരച്ചാക്യാരാണ് ഇതിന്റെ രചയിതാവ്. ഉണ്ണിയാടിയെ നായികയാക്കി ശിവവിലാസം എന്നൊരു സംസ്കൃതകാവ്യവും അദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രാവൃട്ട് എന്ന അപ്സരസിന്റെ അവതാരമായിട്ടാണ് ഉണ്ണിയാടിയെ കല്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഒരിക്കൽ പ്രാവൃട്ടിൽ ചന്ദ്രൻ ആകൃഷ്ടനാവുകയും അവളോടൊത്തു രമിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതറിഞ്ഞ രോഹിണി പ്രാവൃട്ടിനെ ശപിച്ചു. അങ്ങനെ അവൾ മനുഷ്യകുലത്തിൽ പിറക്കുന്നു. സുന്ദരിയായിരുന്ന അവൾ പന്ത്രണ്ടാം വയസ്സിൽ വീടിന്റെ ഉമ്മറത്തിരുന്നു പാട്ടുപാടുന്നു. ഇതുകേട്ട ചന്ദ്രൻ മാരജ്വരപരവശനായി പാട്ടിന്റെ ഉത്ഭവസ്ഥാനം അറിയാൻ രണ്ടു ദാസന്മാരെ പറഞ്ഞയക്കുന്നതും അവർകണ്ട കാര്യങ്ങൾ തിരികെ ചെന്നു ചന്ദ്രനെ അറിയിക്കുന്നതുമാണ് കാവ്യത്തിലെ പ്രതിപാദ്യം.

ഇവ കൂടാതെ വേറെയും ചില ചമ്പുകാവ്യങ്ങൾ പ്രാചീനഘട്ടത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതായി ലീലാതിലകത്തിലെ ഉദാഹരണപദ്യങ്ങൾ സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു. പക്ഷേ ആ ഗ്രന്ഥങ്ങളൊന്നുംതന്നെ നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടില്ല.

മദ്ധ്യകാല ചമ്പുക്കൾ

ശ്രീ വടക്കുംകൂർ രാജരാജവർമ്മ കൊല്ലവർഷം 500 മുതൽ 725 വരെ (1325 മുതൽ 1550 വരെ)

യുള്ള കാലഘട്ടത്തെ ചമ്പുക്കളുടെ സുവർണ്ണ കാലഘട്ടം എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു. ഈകാലഘട്ടത്തിൽ മുന്നൂറിനു മേൽ ചമ്പുക്കളുണ്ടായി എന്നു കോളത്തേരി ശങ്കരമേനോനും ഇരുനൂറിനടുത്തു ചമ്പുക്കളുണ്ടായി എന്ന് വടക്കുംകൂറും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

സംസ്കൃത ചമ്പുക്കൾ ആശിസ്, സമസ്ക്രിയ, വസ്തുനിർദ്ദേശം ഇവയിലേതെങ്കിലും ഒന്നുകൊണ്ടാണ് ആരംഭിക്കുക. മധ്യകാല ചമ്പുക്കളാവട്ടെ ഇവയോടൊപ്പം കഥാസൂചനയും നൽകുന്നു. ഇത് പല രീതികളിൽ കാണുണ്ട്. ഒരു തോഴനെ വിളിച്ച് അയാളെ കണ്ടതുകൊണ്ട് തനിക്കുണ്ടായ സന്തോഷം കഥയിലെ ഏതെങ്കിലും കഥാപാത്രത്തിനുണ്ടായ സന്തോഷത്തോട് ഉപമിക്കുന്നത് ഒരു രീതിയാണ്. ഒരു സാമാന്യതത്വത്തെ നിർദ്ദേശിച്ച് പറയുന്ന കഥയുമായി അതിനെ ബന്ധപ്പെടുത്തുക മറ്റൊരു രീതിയാണ്. ആശീർവാദശ്ലോകത്തിലോ നമസ്ക്കാരശ്ളോകത്തിലോ കഥാംശത്തെ ഉപമാനരൂപത്തിൽ ഘടിപ്പിക്കുകയാണ് മറ്റൊരു രീതി. കഥകേൾക്കാൻ തോഴനെ ഉപദേശിക്കുന്ന വിധത്തിലാണ് ചില ചമ്പുക്കൾ തുടങ്ങുന്നത്. വിവക്ഷിതമായ കഥയിൽകൂടി താൻ നിരീക്ഷിക്കുന്ന തത്വം ആദ്യത്തെ ശ്ളോകത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കുക എന്നൊരു സമ്പ്രദായവുമുണ്ട്. സംസ് കൃതനാടകങ്ങളിലെ നാന്ദീ ശ്ലോകമായിരിക്കണം ഇതിന് പ്രചോദനമായത്.

മദ്ധ്യകാല ചമ്പുകൾ രംഗത്തു പ്രയോഗിച്ചിരുന്നു എന്ന് ഊഹിക്കുന്നതിനു കാരണം അവയിൽ കാണുന്ന പരസ്വങ്ങളായ ഭാഗങ്ങളുടെ ആധിക്യമാണ്. സംസ്കൃതത്തിലെ പല ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നിന്നും ഭാഷയിലെ തന്നെ മറ്റു ചമ്പുക്കളിൽ നിന്നും ഭാഗങ്ങൾ –ഗദ്യവും പദ്യവും –അതേപടിയും ചിലപ്പോൾ അല്പസ്വല്പം ഭേദങ്ങൾ വരുത്തിയും ചമ്പുക്കളിൽ സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. 1879 ശ്ലോകങ്ങളും 99 ഗദ്യങ്ങളുമുള്ള രാമായണം ചമ്പുവിൽ അറുനൂറോളം ശ്ളോകങ്ങളും കുറെ ഗദ്യങ്ങളും മറ്റു ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നിന്ന് സ്വീകരിച്ചിട്ടുളളവയാണ്. അറുനൂറിൽ 270 ശ്ലോകങ്ങൾ ഏതേതു ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ നിന്നാണ് എന്ന് കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇത് കവികൾ മനഃപൂർവ്വം ചെയ്ത സാഹിത്യചോരണമാവാൻ വഴിയില്ല. പലരും ഒരുപോലെ സാഹിത്യചോരണം നടത്തി എന്നു വിചാരിക്കാനും നിവൃത്തിയില്ല. ഒന്നുകിൽ അവർ കഥപറയുന്ന ആളുകളുടെ അവശ്യാനുസരണം അരങ്ങുകൊഴുപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി മറ്റുകൃതികളിൽ നിന്ന് ആവശ്യമുളളത്ര കടമെടുത്തു. അല്ലെങ്കിൽ പിൽകാലത്ത് കഥപറയുന്നവർ കവി എഴുതിയതിനോടു കൂടി അരങ്ങുകൊഴുപ്പിക്കാൻ വേണ്ടി പലതും കൂട്ടിച്ചേർത്തു. എങ്ങനെ സംഭവിച്ചതായാലും ചമ്പുക്കളിലെ ഈ പരസ്വാധിക്യം അവ രംഗത്തു പ്രയോഗിച്ചിരുന്നു എന്നതിന്റെ സൂചനയാണ്.

സംസ്കൃതത്തിലെ ചമ്പുക്കളിൽ ഭൂരിഭാഗവും പുരാണകഥകൾ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുളളവയാണ്. മദ്ധ്യകാല ചമ്പുക്കളിൽ ഭൂരിഭാഗവും അവയെ അനുകരിച്ച് പുരാണകഥകൾ പ്രതിപാദിക്കുന്നു. എന്നാൽ പ്രാചീനമണിപ്രവാളചമ്പുക്കളിലാകട്ടെ പ്രതിപാദ്യം പുരാണോപജീവിയല്ല. അവയിൽ പറയത്തക്ക കഥയൊട്ടില്ലതാനും, ദേവദാസീ പ്രകീർത്തനങ്ങളാണ് അവ.സമകാലിക ജിവിതത്തിന്റെ ചൂടും വെളിച്ചവും അവ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നു എന്നത് ഒരു സവിശേഷതയാണ്. പ്രാചീനമണിപ്രവാളചമ്പുക്കളിൽനിന്ന് കാവ്യപ്രമേയത്തിലും കഥാഘടനയിലും ആവിഷ്കരണത്തിലും വ്യത്യസ്തമായ സമീപനമാണ് മദ്ധ്യകാലചമ്പുക്കളിൽ കാണുന്നത്. പ്രാചീനചമ്പുക്കൾ ഗണികാജീവിതത്തിന്റെ അകത്തളങ്ങൾ തേടിപ്പോയെങ്കിൽ രണ്ടാമത്തെ വിഭാഗം പുരാണകഥകളുടെ പുനരാഖ്യാനത്തിനാണ് പ്രധാനമായും തയ്യാറായത്. ചാക്യാന്മാർക്കും പാഠകക്കാർക്കും ഉപയോഗിക്കുന്നതിനായാണ് ഈ ഘട്ടത്തിൽ ചമ്പുക്കൾ രചിക്കപ്പെട്ടത്.ചമ്പുക്കളിലെ ഭാഷ ഉത്തമ മണിപ്രവാളമാകണമെന്ന നിഷ്കർഷ അതോടെ ഇല്ലാതായി.മദ്ധ്യകാലചമ്പുക്കളുടെ രംഗപ്രവേശത്തോടെ മലയാളസാഹിത്യത്തിന് ഒരു ഗൗരവസ്വഭാവം കൈവരുന്നതായും കാണാനാവും.

സംസ്കൃത ചമ്പുക്കൾ സമകാലിക ജീവിതത്തെ പ്രതിപാദിക്കുന്നവയല്ല. ഭാഷാചമ്പുക്കളാകട്ടെ ഏറിയും കുറഞ്ഞും സമകാലികജീവിതം പ്രതിബിംബിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. പ്രാചീന ചമ്പുക്കൾ ഏതാണ്ട് മുഴുവനായും ഒരു കാലഘട്ടത്തിലെ ഒരു വിഭാഗം ജനതയുടെ ജീവിതം ആവിഷ്കരിക്കുന്നുണ്ട്. മദ്ധ്യകാല ചമ്പുക്കളിൽ സമകാലികജീവിതപ്രതിഫലനം അധികവും ഗദ്യങ്ങളിലാണ്. പുരാണ കഥസന്ദർഭങ്ങൾ കേരളീയഛായ നൽകി വർണ്ണിച്ചാണ് അവർ സമകാലിക ജീവിതാവിഷ്ക്കാരം നടത്തുന്നത്. ഇക്കാര്യത്തിൽ സംസ്കൃത ചമ്പുക്കളെയല്ല. പ്രാചീനചമ്പുക്കളെയാണ് അവർ അനുകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഈ വർണ്ണനാ സമ്പ്രദായമാണ് പിൽക്കാലത്ത് കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ തന്റെ തുള്ളലുകളിൽ സ്വീകരിച്ച് വികസിപ്പിച്ചത്.

മദ്ധ്യകാല ചമ്പുക്കളിൽ ആകൃതികൊണ്ടും പ്രകൃതികൊണ്ടും ഒന്നാം സ്ഥാനം അർഹിക്കുന്നത് പുനം നമ്പൂതിരിയുടെ രാമായണം ചമ്പുവാണ്. രണ്ടാം സ്ഥാനം ഭാരതം ചമ്പുവിനാണ്. പതിനാലുഭാഗങ്ങളായിട്ടാണ് ഭാരതം ചമ്പു രചിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇതിന്റെ കർത്തൃത്വവും പുനം നമ്പൂതിരിയിലാണ് നിക്ഷിപ്തമായിരിക്കുന്നത്. രാമായണചമ്പുവിനോളം സാഹിത്യഗുണം ഈകൃതിക്കില്ലെങ്കിലും സംസ്കൃതാതി

പ്രസരം കൂടുതൽ കാണാം.മദ്ധ്യകാല ചമ്പുക്കളിൽ ചക്രവർത്തിപദം അലങ്കരിക്കുന്ന ചമ്പു നൈഷധമാണ്. തൃശൂരിനടുത്തുള്ള പെരുവനംഗ്രാമത്തിലെ മഴമംഗലത്തില്ലത്തെ നാരായണൻ നമ്പൂതിരിയാണ് ഇതിന്റെ രചയിതാവ്.

രാജരത്നാവലീയവും കൊടിയവിരഹവും മദ്ധ്യകാല ചമ്പുക്കളിൽ പ്രതിപാദ്യത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ പുതിയ ചാൽ വെട്ടിത്തുറന്ന കൃതികളാണ്. കാലംമാറി പിറന്ന ഉണ്ണിയാടീചരിതമാണ് രാജരത്നാവലീയം എന്ന് "കൈരളിയുടെ കഥ" യിൽ പ്രൊഫ. എൻ കൃഷ്ണപിള്ള പറയുന്നു. 1565 നും 1601 നും ഇടയ്ക്ക് കൊച്ചിരാജ്യം ഭരിച്ച രാമവർമ്മയുടെ ജനനം, കിരീടധാരണം, യുദ്ധസന്നദ്ധത, മന്ദാരമാല എന്ന നർത്തകിയുമായുള്ള വിവാഹം ഇതൊക്കെയാണ് ഈ കൃതിയിലെ പ്രതിപാദ്യം ഒരു ശൃംഗാരകാവ്യമാണ് കൊടിയവിരഹം. സംഗഗീതകേതുവാണ് നായകൻ, ശൃംഗാരചന്ദ്രികയാണ് നായിക. ഇവരുടെ വിരഹതാപമാണ് പ്രതിപാദ്യം, മലയാളത്തിലെ ശൃംഗാര കാവ്യങ്ങളിൽ പ്രധാനമാണ് കൊടിയ വിരഹം എന്ന് ഉള്ളൂർ പറയുന്നു.

ഭാഷാപരമായ പഴക്കംകൊണ്ടു പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പൂർവ്വാദ്ധത്തിലുണ്ടായതെന്ന് വിചാരിക്കാവുന്ന ചമ്പുവാണ് കാമദഹനം. ഇതിന്റെ കർത്തൃത്വവും പുനംനമ്പൂതിരിയിൽ നിക്ഷിപ്തമാണ്. മഴമംഗലം നമ്പൂതിരിയുടെ സമകാലികനും 1601 മുതൽ 1615 വരെ കൊച്ചിരാജ്യം ഭരിച്ച വീരകേരളവർമ്മയുടെ ആസ്ഥാനപണ്ഡിതനുമായിരുന്ന നീലകണ്ഠൻ നമ്പൂതിരിയുടെ മൂന്നു ചമ്പുക്കളാണ് ചെല്ലൂർനാഥോദയം, നാരായണീയം, തെങ്കൈല നാഥോദയം എന്നിവ. പ്രതിപാദ്യത്തിൽ ഇവ മറ്റു ചമ്പുക്കളിൽ നിന്നു വേർതിരിഞ്ഞു നിൽകുന്നു. പെരിഞ്ചെല്ലൂർ ഗ്രാമത്തിലെ ശിവപ്രതിഷ്ഠ ചെല്ലൂർനഥോദയത്തിലും തൃപ്പൂണിത്തുറ ക്ഷേത്രത്തിലെ വിഷ്ണുപ്രതിഷ്ഠ നാരായണീയത്തിലും തൃശൂർ വടക്കും നാഥക്ഷേത്രത്തിലെ അഞ്ചുപ്രതിഷ്ഠകൾ തെങ്കൈലനാഥോദയത്തിലും വർണ്ണ്യവിഷയങ്ങളാണ്. രാവണവിജയം, രുക്മിണിസ്വയംവരം, ഉമാതപസ്സ്, പാർവ്വതീസ്വയംവരം, പാരിജാതഹരണം, ഗൗരീചരിതം, ഗജേന്ദ്രമോക്ഷം പ്രഹ്ളാദചരിതം, കംസവധം, എന്നിവയും മദ്ധ്യകാല ചമ്പുക്കളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടവയാണ്.

ഓരോ ഭാഷയിലെയും, ഓരോ കാലഘട്ടത്തിലെയും കവിത അതാതു കാലഘട്ടത്തിലെ അഭിരുചിക്കും ആവശ്യത്തിനുമനുസരണമായിട്ടാണ് ഉടലെടുക്കുന്നത്. ജനസമൂഹത്തിന്റെ രുചിവിശേഷങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കാനും തന്റെ ഇച്ഛയ്ക്കനുസരണമായി മാറ്റിയെടുക്കാനും അസാമാന്യ പ്രതിഭാശാലികൾക്ക് മാത്രമേ കഴിയൂ. അവർ ഏതു ഭാഷയിലും വളരെ കുറവായിരിക്കും. പ്രാചീന മലയാളഭാഷയിൽ എഴുത്തച്ഛനു മാത്രമേ ഇത്തരത്തിൽ സമൂഹത്തിന്റെ രുചിവിശേഷങ്ങളെ മാറ്റിയെടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. മറ്റുള്ളവരെല്ലാം അതാതു കാലഘട്ടത്തിലെ പ്രവണതകൾക്കനുസരണമായിട്ടാണ് കവിതയെഴുതിയത്.

രാമായണചമ്പു ഉടലെടുത്ത കാലഘട്ടത്തിലെ കേരളത്തിലെ ജനസമൂഹം ആര്യസംസ്ക്കാരത്തോട് അദമ്യമായ അഭിനിവേശം വച്ചുപുലർത്തിയിരുന്നു. രണ്ടാം ചേരസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ പാതനവും നാടുവാഴിത്തത്തിന്റെ ആവിർഭാവവും നമ്പൂതിരിമാരെ സമൂഹത്തിന്റെ ഉന്നതശ്രേണിയിലെത്തിച്ചു. സംസ്കൃതത്തിന് മുമ്പെങ്ങുമില്ലാത്ത പ്രാമാണ്യം ലഭിച്ചു. സംസ്കൃതവിദ്യാഭ്യാസം ത്രൈവർണ്ണികരല്ലാത്ത സാധാരണക്കാരുടെയിടയിലേക്കും വ്യാപിച്ചു. ക്ഷേത്രകലകളുടെ വികാസവും സംസ്കൃതവിദ്യാഭ്യാസത്തെ ത്വരിതപ്പെടുത്തി. പുരാണകഥകളോട് ജനങ്ങൾക്കുള്ള താല്പര്യം വർദ്ധിച്ച ഈ അഭിരുചി വിശേഷമാണ് പ്രാചീന ചമ്പുക്കളിൽ നിന്നു വ്യത്യസ്തമായി സംസ്കൃതത്തിന് കൂടുതൽ പ്രാധാന്യമുള്ള പുരാണകഥാസംബന്ധികളായ ചമ്പുക്കൾ ഉണ്ടാവാൻ സാഹചര്യമൊരുക്കിയത്. രാമായണ ചമ്പു അത്തരത്തിലുള്ള ചമ്പുക്കളിൽ ആദ്യത്തേതാണ്.

"ലോകോത്തര വർണ്ണനാ നിപുണ കവികർമ്മ;കാവ്യം" എന്ന കാവ്യപ്രകാശകാരന്റെയും "കവയതഇതികവി; തസ്യകർമ്മ കാവ്യം, തച്ഛാർത്ഥദ്വർണ്ണനാത്മകം" എന്ന വിദ്യാധരന്റെയും നിർവ്വചനങ്ങൾ ഏറ്റവും യോജിക്കുന്നത് ചമ്പുകാവ്യങ്ങൾക്കാണ്. കഥാഗുംഫനത്തിനോ പാത്രസൃഷ്ടിക്കോ രസാവിഷ്കാരത്തിനോ ഒന്നുമല്ല വർണ്ണനകൾക്കാണ് ചമ്പുക്കളിൽ പ്രാധാന്യം. ഉത്സവം, യുദ്ധം, വിവാഹം തുടങ്ങിയവ കഥാസന്ദർഭത്തിൽ വരുമ്പോഴേക്കും ചമ്പുകാരന്മാർ മറ്റെല്ലാം മറന്ന് വർണ്ണനകളിൽ മുഴുകും. പദ്യങ്ങളും, ഗദ്യങ്ങളും വർണ്ണനയ്ക്കു മതിയാവാതെ വരുമ്പോഴാണ് ദണ്ഡകങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നത്. മനോഹരമായ വർണ്ണനാവസനങ്ങൾ തൂക്കിയിടാനുള്ള അയക്കോൽ മാത്രമാണ് ചമ്പുക്കളിലെ ഇതിവൃത്തം എന്ന് പി.ശങ്കരൻ നമ്പ്യാർ പറഞ്ഞത് അതുകൊണ്ടാണ്. അചുംബിതങ്ങളായ ആശയങ്ങളും അലങ്കാരപ്രയോഗങ്ങളും സംസാരഭാഷയുടെ തനിമയും ഓജസും പകർന്നുതരുന്ന നാടൻ പദങ്ങളും, ശൈലികളും എല്ലാറ്റിലുമുപരി ഹാസ്യരസത്തിന്റെ പരിവേഷവും ചമ്പുവിലെ വർണ്ണനകളുടെ സ്വഭാവമാണ് സംസ്കൃതഭാഷതൻ സ്വാഭാവികൗജസും സാക്ഷാൽത്തമിഴിന്റെ മാധുര്യവും ഒത്തുചേർന്നതാണ് ചമ്പുക്കളിലെ മണിപ്രവാളഭാ

ഷ.

മദ്ധ്യകാല ചമ്പുക്കളിൽ പ്രാചീനതകൊണ്ടും വലുപ്പംകൊണ്ടും ആദ്യം പരിചിന്തനം അർഹിക്കുന്ന കൃതിയാണ് രാമായണം ചമ്പു. ഇരുപതു ഭാഗങ്ങളിലായി കാവ്യം വിഭജിച്ചിരിക്കുന്നു. പുരാണകഥകളെ ഉപജീവിച്ചുണ്ടായ ആദ്യത്തെ ചമ്പൂകാവ്യമാണിത്. പുനം നമ്പൂതിരിയാണ് ഇതിന്റെ കർത്താവെന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നു. വാല്മീകി രാമായണം, അനർഘരാഘവം, ഉത്തരരാമായണം, ആശ്ചര്യ ചൂഡാമണി തുടങ്ങി ഒട്ടനവധി സംസ്കൃത കാവ്യങ്ങളോട് രാമായണ ചമ്പൂകാരന് ആധമർണ്യം ഉണ്ട്. പക്ഷേ കേവലം അനുകർത്താവായി അദ്ദേഹത്തെ കരുതാനുമാവില്ല. രാമായണം കഥ സ്വമനോധർമ്മമനുസരിച്ചു വികസിപ്പിക്കാൻ അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. പ്രാചീന മണിപ്രവാള കാവ്യങ്ങൾ കണ്ടെത്തുന്നതുവരെ മലയാളത്തിലെ ആദ്യത്തെ ചമ്പു എന്ന സ്ഥാനം രാമായണം ചമ്പുവിനായിരുന്നു.

മറ്റൊരു പ്രധാന ചമ്പുവാണ് 'ഭാരതം ചമ്പു'. പതിനാലു ഭാഗങ്ങളായിട്ടാണ് രചന നിർവ്വഹിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇതിന്റെ കർതൃത്വവും പുനം നമ്പൂതിരിക്കാണ് നൽകിയിരിക്കുന്നത്. രാമായണ ചമ്പുവിനോളം സാഹിത്യഗുണം ഈ കൃതിക്കില്ല. സംസ്കൃതത്തിന്റെ ആധിക്യമാണ് മറ്റൊരു പ്രത്യേകത.

മദ്ധ്യകാല ചമ്പുക്കളിൽ ചക്രവർത്തീസ്ഥാനം അലങ്കരിക്കുന്നത് നൈഷധം ചമ്പുവാണ്. തൃശൂരിനടുത്തുള്ള പെരുവനം ഗ്രാമത്തിലെ മഴമംഗലത്തില്ലത്തെ നാരായണൻ നമ്പൂതിരിയാണ് ഇതിന്റെ രചയിതാവ്. രാജരത്നാവലീയം, കൊടിയവിരഹം, ബാണയുദ്ധം എന്നീ ചമ്പുക്കളും മഴമംഗലത്തിന്റേതാണെന്നു കരുതപ്പെടുന്നു. മദ്ധ്യകാലചമ്പുക്കളിൽ പ്രതിപാദ്യത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ പുതിയ ചാൽ വെട്ടിത്തുറന്ന കൃതികളാണിവ. കാലം മാറിപ്പിറന്ന ഉണ്ണിയാടി ചരിതമാണ് രാജരത്നാവലീയം എന്ന് എൻ. കൃഷ്ണപിള്ള പറയുന്നു. 1565 നും 1601 നും ഇടയ്ക്ക് കൊച്ചീരാജ്യം ഭരിച്ച രാമവർമ്മയുടെ ജനനം, കിരീടധാരണം, യുദ്ധസന്നദ്ധത, മന്ദാരമാല എന്ന നർത്തകിയുമായുള്ള വിവാഹം എന്നിവയാണ് പ്രതിപാദ്യം. ഒരു ശൃംഗാര കാവ്യമാണ് കൊടിയവിരഹം. സംഗീതഹേതുവാണ് നായകൻ. ശൃംഗാരചന്ദ്രികയാണ് നായിക. ഇവരുടെ വിരഹതാപമാണ് പ്രതിപാദ്യം.

മഴമംഗലത്തിന്റെ സമകാലികനായിരുന്ന നീലകണ്ഠൻ നമ്പൂതിരി രചിച്ചവയാണ് ചെല്ലൂർനാഥോദയം, നാരായണീയം, തെങ്കൈലനാഥോദയം എന്നീ ചമ്പുക്കൾ. പല ചമ്പൂകൃതികളിലും കാണുന്ന ഭാവചാപല്യങ്ങളും ശൃംഗാരഹാസ്യാവിഷ്കരണങ്ങളും ഈ കൃതികളിലില്ല. ഓജസ്സും പ്രൗഢിയുമാണ് മുന്നിട്ടുനില്ക്കുന്ന ഗുണങ്ങൾ.

ആധുനിക ചമ്പുക്കൾ

പില്ക്കാലത്തും പുരാണകഥകളെയും ചരിത്രസംഭവങ്ങളെയും ഉപജീവിച്ച് ചമ്പുക്കളുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ലക്ഷ്മിപുരത്തു രവിവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ രചിച്ച ഉഷാകല്യാണം, ഗൗരീപരിണയം, പി. ശങ്കരൻനമ്പ്യാരെഴുതിയ പാലാഴി മഥനം, കാരുവേലിൽ ഗൗരിക്കുട്ടിയമ്മയെഴുതിയ സന്താനഗോപാലം തുടങ്ങിയവ ശ്രദ്ധേയങ്ങളായ കൃതികളാണ്. ഹൈദരാലിയുടെ കേരളാക്രമണത്തെ പശ്ചാത്തലമാക്കി സർദാർ കെ. എം. പണിക്കർ എഴുതിയ 'ഹൈദർ നായ്ക്കൻ', ഇന്ത്യാ ചരിത്രത്തിലെ ചില സംഭവങ്ങൾ പ്രമേയമാക്കി മഹാകവി ഉള്ളൂർ രചിച്ച സുജാതോദ്വാഹം എന്നിവയും പുതിയ ഘട്ടത്തിലെ ചമ്പുക്കളാണ്. പഴയ ചമ്പുക്കളുടെ മട്ടിൽ വാരനാട്ട് കെ.പി. ശാസ്ത്രി രചിച്ച 'ശ്രീചിത്രാഭിഷേകം ചമ്പു' ആവിഷ്കരണ സൗകുമാര്യത്തിൽ മികച്ചുനില്ക്കുന്ന കൃതിയാണ്.

പഴയചമ്പുക്കളുടെ മേന്മ പുതിയവയ്ക്കില്ല. എങ്കിലും നവീന കൃതികളും നമ്മുടെ ഭാഷാഭിവൃത്തിയെ സഹായിച്ചവയാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ആധുനിക പദ്യസാഹിത്യത്തിൽ അവയ്ക്ക് ഉന്നതവും മാന്യവുമായ സ്ഥാനത്തിനർഹതയുണ്ട്.

ആകൃതികൊണ്ടും പ്രകൃതികൊണ്ടും സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തോടാണ് ചമ്പുക്കൾക്ക് കടപ്പാട്. കേരള സംസ്കാരത്തിന്റെ നാനാവിധങ്ങളായ അംശങ്ങൾ നമ്മുടെ ചമ്പുക്കൾ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു. ഇന്നു ചമ്പുക്കൾ ഭാഷയിൽ ഏതാണ്ട് അസ്തമിച്ചിരിക്കുന്നെന്നുതന്നെ പറയാം. ആധുനിക ഘട്ടത്തിലുണ്ടായ ചമ്പുക്കൾക്കൊന്നിനും പൂർവ്വഘട്ട കാവ്യങ്ങളോടു കിടപിടിക്കത്തക്ക മേന്മയുണ്ടാവാതിരുന്നതും കാവ്യാസ്വാദനത്തിൽ കാലക്രമത്തിൽ വന്നുചേർന്ന മാറ്റങ്ങളുമായിരിക്കാം ഇതിനു കാരണം. എന്നിരിക്കലും ചമ്പുക്കൾ ഭാഷാസാഹിത്യപ്രസ്ഥാനത്തിനു നല്കിയ സേവനങ്ങളെ വിലകുറച്ചു കാണാൻ സാധിക്കുകയില്ല. മണിപ്രവാള സാഹിത്യം പകർന്നുനൽകിയ ജീർണ്ണസംസ്കാരത്തിൽനിന്ന് നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിനു മോചനം സാദ്ധ്യമായത് മദ്ധ്യകാലചമ്പുക്കളിലൂടെയാണ്. പുരാണകഥകളെ ഉപജീവിച്ചെഴുതിയവയായിരുന്നു ഭൂരിഭാഗം ചമ്പുക്കളെങ്കിലും മതപ്രബോധനം അവയുടെ ലക്ഷ്യമായിരുന്നില്ല. പ്രകൃതിവർണന, നാടകീയത, കഥാപാത്രങ്ങളുടെ സൂക്ഷ്മഭാവങ്ങൾ ആവിഷ്കരിക്കുന്നതിലെ നിപുണത എന്നിവ ചമ്പൂകാവ്യങ്ങളുടെ

പ്രത്യേകതയാണ്. ഗതാനുഗതികത്വം അനുവാചകരെ ഇന്ന് ഈ കാവ്യലോകത്തുനിന്ന് അകറ്റിനിർത്തിയിരിക്കുകയാണ്. യാഥാർത്ഥ്യബോധമുള്ള ആധുനിക മനുഷ്യന് ചമ്പൂകാരന്മാരുടെ സങ്കല്പലോകമുൾക്കൊള്ളുവാനുള്ള വൈഷമ്യവും ഈ കാവ്യപ്രസ്ഥാനം ഇല്ലാതാവുന്നതിന് കാരണമായിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും ചമ്പൂപ്രസ്ഥാനത്തിന്റേതായ പല സവിശേഷതകളും നമ്മുടെ ആധുനികസാഹിത്യം ഉൾക്കൊണ്ടിട്ടുണ്ടെന്നതും നാം വിസ്മരിക്കാൻ പാടില്ല. ചമ്പൂകാരന്മാരുടെ പദവിന്യാസ കുശലത എഴുത്തച്ഛനേയും കുഞ്ചൻ നമ്പ്യാരേയും സ്വാധീനിച്ചതായി കാണാനാവും. ഉചിതമായ കാവ്യ ബിംബങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുത്തവതരിപ്പിക്കാനുള്ള കലാവിരുതും വൈയക്തികാനുഭവങ്ങൾക്കു നവീനഭാവതലം സൃഷ്ടിക്കാനുള്ള പ്രതിഭാശക്തിയും ചമ്പൂകാരന്മാരുടെ കാവ്യസിദ്ധികളാണ്. ഭാഷയിൽ ഇന്നു ചമ്പൂകാവ്യങ്ങളുണ്ടാകുന്നില്ല. എങ്കിൽത്തന്നെയും ഭാഷയ്ക്കു ഭാവിയിൽ എന്തെല്ലാം പരിണാമങ്ങൾ സംഭവിച്ചാലും ചമ്പുക്കൾക്ക് ഭാഷയിലുള്ള ഉന്നത സ്ഥാനത്തിനു യാതൊരു ഇളക്കവും തട്ടുകയില്ല. കാരണം അത്രയ്ക്ക് ഉറപ്പും വെടിപ്പുമുള്ള ഒരു ഭാഷാശൈലിയാണ് ചമ്പൂകാരന്മാർ സ്വീകരിച്ചിരുന്നത്. അതുകൊണ്ട്, മലയാളം ഉള്ളിടത്തോളം ഭാഷാചമ്പുക്കളും ചമ്പൂകാരന്മാരും ഓർമ്മിക്കപ്പെടുകതന്നെ ചെയ്യും.

ഉണ്ണിയച്ചീചരിതം *(പ്രാചീന ചമ്പു)*

ഉണ്ണിയച്ചി, ഉണ്ണിച്ചിരുതേവി, ഉണ്ണിയാടി എന്നിവയാണ് നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള പ്രാചീന ചമ്പുക്കൾ.ഇവയിൽ ഏറ്റവും പ്രാചീനം ഉണ്ണിയച്ചിയാണ്. മറ്റുള്ളവ രണ്ടും ഇതിനെ മാതൃകയാക്കിയിരിക്കുന്നു.എ.ഡി.മൂന്നാം ശതകമാണ് ഇതിന്റെ കാലം. ഒരു തേവൻ ചിരികുമാരനാണ് രചയിതാവെന്ന് കാവ്യത്തിൽത്തന്നെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.വയനാടാണ് കവിയുടെ ജന്മസ്ഥലമെന്നാണ് അഭ്യൂഹം.ചരിത്രപരവും ഭാഷാപരവുമായ തെളിവുകൾ 13–ാം നൂറ്റാണ്ടാണ് രചനാകാലമെന്ന അഭിപ്രായത്തെ ശരിവയ്ക്കുന്നുണ്ട്.പ്രഥമപ്രസാധകനായ ഡോ. പി.കെ.നാരായണപിള്ള(പ്രഥമപ്രസാധനം–1949) ഭാഷാപ്രബന്ധമെന്നാണ് ഇതിന് പേരിട്ടത്.ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ രണ്ടോ മൂന്നോ താളിയോലകൾ കണ്ടുകിട്ടിയിട്ടില്ല.സംശയരഹിതമായി അർഥം ഗ്രഹിക്കത്തക്ക വണ്ണം ഒരു പദ്യം മുഴുവനുമോ ഒരു ഗദ്യം മുഴുവനുമോ കിട്ടിയിട്ടുണ്ടെന്നു പറയുക സാധ്യമല്ല.കാവ്യത്തിന്റെ പ്രകടമായ ലക്ഷ്യം ദേവദാസീ സുന്ദരിയായ നായികയെ സ്തുതിക്കുക എന്നതു തന്നെയാണ്.അന്നത്തെ പ്രധാന നഗരങ്ങളേക്കുറിച്ചും ക്ഷേത്രങ്ങളേക്കുറിച്ചും അങ്ങാടികളേക്കുറിച്ചും ഇ കാവ്യത്തിൽനിന്ന് വിവരം ലഭിക്കുന്നുണ്ട് .എല്ലാ പ്രാചീന ചമ്പൂകാരന്മാരും വർണനകളിൽ ആത്മനിർവൃതി കണ്ടെത്തുന്നു.ഉണ്ണിയച്ചിയിലും അതിനുവേണ്ട തെളിവുകൾ ധാരാളമുണ്ട്.പ്രാസാനുപ്രാസദീക്ഷയിലും ശബ്ദനിഷ്ഠയിലും താളനിബന്ധനത്തിലും കവി പ്രാഗത്ഭ്യം കാണിക്കുന്നു.

ഉണ്ണിയച്ചീചരിതം കേരളഭാഷയുടെ വികാസദശയിലൊന്നിനെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന കൃതിയാണ്. നമ്പൂതിരിമാർ സൃഷ്ടിച്ച കൃത്രിമമായ മിശ്രഭാഷയുടെ സ്വഭാവം ഈ കൃതിയിൽ കാണാം. *ന്റ* രൂപങ്ങൾ ഉണ്ണിയച്ചിയിൽ ധാരാളമാണ്. പുരുഷപ്രത്യയങ്ങൾ ധാരാളമായി ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. താലവ്യാദേശം വന്നതും വരാത്തതുമായ രൂപങ്ങൾ കാണുന്നു.ലീലാതിലകകാരൻ എടുത്തുപറയുന്ന സന്ധിനിയമങ്ങൾ മിക്കതും അതേരീതിയിൽ ഈ കൃതിയിൽ പ്രവർത്തിച്ചു കാണുന്നു. അഴകും മാധുര്യവുമുള്ള ഒട്ടേറെ പ്രാചീനപദങ്ങളും ഇതിലുണ്ട്.

വൃത്തഗന്ധിയായ ഗദ്യം ആദ്യമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട കൃതി ഉണ്ണിയച്ചീചരിതമാണ്.തൃച്ചരളി ക്ഷേത്രത്തിലെ ശിവനെ വർണിച്ചുകൊണ്ടാണ് കാവ്യാരംഭം. അടിക്കീഴ് തീർത്ഥം, തിരുനെല്ലി, പാപനാശിനി, തിരുമരുതൂർ തുടങ്ങിയവ പിന്നീട് വർണ്ണിക്കപ്പെടുന്നു. തിരുമരുതൂരെ ശിവക്ഷേത്രത്തിൽ കുംഭമാസത്തിലെ പ്രസിദ്ധമായ അഷ്ടമീവേല നടക്കുന്നു.അതുകണ്ടുനടന്ന ആകാശചാരിയായ ഒരു ഗന്ധർവ്വൻ സുന്ദരിയായ ഉണ്ണിയച്ചിയെ കണ്ടു. അവളിൽ ആകൃഷ്ടനായി മനുഷ്യരൂപം പൂണ്ട് അയാൾ ഭൂമിയിൽ അവതരിച്ചു.□ ഒരു ബ്രാഹ്മണവിദ്യാർത്ഥിയോട് അവളുടെ കഥകൾ ചോദിച്ചറിഞ്ഞു.കഥ കേട്ട ഗന്ധർവ്വൻ ആ ചട്ടനോടൊപ്പം(ബ്രാഹ്മണവിദ്യാർത്ഥി) അവളുടെ മന്ദിരത്തിലേക്കു പോയി.തുടർന്ന് ഉണ്ണിയച്ചിയുടെ വീടും പരിസരവും വർണിക്കുന്നു.അന്നത്തെ കേരളസമൂഹത്തിന്റെ ഒരു യഥാതഥചിത്രം ഇവിടെക്കാണാം. ഒരു നായികയെ കേന്ദ്രീകരിച്ചുകൊണ്ട് ക്ഷേത്രങ്ങൾ, അങ്ങാടികൾ, ജനസമൂഹം, നായികാസൗന്ദര്യം തുടങ്ങിയവ വർണിക്കുകയായിരുന്നു പ്രാചീന ചമ്പൂകാരന്മാരുടെ ലക്ഷ്യം.

വിശദപഠനം: ഉണ്ണിയച്ചീചരിതം –ഗദ്യം 11 വരെ (പ്രാചീന ചമ്പു)

പദ്യം 1

ആശയം:ശിവകാരുണ്യത്താൽ പരിലസിക്കുന്ന തൃച്ചളരി ക്ഷേത്രം പുറകിഴാർ നാട്ടുരാജാവ് ഭക്തിയാൽ ചെമ്പുകൊണ്ട് നിർമിച്ചതാണ്.ചന്ദ്രമൗലിയുടെ അനുഗ്രഹത്താൽ സുകൃതിലക്ഷ്മി വർദ്ധനയോടുകൂടി ലസി

ച്ചു.

ഗദ്യം 2

ആശയം:ശിവന്റെ സന്ധ്യാനൃത്തവും പാർവ്വതീദേവിയുടെ വർണനയും

ചെന്തളിരു പോലെ മൃദുവും ചുവന്നതുമായ പാദങ്ങളുടെയും കരങ്ങളുടെയും ചുണ്ടിന്റെയും കാന്തി കൊണ്ട് ശോഭിക്കുന്നവളും, പന്തുപോലെയുള്ളതും ഇളയതും അഴകാർന്നതുമായ കൊങ്കകളിൽ പൂമൊട്ടണിഞ്ഞവളും കാന്തന്റെ മുഖകാന്തിയാൽ സ്വർണകമലമായവളും മനേഹരമായ രോമനിരയുള്ള മിഴിയോടു കൂടിയവളും(കൺ പീലി – ഇമ)വണ്ടിൻ ചാർത്തുപോലെ മനോഹരമായ തലമുടിയോടു കൂടിയവളും ചന്ദ്രശിഖാമണിക്ക് കീർത്തിരത്നം എന്ന് പറയപ്പെടുന്ന നാമത്തോടു കൂടിയവളും നിഖിലാനുഗ്രഹത്തിന്റെയും മൂലകാരണം ഞാനെന്ന വിചാരത്താൽ ഭൂതിയോടെ ശോഭിക്കുന്നവളുമാകുന്നു ഇവൾ

പദ്യം 2

ആശയം:അടിക്കീഴിന്റെ വർണനം

അവിടെയാകട്ടെ ആർക്കും അഗണ്യമായി അടിക്കീഴ് ഇത്യാദിയായ തീർത്ഥശതങ്ങളുണ്ട്.ഭൂമിയിൽ വൈശ്രവണമെന്നു മഹിതമായിരിക്കുന്നതും മുനികൾ വന്നു ജപിക്കുന്നതുമായ ആ ചെറിയ സ്ഥലം വിശ്രുതമാണ്.

ഗദ്യം 3

ആശയം:തിരുനെല്ലിയെ വർണിക്കുന്നു

പദ്യം 3

ആശയം:തിരുനെല്ലി തീർത്ഥത്തെ വർണിക്കുന്നു

മറ്റുള്ള വലിയ പാപം തീർക്കുന്ന തീർഥശ്രേഷ്ഠമാണിതെന്ന് എന്തിന് വർണിക്കപ്പെടണം? അവിടെത്തന്നെയാണല്ലോ മൂന്നു സന്ധ്യകളിലും പദ്മോദ്ഭവൻ പോലും താഴേക്കുവന്ന് വിഷ്ണുവിനെ പൂജിക്കുന്നത്.

പദ്യം 4

ആശയം:തിരുനെല്ലിയുടെ അതിരുകൾ

തെക്കു ഭാഗത്ത് ......പടിഞ്ഞാറ് തിരുപ്പരപ്പ്(തിരുനെല്ലിക്കു പടിഞ്ഞാറുള്ള കാവ്). വടക്കോയറ്റത്ത് കുമാരഭവനം(ബ്രഹ്മഗിരിയിലുള്ള ക്ഷേത്രം).കിഴക്ക് ദുർഗ്ഗാക്ഷേത്രം(തിരുനെല്ലിയുടെ കിഴക്കുഭാഗത്തുള്ള വള്ളൂർക്കാവും സൂചിതം)

ഗദ്യം 5

ആശയം:തിരുമരുതൂരിന്റെ വർണനം

പദ്യം 5

ആശയം:വർണിക്കാൻ ചതുർമുഖനുപോലും പ്രയാസകരമായ തിരുമരുതൂർ പുരികൾക്കെല്ലാം തിലകമായിട്ടുള്ളതു തന്നെ

ഗദ്യം 5

ആശയം:ദുരിതത്തെ ഇല്ലാതാക്കുന്ന ചരിതത്തോടു കൂടിയവനും ഹൃദയത്തിൽ വർദ്ധിച്ച കരുണയ്ക്ക് ഇരിപ്പിടമായവനും ചുറ്റും നിന്ന് നമിക്കുന്ന ദേവന്മാർക്ക് ദുർല്ലഭമായ അമൃത് അരുളിച്ചെയ്തവനുമായ വിഷ്ണു അവിടെ ഏറ്റവും ശോഭിക്കുന്നു.അരുളിച്ചെയ്ത ഉടനേതന്നെ പാനം ചെയ്യാൻ പാടില്ലാത്ത വിഷം പാനം ചെയ്തവനും അഗ്നി വർഷിക്കുന്ന കണ്ണോടുകൂടിയവനും പുലിത്തോൽ പരിശുദ്ധമായ വസ്ത്രമാക്കിയവനും പച്ച രത്നക്കല്ലിന്റെ ശോഭയുള്ള കഴുത്തോടുകൂടിയവനും അമരുന്ന സ്ഥലമായ അവിടം ശ്രേഷ്ഠമായ വളച്ചുവാതിലുകളോടുകൂടിയ ചുറ്റുമതിലുള്ള തിരുമരുതൂരെന്ന മഹിതമായ സ്ഥലമാകുന്നു.

ഗദ്യം 6

ആശയം:തിരുമരുതൂരിലെ ചിറയെ വർണിക്കുന്നു. മേടം മുതലുള്ള മലയാളമാസങ്ങളുടെ പേരുകളും ഈ വർണനയിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടുണ്ട്.

പദ്യം 6

അതിശയോക്തിയായാലും കാണുന്നവർ കള്ളമാണെന്നു പറഞ്ഞാലും ഞാൻ ഉള്ളതുപോലെ പറയുന്നുണ്ട്.ആ മാളികയും ചിറയും ആ വിധത്തിൽ അന്നും ഇന്നും ഇനിമേലും ദേവന്മാർക്കുപോലും നിർമിക്കാൻ സാധിക്കുകയില്ല.

രാമായണം ചമ്പു *(മധ്യകാല ചമ്പു)*

മധ്യകാല ചമ്പുക്കളിൽ ഏറ്റവും ബൃഹത്തായ രാമായണ ചമ്പുവിന്റെ കർത്താവ് പൂനം നമ്പൂതിരിയാണെന്ന് പൊതുവെ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. പൂനവും കൃഷ്ണഗാഥാകാരനായ ചെറുശ്ശേരി നമ്പൂതിരിയും ഒരാളാണ് എന്ന ഒരഭിപ്രായവുമുണ്ട്. പുനത്തിന്റെ കാലം എ.ഡി.1425–നും 1525 നും മധ്യേ ആയിരുന്നു. പതിനഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിലായിരിക്കണം രാമായണ ചമ്പു എഴുതപ്പെട്ടത്. മണിപ്രവാള ഭാഷയിൽ മധ്യകാലത്തോടെയുണ്ടായ ശ്രദ്ധേയമായ പരിണാമങ്ങൾ ഈ കൃതിയിൽ കാണാനാവും. ഭാഷയുടെ സൗകുമാര്യത്തെ അത്ഭുതകരമായി വർദ്ധിപ്പിക്കുവാൻ ഈ ചമ്പുകാവ്യത്തിനു കഴിഞ്ഞിട്ടുള്ളതായി ശൂരനാട്ടു കുഞ്ഞൻപിള്ള അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ആദ്യകാല മണിപ്രവാളത്തിനു വിഷയ ഗൗരവമില്ലായിരുന്നു. മണിപ്രവാളത്തിനു വിഷയത്തിലും പ്രതിപാദനത്തിലും ഗൗരവം നേടിക്കൊടുത്തു എന്ന പ്രശസ്തി രാമായണചമ്പു കർത്താവിനുണ്ട്. മണിപ്രവാള മാർഗ്ഗത്തിൽ കൂടിയാണ് പുനംസഞ്ചരിച്ചതെങ്കിലും വിഷയത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ അദ്ദേഹം പാട്ടു കവികളെ മാതൃകയാക്കി രാമായണേതിഹാസത്തെത്തന്നെ സ്വീകരിച്ചു. കൂത്തിനും പാഠകത്തിനും മറ്റും ഉപയോഗിക്കത്തക്കരീതിയിൽ ഇതിൽ വിഷയങ്ങൾ വേർതിരിച്ചു പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. തോഴനെ അഭിസംബോധന ചെയ്യുന്ന രീതിയിലാണു രചന. 'തമിഴ്' എന്നു വിളിച്ചിരുന്ന മാർദ്ദംഗികന്മാരുടെ കഥാപ്രതിപാദന രീതി മധ്യകാലചമ്പുകാരന്മാർക്ക് മാതൃകയായിരുന്നിരിക്കാം.

ചമ്പുക്കളിലെ ഗദ്യം സാധാരണ ഗദ്യഭാഷയിൽ നിന്നും ഭിന്നമാണ്. പദ്യത്തിന്റെ കൃത്രിമഭംഗി കലർന്ന സ്വച്ഛന്ദഗതിയാണ് അവയിൽ കാണുന്നത്. ദ്രുതഗതിയിലുള്ള ഒരു തരം ദ്രാവിഡവൃത്തത്തിലാണ് ഭാഷാചമ്പുക്കളിലെ ഗദ്യത്തിന്റെ രചന. ശ്ലോകങ്ങൾ കൂടാതെ ഭാഷാഗദ്യങ്ങൾ, സംസ്കൃത ഗദ്യങ്ങൾ, മണിപ്രവാള ദണ്ഡകങ്ങൾ എന്നിവയും ഇതിൽ കലർന്നിരിക്കുന്നു.

വാല്മീകി രാമായണത്തെയാണ് രാമായണ ചമ്പുകാരൻ ആധാരമാക്കിയിരിക്കുന്നത്. എങ്കിലും രഘുവംശം, ഭോജചമ്പു ആശ്ചര്യചൂഡാമണി തുടങ്ങി ഒട്ടേറെ സംസ്കൃത കൃതികളെ അദ്ദേഹം ആശ്രയിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതു കൂടാതെ പല സംസ്കൃത കാവ്യങ്ങളിലേയും ശ്ലോകങ്ങൾ ഇതിൽ കടന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ട്. ഭോജന്റെ ചമ്പു രാമായണത്തിലെ 58 ശ്ലോകങ്ങളും 4 ഗദ്യങ്ങളും ഇതിലുണ്ട്. രഘുവംശത്തിലെ 23 ശ്ലോകങ്ങളും ഉത്തര രാമചരിതത്തിലെ പത്ത് ശ്ലോകങ്ങളും അതേ മട്ടിൽ ഇതിൽ ചേർത്തുകാണുന്നു. സംസ്കൃത കാവ്യങ്ങളിൽ തന്നെ ഇത്തരം കലർപ്പ് ധാരാളമായി കാണാം. ഇതിൽ നിന്ന് അനുമാനിക്കാവുന്നത് അക്കാലങ്ങളിൽ പരസ്പരം കവിതാഭാഗങ്ങൾ സന്ദർഭോചിതമായി എടുത്തു ചേർക്കുന്നതു നിഷിദ്ധമായി കണക്കാക്കിയിരിക്കുന്നില്ലെന്നാണ്. രാമായണ ചമ്പൂകാരന് സംസ്കൃത സാഹിത്യത്തിൽ വിസ്തൃതമായ പരിചയവും പാണ്ഡിത്യവും സിദ്ധിച്ചിരുന്നു.

ഒട്ടേറെ കാവ്യഭാഗങ്ങൾ മറ്റു കൃതികളിൽ നിന്ന് ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും രചനയുടെ കാര്യത്തിൽ ആ കൃതികളെയൊന്നും രാമായണ ചമ്പൂകാരൻ പിൻതുടരുന്നില്ല എന്നതു ശ്രദ്ധേയമാണ്.സംസ്കൃതത്തിലെ വിശിഷ്ടകാവ്യഭാഗങ്ങൾ ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയത് അവയെ കേരളീയ സഹൃദയർക്കു പരിചയപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കാൻ ആഗ്രഹിച്ചതുകൊണ്ടായിരിക്കണം.ഇതിലെ വൃത്തഗന്ധികളായ ഗദ്യഭാഗങ്ങൾ തുള്ളലിലെ പ്രസിദ്ധമായ തരംഗിണി വൃത്തത്തിന്റെ പൂർവ്വ മാതൃകകളാണ്. ഏതാണ്ടു മുപ്പതോളം ദണ്ഡകങ്ങൾ രാമായണചമ്പുവിലുണ്ട്. ഇവ പിൽക്കാലത്ത് ആട്ടക്കഥാകാരന്മാർക്കും മാതൃകയായി.

രാമായണ കാവ്യം ഏഴുകാണ്ഡങ്ങളായിട്ടാണ് ആദികവി തുടങ്ങിയവർ എഴുതിയിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ ചമ്പൂകാരൻ ഇതിനെ ഇരുപത് പ്രബന്ധങ്ങളായി തിരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇത് ചാക്യാന്മാർക്കു കഥാകഥന സൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി ക്രമപ്പെടുത്തിയതാകാം.

വിശദപഠനം:

രാമായണം ചമ്പു – ഉദ്യാനപ്രവേശം (മധ്യകാല ചമ്പു)

രാമായണചമ്പുവിലെ ലളിതവും മനോഹരവുമായ ഒരു ഭാഗമാണ് ഉദ്യാനപ്രവേശം. 81 ശ്ലോകങ്ങളും 3 ഗദ്യങ്ങളും ഒരു ദണ്ഡകവും ഈ ഭാഗത്തിലടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ശ്ലോകങ്ങളിൽ ഭൂരിഭാഗവും

സ്രഗ്ദ്ധരാവൃത്തത്തിലാണ് രചിച്ചിരിക്കുന്നത്. ശാർദ്ദൂലവിക്രീഡിതം, ശിഖരണി, മാലിനി, വസന്തതിലകം തുടങ്ങിയ വൃത്തങ്ങളും വൈചിത്ര്യത്തിനുവേണ്ടി ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. രണ്ടു ഗദ്യങ്ങൾ തരംഗിണീവൃത്തത്തിലാണ് രചിച്ചിരിക്കുന്നത്.

രാമായണം സുന്ദരകാണ്ഡത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ് ഉദ്യാനപ്രവേശം രചിച്ചിരിക്കുന്നതെങ്കിലും ചില മാറ്റങ്ങൾ കവി വരുത്തിയിട്ടുണ്ട്. രാവണൻ സീതയെ അശോകവനത്തിൽ കൊണ്ടിരുത്തിയതിനു ശേഷം അന്നു രാത്രി പോയി പ്രലോഭിപ്പിക്കുന്ന മട്ടിലാണ് ഉദ്യാനപ്രവേശം രചിച്ചിരിക്കുന്നത്. വിദ്യുജ്ജിഹ്വനെ വിളിച്ച് നിർദ്ദേശങ്ങൾ കൊടുക്കുന്നതും നക്ഷത്രങ്ങളെ വിളിച്ച് അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നതും കവി കല്പിതമാണ്. പിന്നീടുള്ള ചന്ദ്രോദയവർണ്ണനത്തിന് കളമൊരുക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണ് ഈ വ്യത്യാസങ്ങൾ വരുത്തിയിരിക്കുന്നത്. അശോകവനത്തിലേയ്ക്കുള്ള രാവണന്റെ യാത്രയ്ക്ക് അടിമുടി കേരളീയഛായ നൽകിയിരിക്കുന്നു.

സീതയെ പ്രലോഭിപ്പിക്കാൻ രാവണൻ ചെയ്യുന്ന നീണ്ട വാചാലമായ പ്രസംഗമാണ് ഈ ഭാഗത്തിലെ സിംഹഭാഗവും. വാല്മീകിരാമായണത്തിലെ പ്രൗഢിയും ഓജസ്സും വീര്യവും തെളിഞ്ഞുനില്ക്കുന്ന രാവണനല്ല ഉദ്യാനപ്രവേശത്തിലെ രാവണൻ. വിടനും ജളനുമായ കേരളത്തിലെ ഒരു ഇടപ്രഭുവിന്റെ ഛായയാണ് രാവണനു നല്കിയിരിക്കുന്നത്. രാവണന്റെ ഫലിതപരിഹാസങ്ങൾ ചിലപ്പോൾ അസഭ്യമായി തരംതാഴുന്നു. തന്റെ മുന്നിലിരിക്കുന്ന സാധാരണ ജനങ്ങളെ രസിപ്പിക്കാനാണ് ചമ്പൂകാരന്റെ ശ്രമം. മൂല കഥാപാത്രത്തിന്റെ വ്യക്തിത്വം തരംതാണു പോവുന്നത് ഈ ചിരിപ്പിക്കാനുള്ള ശ്രമത്തിനിടയിൽ അദ്ദേഹം അറിയുന്നില്ല.

രാവണന്റെ ചിത്രീകരണത്തിലെ ന്യൂനത സീതയുടെ ചിത്രീകരണംകൊണ്ട് കവി നികത്തിയിട്ടുണ്ട്. “സീതാനീലപ്പനപ്പൂങ്കുലയൊടെതിരിടും” എന്ന ശ്ലോകം ഒരു ചിത്രംപോലെ വായനക്കാരന്റെ മനസ്സിൽ പതിയും. രാവണന്റെ വാചാലതയ്ക്ക് ഒരു താരതമ്യം എന്ന നിലയിൽ സീതയെ തികച്ചും വാഗ്മിയാക്കിയിരിക്കുന്നു. രാവണന്റെ ഇരുപതുകവിളത്തും അടിക്കുക എന്ന ജോലി മാത്രമേ മണ്ഡോദരിക്ക് കവി നൽകിയിട്ടുള്ളൂ. ആളുകളെ ചിരിപ്പിക്കുക മാത്രമാണ് മണ്ഡോദരിയുടെ അവതരണത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം.

വർണ്ണനയുടെ കാര്യത്തിൽ തനിക്കുള്ള പ്രാഗത്ഭ്യം മുഴുവൻ ചന്ദ്രോദയ വർണ്ണനത്തിലൂടെ കവി പ്രകടമാക്കുന്നുണ്ട്. “പ്രാചീരമണിവദനംപോലെ” എന്നാരംഭിക്കുന്ന ഗദ്യം ശബ്ദ ഭംഗികൊണ്ടും അലങ്കാരഭംഗികൊണ്ടും മികച്ചതാണ്. രാവണന്റെ യാത്ര വർണ്ണിക്കുന്ന ഗദ്യം സ്ഥൂലമാണ്. യാത്രയിൽ കൊണ്ടുപോയ സാധനങ്ങളുടെ ഒരു ‘ലിസ്റ്റ്’ ആ ഗദ്യത്തിലുണ്ട്. “വരവർണ്ണിനീ നീയെന്തു കൺകൊണ്ടു കാണാഞ്ഞിതിപ്പോൾ” എന്ന രാവണന്റെ വാക്യമായ ഗദ്യം അവസാനം അസഭ്യതയിലേക്കു വഴുതിവീഴുന്നു.

1. സത്യം വല്ലോർക്കുമാപത്തുകൾ ഝടിതി പെടുന്നേരവും പങ്കജാക്ഷം
ഭക്ത്യാ വിശ്വസ്യ ചിത്തേ കരുതുകിൽ നിഖിലം ദൂരെ നീങ്ങീടുമല്ലോ
ഉദ്യാനേ രാവണൻ താൻ പ്രണയഹതിരുഷാകൊല്ലുവാൻ വാളുമായ–
ങ്ങെത്തുമ്പോൾ രാമഭദ്രം മാനസികരുതുമജ്ജാനകിക്കെന്നപോലെ

(പങ്കജാക്ഷം– പങ്കജാക്ഷനെ (വിഷ്ണുവിനെ) ഭക്ത്യാ– ഭക്തിയോടുകൂടി. വിശിസ്യ–വിശ്വസിച്ചിട്ട്. നിഖിലം – മുഴുവനും. പ്രണയഹതിരുഷാ –പ്രണയഭംഗം കൊണ്ടുണ്ടായ കോപത്താൽ............

അർത്ഥം :– ആർക്കെങ്കിലും പെട്ടെന്ന് ആപത്ത് വരുന്ന അവസരത്തിൽ, വിഷ്ണുവിനെ വിശ്വസിച്ചിട്ട് ഭക്തിയോടുകൂടി മനസ്സിൽ ധ്യാനിക്കുകയാണെങ്കിൽ ആ ആപത്തുകൾ മുഴുവനും നീങ്ങും എന്നത് സത്യമാണ്. ഉദ്യാനത്തിൽ വച്ച് പ്രണയഭംഗം കൊണ്ടുണ്ടായ കോപത്താൽ രാവണൻ കൊല്ലുവാൻ വാളുമായി എത്തിയപ്പോൾ ശ്രീരാമനെ മനസ്സിൽ ധ്യാനിച്ച സീതയ്ക്കെന്നതു പോലെ.

ഇത് അവതാരകശ്ളോകമാണ്. ഭക്തിസംവർദ്ധകമായ ഒരു തത്വകഥനത്തോടുകൂടി പ്രതിപാദ്യമായ കഥ സൂചിപ്പിക്കുന്ന ഇത്തരം അവതരണശ്ലോകങ്ങൾ ഭാഷാചമ്പുക്കളുടെ ഒരു പ്രത്യേകതയാണ്. ഭാഷാചമ്പുക്കൾ പാഠകം പറയുന്നതിന് ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു എന്ന് ഇത്തരം അവതരണശ്ലോകങ്ങൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. സംസ്കൃതനാടകങ്ങളിലെ നാന്ദിക്കു സമാനമാണ് അവതരണശ്ലോകം.

2. വൈദേഹീം നിറമാർന്നശോകവനികാമദ്ധ്യേ നിധായ സ്മരോ–
ന്മാദീരാക്ഷസചക്രവർത്തി സഹസാസംപ്രാപ്യ ശയ്യാഗൃഹം
ജാതാനന്ദമണഞ്ഞഴിഞ്ഞനുസരിപ്പാനെന്തുപായം നമു–
ക്കേതേനും പുനരെന്നു സന്തതമസൗചിന്തിച്ചിരുന്നീടിനാൻ

(വൈദേഹിം-വൈദേഹിയെ (സീതയെ) നിറമാർന്ന – മനോഹരമായ,അശോകവനീകാമദ്ധ്യേ- അശോകവനികയുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ നിധായ – വെച്ചിട്ട്,സ്മരോന്മാദി–കാമഭ്രാന്തുപിടിപെട്ട,സഹസാ–പെട്ടെന്ന്, സംപ്രാപ്യ–പ്രാപിച്ചിട്ട്,ജാതാനന്ദം – ആനന്ദത്തോടുകൂടി, അഴിഞ്ഞ്–ലജ്ജയെല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ചിട്ട്............
അർത്ഥം:– സീതയെ അശോകവനികാമദ്ധ്യത്തിൽ വെച്ചിട്ട് കാമഭ്രാന്തുപിടിപെട്ട രാക്ഷസചക്രവർത്തിയായ ഈ രാവണൻ ശയ്യാഗൃഹത്തെ പെട്ടെന്ന് പ്രാപിച്ചിട്ട്, ഇവൾ (ഈ സീത) സന്തോഷത്തോടെ ലജ്ജയെല്ലാം ഉപേക്ഷിച്ച് തന്നെ പ്രാപിച്ച് അനുസരിക്കുവാൻ എന്താണ് മാർഗ്ഗമെന്ന് ആലോചിച്ച് ഇരുന്നു.

കഥാസന്ദർഭത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതാണ് ഈ ശ്ലോകം, വത്മീകീരാമായണത്തിൽ രണ്ടു സ്ഥലത്ത് രാവണൻ സീതയെ പ്രലോഭിപ്പിക്കുന്നതിനായി പറയുന്നുണ്ട്. 1. ആരണ്യകാണ്ഡം 55–ാം സർഗത്തിൽ, 2. സുന്ദരകാണ്ഡം 18 മുതൽ 22 വരെയുള്ള സർഗ്ഗങ്ങളിൽ ഈ ശ്ലോകത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ വരി വായിക്കുമ്പോൾ സീതയെ അപഹരിച്ചതിനുശേഷം ഉടൻ നടത്തുന്ന ആരണ്യകാണ്ഡത്തിലെ സീതാപ്രലോഭനമാണ് കാവ്യ വിഷയം എന്നുതോന്നും. എന്നാൽ രാവണന്റെ അശോകവനികാപ്രവേശനത്തിനുള്ള ഒരുക്കങ്ങളെല്ലാം സുന്ദരകാണ്ഡത്തെ അനുസരിച്ചാണ് പ്രതിപാദിക്കുന്നത്. പക്ഷേ സുന്ദരകാണ്ഡത്തിൽ രാവണന്റെ ഉദ്യാനപ്രവേശനത്തിന് സാക്ഷിയായി ഹനുമാനുണ്ട്. ചമ്പുവിൽ ഹനുമാനെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു പരാമർശവുമില്ല. ഹനുമാനെ ഒഴുവാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള ഈ ഉദ്യാനപ്രവേശനം ചമ്പുകാരന്റെ സ്വതന്ത്രകല്പനാ വൈദഗ്ധ്യത്തെയാണ് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത്).

3. പൊൻകൊണ്ടാവതു ചെയ്കയോ പുടവയോ
രത്നങ്ങളോ രാശിയോ
ഭംഗ്യാനല്ല കലമ്പനോ മണമുലാ–
വീടുന്ന കസ്തൂരിയോ
ശൃംഗാരദ്രവ ശീതളാംബു നിറയും
ചെമ്പോ മണിക്കാഞ്ചിയോ
സംഗം ചേർപ്പതിനെന്തു നൽകുവതെടോ
സീതയ്ക്കു ജാതാദരം

(രാശി– പഴയകാലത്ത് പ്രചാരത്തിലിരുന്ന സ്വർണ്ണനാണയം. കലമ്പൻ – പലതരം പൂക്കൾ കോർത്തുണ്ടാക്കുന്ന മാല. മണമുലാവീടുന്ന–സുഗന്ധം പ്രസരിക്കുന്ന. ശൃംഗാരദ്രവ ശീതളാംബു–ശൃഗാരപോഷകമായ കളഭം, പനിനീർ തുടങ്ങിയവ കലർത്തിയ തണുത്ത വെള്ളം. മണിക്കാഞ്ചി–രത്നം പതിച്ച അരഞ്ഞാൺ. സംഗംചേർപ്പതിന്–ഇണക്കുന്നതിന്. (സ്നേഹം ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്)......സീതയെ ഏതുവിധത്തിൽ വശീകരിക്കാം എന്നാണ് രാവണന്റെ ചിന്ത. സ്വർണ്ണം, വിശേഷപ്പെട്ട വസ്ത്രങ്ങൾ, പൂമാല, സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങൾ, ആഭരണങ്ങൾ തുടങ്ങിയവയെല്ലാം സ്ത്രീകൾക്കു താല്പര്യമുണ്ടുവുമല്ലോ അവയിലേതു നൽകിയാണ് സീതയുടെ സ്നേഹം സമ്പാദിക്കേണ്ടത് എന്ന എന്ന് രാവണൻ ചിന്തിക്കുന്നു.ആ കാലഘട്ടത്തിലെ കേരളത്തിലെ ഒരു ഇടപ്രഭുവിന്റെ ഛായയാണ് രാവണനു നൽകിയിരിക്കുന്നത്. ഈ കേരളീയതയാണ് പിൽക്കാലത്ത് നമ്പ്യാർ തന്റെ കവിതകളിൽ വികസിപ്പിച്ചത്.വൃത്തം: ശാർദ്ദൂലവിക്രീഡിതം

4. ലങ്കാധീശൻ തദാനീം പലപരിചുനിരൂപിച്ചുകൊണ്ടർദ്ധരാത്രേ
ശൃംഗാരക്കോപ്പ് വായ്പിച്ചിനിയ ജനകജാസന്നിധൗചെന്നശങ്കം
സംഗം ചേർക്കുന്ന നാനാവിധ മധുരചോവൈഭവൈരാശ്വസിപ്പി–
ച്ചംഗീകർത്തവ്യമിന്നേ പുനരിതി സുദൃഢം കല്പയാമാസഗൂഢം.

(തദാനീം–അപ്പോൾ, പലപരിച്ചു–പലപ്രകാരത്തിൽ, ശൃംഗാരക്കോപ്പുവായ്പിച്ച്– ശൃംഗാരപോഷകങ്ങളായ സാധനങ്ങൾ സംഭരിച്ച്, ഇനിയ ശ്രേഷ്ഠയായ ജനകജാ സന്നിധൗ – സീതയുടെ സമീപത്ത്, മധുരവചോവൈഭവൈ: – മധുരമായവാക്കുകളുടെ സാമർത്ഥ്യത്താൽ. അംഗീകർത്തവ്യം – അനുസരിപ്പിക്കണം......
അർത്ഥം : അപ്പോൾ രാവണൻ പലപ്രകാരത്തിൽ പിന്തിരിച്ച് അർദ്ധരാത്രിയിൽ ശൃംഗാരവർദ്ധകമായ ആടയാഭരണങ്ങൾ ധരിച്ചും, സാധനങ്ങൾ സംഭരിച്ചും ശ്രേഷ്ഠമായ സീതയുടെ മുമ്പിൽ മടികൂടാതെ ചെന്ന്

അവളെ പല വിധത്തിലുള്ള മധുരവാക്കുകളെക്കൊണ്ട് ആശ്വസിപ്പിച്ച് ഇന്നുതന്നെ അനുസരിപ്പിക്കണ മെന്ന് രഹസ്യമായി നിശ്ചയിച്ചുറപ്പിച്ചു. വൃത്തം: സ്രഗ്ദ്ധര

5. അസ്മദ്വിക്രമചേഷ്ടിതാനി നിഖില ത്രൈലോക്യഹേലാജയ–
പ്രഹ്വീഭൂത സുരാ സുരാണി ബഹുശോഭൂമേസ്സുതാ ശൃണ്വതീ
പത്യൗദ്വേഷകഷായിതേനമനസാ സ്നിഗ്ധാമയിസ്ഥാസ്യതി
സ്ത്രീണാം പ്രേമ യദുത്തരോത്തര ഗുണഗ്രാമസ്പൃഹാ ചഞ്ചലം

(അസ്മത് + വിക്രമചേഷ്ടിതാനി – അസ്മദ്വിക്രമചേഷ്ടിതാനി – എന്റെ പരാക്രമപ്രവൃത്തികളെ,നിഖി ലത്രൈലോക്യഹേലാജയപ്രഹ്വീഭൂതസുരാണി (വിക്രമചേഷ്ടിതാനി എന്നതിന്റെ വിശേഷണം). മൂന്നു ലോക ങ്ങളെയും നിഷ്പ്രയാസം ജയിച്ചു ദേവാസുരന്മാരെ കീഴ്പ്പെടുത്തിയ പ്രഹ്വീഭൂതം–തോല്പിക്കപ്പെട്ട. ഭൂമേ സ്സുതാ–ഭൂമീപുത്രി (സീത). ശൃണ്വതി – കേൾക്കുന്നവളായിട്ട്. പത്യൗ–പതിയിൽ (ഭർത്താവിൽ). ദ്വേഷക ഷായിതേമനസാ–ദ്വേഷം കലർന്ന മനസ്സോടുകൂടിയവളായി. മയി–എന്നിൽ. സ്നിഗ്ദ്ധാസ്ഥാസ്യതി–സ്നി ഗ്ദ്ധയായി സ്ഥിതിചെയ്യും. (സ്നേഹമുള്ളവളായി ഭവിക്കും). യത്–എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ. സ്ത്രീണാം പ്രേമ:–സ്ത്രീകളുടെ പ്രേമം. ഉത്തരോത്തരഗുണഗ്രാമസ് പൃഹാചഞ്ചലം– മേൽക്കുമേൽ ശ്രേഷ്ഠങ്ങ ളായ ഗുണങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ആഗ്രഹമുള്ളതായി ചഞ്ചലമായിരിക്കും. സ്പൃഹ–ആഗ്രഹം. ഗ്രാമം–കൂ ട്ടം.......

അർത്ഥം:– മൂന്നു ലോകങ്ങളെയും നിഷ്പ്രയാസം ജയിച്ച, സുരാസുരന്മാരെ കീഴ്പ്പെടുത്തിയ എന്റ് പരാ ക്രമപ്രവൃത്തികളെക്കുറിച്ച് കേട്ട് സീത ഭർത്താവിൽ ദ്വേഷമുള്ളവളായി എന്നിൽ സ്നേഹമുള്ളവളായി ഭവിക്കും. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ സ്ത്രീകളുടെ പ്രേമം മേൽക്കുമേൽ ശ്രേഷ്ഠങ്ങളായ ഗുണസമൂഹത്തിൽ താല്പര്യമുള്ളതായി ചഞ്ചലമായിരിക്കും.

സ്ത്രീകളുടേ സ്നേഹം ചഞ്ചലമാണെന്നും കൂടുതൽ ഗുണമുള്ളിടത്തേക്ക് അത് ചലിക്കുമെന്നും രാവണൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. തന്റെ പരാക്രമങ്ങളെക്കുറിച്ചു കേൾക്കുമ്പോൾ രാമനോടുള്ള താല്പര്യം നശിച്ച് സീത തന്നിൽ അനുരുക്തയായിത്തീരും എന്നാണ് രാവണന്റെ പ്രതീക്ഷ

6. വിദ്യുജ്ജിഹ്വാ! വിളിച്ചീടുക സകലകലാ സുന്ദരം ചന്ദ്രദേവം
മുഗ്ദ്ധം മാണിക്യമാലാമഴകൊടുകൊടു നീ ചാരുതാരാഗണാനാ–
മിത്ഥം മാനിച്ചുതൂനാം ഗണമപി സവിധേ വേണമസ്മാദൃശാനാം

(വിദ്യുജ്ജിഹ്വൻ – ശൂർപ്പണഖയുടെ ഭർത്താവ്, വിദ്യുജ്ജിഹ്വനെ വിളിച്ച് രാവണൻ നൽകുന്ന കല്പനയാണ് ആറു മുതൽ ഒമ്പതു വരെയുള്ള ശ്ലാകങ്ങളിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നത്,സകല കലാസുന്ദരം – എല്ലാ കലകളെക്കൊണ്ടും പൂർണ്ണനായ (സുന്ദരനായ), ചന്ദ്രദേവം–ചന്ദ്രദേവനെ. അസ്യാനിശായാം–ഈ രാത്രിയിൽ, ചാരു–മനോഹരമായ. അസ്ദൃശാനാം– എന്നെപ്പോലെയുള്ളവരുടെ.......

അർത്ഥം: വിദ്യുജ്ജിഹ്വാ സകലകലാസുന്ദരായ ചന്ദ്രദേവനെ വിളിക്കുക. ഈ രാത്രിയിൽ മനോഹരമായ നിലാവിന്റെ നിറംകൊണ്ട് ശോഭവരുത്തണം. നക്ഷത്രഗണങ്ങൾക്ക് മുത്തുകൊണ്ടും മാണിക്യംകൊണ്ടും ഉണ്ടാക്കിയ മാലകൾ നൽകുക. എന്നെപ്പോലെയുള്ളവരുടെ സമീപത്ത് എല്ലാ ഋതുക്കളും ബഹുമാന പൂർവ്വം ഉണ്ടായിരിക്കണം. അർദ്ധരാത്രിക്ക് പൂർണ്ണചന്ദ്രൻ ഉദിക്കുക എന്നത് പ്രകൃതിയിൽ സംഭവിക്കുന്ന തല്ലല്ലോ? തന്റെ പ്രഭാവം കാണിക്കാനാണ് ആ അർദ്ധരാത്രിക്ക് പൂർണ്ണചന്ദ്രൻ ഉദിക്കണം എന്ന് രാവണൻ പറയുന്നത്. അസാദ്ധ്യമായതു സാധിക്കുന്നതിലാണല്ലോ മഹത്വം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്.

7. സ്വർവേശ്യാ ഗർവ്വഹീനം ചമക, ജനകജാ–
സന്നിധൗനാം പുറപ്പെ–
ട്ടാവ്യാക്ഷേപം നടക്കും പൊഴുതു വഴിതെളി
ച്ചീടുവാനഗ്രഭാഗേ
ഒവ്വാമണ്ഡോദരിക്കെന്നതു മനസികള–
ഞ്ഞെന്നെ രക്ഷിക്ക സീതാ
ചൊവ്വാപ്പൂന്തേൻ വഴങ്ങീടുകിലൊഴിയെ വരാ–
താനുമെന്നാലതാസ്താം.

(സ്വർവേശ്യ–ഉർവ്വശി, മേനക, രംഭ, തിലോത്തമ തുടങ്ങിയ ദേവലോകത്തിലെ വേശ്യകൾ, അവ്യാ ക്ഷേപം– ദൃഢനിശ്ചയത്തോടെ. (തടസ്സം കൂടാതെ) അഗ്രഭാഗേ– മുമ്പിൽ. ഒവ്വാ–ഒക്കുകയില്ല. ചൊവ്വാ

പൂന്തേൻ– ചുവന്ന ചുണ്ടുകളാകുന്ന പുതിയ തേൻ. ആസ്താം– ഇരിക്കട്ടെ........

അർത്ഥം: സീതാ സന്നിധിയിലേയ്ക്ക് ദൃഢനിശ്ചയത്തോടെ പുറപ്പെടുന്ന അവസരത്തിൽ മുൻപിൽ വഴി കാണിക്കുവാൻ സർവ്വേശ്യകൾ ഗർവ്വില്ലാതെ അണിഞ്ഞൊരുങ്ങുക. മണ്ഡോദരിക്ക് അത് ഒക്കുകയില്ല. (ഇഷ്ടപ്പെടുകയില്ല) എന്ന വിചാരം മനസ്സിൽ നിന്ന് കളഞ്ഞ് എന്നെ രക്ഷിക്കുക. സീതയുടെ ചെഞ്ചുണ്ടു കളാകുന്ന തേൻ വഴങ്ങുക എന്നതൊഴിച്ച് മറ്റുള്ളതെല്ലാം ഇരിക്കട്ടെ.

മണ്ഡോദരിയെ പരിചരിക്കാനാണ് രാവണൻ സ്വർവ്വേശ്യകളെ സ്വർഗ്ഗത്തുനിന്ന് കൊണ്ടുവന്നത്. സീതാവശീകരണത്തിന് അവരെ കൊണ്ടുപോകുന്നത് മണ്ഡോദരിക്ക് ഇഷ്ടപ്പെടുകയില്ല എന്നു വിചാ രിച്ച് അവർ വരാതിരുന്നാലോ എന്ന് ശങ്കിച്ചാണ് രാവണൻ ഇങ്ങനെ പറയുന്നത്. ഇപ്പോൾ മണ്ഡോദരി യുടെ കാര്യം നോക്കേണ്ട, സീതാവശീകരണത്തിന് തന്നെ സഹായിച്ചാൽ മതി എന്ന് ആശയം)

8. പാലൊത്തീടും നിലാവത്തഴകിനൊടു പുറ–
  പ്പെട്ടു നിൽക്കും ദശായാം
താലിപ്പെണ്ണുങ്ങളയ്യായിരമൊരുതരമേ
  വേണമെന്നഗ്രേസഖേലം
കോലത്താരമ്പനമ്പും തിരുകിയരികിലാ–
  കേണമൻപോടുപൊന്നിൻ
താലത്തിൽ കൈവിളക്കിൻ നിര നിരവധി
  വേണം കരേ കാമിനീനാം

(പാലുപോലുള്ള നിലാവിൽ ഞാൻ അണിഞ്ഞൊരുങ്ങി പുറപ്പെടാൻ നിൽക്കുമ്പോൾ എന്റെ മുമ്പിൽ ലീലാവിലാസത്തോടു കൂടി അയ്യായിരം മംഗല്യവതികളായ സ്ത്രീകൾ ഉണ്ടായിരിക്കണം. കാമിനിമാരുടെ കൈയിൽ കൈവിളക്കുകളുടെ നിര നിരവധി ഉണ്ടാവണം.

ആഘോഷത്തിന് മംഗല്യവതികളായ സ്ത്രീകൾ താലപ്പൊലിയെടുത്തു മുമ്പിൽ നടക്കുന്ന കേരള ത്തിലെ ആചാരത്തെയാണ് രാവണന്റെ വാക്കുകൾ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നത്. അശോകവനികയിലേക്ക് നൂറു സുന്ദരികൾ രാവണനെ പിൻതുടർന്നു എന്നാണ് വാല്മീകീരാമായണത്തിൽ പറയുന്നത്. അത് ചമ്പുകാ രൻ അയ്യായിരമാക്കി).

9. പാടേണം പാർശ്വഭാഗേ മധുമധുരഗിരാ
  നാരദൻ താൻ വിശേഷി–
ച്ചാടേണം മുമ്പിലാമ്മാറമരപുരചകോ–
  രാക്ഷിമാരാത്തഗാനം
ഗൂഢം ഭേദിച്ചു സീതാം വിരവൊടു വശമാ–
  ക്കീടുവാനെന്തുപായം
ഗാഢം നാമിന്നുമറ്റും പലവഴിപെരുമാ
  റേണമിന്നും പ്രകാരം.

(മധുമധുരഗിരാ – തേൻപോലെ മധുരമായ വാക്കകൾകൊണ്ട്, അമരപുരചകോരാക്ഷിമാർ– സ്വർഗ്ഗസുന്ദരിമാർ. ആത്തഗാനം– ആദാനം ചെയ്യപ്പെട്ട (സ്വീകരിക്കപ്പെട്ട) ഗാനത്തോടുകൂടി. ഭേദിച്ച്–ഇള ക്കി. സീതാം– സീതയെ.......

ഞാൻ പോകുന്ന അവസരത്തിൽ എന്റെ പാർശ്വഭാഗത്ത് നാരദൻ തേൻപോലെ മധുരമായ പദങ്ങളാൽ പാടണം. മുമ്പിൽ സ്വർഗ്ഗസുന്ദരിമാർ പാടിക്കൊണ്ട് നൃത്തം വയ്ക്കണം. സൂത്രത്തിൽ സീതയുടെ മനസ്സി ളക്കി അവളെ വേഗത്തിൽ വശമാക്കാനുള്ള ഉപായം എന്താണോ അതെല്ലാം ഗാഢമായി നാം ഇന്നു പ്രയോഗിക്കണം.

" മധുമധുരഗിരാ" എന്നതിന് " മധുരതരഗിരാ" എന്നും " പെരുമാറേണമിന്നുംപ്രകാരം" എന്ന തിന് " പെരുമാറേണമിന്നും പ്രകാമം" എന്നും പാഠഭേദമുണ്ട്).

10. ഇത്ഥം കല്പിച്ചെഴുന്നേറ്റളവുദയഗിരൗ
  മെല്ലെ മെല്ലെന്നുദിച്ചു
ചിത്താനന്ദം ജനാനാം തെളിവൊടു വളരും–
  മാറു പീയൂഷധാമാ
പത്താശാന്തേ ചൊരിഞ്ഞീടിന ഹിമകണികാ–
  മാലയാ മെല്ലെ മെല്ലെ

ന്നിത്രൈലോക്യം കുളുർപ്പിച്ചനുപമപരമാ–
നന്ദസന്ദോഹദായി.

(പീയൂഷധാമാ–അമൃതിന് ഇരിപ്പിടമായവൻ (ചന്ദ്രൻ). പത്താശാന്തേ–പത്തുദിക്കിലും. പരമാനന്ദ സന്ദോഹദായി–പരമാനന്ദസന്ദോഹത്തെ നൽകുന്നവൻ, സന്ദോഹം– കൂട്ടം........
രാവണൻ ഇപ്രകാരം കല്പിച്ച് എഴുന്നേറ്റ അവസരത്തിൽ ജനങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിൽ ആനന്ദം തെളിഞ്ഞു വരത്തക്കവിധത്തിൽ, പത്തുദിക്കിലും ചൊരിഞ്ഞ മഞ്ഞിൻ തുള്ളിയാകുന്ന മാലയെക്കൊണ്ട് മൂന്നു ലോകത്തെയും കളുർപ്പിച്ച് പരമാനന്ദസമൂഹം നൽകുവാനായി ഉയദപർവ്വതത്തിൽ ചന്ദ്രൻ പതുക്കെപ്പതുക്കെ ഉദിച്ചു.

തുടർന്നു വരുന്ന ഗദ്യവും 11,12,13 എന്നീ ശ്ലോകങ്ങളും ചന്ദ്രോദയത്തെ വർണ്ണിക്കുന്നതാണ്. വർണ്ണനകളാണ് മഹാകാവ്യങ്ങളുടെയെന്നപോലെ ചമ്പുകാവ്യങ്ങളുടെയും ആത്മാവ്. കഥയിലുള്ള പ്രാധാന്യമോ സന്ദർഭമോ ഒന്നു വർണ്ണനയുടെ കാര്യത്തിൽ ചമ്പുമാർ പരിഗണിക്കാറില്ല).
ഗദ്യം1.

പ്രാചീരമണീ വദനം പോലെ
രജനീയോഷാമുകുരം പോലെ
ഐന്ദ്രീകനകത്തോട കണക്കെ
മദനപ്പെണ്ണിൻ താലികണക്കെ
സുരതഗുരോരെഴുമാവണ പോലെ
മന്മഥവരവിലെതിർത്തു പിടിക്കും
വെണ്മുത്തുക്കുട തന്നെപ്പോലെ
മന്ദം പോന്നുദിയായ ശശാങ്കഃ
പീയുഷത്തെളി തന്നിൽ വിളങ്ങും
കർപ്പൂരപ്പൊടി തൂകിനപോലെ
ത്രൈലോക്യത്തിൻ പുഞ്ചിരിപോലെ
പാൽക്കടൽ പോന്നു വരുന്ന കണക്കേ
പാണ്ഡുരഭസ്മം ചിതറിനപോലെ
വെൺകളിയെങ്ങും തേച്ചകണക്കെ
മുത്തുകൾകൊണ്ടു വിതച്ചകണക്കെ
കുളുർമയിൽവളരും മധുരനിലാവിൻ
പ്രഭകണ്ടഖിലനിശാചരനിവഹം
പ്രിയതമമാരൊടു ചേർന്നുകളിച്ച–
ങ്ങഭിനവമധുപാനോത്സവമാർന്നു.
മനോഭാവ തന്ത്രം പുതുമപെടുത്തും
പടകളി പലതരമാശു തുടർന്നും
നിലവിളിനിവിരെ നടത്തിയുമയ്യാ!
പല പല കേളി വിനോദമിയന്നും
പരമാനന്ദപയോനിധി തന്നിൽ
പരമാർത്ഥേന നിമഗ്നമശേഷം

(പ്രാചീരമണീവദനം–കിഴക്കെദിക്കാകുന്ന സ്ത്രീയുടെ മുഖം, ഐന്ദ്രീ– ഇന്ദ്രാണി (കിഴക്കെ ദിക്ക്) ഐന്ദ്രീകനകത്തോട എന്നതിനു പകരം ലക്ഷ്മീകനകത്തോടെ എന്നും പാഠമുണ്ട്, സുരതഗുരോ–സുരതഗുരുവിന്റെ, ആവണ–ആവണപ്പലക (ഇരിപ്പിടം) ഉദിയായ–ഉദിച്ചു, പാണ്ഡുഭസ്മം–വെളുത്തഭസ്മം. വെൺകളി–വെളുത്ത ചെളി (കുഴമ്പ്),മനോഭവതന്ത്രം–കാമശാസ്ത്രം, പുതുമപെടുത്തും – പുതിയ രീതിയിൽ പ്രയോഗിച്ചും. നിവിരെ– ഉച്ചത്തിൽ.........

ആദ്യത്തെ എട്ടുവരികളിൽ ഉദിച്ചുയരുന്ന ചന്ദ്രനെയും, അടുത്ത എട്ടുവരികളിൽ നിലാവിനെയും വർണ്ണിക്കുന്നു. ചന്ദ്രിക രാക്ഷസക്കൂട്ടത്തിലുണ്ടാക്കിയ പ്രതികരണമാണ് അടുത്ത വരികളിൽ.ചന്ദ്രൻ കിഴക്കെദിക്കാകുന്ന സുന്ദരിയുടെ മുഖമാണെന്നും രാത്രിയാകുന്ന സ്ത്രീയുടെ കണ്ണാടിയാണെന്നും ആദ്യത്തെ രണ്ടു വരികളിൽ ഉൽപ്രേക്ഷിക്കുന്നു. "പോലെ" എന്നത് ഉപമാവാചകമെന്നതുപോലെ ഉൽപ്രേക്ഷാവാചകവുമാണ്. ഉപമേയത്തിന് ആവശ്യമുള്ളതിൽക്കവിഞ്ഞ വിശേഷണം ഉപമാനത്തിന് ഉണ്ടായിരിക്കുകയോ ചെയ്താൽ അവിടങ്ങളിലെ പോലെ എന്നതിനെ ഉൽപ്രേക്ഷാവാചകമായി കണക്കാക്കണം എന്നാണ്

അലങ്കാരശാസ്ത്രനിയമം. ഈ നിയമമനുസരിച്ച് ഇവിടെ ഉൽപ്രേക്ഷയാണ് അലങ്കാരം. "പ്രാചീരമണി" "രജനീയോഷ" എന്നിവിടങ്ങളിൽ രൂപകവുമുണ്ട്.

അടുത്ത വരികളിൽ ഉപമയാണ് അലങ്കാരം. ചന്ദ്രനെ ഐന്ദ്രിയുടെ കനകത്തോടയോടും രതിയുടെ താലിയോടും കാമദേവന്റെ ആവണപ്പലകയോടും മുത്തുക്കുടയോടും സാദൃശ്യപ്പെടുത്തതിയിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് മാലോപമ.

നിലാവിനെ അമൃതദ്രവത്തിൽ തൂകിയ കർപ്പൂരപ്പൊടിയാണോ എന്നും പാലാഴി വന്നു പരന്നതാണോ എന്നും പാണ്ഡുരഭസ്മം ചിതറിയതാണോ എന്നും മുത്തു വിതച്ചതാണോ എന്നും ബലമായി ശങ്കിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഉൽപ്രേക്ഷ. നിലാവിന്റെ ശീതളിമയും, കണ്ണിനുനൽകുന്ന സൗഖ്യവും, നിറവും, ആകർഷകത്വവും ഈ കല്പനകൾ വ്യഞ്ജിപ്പിക്കുന്നു. ഒന്നിനെത്തന്നെ പലതായി ശങ്കിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് മാലോൽപ്രേക്ഷ അലങ്കാരം.

നിലാവ് കാമോദ്ദീപകമാണല്ലോ? രാക്ഷസക്കൂട്ടത്തിൽ നിലാവുണർത്തിയ രതിഭാവപ്രകടനങ്ങളാണ് അടുത്ത വരികളിൽ വർണ്ണിക്കുന്നത്).

11. കപോലേ മാർജ്ജാര:പയഇതികരാൻലേഢിശശിന-
സ്തരുയ്ഛിദ്രപ്രോതാൻ ബിസമിതി കരീം സംവലയതി
രതാന്തേ തല്പസ്ഥാൻ ഹരതി വനിതാപ്യംശുകമിതി
പ്രഭാമത്തശ്ചന്ദ്രോ ജഗദിദമഹോ വിഭ്രമയതി.

(തരുച്ഛിദ്രപ്രോതാൻ (മരത്തിനിടയിലൂടെ കടന്നു വരുന്ന), ബിസമിതി (താമരവളയമാണെന്ന് ഭ്രമിച്ച്), സംവലയതി (വലിക്കുന്നു) , രതാന്തേ(സംഭോഗാവസാനത്തിൽ),തല്പസ്ഥാൻ (തല്പത്തിലിരിക്കുന്ന), അംശുകം ഇതി- (വസ്ത്രമാണെന്നു ധരിച്ച്), ഹരതി (എടുക്കുന്നു), പ്രഭാമത്ത:ചന്ദ്ര: (പ്രഭാമത്തനായ ചന്ദ്രൻ), ജഗദിജം (ഈ ലോകത്തെ)........

ചന്ദ്രൻ പലരിലുണ്ടാക്കിയ ഭ്രമമാണ് ഈ ശ്ലോകത്തിൽ വർണ്ണിക്കുന്നത്. പൂച്ച തന്റെ കവിളിൽ പതിച്ച ചന്ദ്രരശ്മി കണ്ട് പാലാണെന്ന് തെറ്റിദ്ധരിച്ച് നക്കുന്നു. മരത്തിനിടയിലൂടെ കടന്നുവരുന്ന ചന്ദ്രരശ്മികൾ കണ്ടിട്ട് താമരവളയമാണെന്ന് തെറ്റിദ്ധരിച്ച് ആന പിടിച്ചു വലിക്കുന്നു. സംഭോഗാനന്തരം കിടക്കയിലിരിക്കുന്ന സ്ത്രീയ്ക്ക് അത് വസ്ത്രമാണെന്നാണ് തോന്നിയത്. സാദൃശ്യം കൊണ്ടുള്ള ഭ്രമം വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതിനാൽ ഭ്രാന്തിമാൻ അലങ്കാരം).

12. ചന്ദനചർച്ചാ കുചയോ:
ധമ്മില്ലേ മല്ലികാദാമ
ക്ഷൗതം നിതംബബിംബേ
ചന്ദ്രകരാ: ക്ഷാമമദ്ധ്യാനാം.

(ക്ഷാമമദ്ധ്യാനാം-കൃശമദ്ധ്യകൾക്ക് (സുന്ദരികൾക്ക്), കുചയോ- കുചങ്ങളിൽ (സ്തനങ്ങളിൽ), ചന്ദ്രകാരാ(ചന്ദ്രരശ്മികൾ), ചന്ദനചർച്ചാ (ചന്ദനലേപമായിത്തീർന്നു), ധമ്മില്ലേ(തലമുടിക്കെട്ടിൽ), മല്ലികാദാമ(മുല്ലപ്പൂമാലയായിത്തീർന്നു), നിതംബബിംബേ(നിതംബത്തിൽ), ക്ഷൗമം(വെൺപട്ടായി).....
സുന്ദരിമാരുടെ സ്തനങ്ങളിൽ പതിച്ച ചന്ദ്രരശ്മി ചന്ദനലേപം പോലെയും തലമുടിയിൽ പതിച്ച ചന്ദ്രരശ്മി മുല്ലപ്പൂമാലപോലെയും നിതംബത്തിൽ പതിച്ച ചന്ദ്രരശ്മി വെൺപട്ടുപോലെയും ശോഭിച്ചു.
ചന്ദനത്തിന്റെ കുളിർമയും മുല്ലപ്പൂവിന്റെയും വെൺപട്ടിന്റെയും നിരവും ചന്ദ്രരശ്മികൾക്കുണ്ടാകുളുർമ്മയും മുല്ലപ്പൂവിന്റെയും വെൺപട്ടിന്റെയും നിറവും ചന്ദ്രരശ്മികൾക്കുണ്ടായിരുന്നു എന്നു വ്യംഗ്യം.
ഒന്നിനെ പലതായി കല്പിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഉല്ലേഖം അലങ്കാരം).

13. ജ്യോത്സ്നാകന്ദള സാന്ദ്രചന്ദനരസ-
സ്ഥാസൈർദ്ദിശായോഷിതാം
കുർവ്വാണ: പരികർമ്മ നർമ്മ സചിവ:
കന്ദർപ്പപൃഥ്വീപതേ:
നിദ്രാണാം പ്രതിബോധയൻ കുമുദിനീം
പീയൂഷധാരാളയാ
മൂർത്ത്യാ വിശ്വവിലോചനാനി സുഖിയൻ
ദേവോബഭൗ ചന്ദ്രമ:

ജ്യോത്സ്നാ- നിലാവ്, കന്ദളം - മുള (അങ്കുരം) , സാന്ദ്രചന്ദനരസം-കൊഴുത്ത ചന്ദനച്ചാറ്, സ്ഥാസൈ-ലേപനം, ദിശായോഷിതാം-ദിക്കുകളാകുന്ന സ്ത്രീകൾക്ക് കർവ്വാണ: ചെയ്യുന്നവനായി. കന്ദർപ്പപൃഥ്വീപതേ: - കാമദേവനാകുന്ന രാജാവിന്റെ. നിദ്രാണം കുമുദിനീം - ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്ന ആമ്പൽപ്പൊയ്കയെ. പ്രതിബോധയൻ-ഉണർത്തുന്നവനായി. പീയുഷധാരാളയാ-അമൃതധാരകൊണ്ട്
വിശ്വവിലോചനാനി-ലോകത്തിന്റെ കണ്ണികളെ. സുഖിയൻ- സുഖിപ്പിക്കുന്നവനായി. ദേവോ ചന്ദ്രമ:-ചന്ദ്രദേവൻ. ബഭൗ-ശോഭിച്ചു.........

ചന്ദ്രദേവൻ ദിക്കുകളാകുന്ന സ്ത്രീയെ നിലാവിന്റെ അങ്കുരമാകുന്ന കൊഴുത്ത ചന്ദനച്ചാറു പൂശുന്നവനായും കാമദേവനാകുന്ന രാജാവിന്റെ പരികർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന നർമ്മ സചീവനായും അമൃതധാരകൊണ്ട് ആമ്പൽപ്പൊയ്കയെ ഉണർത്തുന്നവനായും രൂപംകൊണ്ട് ലോകത്തിന്റെ കണ്ണുകളെ സുഖിപ്പിക്കുന്നവനായും ശോഭിച്ചു).

14. മുന്നം പൗലോമിതൻ പേലവ കരതളിരാൽ മാനിതം നല്ല പുത്തൻ–
പൊന്നിൻ കണ്ണാടി കൈകൊണ്ടഴകൊടുതിരുമുൽക്കാഴ്ചവച്ചീടുവാൻ നീ
വന്നീടെൻ പൂർണ്ണ ചന്ദ്രപ്രഥമ മഹിഷിമേളം കലർന്നിങ്ങുപാന്തേ
ധന്യേ! സീതാ പ്രസാദത്തിനു തുണപെടുമാ റശ്വിനീ വിശ്വരമ്യേ!

(രാവണൻ നക്ഷത്രങ്ങളെ വിളിച്ചു പറയുന്നതാണ് 14 മുതൽ 22 വരെയുള്ള ശ്ലോകങ്ങൾ നക്ഷത്രങ്ങളോടുള്ള രാവണന്റെ അഭ്യർത്ഥന കവിയുടെ ഭാവനാസൃഷ്ടിയാണ്. ജനകന്റെ കുലപതി ചന്ദ്രനായതുകൊണ്ട് ചന്ദ്രന്റെ ഭാര്യമാരായ നക്ഷത്രങ്ങൾ ചെന്നു പറഞ്ഞാൽ സീത തന്റെ ഇംഗിതത്തിനു വഴങ്ങും എന്നാണ് രാവണന്റെ ഭാവന. ചന്ദ്രനും നക്ഷത്രങ്ങളും തന്നോടൊപ്പമുണ്ടാകുന്നത് ചക്രവർത്തി എന്ന നിലയിലുള്ള പ്രൗഢിയെ കാണിക്കുന്നതുമാണല്ലോ. 27 നക്ഷത്രങ്ങളും ചന്ദ്രന്റെ ഭാര്യമാരാണ് എന്നാണ് സങ്കല്പമെങ്കിലും അശ്വതി മുതൽ പൂയം വരെയുള്ള എട്ടു നക്ഷത്രങ്ങളോടു മാത്രമേ പറയുന്നുള്ളൂ. അശ്വതിയോടുള്ള അഭ്യർത്ഥനയാണ് ഈ ശ്ലോകം.

അർത്ഥം: അല്ലയോ പൂർണ്ണചന്ദ്രപ്രഥമ മഹിഷിയും ധന്യയും വിശ്വരമ്യയുമായ അശ്വനീ! സീതാ പ്രസാദത്തിനു സഹായകമാകത്തക്കവണ്ണം, പണ്ട് ഇന്ദ്രാണിതന്റെ മനോഹരമായ കൈകൊണ്ട് മാനിച്ചിട്ടുള്ള പുത്തൻ സ്വർണ്ണക്കണ്ണാടി കൈയിലെടുത്ത് സീതയ്ക്ക് തിരുമുൽക്കാഴ്ച വയ്ക്കാൻ വേണ്ടി നീ എന്റയടുത്ത് വന്നാലും).

15. മുഗ്ദ്ധേ! ദൂരത്തുനില്ലായ്കരികിൽ വരികെടോ ജാനകീദർശനേനീ–
യത്രേമിത്രം നിരസ്താമയമതിന്നു തുണച്ചീടുമുൽപ്പാടിദാനീം
കൈത്താരിൽ ചേർത്തുമേന്മേൽ പെരിയ പരിമളംപോയ്പ്പരന്നോരു പുത്തൻ–
കസ്തുരികർദ്ദമപ്പൂമ്പരണി ഭരണിയാം മാനിനി മൗലിമാലേ!

(നിരസ്താമയം–ആമയം ഇല്ലാതെ (ദു:ഖം നശിച്ച്) കർദ്ദമം–ചേറ് (ചെളി)....... മുഗ്ദ്ധേ! മാനിനീ മൗലിമാലേ! ഭരണീ! നീ ലജ്ജിച്ചു ദൂരെ നിൽക്കാതെ അടുത്തു വരിക. ജാനകീദർശനത്തിൽ നീയാണ് എനിക്ക് അടുത്ത മിത്രം. സന്തോഷത്തോടെ പുതിയ കസ്തൂരിക്കുഴമ്പിന്റെ വർദ്ധിച്ച സംഗന്ധം പരക്കുന്ന പുത്തൻ ഭരണി കൈയിലെടുത്ത് അതിന് (ജാനകീദർശനത്തിന്) എന്നെ സഹായിച്ചാലും. ഭരണിയോട് പുത്തൻഭരണി കൈയിലെടുക്കാൻ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു).

16. വാർതേടും മല്ലികാപൂം പരിമളബഹളാം മാലികാം മാലിണങ്ങും
വൈദേഹീ ബാലനീലക്കരിമിഴി മുരികിൽ ചാർത്തിനെ പ്രീണയന്തീം
ആദായനന്ദ വാപീസലില ലഹരികേ! പോരടുത്തിങ്ങു രാകാ–
ശീതാംശോരാകുലാലോകനം മധുരസുധാവർത്തികേ കാർത്തികേ! നീ

(ആനന്ദവാപീസലിലലഹരിക– ആനന്ദമാകുന്ന ജലാശയത്തിലെ ചെറിയ തിര, രാകാശീതാംശു–പൂർണ്ണചന്ദ്രൻ, ആകുലാലോകനം–പരവശമായ നോട്ടം. സുധാവർത്തിക–അമൃതിന്റെ മഷിക്കൂട്ട്........
ആനന്ദവാപീസലിലലഹരികേ , രാകാശീതാംശോരാകുലാലോകനസുധാ വർത്തികേ! കാർത്തികേ! മാലിണങ്ങുന്ന വൈദേഹിയാകുന്ന ബാലസുന്ദരിയുടെ തലമുടിക്കെട്ടിനെ പ്രീണിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി മനോഹരമായ പരിമളം അധികമുള്ള മുല്ലപ്പൂമാല കൈയ്യിലെടുത്ത് അടുത്തുവന്നാലും.

മൂന്നാമത്തെ നക്ഷത്രമായ കാർത്തികയോടു പറയുന്നതാണിത്. ആനന്ദമാകുന്ന ജലാശയത്തിലെ തിരമാലയായും ചന്ദ്രന്റെ പരവശമായ നോട്ടത്തിന് മഷിക്കൂട്ടായും കാർത്തികയെ കൽപിക്കുന്നു. കണ്ണുകൾക്ക് കുളിർമ്മപകർന്നുകൊടുക്കുന്നതാണല്ലോ മഷിക്കൂട്ട്. കാർത്തികയെ കാണുന്ന ചന്ദ്രന് അത്യധികമായ ആനന്ദം ഉണ്ടാകുന്നു എന്ന് വ്യംഗ്യം.

17. വാർത്താർബാണൻ പടക്കൊട്ടിലിൽ മികവുപുകഴ്കൊണ്ട പൂർണ്ണേന്ദു സാന്ദ്ര–
പ്രീത്യാചേർത്തും പുണർന്നീടിന നിരുപമശൃംഗാര മംഗല്യരൂപേ!
ആസ്താം മാണിക്യമാലാ പുനരിയ മയിനിൻപാണിയിൽ പ്രാണനാഥാ–
ഗാത്രാലോകേ പുതുപ്രാഭൃതമിതു മദനദ്രോഹിണോ രോഹിണീ! മേ

(വാർത്താർ ബാണൻ – കാമദേവൻ, സാന്ദ്രപ്രീത്യാ–വർദ്ധിച്ച സന്തോഷത്തോടുകൂടി, ആസ്താം–ഇരിക്കട്ടെ. ഈയം– ഈ, പ്രാണനാഥാഗാത്രാലോകേ–പ്രാണനാഥയുടെ ശരീരദർശനത്തിൽ, പുതുപ്രാഭൃ

തം-പുതുതായ കാഴ്ചദ്രവ്യം. മദനദ്രോഹിണ: മദനനാൽ ദ്രോഹിക്കപ്പെട്ട (കാമപീഡിതയായ)......... കാമദേവന്റെ പടക്കൊട്ടിലിൽ മികവു നേടിയ പൂർണ്ണചന്ദ്രൻ വർദ്ധിച്ച അനുരാഗത്തോടെ ആലിംഗനം ചെയ്യുന്ന നിരുപമശൃംഗാര മംഗല്യരൂപത്തോടുകൂടിയ അല്ലയോ രോഹിണീ ഈ മാണിക്യമാല നിന്റെ കൈയിലിരിക്കട്ടെ. പ്രാണനാഥയുടെ ശരീരദർശനത്തിൽ മദനദ്രോഹിയായ എനിക്ക് ഇതു പുതിയ കാഴ്ചദ്രവ്യമാണ്.കാമദേവന്റെ സേനാനായകനും മന്ത്രിയുമാണ് ചന്ദ്രൻ എന്നാണ് കവി സങ്കല്പം. ചന്ദ്രന്റെ പട്ടമഹിഷിയാണ് രോഹിണി. ചന്ദ്രൻ ഏറ്റവും കൂടുതൽ സ്നേഹിക്കുന്നതും രോഹിണിയെയാണ്. ശൃംഗാര രൂപിണിയായ അവളുടെ സഹായമുണ്ടെങ്കിൽ മദനദ്രോഹത്തിൽ നിന്നു തനിക്കു മോചനം കിട്ടും എന്നാണ് രാവണന്റെ ആശയം).

18. നീ ശൃംഗാരക്കുറിക്കൂട്ടെടു മകയിരമേ! മംഗലാമോദപാഥോ-
രാശേരാലോലവീചീനിരയിലുലകിടം മുങ്ങുമാറങ്ങുപാന്തേ
ആശങ്കേതിങ്കളല്ലോ കുലപതി ജനകന്നാകയാൽ നിങ്ങൾ വീത-
വ്യാജം ചെന്നും പറഞ്ഞീടുകിലിഹ രമതേ തൽസുതാമത്സമീപേ.

(അല്ലയോ! മകയിരമേ! മംഗളകരമായ സുഗന്ധമാകുന്ന സമുദ്രത്തിലെ തിരമാലയിൽ ലോകം മുഴുവൻ മുങ്ങത്തക്കവണ്ണം നീ ശൃംഗാരക്കൂട്ട് എടുത്താലും. ജനകന്റെ കുലപതി ചന്ദ്രനാണല്ലോ. അതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ നിർവ്യാജം ചെന്നു പറയുകയാണെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രി എന്റെയടുക്കൽ രമിക്കും എന്ന് ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു.ജനകമഹാരാജാവിന്റെ കുലപതിയായ ചന്ദ്രനോട് സീതയ്ക്ക് ബഹുമാനമുണ്ടാകുമല്ലോ. അതുകൊണ്ട് ചന്ദ്രന്റെ ഭാര്യമാരായ നക്ഷത്രങ്ങൾ ചെന്നു പറഞ്ഞാൽ സീത തള്ളിക്കളയുകയില്ല).

19. തൂവെൺമുത്തരികൊണ്ടു തീർത്തുതുടർകൊണ്ടത്യുജ്ജലം കൈത്തലേ
നീ മാണിക്യമണിക്കരണ്ടകമെടുത്തുംകൊണ്ടഖണ്ഡാദരം
വാ വാ നിന്തിരിവാതുരേ മയികൃപാലേശം കലർന്നല്ലോയോ
മേവുന്നൂ തിരുവാതിരേ! ജനകജാലോകായ നാം പോകയോ.

(തൂവെൺമുത്തരി - മനോഹരമായ വെളുത്ത മുത്തുമണി, തുടർ-തുടൽ, കരണ്ടകം-ചെപ്പ്. അഖണ്ഡാദരം-വലിയ ആദരവോടുകൂടി, ജനകജാലോകായ- സീതയെ കാണുന്നതിനുവേണ്ടി.....
മനോഹരമായ വെള്ളമുത്തുകൊണ്ടുതീർത്ത തുടലുകൊണ്ടു ശോഭിക്കുന്ന മാണിക്യച്ചെപ്പ് കൈയിലെടുത്ത് അല്ലയോ തിരുവാതിരേ വന്നാലും. ദു:ഖിതനായ എന്നിൽ കൃപാലേശത്തോടുകൂടിയല്ലേ നിന്റെ ചായ്‌വ് മേവുന്നത്. (ദു:ഖിതനായ എന്നോടു നിനക്ക് അല്പമെങ്കിലും കൃപയില്ലേ എന്ന് ആശയം) ജനകജയുടെ ദർശനത്തിനുവേണ്ടി നമുക്കു പോകാം.

"തിരുവാതുരേ" എന്ന ശബ്ദസമുച്ചയം അർത്ഥഭേദത്തോടുകൂടി ആവർത്തിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് 'യമകം' എന്ന ശബ്ദാലങ്കാരം).

20. എന്നും നീ വേണമത്രേ നൃപസുതയെ വശത്താക്കുവാനേതു ചെയ്തും
ധന്യേ! കേൾ വല്ലവർക്കും വ്യസനദശയിലങ്ങല്ലയോ ബന്ധു വേണ്ടൂ?
എന്നാൽ വന്നെന്നുപാന്തേ വെളുവെളെ വിലസും നല്ല താംബൂല പൂർണ്ണം
പൊന്നിൻ തവ്വക്കെടുത്തീടിനിയ പുണർതമേ ജാനകീദർശനേ നീ.

(ധന്യേ! പുണർതമേ! നീ വേണം ഏതുചെയ്തും ആ രാജപുത്രിയെ വശീകരിക്കേണ്ടത്. വ്യസനദശയിലാണല്ലോ ആളുകൾക്ക് ബന്ധുക്കൾ വേണ്ടത്. അതുകൊണ്ട് ജാനകീദർശനാവസരത്തിൽ നീ എന്റെയടുക്കൽ വന്ന് നല്ലവണ്ണം ശോഭിക്കുന്ന, താംബൂലം നിറഞ്ഞ സ്വർണ്ണ വെറ്റിലത്തട്ട് എടുത്താലും.

"വല്ലവർക്കും വ്യസനദശയിലങ്ങല്ലയോ ബന്ധുവേണ്ടൂ" എന്ന സാമാന്യതത്വം കൊണ്ടു "നീവേണം നൃപസുതയെ വശത്താക്കുവാനേതു ചെയ്തും" എന്ന വിശേഷതത്വത്തെ സമർത്ഥിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അർത്ഥാന്തരന്യാസം).

21. ചിത്രം ചേരും മണിക്കല്ലുകളതനു പതിച്ചീടെഴും നല്ല പൊന്നിൻ-
പുത്തൻ കാളാഞ്ചി കൈക്കൊണ്ടമൃതകരനമോരാജ്യ സാമ്രാജ്യരേഖ!
മുഗ്ധേ വന്നീടുപാന്തേ പുതുമയൊടയി സീതാവലോകേ തുണപ്പാൻ
പൊൽത്താർ ബാണോത്സവാഡംബരനവ നവപീയൂഷമേ പൂയമേ നീ

(ചിത്രം ചേരും- മനോഹരമായ. അതനു - ധാരാളമായി. കാളാഞ്ചി-കോളാമ്പി. അമൃതകരൻ-ചന്ദ്രൻ. പൊൽത്താർബോത്സവം - കാമോത്സവം. നവനവപീയൂഷം-ഏറ്റവും പുതിയ അമൃത്........

അമൃതകരമനോരാജ്യസാമ്രാജ്യരേഖേ! പൊൽത്താർബാണോത്സവാഡംബരനവപീയൂഷമേ മുഗ്ദ്ധേ! പൂയമേ! നീ മനോഹരമായ രത്നക്കല്ലുകൾ ധാരാളമായി പതിച്ച സ്വർണ്ണമയമായ പുതിയ കോളാമ്പി കൈയിലെടുത്ത് സീതാവലോകനത്തിന് എന്നെ സഹായിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി എന്റെയടുത്ത് വന്നാലും.പൂയത്തെ ചന്ദ്രന്റെ മനോരാജ്യസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ അതിർത്തിയായും കാമോത്സവാഡംബര പീയുഷമായും കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. പൂയത്തിനപ്പുറം ചന്ദ്രന്റെ മനോരാജ്യം ചെല്ലുന്നില്ല: വേറാരെയും ധ്യാനിക്കുന്നില്ല എന്ന് ആദ്യത്തെ കല്പനയുടെ വ്യംഗ്യം. രണ്ടാമത്തെ കല്പനകൊണ്ട് കാമകേളീകളിൽ വിദഗ്ദ്ധയാണ് പൂയം എന്ന് വ്യഞ്ജിക്കുന്നു.

പൂയത്തിനുശേഷമുള്ള നക്ഷത്രങ്ങളെ രാവണൻ അഭിസംബോധന ചെയ്യാത്തത് എന്തുകൊണ്ടാണെന്നു വ്യക്തമല്ല. 'യാത്ര പുറപ്പെട്ടാൽ മടങ്ങാത്ത നാൾ' ആയതുകൊണ്ടാണ് ആയില്യത്തെ സ്മരിക്കാത്തത് എന്ന് വ്യാഖ്യാതാവായ മാടശ്ശേരി പറയുന്നുണ്ട്. മറ്റു നക്ഷത്രങ്ങൾക്ക് ഇതുപോലെ ദൂഷ്യം ഉള്ളതുകൊണ്ടാണോ, അതോ പൂയത്തെ മനോരാജ്യസാമ്രാജ്യരേഖയായി കല്പിച്ചതുകൊണ്ടാണോ തുടർന്ന് സ്മരിക്കാത്തത് എന്നു വ്യക്തമല്ല).

ഗദ്യം 2

ഹര ഹര ഘോഷമശോകാരാമേ
രാക്ഷസനാഥൻ പോവാൻ തുനിയും
നേരം പൂരേ വെങ്കൊറ്റക്കുട
വെഞ്ചാമരകൾ വിചിത്രപ്പെട്ടികൾ
മണിപീഠങ്ങൾ മണിത്താലികളെ-
ന്നിത്തരമോരോ ഭേദം മണിമയ
ശിബികകൾ പള്ളിത്തണ്ടുകളാനകൾ
കുതിരകൾ പല്ലക്കുകളും വെള്ളി-
ക്കാളാഞ്ചികളും പല പല പൊന്നിൻ
കാളാഞ്ചികളും കുമ്പിളു, മിന്ദ്ര-
ക്കുടയും ചന്ദ്രക്കുടയും ചമ്പക-
മാലക്കുടയും കൊമ്പും പൊന്നിൻ-
കാഹളാമമൃതവിരാവിണി പൊന്നിൻ-
ചിന്നും ചീനക്കുഴലും വീണക-
ളോരോന്നൊരു വക നിരവധി വിബുധ-
സ്ത്രീകൾ ചമഞ്ഞൊരു ഭാഗേ
വിദ്യാധരികളെടുത്തൊരു ഭാഗേ
കിന്നര രാക്ഷസ നഗരീവേശവിലാസിനി-
മാരുണ്ടഗ്രേപാർത്താൽ പൊന്നിൻ-
തളികകൾ വെള്ളിത്തളിക-
കളിത്തരമോരോ തളികയിൽ നിറയക്കൂമ്പും
ജ്വാലകലർന്ന വിചിത്രവിളക്കുകൾ
സാഹസ്രിക ദശസാഹസ്രിക ശത-
സാഹസ്രികകളുയർന്ന വിളക്കുകൾ
അംബരദീപം ദീപസ്തംഭം
മന്നർ മനോഹരീ വിശ്വവിലാസിനീ
സങ്കുലദീപം ഭൃംഗവിരോധികൾ
കർപ്പൂരത്തിരി കസ്തൂരിത്തിരി
കുങ്കുമവർത്തികളിത്തരമിട്ടുപി-
ടിച്ചീടും ചില പരിമളദീപം
വെള്ളിച്ചെപ്പുകൾ പൊന്നിൻ ചെപ്പുകൾ
രത്നം കൊണ്ടു കടഞ്ഞൊരളുക്കുകൾ
വട്ടപ്പെട്ടികൾ ഭംഗികലർന്നൊരു
ചെമ്പകമാല കുറിക്കൂട്ടോരോ-

ന്നോരോ ഭാഗം വിലസീടുന്നു.
മാനിനീമാദനം മദനസമ്മർദ്ദനം
കാമഹമല്ലോഹലം കാമകോലാഹലം
കരണപരിവേഷ്ടനം ദർപ്പകദ്രാമുകം
കാമുകാനന്ദം പരയുവതീ മോഹനം
മറ്റുമിത്യാദി ഭാദേന നാനാവിധം:
പരിമളധൂപം പലതരമയ്യാ
പരിചിൽ കരധൃത വെഞ്ചാമരകളി–
ളക്കും നേരം ഘുമുഘുമിനെന്നു
രുന്നൊരു സൗരഭമിടയിടയിൽ
മറ്റു ചിലേടം ചില പനിനീർക്കുപ്പികൾ
വെട്ടിയുടച്ചു തളിച്ചുതളിച്ചും
ചവ്വാതാശു കൊടുത്തു കൊടുത്തും
നല്ല കമ്പലൻ പെട്ടി തുറന്നും
മുല്ലപ്പൂമണി മാലയെടുത്തും
കസ്തൂരിക്കളി പിഞ്ഞാണങ്ങളി–
ലൊക്കെ നിറച്ചു വടിച്ചും തേച്ചും വിലസീടുന്നു
പട്ടുകളോരോന്നെത്ര മനോഹര–
മരികേ മുന്നിൽ പൊന്നിൽ തവ്വക്കുകളിലോരോതര–
മാഭരണൗഘം കൈശികമാലാ
സീമന്തപ്പണിമരതകമാലാ
രത്നത്തൊടുകുറിമാല ചെവിപ്പൂ
തടാകം മണികുണ്ഡലനിരയും
കാഞ്ചനകുസുമം നാസാമണി പുന–
രധരവിലേപനമിത്തരമോരോ
നാരീകരകമലോദരനിഹിതമസംഖ്യം
പതനത്തട്ടുകൾ കതിനകൾ
കട്ടിലൊരോരോതര–
മാസനശായിക പൂമെത്തകളും
ഫണിമെത്തകളും പനിനീർ കലശം
പത്തുകരത്തിൽ ഫാണിതപിണ്ഡം
പിണ്ഡാലക്തമിളളലിസുഹുയൻ
മുന്തിരിങ്ങാപ്പഴമിത്തരമോരോന്നോരോ ഭേദം

(ഹരഹരഘോഷം–ഹരഹര എന്ന ശബ്ദം. അശോകാരാമേ–അശോകവനത്തിൽ. ശിബിക–പല്ലക്ക്. അമൃതവിരാവിണി–അമൃതുപോലെ മധുരമായി ശബ്ദിക്കുന്ന. ചിന്ന് – ഒരുതരം വാദ്യവിശേഷം. സാഹസ്രിക–ആയിരം, പതിനായിരം, ലക്ഷം എന്ന കണക്കിന് തിരിയിടാവുന്ന വിളക്കുകൾ. മന്നർ മനോഹരി, വിശ്വവിലാസിനി എന്നിവ ഓരോ തരത്തിലുള്ള വിളക്കുകളുടെ പേരാണ്. മാനിനീമാദനം– മാനിനകളെ മദിപ്പിക്കുന്നത്. കരണപരിവേഷ്ടനം–അവയവങ്ങളെ ചുറ്റുന്നത്. ദർപ്പകൻ–കാമദേവൻ. ദ്രാമകം–ദ്രമിപ്പിക്കുന്നത്. മാനിനീമോദനം എന്നു തുടങ്ങി പുരയുവതി മോഹനം എന്നതുവരെ ഓരോ കറിക്കൂട്ടുകളുടെ പേരാണ്. കരധൃത–കൈയിൽ ധരിച്ച. ചാവ്വാത്–ഒരുതരം കസ്തൂരി. കലമ്പൻപെട്ടി–പലതരത്തിലുള്ള പൂക്കൾകൊണ്ട് കോർത്ത മാലകൾ വെച്ചിരിക്കുന്ന പെട്ടി. കൈശികമാല–തലയിൽ ചൂടുന്ന മാല. താടങ്കം– തോട (ഒരു കർണ്ണാഭരണം) നാരീകരകമലോദരനിഹിതം–സ്ത്രീകളുടെ കൈയാകുന്ന താമരപ്പൂവിൽ വെയ്ക്കപ്പെട്ട. ആസനശായിക–ഇരിക്കാനും കിടക്കാനുമുള്ള ഉപകരണങ്ങൾ . ഫാണിതം–ശർക്കര).

22. ആലോലാകൃതി രാക്ഷസാധിപതി താൻ ഗൂഢോദരേ ശിംശിപാ–
മൂലേ ചെന്നു മനോഭവന്നു മനസാ നേർന്നാശു മാരോത്സവം
നീലാംഭോധചയോപമോ വെറും നിലത്തമ്മാറു നിശ്ശങ്കമാ–
യോലക്കത്തിൽ വിദേഹരാജതനയാം മുന്നിട്ടിരുന്നീടാൻ.

(ഗൂഢോദരേ–ഗൂഢമായ ഉദരത്തോടുകൂടിയ. (മറയ്ക്കപ്പെട്ട ഉൾഭാഗത്തോടുകൂടിയ), ശിംശിപാമൂലേ–ശിംശിപാവൃക്ഷച്ചുവട്ടിൽ, മനോഭവൻ– കാമദേവൻ, നീലാംഭോദചയോപമ:– നീലമേഘക്കൂട്ടിനു

തുല്യമായി. വിദേഹരാജതനയാം–വിദേഹരാജപുത്രിയുടെ . മുന്നിട്ട്– മുമ്പിൽ. ഓലക്കത്തിൽ–ഭംഗിയായിട്ട്..........മനോഹരമായ ആകൃതിയോടുകൂടിയ രാക്ഷസ ചക്രവർത്തി മറയ്ക്കപ്പെട്ട ഉൾഭാരത്തോടുകൂടിയ ശിംശിപാവൃക്ഷത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ ചെന്നിട്ട്, കാമദേവനു മനസ്സുകൊണ്ട് ഉത്സവം നേർന്നതിനുശേഷം നീലമേഘത്തിനു തുല്യമായി വിദേഹരാജപുത്രിയുടെ മുമ്പിൽ ഭംഗിയായിട്ട് ഇരുന്നു.

ഏതെങ്കിലും കാര്യത്തിനു പുറപ്പെടുന്ന ആളുകൾ കാര്യസാധ്യത്തിനുവേണ്ടി ഇഷ്ടദേവതകൾക്കു നേർച്ചകൾ നേരാറുണ്ടല്ലോ. കാമദേവനാണ് കാമത്തിന്റെ അധിഷ്ഠാനദേവത. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹായമുണ്ടെങ്കിലേ കാമസാഫല്യം ഉണ്ടാവുകയുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടാണ് രാവണൻ കാമദേവനുവേണ്ടി ഉത്സവം നേരുന്നത്).നീലാംഭോദചയോപമ എന്നിടത്ത് ഉപമാലങ്കാരം

23. മാപാപി പൊണ്ണനെന്നെപ്പരിചൊടു പില–
യാട്ടുണ്ടിതെന്നങ്ങുകല്പി–
ച്ചാപത്തിനായ് വരുന്നൂ ശിവ!ശിവ! രഘുനാഥൻ
ധരിച്ചീടുകെല്ലാം
കോപാത്മാ കൊന്നുതിന്നുണ്ടിവളെ വശതയി–
ല്ലായ്കിലെന്നോ വിശേഷാൽ
താപംപൂണ്ടങ്ങിരുന്നാൾ കുലയുവതി തദാ
മൈഥിലീ മംഗലാംഗീ.

(മാപാപി–മഹാപാപി. പൊണ്ണൻ–തടിയൻ. പിലയാടുക–വ്യഭിചരിക്കുക. വശതയില്ലായ്കിൽ–വഴങ്ങാതിരിക്കുകയാണെങ്കിൽ........

മഹാപാപിയും പൊണ്ണത്തടിയനുമായ ഈ രാവണൻ ഇവളെ വ്യഭിചരിക്കണം എന്നു വിചാരിച്ച് ആപത്തിനായി കൊണ്ടുവരുന്നു. ശിവ!ശിവ! എല്ലാം രഘുനാഥൻ ധരിക്കട്ടെ വശമാകാതിരിക്കുകയാണെങ്കിൽ കോപിഷ്ഠനായ കോപിഷ്ഠനായ ഇവൻ അവളെ കൊന്നുതിന്നുകതന്നെ ചെയ്യു. എന്ന വിശേഷാൽ ദു:ഖത്തോടെ കുലയുവതിയും മംഗളരൂപിണിയുമായ സീത ഇരുന്നു. കുലയുവതി, മംഗലാംഗി എന്നി വിശേഷണങ്ങൾ ഔചിത്യപൂർവ്വമാണ് സീതയ്ക്ക് നൽകിയിരിക്കുന്നത്. കുലയുവതിയായതുകൊണ്ടാണല്ലോ എന്തെല്ലാം പ്രലോഭനങ്ങളുണ്ടായിട്ടും സീത രാവണനു വഴങ്ങാതിരുന്നത്. വിശേഷാൽ താപം എന്നു പറയുന്നതിലും അർത്ഥമുണ്ട്. വിരഹദു:ഖത്തിനു പുറമേയാണല്ലോ രാവണിൽ നിന്നുള്ള ആപത്തുണ്ടായത്. ഈ ആപത്തിലെല്ലാം സ്ഥൈര്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചു എന്ന വസ്തുതയാണ് അവളെ മംഗലരൂപിണിയാക്കിയത്).

24. സീതാനീലപ്പനപ്പൂക്കുലയൊടെതിരിടും കൈശികേ ഗാത്രവല്ലീ–
മാതാമ്രാം മൂടി വാടീടിന കരതളിൽ കൊണ്ടാനനം ഛാദയന്തീ
നാഥം ചേതോഭിരാമം ദശരഥതനയം ഭാവയന്തീ വിഭിന്ന–
സ്വേദാർദ്രാകുഞ്ചിതാംഗീ സഭയമുടനിരുന്നീടിനാളൂഢഖേദം.

(നീലപ്പനപ്പൂക്കുലയോട് എതിരിടുന്ന തലമുടികൊണ്ട് അല്പം ചുവന്ന ശരീരം മുഴുവൻ മൂടി. വാടിയ കൈകൊണ്ട് മുഖം മറച്ച്, മനോഭിരാമനായ തന്റെ ഭർത്താവു ശ്രീരാമനെ ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ട് പ്രകാശിക്കുന്ന വയർപ്പുതുള്ളികൾ കൊണ്ട് നനഞ്ഞതും അല്പം കുനിഞ്ഞതുമായ ശരീരത്തോടുകൂടി, ഭയന്ന്, ദു:ഖത്തോടെ സീത ഇരുന്നു.

ഈ ഭാഗത്തിലെ ഏറ്റവും മനോഹരമായ ഒരു ശ്ലോകമാണ് ഇത്. സീതയുടെ ഇരുപ്പ് അനുവാചകന്റെ മനസ്സിൽ കല്ലിൽ കൊത്തിവെച്ച ചിത്രംപോലെ പതിയുന്നു.

" നീലപ്പനപ്പൂക്കുലയോടെതിരിടും" എന്നിടത്ത് ഉപമാലങ്കാരം ഔപമ്യം ലക്ഷണാവ്യാപാരംമൂലം ലഭിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ലക്ഷിതോമപമ. വിരഹിണിയായിട്ടിരിക്കുന്ന സീതയുടെ സക്ഷ്മചിത്രം വരച്ചുകാണിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് സ്വഭാവോക്തി).

25. അന്നേരം ചുറ്റുമുറ്റായമരപുരചകോരാക്ഷിമാരങ്ങുമിങ്ങും
നിന്നൂ കൺകൊണ്ടൂ സീതാമിടയിടെ വടിവോടാശ്വസിപ്പിച്ചൂ ദൂരെ
പൊന്നും തവ്വാക്കിലാമ്മാറതിസുരഭിലമാപൂര്യതാംബൂലമസ്യൈ
ഖിന്നാത്മാകാഴ്ചയും വെച്ചസകലപദനിഷ്യന്ദിനീം വാചമുചേ

അമരപുരചകോരാക്ഷിമാർ–ദേവസുന്ദരിമാർ , ആപൂര്യ–നിറച്ചിട്ട്. അസകലപദനിഷ്യന്ദിനീം–എല്ലാ

വാക്കുകളും വ്യക്തമാകാതെയുള്ള,വാചം ഊചേ-വാക്കുകൾ പറഞ്ഞു.......
ആ അവസരത്തിൽ ചുറ്റും നിറഞ്ഞു നിന്നിരുന്ന ദേവസുന്ദരിമാർ ദൂരെ അങ്ങുമിങ്ങും നിന്ന് കണ്ണുകൊണ്ട് സീതയെ ഭംഗിയായി ആശ്വസിപ്പിച്ചു. സ്വർണ്ണവെറ്റിലത്തട്ടത്തിൽ സംഗന്ധമുള്ള താംബൂലം നിറച്ച് അവൾക്ക് കാഴ്ചവെച്ചിട്ട് വിന്നാത്മാവായ രാവണൻ എല്ലാ പദങ്ങളും വ്യക്തമാകാത്ത വാക്കുകൾ പറഞ്ഞു.

ദേവസുന്ദരിമാർ കണ്ണുകൊണ്ട് സീതയെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു എന്നു തോന്നുന്നത് പ്രത്യേകിച്ചു രസനീയമാണ്. രാവണനെ ഭയന്നാണല്ലോ അവരെല്ലാം എത്തിയിരിക്കുന്നത്. സീതയോട് അവർക്ക് സ്നേഹവും ബഹുമാനവും അനുകമ്പയുമുണ്ട്. അതുകൊണ്ടാണ് രാവണൻ കാണാത്ത വിധത്തിൽ ദൂരെമാറി നിന്ന് കണ്ണുകൊണ്ട് അവളെ ആശ്വസിപ്പിച്ചത്. രാവണൻ ഖിന്നാത്മാവായത് മാരജ്വര പാരവശ്യം കൊണ്ടാണ്. വികാരം മുറ്റുനിൽക്കുമ്പോൾ വാക്കുകൾ സ്പഷ്ടമാവാതെ പോവുന്നതും സാധാരണമാണം).

26. ത്രൈലോക്യ സുന്ദരി! മനോഭവ വീരമാലേ!
നീലാരവിന്ദമിഴി! നിർമ്മലഗാത്രരേഖേ!
ലീലാനിധേ! സുരതകൈരവ ചന്ദ്രികേ! നീ
മാലാശു തീർത്തരുൾ വിദേഹസുതേ! മദീയം

(മനോഭവ വീരമാല– കാമദേവന്റെ വീരമാല, നീലാരവിന്ദമിഴി–നീലത്താമരപോലുള്ള കണ്ണോടുകൂടിവൾ. ലീലാനിധി – ലീലയുടെ ഇരിപ്പിടം. സരതകൈവര ചന്ദ്രിക–സുരതമാകുന്ന ആമ്പൽപൂവിന് ചന്ദ്രികയായിട്ടുള്ളവൾ.

23 മുതൽ 56 വരെയുള്ള ശ്ലോകങ്ങളും തുടർന്നുള്ള ദണ്ഡകവും രാവണന്റെ വാക്കുകളാണ്.

സീതയെ ത്രൈലോക്യസുന്ദരീ, മനോഭവവീരമാലേ, നീലാരവിന്ദമിഴി നിർമ്മലഗാത്രരേഖ ലീലാനിധേ, സുരകൈരവ ചന്ദ്രികേ എന്നെല്ലാം സംബോധന ചെയ്തതിനു ശേഷം തന്റെ ദു:ഖം തീർക്കുവാൻ രാവണൻ പറയുന്നു. വീരമാല എന്നതിന് വീര്യം വിളംബരം ചെയ്യുന്നതിനുവേണ്ടി അണിയുന്ന മാല എന്ന് അർത്ഥം പറയാം. സീതയെ കാമദേവന്റെ വീരമാലയായി കല്പിച്ചിരിക്കുന്നതിൽ നിന്ന് അത് അവൾക്ക് ആരിലും കാമവികാരം ഉണർത്താനുള്ള കഴിവ് വ്യഞ്ജിപ്പിക്കുന്നു. ആമ്പൽ ചന്ദ്രികയേറ്റാൽ വിടരുമല്ലോ. സുരതമോഹമാകുന്ന ആമ്പലിനെ വിടർത്തുന്ന ചന്ദ്രികയാണ് സീത എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിൽ നിന്ന് ആരിലും സുരതമോഹം ഉണർത്തുന്നതിന് അവൾക്കുള്ള കഴിവ് വ്യംഗ്യമായി സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ബാക്കിയുള്ള സംബോധനകൾ സീതയുടെ ശരീര സൗന്ദര്യത്തെ വ്യഞ്ജിപ്പിക്കുന്നതാണ്. സുരതകൈരവ ചന്ദ്രിക എന്നിടത്ത് അലങ്കാരം രൂപകം).

27. നീയെന്തങ്ങോട്ടു നോക്കുന്നതു ജനകസുതേ!രാവണൻ ഞാനിദാനീം
മായം കൂടാതവണ്ണം പലവകധനവും കൊണ്ടു കാണ്മാൻ വരുന്നു
പോയാലൊട്ടും പൊറുപ്പാൻ പണി തവവിരഹേമാരതാപാതിരേകാൽ
കായക്ളേശം വരുത്തായ്കയി മമ ഭുവനം മൂന്നിനും തമ്പിരാൻ ഞാൻ.

(സീതേ! നീയെന്താണ് അങ്ങോട്ടു നോക്കുന്നത്. രാവണനായ ഞാൻ ഇതാ ഇപ്പോൾ മായം കൂടാതെ പലവക ധനവും കൊണ്ടു നിന്നെ കാണാൻ വന്നിരിക്കുന്നു. കാമവേദനയുടെ ആധിക്യം നിമിത്തം ഇവിടെ നിന്നു പോയാൽ നിന്റെ വിരഹം സഹിക്കാൻ സാധിക്കുകയില്ല. ഈ മൂന്നു ലോകത്തിനും തമ്പുരാനായ എനിക്ക് നീ കായക്ളേശം (ശരീരക്ളേശം) വരുത്താതിരിക്കുക).

28. ഐശ്വര്യശാലി ദശക്നധരനോമലേ ഞാൻ
വിശ്വൈകരമ്യതനുവല്ലരി ജാനകീ നീ
വാച്ചോരു യൗവനമതിന്നിരുവർക്കുമൊക്കും
കച്ചാർന്ന കൊങ്ക പുണർവാൻ തരികോമലേ! നീ

(ദശകന്ധരൻ– പത്തുകഴുത്തോടുകൂടിയവൻ. വിശ്വൈകരമ്യതനുവല്ലരി–വിശ്വൈകരമ്യമായ തനുവല്ലിരിയോടുകൂടിയവൾ. വിശ്വൈകരമ്യം–ലോകത്തിലേക്കും വെച്ച് ഏറ്റവും മനോഹരം. തനുവല്ലരി–ശരീരമാകുന്ന വള്ളി. വായ്ച–വർദ്ധിച്ച. ഒക്കും –യോജിച്ചിരിക്കുന്നു. കച്ചാർന്ന – കച്ച അണിഞ്ഞ).

29. ശൃംഗാരകോമള മനോഭാവ മന്ദിരം നീ
ഹൂങ്കാരശൗര്യ വിഭവോച്ച നികേതനം ഞാൻ
അംഗീകൃതാംഗനവഭംഗികൾ നമ്മിലൊക്കും
കച്ചാർന്ന കൊങ്ക പുണർവാൻ തരികോമലേ! നീ

(ശൃംഗാരകോമള മനോഭാവൻ– ശൃംഗാരകോമളനായ മനോഭാവൻ. മനോഭാവൻ–കാമദേവൻ. ഹൂങ്കാര ശൗര്യവിഭവോച്ച നികേതനം– ഹൂങ്കാരശൗര്യവിഭവങ്ങളുടെ ഉയർന്ന വീട്, ഹുംകാരം–ഹൂം എന്ന ശബ്ദം. (അ ലർച്ച) ശൗര്യം– വീര്യം (ശക്തി). അംഗീകൃതാംഗനവഭംഗികൾ – അംഗീകരിക്കപ്പെട്ട പുതിയ അംഗശോഭ).

30. സാരസ്യകേളി മണി മംഗള മന്ദിരം നീ
വീരക്ഷിതീശ്വര ശിഖാമണി ബാലികേ ഞാൻ
ചാരുത്വമെന്നതു നമുക്കിരുവർക്കുമൊപ്പം
പാരിച്ച കൊങ്ക പുണർവാൻ തരികോമലേ! നീ

(സാരസ്യം– സരസത. വിരക്ഷീതീശ്വരശിഖാമണി– വീരരായ രാജാക്കന്മാർക്ക് ചൂഢാരത്നമായി ട്ടുള്ളവൻ. ചാരുത്വം– മനോഹാരിത. പാരിച്ച–വലിയ (തടിച്ച)).

31. മത്തൈരാവതകംഭഡംഭഹര, മിപ്പോർകൊങ്കമൽക്കൈകളും
തദ്വൽ പൂണ്മതിനോർത്തു കാൺകൊരുത്തരം വന്നേറ്റു ധന്യാംഗി നീ
ബദ്ധോന്മാദമെഴും കലാചലമിളക്കും കൊങ്കമൽക്കൈകളും
തദ്വന്മൈഥിലി ദൈവയോഗമിതു പണ്ടേതെന്നു നിർണ്ണയീതാം

(ഈ പോർകൊങ്ക മദിച്ച ഐരാവതത്തിന്റെ മസ്തകത്തിന്റെ അഹങ്കാരത്തെ ശമിപ്പിച്ചതാണ്. അതുപോലെ തന്നെയാണ് ഈ കൈകളും. (ഈ കൈകളും മത്തൈരാവതഡംഭരഹരമാണ്) അതുകൊണ്ട് ധന്യംഗീ നാ എഴുന്നേറ്റുവന്ന് എന്നെ ആലിംഗനം ചെയ്യുന്നതിന് വിചാരിച്ചാലും. ഈ കൊങ്കകൾ അഹങ്കാ രത്തോടു കൂടിയ കുലാചലത്തെ ഇളക്കുന്നതാണ്. അതുപോലെ തന്നെയാണ് എന്റെ കൈകളും. (എന്റെ കൈകളും കുലാചലത്തെ ഇളക്കിയതാണ്.) പണ്ടു മുതലേയുള്ള ദൈവയോഗമാണ് ഇത് എന്ന് നീ നിശ്ച യിച്ചാലും.

തന്റെ കൈകൾക്കും സീതയുടെ സ്തനങ്ങൾക്കും തമ്മിലുള്ള പൊരുത്തം സരസമായി രാവ ണൻ വിവരിക്കുന്നു. ഐരാവതത്തിന്റെ മസ്തകത്തിന്റെ ഡംഭ് ശമിപ്പിച്ചതാണ് സ്തനങ്ങൾ. സുന്ദരിക ളായ സ്ത്രീകളുടെ സ്തനങ്ങളെ ആനയുടെ മസ്തകത്തോട് കവികൾ സാദൃശ്യപ്പെടുത്താറുണ്ട്. ആകൃ തിയിലും കാഠിന്യത്തിലും ഐരാവതമസ്തകത്തെ സീതയുടെ സ്തനങ്ങൾ ജയിക്കുന്നു. പണ്ട് ദേവേന്ദ്ര നുമായ യുദ്ധത്തിൽ രാവണൻ ഐരാവതത്തിന്റെ മസ്തകത്തിലടിച്ച് അതിന്റെ അഹങ്കാരത്തെ ശിമിപ്പി ക്കുകയുണ്ടായി. ഐരാവതത്തിന്റെ ഡംഭ് ശമിപ്പിച്ച രണ്ടു വസ്തുക്കൾ തമ്മിൽ യോജിക്കുന്നത് യുക്തമാ ണ് എന്നാണ് രാവണന്റെ ഭാവന. അതുപോലെ കുലാചലത്തിന്റെ അഹങ്കാരത്തെ സീതയുടെ സ്തന ങ്ങൾ നശിപ്പിച്ചു. പർവ്വതങ്ങളോട് സ്ത്രീകളുടെ സ്തനത്തെ സാദൃശ്യപ്പെടുത്തുന്നത് സർവ്വസാധാരണമാ ണല്ലൊ. ഔന്നത്യത്തിലും കാഠിന്യത്തിലും ആകൃതിയിലും കുലാചലങ്ങളെ ജയിക്കുന്നവതാണ് സ്തന ങ്ങൾ. രാവണനും പണ്ട് കുലാചലം ഇളക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഇരുപത് കൈകൾ കൊണ്ടും കൈലാസപർവ്വതം ഇളക്കിയെടുത്ത് അമ്മാനമാടിയാണല്ലോ രാവണൻ ശിവന്റെ കൈയിൽ നിന്നും ചന്ദ്രഹാസം സമ്പാദിച്ചത്. ഇങ്ങനെ ഒരേ തരത്തിൽ മേന്മനേടിയ വസ്തുക്കൾ യോജിക്കണം എന്നത് ദൈവനിശ്ചയമാണ്. അതുകൊ ണ്ടാണ് തന്നെ ആലിംഗനം ചെയ്യുവാൻ രാവണൻ സീതയോട് പറയുന്നത്.

ഫലിതവും അശ്ളീലത്തിലേയ്ക്ക് വഴുതിവീണ ശൃംഗാരവും നമ്പൂതിരിക്കവിതളുടെ സഹജഭാവമാണ്. പനംനമ്പൂതിരിയുടെ രാമായണം ചമ്പുവിലും ഈ ഭാവങ്ങൾ പലയിടത്തും തിരനോട്ടം നടത്തുന്നു).

32. ലക്ഷ്മീദേവിക്കുനാരായണ, നചലമകൾ–
ക്കംഗജാരാതി, മാര–
ന്നക്ഷീണ ശ്രീരതിപ്പെൺകൊടി, പെരിയ
ശചീദേവിദേവേന്ദ്രനോർത്താൽ
ചൊൽകൊള്ളും വാണിമാതിന്നിനിയകമല–
ജന്മാവു, ഞാനും നിനക്കെ–
ന്നിക്കാലം വന്നുതാകിൽ പെരിയൊരഴകുതാ–
യ് വന്നിതന്യോന്യയോഗം.

(വിഷ്ണുവിന് ലക്ഷ്മീദേവിയും ശിവന് പാർവ്വതിയും കാമദേവന് വർദ്ധിച്ച സൗന്ദര്യമുള്ള രതീദേ വിയും ദേവേന്ദ്രന് ശ്രേഷ്ഠയായ ഇന്ദ്രാണിയും ശ്രേഷ്ഠനായ ബ്രഹ്മാവിന് പേരുകേട്ട സരസ്വതീ ദേവിയും എന്നതുപോലെ ഞാൻ നിനക്ക് ഭർത്താവായി തീരുകയാണെങ്കിൽ നാം തമ്മിലുള്ള ചേർച്ച അത്യന്തം അഴ കുള്ളതായി തീരും.ദേവദമ്പതിമാരുടെ ദുഷ്ടാന്തമെടുത്ത് താനും സീതയും കൂടിച്ചേർന്നാൽ അവരെ പ്പോലെയായിത്തീരും എന്ന് രാവണൻ പറയുന്നു).

33. സ്ത്രീവർഗ്ഗത്തിനു ദിവ്യാഭരണമിതബലാമാലികേ ദാസവൃത്യാ

സേവിപ്പൂ പോന്നൊരുത്തൻ പകലിരവലർവാണാർത്തനായാത്ത ഖേദം.
കോവിൽ പണ്ടാരമെന്നും വരികിലതിലുമൊട്ടേറെ നന്നെന്നു ബുദ്ധ്യാ–
ഭാവിച്ചെന്നോടണഞ്ഞീടുകിലുചിതമടിത്താർ തൊഴാം തമ്പുരാട്ടി.

(അബലാമാലികേ! കാമപരവശനായി ഒരുവൻ വർദ്ധിച്ച ദു:ഖത്തോടെ രാവും പകലും സേവിക്കുന്നു എന്നത് സ്ത്രീ വർഗ്ഗത്തിന് ദിവ്യാഭരണമാണ്. കോവിൽപ്പണ്ടാരമാണെന്ന് വരികിൽ അത് അതിലും (ഭൃത്യനായിരിക്കുന്നതിലും) നല്ലതാണെന്നു വിചാരിച്ച് എന്നോട് അണയുകയാണെങ്കിൽ അത് ഉചിതമായിരിക്കും. തമ്പുരാട്ടീ നിന്റെ പദം ഞാൻ തൊഴുന്നു.ഒരാൾ കാമപരവശനായി ദാസവൃത്തി അനുഷ്ഠിക്കുകയാണെങ്കിൽ അത് സ്ത്രീകൾക്ക് അഭിമാനകരമാണ്. ഒരു രാജാവാണ് ഇത്തരത്തിൽ ദാസവൃത്തിയനുഷ്ഠിക്കാൻ തയ്യാറാകുന്നതെങ്കിൽ അത് എത്രത്തോളം അഭിമാനകരമാണെന്ന് പറയേണ്ടതില്ലല്ലൊ. തന്നെ കോവിൽപ്പണ്ടാരമെന്നു കരുതി തന്നോടണയണം എന്നാണ് രാവണൻ സീതയോടു പറയുന്നത്.പഴയകാലത്ത് മരുമക്കത്തായം അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്ന രാജകുടുംബങ്ങളിലെ സ്ത്രീകളെ വിവാഹം കഴിച്ചിരുന്ന ക്ഷത്രിയരാണ് കോയിത്തമ്പുരാക്കന്മാർ. രാജ്ഞിമാരുടെ ഭർത്താക്കന്മാരാണെങ്കിലും അവർക്ക് രാജാധികാരം ഇല്ല അവരുടെ മക്കൾ രാജ്യം ഭരിച്ചു എന്ന് വരാം എന്നു മാത്രം. ഇവിടെ രാജാവ് എന്ന സാമന്യ അർത്ഥത്തിലാണ് കോവിൽപ്പണ്ടാരം എന്നു പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്).

34. ഞാനും നീയുംമണഞ്ഞൊരുമുഹൂർത്തംപോലിരുന്നീടുകിൽ
കാണേണം തവഭാഗ്യ,മെന്തു പറയാവല്ലേതുമോർക്കും വിധൗ
താനേവന്നു സഹസ്രലോചനനഹോവായുംപുതച്ചാസ്ഥയാ
നൂനം വീണു നമസ്കരിക്കുമതുപോരാതോ മധൂനാംപദം.

(ഞാനും നീയും ഒരുമിച്ച് ഒരു മുഹൂർത്തം പോലെ ഇരിക്കുകയാണെങ്കിൽ, ആലോചിച്ചാൽ നിന്റെ ഭാഗ്യം എന്താണെന്ന് പറയാൻ സാധ്യമല്ല. കണ്ടുതന്നെ അറിയണം. ദേവേന്ദ്രൻ തനിയെ വന്ന് വായ്ക്കൽ കൈയും പൊത്തി വീണ് നിന്നെ നമസ്കരിക്കും. വധുവിന് അത്ര ഉന്നതമായ പദവി പോരായോ?

തന്നെ വിവാഹം കഴിക്കുകയാണെങ്കിൽ സീതയ്ക്കുണ്ടാകുന്ന നേട്ടങ്ങളെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞ് പ്രലോഭിപ്പിക്കുകയാണ് രാവണൻ. ദേവേന്ദ്രൻ തന്നെവന്ന് സീതയെ നമസ്കരിക്കും. വായും പുതച്ച് നിൽക്കുക കേരളത്തിലെ ഒരു ആചാരമാണ്. പ്രഭുക്കന്മാരുടേയും രാജാക്കന്മാരുടേയും മുമ്പിൽ സാധാരണക്കാർ കൈകൊണ്ട് വായ്മൂടിയാണ് നിൽക്കുന്നത്. ആ നില്പ് വിനയത്തെയും ബഹുമാനത്തെയും ദ്യോതിപ്പിക്കുന്നു. സ്വർഗ്ഗാധിപനായ ദേവേന്ദ്രൻ ഒരു ഭൃത്യനെപ്പോലെ മുമ്പിൽ ബഹുമാനപൂർവ്വം നിൽക്കുക എന്നതിൽക്കവിഞ്ഞ് എന്തുപദവിയാണ് ഒരു സ്ത്രീക്ക് ലഭിക്കേണ്ടത് എന്ന് രാവണൻ ചോദിക്കുന്നു).

35. മൽപ്രാണേശ്വരി ദേവി പുഷ്പകവിമാനത്തേലുടൻ നിന്നെ ഞാൻ
തല്പേ ചാരുകിടത്തി മുഗ്ദ്ധഹസിതം വക്ത്രം മുകർന്നന്തരാ
ശില്പം കോലിന വിശ്വകർമ്മരചിതാമാലോക്യലങ്കാപുരി–
മെപ്പോൾ ഞാൻ മരുവുന്നതന്നു ദയിതേ! നിൻഭാഗ്യമോർത്തീടു നീ.

(അല്ലയോ പ്രാണേശ്വരീ! ദേവീ നിന്നെ പുഷ്പകവിമാനത്തിൽ കയറ്റി, മനോഹരമായ മെത്തയിൽ കിടത്തി പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന നിന്റെ മുഖം ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് ചുംബിച്ചുകൊണ്ട്, ശില്പഭംഗി നിറഞ്ഞ, വിശ്വകർമ്മാവിനാൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട, ലങ്കാപുരിയെ കണ്ടുകൊണ്ട് എപ്പോഴാണോ ഞാൻ കഴിയുന്നത് അന്നത്തെ നിന്റെ ഭാഗ്യം ഒന്നോർത്തുനോക്ക്.കുബേരന്റെ കൈയിൽ നിന്നും രാവണൻ അപഹരിച്ചെടുത്തതാണ് പുഷ്പകവിമാനം. രാവണവധാനന്തരം രാമൻ സീതയെ കയറ്റിയിരുത്തി അയോദ്ധ്യയിലേയ്ക്കു മടങ്ങിയത് പുഷ്പകവിമാനത്തിലാണ്).

36. നെണ്ടീമുണ്ടന്നു, മുണ്ടീപുനരഴകിയലും നെട്ടനയ്യോ തടിച്ചി–
ക്കുണ്ടാമല്ലൊ തദാനീം മെലിയ, നിഹ മെലിച്ചിക്കൊരോ പൊണ്ണനുണ്ടാം
കണ്ടാലാകാതവന്നുണ്ടൊരു തരുണിമഹാസുന്ദരീ സുന്ദരന്നോ
കണ്ടാലാകാതനാരീ പരിചിനൊടു വയോവർണ്ണമീവണ്ണമല്ലൊ.

(നെണ്ടി–പൊക്കമുള്ളവൾ. മുണ്ടൻ–പൊക്കം കുറഞ്ഞവൻ. നെട്ടൻ–പൊക്കംകൂടിയവൻ. കണ്ടാലാകാതവൻ–കാണാൻ കൊള്ളരുതാത്തവൻ (വിരൂപൻ) വയോവർണ്ണം – വയസ്സും നിറവും.

ലോകത്തിലെ ദമ്പതിമാരുടെയിടയിൽക്കാണുന്ന പൊരുത്തക്കുറവാണ് ഹാസ്യരസപ്രധാനമായ ഈ ശ്ലോകത്തിൽ രാവണൻ പറയുന്നത്. പൊക്കമുള്ള സ്ത്രീക്ക് പൊക്കം കുറഞ്ഞ ഭർത്താവിനെയായിരിക്കും ലഭിക്കുന്നത്. മറിച്ച് പൊക്കം കൂടിയവന് പൊക്കം കുറഞ്ഞവളായിരിക്കും ഭാര്യ. മെലിഞ്ഞ ഭർത്താവിന് തടിച്ചിയായ ഭാര്യയും, തടിയനായ ഭർത്താവിന് മെലിഞ്ഞ ഭാര്യയും ലോകത്തിൽ കാണാം. വിരൂപന് മഹാസുന്ദരിയെ ഭാര്യയായി ലഭിക്കും. മറിച്ച് സുന്ദരിക്ക് വിരൂപനെയായിരിക്കും ലഭിക്കുന്നത്. ഇത്തര

ത്തിൽ വയസ്സിലും നിറത്തിലും യാതൊരു ചേർച്ചയുമില്ലാത്ത ദമ്പതികളെയാണ് ലോകത്തിൽ കാണുന്നത്. മാനസികമായ പൊരുത്തക്കേടുകളെക്കുറിച്ച് രാവണൻ ഒന്നും പറയുന്നില്ലെങ്കിലും അത്തരം പൊരുത്തക്കേടുകളും ദമ്പതിമാരുടെ ഇടയിൽ ധാരാളമായിട്ടുണ്ട്. താനും സീതയും തമ്മിൽ ഇത്തരത്തിലുള്ള ചേർച്ചക്കുറവ് യാതൊന്നുമില്ല. ആകൃതിയിലും പ്രകൃതിയിലും തങ്ങൾ പൊരുത്തമുള്ള ദമ്പതിമാരായിരിക്കും. എന്നാണ് രാവണൻ പറയുന്നത്.

പുനത്തിന്റെ ഹാസ്യരസനിവേശവൈദഗ്ധ്യത്തിന് ദൃഷ്ടാന്തമായി പലരും പലടത്തും ഈ ശ്ലോകം ഉദ്ധരിച്ചു കാണുന്നു).

37. പുംസോ നൂറുവയസ്സവൾക്കു പതിനാറെങ്കിൽ പൊരുന്നോനടേ
തസ്യാ നൂറുവയസ്സവന്നു പതിനാറെങ്കിൽ പ്രമാദം തുലോം
രാത്രൗ ചെന്നു രമിപ്പതിന്നു ജംരാമുത്ഥാപ്യപോയമ്മിമേൽ
താംബൂലത്തെയരച്ചുമുക്കുടി കുടിപ്പിക്കും നരേഭ്യോനമ:

പുംസോ–പുരുഷന്. പൊരുന്നോ–യോജിച്ചതാണോ,തസ്യാ–അവൾക്ക്. പ്രമാദം–തെറ്റ്,ജംരാം–വൃദ്ധയെ. ഉത്ഥാപ്യ–എഴുന്നേൽപ്പിച്ചിട്ട്. മുക്കുടി–മരുന്നുകൾ അരച്ചു മോരിൽ കലക്കിയുണ്ടാക്കുന്ന ഔഷധം, നരേഭ്യോനമ: – നരന്മാർക്കായിക്കൊണ്ട് നമസ്കാരം......

പുരുഷനു നൂറുവയസ്സും സ്ത്രീക്ക് പതിനാറു വയസ്സുമാണെങ്കിൽ അവർ തമ്മിൽ പണ്ടേതന്നെ യോജിപ്പുണ്ടോ? അവൾക്കു നൂറു വയസ്സും അവനു പതിനാറു വയസ്സുമെങ്കിൽ പ്രമാദം(തെറ്റ്–അപകടം) വളരെയേറെയുണ്ട്. രാത്രിയിൽ ചെന്ന് രമിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി വൃദ്ധയെ എഴുന്നേല്പിച്ച് അമ്മിക്കല്ലിൽ താംബൂലം അരച്ച് മുക്കുടി കുടിപ്പിക്കുന്ന നരന്മാർക്കായിക്കൊണ്ട് നമസ്കാരം.

സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ തമ്മിലുള്ള വയോഭേദം എത്രമാത്രം അപഹാസ്യമാണെന്ന് രാവണൻ പറയുന്നു. നൂറുവയസ്സുള്ള പുരുഷനും പതിനാറു വയസ്സുള്ള സ്ത്രീയും തമ്മിൽ ചേരുന്നതും മറിച്ച് പതിനാറു വയസ്സുള്ള പുരുഷനും നൂറുവയസ്സുള്ള സ്ത്രീയും തമ്മിൽ ചേരുന്നതും അപഹാസ്യമാണ്. ജംരയോടൊത്ത് രമിക്കുന്നതിന് പുരുഷൻ എത്രമാത്രം ക്ളേശം അനുഭവിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

മുൻശ്ലോകത്തേക്കാൾ തരംതാണതും ആഭാസത്തിലേയ്ക്ക് വഴുതി വീഴുന്നതുമായ ഹാസ്യമാണ് ഈ ശ്ലോകത്തിൽ. പാമരന്മാരും അപക്വമതികളുമായ സാധാരണക്കാരെ ഉന്നംവച്ചാണ് ഇത്തരത്തിലുള്ള ഹാസ്യം രചിച്ചിരിക്കുന്നത്. അരങ്ങിൽ വിജയിക്കുന്നതിന് ഇത്തരം ഫലിതങ്ങൾ ആവശ്യവുമായിരുന്നു).

38. എന്നെല്ലാമല്ല നമ്മിൽ പുനരവയവം കൊണ്ടൊക്കുമൊരോ ഗുണൗഘൈ–
രെന്നല്ലാർക്കും പ്രസിദ്ധം ജഗതി നിരൂപമേ! ദേവി വൈദേഹി ബാലേ!
എന്നാലീ യോഗ മേൽപ്പാൻ പണി പെരികെ മനോജ്ഞാംഗീ നീ കാലമൊന്നാ–
ലൊന്നല്ലാതേ കളഞ്ഞീടരുതു പുണരുവാനേകു ലങ്കേശ്വരൻ ഞാൻ.

(നിരുപമേ! ദേവീ! വൈദേഹീ! ബാലേ! എന്നു മാത്രമല്ല നാം തമ്മിൽ അവയവഗുണങ്ങളാൽ യോജിക്കും എന്നത് ലോകപ്രസിദ്ധമാണ്. ഇതുപോലുള്ള ഒരു യോഗം ഇനിയും ഉണ്ടാവാൻ വളരെ പ്രയാസമാണ്. മനോജ്ഞാംഗീ! അതുകൊണ്ട് കാലം കളയാതെ എന്നെ ആശ്ലേഷിച്ചാലും.

39. ദേവാനാംവൃത്തിമാകർണ്ണയ മമ സവിധേ തമ്പിരാൻ താനൊരാന–
പ്പാവാ, നഗ്നിത്രയീ നൽച്ചെറുപഴയരിവാർക്കേണ, മേണേക്ഷണേമേ
കാവൽക്കാക്കിക്കിടക്കുന്നിതുയമനെനിരൃത്യാസമം, പുഷ്പവാടീ–
വേവെല്ലാം പോക്ക വേണം വരുണ, നുപവനേ വായു വീ യീട വേണം.

(ദേവനാംവൃത്തി– ദേവന്മാരുടെ ജോലി. ആകർണ്ണയ–കേട്ടാലും, മമ സവിധേ– എന്റെയടുക്കൽ. ആനപ്പാവാൻ–ആനപ്പാപ്പാൻ (ആനക്കാരൻ). അഗ്നിത്രയീ–മൂന്ന് അഗ്നികൾ (ദക്ഷിണാഗ്നീ, ഗാർഹപത്യാഗ്നീ, ആഹവനീയാഗ്നി എന്ന മൂന്ന് അഗ്നികൾ) ഏണേക്ഷണ–മാൻപേടയുടേതുപോലുള്ള കണ്ണോടുകൂടിയവൾ (സുന്ദരി) നിരൃത്യാസമം–നിരൃതിയോടുകൂടി. നിരൃതി–അഷ്ടദിക്പാലകന്മാരിൽ ഒരാൾ.

അർത്ഥം: എന്റെയടുക്കലെ ദേവന്മാരുടെ ജോലി നീ കേട്ടാലും. ദേവന്മാരുടെ അധിപനായ ഇന്ദ്രൻ എന്റെ ആനപ്പാപ്പാനാണ്. അഗ്നികൾ മൂന്നും നൽച്ചെറു പഴയരി വെച്ചുവാർക്കുന്ന ജോലിയാണ് ചെയ്യുന്നത്. അല്ലയോ സുന്ദരീ, യമനെ നിരൃതിയോടൊപ്പം കാവൽക്കാരനാക്കിയിരിക്കുന്നു. വരുണന്റെ ജോലി ഉദ്യാനത്തിലെ ചൂടു കുറയ്ക്കുക എന്നതാണ്. വായുവിന് ഉദ്യാനത്തിൽ വീശുക എന്ന ജോലിയാണ് ചെയ്യുനുള്ളത്.

അഷ്ടദിക് പാലന്മാരിൽ ആറുപേരാണ് ഇവിടെ പറയുന്ന ദേവന്മാർ. കിഴക്കേ ദിക്കിന്റെ അധിപനായ ഇന്ദ്രനെ ആനക്കാരനാക്കിയിരിക്കുന്നു. ദേവേന്ദ്രന്റെ വാഹനം ഐരാവതം എന്ന ആനയാണല്ലോ അതുകൊണ്ട് ആനക്കാരന്റെ ജോലി ഭംഗിയായി നിർവ്വഹിക്കുവാൻ കഴിയും. തെക്കുകിഴക്കിന്റെ അധിപ

തിയാണ് അഗ്നി. അഗ്നിയെ പാചകക്കാരനാക്കിയിരിക്കുന്നു. പാചകത്തിന് അത്യാവശ്യമാണല്ലോ അഗ്നി. നൽചെറുപഴയരിവാർക്കണം എന്നു പറയുന്നതാണ് കൂടുതൽ രസകരം. പണ്ട് കേരളത്തിലെ പ്രഭുക്കൾ ആഹാരത്തിന് ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത് പഴയരിയാണ്. ദഹനത്തിനും രുചിക്കും പറ്റിയത് പഴയരിയാണ്. യമൻ തെക്കെ ദിക്കിന്റെയും നിരൃതി തെക്കുപടിഞ്ഞാറേ ദിക്കിന്റെയും, വരുണൻ പടിഞ്ഞാറേ ദിക്കന്റെയും വായു വടക്കുപടിഞ്ഞാറേ ദിക്കിന്റെയും അധിപന്മാരാണ്. വടക്കെ ദിക്കിന്റെ അധിപനായ കുബേരനെയും ഒഴിവാക്കിയിരിക്കുന്നു. ശിവൻ രാവണന്റെ ഇഷ്ടദേവതയായുകൊണ്ടും കുബേരൻ ശത്രുവാണെങ്കിലും ജ്യേഷ്ഠനായതുകൊണ്ടുമായിരിക്കാം ഒഴിവാക്കിയത്.

(ഈ ശ്ലോകത്തിലെ കേരളീയത ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതുണ്ട്.ആനപ്പാപ്പാന്റെ ജോലി ഇന്ദ്രനു നൽകിയതിലും അഗ്നിക്ക് പഴയരി വെച്ചുവാർക്കുന്ന ജോലി കൊടുത്തതിലും കേരളീയത നിഴലിക്കുന്നു. കേരളത്തിലെ വിടനും വിടുവായനുമായ ഒരു ഇടപ്രഭുവിന്റെ ഛായയാണ് പുനം രാവണന് നൽകിയിരിക്കുന്നത്).

40. സീതേ! കാൺപൂർണ്ണചന്ദ്രം തെളിവിനൊടു
പപുഷ്മന്തമീവണ്ണമുണ്ടോ
നാഥേ! രാമാന്തികേ പണ്ടൊരു ദിനമതു ചൊ–
ല്ലോമലേ നീ യഥാർത്ഥം
ജാതാനന്ദം കടക്കൺ മമ വപുഷിവഴ–
ങ്ങീടുമന്ദസ്മിതത്തിൻ
മാധുര്യം കൊണ്ടടക്കിയീ സുമുഖീ, മലർ
ച്ചെഞ്ചരച്ചൂടിദാനീം.

(സീതേ! ഉടലോടുകൂടി തെളിഞ്ഞു പ്രകാശിക്കുന്ന പൂർണ്ണചന്ദ്രനെ നീ കാണുക. നാഥേ! രാമന്റെയടുക്കൽ പാർക്കുമ്പോൾ ഒരിക്കലെങ്കിലും നീ ഇതുപോലെയുള്ള ചന്ദ്രനെ കണ്ടിട്ടുണ്ടോ? സത്യം പറയുക. ഇപ്പോൾ ആനന്ദത്തോടുകൂടി കടക്കണ്ണ് എന്റെ ശരീരത്തിലേയ്ക്ക് അയച്ചാലും. മന്ദസ്മിതത്തിന്റെ മാധുര്യംകൊണ്ട് അല്ലയോ സുമുഖീ! എന്റെ കാമച്ചൂട് അടക്കിയാലും.

അർദ്ധരാത്രിയിൽ പൂർണ്ണശോഭയോടെ ചന്ദ്രൻ പ്രകാശിക്കുന്നത് തന്റെ കഴിവിന്റെ പ്രകടനമായി രാവണൻ വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നു).

41. പണ്ടാദൗരാമനമ്പോടയി ബതപഴവി–
ല്ലും ഞെരിച്ചാശു നിന്നെ
ക്കൊണ്ടാടീപ്പോയ്ക്കഴിഞ്ഞാനധികാമരിശമാ–
യീമനോരമ്യശീലേ!
വണ്ടാർപൂവേണി തക്കം പരിചൊടു പലനാൾ
പാർത്തിരുന്നേനിദാനീം
കണ്ടേനിത്രേട, മെന്നാലിനി മമശരണം
നിൻപദം തമ്പിരാട്ടീ!

(ആദൗ– ആദിയിൽ. അമ്പോട് – അമ്പോടുകൂടി. (ബാണത്തോടുകൂടി) അൻപ്–സ്നേഹം. സ്നേഹത്തോടുകൂടി എന്നും അർത്ഥം പറയാം. പഴവില്ല്–പഴയവില്ല് (മിഥിലയിൽ ജനകമഹാരാജാവ് സൂക്ഷിച്ചിരുന്ന ത്രയംബകം വില്ലാണ് രാവണൻ ആക്ഷേപത്തിൽ പറയുന്ന പഴവില്ല്). കൊണ്ടാടി–അഭിനന്ദിച്ച് (സന്തോഷിച്ച്). മനോരമ്യശീല– മനസ്സിന് രമ്യമായ ശീലത്തോടുകൂടിയവൾ (മനസ്സിനെ സന്തോഷിപ്പിക്കുന്ന സൗശീല്യത്തോടുകൂടിയവൾ) വണ്ടാർപൂവേണി–വണ്ടിനെപ്പോലെ കറുത്തു മനോഹരമായ തലമുടിയോടുകൂടിയവൾ. ഇത്രേടം–ഇതുവരെ (ഇവിടെവരെ).......പണ്ട് ആദിയിൽ രാമൻ അമ്പോടുകൂടിവന്ന് പഴവില്ല് ഞെരിച്ച് സന്തോഷിച്ച് നിന്നെകൊണ്ടുപോയി. മനോരമ്യശീലേ! അത് എനിക്ക് അത്യധികം അരിശത്തിനു കാരണമായി. സുന്ദരീ പലനാൾ അവസരം പാർത്തിരുന്നു. ഇപ്പോൾ ഇവിടെവരെ നിന്നെ കണ്ടു. (ഇവിടെ നിന്നെ എത്തിക്കുന്നതിൽ ഞാൻ വിജയിച്ചു.) ഇനി തമ്പുരാട്ടീ! നിന്റെ പാദം മാത്രമാണ് എനിക്ക് ശരണമായിട്ടുള്ളത്.

സീതാസ്വയംവരത്തിന്റെ കഥയാണ് ആദ്യത്തെ വരിയിൽ രാവണൻ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. ശിവൻ ജനകനുകൊടുത്ത ത്രൈയംബകം വില്ല് ഒടിക്കുന്ന ആളിനുമാത്രമേ സീതയെ വിവാഹം ചെയ്യുവാൻ കഴിയുമായിരുന്നുള്ളൂ. പല വീരന്മാരും അതിനുവേണ്ടി ശ്രമിച്ചതാണ്. പക്ഷേ രാമനുമാത്രമേഅതു സാധിച്ചുള്ളൂ. ആ വീരകൃത്യത്തെയാണ് പഴവില്ലൊടിച്ച് എന്ന് രാവണൻ ആക്ഷേപിക്കുന്നത്).

42 വക്ത്രാംഭോജം മറച്ചീടരുതു കരതലം കൊണ്ടുകണ്ടോർ പഴിക്കും
മുത്തേലും കൊങ്കരണ്ടും കമനി തൊടുകിലോ പേടിയായ്കോമലേ! നീ
പുത്തൻ പൂന്തേൻ പൊഴിഞ്ഞീടിന മധിരഗിരാചാരുമാമശ്വസിപ്പി–

ച്ചുദ്യൽസ്നഹം പുണർന്നീടഖില ചലദൃശാം മൗലിമാണിക്യമാലേ!

(വക്ത്രാംഭോജം – മുഖമാകുന്ന താമര. മുത്തേലും–മുത്തണിഞ്ഞ. മധുരഗിരാ–മധുരവാക്കുകൾകൊണ്ട്. ഉദ്യുൽസ്നേഹം–ഉദിച്ച സ്നേഹത്തോടുകൂടി. അഖിലചലദൃശാം–എല്ലാ സുന്ദരിമാർക്കും. മൗലിമാണിക്യമാല– ശിരസ്സിലെ മാണിക്യമാല. ചലദൃക്– ചലിക്കുന്ന കണ്ണുകളോടുകൂടിയവൾ (സുന്ദരി).......... നീ നിന്റെ കൈകൊണ്ട് മുഖമാകുന്ന താമര മറയ്ക്കരുത്. ആളുകൾ നിന്നെ പഴിയ്ക്കും. അല്ലയോ കമനീ! മുത്തണിഞ്ഞ കൊങ്ക തൊടുകയാണെങ്കിൽ നീ പേടിക്കരുത്. എല്ലാ സുന്ദരിമാർക്കും ശിരോഭൂഷണമായിട്ടുള്ളവളേ! തേൻ പൊഴിയുന്ന മധുരവാക്കുകൾ കൊണ്ട് എന്നെ ആശ്വസിപ്പിച്ച് സ്നേഹത്തോടുകൂടി പുണർന്നാലും. വക്ത്രാംഭോജം – എന്നിടത്ത് രൂപകാലങ്കാരം).

43. കറ്റക്കാർകൂന്തൽ നീക്കിത്തിരുമിഴിമുനകൊ–
ണ്ടൊന്നു നോക്കായ്കിലിപ്പോൾ
ചുറ്റും നിൽക്കുന്നമൈക്കണ്ണികൾ പഴിപറയും
നിശ്ചയം പുണ്യശീലേ!
മുറ്റും നീയെന്നി മറ്റിപ്പുതുമതുമൊഴിമാരാരി–
വണ്ണം വെടിഞ്ഞോ–
രൂറ്റത്തോടിത്രനാളും കുളികുറിയിടെഴുന്നീൽക്ക പോകോമലേ നാം.

(കറ്റക്കാർകൂന്തൽ നീക്കി തിരുമുഴി മുനകൊണ്ട് നീ എന്നെ നോക്കാതിരിക്കുകയാണെങ്കിൽ ചുറ്റും നിൽക്കുന്ന സുന്ദരിമാർ നിന്നെ കുറ്റം പറയും. നീയല്ലാതെ മറ്റേതൊരു സുന്ദരിമാരാണ് ധൈര്യപൂർവ്വം എന്നെ ഇത്രനാളും ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടുള്ളത്? ഓമലേ! എഴുന്നേറ്റ് കുളിച്ച് കുറിയിട്ട് നമുക്ക് പോകാം).

44. ത്രൈലോക്യശ്രീകളിക്കും കളിനിലമബലേ!
മാറിടം മാമകീനാം
കേളസ്മിൻ കാമകോലാഹല വരതി വിധൗ
വിശ്രമിക്കാമശങ്കം
മേലേമേലേ വിശേഷം പലവുമനുഭവിപ്പി–
പ്പതിന്നോർക്കിലെന്നെ
പ്പോലേ മറ്റാരിദാനീ,മുലകിൽ വിരുതെ, നി–
ക്കെന്നതോർത്തീടെടോ നീ.

(മൂന്നു ലോകത്തിലെയും ഐശ്വര്യത്തിന്റെ കളിനിലമാണ് എന്റെ ഈ മാറിടം. കാമകേളി കഴിഞ്ഞ് ക്ഷീണിതയായിരിക്കുന്ന നിനക്ക് ഇവിടെ നിസ്സംശയം വിശ്രമിക്കാം. മേൽക്കുമേൽ പല തരത്തിലുള്ള വിശേഷങ്ങൾ അനുഭവിപ്പിക്കുന്നതിന് എന്നെപ്പോലെ ആർക്കാണ് ഈ ലോകത്തിൽ സാമർത്ഥ്യം?).

45. ഒന്നിങ്ങോർക്കേണമിപ്പോളയി സുമുഖി വൃഥാ
രാവണൻ കൊന്നു പച്ചേ–
തിന്നും പോലെന്നു കണ്ടോർ പറയും മതുകണ–
ക്കാക്കൊലാ വല്ലഭേ നീ
എന്നും ബോധം വരാ ഞാൻ പറകിലതു നിന–
ക്കൊന്നു നോക്കീടു മെല്ലെ–
ന്നെന്നെക്കാമിച്ചിതല്ലോ വിചരതി വിബുധ–
സ്ത്രീജനം പാർശ്വഭാഗേ

(അല്ലയോ സുന്ദരീ! രാവണൻ കൊന്ന് പച്ചയ്ക്കു തിന്നുന്നവനാണെന്ന് വല്ലവരുമൊക്കെ പറയും. അതു നീ വശ്വസിക്കരുത്. ഞാൻ പറയുന്നത് നിനക്ക് വശ്വാസമാകുന്നില്ലെങ്കിൽ ചുറ്റുമൊന്ന് നോക്ക്. എന്നെ കാമിച്ചുകൊണ്ടല്ലേ സ്വർഗ്ഗ സ്ത്രീകൾ സമീപത്ത് സഞ്ചരിക്കുന്നത്).

46. സ്വർഗ്ഗസ്ത്രീവർഗ്ഗമല്ലോതവ വിളിപണിചെയ്യു–
ന്നതെന്നെപ്പുണർന്നാൽ
മിക്കപ്പോഴും തലോടും ചരണസരസിജം
പൂർണ്ണപീയൂഷധാമാ
മൈക്കണ്ണാർമൗലി മണ്ഡോദരികരകമലം
താങ്ങുവാനോർത്തുകാണുൾ–
പുക്കേ കാണാവിതോരോ രസസരണി മഹീ–

മാര മാണിക്യമാലേ!

(വിളിപണി–വീടുപണി (ഭൃത്യവേല) ചരണസരസിജം– പാദമാകുന്ന താമരപ്പൂവ്. പൂർണ്ണപീയുഷ ധാമാ– പൂർണ്ണചന്ദ്രൻ. മൈക്കണ്ണാർ മൗലി– സുന്ദരീരത്നം. ഉൾപുക്കേ–ഉള്ളിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ. രസസരണി–രസകരങ്ങളായ മാർഗങ്ങൾ. മഹീമാരമാണിക്യമാല–ശ്രേഷ്ഠനായ കാമദേവന്റെ മാണിക്യമാലയായിട്ടുള്ളവൾ......നീ എന്നെ ആശ്ലേഷിക്കുകയാണെങ്കിൽ സ്വർഗ്ഗസ്ത്രീ വർഗ്ഗമാണ് നിനക്ക് വിടുപണി ചെയ്യുന്നത്. പൂർണ്ണചന്ദ്രൻ മിക്കപ്പോഴും നിന്റെ പദകമലം തലോടും. സുന്ദരിയായ മണ്ഡോദരി നിന്റെ കൈപിടിക്കും. മഹീമാരമാണിക്യമാലേ! നീ അന്ത:പുരത്തിൽ പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ നിനക്കു രസകരങ്ങളായ പല മാർഗ്ഗങ്ങളും കാണാം. ...നിന്നെ രസിപ്പിക്കുന്ന പലതും അന്ത:പുരത്തിലുണ്ട്).

47. യാവത്സ്യാൽ പത്മമാധ്വീ മധുബഹുമനുതേ
താവദിന്ദിന്ദിരോന്യ–
ദ്യാവൽ ജ്യോത്സ്നാ പ്രപാതേ മരിചികിസലയം
ലേഢിതാവച്ചകോര:
യാവന്നളോംബുജാനാം ഭവതി മൃദുദളാന്യത്തി
താവന്മരാള:
സ്താവന്മണ്ഡോദരീ മേ സുതനു വിതനുഷേ
ദേവിയാവൽ പ്രസാദം

(ഇന്ദിന്ദിരം (വണ്ട്) യാവത് (എപ്പോൾ വരെയാണോ) പത്മമാധ്വീസ്യാത് (താമരപ്പൂവിലെ തേൻ ലഭിക്കുന്നത്) താവത് (അപ്പോൾ വരെ) അന്യത് (മറ്റുള്ളവയെ– മറ്റുള്ള പൂക്കളിലെ തേനിനെ) ബഹുമനുതേ(ബഹുമാനിക്കുന്നു) ചകോര: (ചകോരം) യാവത് (എപ്പോഴാണ്) ജ്യോത്സ്നാ പ്രപാത: (നിലാവു വീഴുന്നത്) താവത് (അപ്പോൾ വരെ) മരിചികിസലയം(കുരുമുളകിന്റെ തളിര്) ലേഢി (തിന്നുന്നു) മരാള: (അരയന്നം) അംബുജാനാം നാളം (താമരവളയം) ഭവതി (ഉണ്ടാവുന്നത്) മൃദുദളാൻ അത്തി (ഇളം തളിരുകൾ തിന്നുന്നു) സുതനു ദേവീ (സുന്ദരിയായ ദേവി) പ്രസാദം വിതനുഷേ (നിന്റെ പ്രസാദം ഉണ്ടാകുന്നത്) മേ (എനിക്ക്) മണ്ഡോദരി– (മണ്ഡോദരി പട്ടമഹിഷിയായിരിക്കുകയായുള്ളൂ)

വണ്ടിന് ഏറ്റവും പ്രിയപ്പെട്ടത് താമരപ്പൂവിലെ തേൻ ആണ്. അതു ലഭിക്കുന്നതുവരെ മാത്രമേ അതു മറ്റു പൂക്കളിലെ തേൻ കുടിക്കുകയുള്ളൂ. ചകോരപ്പക്ഷിയുടെ ഇഷ്ടഭക്ഷ്യം നിലാവാണ്. അതു ലഭിക്കുന്നതു വരെ മാത്രമേ കുരുമുളകിന്റെ ഇല ഭക്ഷിക്കുകയുള്ളു. അരയന്നത്തിന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട ഭക്ഷ്യം താമരനൂൽ ആണ്. അതു ലഭിക്കുന്നതുവരെ മാത്രമേ താമരയുടെ തളിരില തിന്നുകയുള്ളൂ. അതുപോലെ സീതയുടെ പ്രസാദം ലഭിക്കുന്നതുവരെ മാത്രമേ മണ്ഡോദരിയെ ഭാര്യയായി വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയുള്ളൂ.

ശ്രേഷ്ഠമായതു ലഭിച്ചാൽ ,സാധാരണമായത് ഉപേക്ഷിക്കുക ജന്തുസഹജമായ സ്വഭാവമാണ്. സീതയെ അപേക്ഷിച്ച് മണ്ഡോദരി സാധാരണക്കാരി മാത്രമാണ്. ഇതുവരെ താൻ മണ്ഡോദരിയെ പട്ടമഹിഷിയായി വെച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത് സീതയെ ലഭിക്കാതിരുന്നതുകൊണ്ടാണ്. സീതയെ ലഭിക്കുന്ന നിമിഷം താൻ മണ്ഡോദരിയെ ഉപേക്ഷിക്കും എന്നാണ് രാവണന്റെ സൂചന).

48. ഭജമാമനവദ്യാംഗീ! കാമാൽ കമലലോചനേ
രംഭോരു മൃഗശാബാക്ഷീ! പൂർണ്ണചന്ദ്രനിഭാനനേ

(ഭജ– ഭജിച്ചാലും. മാം–എന്നെ. അനവദ്യാംഗി–അനവദ്യമായ അംഗത്തോടുകൂടിവളേ. അനവദ്യം–കുറ്റമറ്റ. കാമാൽ–കാമത്തോടുകൂടി. കമലലോചന–താമരക്കണ്ണി. രംഭോരു–രംഭയെപ്പോലുള്ള ഊരോടുകൂടിയവൾ. രംഭ–വാഴ. മൃഗശാബാക്ഷി–മാൻകുട്ടിയുടേതുപോലുള്ള കണ്ണുകൾ. ശാബം–കുട്ടി. പൂർണ്ണചന്ദ്രനിഭാനനേ–പൂർണ്ണചന്ദ്രനു തുല്യമായ മുഖത്തോടുകൂടിയവളേ. നിഭം–തുല്യം).

49. തവേദം പത്മപത്രാക്ഷം മുഖം ദൃഷ്ട്വാ മനോരമം
ഭ്രൂലതാലളിതം കാന്തമനംഗോ ബാധതേ ഭൃശം

(തവേദം– തവ+ഇദം നിന്റെ ഈ. പത്മപത്രാക്ഷം–താമരയിതൾ പോലുള്ള കണ്ണുകൾ. ദൃഷ്ട്വാ–കണ്ടിട്ട്. ഭ്രൂലതാലളിതം–പുരികക്കൊടിയാൽ മനോഹരം. ഭൃശം– ഏറ്റവും....... നിന്റെ ഈ താമരയിതൾ പോലുള്ള കണ്ണുകളും മനസ്സിനെ രമിപ്പിക്കുന്നതും പുരികക്കൊടികൊണ്ട് മനോഹരവും കാന്തവുമായ മുഖവും കണ്ടിട്ട് എന്നെ അനംഗൻ അത്യധികം ബാധിക്കുന്നു).

50. രാജ്യാച്യുതമസിദ്ധാർത്ഥം രാമം രാമം പരിമിതായുഷം
കൈർഗുണൈരനുരക്താസി മൂഢേ പണ്ഡിതമാനിനം

(രാജ്യാച്യുതം-രാജ്യത്തിൽ നിന്ന് എടുത്തെറിയപ്പെട്ടവൻ. അസിദ്ധാർത്ഥം-അർത്ഥം (ധനം) ലഭിക്കാത്തവൻ. പരിമിതായുഷം-പരിമിതമായ ആയുസ്സോടുകൂടിയവൻ. കൈർഗുണൈ:- കൈ:+ഗുണൈ:- എന്തുഗുണങ്ങളാൽ. അനുരക്താസി-നീ അനുരുക്തയായിരിക്കുന്നു. പണ്ഡിതമാനിനം-പണ്ഡിതൻ എന്നു അഭിമാനിക്കുന്നവൻ- വാസ്തവത്തിൽ യാതൊരു പാണ്ഡിത്യവുമില്ലാത്തവൻ...... മൂഢേ! രാജ്യത്തിൽനിന്ന് എടുത്തെറിയപ്പെട്ടവനും യാതൊരു സമ്പത്തും ഇല്ലാത്തവനും, പരിമിതമായ ആയുസ്സോടുകൂടിയവനും, പണ്ഡിതമാനിയുമായ രാമനെ നീ എന്തു ഗുണങ്ങളാലാണ് പ്രേമിക്കുന്നത്?

ഒരു സ്ത്രീ അനുരുക്തയാകത്തക്ക യാതൊരു ഗുണവും രാവണന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ രാമനില്ല. അങ്ങനെയുള്ള രാമനിൽ അനുരുക്തയായതുകൊണ്ടാണ് സിതയെ മൂഢേ എന്ന രാവണൻ വിളിക്കുന്നത്).

51. അഗ്രേകള്ള മഹാമുനിക്കു ചുമടും
കെട്ടിപ്പിരട്ടും പടി-
ച്ചുഗ്രാത്മാ വഴിമേൽ വധിച്ചു വിധവാം
വൃദ്ധാം കൃശാം താടകാം
ചൊൽക്കൊള്ളും കറളിക്കെതിർത്തു വിരുതും
കെട്ടിത്തിമിർത്തെത്രയും
മുഷ്ക്കാലപ്പഴവില്ലൊടിച്ചു പിടിപെട്ടാൻ
നിന്നെ നിർവ്യാകുലം

(അഗ്രേ-മുമ്പിൽ. കള്ളമഹാമുനി-ഇവിടെ വിശ്വാമിത്രൻ, പിരട്-തന്ത്രം, ഉഗ്രാന്മാ-ശക്തൻ. (വിപരീത ലക്ഷണയിലെ പ്രയോഗം) കൃശാം-മെലിഞ്ഞവൾ. കുറളി- വേശ്യ. വിരുതുംകെട്ടി-സാമർത്ഥ്യംകാണിച്ച്. നിർവ്യാകുലം-യാതൊരു വ്യാകുലതയുമില്ലാതെ.......കള്ളമഹാമുനിയുടെ മുമ്പേ ചുമടെടുത്തുകൊണ്ടുപോയി. തന്ത്രങ്ങളെല്ലാം പഠിച്ച്, ഉഗ്രനായ അവൻ വഴിയിൽ വച്ച് വൃദ്ധയും വിധവയും കൃശയുമായ താടകയെ വധിച്ച്, പേരുകേട്ട വേശ്യയുടെ മുമ്പിൽ തന്റെ സാമർത്ഥ്യം പ്രകടിപ്പിച്ച് മുഷ്ടിക്കുകൊണ്ട് ആ പഴവില്ലൊടിച്ച് യാതൊരു ക്ലേശവുമില്ലാതെ നിന്നെ പിടിച്ചെടുത്തു.

സ്വീതാസ്വയംവരത്തിനു മുമ്പുള്ള രാമന്റെ ജീവിതത്തിലെ പ്രധാന സംഭവങ്ങളായ വിശ്വാമിത്രയാഗരക്ഷ, താടകാവധം, അഹല്യാമോക്ഷം എന്നിവ ഹാസ്യാത്മകമായി ഈ ശ്ലോകത്തിൽ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. വിശ്വാമിത്രനെ കള്ളസന്യാസിയായി കണക്കാക്കുന്ന രാവണൻ വിശ്വാമിത്രനെ കള്ള സന്യാസിയായി കണക്കാക്കുന്ന രാവണൻ വിശ്വാമിത്രനിൽ നിന്ന് രാമൻ ബല, അതിബല എന്നീ മന്ത്രങ്ങളഭ്യസിച്ചതും അസ്ത്രവിദ്യ പഠിച്ചതും പിരട്ടുപടിത്തമായിട്ടാണ് വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നത്.നീലമഹാമേഘം പോലെ എന്ന് കണ്ണശ്ശൻ വർണ്ണൻ വർണ്ണിക്കുന്ന താടകയാണ് രാവണന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ വൃദ്ധയും കൃശയും. അങ്ങനെയുള്ളവളെ വധിക്കുന്നതിന് വലിയ കഴിവൊന്നും വേണ്ടല്ലോ. അതുകൊണ്ട് ഉഗ്രാത്മാ എന്ന് വിപരീതലക്ഷണയിൽ രാമനെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു. അഹല്യ രാവണന് വേശ്യയും ത്രൈയംബകം പഴവില്ലുമാണ്).

52. ഹാസ്യബ്രാഹ്മണനെത്തടുത്തഴകുതായ്
പ്രാകിച്ച,നർത്ഥപ്പെടു-
ത്താത്താനന്ദിമരുന്ന നേരമഭിഷേ
കാന്തേ പിഴുക്കീടിനാൾ
ഓർത്താലെത്ര വിചിത്ര മന്നനുജനും
താനും പുറപ്പെട്ടു പോ-
യാർത്ത്യാകാടു കരേറി നീയുമവരും
കൂടിപ്പിടഞ്ഞീലയോ

(ഹാസ്യബ്രാഹ്മണൻ-പരശുരാമൻ. (ബ്രാഹ്മണ ധർമ്മം വെടിഞ്ഞ് ക്ഷത്രിയധർമ്മം അനുഷ്ഠിച്ചതുകൊണ്ട് അപഹാസ്യനായിത്തീർന്നവൻ) അഴകുതായ് പ്രാകിച്ച്-നല്ല വണ്ണം ശപിച്ച് – ശകാരിച്ച്. അനർത്ഥപ്പെടുത്തി-കഷ്ടപ്പെടുത്തി. പിഴുക്കീടിനാൾ- പിഴുതെറിഞ്ഞു (കൈകേയി രാജ്യത്തു നിന്ന പുറത്താക്കി)

സീതാസ്വയംവരത്തിനിശേഷം അയോദ്ധ്യയിലേയ്ക്കു മടങ്ങുമ്പോൾ പരശുരാമൻ ശ്രീരാമനെ തടഞ്ഞു നിർത്തി ബലപരീക്ഷണത്തിനു വിധേയനാക്കിയ കഥയാണ് ആദ്യത്തെ വരികളിൽ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. “ഹാസ്യബ്രാഹ്മണൻ” എന്നതിനു പകരം “ആഢ്യബ്രാഹ്മണൻ” എന്നും ഒരു പാഠമുണ്ട്. ആഢ്യബ്രാഹ്മണനായ പരശുരാമനെ ഉപദ്രവിച്ച രാമൻ മഹാപാപിയാണ്. പരശുരാമനാണ് യഥാർത്ഥത്തിൽ ശ്രീരാമനെ തടഞ്ഞുനിർത്തുന്നതെങ്കിലും രാവണൻ പറയുന്നത് മറിച്ചാണ്.

"അഴകുതായ് പ്രാകിച്ചു" എന്നതിന് നല്ല അമ്മയെ കരയിച്ചു എന്ന് അർത്ഥം കൊടുത്തു കാണുന്നു. പക്ഷേ പ്രാകിക്കുക എന്നതിന് ശപിക്കുക, ശകാരിക്കുക എന്നൊക്കെയാണ് പ്രസിദ്ധമായ അർത്ഥം. കൗസല്യയെ കരയിക്കുന്നതിന് ഇവിടെ പ്രസക്തിയുമില്ല. പുഴുക്കീടിനാൾ എന്ന് സ്ത്രീലിംഗം ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് കൈകേയി രാമനെ നാട്ടിൽ നിന്ന് ആട്ടിപ്പായിച്ചു എന്ന അർത്ഥമാണ് രാവണൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്).

53. ഭക്ത്വാശൂർപ്പണഖാമൊളിച്ചു മുലയും
മൂക്കുംമുറിച്ചൂരുഷാ
ത്യക്ത്വേമാം ഭവതീം ചതിച്ചുമറിമാൻ
പിൻപേ നടന്നീടിനാൻ
ഉൾത്താപേന കിടന്നിഴഞ്ഞൊരു കുര
ങ്ങേച്ചെന്നു കാലുംപിടി-
ച്ചൊത്തും കൊണ്ടൊളിയമ്പു വിട്ടൊരുവനെ-
ക്കൊന്നാനഹോവീര്യവാൻ

(ശൂർപ്പണഖയെ രഹസ്യമായി ആസ്വദിച്ചിട്ട്, കോപത്തോടുകൂടി അവളുടെ മൂക്കും മുലയും മുറിച്ച്. ഈ ഭവതിയെ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ട് മറിമാൻ പിൻപേ നടന്നു. പിന്നെ മന:പ്രയാസത്തോടുകൂടി ഇഴയുന്ന ഇഴയുന്ന ഒരു കുരങ്ങന്റെ കാലുപിടിച്ച്, അവനുമായി ചേർന്ന് ഒളിയമ്പെയ്ത് ആ വീര്യവാൻ ഒരുവനെ കൊന്നു.

ശൂർപ്പണഖാവിരൂപണവും മാരീചനിഗ്രഹവും ബാലിവധവും ഈ ശ്ലോകത്തിൽ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. രാവണന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ രാമൻ ശൂർപ്പണഖയെ ഭോഗിച്ചതിനുശേഷമാണ് അവളുടെ മൂക്കും മുലയും മുറിച്ചത്. സീത പറഞ്ഞിട്ടാണ് രാമൻ മാനിന്റെ പിറകെ പോയതെങ്കിലും രാവണൻ പറയുന്നത് സീതയെ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ട് മാനിന്റെ പിറകെ പോയി എന്നാണ്. അതായത് മാനിന്റെ പിന്നാലെ പോയതിന് രാമന് എന്തോ ഒരു ഗൂഢോദ്ദേശ്യം ഉണ്ടായിരുന്നു എന്ന് വ്യംഗ്യം. ഉൾത്താപേന കിടന്നിഴഞ്ഞ കുരങ്ങൻ സുഗ്രീവൻ ഒളിയമ്പെയ്തു കൊന്നത് ബാലിയെ. വീര്യവാൻ എന്നത് വിപരീതലക്ഷണയിൽ പ്രയോഗിച്ചിരുന്നു.

ആരണ്യകാണ്ഡത്തിൽ ശൂർപ്പണഖ രാമലക്ഷ്മണന്മാരെ സമീപിച്ച് വിവാഹാഭ്യർത്ഥന നടത്തുമ്പോൾ അവർ അവളെ ശരിക്കും കളിപ്പിക്കുന്നു. ഇതിൽ ദേഷ്യം തോന്നിയ ശൂർപ്പണഖ സീതയെ തിന്നാനടുക്കുമ്പോൾ രാമന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം ലക്ഷ്മണനാണ് അവളെ അംഗഛേദം ചെയ്ത് വിരൂപയാക്കിയത്. മൂക്കും ചെവിയും ഛേദിച്ചു എന്നേ വാല്മീകിരാമായണത്തിൽ പറയുന്നുള്ളൂ. (ആരണ്യകാണ്ഡം 18-ാം സർഗ്ഗം 21-ാം ശ്ലോകം) എഴുത്തച്ഛൻ അദ്ധ്യാത്മരാമായണത്തിൽ മൂക്കും മുലയും ചെവിയുമൊക്കെ ഛേദിച്ചു എന്നു പറയുന്നു).

54. ആശാപാശം മുറിക്കാമിനി രഘുതനയേ
വീര്യഹീനാം വധൂനാം
നാശത്തിന്നാദി പാഴ്കാമുകരൊടെതിർ
കടന്നുള്ള കേളീവിനോദം
നീചാനാം നീചനല്ലോ പുനരവനവനൗ
ജന്മനിർഭാഗ്യനെങ്കിൽ
ക്ലേശിച്ചാലും വരാമോ പുനരിഹ ദയിതേ
വിശ്വനാഥന്നു പോലും

(ആശാപാശം -ആശാബന്ധം. രഘുതനയേ-രഘുതനയനിലുള്ള (ശ്രീരാമനിലുള്ള) വീര്യഹീനേ-വീര്യഹീനയായ. വധൂനാം-വധുക്കളുടെ. അവനൗ-ഭൂമിയിൽവെച്ച്. വിശ്വനാഥൻ-ഈശ്വരൻ....... വീര്യഹീനനായ രഘുതനയനിലുള്ള നിന്റെ ആശാപാശം ഇനി മുറിക്കാം. ആദിപാഴ്കാമുകരോട് വധുക്കൾക്കുള്ള അതിർകടന്ന കേളീവിനോദം നാശത്തിനാണ്. അവൻ ഭൂമിയിലേക്കുംവെച്ച് നീചന്മാരിൽ നീചനാണ്. ജന്മനാ നിർഭാഗ്യവാനാണെങ്കിൽ ഈശ്വരനുപോലും ഇവിടെ ക്ലേശിച്ചാലും, ദയിതേ, വരാൻ സാധിക്കുകയില്ല. പിന്നെ മനുഷ്യനായ രാമന്റെ കാര്യം പറയേണ്ടതുണ്ടോ എന്ന് ആശയം.
ലങ്കയിൽ വരാൻ സാധിക്കാത്തതിന്റെ കാരണം അടുത്ത ശ്ലോകത്തിൽ പറയുന്നു).

55. കിടങ്ങംഭോനാഥൻ ഗിരിശിഖര കൂടേഷു നഗരി
പടക്കൂട്ടം ഭീമം നിറമതിലേകാദശവിധം

നടുത്തട്ടിന്മദ്ധ്യേ മണിമയവിമാനം ബഹുദളം
സ്ഫുടാഭോഗം തസ്മിൻ മമ കമനി സിംഹാസനവരം

(ഗിരിശിഖര കൂടേഷു– ഗിരിശിഖിരകൂടങ്ങളിൽ (പർവ്വതങ്ങളിലെ കൊടുമുടികളിൽ) നഗരി–നഗരം. ഭീമം–വലുത്. നിറമതിൽ–മനോഹരമായ. ഏകാദശവിധം–പതിനൊന്നു തരത്തിൽ. സ്ഫുടാഭോഗം–വളരെ വിസ്താരത്തോടുകൂടി. തസ്മിൻ–അതിൽ. മണിമയവിമാനം–രത്നമയമായ മാളിക. ബഹുദളം– ബഹുമുഖം....... ഈ ലങ്കാനഗരത്തിന്റെ കിടങ്ങ് സമുദ്രമാണ്. നഗരം സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നത് പർവ്വതങ്ങളിലെ കൊടുമുടികളിലാണ്. സൈന്യം വളരെ വലുതാണ്. അതിനു ചുറ്റുമായി മനോഹരമായ പതിനൊന്നു വിധത്തിലുള്ള കോട്ടമതിലുകൾ ഉണ്ട്. നടുത്തട്ടിന്റെ മദ്ധ്യത്തിലാണ് ബഹുമഖമായ രത്നമണിമാളിക: വളരെ വിസ്തൃതമായ അതിലാണ് അല്ലയോ സുന്ദരീ എന്റെ ശ്രേഷ്ഠമായ സിംഹാസനം.

സമുദ്രത്താലും പർവ്വതത്താലും ചുറ്റപ്പെട്ടതും പതിനൊന്നു കോട്ടമതിലുകളുള്ളതും വലിയ ഒരു സൈന്യത്താൽ രക്ഷിക്കപ്പെട്ടതുമായ ലങ്കാനഗരത്തിൽ എത്തിച്ചേർന്ന് തന്നെ വധിക്കുക എന്നത് ആർക്കും ദുഷ്ക്കരമാണ്. സീതയെ ഒരുതരത്തിലും രക്ഷപെടുത്താൻ ആർക്കും കഴിയുകയില്ല).

56. ഉത്തരം കമനി പോരുമിന്നിമതി–
യുണ്ടുപണ്ടു പലരുണ്ടുചാ–
രിത്രമെന്നൊരടവോതി നിന്നതൊരു
മുൻപു തോന്നുമിതുയോഷിതാം.
ചിത്തസംഭവതുരാൽ പിണഞ്ഞവർകൾ
തങ്ങളേ മതിമറന്നുവെൺ–
മുത്തണിഞ്ഞ മുല മാറിൽവെച്ചു
പുണരുന്നിതംബുജവിലോചനേ!

(പോരും–മതി. യോഷിതാം–സ്ത്രീകൾക്ക്. ചിത്തസംഭവതുരാൽ–കാമദു:ഖം നിമിത്തം..... കമനീ! ഉത്തരം മതി. പണ്ട് ബുദ്ധിമതികളായ പലരും ചാരിത്രം എന്ന അടവെടുത്തു നിന്നിട്ടുണ്ട്. സ്ത്രീകൾക്ക് ഇത് ആദ്യം തോന്നുന്നതാണ്. അവർ തന്നെ പിന്നീട് കാമദു:ഖം നിമിത്തം തങ്ങളെത്തന്നെ മറന്ന് മുത്തണിഞ്ഞമുല മാറിൽ ചേർത്ത് അംബുജവിലോചനേ! ആലിംഗനം ചെയ്യും).

ദണ്ഡകം:–

മയ്ക്കണ്ണിമാർ മകരി! നിഷ്ക്കൈതവം തരിക
തയ്ക്കൊങ്കമൊട്ടു മമ സീതേ!
മതിഹൃദയനാഥേ! മദനതുയിർ മീതേ
മഴലമിഴി! മനസിമമ മരണമിനി
വിരസമിതു മുറുവലരുൾ രജനീചരപോതേ,
ദു:ഖാധികം നിയതമിക്കോപ്പു സമ്പ്രതി,
കുളിക്കെ, ന്തതിന്നൊരുപരോധം?
ദുരിതമിതുബോധം വരികലതിപാപം
ദുരനുഭവ മനുജസുത ഗതഹൃദയവതി! വിഹര
ദശമുഖ നിതനുസരതി കലിത പരിബാധം
ധിക്കഷുമില്ല പുനരിക്കണ്ട രാവണ–
നിണക്കാതെ പെണ്ണുലകിലാരേ?
വിവിധരസധാരേ! വിരുതതിനുപൂരേ
വിഗതഭയ, മിളമുലക, ഉഴകൊടരുളധരമധു
വിതരമമ മധുരമൊഴി യുവഹൃദയചോരേ
സൽക്കാരമല്ലയി വചിക്കുന്ന തോതുമിതു
തയ്ക്കൊങ്കയാണ പരമാർത്ഥം,
സുരയുവതി സാർത്ഥം പരിചരണ പാത്രം,
കുളി, കുറിയി, ടെഴുനിൽ, നട, പിബ,വിരഹ വിരവിനൊടു
വിധി വിഹിതമനുസരതി സകലമതിമാത്രം.

(മയ്ക്കണ്ണിമാർമകരി- സുന്ദരീരത്നം. നിഷ്കൈതവം-കളങ്കംകൂടാതെ. മദനതുയിർ-കാമദു:ഖം. മഴലമിഴി-മനോഹരമായ കണ്ണുള്ളവൾ. മുറുവൽ-പുഞ്ചിരി. രജനിചരപോതേ-രാക്ഷസക്കുട്ടിയിൽ. ഉപരോധം-തടസ്സം. ദുരനുഭവമനുജസുതഗതഹൃദയവതി-ദുരനുഭവമുള്ള മനുഷ്യപുത്രനിൽ ഹൃദയം അർപ്പിച്ചവൾ. വിഹര-വിഹരിച്ചാലും. കലിതപരിബാധം-ബുദ്ധിമുട്ടോടുകൂടി. ധിക്-ശാപസൂചകമായ ഒരു അവ്യയം. വിവിധരസധാരേ- പല രസങ്ങൾ ധരിക്കുന്നവളേ (പല രീതിയിൽ രസിപ്പിക്കുന്നവളേ) വിരുത്-സാമർത്ഥ്യം. പൂരേ-ധാരാളമായി. വിഗതഭയം-ഭയംകൂടാതെ. വിതര-തരിക. സൽക്കാരം-സൽക്കാര വചസ്സ്. (അർത്ഥമില്ലാതെ നൽകുന്ന പ്രശംസ) സുരയുവതി സാർത്ഥം-ദേവയുവതികളോടുകൂടി. പരിചരണ പാത്രം-പരിചരണത്തിന് പാത്രം. എഴുനിൽ-എഴുനേൽക്കുക. പിബ- കുടിച്ചാലും, വിധിവിഹതം അനുസരതി-വിധിനിശ്ചയത്തെ അനുസരിക്കുന്നു. സകലം-എല്ലാ വസ്തുക്കളും. അതിമാത്രം-അത്യതികം. .... എല്ലാവരും വിധി വിഹിതത്തെ അത്യധികം അനുസരിക്കുന്നു. എന്നോട് ചേരുക എന്നത് നിന്റെ വിധിയാണ്. അത് നീ അനുസരിക്കണം എന്നു ഭാവം).

57. ദശഗ്രീവൻ ഭ്രാന്ത്യാ പലവഴി പറഞ്ഞോരളവഹോ
വശം കെട്ടത്യന്തം തരളമിഴി നിർണ്ണീയമനസാ
കചാഗ്രൈരാച്ഛാദ്യാ പ്രകൃതി മധുരം വക്ത്രകമലം
വചോമന്ദം മന്ദം ജനകതനയാ വ്യാഹരിദിദം.

(ദശഗ്രീവൻ-പത്ത് കഴുത്തുള്ളൻ (രാവണൻ) തരളമിഴി-ഇളകുന്ന കണ്ണോടുകൂടിയവൾ. നിർണ്ണീയമനസാ-നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടമനസോടുകൂടിയവളായി, തലമുടിയുടെ അറ്റംകൊണ്ട് പ്രകൃത്യാ മധുരമായ മുഖകമലം മറച്ചിട്ട് മന്ദം മന്ദം ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു.

സീതയുടെ സ്വത:സിദ്ധമായ കുലീനതയെയും സ്വഭാവശുദ്ധിയെയും വെളിച്ചപ്പെടുത്തുന്ന വാക്കുകളാണ് ചമ്പുകാരൻ 58 മുതൽ 62 വരെയുള്ള ശ്ളോകങ്ങളിൽ ഔചിത്യപൂർവ്വം നിവേശിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്).

58. "രാക്ഷസേശ്വര! നിനക്കു ഹിതം നീ-
യോർക്ക കഷ്ട, മിതതീവ വിശേഷാൽ
മാർഗ്ഗമായ് ചില പതിവ്രതമാരേ-
കാല്ക്കലിട്ടു പിലയാട്ടുക യോഗ്യം."

(അല്ലയോ രാക്ഷസ രാജാവേ! നിനക്ക് ഹിതമായത് എന്താണെന്ന് നീ ആലോചിച്ചാലും. അതീവ വിശേഷമാർഗ്ഗത്തിൽ ചില പതിവ്രതമാരെ നിന്റെ കാല്കലിട്ട് വ്യഭിചരിക്കുന്നത് അത്യധികം കഷ്ടമാണ്. ഇത് യോഗ്യമാണോ?ബലാൽക്കാരേണ പതിവ്രതകളെ പടിച്ചുകൊണ്ട് വന്ന് അവരെ കാൽക്കൽ പിടിച്ചുകെട്ടിയിട്ട് വ്യഭിചരിക്കുന്നത് രാക്ഷസചക്രവർത്തിയായ രാവണന് ഒട്ടും യോജിച്ചതല്ല എന്നു ഭാവം).

59. ഭീമാ രാക്ഷസജാതി നീ പുനരതിൽ
പോന്നും പിറന്നിങ്ങനെ
കാമഭ്രാന്തുപിടിച്ചു മുവ്വുലകിലും
ഗത്വാകുല സ്ത്രീകുലം
സാമർത്ഥ്യേന പിടിച്ചു പൂണ്ടഖിലമാ-
ട്ടിക്കൊണ്ടു പോരുന്നതിൻ
പേർ മറ്റൊന്നീവിടം നശിക്കു മധുനാ-
നിർണ്ണീതമോർത്തീടെടോ

(രാക്ഷസജാതിയിൽ ജനിച്ച നീ കാമഭ്രാന്തു പിടിച്ച് മൂന്നു ലോകത്തിലും ചെന്ന് കുല സ്ത്രീകളെ ബലാൽക്കാരമായി പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോരുന്നതിന്റെ പേര് മറ്റൊന്നാണ്.ഇവിടം ഇപ്പോൾ അതുകൊണ്ട് നശിക്കും എന്നത് നിശ്ചയം.അത് നീ ഓർമിക്കുക).

60. ദുർവ്യാപാരങ്ങൾ നന്നല്ലൊരു പുരുഷനൊരിക്കാലുമെന്നങ്ങറിഞ്ഞീ;
ടവ്യാജം നാഥനാകുന്നതു പിശിതഭുജാമിന്നു നീയെങ്കിലും കേൾ
ഗർവ്വിച്ചീടായ്ക നാടും നഗരിയുമുയരെക്കണ്ടുരണ്ടമ്പു കൊണ്ടേ
സർവ്വം ഭസ്മീകരിപ്പാൻ ഖരരിപു പെരികെപ്പോരുമെന്നോർക്ക നൂനം.

(ഒരു പുരുഷന് ഒരു കാലത്തും ദുർവ്യാപാരങ്ങൾ നന്നല്ല. നീ നരമാംസഭോജികളായ രാക്ഷസന്മാരുടെ ചക്രവർത്തിയാണെങ്കിലും അക്കാര്യം മനസ്സിലാക്കണം. നീ വെറുതെ അഹങ്കരിക്കണ്ട. ഈ നാടും നഗരവും ദൂരെ നിന്ന് ഉയരത്തിൽ കണ്ടുകൊണ്ട് രണ്ട് അമ്പുതൊടുത്ത് ഭസ്മമാക്കുവാൻ ഖരരിപു ധാരാളം മതിയാകും.

ഖരദൂഷണത്രിശിരാക്കൾ രാവണന്റെ സഹോദരന്മാരാണ്. ദണ്ഡകാരണ്യത്തിൽ പാർത്തിരുന്ന അവരുടെയടുത്തേയ്ക്കാണ് നാസികാഛേദനാനന്തരം പാർത്തിരുന്ന ശൂർപ്പണഖ വിലപിച്ചുകൊണ്ടു ചെന്നത്. അവരെയും അവരുടെ പതിനാലായിരം അംഗസംഖ്യവരുന്ന സൈന്യത്തെയും നശിപ്പിക്കുവാൻ രാമനു കഴിഞ്ഞു. ഖരനെക്കൊന്ന രാമന് രാവണനെക്കൊല്ലുന്ന കാര്യം അത്ര പ്രയാസമുള്ളതല്ല എന്ന് സീത വ്യംഗ്യമായി സൂചിപ്പിക്കുന്നു).

61. നിനക്കു ജീവിക്കയിലുണ്ടൊരാശ
മനസ്സിലെങ്കിൽ കഴിവുണ്ടിദാനീം
അനർത്ഥമില്ലെന്നെയെടുത്തുനേരേ
വനത്തിലാക്കിത്തൊഴുരാമചന്ദ്രം

(നിനക്കു ജീവിക്കാൻ മനസ്സിൽ ആഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിൽ അതിന് ഇപ്പോൾ മാർഗ്ഗമുണ്ട്. എന്നെയെടുത്ത് വനത്തിലാക്കി രാമചന്ദ്രനെ തൊഴുക. നിനക്ക് യാതൊരപടകടവും സംഭവിക്കുകയില്ല).

62. ചൊല്ലേണം നല്ലതെല്ലാരൊടു, മിനിവിരവോ-
ടെന്നെയുംകൊണ്ടു മെല്ലെ-
ചെല്ലൂ വല്ലായ്മ ചൊല്ലൂ ചരണതളിരടു-
ത്താം പ്രകാരം വണങ്ങൂ
കല്യാണാവാസമപ്പോളയി മമ കമിതാ
രാമഭദ്രോദയാർദ്രൈ
രുല്ലോലൈർദൃഷ്ടിപാതൈ, രഭയമരുളു
മില്ലേതുമേ സംശയം മേ

(വിരവോട്- വേഗത്തിൽ. ആംപ്രകാരം- ആവും വിധത്തിൽ. കല്യാണാവാസം-മംഗളത്തിന് അതിവാസസ്ഥാനം. കമിതാ-ഭർത്താവ്. ദയാർദ്രൈ-ദയകൊണ്ട് നനഞ്ഞ. ഉല്ലോലൈ-ഇളകുന്ന. ദൃഷ്ടിപാതൈ:-നേട്ടംകൊണ്ട്. അഭയം- ആശ്രയം..... നീ എല്ലവരോടും നല്ലതുമാത്രമേ പറയാവൂ. ഇനി വേഗത്തിൽ എന്നെയും കൊണ്ട് മെല്ലെച്ചെന്ന് ക്ഷമപറഞ്ഞ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാദതളിര് ആവും മട്ട് വണങ്ങുക. മംഗളത്തിന്റെ നിവാസസ്ഥാനമായ എന്റെ ഭർത്താവ് രാമഭദ്രൻ ദയകൊണ്ട് നനഞ്ഞതും ഇളകുന്നതുമായ നോട്ടംകൊണ്ട് നിനക്ക് ആശ്രയം തരും. അക്കാര്യത്തിൽ ഒട്ടും സംശയമില്ല).

63. ഇത്ഥം വിദേഹതനയാ വചനാവസാനേ
മത്തോ നിശാചരപതിർമ്മധുരം ബഭാഷേ:
മുഗ്ദ്ധേ! പറഞ്ഞതു തുലോമഴകുണ്ടു നമ്മോ-
ടർദ്ധക്ഷണം കമനി കേൾക്കവചോമദീയം

(ഇത്ഥം-ഇപ്രകാരം. വിദേഹതനയാ വചനാവസാനേ-വിദേഹതനയയുടെ വചനാവസാനത്തിൽ. മത്ത-മദിച്ചവൻ. ബഭാഷേ- പറഞ്ഞു. മുഗ്ദ്ധേ-ഇവിടെ മൂഢേ! എന്ന് അർത്ഥം. അർദ്ധക്ഷണം-അരനിമിഷം. വചോമദീയം-എന്റെ വാക്കുകൾ.......ഇപ്രകാരമുള്ള സീതയുടെ വാക്കുകളുടെ അവസാനത്തിൽ മദിച്ച രാക്ഷസാധിപതി മധുരമായി പറഞ്ഞു. മൂഢേ! നീ നമ്മോടു പറഞ്ഞത് വളരെ നന്നായിരിക്കുന്നു. കമനീ! നീ എന്റെ വാക്കുകൾ അര നിമിഷത്തേക്കു കേൾക്കുക.... .....തുടർന്നുള്ള പത്തു ശ്ലോകങ്ങളിൽ താനും രാമനും തമ്മിലുള്ള ഭേദം സരസമായി രാവണൻ വിവരിക്കുന്നു).

64. രാമൻ പാർത്താൽ മനുഷ്യപ്പുഴു രജനിചരാ-
ധീശ്വരൻ ഞാൻ, കൊടുങ്കാ-
ടാവാസ സ്ഥാനമോർത്താലവന,ഴകിയല-
ങ്കാപുരി മാ ദൃശനാം
സാമാന്യം തൂയ പൂമ്പട്ടുകളുടു പുടവ-
ച്ചാർത്ത, വന്നങ്ങുടുപ്പാൻ
പാർമേൽ പാരുഷ്യമേലും മരവുരി, ദയിതേ!
ഃ്യഞങ്ങളിൽ കാൺക ഭേദം

(ആലോചിച്ചാൽ രാമൻ വെറും മനുഷ്യപ്പുഴുവാണ്. ഞാനോ രാക്ഷസാധീശ്വരനാണ്. അവന്റെ വാസസ്ഥാനം കൊടുങ്കാടാണ്. എന്നെപ്പോലുള്ളവരുടേയോ? മനോഹരമായ ലങ്കാനഗരിയും. നല്ലപോലെ വെളുത്ത മനോഹരമായ വസ്ത്രങ്ങളാണ് എനിക്കുള്ളത്. അവനാണെങ്കിൽ പരുപരുത്ത മരവുരിയും ദയിതേ! ഞങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ഭേദം നീ കാണുക).

65. കൈയുണ്ടാലിംഗനത്തിന്നിരുപതു, വദനാ-
ചുംബനത്തിന്നുമേളം
ചെയ്യും വക്ത്രങ്ങൾ പത്ത,ഞ്ജനശിഖരിതടാ-
ഭോഗി ദോരന്തരാളം
ശയ്യാമേ രാജഹംസച്ചെറു ചിറകു പതു-
പ്പിട്ടുപത്തമ്പതെന്നാ-
ലയ്യാ സീതേ! മനോ മോഹന തനുലതികേ
ഞങ്ങളിൽ കാൺകഭേദം.

(അഞ്ജനശിഖരിതടാഭോഗി – അഞ്ജന പർവ്വതത്തിലെ താഴ്‌വര പോലെ വിസ്തൃതമായത്. ദോരന്തരാളം-മാറിടം. പതുപ്പിട്ട-മാർദ്ദവമേറിയ. മനോമോഹനതനുലതിക-മനസ്സിനെ മോഹിപ്പിക്കുന്ന ശരീരമകുന്ന ലതയോടു കൂടിയവൾ.......ആലിംഗനം ചെയ്യുന്നതിന് എനിക്ക് ഇരുപത് കൈകളുണ്ട്. മുഖചുംബനത്തിനു മനോഹരമായ പത്തുമുഖങ്ങളാണുള്ളത്. അഞ്ജനപർവ്വതത്തിന്റെ താഴ്‌വാരം പോലെ വിസ്തൃതമാണ് എന്റെ മാറിടം. രാജഹംസത്തിന്റെ ചെറിയ തൂവലുകൾ കൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ മൃദുലമായ പത്തമ്പതു കിടക്കുകൾ എനിക്കുണ്ട്. മനോമോഹനലതികേ! ഞങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം നീ കാണുക).

66. ദൃഗ്‌ലീലാസു സകൗതുകം യദി മന-
സ്തന്മേ ദൃശാം വിംശതി
ന്നിസ്സന്ധൗ പരിരംഭണേ രതിരഹോ
ദോർമ്മണ്ഡലീ ദൃശ്യതാം
പ്രേമാചേൽ പരിചുംബനേ ദശമുഖീ
വൈദേഹി സജ്ജാപുര:
പൗലസ്ത്യസ്യ ച രാഘവസ്യ ചമഹത്
പശ്യോപചാരാന്തരം

(ദൃഗ്‌ലീലാസു-കടക്കൺ വിലാസങ്ങളിൽ, സകൗതുകം യദിമന: മനസ്സിൽ കൗതുകം ഉണ്ടെങ്കിൽ. മേ-എനിക്ക്. വിംശതിദുശാം-ഇരുപതു കണ്ണുകൾ. നിസ്സന്ധൗപരിരംഭണേ-ഗാഢമായ ആലിംഗനത്തിൽ. രതി-താത്പര്യം. ദോർമ്മണ്ഡലീ-കരസമൂഹം. ദൃശതാം-കണ്ടാലും. പ്രേമാചേത് പര ചുംബനേ-ചുംബനത്തിലാണ് താത്പര്യമെങ്കിൽ. പുര: –മുമ്പിൽ. സജ്ജാ- തയാറായിരിക്കുന്നു. പൗലസ്ത്യ-പൗലസ്ത്യന്റെ (പൗലസ്ത്യന്റെ വംശത്തിൽ പിറന്ന രാവണന്റെ) മഹത്-വലിയ. ഉപചാരാന്തരം-സൽക്കാരവ്യത്യാസം. പശ്യ-കണ്ടാലും......: ഹേ വൈദേഹീ! കടക്കൺ വിലാസങ്ങളിലാണ് നിന്റെ മനസ്സിന് കൗതുകമെങ്കിൽ എനിക്ക് ഇരുപതു കണ്ണുകളുണ്ട്. ഗാഢമായ ആലിംഗനത്തിനാണ് താത്പര്യമെങ്കിൽ കരസമൂഹം കണ്ടാലും. ചുംബനത്തിലാണ് നിനക്ക് താല്പര്യമെങ്കിൽ നിന്റെ മുമ്പിൽ പത്തുമുഖങ്ങൾ തയ്യാറായിട്ടുണ്ട്. രാമന്റെയും രാവണന്റെയും സൽക്കാരത്തിലുള്ള വലിയ വ്യത്യാസം നീ കണ്ടാലും.

രതിലീലാ വിലാസങ്ങളിൽ തനിക്ക് രാമനേക്കാൾ മികവുണ്ടെന്ന് ഈ ശ്ലോകത്തിലൂടെ രാവണൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത്. രാമന് രണ്ടു കണ്ണുകളുള്ളപ്പോൾ രാവണന് ഇരുപത് കണ്ണുകളുണ്ട്. ഇരുപതു കണ്ണുകൊണ്ടുള്ള കടാക്ഷവിക്ഷേപങ്ങൾ രണ്ടുകണ്ണുകൊണ്ടുള്ളതിനേക്കാൾ മഹത്തരമായിരിക്കുമല്ലോ. ആലിംഗനം ചെയ്യാൻ രാമന് രണ്ട് കൈയുള്ളപ്പോൾ രാവണന് ഇരുപത് കൈകളുണ്ട്. ഇരുപത് കൈകൊണ്ടുള്ള ആലിംഗനം എത്ര ഗാഢമാണെന്ന് പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. ചുംബനത്തിനാകട്ടെ രാവണന് പത്ത് മുഖങ്ങളുണ്ട്, രാമന് ഒന്നേയുള്ളു. കടാക്ഷം, ആലിംഗനം, ചുംബനം തുടങ്ങിയ രതിലീലാവൈവിദ്ധ്യങ്ങളിൽ രാമനേക്കാൾ കഴിവ് തനിക്ക് പ്രകടിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയും എന്നാണ് രാവണന്റെ വിവക്ഷ).

67. ശ്രീ കൈലാസേ സുമേരൗ സുരമിഥുന മനോ-
നന്ദനേ നന്ദനേഭൂ-
ലോകേ പാതാള ലോകങ്ങളിലുദയ ഗിരൗ
ചന്ദനോദ്യാനമാർഗ്ഗേ
ആകാശേ മുഗ്ദ്ധസിന്ധൗ ഹിമശഖരിതടേ
ഞാനുമായ്ക്കേളി ചെയ്യാ-
മേകാന്തേഹന്തകാന്തേ! രഘുതനയ പിശാ-
ചെന്നു മിണ്ടായ്കെടോ നീ.

(മനോഹരമായ കൈലാസപർവ്വതത്തിലും സുമേരുപർവ്വതത്തിലും ദേവമിഥുനങ്ങളുടെമനസ്സിനെ സന്തോഷിപ്പിക്കുന്ന നന്ദനോദ്യാനത്തിലും, ഭൂലോകങ്ങളിലും, പാതാളലോകങ്ങളിലും ഉദയപർവ്വതത്തിലും മലയപർവ്വതത്തിലെ ചന്ദനോദ്യാനത്തിലും ആകാശത്തിലും പാലാഴിയിലും ഹിമവത് പർവ്വതത്തിന്റെ താഴ്‌വരകളിലും നിനക്ക് എന്നോടൊപ്പം ഏകാന്തമായി കേളി ചെയ്യാം. കാന്തേ! രഘുതനയൻ എന്ന ആ പിശാചി

നെക്കുറിച്ച് നീയൊന്നു മിണ്ടാതിരിക്ക്.ഭൂമിയും സ്വർഗ്ഗവും പാതാളവും തനിക്ക് ഒരുപോലെ അധീനമായിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അവിടങ്ങളിലെ ഏതു വിശിഷ്ടങ്ങളായ സ്ഥലങ്ങളിലും സീതയെ കൊണ്ടുപോയി രതിസുഖം അനുഭവിപ്പിക്കാം എന്നാണ് രാവണൻ പറയുന്നത്).

68. നിത്യം നിത്യം പ്രഭാതേ സജലജലധര–
ധ്വാന ഗംഭീരമോരോ
പുത്തൻവാദിത്രഘോഷം രജനിചരവധൂ–
ഗീതിഭേദാനു യാതം
മദ്ധ്യേ മദ്ധ്യേ മുഴങ്ങും ജയബിരുദമഹാ–
ശംഖസംഘാതമന്ദ്രം
മുഗ്ദ്ധേ! പാർക്കേണമേനീ ദശമുഖപദവീ
സൗരഭം ചാരുശീലേ!

(നിത്യം നിത്യം – എല്ലാ ദിവസവും. ജസലജലധരധ്വാനം–ജലം നിറഞ്ഞ മേഘത്തിന്റെ ശബ്ദം (ഇടിനാദം) വാദിത്രഘോഷം– വാദ്യഘോഷം. രജനീചരവധൂഗീതി ഭേദാനുയാതം–രജനീചരവധുക്കളുടെ ഗീതിഭേദത്താൽ അനുയാനം ചെയ്യപ്പെട്ടത്. ജയബിരുദമഹാശംഖസംഘാതമന്ദ്രം–ജയത്തെ ഉൽഘോഷിക്കുന്ന ശംഖ സമൂഹത്തിന്റെ ശബ്ദം. ദസമുഖപദവീസൗരഭം–ദശമുഖപദവിയുടെ സൗരഭ്യം. സൗരഭ്യം–കീർത്തി.(അഴക്)........ ചാരുശീലേ! മുഗ്ദ്ധേ! എല്ലാ പ്രഭാതത്തിലും ഇടിനാദത്തെപ്പോലെ ഗാംഭീരമായതും രാക്ഷസവധുക്കളുട വിവിധ തരത്തിലുള്ള പാട്ടുകളാൽ അനുയാനം ചെയ്യപ്പെട്ടതുമായപുത്തൻ വാദ്യങ്ങളുടെ ശബ്ദവും ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് മുഴങ്ങുന്ന എന്റെ വിജയത്തെ ഉദ്ഘോഷിക്കുന്ന ശംഖനാദവും കേട്ട് ദശമുഖന്റെ പദവിയുടെ കീർത്തി നീ മനസ്സിലാക്കണം.

എല്ലാ പ്രഭാതങ്ങളിലും ലങ്കാനഗരിയിലുയരുന്ന വിവിധ തരത്തിലുള്ള ശബ്ദങ്ങളെക്കുറിച്ചാണ് ഈ ശ്ലോകത്തിൽ പറയുന്നത്. രാക്ഷസസ്ത്രീകളുടെ വിവിധ തരത്തിലുള്ള പാട്ടുകളും അവയുടെ പശ്ചാത്തലമായ വാദ്യഘോഷങ്ങളും കേൾക്കാം. ഇടിമുഴക്കത്തിന് സമാനമാണ് വാദ്യങ്ങളുടെ ശബ്ദം. ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് രാവണന്റെ ജയത്തെ ഉൽഘോഷിക്കുന്ന ശംഖുകളുടെ മുഴക്കവുമുണ്ട്. ഇതെല്ലാം ചക്രവർത്തിയെന്ന നിലയിലുള്ള തന്റെ പ്രൗഢിയെ വിളിച്ചറിയിക്കുന്നതാണ് എന്നതാണ് രാവണന്റെ പക്ഷം).

69. പ്രത്യൂഷേ മൂളമൂമൻ പെരിയ പരുവമേ–
ലേറിദാത്യൂഹസംഘം
ബോധോന്മാദം ചിലയ്ക്കും പലതരമെരിവാ
വാവിടും ഘോരഘോരം
മത്വാബാലാനുരുമ്മും വലിയ ചില മുരം പേർ
പുലിക്കൂട്ടമയ്യാ
മുഗ്ദ്ധേചീവീടഴക്കും ദശരഥതനയൻ
പ്രാഭവം നന്നൊരോന്നോ

(പ്രഭാതത്തിൽ മൂങ്ങ മൂളും. വലിയ മുളക്കൂട്ടങ്ങളിൽ കയറി നത്തുകളുടെ സംഘം ഉന്മാദത്തോടുകൂടി ചിലയ്ക്കും. കുറുക്കൻ ഘോരഘോരമായി നിലവിളിക്കും. ബാലന്മാരെ വിചാരിച്ചിട്ട് വലിയ ശക്തിയുള്ള പുലിക്കൂട്ടം ഉരുമ്മും. ചീവീടുകൾ ചിലയ്ക്കും. മുഗ്ദ്ധേ! ദശരഥ തനയന്റെ മഹത്വം ഓരോന്നും വളരെ നന്നായിരിക്കുന്നു!.

" മത്വാബാലാനുരുമ്മും" എന്നത് അപപാഠമാണ്. പലതരത്തിലുള്ള ശബ്ദങ്ങളെക്കുറിച്ച് പറയുന്നകൂട്ടത്തിൽ ഉരുമ്മുന്നു എന്നു പദത്തന് പ്രസക്തിയില്ല. ഉറുമ്മുകയാവും ശരിയായ പദം. ഉറുമ്മുക എന്നതിന് മൂളുക, മുറുമുറുക്കുക എന്നൊക്കെയർത്ഥം. പുലികൾ അവരുടെ കുട്ടികളെയെടുത്ത് വത്സല്യസൂചകമായി മുറുമുറക്കുന്നതായിരിക്കും ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്.

കഴിഞ്ഞ ശ്ലോകത്തിൽ ലങ്കാ നഗരത്തിലെ ശബ്ദഘോഷങ്ങളെക്കുറിച്ചാണ് പറഞ്ഞത്. അതുമായി അതുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ രാമൻ പ്രഭാതത്തിൽ കേൾക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങളെക്കുറിച്ചാണ് ഇവിടെ ആക്ഷേപിച്ചു പറയുന്നത്. മൂങ്ങകളുടെ മൂളലും നത്തുകളുടെ ചിലക്കലും, കുറുക്കന്മാരുടെ ഓലിയിടലും, ചീവീടുകളുടെ അഴയ്ക്കലുമൊക്കെയാണ് രാമന്റെ പ്രഭാതഭേരി!. കാട്ടിൽ ഈ ശബ്ദങ്ങളല്ലാതെ മറ്റൊന്നും കേൾക്കാൻ സാധ്യമല്ലല്ലോ).

70. മുങ്ങിപ്പൊങ്ങീടുമൈരാവത മദമലിനേ
ദിവ്യഗംഗാപ്രവാഹേ
ഭംഗ്യാസീതേ കുളിക്കാമമരതരു തരും

വാസസീമാനനീയേ
ശംഖധ്വാനാഭിരാമം ഗഗനമതി മനോ–
ഹാരി തേവാരലക്ഷ്മീ–
രംഗം മാണിക്യരത്നാപലമയമമലേ
മാമകീനാം പ്രഭാവം

(ഐരാവത മദമലിനേ– ഐരാവതത്തിന്റെ മദജലം കൊണ്ട് മലിനമായ. അമരതരു–കല്പവൃക്ഷം. വാസസീമാനനിയേ– മാനിക്കപ്പെടുന്ന വസ്ത്രങ്ങൾ. തേവാരലക്ഷ്മീരംഗം–തേവാരലക്ഷ്മിയുടെ ആവാസ സ്ഥാനം(പൂജാസ്ഥാനം). മാണിക്യരത്നോപലമയം– മാണിക്യക്കല്ലും രത്നങ്ങളും പതിച്ചത്.
.... സീതേ! മുങ്ങിപ്പൊങ്ങുന്ന ഐരാവതത്തിന്റെ മദജലം കലർന്ന ഗംഗാപ്രവാഹത്തിൽ നിനക്ക് കുളിക്കാം. ഉടുക്കാനുള്ള ശ്രേഷ്ഠമായ വസ്ത്രം കല്പവൃക്ഷം തരും. ശംഖധ്വാനംകൊണ്ട് മനോഹരവും മാണിക്യക്കല്ലുകളും രത്നക്കല്ലുകളും പതിച്ചതുമായ ആകാശമാണ് പൂജാസ്ഥാനം. അമലേ! എന്റെ പ്രഭാവം കണ്ടാലും).

71. കാട്ടാനച്ചൂർ കലർന്നീടിന കലുഷജലേ
പല്വലേതർദ്ദമാർദ്രേ
മാട്ടിന്മേൽ നിന്നുരുണ്ടീടിന കഠിന കപാ–
ലാകുലേ സ്നാനകേളീ
വാട്ടം തട്ടാതെവസ്ത്രം മരവുരി, തുണകൂ
ളീഗണം വിൻപിശാചിൻ–
കൂട്ടം തേവാരിവൃന്ദം ദശരഥതനയൻ
പ്രഭാവം നന്നൊരോന്നേ

(കാട്ടാനച്ചൂർ–കാട്ടാനയടെ ചൂര്(ദുർഗന്ധം) കലുഷജലം– കലങ്ങിയ വെള്ളം. പല്വലം–ചെളിക്കുളം. കർദ്ദമാർദ്രേ–ചെളികൊണ്ടു നിറഞ്ഞ. മാട് – കന്ന്. കപാലം– തലയോട്. കൂളീഗണം–പിശാചിൻകൂട്ടം......... കാട്ടാനയുടെ ദുർഗന്ധം കലർന്നതും, ചെളിപൊങ്ങിയതും, കുന്നിൽ നിന്നും ഉരുണ്ടു വരുന്ന തലയോടുകൾ നിറഞ്ഞതുമായ ചെളിക്കുളത്തിലാണ് കുളി. മരവുരിയാണ് കിട്ടുന്ന ശ്രേഷ്ഠമായ വസ്ത്രം. കൂളികളാണ് തുണ. പിശാചിൻകൂട്ടമാണ് തേവാരിവൃന്ദം. ദശരഥതനയന്റെ പ്രഭാവം ഓരോന്നും നന്നുതന്നെ.

തന്നെ വിവാഹം കഴിക്കുകയാണെങ്കിൽ സീതയ്ക്ക് ഐരാവതത്തിന്റെ മദജലംകൊണ്ട് സുഗന്ധപൂരിതമായ ദിവ്യഗംഗാപ്രവാഹത്തിൽ കുളിക്കാം. രാമനോടൊത്തു കഴിയുകയാണെങ്കിലോ? കാട്ടാനയുടെ ചൂരുകലർന്നതും ചെളി നിറഞ്ഞതും തലയോടുകൾ തിങ്ങിക്കിടക്കുന്നതുമായ ചെളിക്കുളത്തിലാണ് കുളിക്കേണ്ടത്. രാവണനുമൊത്തു കഴിഞ്ഞാൽ തേവാരത്തിന് മാണിക്യരത്നോപലമയമായ ആകാശം ലഭിക്കും. കാട്ടിൽ രാമനൊത്തു കഴിയുകയാണെങ്കിൽ സീതയ്ക്ക് കൂളികളെ മാത്രമെ തുണയായി കിട്ടുകയുള്ളൂ. പിശാചവൃന്ദങ്ങളെ വേണം ആരാധിക്കേണ്ടത്. ഈ രീതിയിൽ തന്നോടു ചേർന്നാൽ ലഭിക്കുന്ന മഹത്വത്തെക്കുറിച്ച് രാവണൻ പ്രതിപാദിക്കുന്നു).

72. ഉണ്മാൻ കമ്രാംഗി പൊന്നിൻ തളികക, ളുപദം–
ശങ്ങളോരോന്നുമമ്മാ
രമ്യം പാനംപയോജപ്രതികൃതിവദനേ
പത്തുമുന്നൂറു ഭേദം
പൊന്മാടത്തിനു മേലേ മണിനിലയിലിരി–
പ്പാലവട്ടം പിടിപ്പാൻ
പെൺമാനേൽക്കണ്ണിമാരണ്ടനവധി സുഖമോ–
ർത്തീടു സീതേ തദാനീം

(സുന്ദരീ! നിനക്ക് ഉണ്ണാൻ സ്വർണ്ണത്തളികകളാണ് ലഭിക്കുന്നത്. കറികളോരോന്നും ആശ്ചര്യകരമാം വിധംമനോഹരമാണ്. താമരയ്ക്കു തുല്യമായ വദനത്തോടു കൂടിയവളേ! പാനീയങ്ങൾ പത്തുമുന്നൂറു തരത്തിൽ ലഭിക്കും. പൊന്മാടത്തിനുമേൽ മണിനിലയത്തിലാണ് ഇരിപ്പ്. ആലവട്ടം പിടിക്കാൻ അനവധി സുന്ദരിമാരുണ്ട്. സീതേ! അപ്പോൾ നിനക്കുണ്ടാകുന്ന സുഖത്തെക്കുറിച്ച് ഒന്നാലോചിച്ച് നോക്ക്).

73. കഷ്ടം! കാട്ടാവണക്കിന്നിലയിലശന,മ–
പ്പൂച്ചകോക്കാനിവറ്റെ–
ച്ചുട്ടിട്ടത്യന്തഹൃദ്യം കറി, ചെറുതകര–
ച്ചാറു പാനീയസാരം

നഷ്ടാശങ്കം തരൂണാം കുരലിലുടനിരി-
പ്പങ്ങുമിങ്ങും നരിച്ചീർ
വട്ടത്തിൽ പാഞ്ഞു വീയും തവ സഹചര-
നോർത്തീടു സീതേ വിശേഷം.

(അശനം- ഭക്ഷണം. കോക്കാൻ-കാട്ടുപൂച്ച. (കാട്ടുമാക്കാൻ) നഷ്ടാശങ്കം-ആശങ്കകൂടാതെ. തരൂണാം-വൃക്ഷങ്ങളുടെ. കുരലി- ചുവട്........ കഷ്ടം! നിന്റെ ഭർത്താവിന് കാട്ടാവണക്കിന്റെ ഇലയിലാണ് ഭക്ഷണം. പൂച്ച, കാട്ടുപൂച്ച എന്നിവയെ ചുട്ടെടുത്തതാണ് കറി. തകരച്ചാറാണ് പാനീയം. ഇരിപ്പ് ആശങ്കകൂടാതെ മരത്തിന്റെ ചുവട്ടിലാണ്. നരിച്ചീർ വട്ടത്തിൽ പറന്ന് വീശും. സീതേ, ഇതൊക്കെയാണ് നിന്റെ ഭർത്താവിന്റെ വിശേഷങ്ങൾ എന്നു മനസ്സിലാക്കിയാലും.

രാമരാവണന്മാർക്കു തങ്ങളിൽ ഭക്ഷണപാനശയനാദികളിലുള്ള വ്യത്യാസമാണ് ഈ രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങളിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത്. സ്വർണ്ണത്തളികകളിൽ വിളമ്പുന്ന വിശിഷ്ടമായ ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങളാണ് രാവണനുള്ളതെങ്കിൽ കാട്ടാവണക്കിന്റെ ഇലയിൽ പൂച്ച, കാട്ടുപൂച്ച തുടങ്ങിയവയെ ചുട്ടെടുത്ത കറിയോടുകൂടിയ ഭക്ഷണമാണ് രാമന്റേത്. പത്തുമുന്നൂറു തരത്തിലുള്ള പാനീയങ്ങൾ രാവണനു ലഭിക്കുമെങ്കിൽ തകരച്ചാറാണ് രാമന്റെ പാനീയം. പൊന്മാടത്തിലെ മണിനിലയിലാണ് രാവണന്റെ ഇരിപ്പെങ്കിൽ മരച്ചുവട്ടിലാണ് രാമന്റെ ഇരിപ്പ്. അനവധി സുന്ദരിമാർ രാവണനെ ആലവട്ടംകൊണ്ട് വീശുമെങ്കിൽ നരിച്ചീറാണ് തന്റെ ചിറകടികൾ കൊണ്ട് രാമനെ വീശുന്നത്. ഇങ്ങനെ തങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം ഹാസ്യാത്മകമായി രാവണൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു.

74. ദശരഥതനയൻ നിനക്കു പോരാ
ദശമുഖനെന്നുലകിൽ പ്രസിദ്ധനീ ഞാൻ
ദിശി ദിശി വിളയുന്ന കീർത്തിതുല്യം
കുചതടമിങ്ങരുളീടു പുൽകുവാൻ മേ

(ദശരഥനനയൻ-രാമൻ. പോരാ – മതിയാകുകയില്ല. (യോജിക്കുകയില്ല.) ദിശി ദിശി – ദിക്കുകൾ തോറും. മേ-എനിക്ക്).

ഗദ്യം 3

വരഗുണവതി ഹന്ത നീയെന്തു കൺകൊണ്ടു നോക്കാത്തതയ്യോ തെളിഞ്ഞൊന്നു നോക്കേണമിപ്പോൾ മുതർന്നമ്പൊടെൻ ചിത്തമാം വെൺമതിഗ്രാവതൂവെണ്ണിലാവേ! തുടുത്തൊരു ലാവണ്യമാപാദചൂഡം തുളുമ്പിക്കളിക്കും പ്രവളാംഗരേഖേ! നിസർഗ്ഗപ്രസാദത്തെ മുന്നിട്ടു രാഗപ്രവാഹത്തിൽ മുങ്ങുന്ന ദൃഷ്ട്യാ മുദാ നോക്കു നീയെന്നെയിപ്പോൾ വെളുക്കെച്ചിരിച്ചൊന്നു മിണ്ടായ്കിലുണ്ടോ കുളുർക്കുന്നിൻ മാനസം മന്മഥാർത്തം. മമ സ്വാമിനീ! സിഞ്ചമേനെഞ്ചകം മജ്ഞുളാലാപമുദ്രാമൃതം കൊണ്ടെടോ! വ്യഗ്രിയായ്കേതമേ വേണ്ടതെല്ലാം തരാം ഞാൻനിനക്കേടലർച്ചെഞ്ചാരാതങ്കവാനിങ്ങനേ വെന്തെരിഞ്ഞന്തരാ ഹന്തചാകേണമോ ദേവി!വൈദേഹി! കേളെങ്ങനെ ഞാൻ പൊറുപ്പൂസദാ കണ്ടുകണ്ടങ്ങിരുന്നാൽ; കണ്ടിയും കൊണ്ടലും കൈതൊഴും കറ്റവാർകൂന്തലും പഞ്ചമിച്ചന്ദ്രനോടൊത്തു തൂനെറ്റിയും മുഗ്ദ്ധാമുഗ്ദ്ധം മുഖാംഭോജവും, മുഖത്തൊടൊക്കും നറുംപുഞ്ചിരിക്കൊഞ്ചന്ഡവായ്പു, തുടുത്തൊരു ചെഞ്ചോരിവായും മടുത്തുകുമാലാപജാലങ്ങളും, മഞ്ജുളഭൂതരംഗങ്ങളും, മംഗലാലോകപാതങ്ങളും, കമ്പൂബിംബങ്ങളും കൈതൊഴും കണ്ഠവും കുംഭികുഭങ്ങളും കുമ്പിടും കൊങ്കയും, നന്തുണിക്കും തുണിക്കും നടുക്കും വരുംമദ്ധ്യവും വമ്പലർചെഞ്ചരൻ വമ്പെഴും തേർത്തടം മുൻപു മൂളീടുവോരൽക്കിടം തന്നെയും, ചെമ്പനയ്ക്കുംകനക്കേടുവായ്ക്കും തുടർത്തോരണംതന്നെയും: നിന്നെയും മാൽപെടുന്നെന്നെയുംചിന്തയന്നന്തരാലേ നറുന്താർചരോന്മാദ വേഗേന ഞാനെത്രയും ഖിന്നനെന്നറിഞ്ഞിടെടോ കേൾ , ഭ്രമിക്കുന്നതെന്തിനു നീ രാമനെന്നുള്ളിലെന്നും നിനച്ചീടൊലാ: രാക്ഷസാധീശ്വരപ്രേമമേ നല്ലതെന്നുള്ളിൽ മെല്ലെന്നുറച്ചീടെഴും, നിൽക്ക: നാംപോക ഗംഗാതരംഗേ കുളിക്കാടനല്ലൊടുത്തീടുതേക്കംഗരാഗം കലമ്പന്മണം കൊണ്ടലം പെപ്പുലമ്പും കുറിപ്പെട്ടകം നീ തുറന്നീട്ടു ദേവേന്ദ്രദത്തം മനോഹാരി ചവ്വാതെടുത്തൊന്നു മെല്ലെ മുകർന്നിട്ടു ബാലാർക്കസങ്കാശമാകല്പജാലം വിശേഷാലണിഞ്ഞീടു മണ്ഡോഡദീ ഭൂഷണപ്പെട്ടി പെട്ടെന്നെടുത്താലുമെൻപോറ്റിനോക്കീട്ടു മന്ദസ്മിതം ചെറ്റു കാണട്ടെ ലോകത്രയത്തിന്നൊരാധിയോക്യമത്രേ നിനക്കിന്നെടോ വന്നതെങ്ങറിഞ്ഞാലുമീ,കഷ്ടമിഷ്ടം നിനക്കേതുഹാ! ദേവീ വേണുന്നതെന്നാൽ കഴൽപ്പല്ലവം കൈതൊഴാം തംപിരാട്ടീ: കുളുർക്കെച്ചിരിച്ചൊന്നു നോക്കീടു, പോർകൊങ്ക തൊട്ടാലുമോ കാണുകല്ലായ്കിലീരാക്ഷസപ്പൊൻകിടാവാശുകാമാഗ്നിനാ വെന്തെരിഞ്ഞേ മരിക്കും ദൃഢം. പോറ്റി വൈദേഹി! കേൾമാരഭൂപാലവീരന്നു താനേനടക്കും രക്ഷസാധീശ്വരൻ താനുമുള്ളോരുഭേദം ധരിച്ചീലയോ? പിന്നെയും കേട്ടുകൊണ്ടാലുമോ

രോതരം വീര്യമിക്കെകയീസൂനുതാൻ കാട്ടിലമ്മാറുപുക്കുടൻ പല്ലുമുപ്പത്തിരണ്ടും ചവിട്ടിക്കൊഴിപ്പാൻ തുടങ്ങുന്നനേരം ഭയപ്പെട്ടുതൽകാൽക്കൽ പിടിച്ചച്ചെരിപ്പും കൊടുത്തങ്ങയച്ചൂട്ടതുംനീ ധരിച്ചീലയോ? പിന്നെ മറ്റൊന്നു ചൊല്ലാം വിനോദാന്തരം: മാമകീ സോദരീ പൊയ്ക്കൊടുങ്കാട്ടിലമ്മാറു ചെല്ലുന്ന നേരം കനിഷ്ഠൻ തനിക്കെ, ന്നെനിക്കു ചേട്ടൻ നറുന്താർ ചരഭ്രാന്തി പൂണ്ടിങ്ങനെ തമ്മിലേറ്റം പിണങ്ങുന്ന നേരം കനിഷ്ഠൻ തദാകൊങ്കയുഗ്മം മുറിച്ചങ്ങുതൻ പക്കലമ്മാറു സംഗൃഹ്യമേറ്റമെപ്പേരുമേ ജ്യേഷ്ഠനായ് കൊണ്ടുതദ്വാ സുഖിപ്പിച്ചതും നീ ധരിച്ചീലയോ! പോരുമിത്യാദിർമ്മൽ പ്രഭാവങ്ങൾ ഞാനേ പറഞ്ഞാലതാകാ ധരിക്കാം നിനക്കും ക്ഷണാലിന്നുമെൻ തംപിരാട്ടി.

(വരഗുണവതി–ശ്രേഷ്ഠമായ ഗുണമുള്ളവൾ. വെൺമതിഗ്രാവം–ചന്ദ്രകാന്തക്കല്ല്. (ചിത്തമാം വെൺമതിഗ്രാവതൂവെണ്ണലാവേ എന്ന് സീതയെ അഭിസംബോധന ചെയ്യുന്നു. നിലാവിൽ ചന്ദ്രകാന്തം അലിയുമല്ലോ. അതുപോലെ തന്റെ ഹൃദയവും സീതയുടെ മുമ്പിൽ അലിയുന്നു എന്നാണ് രാവണൻ ധ്വനിപ്പിക്കുന്നത്.) പ്രവാളാംഗരേഖ–തളിരുപോലെയുള്ള ശരീരമുള്ളവൾ. നിസ്സർഗ്ഗപ്രസാദം–നൈസർഗ്ഗികമായ സന്തോഷം. മന്മഥാർത്ഥം– കാമദു:ഖത്തോടുകൂടിയത്. സിഞ്ച– നനച്ചാലും. മഞ്ജുളാലാപമുദ്രാമൃതം–മനോഹരമായ സംഭാഷണമായ അമൃത്. വ്യഗ്രിയായ്ക–ദു:ഖിക്കാതിരിക്കുക. ഏടലർചെഞ്ചരാതങ്കവാൻ–ഏടലർ ചെഞ്ചരനെക്കൊണ്ട് ആതങ്കവാൻ.(കാമദേവനെക്കൊണ്ട് ദു:ഖിച്ചവൻ) കണ്ടി–പായൽ. മടുത്തൂകം–തേൻ ചൊരിയുന്ന. ആലാപജാലം–സംഭാഷണം. ഭ്രൂതരംഗം–പുരികക്കൊടി. കംബുബിംബം–ശംഖ്. നന്തുണി, തുടി– രണ്ടും വാദ്യവിശേഷങ്ങൾ. അൽക്കീടം – നിതംബം. ചിന്തയ–ചിന്തിച്ചാലും. അന്തരാളേ–ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക്. നറുംചരോന്മാദവേഗേന–കാമവേദയുടെ ആധിക്യം നിമിത്തം. ബാലാർക്കസങ്കാശം–ബാലസൂര്യനു തുല്യം. ആകല്പജാലം– ആഭരണക്കൂട്ടം. മാരഭൂപാലവീരനു–കാമദേവനാകുന്ന രാജാവിന്. താനേനടക്കം –തനിയെ നടക്കുന്ന (സഞ്ചരിക്കുന്ന) ജഗജ്ജൈത്രപൊന്നിൻപതാകായമാനേ–ലോകത്തെമുഴുവൻ ജയിച്ചു കീഴടക്കിയ പതാകയായിട്ടുള്ളവളേ. മുഴങ്ങാൽചിരട്ട–കാൽമുട്ടിലെ ചിരട്ട. ഊനം–കുറവ്. (അപകടം) വിനോദാന്തരം–മറ്റൊരു വിനോദം. സംഗൃഹ്യ–സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചിട്ട്. എപ്പേരുമേ–മുഴുവൻ. ദത്വാ–കൊടുത്തിട്ട്. (ഈ ഗദ്യത്തിന്റെ അവസാന ഭാഗത്ത്, ശൂർപ്പണഖയുടെ കാര്യം പറയുന്നിടത്ത് ഹാസ്യം അശ്ലീലതയിലേയ്ക്ക് വഴുതി വീഴുന്നു).

75. ഇത്ഥം നിശാചരപതേർവ്വചനംനിശമ്യ
ക്രുദ്ധാവിദേഹതനയാ വിദയം ബഭാഷേ
“ നക്തഞ്ചരാധിപ! ഫലം കിമുവാക് പ്രപഞ്ചൈ
രെത്തും നിനക്കിതുനിമിത്തമനർത്ഥജാലം“ .

(ഇത്ഥം– ഇപ്രകാരമുള്ള, നിശാചരപതേ:– നിശാചരപതിയുടെ (രാക്ഷസരാജാവിന്റെ) വചനം–വാക്ക്. നിശമ്യ–കേട്ടിട്ട്. വിദയം–ദയവില്ലാതെ. ബഭാഷേ–പറഞ്ഞു. വാക്പ്രപഞ്ചൈ–വാക്പ്രപഞ്ചങ്ങളെക്കൊണ്ട്. ഫലംകിമു–ഫലം എന്താണ്. അനർത്ഥജാലം–ആപത്തുകളുടെ കൂട്ടം......ഇപ്രകാരമുള്ള രാക്ഷസരാജാവിന്റെ വാക്കുകൾ കേട്ടിട്ട് കോപിഷ്ഠയായ വിദേഹ രാജപുത്രി യാതൊരു ദയയുമില്ലാതെ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു. “ രാക്ഷസരാജാവേ! നിന്റെ വാക്പ്രപഞ്ചംകൊണ്ട് എന്താണ് ഫലം? ഇതു നിമിത്തം നിനക്ക് അനർത്ഥജാലം ഉണ്ടാവും).

76. ഓർക്കേണം നീ നടേ കുലതിലകമയീം
താടകാം പിന്നെയുണ്ടൊ–
ന്നോർക്കേണ്ടൂ തത്തനൂജൗ മുനിമഖമഥനൗ
തം വിരാധം കബന്ധം
ആക്കം കോലും ഖരം, ദൂഷണ, മിതമൊടു–
മാരീചമെന്നാലിദാനീം
നീക്കം ചെറ്റില്ല നേരേ ദശരഥസുതനോ–
ടാരെതിർക്കുന്നതോർത്താൽ

(നടേ–ആദ്യമായിട്ട്. കുലതിലകമയീ–കുലത്തിന് പൊട്ടായിട്ടുള്ളവൾ. താടകാം– താടകയെ. തത്തനൂജൗ–അവരുടെ പുത്രന്മാരെ. മുനിമഖമഥനൗ–മുനിയുടെ യാഗം മഥനം ചെയ്തവരായ (നശിപ്പിച്ചയരായ). തംവിരാധം കബന്ധം– ആ വിരധനെയും കബന്ധനെയും. ആക്കംകോലും–ശക്തരായ. ഇതമൊടു–

ഹിതമൊട്. നീക്കംചെറ്റില്ല-മാറ്റം ഒട്ടുമില്ല.....ആദ്യമായി നീ നിന്റെ കുലത്തിനുപോട്ടായിരിക്കുന്ന താടകയെ ഓർക്കണം. പിന്നീട് മുനിയുടെ യാഗം മുടക്കിയ അവളുടെ പുത്രന്മാരെയാണ് ഓർക്കേണ്ടത്. പിന്നെ ആ വിരാധനെയും കബന്ധനെയും ശക്തന്മാരായ ഖരൻ, ദൂഷണൻ, മാരീചൻ എന്നിവരെയും നല്ലവണ്ണം ഓർക്കണം. ഇപ്പോൾ യാതൊരു മാറ്റവുമില്ല. ആർക്കാണ് എതിർക്കാൻ കഴിയുന്നത്.?

ഇവിടെ പറയുന്ന എല്ലാ രാക്ഷസരെയും രാമൻ വധിച്ചതാണ്. അവരുടെ ഗതിതന്നെ രാവണനും വരും എന്ന് സീത സൂചിപ്പിക്കുന്നു).

77. ഇരുപതു ചെവികൊണ്ടും മഥ്യമാനാർണ്ണവത്തോ-
ടുരപൊരുമൊരു ഘോഷം കേൾക്കുമാറുണ്ടശങ്കം
തിറവിയ രഘുനാഥജ്യാനിനാദം തദാനീ-
മറിവു മുഴവനുണ്ടാം നല്ലതും തീയതുംതേ

(മഥ്യാമാനാർണ്ണവം- മഥനം ചെയ്യപ്പെട്ട സമുദ്രം. ഉരപൊരും-യുദ്ധം ചെയ്യുന്ന. തിറവിയ-ശക്ത മായ. ജ്യാനിനാദം-ഞാണിന്റെ ശബ്ദം. നല്ലതുംതീയതും-നല്ലതും ചീത്തയും..........മദനം ചെയ്യപ്പെട്ട സമു ദ്രത്തോടു പൊരുതുന്ന രാമന്റെ ശക്തമായ ഞാണിന്റെ ശബ്ദം ഇരുപതു ചെവികൊണ്ടും നീ കേൾക്കു ക. അപ്പോൾ നിനക്കു നല്ലതും ചീത്തയും എന്താണെന്ന് നല്ല അറിവുണ്ടാകും).

78. സീത ചൊന്നതു നിശാചരനാഥൻ
ചേതസാസകലമോർത്തതി കോപാൽ
പ്രാതരാശമിവളാശു നമുക്കെ-
ന്നാദദേ സുനിശിതം കരവാളം

(ചേതസാ-മനസ്സുകൊണ്ട്. പ്രാതരാശം-പ്രഭാതഭക്ഷണം. ആദദേ-എടുത്തു. കരവാളം-കൈവാൾ. സുനിശ്ചിതം-മൂർച്ചയേറിയ........രാക്ഷസാധിപതി, സീത ചൊന്നതുമുഴുവൻ മനസ്സിലോർത്തിട്ട് അത്യധികം കോപത്തോടെ നാളത്തെ പ്രഭാതത്തിലെ ഭക്ഷണം നമുക്ക് ഇവളാണ് എന്ന് തീരുമാനിച്ചിട്ട് മൂർച്ചയേറിയ കൈവാൾ കൈയിലെടുത്തു.

79. ചുറ്റഴിച്ചീടും നിരാസോചിതമഴകിതുനി-
ന്നുദ്യമം ഞാൻ പൊറുപ്പേൻ
പുഷ്ടപ്രീത്യാ കുലസ്ത്രീജനമുലകിലിരു-
ന്നീടുമാറൂർദ്ധശീർഷം
വെട്ടത്രേ മാലയെക്കാളയി മമ സുഖമി-
ന്നേതുമില്ലേ വിഷാദം
ദുഷ്ടാത്മൻ നീ മുടിഞ്ഞായ് നിയത, മിതി
വവന്ദേ ധിയാ രാമചന്ദ്രം

(ചട്ടറ്റ- കുറ്റമറ്റ(പൂർണ്ണമായ) നിരാസോചിതം- നിരാസത്തിനുയോജിച്ചത്. അഴകിതു - നല്ലതാണ്. പുഷ്ടപ്രീത്യാ-വർദ്ധിച്ചസന്തോഷത്തോടുകൂടി. ഊർദ്ധശീർഷം- തലയുയർത്തിപ്പിടിച്ച്. മമ-എനിക്ക്. മുടി ഞ്ഞായ്-നശിച്ചുപോകും. നിയതം-നിശ്ചയം. ധിയാ-മനസ്സുകൊണ്ട്. വവന്ദേ-വന്ദിച്ചു............

കുറ്റമറ്റ എന്റെ നിരാസത്തിന് ഇതു തികച്ചും നല്ലതും യോജിച്ചതുമാണ്. (രാവണൻ കൊല്ലാൻ വേണ്ടി വാളെടുത്തത്). കുലസ്ത്രീ ജനങ്ങൾ ഈ ലോകത്തിൽ തലയുയർത്തിപ്പിടിച്ച് ഇരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി നിന്റെ ഉദ്യമം ഞാൻ സഹിക്കും. നിന്റെ മാലയേക്കാൾ വെട്ടാണ് എനിക്ക് കൂടുതൽ സുഖം തരുന്നത്. എനിക്ക് ഒട്ടുംതന്നെ ദു:ഖമില്ല. ദുഷ്ടാത്മാവേ നീ നശിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. അത് നിശ്ചയമാണ്. ഇങ്ങനെ വിചാരി ച്ചുകൊണ്ട് അവൾ രാമചന്ദ്രനെ മനസ്സുകൊണ്ട് വന്ദിച്ചു.

തന്നെ കൊല്ലുന്നതിനുവേണ്ടി രാവണൻ വാളെടുത്തത് തന്റെ നീരസത്തിന് തികച്ചും യോജിച്ചതാണ് എന്ന് സീത കരുതുന്നു. തന്റെ മരണത്തോടുകൂടി കുലസ്ത്രീയുടെ മാനം സംരക്ഷിച്ചു എന്ന് അവർക്ക് അഭി മാനിക്കാം. രാവണന്റെ മാലയേക്കാൾ അവൾക്ക് സന്തോഷം കൊടുക്കുന്നത് വെട്ടാണ്. രാവണന്റെ ഇംഗിത ത്തിനു വഴങ്ങി ജീവിക്കുന്നതിനേക്കാൾ അഭികാമ്യം മരണമാണ് എന്ന് സീത കരുതുന്നു).

80. ഉരപെരുകിന പംക്തിഗ്രീവ വാർത്താവിശേഷം
കരുണതരമൊരേന്നേ കണ്ടുകൊണ്ടാദ്ദശായാം
മരമരികിൽ മറഞ്ഞും നിന്ന മണ്ഡോദരി സാ
വിരവൊടു പിടിപെട്ടാളുദ്യതം ചന്ദ്രഹാസം.

(ഉരപെരുകിന– കീർത്തികേട്ട. പംക്തിഗ്രീവവാർത്താവിശേഷം–രാവണന്റെ വാർത്താവിശേഷങ്ങൾ. കരുണതരം–ദു:ഖത്തോടെ. ദശായാം–അവസരത്തിൽ. സാ മണ്ഡോദരി– ആ മണ്ഡോദരി. ഉദ്യതം–ഉയർത്തിയ ചന്ദ്രഹാസം–ചന്ദ്രഹാസം എന്നു പേരുള്ള പ്രസിദ്ധമായ വാൾ. പിടിപെട്ടാൾ– പിടിച്ചെടുത്തു.,......ആ അവസരത്തിൽ കീർത്തികേട്ട രാവണന്റെ വാർത്താവിശേഷങ്ങൾ ഓരോന്നും ദു:ഖത്തോടെ മരത്തിനു മറഞ്ഞുനിന്നു കേട്ട ആ മണ്ഡോദരി വേഗത്തിൽ ആ ഉയർത്തിയ ചന്ദ്രഹാസം പിടിച്ചെടുത്തു).

81. എന്നേ! പൊണ്ണാ! പിരാന്താ പൊണുപൊണെ
വെറുതേ ചീനിപോലേതടിച്ചി–
ക്കന്യകാരത്നം കൊതിച്ചിട്ടുടനുയിർ കളയും
മാറുതന്നേതുനിഞ്ഞായ്
എന്നങ്ങാഭാഷ്യമേന്മേലിരുപതു കവിളത്തും
കുമച്ചാവതെല്ലാ–
മന്നേരം കൊണ്ടുപോയാൾ മണിയറയിൽ വെളി–
ച്ചത്തു നിന്നാകുലാംഗീ

(പൊണുപൊണെ–ശക്തിയില്ലാതെ(മാംസളമായി). ചീനി–ഉൾക്കട്ടി കുറഞ്ഞതും ഉപയോഗശൂന്യവുമായ ഒരു മരം. ആഭാഷ്യ–പറഞ്ഞിട്ട്. കുമച്ച്–അടിച്ച്........... " ചീനിപോലെ വെറുതെ പൊണുപൊണെ തടിച്ച പൊണ്ണാ! പിരാന്താ! ഈ കന്യാരത്നത്തെ കൊതിച്ച് ജീവൻ കളയുന്നതിനുതന്നെയാണോ നീ തുനിഞ്ഞിരിക്കുന്നത്." എന്നു പറഞ്ഞിട്ട് ഇരുപതുകവിളത്തും ആവുന്നതുപോലെ അടിച്ചിട്ട് വെളിച്ചത്തു നിന്ന് അണിയറയിലേക്ക് ദു:ഖിതയായ മണ്ഡോദരി രാവണനെ കൊണ്ടുപോയി).

നൈഷധം ചമ്പു (മധ്യകാല ചമ്പു)

നളചരിതം വിഷയമാക്കി എഴുതിയ നൈഷധം ചമ്പു മഴമംഗലത്തു നാരായണൻ നമ്പൂതിരിയുടേതാണ്.തൃശൂർ ജില്ലയിലെ മഴമംഗലത്തില്ലത്തെ ശങ്കരൻ നമ്പൂതിരിയുടെ പുത്രനാണ് അദ്ദേഹം. മഴമംഗലം ഭാണവും ഇദ്ദേഹത്തിന്റേതാണെന്നു കരുതുന്നു.കൃതികളിൽ കാണുന്ന വലയാധീശ്വരി സ്മരണത്തിൽ നിന്നും ഊരകത്തമ്മയാണ് കവിയുടെ ഉപാസ്യദേവതയെന്നു മനസ്സിലാക്കാം. കൊല്ലവർഷം എട്ടാം നൂറ്റാണ്ടാണ് (16 –ാം ശതകം) കാലം.

മഹാഭാരതം വനപർവ്വത്തിൽ അവതരിപ്പിച്ച നളകഥയാണ് ഭാഷാനൈഷധം ചമ്പുവിന്റെ മുഖ്യാവലംബം.പ്രസ്തുത കൃതി പൂർവ്വഭാഗം ഉത്തരഭാഗം എന്നിങ്ങനെ രണ്ടായി തിരിച്ചിരിക്കുന്നു.159 പദ്യങ്ങളും 3 ഗദ്യങ്ങളും 3 ദണ്ഡകങ്ങളും പൂർവ്വഭാഗത്തു കാണുന്നു.ദമയന്തീസ്വയംവരം വരെയുള്ള കഥയാണ് വർണ്യം.134 പദ്യങ്ങളും 10 ഗദ്യങ്ങളും ഒരു ദണ്ഡകവും അടങ്ങുന്നതാണ് ഉത്തരഭാഗം.നായികാനായകന്മാരുടെ വേർപാടും പുനസമാഗമവുമാണ് ഉത്തരഭാഗത്തെ പ്രതിപാദ്യം.

വിശദപഠനം:

നൈഷധം ചമ്പു (മധ്യകാല ചമ്പു)– പൂർവ്വഭാഗം ആദ്യ 10 ശ്ലോകം

*ആദ്യത്തെ രണ്ട് ശ്ലോകം മംഗളാചരണമാണ്.മൂന്നാം ശ്ലോകം മുതൽ കഥ തുടങ്ങു*ന്നു.നിഷധരാജാവായ നളന് വിദർഭരാജപുത്രിയായ ദമയന്തിയെ വിവാഹം കഴിച്ച് വസിക്കുമ്പോഴുണ്ടാകുന്ന ആനന്ദം വിദ്യാസാരസ്യരാശിയായ സഖാവിനെ കണ്ടപ്പോൾ സഭയിൽ കഥ പറയാനെത്തിയ ആൾക്ക് ഉണ്ടായി എന്നുപറഞ്ഞാണ് കഥ തുടങ്ങുന്നത്.

ശ്ലോകം 1

ഇഷ്ടദേവതാവന്ദനത്തോടെ കാവ്യം ആരംഭിക്കുന്നു.

ആശയം:അമ്പത്തൊന്നക്ഷരമാകുന്ന ശരീരവല്ലിയോടുകൂടിയവളും വേദമാകുന്ന വൃക്ഷത്തിന്റെ കൊമ്പത്തെ പൂക്കളിലെ തേൻ കുഴമ്പായിട്ടുള്ളവളും കാമദേവന്റെ അഹങ്കാരത്തെ അടക്കിയ ശിവന്റെ സൗഭാഗ്യസാരമായിട്ടുള്ളവളും വിശ്വനാഥയും ഊരകത്തമ്മയുമായ അല്ലയോ ദേവീ നിന്റെ പാദങ്ങളെ ഞാൻ നമസ്കരിക്കുന്നു.

ശ്ലോകം 2

ആശയം:പാൽക്കടലിന്റെ നടുവിൽ ചന്ദ്രനേപ്പോലെ വെളുത്ത അനന്തശരീരത്തിൽ കിടക്കുന്നവനും കായാമ്പുവിന്റെ ശോഭയോടു മത്സരിക്കുന്ന കാന്തിപ്രവാഹത്തോടുകൂടിയവനും പ്രതിദിനം നിറഞ്ഞു തുളുമ്പുന്ന കൃപാതിരേകത്താൽ ആർദ്രമായ കടാക്ഷത്തോടുകൂടിയവനുമായ മഹാവിഷ്ണു ചേർന്നിരിക്കുന്ന ലക്ഷ്മീ

ദേവിയുടെ കുളിർമുലകളെ നീ ഭജിച്ചാലും.

ശ്ലോകം 3

ആശയം:വിദ്യാസതരസതയ്ക്ക് ഇരിപ്പിടമായിത്തീർന്ന അല്ലയോ സുഹൃത്തേ ,മനസ്സിനിണങ്ങിയവളും സുന്ദരിയുമായ ദമയന്തിയെ പാണിഗ്രഹണം ചെയ്തിട്ട് അത്യധികം സന്തോ,ത്തോടെ വസിക്കുമ്പോൾ നളനുണ്ടായ ആനന്ദം പോലെ പുതിയൊരു ആനന്ദാമൃതപ്രവാഹം അങ്ങയെ സഭയിൽ കണ്ടപ്പോൾ എന്റെ മനസ്സിലും ഉണ്ടായി.

ശ്ലോകം 4

ലക്ഷ്മീദേവിയുടെ കടക്കൺമുനകളാകുന്ന കരിങ്കൂവളപ്പൂക്കളുടെ മനോഹരമായ മാലയാൽ ശോഭിക്കുന്ന ശരീരത്തോടുകൂടിയവനും സുന്ദരിമാരുടെ മനസ്സിനെ ദു:ഖിപ്പിക്കുന തേജസ്സോടുകൂടിയവനും വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന ഗുണങ്ങളാൽ മഹത്ത്വമാർന്നവനും ഭൂമിദേവി കഴുത്തിലണിയുന്ന രത്നമായിട്ടുളളവനും നിഷധാധിപനും മഹാത്മാവും നള നാമധാരിയുമായ ഒരു രാജാവ് പണ്ടുണ്ടായിരുന്നത്രേ.

ശ്ലോകം 5

ആശയം:ദു:ഖിതരും ആശ്രിതരുമായ ജനങ്ങളുടെ അഭീഷ്ടങ്ങൾ സാധിച്ചുകൊടുത്തും അഹങ്കാരികളായ ശത്രുഭടന്മാരെ യുദ്ധത്തിൽ നശിപ്പിച്ചും പതിന്നാലു ലോകവും കീർത്തികൊണ്ടു വെളുപ്പിച്ചും പ്രണയിനിയായ ഭൂമിയെ ഒറ്റക്കുടക്കീഴിലാക്കിയും ബുദ്ധിമാനായ ഈ രാജാവ് (നളൻ) നിത്യവും സംരക്ഷിച്ചു.

ശ്ലോകം 6

ആശയം:ഇപ്രകാരം നളമഹാരാജാവ് ദിക്ചക്രവാളത്തിൽ കീർത്തിപ്രഭാവത്തോടെ സ്വന്തം രാജധാനിയിൽ വസിക്കുന്ന കാലത്ത്, അത്യധികം പുണ്യശാലിയും കയ്യൂക്കുകൊണ്ട് ഭൂമണ്ഡലത്തെ ജയിച്ചവനും ബുദ്ധിമാനും ഭീമൻ എന്ന പേരോടുകൂടിയവനുമായ ഒരു രാജാവ് മനോഹരമായ വീദർഭരാജ്യത്ത് ശോഭിച്ചു.

ശ്ലോകം 7

ആശയം:ഉഗ്രതേജസ്സുള്ള ഭീമമഹാരാജാവ് ആശ്രിതന്മാരുടെ ആഗ്രഹത്തെ ദിവസംതോറും നിറവേറ്റിയും വീരന്മാരായ ശത്രുക്കളെ സ്വന്തം ആയുധങ്ങൾക്ക് ഇരയാക്കിയും കീർത്തിയാകുന്ന ലക്ഷ്മീദേവിയെ ആശ്ലേഷിച്ചും അനുരാഗവതിയും ഉദാരയുമായ ഭാര്യയോടു ചേർന്നും കുണ്ഡിനം എന്ന നഗരത്തിൽ സുഖിച്ചു വാണു.

ശ്ലോകം 8

ആശയം:സപ്ത സമുദ്രത്താൽ ചുറ്റപ്പെട്ട ഭൂമിയെ മുഴുവൻ സംരക്ഷിക്കുന്നവനും ചക്രവർത്തിത്വമാകുന്ന ഐശ്വര്യത്തെ നിരന്തരം നിറച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നവനും രാജശ്രേഷ്ടനുമായ ഭീമമഹാരാജാവ് അനപത്യതാദു:ഖം മൂലം വിഷമിച്ചു.രാജാവിനു മക്കളില്ലാതെ പോയത് ആശ്ചര്യജനകവും അനുകമ്പാർദ്രവുമാണെന്ന് വ്യക്തമാക്കുന്നു.

ശ്ലോകം 9

ആശയം:അനന്തരം സന്താനമില്ലാത്തവനും പുത്രനുണ്ടാകണമെന്ന് ആഗ്രഹിച്ചവനുമായ ഭീമരാജാവ് ദമന മഹർഷിയെ പൂജിക്കുകയുണ്ടായി.മഹർഷിയുടെ വലിയ കാരുണ്യത്താൽ ലോകസുന്ദരിമാർക്ക് അലങ്കാരമായിത്തീർന്ന ദമയന്തി എന്ന പുത്രിയും ദമൻ,ദാന്തൻ, ദമനൻ എന്നീ പുത്രന്മാരും ഭീമന് ഉണ്ടായി.

ശ്ലോകം 10

ആശയം:അകാരണമായി പൊട്ടിപ്പുറപ്പെടുന്ന ചെറുപുഞ്ചിരിയുടെ മാധുര്യംകൊണ്ട് മനോഹരങ്ങളായ സന്താനഹ്ങലുടെ മുഖങ്ങളെ എന്നും കണ്ടിട്ട്, ഇന്ദ്രതുല്യനും പാപരഹിതനുമായ ഭീമരാജാവ് ഹർഷം എന്നു പേരുള്ളതും മറുകരയില്ലാത്തതുമായ സമുദ്രത്തിൽ മുഴുകി ദിവസങ്ങൾ ആനന്ദകരമായി കഴിച്ചുകൂട്ടി.

ചന്ദ്രോത്സവം

എ.ഡി.1500 നടുത്ത് എഴുതപ്പെട്ട മനോഹരമായ മണിപ്രവാളകാവ്യമാണ് ചന്ദ്രോത്സവം. നമ്പൂതിരി ജന്മിമാരുടെ ഭോഗലാലസതയും അനിയന്ത്രിതമായ ജീവിതരീതിയുമാണ് ഈ കൃതിയിൽ നിഴലിക്കുന്നത്. ഇതിന്റെ കർത്താവ് അതിസരസനായ ഒരു നമ്പൂതിരി ആയിരിക്കാമെന്നാണ് അഭ്യൂഹം.ചന്ദ്രോത്സവത്തിലെ ശൃംഗാരപ്രതിപാദനം അതിരുകടന്നു പോയിട്ടുണ്ടെന്നതിൽ തർക്കമില്ല.*യൂനാം വിലോചനപുടം വപുഷാ മദിച്ചാമോദി* പ്പിക്കാൻ കഴിവുള്ളൊരു മകൾ പിറന്നാൽ വാത്സ്യായനം മുഴുവൻ നിത്യവും അവളെക്കൊണ്ട് ആടിച്ചുകൊള്ളാമെന്ന് ഭക്തോത്തംസയായ മാതാവു നേരുന്നതും മറ്റുമാണ് കാവ്യത്തിന്റെ തുടക്കത്തിലുള്ളത്. അങ്ങനെ ജനിക്കുന്ന മകളാണ് ചന്ദ്രോത്സവനായികയായ മേദിനീവെണ്ണിലാവ്.വളരെ ഉദാരശീല

യായി ആ സുന്ദരി വളർന്നു. യൗവനോദയമായതോടെ കാമികളായ രാജാക്കന്മാരും ബ്രാഹ്മണരും മറ്റും അവളുടെ വീട്ടിൽ പാടുകിടക്കാൻ തുടങ്ങി. ആ വേശ്യാരത്നം ആകുംപോലെ എല്ലാവരേയും പ്രീണിപ്പിച്ചു.

ചിറ്റിലപ്പള്ളിയിലുള്ള ഈ ദേവദാസി ചന്ദ്രോത്സവം ആഘോഷിക്കുന്നതാണ് കാവ്യത്തിലെ മുഖ്യ പ്രതിപാദ്യം.കണ്ഠൻ കോതയെന്ന രാജാവായിരുന്നു അതിന്റെ മുഖ്യ രക്ഷാധികാരി. പ്രസിദ്ധവേശ്യകളെല്ലാം മഹാകവികളെ ചുറ്റുംനിർത്തി അവരെക്കൊണ്ടു ജയവിരുതു വിളിപ്പിച്ചും കൊണ്ട് വിലപ്പെട്ട കാഴ്ചവസ്തുക്കളുമായി ചന്ദ്രോത്സവത്തിൽ പങ്കെടുക്കാൻ എത്തിച്ചേർന്നു.

ജന്മിത്വത്തിന്റെ ആധിപത്യം മൂലം കേരളസമൂഹം സാന്മാർഗ്ഗികമായി അങ്ങേയറ്റം അധപ്പതിച്ചിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന കൃതിയാണിത്. പുനം,ശങ്കരൻ, രാഘവൻ തുടങ്ങിയ പണ്ഡിതകവികളും മറ്റും വേശ്യാഗൃഹങ്ങളിൽത്തന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടിയിരുന്നു.13 ാം ശതകം മുതൽ വേശ്യാപ്രാപ്തിയെ മോക്ഷഹേതുകമായിപ്പോലും ഗണിക്കാൻ തുടങ്ങി.

വിശദപഠനം:

ചന്ദ്രോത്സവം 5-ാം ഭാഗം ആദ്യ 15 ശ്ലോകം

1 അഥവലമഥനാശാമാറിലാമ്മാറുമെല്ലെ-
ന്നരുണകിരണമെന്നും കുങ്കുമംകൊണ്ടണിഞ്ഞാൾ
തരുണിമണി, തദാനിം പൂർണ്ണചന്ദ്രോത്സവാർത്ഥ-
ന്തെളിവൊടു മുളയിട്ടൂ മേദനീചന്ദ്രികായാ:

ആകാശചാരിയായ ഒരു ഗന്ധർവ്വൻ ഭൂമിയിൽ നടക്കുന്ന ചന്ദ്രോത്സവാഘോഷം കണ്ടിട്ട് മടങ്ങിയെത്തി തന്റെ പ്രിയതമയെ വർണിച്ചുകേൾപ്പിക്കുന്ന മട്ടിലാണ് കാവ്യത്തിന്റെ രചന. അതുകൊണ്ടാണ് തരുണീമണി എന്ന് സംബോധന ചെയ്തിരിക്കുന്നത്.

പൂർവ്വദിക്ക് മാറിലാകെ സൂര്യകിരണങ്ങളാകുന്ന കുങ്കുമം വാരിപ്പൂശിയ നേരത്ത് മേദിനീചന്ദ്രികയുടെ ചന്ദ്രോത്സവാഘോഷത്തിന് മുളയിടൽ എന്ന ചടങ്ങോടെ തുടക്കം കുറിച്ചു. സൂര്യകിരണങ്ങളെ സിന്ദൂരമായി രൂപണം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഉദയസൂര്യന്റെ പ്രകാശം കിഴക്കുദിക്കിൽ വ്യാപിച്ചിരിക്കുനന്നതിനെ പൂർവ്വദിക്കാകുന്ന സുന്ദരി മാറിടത്തിൽ കുങ്കുമലേപം അണിഞ്ഞതായി ഉൽപ്രേക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു.മേദനീചന്ദ്രികായാ: എന്നിങ്ങനെ സംസ്കൃതശബ്ദങ്ങൾ വിഭക്ത്യന്തങ്ങളായിത്തന്നെ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു.

2 ദിശിദിശി പനപോലെ ബാലനീലക്കരിമ്പിൻ
കൊടിത്ധടിതി നിവർന്നൂ വാദ്യഘോഷങ്കലർന്നൂ
തെളിവിനൊടു വിളങ്ങീടുന്ന വെള്ളിക്കൊടിക്കൂ-
റകളമരവധൂനാമ്മെയ്തലോടിത്തുടങ്ങീ

പനപോലെ വളർന്ന നീലക്കരിമ്പുകൾ കൊടിക്കുറകൾ വിടർത്തിക്കൊണ്ടു ദിക്കുകളിലെങ്ങും വിടർന്നു നിന്നു.വാദ്യഘോഷങ്ങൾ എങ്ങും കേൾക്കായി. തിളക്കമുള്ള വെളുത്ത കൊടിക്കൂറകൾ അംബരവാസികളായ ദേവസ്ത്രീകളുടെ ഉടൽ തഴുകുമാറ് ഉയർന്നു പറന്നു.

3 അവരവരനുവേലഞ്ചെന്നു ചന്ദ്രോത്സവക്കൈ-
നിലകളിലിളകൊണ്ടു കണ്ടുകൊൾവാനശേഷം
മുഴുമതിമുഖി, മമ്മാ! മേദിനീവെണ്ണിലാവും
പകലിരവു കൊടുത്താൾ വേണ്ടുമർത്ഥം ജനാനാം

ചന്ദ്രോത്സവത്തിനുവേണ്ടി പുതുതായി നിർമിച്ച കൈനിലകളിൽ ഇരുവശവും തിങ്ങിനിറഞ്ഞു സഞ്ചരിച്ച കാഴ്ചക്കാർ ഉത്സവം കാണാനായി ഇരുന്നു വിശ്രമിച്ചു. മേദിനീവെണ്ണിലാവകട്ടെ ജനങ്ങൾക്കു വേണ്ടുന്ന അർത്ഥങ്ങളെല്ലാം നിർല്ലോപമായി രാപകൽ കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.

4 സരസിജമുഖി! ചുറ്റും കുറ്റി നാട്ടിത്തുടങ്ങീ
ചെറുപിര പണിചെയ് വാൻ ദൂരതോഭ്യാഗമാനാം
വിബുധപുര പുരന്ധ്രീഭൂഷണാഭാപിശംഗീ-
കൃതമഭവദശേഷം വായുമാർഗ്ഗം തദാനീം

അല്ലയോ സുന്ദരീ, ദൂരെനിന്ന് എത്തിയവർക്ക് ചെറിയ വീടുകൾ പണിയുന്നതിനുവേണ്ടി കാലുകൾ നാട്ടിത്തുടങ്ങി.അപ്പോഴേക്ക് ആകാശവീഥിമുഴുവൻ സ്വർഗ്ഗലോകസുന്ദരിമാരുടെ ആഭരണങ്ങളുടെ ശോഭകൊണ്ട് സുവർണവർണം വ്യാപിച്ചു.

5 തദനു കൊടിവലംലെവച്ചീടുവാനൂഢരാഗം
മടുമൊഴികളകാണ്ഡേ ചെന്നു തൂനീരുമാടി

യുവജനമുതുകെന്നും പൊന്മണിത്തണ്ടുമേറി-
ത്തെളിവിനൊടു തദാനീം വന്നുമേവിത്തുടങ്ങി

കൊടിയെ വലംവയ്ക്കുക എന്നത് ചന്ദ്രോത്സവച്ചടങ്ങുകളിൽ ഒന്നായിരുന്നിരിക്കണം.അതിനായി പ്രത്യേകം തൂനീരാട്ടു കഴിഞ്ഞ് സുന്ദരിമാർ യുവജനങ്ങളുടെ മുതുകാകുന്ന പല്ലക്കിലേറി വന്നെത്തിത്തുടങ്ങി.

6 ജഗതി പുടപുഴങ്ങീ തത്ര വാദിത്രഘോഷം
വെടി പുനരിടിപോലെ വായുമാർഗ്ഗേ മുഴങ്ങീ
ദിശിദിശി പൊടിപൊങ്ങീ ഭാനുബിംബം മയങ്ങീ
വടിവിനൊടു കുലുങ്ങീ ലോകമിന്ദൂത്സവാദൗ

വാദിത്രഘോഷം - വാദ്യഘോഷം

7 സകലസരിദധീശേ ചന്ദ്രബിംബങ്ങൾ പോലേ
രജസി വദനമാലാ ബാലികാനാം വിളങ്ങീ
തരുണർ പലരുമൊന്നായ്മന്ദമിന്ദൂത്സവങ്ക-
ണ്ടഴകൊടു പെരുമാറീ കേളികൗതൂഹലേന

സകലസരിദധീശേ - സമസ്ത സമുദ്രങ്ങളിലും, വദനമാലാ - മുഖനിര

8 പൊടിപടലമടങ്ങുന്നേരമാശാകദംബം
കുടതഴമയമെന്നേ തോന്നുമാകാശഭാജാം
ഉലകഖിലമൊരോരോ സൗരഭാസാരപൂർണ്ണം
ക്ഷണമജനി പരാനന്ദാംബുനാഥായമാനം

ആകാശഭാജാം - ആകാശത്തിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നവർക്ക്, സൗരഭാസാരപൂർണ്ണം - സൗരഭ്യമഴനിറഞ്ഞത്, പരാനന്ദാംബുനാഥായമാനം - ആനന്ദസാഗരം പോലുള്ളത്, അജനി- ഭവിച്ചു (പൊടി അടങ്ങിയാൽ കുടയും തഴയും നിറഞ്ഞതായി മാത്രം ഉള്ളതായി തോന്നും)

9 ഇടയിലിടയിൽ വെള്ളിക്കാഹളം കൊമ്പുചിഹ്നം
തുടി പടഹമിടയ്ക്കാ മദ്ദളം ബദ്ധതാളം
വിരുതു കുഴൽ വിശേഷം വാദകാനാം പ്രയോഗം
പലവയുമുളവായീ ഹന്ത ചന്ദ്രോത്സവാദൗ

തുടി -പടഹം - ഇടയ്ക്കാ -മദ്ദളം - വിരുത് -കുഴൽ=ഓരോ വാദ്യവിശേഷങ്ങൾ

10 പുരികുഴലിലിറങ്ങിത്തങ്ങളിൽ തിങ്ങിവിങ്ങും
കുളുർമുലയിൽ വിരുന്നുണ്ടേണശാബേക്ഷണാനാം
ദിശിദിശി പെരുമാറീ മേദിനീവെണ്ണിലാവിൻ-
മുഖപരിമളവാഹീ സന്തതം ഗന്ധവാഹ:

ഏണശാബേക്ഷണാനാം - ഇളമാൻ കണ്ണിമാരുടെ, മുഖപരിമളവാഹീ - മുഖസൗരഭ്യത്തെ വഹിക്കുന്ന, ഗന്ധവാഹ: - വായു

11 ദിവസവിധികളെല്ലാമാശു കൃത്വാ നിരസ്താ-
മയമരുവയരിന്ദോരുത്സവായോൽ സുകിന്യ:
പുനരപി തറയേറിപ്പോന്നുവന്നംഗഭംഗ്യാ
ജയവിരുതു വിളിപ്പിച്ചന്വിതാനല്ക്കവീന്ദ്രൈ:

നിരസ്താമയം - ദു:ഖമില്ലാതെ, അരുവയർ - സുന്ദരിമാർ, ഉൽസുകിന്യ - ചന്ദ്രോത്സവത്തിനായി ഉത്സാഹമുള്ളവർ, അന്വിതാ - കൂടിയവർ

12 അമൃതകരസപര്യാരംഭകോലാഹലങ്ക-
ണ്ടഖിലമസഹമാനോ ഭാനുമാലീ തദാനീം
അരുണരുചിരശങ്കം പോയ്മറഞ്ഞു:- പരശ്രീ
മനസി ബത പൊരുന്നാമാനിനാമ്മീനനേത്ര

അമൃതകരസപര്യാരംഭകോലാഹലം -ചന്ദ്രപൂജാരംഭത്തിലുള്ള കോലാഹലം, ഭാനുമാലീ - സൂര്യൻ, അരുണരുചി - ചുവപ്പുകാന്തിയുള്ളവനായിട്ട് , പരശ്രീ - അന്യരുടെ ഐശ്വര്യം, പൊരുന്നാ - ഇണങ്ങുകയില്ല.

13 ഗതവതിദിനനാഥേ തമ്പി! ശ്യാതക്രതവ്യാ-

ന്ദിശി ഹിമകരബിംബം കംബുഗൗരം വിളങ്ങീ
നിജതനയസപര്യാം കൗതുകം പൂണ്ടു നോക്കും
കലശജലധികാന്താശ്രീമുഖാംഭോജരമ്യം

ദിനനാഥേ ഗതവതി – സൂര്യാസ്തമയത്തിൽ, ശ്യാതക്രതവ്യാം ദിശി – കിഴക്കേദിക്കിൽ, കംബു ഗൗരം – ശംഖം പോലെ വെളുത്തതായിട്ട്, നിജതനയ......ഭോജരമ്യം – തന്റെ പുത്രന്റെ (ചന്ദ്രന്റെ)പൂജയെ കൗതുകത്തോടെ നോക്കുന്ന പാലാഴിയുടെ കാന്തയുടെ ശ്രീമത്തായ മുഖകമലം പോലെ രമ്യമായിട്ട് (ലക്ഷ്മീമുഖതുല്യം രമ്യമായിട്ട്)

14 ശശിമണിമയബിംബേ ഹന്ത പൈന്തേനുമാടി–
പ്പരിചിനൊടഭിഷേകഞ്ചെയ്തു നീഹാരതോയൈഃ
കുരവകമലർ ചാർത്തിപ്പഞ്ചതാരപ്പെരുമ്പാ–
യസമതിനു നിവേദ്യം കല്പിതം കംബുകണ്ഠ്യാ

ശശിമണിമയബിംബേ – ചന്ദ്രകാന്തക്കല്ലു കൊണ്ടുള്ള ബിംബത്തിൽ, നീഹാരതോയൈഃ – പനിനീരുകൊണ്ട്, കുരവകമലർ – മന്ദാരപുഷ്പം, കംബുകണ്ഠ്യാ–സുന്ദരിയാൽ,കല്പിതം –നിവേദിക്കപ്പെട്ടതായി.

15 മധുരകവികളെല്ലാഞ്ചെന്നു പൂജാവസാനേ
മണമിളകിനഭാസാപദ്യബന്ധൈരനേകൈഃ
അമൃതകിരണമസ്തൗഷുർമ്മനോഹാരിഗീത–
ദ്ധ്വനിഭിരപി തദാനീം വൈണികാ വേണുവാണി.

....അസ്തൗഷു – സ്തുതിച്ചു.

ആട്ടക്കഥാസാഹിത്യം

മലയാളത്തിലെ പ്രമുഖമായ സാഹിത്യശാഖകളിലൊന്നാണ് ആട്ടക്കഥ. ഒരന്യാദൃശവ്യക്തിത്വമുണ്ട് ആട്ടക്കഥാസാഹിത്യത്തിന്. രൂപത്തിലും ഭാവത്തിലും അത് ലോകത്തിലെ ഒരു സാഹിത്യശാഖയോടും കടപ്പെട്ടുനില്ക്കുന്നില്ല. കഥകളി എന്ന ദൃശ്യകലയ്ക്കുവേണ്ടിയാണ് ആട്ടക്കഥകൾ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതെന്നതിനാൽ ആട്ടക്കഥാസാഹിത്യത്തെപ്പറ്റിയുള്ള വിചിന്തനം കഥകളിയുടെ വികാസപരിണാമങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെട്ടുനില്ക്കുന്നു. നാട്യ നൃത്യ ഗീത വാദ്യാദികളുടെ ചേർച്ചയാൽ അവാച്യമായ അനുഭൂതി ആസ്വാദകർക്ക് പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന അഭിനയകലയാണ് കഥകളി. കഥകളി എന്ന കലാരൂപത്തിന്റെ ഉദ്ഭവത്തെപ്പറ്റി പല കഥകളും നിലവിലുണ്ട്. എന്നാൽ ഇവയെല്ലാം പൂർണമായി വിശ്വാസത്തിലെടുക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. കേരളത്തിൽ നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന പല പ്രാചീനകലാരൂപങ്ങളും കഥകളിയുടെ ഉത്പത്തിക്ക് മാർഗ്ഗദർശനം നൽകുവാൻ പര്യാപ്തമായവയായിരുന്നു. കൃഷ്ണനാട്ടം, കൂടിയാട്ടം, ചാക്യാർകൂത്ത്, അഷ്ടപദിയാട്ടം മുതലായ കലകൾക്ക് പുറമെ തിറയാട്ടം, പടയണി, കണിതുള്ളൽ, തീയാട്ട് മുതലായ നാടൻ കലകളും കഥകളിയുടെ അവതാരത്തിന് കാരണമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. കഥകളി എന്ന കലാരൂപവും ആട്ടക്കഥാസാഹിത്യവും വളരെയധികം പരിണാമങ്ങൾക്ക് വിധേയമായിട്ടുണ്ട്. വിഷയസ്വീകരണത്തിൽ പുരോഗമനപരവും വിപ്ലവകരവുമായ മാറ്റങ്ങൾ വന്നിരിക്കുന്നു. വ്യത്യസ്തസാമൂഹിക സന്ദർഭങ്ങളുടെ സമ്മർദ്ദത്താൽ കഥാകഥനവും വളരെയേറെ മാറിയിരിക്കുന്നു. കഥകളി എന്ന കലാരൂപം അതിന്റെ സവിശേഷമായ പ്രത്യയശാസ്ത്ര/സൗന്ദര്യശാസ്ത്ര പരിസരത്തിനുള്ളിൽ നിന്നുകൊണ്ടാണ് ഈ മാറ്റങ്ങൾ പ്രായോഗികമാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്.

കഥകളി

കഥകളി ഒരു ദൃശ്യകലയാണ്. നൃത്തം, നൃത്യം, നാട്യം എന്നിവ ഇതിലടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. താളലയാശ്രിതമാണ് നൃത്തം. പദാർഥാഭിനയമാണ് നൃത്യം. വാക്യാർഥാഭിനയമാണ് നാട്യം. രസം കഥകളിയിൽ പ്രധാനമാണ്. രസങ്ങളെ അവലംബിച്ചുള്ള അഭിനയപ്രകടനവും പശ്ചാത്തലത്തിൽ ഭാഗവതരുടെ ഗാനാലാപനവും കഥകളിയിൽ അത്യന്താപേക്ഷിതമാകയാൽ നാട്യാംശം ഇതിൽ വേണ്ടുവോളമടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ നാട്യം, നൃത്തം, നൃത്യം എന്നീ ത്രിവിധദൃശ്യപ്രസ്ഥാനങ്ങൾ സമ്മേളിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു സമ്പൂർണ്ണ ദൃശ്യകലാവിശേഷമായി 'കഥകളി'യെ വിശേഷിപ്പിച്ചുവരുന്നു.

കഥകളി – ഉദ്ഭവം

കൃഷ്ണനാട്ടം – രാമനാട്ടം – കഥകളി. ഈ ക്രമമാണ് കഥകളിയുടെ ഉദ്ഭവവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് പറഞ്ഞുവരുന്നത്. കഥകളിയുടെ പൂർവ്വരൂപങ്ങളായി കൃഷ്ണനാട്ടവും രാമനാട്ടവും കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു. ആര്യാധിനിവേശത്തിനു ശേഷം കൂത്തും കൂടിയാട്ടവും കേരളകലാവേദിയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു തുടങ്ങി. പുരാണ കഥകൾ മാത്രം ഇതിവൃത്തമായി സ്വീകരിക്കുന്നുവെന്ന പ്രത്യേകത കൂത്തിനും കൂടിയാട്ടത്തിനുമുണ്ട്. കഥകളിയും ഈ മാർഗമാണ് സമീപകാലംവരെ പിന്തുടർന്നിരുന്നത്. അതുകൊണ്ടാവണം അഭിനയം , മുദ്ര, വേഷം, നൃത്തം എന്നിവകൊണ്ട് പരിഷ്കരിച്ച കൂടിയാട്ടമെന്ന് ചിലരെങ്കിലും കഥകളിയെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്.

കൂത്തിനെ ജനകീയമാക്കുകയെന്ന ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ ചാക്യാന്മാർ ജയദേവരുടെ ഗീതഗോവിന്ദം സ്വീകരിക്കുകയുണ്ടായി. ഏതാനും ശതാബ്ദങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിട്ടാണെങ്കിലും (1653) ഗീതഗോവിന്ദത്തിന്റെ ഒരു വികസിതരൂപം എന്നു പറയാവുന്ന 'കൃഷ്ണഗീത' എന്ന ഗ്രന്ഥം കോഴിക്കോട് മാനവേദൻ തമ്പുരാൻ രചിക്കുകയുണ്ടായി. ഇതിന്റെ രംഗാവതരണം കൃഷ്ണനാട്ടം എന്നറിയപ്പെട്ടു. കൃഷ്ണനാട്ടവും കഥകളിയും തമ്മിൽ സാഹിത്യരൂപത്തിലും അഭിനയത്തിലും വളരെ സാദൃശ്യമുണ്ട്.

കൃഷ്ണനാട്ടത്തിന്റെ ആവിർഭാവത്തോട് ഏറ്റവും അടുത്തുതന്നെ മദ്ധ്യതിരുവിതാംകൂറിൽ ഉദയം ചെയ്ത നാട്യപ്രസ്ഥാനമാണ് കേരളീയരുടെ കലാവിഷയകമായ പ്രാഗത്ഭ്യത്തിന്റെ സുപ്രശസ്തമായ ചുവടായി പരിഗണിക്കപ്പെടേണ്ടത്. രാമായണത്തെ എട്ടായി വിഭജിച്ച് കഥകൾ നിർമ്മിച്ച് കൊട്ടാരക്കരത്തമ്പുരാൻ രംഗപ്രയോഗം നിർവ്വഹിച്ച രാമാനാട്ടമാണ് ഈ പ്രസ്ഥാനം. ഈ രാമനാട്ടത്തിന് കാലോചിതമായി പരിഷ്കാരങ്ങൾ വന്നുചേർന്നപ്പോൾ അത് 'കഥകളി' എന്ന കലാരൂപമായി പരിണമിച്ചു.

ആട്ടക്കഥാസാഹിത്യം

കഥകളി എന്ന അഭിനയകലയ്ക്കുവേണ്ടി ഉണ്ടായതാണ് മലയാളഭാഷയുടെ സ്വായത്തസാഹിത്യശാഖകളിൽ പ്രമുഖമായ ആട്ടക്കഥാപ്രസ്ഥാനം. ശൃംഗാര വീര കരുണാദികളായ രസങ്ങളെ രംഗത്ത് അവതരിപ്പിച്ച് ഫലിപ്പിക്കുന്നതിന് സഹായകമായ ശ്ലോകങ്ങളും പദങ്ങളുമാണ് ആട്ടക്കഥാസാഹിത്യം. രാമനാട്ടമാണ് ഒന്നാമതായുണ്ടായ ആട്ടക്കഥയെന്നത് മിക്കവരും അംഗീകരിക്കുന്നുണ്ട്. കൊട്ടാരക്കരത്തമ്പുരാനെ ആദ്യത്തെ ആട്ടക്കഥാകാരനായും കണക്കാക്കുന്നു. എന്നാൽ ഡി. പദ്മനാഭനുണ്ണിയെപ്പോലുള്ള ചിലരെങ്കിലും ആട്ടക്കഥാസാഹിത്യത്തിന്റെ പിതൃസ്ഥാനം നൽകുന്നത് കോട്ടയത്തു തമ്പുരാനാണ്. രാമനാട്ടം കഥകൾക്ക് കോട്ടയം കഥകളുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ സാഹിത്യപരമായി ന്യൂനതകൾ കാണുന്നുവെന്നതാണ് ഈ അഭിപ്രായവ്യത്യാസത്തിന് നിദാനം. സാഹിത്യമൂല്യം കുറവാണെങ്കിലും കാലപ്പഴക്കവും കഥകളിയുടെ ഉദ്ഭവവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഐതിഹ്യവും പരിഗണിച്ച് ആട്ടക്കഥയുടെ ആദ്യമാതൃകയായി രാമനാട്ടം കഥകളെയും ഉപജ്ഞാതാവായി കൊട്ടാരക്കരത്തമ്പുരാനെയും കരുതുകയാവും യുക്തം.

രാമായണത്തെ മുൻനിർത്തി പുത്രകാമേഷ്ടി, സീതാസ്വയംവരം, വിച്ഛിന്നാഭിഷേകം, ഖരവധം, ബാലിവധം, തോരണയുദ്ധം, സേതുബന്ധനം, യുദ്ധം എന്നിങ്ങനെ എട്ടുകഥകളാണ് കൊട്ടാരക്കരത്തമ്പുരാൻ നിർമ്മിച്ചത്. തമ്പുരാന്റെ കൃതികൾ ഏറ്റവും മികച്ചവയെന്ന് പറഞ്ഞുകൂടെങ്കിലും ചില ഭാഗങ്ങളിലെല്ലാം മലയാളത്തിന്റെ മാധുര്യം നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്നു. സീതാസ്വയംവരം, ബാലിവധം, തോരണയുദ്ധം എന്നീ കഥകൾ ഇന്നും കഥകളിരംഗത്ത് പ്രചാരമുള്ളവയാണ്.

ആട്ടക്കഥാസാഹിത്യത്തിന്റെ ഉപജ്ഞാതാവായി കൊട്ടാരക്കരത്തമ്പുരാനെ കരുതുന്നുവെങ്കിലും ആട്ടക്കഥയ്ക്ക് യഥാർത്ഥമായ ഒരു സാഹിത്യമുണ്ടായത് കോട്ടയത്തുതമ്പുരാന്റെ കാലത്താണ്. ആട്ടക്കഥാസാഹിത്യചരിത്രം പരിശോധിച്ചാൽ രാമനാട്ടം ഭക്തിരസപ്രദാനമായിരുന്നു എന്നു കാണാം. വീര ശൃംഗാരാദികളായ ഇതര രസങ്ങൾക്ക് ആട്ടക്കഥയിൽ സ്ഥാനം ലഭിക്കുന്നത് കോട്ടയംകഥകളിലൂടെയാണ്. രാമനാട്ടം എന്ന പേര് മറയുകയും 'കഥകളി' എന്ന് ഈ കലാരൂപം അറിയപ്പെടാൻ തുടങ്ങുകയും ചെയ്തത്, മഹാഭാരതം ആരണ്യപർവ്വത്തെ അടിസ്ഥാനമാക്കി കോട്ടയത്തുതമ്പുരാൻ രചിച്ച നാല് ആട്ടക്കഥകൾ രംഗത്തെത്തിയതോടെയാണ്. ബകവധം, കിർമ്മീരവധം, കല്യാണസൗഗന്ധികം, നിവാതകവചകാലകേയവധം എന്നിവയാണ് കോട്ടയത്തുതമ്പുരാൻ നിർമ്മിച്ച നാല് ആട്ടക്കഥകൾ. സാഹിത്യമഹിമകൊണ്ടും രംഗാവതരണക്ഷമതകൊണ്ടും പ്രസ്തുതകൃതികൾ ഒന്നാംകിടയിൽത്തന്നെ പ്രശോഭിക്കുന്നു. ആലങ്കാരികന്മാരുടെ മതമനുസരിച്ച് കാവ്യത്തിനു വേണ്ടതായ ഗുണങ്ങൾ എല്ലാംതന്നെ ഈ കഥകളിൽ നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്നു. അർഥാലങ്കാരങ്ങളേക്കാൾ ശബ്ദാലങ്കാരങ്ങൾക്കാണ് തമ്പുരാൻ പ്രാധാന്യം നൽകിയിരിക്കുന്നത്. ആട്ടക്കഥകളിൽ ആദ്യമായി ഒരു ദണ്ഡകം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത് തമ്പുരാനെഴുതിയ 'നിവാതകവചകാലകേയവധ'ത്തിലാണ്. ഓജസ് ഓളം വെട്ടുന്ന ഭാഷാശൈലി ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളുടെ സൗന്ദര്യത്തെ പ്രവൃദ്ധമാക്കുന്നു. ആട്ടക്കഥകളിലെ ശ്ലോകങ്ങൾ സംസ്കൃതത്തിൽ ആയിരിക്കണമെന്ന് ഒരു വഴക്കം ഉണ്ടാക്കി

യതും ഇദ്ദേഹമാണ്. കഥാപാത്രസൃഷ്ടിയിലും നാടകീയമായ അവതരണത്തിലും കോട്ടയത്തുതമ്പുരാൻ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചു. അതൊരു നല്ല തുടക്കമായിരുന്നു. പിൽക്കാലത്തെ ആട്ടക്കഥാകാരന്മാർക്ക് ഏറ്റവുമധികം മാതൃകയായത് കോട്ടയം കഥകളാണ്.

കോട്ടയത്തുതമ്പുരാന്റെ ആട്ടക്കഥകളെ കണക്കിലധികം അനുകരിച്ച ഒരു കവിയാണ് കാർത്തിക തിരുനാൾ രാമവർമ്മ. രാജസൂയം, നരകാസുരവധം, സുഭദ്രാഹരണം, കല്യാണസൗഗന്ധികം, ബകവധം, ഗന്ധർവ്വവിജയം, പാഞ്ചാലീസ്വയംവരം എന്നിങ്ങനെ ഏഴോളം കൃതികൾ ഇദ്ദേഹത്തിന്റേതായുണ്ട്. സാഹിത്യപരമായി ഉയർന്നനിലവാരമുള്ളവയായിരുന്നില്ല ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ രചനകൾ. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ നരകാസുരവധം ആട്ടക്കഥയ്ക്കു മാത്രമേ അരങ്ങത്ത് പ്രചരിക്കുവാൻ ഭാഗ്യം ലഭിച്ചുള്ളൂ. ആട്ടക്കഥകൾ രചിച്ചു എന്നതു മാത്രമല്ല ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ മേന്മ. കൊട്ടാരം വകയായി കളിയോഗം രൂപീകരിച്ച് കഥകളിയരങ്ങിനെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുവാനും ഇദ്ദേഹം ശ്രദ്ധിച്ചു.

കാർത്തികതിരുനാളിന്റെ ഭാഗിനേയനായിരുന്ന അശ്വതിതിരുനാൾ നാല് ആട്ടക്കഥകൾ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. പൂതനമോക്ഷം, രുഗ്മിണീസ്വയംവരം, അംബരീക്ഷചരിതം, പൗണ്ഡ്രകവധം എന്നിവയാണവ. കോട്ടയം കൃതികളെ അതിശയിക്കുന്ന മഹാത്മ്യം അശ്വതിതിരുനാളിന്റെ കൃതികൾക്കുള്ളതായി മഹാകവി ഉള്ളൂർ അഭിപ്രാപ്പെടുന്നുണ്ട്. പാടിരസിക്കാൻ പാട്ടുകാർക്കും അഭിനയിച്ചുഫലിപ്പിക്കാൻ നടന്മാർക്കും കേട്ടും കണ്ടും ചിന്തിച്ചും ആസ്വദിക്കാൻ പ്രേക്ഷകർക്കും വകനല്കുന്ന സാഹിത്യമാണ് അദ്ദേഹം സൃഷ്ടിച്ചത്. കരുതിക്കൂട്ടി തിരഞ്ഞെടുത്ത സുന്ദരശബ്ദങ്ങളെ പാലും പഞ്ചസാരയുമെന്നപോലെ ഇണക്കിച്ചേർത്ത് രമണീയാർഥങ്ങളുടെ ലോകത്തിലേക്ക് അനുവാചകരെ ആനയിക്കുവാൻ കെല്പുണ്ടായിരുന്ന ഒരു വിദഗ്ധ ശബ്ദശില്പിയും ഉന്നതകലാകാരനുമായിരുന്ന അശ്വതി തിരുന്നാളെന്ന് എൻ.കൃഷ്ണപിള്ള ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു.

ആട്ടക്കഥകളുടെ കൂട്ടത്തിലെ ഒറ്റയാനാണ് ഉണ്ണായിവാരിയരുടെ നളചരിതം ആട്ടക്കഥ. ഭാഷാരീതി, കഥാപാത്രസൃഷ്ടി, നാടകീയത, രസസന്നിവേശം, സംഗീതം തുടങ്ങി ഒട്ടേറെ ഘടകങ്ങളിൽ മറ്റ് ആട്ടക്കഥകളിൽ നിന്നും നളചരിതം വ്യത്യാസപ്പെട്ടുനിൽക്കുന്നു. ആരേയും അനുകരിച്ചായിരുന്നില്ല ഉണ്ണായിവാര്യർ ആട്ടക്കഥ രചിച്ചത്. അദ്ദേഹത്തെ അനുകരിക്കാനും ആർക്കും സാധിച്ചിട്ടില്ല.ഇരയിമ്മൻതമ്പിയാണ് ശ്രദ്ധേയനായ മറ്റൊരു ആട്ടക്കഥാകാരൻ. കീചകവധം, ഉത്തരാസ്വയംവരം, ദക്ഷയാഗം, ഇങ്ങനെ മൂന്നു കഥകൾ ഇദ്ദേഹം നിർമ്മിച്ചു. സംഗീതത്തിന്റെ അംശത്തിൽ ഇരയിമ്മൻതമ്പി ചുരുക്കം ചില സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഉണ്ണായിവാര്യരെ അതിശയിക്കുന്നു. കോട്ടയം കഥകളുടെ കാഠിന്യമോ നളചരിതത്തിന്റെ വിചിത്രരീതിയോ ഇരയിമ്മൻതമ്പിയുടെ കൃതികളിൽ കാണുന്നില്ല. അർഥഗ്രഹണത്തിലുള്ള അനായാസത, പദപ്രയോഗത്തിലുള്ള സൂക്ഷ്മത, ലളിതഭാഷ, മൃദുവായ രചന എന്നിവ തമ്പിയുടെ കൃതികളുടെ പ്രത്യേകതകളാണ്. അഭിനയയോഗ്യതകൊണ്ട് കഥകളിലോകത്ത് ഒന്നാം തരമായി ഇവ പരിലസിക്കുന്നു.

വി.കൃഷ്ണൻ തമ്പിയുടെ 'താടകാവധമാണ്' ശ്രദ്ധേയമായ മറ്റൊരു ആട്ടക്കഥ. സംഗീതമാധുര്യത്താൽ നളചരിതത്തിന് സഹോദരസ്ഥാനീയമായി ഈ കൃതിയെ കരുതിപ്പോരുന്നു. തികച്ചും നാടകീയമായ ഒരു കലാശില്പത്തെ വിജയകരമായി അവതരിപ്പിക്കാൻ ഉണ്ണായിക്കുശേഷം കഴിഞ്ഞത് ഇദ്ദേഹത്തിനു മാത്രമാണ്. കഥാപാത്രങ്ങളുടെ മാനസികഭാവത്തിനാണ് ഇദ്ദഹം പ്രാധാന്യം നൽകിയിരിക്കുന്നത്.

അഞ്ഞൂറിലധികം ആട്ടക്കഥകൾ നമുക്കുണ്ട്. ആട്ടക്കഥകളുടെ ഈ പെരുപ്പത്തിൽ പലപ്പോഴും സൗന്ദര്യാംശവും സാഹിത്യഗുണവും അവതരണക്ഷമതയും ചേർന്നുവന്നവ വളരെ കുറവായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഇവയിൽ ബഹുഭൂരിപക്ഷവും പെട്ടെന്നുതന്നെ വിസ്മൃതിയിലായി. ഇവിടെ പരാമർശിച്ച ആട്ടക്കഥകൾക്കൊപ്പം പരിഗണിക്കേണ്ട ഏതാനും ചില കഥകൾക്കൂടിയുണ്ട്. കിളിമാനൂർ വിദ്വാൻകോയിത്തമ്പുരാന്റെ 'രാവണവിജയ' മാണ് അതിലൊന്ന്. ദുഷ്ടകഥാപാത്രമായി ഗണിക്കപ്പെട്ടുപോന്ന രാവണനെ നായകനാക്കി രചിച്ച ഗ്രന്ഥമാണിത്. സാഹിത്യപരമായി ഒന്നാംകിടയിലല്ലെങ്കിലും കഥകളിരംഗത്ത് ഒന്നാംകിടയിൽനിൽക്കുന്ന ധാരാളം കഥകളുണ്ട്. വയസ്കര ആര്യനാരായണൻ മൂസിന്റെ ദുര്യോധനവധമാണ് ഇതിൽ മുഖ്യമായത്. ദുര്യോധനവധം പോലെ അരങ്ങിൽ എത്തിയിട്ടുള്ള മറ്റൊരു കഥയില്ല. ഇട്ടിരാരിശ്ശമേനോന്റെ സന്താനഗോപാലം, കല്ലൂർനമ്പൂതിരിപ്പാടിന്റെ ബാലിവിജയം, മന്ദ്രേടത്തു നമ്പൂതിരിയുടെ സുഭദ്രാഹരണം എന്നിവയും അരങ്ങിലെ സാധ്യതകളുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് പ്രാധാന്യം നേടിയവയാണ്. ആടാൻ കൊള്ളാവുന്ന കഥകൾ എന്ന് പരാമർശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവ കഥയുടെയോ കവിയുടെയോ മഹത്വത്തിന് നിദാനമാവുന്നില്ല. മറിച്ച് കഥകളി എന്ന കലാരൂപത്തിന്റെയും നടന്റെ മികവിന്റെയും ഉദാഹരണമാണ്. അഥവാ 'ആട്ടക്കഥാസാഹിത്യത്തിന്' കനപ്പെട്ട സംഭാവന നൽകുവാൻ പര്യാപ്തമായിരുന്നില്ല ഇവ.

പരിഷ്കരണ ശ്രമങ്ങൾ

രാമനാട്ടം പ്രചരിച്ചു തുടങ്ങിയതോടെ പരിഷ്കരണ ശ്രമങ്ങളും ആരംഭിച്ചുവെന്നു പറയാം. ഇവ മുഖ്യമായും കഥകളിയരങ്ങുമായി ബന്ധപ്പെട്ടായിരുന്നു. അഭിനയം വേഷം, രംഗസജ്ജീകരണം തുടങ്ങിയ ഘടകങ്ങളെയാണ് മുഖ്യമായും ഇത് സ്പർശിച്ചത്. കല്ലടിക്കോടൻ, കപ്ളിങ്ങാടൻ എന്നീ നമ്പൂതിരിമാരും വെട്ടത്തുനാട്ടുരാജാവും ഏർപ്പെടുത്തിയ പരിഷ്കാരങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ കഥകളിക്ക് മൂന്ന് ഭിന്ന സമ്പ്രദായങ്ങൾതന്നെ രൂപപ്പെട്ടു. പിന്നീട് കഥകളിക്ക് വന്ന പരിഷ്കാരങ്ങളിൽ കോട്ടയത്തുതമ്പുരാനും മുഖ്യ പങ്കുവഹിച്ചു. അതിനുശേഷം അവതരണത്തിലും പാത്രസൃഷ്ടിയിലും സാഹിത്യമേഖലയിലും കാര്യമായ പരിഷ്കാരങ്ങളൊന്നും ഈ കലാരൂപത്തിന് കുറേക്കാലത്തേക്ക് ഉണ്ടായില്ല. പിന്നീട് ഗണനീയമായ ചില ശ്രമങ്ങൾ നടന്നത് ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിലാണ്.

പട്ടിക്കാംതൊടി രാമുണ്ണിമേനോന്റെ ശിഷ്യന്മാരായ മൂന്ന് പ്രതിഭാധനന്മാരായിരുന്നു ഇതിനു മുൻകൈയെടുത്തത്. കീഴ്പ്പടം കുമാരൻ നായർ, കലാമണ്ഡലം രാമൻകുട്ടി, കലാമണ്ഡലം പത്മനാഭൻ നായർ എന്നിവരായിരുന്നു അവർ. പുതിയ കഥകളിഭാഷ സൃഷ്ടിച്ച ഇവർ കഥകളിയരങ്ങിനെ പരീക്ഷണങ്ങൾക്ക് വിധേയമാക്കി.

കീഴ്പ്പടം കുമാരൻനായർ :– തീയറ്റർ ഘടകങ്ങളെ കഥകളിയുടെ രംഗസാദ്ധ്യതകൾക്കായി പ്രയോജനപ്പെടുത്തി. വേദി, ഫ്രെയിം കോണുകൾ, വെളിച്ച വിന്യാസം തുടങ്ങി നാടകത്തിന്റെ സഫലതയുള്ള രംഗോപകരണങ്ങളെ കഥകളിക്ക് ഉപയോഗിച്ചു.

കലാമണ്ഡലം രാമൻകുട്ടി :– ദൃശ്യത്തിന്റെ യുക്തിയാണ് കഥാപാത്രകേന്ദ്രിതമായ യുക്തിഭദ്രതയേക്കാൾ പ്രധാനമെന്ന് ഇദ്ദേഹം തെളിയിച്ചു.

കലാമണ്ഡലം പത്മനാഭൻ നായർ :– കളരിപാഠങ്ങളുടെ സുശിക്ഷിതമായ ജ്ഞാനത്തിൽ നിന്ന് കത്തി, മിനുക്ക്, ഹംസം വേഷങ്ങൾക്ക് ദൃശ്യചാരുതയേകുന്ന ആട്ടങ്ങൾ ചിട്ടപ്പെടുത്തി.

ഇവരുടെ വിഭിന്നങ്ങളായ കലാദർശനങ്ങൾ കഥകളിയുടെ വളർച്ചയെ ത്വരിതപ്പെടുത്തി. അവതരണവുമായി ബന്ധപ്പെട്ടു നടന്ന ഈ പരിഷ്കരണങ്ങൾ ആട്ടക്കഥാസാഹിത്യത്തിന്റെ പരിഷ്കാരത്തിനും വഴിയൊരുക്കി. വിഷയസ്വീകരണത്തിൽ വന്ന വ്യതിചലനമായിരുന്നു ഇതിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനം.

ആട്ടക്കഥാസാഹിത്യം – ആധുനികഘട്ടം

ആധുനികകാലത്തും ആട്ടക്കഥകൾ ഉണ്ടാകുന്നുണ്ട്. ഇവയിൽ പ്രധാനം വി. മാധവൻനായരുടെ കർണ്ണശപഥമാണ്. രൂപശില്പത്തിൽ പഴയകഥകളിൽനിന്ന് ഇത് വ്യക്തമാണ്. കഥാപാത്രങ്ങളുടെ പ്രവേശത്തിനും കഥാസന്ദർഭം സൂചിപ്പിക്കുന്നതിനും സാധാരണ കൃതികളിൽ ശ്ലോകങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുമ്പോൾ കർണ്ണശപഥത്തിൽ ശ്ലോകങ്ങളേയില്ല. രഘുവിജയം, ഭീമബന്ധനം, ഗാന്ധിവിജയം, ഹിറ്റ്ലർവധം, കരുണ, എബ്രഹാമിന്റെ ബലി, ഡോക്ടർ ഫൗസ്റ്റ്, മഗ്ദലനമറിയം തുടങ്ങി ധാരാളം ആട്ടക്കഥകൾ അടുത്തകാലത്തുണ്ടായി. ഇവയിൽ ചിലതെല്ലാം ചരിത്രപരവും സാമൂഹികവും ആയ ഇതിവൃത്തം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. നവീനകഥൾ ആട്ടക്കഥാരൂപത്തിൽ എഴുതുന്നതുകൊണ്ട് വലിയ പ്രയോജനമില്ലെന്ന അഭിപ്രായവും ഇപ്പോൾ ഉയർന്നു വരുന്നു. പഴയ കഥകൾ പോലെ രംഗത്ത് ഇത്തരം കഥകൾ വിജയിക്കുന്നില്ലെന്നതാണ് ഇത്തരമൊരു അഭിപ്രായം ഉടലെടുക്കാൻ കാരണം.

കഥകളിയുടെ രൂപം ക്ലാസിക്കാണ്, അമാനുഷമാണ്. ഇത് അത്ഭുതപരിവേഷമുള്ള ഒരു കലാരൂപമാണ്. സമകാലിക സംഭവങ്ങൾ വിഷയമാക്കി ആട്ടക്കഥകൾ രചിക്കുമ്പോൾ രചയിതാക്കൾ ഈ വ്സ്തുത കൂടി ഓർമ്മിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ആട്ടക്കഥ, കഥകളിയുടെ രംഗാവതരണത്തിനുള്ള ഒരു സാഹിത്യ രൂപമാണെന്നതിനാൽ ആട്ടക്കഥാരചയിതാക്കൾ രംഗാവതരണസാധ്യതകളെക്കൂടി മനസിൽ കരുതേണ്ടതുണ്ട്.

ആട്ടക്കഥകൾക്ക് പുതിയ കലാസംഭവങ്ങൾ വിഷയമാക്കുന്നത് ശരിയല്ലെന്നും വേദിയിൽ പരാജയമാവും എന്നും ഒരു ധാരണയാണ് ഇന്നു പൊതുവായുള്ളത്. നാളിതുവരെയുള്ള കഥകളിയുടെ ചരിത്രം ഈ വസ്തുതയെ ഉറപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നിരിക്കിലും പരീക്ഷണങ്ങൾ പുതിയവയിലേക്കുള്ള കവാടങ്ങളായിത്തീരുന്നു. പുതിയ രചനാരീതിയും വിഷയസ്വീകരണവും വഴിയും കഥകളിക്ക് നിലനിൽക്കാനാവും എന്ന് ബോദ്ധ്യപ്പെടുത്താനുതകും വിധമുള്ള ശ്രമങ്ങൾ ഉണ്ടാവേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ആട്ടക്കഥാസാഹിത്യത്തിന്റെ ചരിത്രം പരിശോധിച്ചാൽ കലാമൂല്യവും സാഹിത്യമൂല്യവുമുള്ള കഥകൾ വളരെ ചുരുക്കമാണെന്ന് മനസിലാകും. അനുകരണശ്രമങ്ങളാണ് ആട്ടക്കഥാസാഹിത്യത്തിന്റെ ദുർഗതിക്ക് കാരണം. ആട്ടക്കഥാ സാഹിത്യവും കഥകളിയും ജനകീയമാകുവാനുള്ള ശ്രമങ്ങളാണ് ഇന്ന് കണ്ടുവരുന്നത്. ഉദ്ദേശ്യം നല്ലതാണെങ്കിലും ഈ മഹത്തായ സാഹിത്യരൂപത്തിന്റെയും കലാരൂപത്തിന്റെയും ആത്മാവ് നഷ്ടമാക്കുന്ന പരിഷ്കാരങ്ങളെ നാം തള്ളിക്കളയേണ്ടതുണ്ട്. പുതിയ പശ്ചാത്തലവും പുതിയ

വിഷയങ്ങളും പഴയതിനെ അതിശയിക്കുംവിധം സൃഷ്ടിച്ചെടുത്ത് ആട്ടക്കഥാസാഹിത്യത്തെ സമ്പുഷ്ട മാക്കുവാനുള്ള ശ്രമങ്ങളാണ് നാം നടത്തേണ്ടത്. ഇത്തരം ശ്രമങ്ങളിലൂടെ കഥകളി എന്ന കലാരൂപവും ആട്ടക്കഥാസാഹിത്യവും കൂടുതൽ വളരുകതന്നെ ചെയ്യും.

നളചരിതം

നളചരിതം ഒന്നാം ദിവസം – കഥാസാരം

മഹാഭാരതം വനപർവ്വത്തിൽ 52 മുതൽ 79 വരെയുള്ള അദ്ധ്യായങ്ങളാണ് നളോപാഖ്യാനം. പാണ്ഡ വന്മാരുടെ വനവാസ കാലത്ത് ബൃഹദശ്വൻ എന്ന മുനി യുധിഷ്ഠിരനെ പറഞ്ഞു കേൾപ്പിക്കുന്നതാണ് നള കഥ. സത്യസന്ധരായ രാജാക്കന്മാർക്ക് ദുർവ്വിധിയാൽ കഷ്ടപ്പാടുകളുണ്ടായാലും ഒടുവിൽ ആപത്തെല്ലാം നീങ്ങി മുമ്പത്തേക്കാൾ ശ്രേയസ്സും ഐശ്വര്യവും ഉണ്ടാകുമെന്ന ഗുണപാഠം യുധിഷ്ഠിരനന് ഉപദേശി ക്കാനാണ് മുനി നളന്റെ കഥ പറയുന്നത്.

പണ്ട് നിഷധരാജ്യത്ത് വീരസേനന്റെ പുത്രനായി നളനെന്നൊരു രാജാവുണ്ടായിരുന്നു. സദ്ഗുണ സമ്പൂർണ്ണനായിരുന്ന നളൻ ചൂതുകളിയിലും തല്പരനായിരുന്നു. വളരെക്കാലം സന്തതിയില്ലാതെ ദുഃഖി ച്ചിരുന്ന വിദർഭയിലെ ഭീമ മഹാരാജാവിന് അക്കാലത്ത് ദമന മഹർഷിയുടെ അനുഗ്രഹത്താൽ ദമൻ, ദാന്ത ൻ, ദമനൻ എന്ന മൂന്ന് പുത്രന്മാരും ദമയന്തി എന്നൊരു പുത്രിയും ജനിച്ചു. യൗവന പ്രാപ്തയായ ദമയ ന്തിയെ അതിശയിക്കാൻ അന്ന് മറ്റൊരു സ്ത്രീയില്ലായിരുന്നു. സൗന്ദര്യത്തിൽ നളനെ ജയിക്കാൻ ഒരു പുരുഷനും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. നളനും ദമയന്തിയും പരസ്പരം ഗുണശ്രവണത്താൽ അനുരക്തരായിരുന്നു. കാമപീഡിതനായ നളൻ ഒരു ദിവസം ഉദ്യാനത്തിലിരിക്കവെ കുറെ സ്വർണ്ണഹംസങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽപ്പെട്ടു. അവയിലൊന്നിനെ അദ്ദേഹം കടന്നുപിടിക്കുകയും ചെയ്തു. തന്നെ കൊല്ലാതിരുന്നാൽ ദമയന്തീ സമീപമെത്തി നളന്റെ ഗുണഗണങ്ങൾ പറഞ്ഞു കേൾപ്പിക്കാമെന്ന് അരയന്നെ അറിയിച്ചപ്പോൾ രാജാവ് അതിനെ വിട്ടയച്ചു. ഉടനെ അരയന്നമെല്ലാം വിദർഭ പുരിയിലേക്ക് യാത്രയായി. ദമയന്തിയും തോഴിമാരും വിഹരിക്കുന്ന ഉദ്യാനത്തിൽ അവ ചെന്നിറങ്ങി. ഈ പക്ഷികളെ പിടിക്കാൻ എല്ലാവരും ബഹളം വയ്ക്കുന്നതിനിടയിൽ നളദൂതനായ ഹംസം സൂത്രത്തിൽ ദമയന്തിയെ കണ്ട് വൃത്താന്തങ്ങളറിയി ച്ചു. ദമയന്തിയുടെ മറുപടിയും കൊണ്ട് ഹംസം തിരികെ നിഷധത്തിലേക്ക് പോകുകയും ചെയ്തു.

ദമയന്തിയുടെ വൈവശ്യത്തെപ്പറ്റി തോഴിമാർ പറഞ്ഞറിഞ്ഞ ഭീമൻ അവളുടെ സ്വയംവരം നട ത്താൻ നിശ്ചയിച്ചു. അക്കാലത്ത് പർവ്വതമഹർഷിയോടൊത്ത് നാരദൻ ദേവേന്ദ്രന്റെ അടുത്തെത്തി. നാര ദനിൽ നിന്ന് ദമയന്തിയുടെ ഗുണഗണങ്ങളെപ്പറ്റി അറിഞ്ഞ് സ്വയംവരത്തിൽ പങ്കെടുക്കാനായി ഇന്ദ്രൻ, അഗ്നി, യമൻ, വരുണൻ എന്നീ ലോകപാലകന്മാരും അങ്ങോട്ടു തിരിച്ചു. അവർ വഴിക്കുവച്ച് നളനെ കണ്ടു മുട്ടി. തങ്ങളിൽ ഒരാളെ ദമയന്തി ഭർത്താവായി സ്വീകരിക്കണം എന്ന ദൗത്യവവുമായി അവർ നള നെ ദമയന്തിയുടെ സമീപത്തേക്ക് പറഞ്ഞയച്ചു. ഇന്ദ്രന്റെ അനുഗ്രഹത്താൽ തിരസ്കരണി മന്ത്രത്തിന്റെ സഹായത്തോടെ നളൻ കന്യാന്തഃപുരത്തിൽ പ്രവേശിച്ച് ദേവദൗത്യം നിർവ്വഹിച്ചു. മാത്രമല്ല, താൻ നളനാ ണെനന്ന പരമാർത്ഥം ദമയന്തിയെ അറിയിക്കുകയും ചെയ്തു. ദമയന്തിയാകട്ടെ ഇന്ദ്രാദികളുടെ മുമ്പിൽ വച്ചുതന്നെ താൻ നളനെ വരിക്കുമെന്ന് പറഞ്ഞു. നളൻ തിരികെ ചെന്ന് ഇന്ദ്രാദികളെ വിവരമറിയിച്ചു.

സ്വയംവരമണ്ഡപത്തിൽ അഞ്ചു നളന്മാരെ ഒന്നിച്ചുകണ്ട ദമയന്തി പരിഭ്രമിച്ചു. യഥാർത്ഥ നളൻ ആരെന്നറിയാതെ അവൾ ധർമ്മസങ്കടത്തിലായി. ദേവന്മാരുടെ വഞ്ചനായാണിതെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ ദമ യന്തി അവരെത്തന്നെ ആശ്രയിക്കാമെന്നു കരുതി ദേവന്മാരെ വിളിച്ചു പ്രാർത്ഥിച്ചു. അവളുടെ പ്രാർത്ഥ നയിൽ മനസ്സലിഞ്ഞ ദേവന്മാർ പ്രസാദിക്കുകയും അവരവരുടെ ചിഹ്നങ്ങൾ ധരിക്കുകയും ചെയ്തു. അങ്ങനെ നളനെ തിരിച്ചറിഞ്ഞ ദമയന്തി മാലയിട്ട് അദ്ദേഹത്തെ വരിച്ചു. പ്രസന്നരായ ദേവന്മാർ നളന് ഈരണ്ട് വരങ്ങൾ നൽകി അപ്രത്യക്ഷരായി.

ആട്ടക്കഥ

മൂലകഥയിൽ നിന്ന് അടിസ്ഥാനപരമായ വ്യതിയാനങ്ങളൊന്നും ആട്ടക്കഥയിൽ വരുത്തിയിട്ടില്ല. എന്നാൽ അല്പം വ്യത്യാസങ്ങൾ അവിടവിടെ കാണാം. ആ വ്യതിയാനങ്ങളുടെ ഔചിത്യത്തെക്കുറിച്ചും ചിന്തിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

കഥയുടെ പ്രാരംഭത്തിലും അവസാനത്തിലും നാരദമഹർഷിയെ രംഗപ്രവേശം ചെയ്യിച്ചതാണ് മൂലത്തിൽ നിന്നുള്ള ഒരു വ്യത്യാസം. ദമയന്തി സ്വയംവര വൃത്താന്തം ഇന്ദ്രാദികളെ അറിയിക്കുക എന്നൊരു പ്രവൃത്തി മാത്രമാണ് മൂലകഥയനുസരിച്ച് നാരദനുള്ളത്. ആട്ടക്കഥയിൽ ദമയന്തിയുടെ നേർക്കുള്ള അനു രാഗം ദൃഢമാകുന്നത് നാരദന്റെ വാക്കു കേട്ടതിനുശേഷമാണ്. കഥയുടെ ശുഭകരമായ പരിസമാപ്തി യിൽ നാരദന്റെ പ്രവേശവും അനുഗ്രഹവും പ്രത്യേക ചാരുത ഉളവാക്കുന്നുണ്ട്. ആദ്യവും അവസാനവും നാരദനെ പ്രവേശിപ്പിക്കുന്നത് കഥയ്ക്ക് ഒരു നിർവ്വാഹകനെ സമ്പാദിക്കാനാണെന്ന് ഏ.ആർ. രാജരാജ

വർമ്മ അഭിപ്രായപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

മൂലകഥയനുസരിച്ച് കഥാരംഭത്തിൽ മാത്രമേ ഹംസം പ്രവേശിക്കുന്നുള്ളൂ. ആട്ടക്കഥയിലാവട്ടെ ഒടുവിലും ഹംസം എത്തുന്നുണ്ട്. പുഷ്കരനെ കൊല്ലാഞ്ഞാലോ കൊൽകിലോ നല്ലതെന്ന് സംശയിച്ചു നിൽക്കുന്ന നളന്റെ അടുത്തെത്തി വധിയായ്ക പുഷ്കരനെ എന്ന ബ്രഹ്മസന്ദേശമറിയിക്കാനാണ് ഹംസം മുഖ്യമായി എത്തുന്നത്. നളന്റെ ആപത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ സഹായിക്കാൻ തനിക്കു കഴിഞ്ഞില്ലല്ലോ എന്ന ദുഃഖത്താൽ *ബന്ധുവാകിൽ വിപദി വേണ്ടു ഭവ്യംവരുമ്പോളാരില്ലാത്തു* എന്നു പറയുകകൂടി ചെയ്യുന്നുണ്ട് ഹംസം. ദമയന്തിയുടെയും നളന്റെയും വിവാഹത്തിനു പ്രധാന കാരണക്കാരനായ ഹംസം കൂടി അവരുടെ പുനസമാഗത്തിലെ ആനന്ദം പങ്കിടാനുണ്ടായിരിക്കുന്നത് ഉചിതം തന്നെ. കഥകളി രംഗത്ത് വേഷ വൈവിധ്യം കൊണ്ടുള്ള ആകർഷകത്വം ഉളവാക്കാനും ഒടുവിലുള്ള ഹംസ പ്രവേശം സഹായകമായിരിക്കുന്നു.

ദമയന്തിയുടെ സ്വയംവര രംഗത്തിലെ ദേവദാനവന്മാരുടെയും സരസ്വതി ദേവിയുടെയും അവതരണമാണ് മറ്റൊരു വ്യതിയാനം. ഇവിടെ കവി ശ്രീഹർഷന്റെ നൈഷധീയം കാവ്യത്തെ പിന്തുടരുകയാണ് ചെയ്തത്. വൈവിധ്യമുള്ള വേഷങ്ങളുടെ സമൃദ്ധി കൊണ്ട് കളിയരങ്ങിന് മിഴിവേകാൻ ഈ മാറ്റം പ്രയോജനകരമായി. സ്വയംവരത്തിനു മുമ്പ് അസുരന്മാരും രാക്ഷസന്മാരും തമ്മിൽ നടത്തുന്ന സംവാദവും കവിയുടെ ഭാവനാ സൃഷ്ടിയാണ്. കഥകളിരംഗം മുന്നിൽ കണ്ടുകൊണ്ട് രൂപപ്പെടുത്തിയതാവണം ആ രംഗം. ദേവദാനവാദി അമാനുഷർ സന്നിഹിതരായിരിക്കുന്ന സ്വയംവരസദസ്സിലെ ആളുകളെ പരിചയപ്പെടുത്താൻ സരസ്വതീ ദേവിയെക്കാൾ പറ്റിയ മറ്റൊരാളാര് ?

നളചരിതം ആട്ടക്കഥയുടെ സവിശേഷതകൾ

ആട്ടക്കഥാസാഹിത്യത്തിൽ എന്നല്ല മലയാള സാഹിത്യത്തിൽത്തന്നെ തലയെടുപ്പോടെ ഒറ്റതിരിഞ്ഞു നിൽക്കുന്ന ഒരു കൃതിയാണ് നളചരിതം ആട്ടക്കഥ. നളചരിതം, നാലുദിവസത്തെ കഥയായിട്ടാണ് ഉണ്ണായിവാര്യർ രചിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഓരോ ദിവസതത്തെ കഥയ്ക്കും തനതായ പൂർണ്ണതയും വ്യക്തിത്വവും ഉണ്ടെന്നുള്ളതാണ് ഒരു പ്രത്യേകത. അതുകൊണ്ട് വാര്യരുടെ കവിതയ്ക്കുള്ള സവിശേഷതകൾ എടുത്തുകാണിക്കാൻ ഏതു ദിവസത്തെ കഥയും ഒന്നുപോലെ സമർത്ഥമാണ്. മുഖ്യമായും നളചരിതം ഒന്നാംദിവസത്തെ കഥയെ ആസ്പദമാക്കി ആ പ്രത്യേകതകളിലേക്ക് ഒന്നു കണ്ണോടിക്കാം.

രൂപശില്പം

ആട്ടക്കഥകളുടെ രൂപശില്പത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കോട്ടയത്തു തമ്പുരാന്റെ കാലത്തിനു മുമ്പുതന്നെ ഒരു വ്യവസ്ഥ ഉറച്ചിരുന്നു. ജയദേവരുടെ ഗീതഗോവിന്ദത്തിലൂടെയും കോഴിക്കോട്ടു സാമൂതിരിയുടെ കൃഷ്ണനാട്ടത്തിലൂടെയും ഏറെക്കുറെ പരിചിതമായിത്തീർന്നിരുന്നു ആ രൂപഘടന. ശ്ലോകങ്ങളിലൂടെ കഥാസന്ദർഭങ്ങൾ സൂചിപ്പിക്കുക; പദങ്ങൾ കഥാപാത്രവാക്യങ്ങളായി നിബന്ധിക്കുക; ഇതായിരുന്നു സാമാന്യമായ സമ്പ്രദായം. കൊട്ടാരക്കരത്തമ്പുരാനും കോട്ടയത്തു തമ്പുരാനും ഈ രീതി അതുപോലെതന്നെ സ്വീകരിച്ചു. നളചരിതത്തിൽ ഉണ്ണായി വാര്യർ ഈ വ്യവസ്ഥ സാമാന്യമായി പാലിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നേ പറയാനാവൂ. എവിടെയും കൂടുതൽ സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രകടിപ്പിക്കാനൊരുങ്ങിയ അദ്ദേഹം ഈ ചട്ടക്കൂട്ടിൽ ഒതുങ്ങിനിന്നില്ല എന്നതാണ് പരമാർത്ഥം. കവിവാക്യമാവേണ്ട ശ്ലോകങ്ങൾ കഥാപാത്ര വാക്യമായി നളചരിതത്തിൽ കണ്ടെത്താം.

“ സന്ധിപ്പിച്ചേൻ തവഖലുമനം
    ഭൈമിതൻ മാനസത്തോ–
ടിന്ദ്രൻ താനെ വരികിലിളകാ
    കാകഥാന്യേഷുരാജൻ
ചിന്തിക്കുമ്പോൾ വരുവാനിഹനി
    ന്നന്തികേ നിർണ്ണയംഞാ
നെന്നും ചൊല്ലിക്ഖഗപതി പറ
    ന്നംബരേ പോയ്മറഞ്ഞാൻ”

എന്ന ശ്ലോകത്തിൽ ആദ്യത്തെ മൂന്നു പാദവും ഹംസത്തിന്റെ വാക്യമാണ്. നാലാംദിവസത്തെ കഥയിൽ കവിവാക്യമായി ഒരു പദവും ഉണ്ണായി വാര്യർ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. കുണ്ഡിനപുരിയിലേക്കെത്തുന്ന ഋതു

പർണ്ണ മഹാരാജാവിനെ –

“ അതിതൂർണ്ണമെഴുന്നരുളിഋതുപർണ്ണഭൂപൻ
മധുനേർ വാണി പാണിഗ്രഹണ
കുതുകവേഗാൽ പുളകിതരൂപൻ”

എന്നിങ്ങനെയുള്ള പദത്തിലൂടെയാണ് കവി അവതരിപ്പിക്കുന്നത്.

ശ്ലോകങ്ങളും പദങ്ങളും കൂടാതെ ഒന്നും മൂന്നും ദിവസങ്ങളിലെ കഥയിൽ ഓരോ ദണ്ഡകവും മൂന്നാം ദിവസത്തെ കഥയിൽ ഒരുഗദ്യവും (ചൂർണ്ണി) വാര്യർ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. ഇന്ദ്രാദികളുടെ ദൗത്യം ഏറ്റെടുത്തുകൊണ്ട് നളൻ ദമയന്തിയുടെ അടുത്തെത്തുന്നതും അവളെ കാണുന്നതുമാണ് ഒന്നാം ദിവസത്തെ കഥയിലെ ദണ്ഡകത്തിലൂടെ ചിത്രീകരിക്കുന്നത്.

ഇതിവൃത്തം

മഹാഭാരതത്തിൽ നിന്നാണ് ഉണ്ണായി വാര്യർ തന്റെ ആട്ടക്കഥയുടെ ഇതിവൃത്തം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. നളോപാഖ്യാനത്തിൽ അടിസ്ഥാനപരമായി വ്യത്യാസങ്ങളൊന്നും വരുത്തിയിട്ടില്ല. എന്നാൽ അതിന്റെ പുനരാവിഷ്കരണമല്ലതാനും. ഒരു ആഖ്യാനകാവ്യം ദൃശ്യകാവ്യമാകുമ്പോൾ ഏതെല്ലാം തരത്തിലുള്ള മാറ്റങ്ങൾ വേണോ അതാണ് കവി വരുത്തിയിരിക്കുന്നത്. കഥകളിയുടെ അഭൗമമായ അന്തരീക്ഷം നഷ്ടപ്പെടുത്താതെ ഔചിത്യപൂർവ്വം ഇതിവൃത്ത സംസ്കരണം നടത്താനാണ് അദ്ദേഹം സന്നദ്ധനായത്.

ഭാഷാരീതി

ആട്ടക്കഥയിലെ ശ്ലോകങ്ങൾ പ്രായേണ സംസ്കൃതത്തിലും പദങ്ങൾ മണിപ്രവാളത്തിലോ അല്ലെങ്കിൽ മലയാളത്തിലോ ആയിരിക്കുക; ഇങ്ങനെയൊരു വ്യവസ്ഥ കോട്ടയം കഥകളിലും മറ്റും കാണാം. എന്നാൽ നളചരിതത്തിൽ ഈ നിയമം പാലിച്ചിട്ടില്ല. നളചരിതത്തിലെ ശ്ലോകങ്ങൾ നല്ലൊരു ഭാഗം മണിപ്രവാളത്തിലാണ്. ഒരു ഉദാഹരണമിതാ –

പുത്തൻ തേൻമൊഴിമാർ കുലത്തിനരിയോ –
രുത്തംസമാം ഭൈമിതൻ
ചിത്തം താനഥ പത്തിനഞ്ചവനറി–
ഞ്ഞിത്ഥം കൃശാംഗ്യാഗിരാ
അത്യന്തംബത! മുഗ്ദ്ധയോടനുസരി–
ച്ചെല്ലാമറിഞ്ഞീടുവാ–
നുദ്യോഗിച്ചു വിദഗ്ദ്ധനാം ഖഗവരൻ
വൈദർഭിയോടുക്തവാൻ
ഇതിവാചികാനി മധുവാണിതന്നുടെ
വദനോദിതാനി ഹൃദയേ വഹന്നസൗ
ത്വരിതം പറന്നു നിഷധേന്ദ്രസന്നിധൗ
സകലം ജഗാദ മൃഗലോചനാമതം

എന്നിങ്ങനെ സംസ്കൃതവും മലയാളവും തമ്മിലുള്ള ഇണക്കം കൊണ്ട് രണ്ടും തിരിച്ചറിയാൻ വിഷമമുള്ള ശ്ലോകങ്ങളും നളചരിതത്തിലുണ്ട്. പേരിനുമാത്രം സംസ്കൃതം കലർത്തിയുള്ള മലയാള ശ്ലോകങ്ങളും കഠിന സംസ്കൃതത്തിൽ തന്നെയുള്ള ശ്ലോകങ്ങളും ചിലപ്പോൾ കാണാം. ഭാഷയെ സംബന്ധിച്ച് നിയമായ ഒരു വ്യവസ്ഥ വാര്യർ സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ലെന്നതാണ് പരമാർത്ഥം. പദങ്ങൾ തനി സംസ്കൃതത്തിലും പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതിന് ഉദാഹരണങ്ങളുണ്ട്. തേടിയ വള്ളി കാലിൽ ചുറ്റി എന്ന ആശയം *മിളിതം പദയുഗളേ നിഗളതയാ മാർഗ്ഗിതയാലതയാ* എന്ന് പ്രൗഢസംസ്കൃതത്തിലാണ് അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്.

വിശേഷ്യത്തിനും വിശേഷണത്തിനും ലിംഗവചന വിഭക്തിപ്പൊരുത്തം വേണമെന്നത് സംസ്കൃതത്തിലെ നിയതമാണ്. ഭാഷയിൽ ഇത് സാധാരണമല്ല. ഉണ്ണായി വാര്യർ മലയാള വിഭക്തിയ്ക്കും ഈ പൊരുത്തം വരുത്തി ചില പദങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്.

അവിദിതനു കുതുകമവനാസീൽ
(ഒന്നാം ദിവസം)
നലമുള്ളൊരുനവഗുണ പരിമളനെ

നളനെന്നൊരു നൃപനെ അവൾ വരിച്ചു
(രണ്ടാംദിവസം)
ഭൂതനായകനെ നീ ഭജ മൂഢനെ
(മൂന്നാംദിവസം)

കൂടാതെ, തവ ഞാനുപകാരം കുര്യാം, ഇച്ഛയ്ക്കൊത്തവഴിഗച്ഛനീ (ഒന്നാംദിവസം) ഈ ര്യതേ എല്ലാം നേരെ ശോഭനവാണി, മുദാ നേർന്ന നേർച്ചകളും മമ സഫലനാനി (നാലാംദിവസം) തുടങ്ങി വിചിത്രമായ പ്രയോഗങ്ങൾ നളചരിതത്തിൽ അവിടവിടെ കാണാം.

ഉണ്ണായി വാര്യരുടെ ഭാഷാ പ്രയോഗത്തിൽ ശ്രദ്ധിക്കാനുള്ള മറ്റൊരു സംഗതി സന്ദർഭത്തിനനുസരിച്ച് അത് ലളിതമോ കഠിനമോ ആവുന്നു എന്നുള്ളതാണ്. ശ്ലോകമാണെങ്കിലും പദമാണെങ്കിലും ഈ പ്രത്യേകത എടുത്തു പറയാൻ കഴിയും. സ്വയംവരത്തിനു പുറപ്പെട്ട നളനെ തങ്ങളുടെ ദൂതനായി ദമയന്തിയുടെ അടുത്തേക്ക് അയയ്ക്കാൻ കൊതിച്ച് ദേവന്മാർ നളനെ സമീപിച്ച് സംഭാഷണം നടത്തുന്ന രംഗത്തിന്റെ ഗാംഭീര്യം,

' ദിക്ചക്രേ മുഖരീകൃതേനൃപതതി-
പ്രസ്ഥാനഭേരീരവൈ -
ന്നിശ്ചക്രാമ നളോപിനിശ്ചിതമനാ
ദുതോപഹൂതസ്വയം;
ആഗച്ഛന്തമമും രഥേന മഹതാ
ഭൂഷാവിശേഷഷോജ്ജ്വലം
തേഷാമേഷവൃഷാജഗാദ കുതുകീ
തൽപ്രേഷണേ താം പ്രതി'

എന്ന ശ്ലോകത്തിൽ പ്രകടമാണ്. ദമയന്തി വൃത്താന്തം അറിയിക്കാൻ നളന്റെ കൊട്ടാരത്തിലെത്തുന്ന നാരദനെ അവതരിപ്പിക്കുന്ന,

നള നരവരനേവം ഭൂതലം കാത്തുവാഴു-
ന്നളവിലവനിലേറ്റം പ്രീതികൈക്കൊണ്ടൊരുന്നാൾ
മിളിതരസമെഴുന്നള്ളീടിനാൻ തത്സമീപേ
നളിനഭവതനൂജൻ നാരദൻ മാമുനീന്ദ്രൻ -

എന്ന ശ്ലോകത്തിലെ ഭാഷ എത്ര സൗമ്യവും ലളിതവും ആണെന്നു നോക്കുക. ഭാഷാ പ്രയോഗത്തിലുള്ള ഈ ഔചിത്യം നളചരിതത്തിലുടനീളം കാണാം.

കഥാപാത്രത്തിന്റെ മനോഭാവം മാറുന്നതനുസരിച്ചും ഭാഷയിൽ വ്യതിയാനം സംഭവിക്കുന്ന സന്ദർഭങ്ങൾ നളചരിതത്തിലുണ്ട്. രണ്ടാംദിവസത്തെ കഥയിലെ ഒരു രംഗം ഇവിടെ ഓർമ്മിക്കാം. ദമയന്തീ സ്വയംവരത്തിൽ പങ്കെടുത്തശേഷം സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്ക് മടങ്ങുന്ന ദേവന്മാർ വഴിയിൽ വച്ച് കലിയെ കാണുന്നു. ദമയന്തിയെക്കുറിച്ചുള്ള സ്വപ്നങ്ങളുമായി അവളെ വിവാഹം ചെയ്യാൻ കൊതിച്ച് പോവുകയാണ് കലി. ' നീ പോവതിതെങ്ങുകലേ' എന്ന ഇന്ദ്രന്റെ ചോദ്യത്തിന്,

ഭൂമി തന്നിലൊണ്ടു ഭീമസുതയെന്നൊരു
കാമിനീ കമലലോചനാ
കാമനീയകത്തിൽ ധാമംപോൽ അവൾതൻ
നാമം കേട്ടു ദമയന്തിപോൽ
യാമി ഞാനവളെ യാനയിപ്പതിനു
സ്വാമിയതിനു വിടതരിക നീ

എന്നാണ് കലിയുടെ മറുപടി.

നളചരിതത്തിലെ മണിപ്രവാളഭാഷയേപ്പറ്റി എ.ആർ രാജരാജവർമ്മ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.നളചരിതത്തിലെ ഭാഷ മണിയും പ്രവാളവും കലർത്തുചേർത്തതല്ല.സംസ്കൃതമാകുന്ന ചെമ്പും മലയാളമാകുന്ന വെളുത്തീയവും ചേർത്തുരുക്കിയ ഒരു വെങ്കലഭാഷയാണ്.

രസപ്രകാശനം

സംസ്കൃതനാടകങ്ങളിലും മറ്റും കാണുന്നതുപോലെ ഏതെങ്കിലും ഒരു രസത്തെ അംഗിയായി കല്പിച്ച് അതിനെ ക്രമാനുഗതമായി വികസിപ്പിച്ചെടുക്കുന്ന രീതിയൊന്നും ആട്ടക്കഥകളിൽ ഇല്ല. എന്നാൽ

ഉണ്ണായി വാര്യർ ഈ വിഷയത്തിലും മനസ്സ് വച്ചിരിക്കുന്നു. ശൃംഗാരമാണ് നളചരിതത്തിലെ അംഗിയായ രസം.

ഭൈമീ നളന്മാരാകുന്ന ആലംബവിഭാവങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചു നിൽക്കുന്ന രതി എന്ന സ്ഥായീ ഭാവം പരസ്പര ഗുണശ്രവണത്താൽ ഉന്മിഷിതമായിട്ട് നാരദോപദേശത്താലും ഹംസ ദൗത്യത്താലും സ്ഥിരീഭവിച്ച് നളന്റെ ഇന്ദ്രാദികൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള ദൗത്യം മുതലായ വിഘ്നങ്ങളുടെ അവസാനത്തിൽ ഇളക്കി വച്ചുറപ്പിച്ചതുപോലെ പൂർവ്വാധിക പ്രൗഢിയോടെ വേരൂന്നിത്തഴച്ച് സ്വയംവരമണ്ഡപത്തിൽ വച്ച് സഫലീഭവിക്കുന്നു. അഭിലാഷവിപ്രലംഭത്തിന്റെ സുന്ദരമായ പ്രകാശനമാണ് ഒന്നാം ദിവസത്തെ കഥയിൽ കാണുന്നത്. പരസ്പരഗുണ ശ്രവണത്താൽ അനുരക്തരായിത്തീർന്ന ദമയന്തീ നളന്മാരുടെ ബാഹ്യഭാവങ്ങളെ വിശദീകരിക്കാനല്ല മറിച്ച് സൂക്ഷ്മഭാവങ്ങളിലേക്ക് അനുവാചകശ്രദ്ധ ആകർഷിക്കാനാണ് കവി ശ്രമിക്കുന്നത്. അനുരാഗം വികസ്വരാവസ്ഥയെ പ്രാപിക്കുന്നതിന്റെ പശ്ചാത്തലം കൂടി വ്യക്തമാക്കിയിരിക്കുന്നു. ദമയന്തിയുടെ നേർക്കുള്ള തന്റെ അനുരാഗം ഉചിതമാണെന്ന് നാരദോക്തിയിലൂടെ ബോദ്ധ്യം വന്നപ്പോഴാണ് ദമയന്തിയുടെ നേർക്കുള്ള അനുരാഗം അങ്കുരിച്ചിട്ടുണ്ടാകുമോ എന്ന് നളൻ സംശയിക്കുന്നത്. ' പെണ്ണിനൊരാണിലൊരു പ്രേമതാമരയ്ക്കിന്നു – കന്ദർപ്പൻ വേണമെല്ലോ കന്ദം സമർപ്പിയതും' പ്രേമോദയത്തിനുള്ള ആ പ്രേരണയെക്കുറിച്ച് ഇങ്ങനെയാണ് നളൻ പറയുന്നത്. പ്രേമസാഫല്യം ഉണ്ടാകുന്നില്ലെങ്കിലും കാമുകി, തന്നിൽ അനുരക്തനാണെന്നറിഞ്ഞാൽ കാമുകന് ആശ്വസിക്കാമല്ലോ. ഹംസദൗത്യത്തിലൂടെ ഇതാണ് സാധിക്കുന്നത്. ദമയന്തിയെ നളനിൽ അനുരാഗിണിയാക്കിത്തീർക്കുക എന്ന ഭാരം ഹംസം ഏറ്റെടുത്ത് കുണ്ഡിനത്തിലേക്ക് പോകുന്നു. ദമയന്തിയുടെ നളാഭിലാഷവും സമാന്തരമായി ചിത്രീകരിക്കുന്നുണ്ട്. നളഗുണങ്ങളെക്കുറിച്ച് കേട്ടറിഞ്ഞ ദമയന്തി കേട്ടറിഞ്ഞ ദമയന്തി കാമാതിഹുഹനനിസ്സഹയായി, ആരാമസഞ്ചരണം തന്നെ അതിദുഃഖകാരണമെന്ന് പറഞ്ഞ് പരവശ്യായിത്തീരുന്നു. ഹംസത്തോട് തന്റെ മനോരഥം എല്ലാം തുറന്നു പറഞ്ഞ ദമയന്തിയെ, ചെന്നിതു പറവൻ നൃപനോടഭിലാഷം എന്നാൽ നിന്നിലുണ്ടാമവനും പരിതോഷം എന്ന് പറഞ്ഞ് ആശ്വസിപ്പിച്ച് ഹംസം മടങ്ങിപ്പോകുന്നു. ദമയന്തീനളന്മാരുടെ പ്രണയലത വേരൂന്നി പുഷ്ടി പ്രാപിക്കുന്നത് ഹംസദൗത്യത്തിലൂടെയാണ്.

അംഗിരസമായ ശൃംഗാരത്തെപോഷിപ്പിക്കാൻ മറ്റു രസങ്ങളും പ്രയുക്തമായിട്ടുണ്ട്. ഹംസവിലാപത്തിൽ കരുണം മിന്നൽക്കൊടിയിറങ്ങി എന്നു ഹംസപ്രവേശത്തിലും തിരസ്കരണീയുപയോഗിച്ച് നളൻ ദമയന്തീ സവിധമെത്തുന്നിടത്തും സ്വയംവര മണ്ഡപത്തിലെ ദേവന്മാരുടെ പ്രവേശത്തിലും അവരുടെ അനുഗ്രഹത്തിലും അത്ഭുതം, രാക്ഷസദാനവന്മാരുടെ സംഭാഷണത്തിൽ വീരരൗദ്രങ്ങൾ, ഇന്ദ്രാദികളോടുള്ള നളന്റെ വാക്കുകളിൽ ഭക്തി, ഇവയെല്ലാം അനുസന്ധേയമാണ്.

സംഗീതമാധുരി

സംഗീതത്തിലും നളചരിതത്തിന്റെ സ്ഥാനം മുൻപന്തിയിൽ തന്നെയാണ്. ഇരയിമ്മൻ തമ്പിയുടെയും കോട്ടയത്തുള്ള തമ്പുരാന്റെയും ആട്ടക്കഥകളിലെ ചില പദങ്ങൾ ഈ അംശത്തിൽ നളചരിതത്തെ അതിശയിക്കുന്നതായി ചിലർക്ക് അഭിപ്രായമുണ്ട്. പക്ഷേ ഇവിടെ മറ്റൊരു സംഗതി ഓർമ്മിക്കണം. ചിട്ട പ്രധാനമായ ആട്ടക്കഥകളിലെ പദങ്ങളുടെ രംഗതാളങ്ങളും ആവിഷ്കരണവും ചിട്ടപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടാവും. കോട്ടയം കഥകളും മറ്റും ആ രീതിയിലുള്ളതാണ്. നളചരിതത്തിലെ സംഗീതം സാഹിത്യവുമായി കൂടി ബന്ധമുള്ളതാണ്. രസ ഭാവങ്ങൾക്കനുസൃതമായിട്ടാണ് അതിന്റെ നില കവി ഹൃദയത്തിലെ വികാരവിചാരങ്ങളുമായി ഇണങ്ങിച്ചേർന്ന സംഗീതമാണിവിടെയുള്ളത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ ആന്തരിക ഭാവങ്ങൾ ആവിഷ്കരിക്കാൻ ഈ സംഗീതം സമർത്ഥമാവുകയും ചെയ്യുന്നു. നളചരിതത്തിന്റെ രംഗവിജയത്തിനുള്ള കാരണങ്ങളിൽ ഒന്ന് അതിന്റെ സംഗീതമാണ്. ' കുണ്ഢിന നായകനന്ദിനി....; ' പ്രിയമാനസാ.....' ' കണ്ടാലത്രയും കൗതുക.....' ' ഊർജ്ജിതാശയാ.....' തുടങ്ങി സംഗീതപ്രധാനമായ നിരവധി പദങ്ങൾ ഒന്നാം ദിവസത്തെ കഥയിൽത്തന്നെയുണ്ട്.

കഥാപാത്രങ്ങൾ

ആട്ടക്കഥയിലെ കഥാപാത്രങ്ങൾ സാധാരണയായി വെറും മാതൃകകളാണ്. അതുകൊണ്ട് അവയിലധികവും നിർജ്ജീവവും ആസ്വാദക ഹൃദയത്തെ ആകർഷിക്കാത്തവയും ആണെന്ന് ആക്ഷേപമുണ്ട്. കഥകളി ലോകത്തെ പരിമിതികൾക്കുള്ളിൽ നിന്നുകൊണ്ട് തന്നെ വ്യക്തിത്വമുള്ള കഥാപാത്രങ്ങളെ അവതരിപ്പിക്കാൻ പ്രതിഭാശാലിയായ ചില ആട്ടക്കഥാകാരന്മാർക്ക് കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അവരിൽ ആദ്യം സ്മരിക്കപ്പെടേണ്ടത് ഉണ്ണായി വാര്യരാണ്. സൂക്ഷ്മതയോടെയുള്ള കഥാപാത്ര സൃഷ്ടി. നാടകീയമായ അവത

രണം ഇവകൊണ്ട് പൂർണ്ണതയിലെത്തി നിൽക്കുന്ന ആട്ടക്കഥ നളചരിതം മാത്രമാണ്. കഥാപാത്രങ്ങളുടെ ബാഹ്യപ്രകൃതിയിലേറെ ആന്തരിക ഭാവങ്ങൾക്കു പ്രാധാന്യം നൽകിക്കൊണ്ടുള്ള ചിത്രണം പാത്രസൃഷ്ടിയിൽ ഒരു നല്ല കാൽവയ്പ്പായിരുന്നു.

ഒന്നാം ദിവസത്തിലെ കഥാപാത്രങ്ങളെയൊന്ന് ശ്രദ്ധിക്കാം. ധീരോദാത്തനായകന്റെ സകല ലക്ഷണങ്ങളും തികഞ്ഞയാളാണ് നളചരിതത്തിലെ നായകനായ നളൻ. ' ആ സീൽപുരാ....' എന്ന് ശ്ലോകത്തിലൂടെയും, ' അരമതാമിതാ കൗതുക....' എന്ന പദത്തിലൂടെയും നളന്റെ ഗുണവിശേഷങ്ങളെല്ലാം അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. പ്രേമവും ധർമ്മവും തമ്മിൽ അല്ലെങ്കിൽ വികാരവും വിവേകവും തമ്മിൽ ഉള്ള സംഘട്ടനത്തിന്റെ കഥയാണ് നളന്റെ ജീവിതം. ഈ സംഘട്ടനത്തിന്റെ ഗതി തുടക്കം മുതലേ കാണാം. രാജശ്രേഷ്ഠനായി രാജ്യഭാരം നിർവ്വഹിച്ചിരുന്ന നളൻ ദമയന്തിയുടെ ഗുണഗണങ്ങൾ കേട്ടതോടെ പ്രണയാധീനനായി ത്തീർന്നു. അങ്ങനെയിരിക്കെയാണ് നാരദന്റെ വരവും ദമയന്തിയെ ഭാര്യയാക്കാനുള്ള ഉപദേശവും അതോടെ നളന്റെ അനുരാഗം വർദ്ധിച്ചു. അനുരാഗ പരവശനായ നളൻ രാജ്യഭാരം മന്ത്രിയെ ഏല്പിച്ച് ഉദ്യാനത്തിലെത്തി. അവിടെവച്ചുള്ള ഹംസദർശനത്തിലൂടെ നളന്റെ അഭിലാഷം സാധിതമാവാനുള്ള വഴി തെളിഞ്ഞു. ഹംസത്തോടുള്ള പെരുമാറ്റം നളനിലെ ഭൂതദയാപരനായ രാജാവിനെയാണ് കാട്ടിത്തരുന്നത്. നളന്റെ സ്വഭാവിവൈശിഷ്ട്യം ഏറെ പ്രകടമാകുന്ന ഒരു സന്ദർഭമാണ് അദ്ദേഹം ദേവദൂതനായി ദമയന്തീസവിതത്തിലെത്തുന്നത്. ഭൈമീ കാമുകനായിരുന്നിട്ടും ഒരു ഉത്തമദൂതന്റെ കടമകൾ സമർത്ഥമായി നിർവ്വഹിക്കുന്നതിൽ നളൻ പ്രകടിപ്പിച്ച ത്യാഗവും ധീരതയും ദേവന്മാരെപ്പോലും അത്ഭുതപ്പെടുത്തി. ദേവന്മാരുടെ പരീക്ഷണങ്ങളെല്ലാം അതിജീവിച്ച് നളൻ ദമയന്തിയെ വിവാഹം ചെയ്യുകയും ദേവന്മാരുടെ അനുഗ്രഹത്തിന് പാത്രമാകുകയും ചെയ്തു.

ശാലീനത, വിനയം, ഔദാര്യം, ആദർശശുദ്ധി, ധീരത മുതലായ സദ്ഗുണങ്ങളുടെ വിളനിലമാണ് നായികയായ ദമയന്തി. നളഗുണങ്ങൾ കേട്ട് അനുരാഗപരവശയായ ദമയന്തി തോഴിമാരോടൊത്ത് ഉദ്യാനത്തിലെത്തി പ്രണയസാഫല്യത്തിനായി ദേവദമ്പതിമാരെയും മുനിഗൃഹിണിമാരെയും വിളിച്ച് പ്രാർത്ഥിക്കുന്ന ചിത്രമാണ് കവി ആദ്യം അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. ഉദ്യാനത്തിലെത്തിയ ഹംസത്തെക്കണ്ട് കൗതുകം പൂണ്ട് അതിനെ പിടിക്കാനൊരുങ്ങുന്ന ദമയന്തി യൗവനം വന്നുദിച്ചിട്ടും ചെറുപ്പം ചെറുതാവാത്ത പ്രകൃതമാണ് പ്രകടിപ്പിക്കുന്നത്. ഹംസം നളനഗരത്തിൽ നിന്നു വരുന്നവനാണെന്നറിഞ്ഞതോടെ, *കുലകന്യകമാരാൽ ഹൃദി ഗുഹനീയം വസ്തു പറഞ്ഞുകൂടാ* എന്നറിയാവുന്നവളായിട്ടും തന്റെ നളാഭിലാഷം ദമയന്തി വെളിപ്പെടുത്തി. അവളുടെ അനുരാഗദാർഢ്യം, ആത്മധൈര്യം, പതിവ്രതാവിശുദ്ധി ഇവയെല്ലാം പ്രത്യക്ഷമാകുന്ന അവസരമാണ് നളന്റെ ദേവദൗത്യരംഗം. ദേവദൂതനായ നളന്റെ പ്രലോഭനങ്ങളും ഭീഷണിയുമൊന്നും ദമയന്തിയുടെ അടുത്ത് വിലപ്പോയില്ല. സ്വയംവര മണ്ഡപത്തിൽ വച്ച് ദേവന്മാർ നടത്തിയ അഗ്നിപരീക്ഷയും ദമയന്തിയ്ക്ക് അതിജീവിക്കാൻ കഴിഞ്ഞത് അവളുടെ ചാരിത്രശുദ്ധി കൊണ്ടാണ്. ദേവന്മാരോടുള്ള ദമയന്തിയുടെ പ്രാർത്ഥനയിൽ ദൈന്യത്തിന്റെ സ്വരമല്ല മറിച്ച് വിശുദ്ധികൊണ്ടുള്ള ധൈര്യമാണ് തെളിയുന്നത്. അതോടെയാണ് പ്രസാദിച്ച ദേവന്മാർ പ്രത്യക്ഷരായി അനുഗ്രഹം നൽകുന്നത്.

ഒന്നാംദിവസത്തിലെ മറ്റൊരു കഥാപാത്രമാണ് ഹംസം. ഊർജ്ജിതാശയനും വിദഗ്ധനുമായ ഒരു അമരഖഗവരനായി വാര്യർ ഹംസത്തെ ചിത്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നത് ഔദാര്യം, നയചാതുരി, മനുഷ്യഹൃദയജ്ഞാനം, നിസ്വാർത്ഥമായ പരോപകാരതല്പരത ഇവയൊക്കെയാണ് ഹംസത്തിൽ കാണുന്ന ഗുണവിശേഷങ്ങൾ. രാജാവ് അതിനെ മോചിപ്പിച്ചതേയുള്ളൂ, രാജാവിന് ഉപകാരം ചെയ്യാൻ സന്നദ്ധനായി ഹംസം അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുത്തെത്തിക്കഴിഞ്ഞു. ദമയന്തിയുടെ ഗുണഗണങ്ങൾ വർണ്ണിച്ചുകേൾപ്പിച്ചു നളനെ പ്രീതിപ്പെടുത്തുക മാത്രമല്ല, അവളെ നളനിൽ അനുരാഗിണിയാക്കാനുള്ള ഭാരവും ഹംസം ഏറ്റെടുത്തു. കണ്ഡിനത്തിലെ ഉദ്യാനത്തിലെത്തുന്ന അവൻ എത്ര വിദഗ്ധമായാണ് തന്റെ ദൗത്യം നിർവ്വഹിക്കുന്നത്. ഇനിയൊരടി നടന്നാൽ കിട്ടുമേ കൈക്കലെന്നു ദമയന്തിക്കു തോന്നത്തക്കവിധം നടന്ന് അവളെ തോഴിമാരിൽ നിന്നകറ്റി സരസമായി സംഭാഷണമാരംഭിച്ചു. ദമയന്തിയുടെ നളാഭിലാഷം അവളുടെ ചേഷ്ടകളിൽ നിന്നറിയുകമാത്രമല്ല, വാചാപി പറയിച്ചൊന്നിളക്കി വച്ചുറപ്പിച്ചിട്ടേ അരയന്നം അവിടെ നിന്നു പോരുന്നുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടാണ് ' സന്ധിപ്പിച്ചേൻ തവ ഖലുമനം ഭൈമിതൻ മാനസത്തോടിന്ദ്രൻ താനേ വരികിലിളകാ' എന്ന് ധൈര്യമായി നളനോട് പറയാൻ സാധിച്ചത്.

ഏഷണിയ്ക്ക് നടപ്പേൻ ഞാൻ ഏഴു രണ്ടു ലോകത്തിലും എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടുവരുന്ന നാര

ദൻ, ഇന്ദ്രാദകൾ, രാക്ഷസദാനവന്മാർ, ഭീമമഹാരാജാവ്, സരസ്വതീദേവി ഇങ്ങനെ ഒന്നാം ദിവസത്തെ കഥയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന കഥാപാത്രങ്ങൾക്കെല്ലാം സവിശേഷമായ വ്യക്തിത്വമാണുള്ളത്.

ഉണ്ണായിവാര്യരുടെ കഥാപാത്രസൃഷ്ടിയെക്കുറിച്ച് പറയുമ്പോൾ ഒരു സന്ദർഭം പ്രത്യേകം എടുത്തു പറയേണ്ടതുണ്ട്. കാട്ടാളന്റെ ഉപദ്രവത്തിൽ നിന്ന് ഒരു വിധം രക്ഷപ്പെട്ട ദമയന്തി യാത്ര തുടർന്ന് അപ്പോഴാണ് കുറച്ചകലെ ഒരു കച്ചവട സംഘം നീങ്ങുന്നത് ദമയന്തിയുടെ ശ്രദ്ധയിൽപ്പെട്ടത്. ആ ജനസംഘത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കി നടന്നു ചെല്ലുന്ന ദമയന്തിയെ കണ്ട് അവരുടെ പ്രതികരണമെന്തായിരുന്നെന്നോ!

‘ പേവന്നീടുന്നിതെന്നാർ ചില പെരുവഴിപോ–
ക്കത്തിനന്നെന്നുകേചിൽ
ഭാവം നോക്കിദ്ദയാവാനവളെടഭിദധേ
തസ്യസാർത്ഥസ്യനാഥൻ’

ഇങ്ങനെ ആൾക്കൂട്ടത്തിൽ നിന്ന് ആളുകളുടെ തരഭേദങ്ങളെ വാക്കുകൊണ്ട് ധ്വനിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത് കവിയുടെ പാത്രരചനയിലുള്ള ശ്രദ്ധയുടെ ഫലമാണെന്ന് കുട്ടികൃഷ്ണമാരാർ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു.

നാടകീയത

മറ്റ് ആട്ടക്കഥയിൽ നിന്ന് നളചരിതത്തെ വേർതിരിച്ചു നിർത്തുന്ന പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരംശം നാടകത്തോടുള്ള അതിന്റെ അടുപ്പമാണ് എന്നു കരുതി സംസ്കൃതനാടകങ്ങളുടെ ചട്ടക്കൂട്ടിൽ നളചരിതത്തെ തളച്ചിടാനൊരുങ്ങുന്നത് സാഹസമായിരിക്കും. കഥാഘടന, രസഗുംഫനം, കഥാപാത്രസൃഷ്ടി, സംഘർഷാത്മകത ഇവയിലെല്ലാം നളചരിതത്തിന് നാടകസാദൃശ്യമാണുള്ളത്.

മുഖം, പ്രതിമുഖം, ഗർഭം, വിമശം, നിർവ്വഹണം എന്നീ പഞ്ചസന്ധികൾ നളചരിതത്തിന്റെ കഥാഘടനയിലും സമന്വയിക്കാം. ഹംസം നളനോട് സന്ദേശകഥനം ചെയ്യുന്നതു വരെ മുഖസന്ധിയുടെയും പുഷ്തകരന്റെ ചൂതുവരെ പ്രതിമുഖസന്ധിയുടെയും ചൂതുമുതൽ കാട്ടിൽ വച്ചുള്ള വേർപാടു വരെ ഗർഭസന്ധിയുടെയും, വേർപാടിനു ശേഷം ഋതുപർണ്ണൻരെ പുനർവിവാഹ ഗമനം വരെ വിമർശന സന്ധിയുടെയും പുനർവിവാഹ ഗമനം മുതൽ അവസാനം വരെ നിർവ്വഹണസന്ധിയുടെയും ലക്ഷണങ്ങൾ കണ്ടെത്താം.

കഥാഘടനയെ സംബന്ധിച്ചെന്നതുപോലെ രസഗുംഫനത്തിലും നളചരിതത്തിൽ നാടകദൃശ്യങ്ങളുണ്ട്. ഇതേക്കുറിച്ച് യശഃശരീരനായ കെ.കെ. രാജാ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള അഭിപ്രായം ഇങ്ങനെയാണ്; നളചരിതത്തിൽ നായികാ നായകന്മാർ അവരുടെ ഉൽക്കർഷത്തിനുവേണ്ടി യത്നിക്കുന്ന നാരദ ഹംസദേവാദികൾ, പ്രതിനായകൻ അവന്റെ സഹായികൾ ഇങ്ങനെയുള്ള പാത്രങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തികളുടെ ഫലമായി അവസാനത്തിൽ നായികാനായകന്മാരുടെ രതി എന്ന സ്ഥായീ ഭാവം തെളിഞ്ഞു വിളങ്ങുന്നു. ഈ രതി പരസ്പര ഗുണശ്രവണത്താൽ ഈഷദുന്മിഷിതമായി ഹംസദൂതിനാലും നാരദോപദേശത്താലും സ്ഥിരമായി കുറച്ചുകാലം വർദ്ധമാനമായിത്തീരുന്നു. ഇന്ദ്രാദികൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള ദൗത്യം മുതലായ വിഘ്നങ്ങൾക്കുശേഷം പൂർവ്വാധികം വികസിച്ച് വിവാഹരംഗത്തിൽ വച്ച് ഫലിക്കുന്നു. അനന്തരം സംഭോഗാവസ്ഥിയിൽ അല്പകാലം ശോഭിക്കുന്നു. രാജ്യഭ്രംശത്തിനു ശേഷമുള്ള വ്യാമോഹമെന്ന വിരോധിഭാവത്താൽ തിരസ്കൃതമാകുന്നു. അനന്തരം മഹർഷിമാരുടെ ആശിസ്സിനാലും, കാർക്കോടകന്റെ ആശിസ്സിനാലും ഉണ്ടായ ആശയെ ആശ്രയിച്ച് മങ്ങി മിന്നിക്കിടന്ന രതി, കലിബാധയാകുന്ന വ്യാമോഹം തീർന്നപ്പോൾ അധികം ശോഭിക്കുന്നു. ഇത് വീണ്ടും പുനസ്സമാഗമത്തിൽ സംഭോഗശൃംഗാരമായിത്തന്നെ പരിണമിക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ആദിമുതൽ അവസാനം വരെ ചൂതിനു വിളിയിലെ വീരം, ഹംസവിലാപ ദമയന്തിവിലാപാദികളിലെ കരുണം, കലിയോടുള്ള നളവാക്യത്തിൽ രൗദ്രം, വാർഷ്ണേഷയ വാക്യമായ ആരയ്യാ.... എന്ന സന്ദർഭത്തിൽ അത്ഭുതം എന്നിങ്ങനെയുള്ള അംഗരസങ്ങളോടു കൂടിയ ശൃംഗാര രസത്തിലന്റെ ഗതിയിൽ നാടകീയമായ ഒരു രാമാണീയകം വിളയാടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

നളചരിതത്തിലെ പാത്രസൃഷ്ടിയിലും നാടകീയത നല്ലതുപോലെ വ്യക്തമാകുന്നുണ്ട്. വാര്യരുടെ നളൻ

‘ ‘ പ്രഖ്യാത വംശോ രാജർഷിഃ
ധീരോദാത്ത പ്രതാപവാൻ
ദിവ്യോഥദിവ്യദിവ്യാ വാ
ഗുണവാൻ നായകോമതഃ’

എന്ന ലക്ഷണപ്രകാരം ധീരോദാത്തനാണെങ്കിലും ലക്ഷണമൊപ്പിക്കാൻ വേണ്ടി മനുഷ്യസാധാരണങ്ങളായ വികാരങ്ങളെ അടക്കുന്നില്ല. ദമയന്തി, കുലീനതയിൽ കളങ്കം പറ്റാതിരിക്കാൻ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടു

ണ്ടെങ്കിലും കരയാൻ മടിക്കുന്നില്ല. നാരദൻ, ഹംസം തുടങ്ങിയ കഥാപാത്രങ്ങളെ നോക്കിയാലും സവിശേഷമായ വ്യക്തിത്വത്തോടെ അവതരിപ്പിക്കാൻ കവി ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് ബോധ്യമാകും.

നാടകീയത വർദ്ധിപ്പിക്കുന്ന മുഖ്യമായ ഒരു അംശമാണ് സംഘർഷാത്മകത. അന്തഃസംഘർഷവും ബാഹ്യസംഘർഷവും മാറി മാറി അനുഭവപ്പെടുന്ന രംഗങ്ങളാധികും. നളനിൽ അനുരാഗോദയത്തിന്റെ തുടക്കം അന്തഃസംഘർഷത്തിന്റെയും തുടക്കം കുറിക്കുന്നു. ഈ സംഘർഷം വിവാഹരംഗം വരെ പല ഘട്ടങ്ങളിലായി വികാസം പ്രാപിക്കുന്നുണ്ട്. ദമയന്തിയുടെ മനസ്സിലും സംഘർഷത്തിന്റെ തരംഗങ്ങൾ ഉയർന്നു വരുന്നുണ്ട്. ഒന്നാം ദിവസത്തെ കഥയിൽ ഈ അന്തഃസംഘർഷം അതിന്റെ പാരമ്യത്തിലെത്തുന്നത് ദേവദൂതനായ നളനും ദമയന്തിയും കണ്ടുമുട്ടുന്ന രംഗത്തിലാണ്. താനാരെന്ന് വെളിപ്പെടുത്താതെ കാമുകിയുടെ അടുത്ത് ചെന്ന് മറ്റൊരാളെ ഭർത്താവായി സ്വീകരിക്കണമെന്ന് പറയേണ്ടിവരുന്ന നളന്റെ മനസ്സ്, ചാരിത്രശുദ്ധിയുള്ളവളായിട്ടും ദേവന്മാരുടെ പരീക്ഷണത്തിനു വിധേയമാകുന്ന ദമയന്തിയുടെ മനസ്സ്, രണ്ടും സംഘർഷപൂരിതമാണ്.

നാലുദിവസത്തെ കഥയെ നാലങ്കമായും ശ്ലോകങ്ങളെ രംഗവിച്ഛേദകങ്ങളായിട്ടും കരുതുന്നതായാൽ ഇന്നത്തെ നാടകങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിലും നളചരിതം കഥകളിയ്ക്കു പ്രവേശമുണ്ടാകും. നാരദൻ സ്വപ്നവവാസവദത്തത്തിലെ യൗഗന്ധരായണനെപ്പോലെ കഥാനിർവ്വാഹകനാണ്. നളചരിതം മൂലത്തിലെ കലി കാത്തുനിൽക്കുന്ന പന്ത്രണ്ടു കൊല്ലത്തെ കഥയും, ദമയന്തിയുടെ സ്വാർത്ഥവാഹകനോടുകൂടിയുള്ള ദീർഘയാത്രയും വിവരിച്ചിട്ടില്ലെന്നിരിക്കെ സ്ഥലകാലാനുരൂപ്യം കഴിയുന്നിടത്തോളം വരുത്തുവാൻ വാര്യർ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് വിചാരിക്കാവുന്നതാണ്. ഘടന, രസം, പാത്രസൃഷ്ടി, സംഭവ വൈചിത്ര്യം, ബാഹ്യസ്വരൂപം എന്നിവയിൽ നാടകത്തോട് ഏതാണ്ടൊരു സംജാത്യം നളചരിതം കഥകളിയ്ക്കുണ്ട്.(കെ.കെ രാജാ)

അഭിനയ യോഗ്യത

നളചരിതം ആട്ടക്കഥയുടെ അഭിനയയോഗ്യതയെക്കുറിച്ച് ഇന്ന് രണ്ടഭിപ്രായമില്ല. എന്നാൽ ഒരു കാലത്ത് കോട്ടയം കൃതികൾ പോലെ ചിട്ടപ്രധാനമായ കഥകളിയുമായി താരതമ്യം ചെയ്തത് നളചരിതം കളിയരങ്ങിൽ പരാജയമാണ് എന്ന് വിധിയെഴുതിയ പണ്ഡിതന്മാർ തന്നെയുണ്ടായിരുന്നു. ' മുദ്ര കാണിക്കാൻ സൗകര്യമുള്ളവിധം ഋജുവായ പദങ്ങളില്ല, അന്വയ ക്ലേശം നടന്മാരെ വിഷമിപ്പിക്കും. അഭിനയത്തിനു തക്ക വകയില്ല, വേഷവൈവിധ്യത്തിനു വേണ്ടത്ര സ്ഥാനമില്ല' ഇങ്ങനെ കുറെ കാരണങ്ങളാണ് ഇക്കൂട്ടർ പറഞ്ഞത് നളചരിതം നാലുദിവസത്തെ കഥയും രംഗത്ത് ഒന്നാന്തരമായി വിജയിക്കുന്നു എന്നു വന്നതോടെ മുൻപറഞ്ഞ ആരോപണങ്ങളെല്ലാം അടിസ്ഥാനരഹിതമാണെന്നു തെളിഞ്ഞു.

ഒരു കഥ ശോഭിക്കാൻ സഹായിക്കുന്ന ഘടകങ്ങൾ പലതാണ്. വൈവിദ്ധ്യമാർന്ന രംഗങ്ങളുടെ സമൃദ്ധിയാണ് അതിലൊന്ന്. നളനാരദസമാഗമം, നളന്റെ ആത്മഗതം, ഉദ്യാനം, ഹംസവും നളനും, കുണ്ഡിനത്തിലെ ഉദ്യാനം, ഹംസവും ദമയന്തിയും, ഹംസം നളന്റെ അരികിൽ, നാരദൻ സ്വർഗ്ഗത്തിൽ, ഇന്ദ്രാദികൾ നളനെ കാണുന്നു, നളൻ ദേവദൂതനായി ദമയന്തിയുടെ അടുത്ത്, നളൻ ഇന്ദ്രാദികളോട് ദൂതിന്റെ വിവരം അറിയിക്കുന്നു, രാക്ഷസദാനവന്മാർ സ്വയംവര മണ്ഡപം ഇങ്ങനെ ഒന്നിനൊന്ന് തൊട്ട് വൈവിധ്യമാർന്ന രംഗങ്ങളാണ് ഒന്നാം ദിവസത്തെ കഥയിലുള്ളത്.

വേഷവൈവിധ്യമാണ് മറ്റൊരു ഘടകം, നളൻ, ഭീമൻ, ഇന്ദ്രൻ (പച്ച), യമൻ (കറുത്തകത്തി), ഹംസം (മുഖത്ത് പ്രത്യേകമായ തേപ്പും കൊക്കും), നാരദൻ (മിനുക്ക്), ദമയന്തി, തോഴി (മിനുക്ക്), രാക്ഷസദാനവന്മാർ (കത്തി, താടി) ഇങ്ങനെ സാമാന്യം വൈവിധ്യമായ വേഷങ്ങൾ ഒന്നാം ദിവസത്തിലുണ്ട്.

സംഘട്ടനാത്മകതയാണ് രംഗവിജയത്തിനുള്ള മറ്റൊരു ഘടകം, കഥാപാത്രങ്ങളുടെ ആന്തരിക സംഘർഷത്തേക്കാൾ ബാഹ്യസംഘട്ടനത്തിനു പ്രാധാന്യം കൊടുത്തവരാണ് മിക്ക ആട്ടക്കഥാകാരന്മാരും. നളചരിതത്തിലും ബാഹ്യസംഘട്ടനത്തിനു സ്ഥാനമുണ്ട്. ഒന്നാം ദിവസത്തെ കഥയിൽ രാക്ഷസന്മാരും അസുരന്മാരും സ്വയംവരത്തിനെത്തുന്ന സന്ദർഭം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാം. എന്നാൽ അതിലേറെ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ മാനസിക സംഘർഷത്തിനു പ്രാധാന്യം കൊടുത്തു എന്നതാണ് പരമാർത്ഥം, പരസ്പര ഗുണശ്രവണത്താൽ അനുരാഗപരവശാരിത്തീർന്ന നളന്റെയും ദമയന്തിയുടെയും മനസ്സ് വിവാഹരംഗം വരെ സംഘർഷഭരിതമായാണ് വർത്തിക്കുന്നത്. ദേവദൂതനായ നളനും ദമയന്തിയും കണ്ടുമുട്ടുന്ന സന്ദർഭമാണ് ഒന്നാം ദിവസത്തിലെ ഏറ്റവും വികാരനിർഭരമായ രംഗം.

മറ്റ് ആട്ടക്കഥകൾ പോലെ നളചരിതം അഭിനയിക്കാൻ സാധിക്കുകയില്ല എന്നതു ശരിയാണ്. ചിട്ടപ്രധാനമായ കഥകളിലൂടെ മാത്രം പരിചയിച്ചു വരുന്നവർ നളചരിതത്തിലെത്തുമ്പോൾ പരാജയപ്പെടുകയേ ഉള്ളൂ. പക്ഷേ അതിന് കുറ്റപ്പെടുത്തേണ്ടത് നളചരിതത്തേയാണോ എന്നേ സംശയമുള്ളൂ. മറ്റു കഥകളിൽ കയ്യും കാലും (മുദ്രയും കലാശവും) മതിയെങ്കിൽ നളചരിതത്തിൽ മുഖവും കണ്ണുമാണ് വേണ്ടത്.

ഭാവാഭിനയത്തിനാണ് ഇവിടെ മുൻകൈ. നളൻ, ദമയന്തി, ഹംസം, നാരദൻ ഇവർക്കെല്ലാം അഭിനയിക്കാൻ വകയുണ്ട്. നളചരിതത്തിന്റെ സംഗീതമാധുരിയും അതിന്റെ രംഗവിജയത്തിനു സഹായകമായിട്ടുണ്ട്.

നളചരിതം ആട്ടക്കഥയെക്കുറിച്ച് എ.ആർ. രാജരാജവർമ്മ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള അഭിപ്രായം ഇപ്രകാരമാണ്. *സംഗീതസാഹിത്യങ്ങൾ രണ്ടും ഒന്നുപോലെ പല മാതിരിയിലും നയിക്കാവുന്നതിനാലുള്ള സർവ്വതോന്മുഖത, പ്രകൃതിസിദ്ധമായ ഗാംഭീര്യം, ഉദാരമായ ബന്ധം, സ്വകപോലകല്പിതങ്ങളായ നൂതനഭംഗികൾ, ആലോചിക്കുന്തോറും അവസാനിക്കാതെ നീണ്ടു പോകുന്ന വ്യംഗ്യാർത്ഥത്തിന്റെ ബാഹുല്യം, പ്രയോഗവൈചിത്ര്യങ്ങളാലുള്ള വ്യുൽപാദകത എല്ലാ വിഷയത്തിലുമുള്ള ക്ഷോദക്ഷമത, ഇതുകൾ നളചരിതത്തെ മണിപ്രവാള കൃതികളിൽ പ്രഥമഗണനീയമാക്കിച്ചമച്ചിരിക്കുന്നു.*

മൊഡ്യൂൾ 4

കൃഷ്ണഗാഥ

പാട്ട് എന്ന സാഹിത്യരൂപത്തിന്റെ പാരമ്പര്യസ്വഭാവത്തിൽനിന്നു തെല്ലൊന്നു വ്യതിചലിച്ച് ശുദ്ധ മലയാളത്തിൽ, കടംകൊള്ളാത്ത വൃത്തത്തിൽ നിർമ്മിച്ച കൃതിയാണ് കൃഷ്ണഗാഥ. കേരളത്തിലെ ആദ്യത്തെ മഹാകാവ്യമായി ഈ കൃതിയെ കരുതുന്നു. കേരളീയരുടെ ജീവിതത്തിലും മലയാള കാവ്യഭാഷയിലും നിർണായകമായ സ്വാധീനം ചെലുത്തുവാൻ ഈ കൃതിക്കു കഴിഞ്ഞു. ലളിതസംസ്കൃതപദങ്ങളും ശുദ്ധമലയാളപദങ്ങളും കോർത്തിണക്കിയിട്ടുള്ളതാണ് കൃഷ്ണഗാഥയിലെ ഭാഷാശൈലി (സ്വർഗ്ഗാരോഹണ കഥയിൽ സംസ്കൃതസമ്പന്നമായ ഭാഷ കാണുന്നു). മണിപ്രവാള സാഹിത്യത്തിന്റെ അന്തശ്ചൈതന്യവും സംസ്കൃതപ്രഭാവം കുറഞ്ഞ ലളിതകോമളമായ പദാവലിയുമാണ് കൃഷ്ണഗാഥയിൽ സാർവ്വത്രികമായി കാണുന്നത്.

പാട്ടുപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ വളർച്ചയുടെ ഘട്ടത്തിലെ കൃതിയാണ് കൃഷ്ണഗാഥ. രാമചരിതത്തിൽനിന്നു നിരണം കൃതികളിലൂടെ വികസിച്ചുവന്ന പാട്ടുസാഹിത്യത്തിന്റെ അടുത്തകണ്ണിയാണിത്. പാട്ടുസാഹിത്യം നൂതനമായ ഒരു പന്ഥാവു തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നത് ഇവിടെ നാം കാണുന്നു. ഭാഷാപരമായി കണ്ണശ്ശന്മാരുടെ കൃതികളിൽനിന്നും ഏറെ മാറ്റങ്ങൾ ഈ കൃതിയിൽ കാണാം. പഴമയുടെ അംശം മാറി ശുദ്ധ മലയാളകാവ്യഭാഷ രൂപപ്പെടുന്നതിന്റെ ലക്ഷണങ്ങൾ ഈ കൃതിയിലുണ്ട്. കൃഷ്ണഗാഥയിൽ ജനകീയ ഗാനവൃത്തങ്ങ

ളുടെ പരിണാമമായ മഞ്ജരി വൃത്തം ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. കൃഷ്ണഗാഥയിലെ ലാളിത്യത്തിന്റെ സൗന്ദര്യം ശ്രദ്ധേയമാണ്. നമുക്കു നഷ്ടപ്പെട്ട നല്ല മലയാള പദങ്ങളുടെ ആകാരമാണ് കൃഷ്ണഗാഥ. പ്രൗഢമായ പുരാണകഥയുടെ ഗാംഭീര്യം ചോർന്നുപോകാതെ ആവിഷ്കരിക്കുവാൻ മലയാള ഭാഷയ്ക്കു കഴിയുമെന്ന് ആദ്യമായി തെളിയിച്ച കൃതിയായി ഇതിനെ കരുതാം. ഭാഷാചരിത്രവിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് അവഗണിക്കാനാവാത്ത ഗ്രന്ഥമാണിത്.

കാവ്യനാമം – കവി, കാലം.

കൃഷ്ണഗാഥയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഗ്രന്ഥനാമം, ഗ്രന്ഥകർത്താവ് എന്നിവ തർക്കവിഷയങ്ങളാണ്. ഈ കാവ്യത്തിനു കൃഷ്ണഗാഥ, കൃഷ്ണപ്പാട്ട്, ചെറുശ്ശേരി, ചെറുശ്ശേരിഗാഥ എന്നിങ്ങനെ പല നാമങ്ങളും നല്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും കൃഷ്ണഗാഥയെന്നതാണ് സാർവ്വത്രികമായി അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്.

ഉത്തരകേരളത്തിൽ വടകര ദേശത്തു ചെറുശ്ശേരി ഇല്ലത്തെ ഒരു നമ്പൂതിരിയാണ് കൃഷ്ണഗാഥാകാരനെന്ന് പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ളയും പി.കെ. നാരായണപ്പിള്ളയും പറയുന്നു. കെ.സി. നാരായണൻ നമ്പ്യാർ, കുണ്ടൂർ നാരായണ മേനോൻ എന്നിവർ പുനം നമ്പൂതിരിയാണ് ഗാഥാ കർത്താവ് എന്ന അഭിപ്രായക്കാരാണ്. രാമായണം ചമ്പുവിന്റെ കർത്താവായ പുനം നമ്പൂതിരിയും കൃഷ്ണഗാഥാ കർത്താവായ ചെറുശ്ശേരിയും ഒരാൾത്തന്നെയാണെന്ന അഭിപ്രായവും അവതരിപ്പിക്കപ്പെടുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ ഇതിനു പ്രത്യക്ഷമായ തെളിവുകളൊന്നുമില്ല. കൃഷ്ണഗാഥാകർത്താവ് ചെറുശ്ശേരി നമ്പൂതിരി ആണെന്നതാണ് ഇന്നു പൊതുവിൽ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്.

കോലത്തിരി രാജാവായ ഉദയവർമ്മന്റെ ആശ്രിതനായിരുന്നു ചെറുശ്ശേരി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആജ്ഞപ്രകാരമാണ് ഗാഥ രചിച്ചതെന്ന് "ആജ്ഞയാ കോലഭൂപസ്യ പ്രാജ്ഞസ്യോദയ വർമ്മണഃകൃതായാം കൃഷ്ണ ഗാഥയാം...." എന്നു കൃതിയിൽ കാണുന്നതിൽനിന്നു വ്യക്തമാകുന്നു. ഉദയവർമ്മയുടെ ഭരണകാലം എ.ഡി. 1446 മുതൽ 1475 വരെയാണെന്നു വ്യക്തമാക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. അതിനാൽ 15–ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ കൃതിയാണ് കൃഷ്ണഗാഥയെന്നു മനസ്സിലാക്കാം.

ഇതിവൃത്തം

ഗാഥാ വൃത്തത്തിൽ (മഞ്ജരി) 8266 ഈരടികളുള്ളതാണ് ചെറുശ്ശേരി കൃതി. ഭാഗവതം ദശമസ്കന്ദമാണ് കൃഷ്ണഗാഥയുടെ മുഖ്യാവലംബം. ഭാഗവതത്തിലെ ഏകാദശസ്കന്ദത്തെയും മഹാഭാരതത്തിലെ ആദി–മൗസല–മഹാപ്രസ്ഥാന–സ്വർഗാരോഹണ പർവങ്ങളെയും സന്ദർഭാനുസരണം കൃഷ്ണഗാഥാകാരൻ രചനയ്ക്ക് ആശ്രയമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. കൃഷ്ണകഥയെ ആസ്പദമാക്കി മുൻപും പിൻപും വന്ന കാവ്യങ്ങൾക്കൊന്നും കിട്ടാത്ത ജനപ്രീതി കൃഷ്ണഗാഥയ്ക്കു ലഭിച്ചത് അതിലെ ഭാഷയുടെ ലാളിത്യം, സരസമായ പ്രതിപാദനശൈലി എന്നിവമൂലമാണ്. ഉത്തരകേരളത്തിൽ ഈ കൃതി വിശേഷദിവസങ്ങളിൽ പാരായണം ചെയ്തുവന്നിരുന്നു.

കൃഷ്ണഗാഥ: മതഭേദങ്ങൾ

കെ. ഗോദവർമ്മ : സംസ്കൃത വിഭക്ത്യന്തങ്ങളായ പദങ്ങളെ കൂട്ടിക്കലർത്തി കേരളത്തിലുണ്ടായ മണിപ്രവാള പ്രസ്ഥാനത്തെ പരിപോഷിപ്പിക്കുവാനായിരുന്നില്ല കൃഷ്ണഗാഥാകർത്താവിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. ചിലെടത്തെങ്കിലും ഭാഷാസംസ്കൃതയോഗമായ മണിപ്രവാളത്തിന്റെ സ്വഭാവം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും പ്രാസത്തിനുവേണ്ടി പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ള സംസ്കൃതപദങ്ങളെ ഒഴിവാക്കിയാൽ കൃഷ്ണഗാഥയിലെ ഭാഷ പ്രകൃഷ്ടമായ കൈരളീചൈതന്യംകൊണ്ട് ഭാസുരമാണ്.

ടി.പി. ബാലകൃഷ്ണൻ നായർ : പ്രൗഢമണിപ്രവാളകവികളുടെ കാലഘട്ടത്തിലാണ് ജീവിച്ചതെങ്കിലും ചെറുശ്ശേരി എഴുതിയത് ഒരു ജനകീയമഹാകാവ്യമാണ്. എളിയഭാഷ, എളിയവരുടെ ജീവിതം, ഉത്തരകേരളത്തിന്റെ നാടൻശൈലി ഇവയെല്ലാം കൃഷ്ണഗാഥയിൽ കാണാം (മഹാകാവ്യപ്രസ്ഥാനം).

ടി. ഭാസ്കരൻ : നാടൻപാട്ടിന്റെ നൈസർഗികതയും മണിപ്രവാളത്തിലെ അർഥാലങ്കാര ബാഹുല്യവും പാട്ടിന്റെ ശബ്ദവിന്യാസ വൈചിത്ര്യവും ഒത്തിണങ്ങിയ കൃതിയാണ് കൃഷ്ണഗാഥ (കൃഷ്ണഗാഥാപഠനങ്ങൾ).

എം. ലീലാവതി : കൃഷ്ണഗാഥയിലെ ഭാഷയും നിരണം കൃതിയിലെ ഭാഷയും തമ്മിൽ ഏറെ അന്തരമുണ്ട്. സമാന കാലഘട്ടത്തിന്റെ സൃഷ്ടികൾ എന്ന നിലയ്ക്ക് അവയെ സമീപിക്കുമ്പോൾ അവയുടെ വൈജാത്യത്തെ വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ ദേശഭേദമെന്ന ഒരുപാധിയല്ലാതെ മറ്റെന്തെങ്കിലുമുണ്ടാകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.... ഭാഷാമിശ്രം എന്നു വിചാരിക്കാവുന്നിടത്തോളം മണിപ്രവാള ശൈലി കൃഷ്ണഗാഥയിലില്ല. എന്നുവച്ചു സംസ്കൃത പദങ്ങൾ ഒട്ടും വർജ്ജിച്ചിട്ടുമില്ല. (മലയാള കവിതാ സാഹിത്യ ചരിത്രം: 1980)

ചാത്തനാത്ത് അച്യുതനുണ്ണി : .... കൃഷ്ണഗാഥയുടെ ഭാഷാശില്പം മണിപ്രവാളം, പാട്ട്, നാടൻപാട്ട് എന്നീ മൂന്ന് സാഹിത്യധാരകളുടെയും സംയോജനത്തിൽനിന്നുമുയിർകൊണ്ട നൂതനമായ ഒരു രൂപസംവിധാനമാകുന്നു. അത് ഒരേസമയം പഴയതിന്റെ സ്വാഭാവികമായ തുടർച്ചയും വ്യക്തമായ വൈലക്ഷണ്യം പുലർത്തുന്ന വ്യത്യസ്തമായൊരു കാവ്യ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ നവാവതാരവുമാണ്. (വാങ്മയം: 1999)

വി.ആർ. പ്രബോധചന്ദ്രൻ : ....മഹാകാവ്യമൂശയും നാടൻശീലും തമ്മിലുള്ള വേഴ്ച: പ്രാദേശികം, സാമൂഹികം, ജാതിമതാദി നിഷ്ഠം എന്നിങ്ങനെയുള്ള ഉപഭാഷാവിഭാഗങ്ങൾ, ചെറുശ്ശേരിയുടെ തൻമൊഴി, സർവ്വോപരി ചില വിലക്ഷണതകൾ – ഇവയൊക്കെക്കൂടിആഴത്തിലും പരപ്പിലും പരിശോധിച്ചുകൊണ്ടുള്ള നിരന്തരമായ പുനർവായനയിലൂടെ മാത്രമേ കൃഷ്ണഗാഥയുടെ തനിമ വ്യക്തമാകൂ. (ചെറുശ്ശേരി : 1999).

ഭാഷാ സവിശേഷതകൾ

കൃഷ്ണഗാഥാഭാഷയുടെ സവിശേഷതകളായി ഭാഷാഗവേഷകർ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുള്ള വസ്തുതകൾ ഇവയാണ്.

1. പണ്ഡിതരല്ലാത്ത സാധാരണക്കാരെക്കൂടി ആകർഷിക്കുന്നത് അതിലെ മലയാളിത്തം തുളുമ്പുന്ന ഭാഷാശൈലിയാണ്. ലളിതപദങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ട് വ്യവഹാരഭാഷയുടെ തനിമ ആവോളം പുലർത്തിക്കൊണ്ടും നാടൻപാട്ടുകളുടെ ആവിഷ്കരണരീതി അനുകരിച്ചുകൊണ്ടുമുള്ള പ്രതിപാദനരീതിയാണ് കൃഷ്ണഗാഥയുടെ ബഹുജനപ്രീതിക്കു കാരണം.

   (എ) വ്യവഹാരഭാഷയുടെ തനിമയുള്ള പദപ്രയോഗങ്ങൾ
   കാച്ച്യ (കാച്ചിയ), കൊണ്ടന്നു (കൊണ്ടുവന്നു), പൊങ്ങീട്ട് (പൊങ്ങിയിട്ട്), കയ്യീന്ന് (കയ്യിൽ നിന്ന്)

   (ബി)നാടൻപാട്ടുകളുടെ ആവിഷ്കരണ രീതിയോടിണങ്ങിയ പ്രതിപാദനശൈലി

2. പ്രചാരത്തിൽ നിന്നു മാഞ്ഞുപോയ പല പദങ്ങളും കൃഷ്ണഗാഥയിൽക്കാണാം.

   മാൺപ് (സൗന്ദര്യം), ഓർച്ച (വിചാരം) തുടങ്ങിയ നാമരൂപങ്ങളും മാഴ്കുക (സങ്കടപ്പെടുക), ഓരുക(അറിയുക) തുടങ്ങിയ ക്രിയാരൂപങ്ങളും അക്കൂട്ടത്തിൽപ്പെടുന്നു.

3. വ്യാകരണപരമായും ചില സവിശേഷതകൾ കാണുന്നു.

   (എ) വിശേഷാർത്ഥമൊന്നുമില്ലാതെ ഇതു/ഈതു, ഉതു/ഊതു ചേർന്ന ക്രിയാരൂപങ്ങൾ

   (ബി) ഇന്നത്തെ ഭാഷയിൽ പിൻവിനയെച്ചം വരുന്ന ഇടങ്ങളിൽ നടുവിനയച്ചപ്രയോഗങ്ങളായ പോകത്തുടങ്ങി, ചൊല്ലത്തുടങ്ങി എന്നിവ കാണുന്നു.

   (സി)നിഷേധരൂപങ്ങളായ നല്കേൻ, വാരാതെ, കാണായിന്നു എന്നിവ.

   (ഡി)സങ്കുചിത രൂപങ്ങൾ. ഉദാഹരണം: ആം (ആകും), പോം (പോകും).

4. സംസ്കൃതത്തിലെ വിഭക്തിപ്രത്യയങ്ങൾ ചേർന്ന രൂപങ്ങൾ കുറവാണ്. ഉദാഹരണം: ആസ്ഥയാ, മന്ദിരേ, മോദേന.

   അധികം പ്രചാരത്തിലില്ലാത്ത ചില സംസ്കൃത പദങ്ങൾ കാണുന്നു. ഉദാഹരണം : ആശ്രവ (അനുസരണശീലമുള്ളവൾ), രങ്കു (കൃഷ്ണമൃഗം).

5. ലക്ഷ്യാർത്ഥം സൂചിപ്പിക്കാൻ അമ്മാറു, നോക്കി എന്നിവ ചേർത്തുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ.

6. ആവർത്തന പ്രയോഗങ്ങൾ.
   ഉദാഹരണം : ചിന്തിച്ചു ചിന്തിച്ച്, വെന്തുവെന്ത്, പിന്നെപ്പിന്നെ.

കൃഷ്ണഗാഥയുടെ ഭാഷാ സവിശേഷതകളിൽ ചിലതാണിവ. പൊതുവേ കെട്ടുറപ്പും പ്രൗഢിയുമില്ലാത്ത ഭാഷാശൈലിയാണ് കാണുന്നത്. ശൈലിയിലെ ശൈഥില്യം, മറ്റു ചില സ്വഭാവങ്ങളോടൊപ്പം കൃതിയെ ഉദാത്ത രചനയെന്ന പരിഗണനയ്ക്കനർഹമാക്കിയിരിക്കുന്നു.

ഭാഷാവലോകനം

കൃഷ്ണഗാഥയിലെ ഭാഷ അതുവരെ കാവ്യഭാഷയിൽ നിലനിന്ന തമിഴ് – സങ്കരരീതിയിൽനിന്നു തീർത്തും മുക്തമാണ്. ആ നിലയിൽ നമ്മുടെ കാവ്യചരിത്രത്തിലെ ആദ്യത്തെ ശുദ്ധ മലയാളകൃതി എന്ന വിശേഷണം ഈ കൃതിക്കു പൊരുത്തപ്പെടുന്നു. സംസ്കൃതമറിയാവുന്ന മണിപ്രവാളരസികർക്കുവേണ്ടിയല്ല അജ്ഞരായുള്ളോരെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ് കൃതി രചിച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന് രാമചരിതകാരനും മറ്റും വെളിപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നതുപോലെ ഗാഥാകാരനും വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ സംസ്കൃത ഭ്രമത്തിൽനിന്നു പൂർണ്ണമായും മാറിനില്ക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുമില്ല. 'സ്വർഗ്ഗാരോഹണത്തിൽ' സംസ്കൃതസമ്പന്നമായ ഭാഷയാണ് ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്.

മണിപ്രവാള കൃതികൾ സജീവമായിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തിലാണ് കൃഷ്ണഗാഥാകാരൻ ജീവിച്ചിരുന്നത്. പക്ഷേ, മണിപ്രവാളത്തിന്റെ പ്രഭാവത്തിനു പൂർണ്ണമായും അടിപ്പെട്ടതുമില്ല. എങ്കിൽത്തന്നെയും ഭക്തി പോഷകങ്ങളായ പാട്ടുകൃതിയിൽ മണിപ്രവാളത്തിന്റെ ചില സ്വഭാവ സവിശേഷതകൾ സമന്വയിപ്പിക്കാൻ അദ്ദേഹം മടിച്ചില്ല. വ്യവഹാര ഭാഷയോടേറ്റവും അടുത്ത ശൈലിയാണ് അദ്ദേഹം കവിതയിൽ ഉപയോഗിച്ചത്. അങ്ങനെ വിഭക്ത്യന്തങ്ങളായ സംസ്കൃത പദങ്ങളുടെ ധാരാളിത്തം കലർന്ന ചമ്പു പ്രബന്ധങ്ങളിലൂടെയും മറ്റും പ്രചരിച്ചുവന്ന അനന്തരകാല മണിപ്രവാളത്തിന് ഒരു വെല്ലുവിളിയുയർത്തുകയായിരുന്നു ഗാഥാകാരൻ. ആധുനിക ലക്ഷണങ്ങൾ മലയാള കവിതയിൽ ആദ്യം സ്ഫുരിപ്പിച്ചത് ചെറുശ്ശേരിയാണ്.

കൃഷ്ണഗാഥ നാടോടി മലയാളത്തോടാണ് ആഭിമുഖ്യം പുലർത്തുന്നതെന്ന് ഒറ്റ വായനയിൽത്തന്നെ ബോധ്യമാകും. ഭാഷാ രീതിയിലും വൃത്തത്തിലുമൊക്കെ വടക്കൻ പാട്ടുകളോടുള്ള അടുപ്പം ശ്രദ്ധേയമാണ്. പാട്ട്, മണിപ്രവാളം, നാടൻപാട്ട് എന്നീ മൂന്നു കൈവഴികളിലൂടെയാണ് പ്രാചീന കവിത ഒഴുകിയെത്തിയത്. ഇവ മൂന്നും സംഗമിക്കുന്നതാണ് കൃഷ്ണഗാഥ. അതിനാൽ ഈ മൂന്നു പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെയും സവിഷേഷതകൾ ഇതിൽ ഒന്നുചേർന്നിരിക്കുന്നു.

പാട്ട്, മണിപ്രവാളം, നാടൻപാട്ടുകൾ എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു കൈവഴികളിലൂടെ വളർന്നുവന്ന മലയാള കവിതാസാഹിത്യം സംയോജനത്തിന്റെ ആദ്യലക്ഷണങ്ങൾ കാണിക്കുന്നത് കൃഷ്ണഗാഥയിലാണ്. പാട്ടുപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ലാളിത്യവും മണിപ്രവാളത്തിന്റെ രസികത്വവും കൃഷ്ണഗാഥയിൽ സമ്മേളിക്കുന്നു. മാനകീകരണം സംഭവിച്ചുതുടങ്ങിയ കാവ്യഭാഷയെന്ന് ഇതിനെ വേണമെങ്കിൽ വിശേഷിപ്പിക്കാം. ദ്രമിഡസംഘാതാക്ഷരനിബദ്ധത, അന്ത്യപ്രാസം എന്നീ പാട്ടുലക്ഷണങ്ങൾ കൃഷ്ണഗാഥ പൂർണ്ണമായും തള്ളിക്കളയുന്നു.'മോന' ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ വരുന്നു. മണിപ്രവാളത്തിന്റെ പ്രധാന പ്രത്യേകതയായ വിഭക്ത്യന്ത സംസ്കൃതപദങ്ങൾ വളരെ കുറഞ്ഞ അളവിൽ മാത്രം സ്വീകരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ശൃംഗാര ഹാസ്യങ്ങളോട് മണിപ്രവാളത്തിനുള്ള താത്പര്യം ഗാഥാകാരൻ സമ്പൂർണ്ണമായ അളവിൽ സ്വീകരിക്കുന്നുണ്ട്. ഇങ്ങനെയാണെങ്കിലും ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ തിരുപ്പിറവിതൊട്ടു സ്വർഗാരോഹണം വരെയുള്ള മുഖ്യസംഭവങ്ങളുടെ കാവ്യാത്മകപ്രതിപാദനത്തിലൂടെ ഒരു ക്ലാസിക് കൃതിയുടെ ഗൗരവം കാത്തുസൂക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

മണിപ്രവാളത്തിന്റെയും പാട്ടിന്റെയും മിശ്രണത്തിലൂടെ നാടൻപാട്ടിന്റെ രീതിയിൽ വികസിപ്പിച്ചെടുത്ത ഒരു കാവ്യമാണിത്. ഈ മിശ്രണ പ്രക്രിയ എഴുത്തച്ഛനിൽ പൂർണ്ണമാകുന്നു. കണ്ണശ്ശന്മാർ പാട്ടിൽ സംസ്കൃത വർണങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചു. ഗാഥാകാരൻ കുറേക്കൂടി മുന്നോട്ടുപോയി. ഗാഥയിലെ ശൃംഗാര രസത്തിന്റെ ആധിക്യം ഇതു വ്യക്തമാക്കുന്നു. ഭക്തികാവ്യങ്ങൾ എന്ന നിലയിൽ കണ്ടിരുന്ന പാട്ടുപ്രസ്ഥാനം സാഹിത്യമെന്ന നിലയ്ക്കു വളർച്ച നേടുന്നതാണ് ഇവിടെ കാണുന്നത്. പണ്ഡിതനും പാമരനും ഒരുപോലെ ആസ്വാദ്യമായ ഗാഥയുടെ കർത്താവ് നമ്മുടെ കാവ്യഭാഷയിലെ 'ശുദ്ധമലയാള'ത്തിന്റെ അവതാരകൻ കൂടിയാണ്.

ഭാഗവതം ദശമസ്കന്ധമാണ് കൃഷ്ണഗാഥയുടെ പ്രധാന ഉപാദാനം. പതിനൊന്നും പന്ത്രണ്ടും സ്കന്ധങ്ങളുടെ സാരാംശവും അതുൾക്കൊള്ളുന്നുണ്ട്. ഭാഗവതത്തിലെ സംഭവബഹുലമായ ആഖ്യാനം ഒരു മഹാകാവ്യത്തിന്റെ ഇതിവൃത്തമാക്കിയപ്പോൾ കഥാഗതിയിൽ ഗണനീയമായ മാറ്റമൊന്നും കവി വരുത്തിയിട്ടില്ല. ഭാഗവതം അതേപടി മലയാളത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കുക മാത്രമേ ചെയ്തിട്ടുള്ളു എന്നു പറയാനും പറ്റില്ല. ദർശനത്തിനു മൻതൂക്കമുള്ള ഒരു പുരാണം ഭക്തിപ്രധാനമായ ഒരു സാഹിത്യശില്പമായി രൂപാന്തരം പ്രാപിച്ചപ്പോൾ സ്വാഭാവികമായി സംഭവിക്കേണ്ട പരിണാമങ്ങൾ വന്നുചേർന്നു. പുരാണത്തിൽ ഉള്ള മിക്ക സ്തുതികളും ഒഴിവാക്കിയത് കവിയുടെ സാഹിത്യമർമ്മജ്ഞതയുടെ നിദർശമായി വർത്തിക്കുന്നു.

കാവ്യം രണ്ടുഭാഗമായി തിരിച്ചിരിക്കുന്നു. കൃഷ്ണൻ അമ്പാടിയിൽ കഴിയുന്ന കാലം ഒന്നാംഭാഗത്തും മഥുരയിലേയ്ക്കു പോയശേഷമുള്ള സംഭവങ്ങൾ രണ്ടാം ഭാഗത്തും വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു.
ഭാഗവതം പത്തുമുതലുള്ള സ്കന്ധങ്ങൾ ആസ്പദമാക്കി സംസ്കൃതത്തിലെയും മലയാളത്തിലെയും പൂർവസൂരികുടെ കൃതികളിൽ നിന്ന് ആശയങ്ങൾ ആദാനം ചെയ്തു സന്ദർഭാനുസാരം സ്വകൃതിയിൽ അലിയിച്ചുചേർത്ത് ഒരു നൂതന മലയാളമഹാകാവ്യം ആരചിക്കുകയാണ് ചെറുശ്ശേരി ചെയ്തത്. ഒരു സ്വതന്ത്രകൃതിയുടെ മൗലികത്വം കൃഷ്ണഗാഥയുടെ ഏതുഭാഗത്തും ദർശിക്കാം. ആകർഷകമാവില്ല എന്നു തോന്നുന്ന ഭാഗങ്ങൾ സംക്ഷേപിക്കുകയും രസാഭിവ്യഞ്ജനയ്ക്കു വകയുള്ളിടത്തു വിപൂലീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന നയമാണ് കവി പൊതുവേ അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. വേണുഗാനം, ഗോപികാദു:ഖം, രാസക്രീഡ എന്നിവ വർണ്ണിക്കാൻ ഭാഗവതം എഴുന്നൂറ്റി എൺപത്തിയെട്ടു വരി ഉപയോഗിച്ചിടത്ത് കൃഷ്ണഗാഥ മൂവായിരത്തി ഒരുനൂറ്റി ഇരുപത്തിനാലു വരി വിനിയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. മൂലകൃതിയെ നാലുമടങ്ങായി

വികസിപ്പിച്ച ഈ ഒരുദാഹരണം മതി ഗാഥയുടെ സ്വതന്ത്രപ്രവാഹവും ഗാഥാകാരന്റെ ഭാവനാവിലാസവും വെളിവാക്കാൻ. ഇവിടെ വിഭാവാനുഭാവാദികൾ വർണ്ണിക്കാനാണ് കവി ശക്തി ചെലവഴിച്ചതെങ്കിൽ വേറെ ചില ദിക്കിൽ സന്ദർഭോചിതമായ അലങ്കാരങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ചു വ്യത്യസ്തമായ സുഷമ നൽകുന്നു.

അതിരുകടന്ന അലങ്കാരപ്രിയത്വം ചെറുശ്ശേരിയുടെ ഒരു ദോഷമായി പലരും ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. പാട്ടാണ് എഴുതിയതെങ്കിലും വർണ്ണനകളിൽ അലംഭാവമില്ലായ്മയും മാലപ്പടക്കം പോലെ അലങ്കാരങ്ങൾ അടിക്കടി കോർത്തുപോകുന്ന രീതിയും അമിതമായ ശൃംഗാരപക്ഷപാതവും സഹജഭാവമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള ഈ കവി യഥാർത്ഥത്തിൽ മണിപ്രവാളം തന്നെയല്ലേ രചിച്ചത്? എന്ന് എൻ. കൃഷ്ണപിള്ള ചോദിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഒരു മഹാകാവ്യത്തിന്റെ രൂപത്തോട് ഒത്തുപോകത്തക്കവിധത്തിലാണ് അദ്ദേഹം അലങ്കാരം പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളത്. നാൽപ്പത്തിയാറ് വ്യത്യസ്താലങ്കാരങ്ങളുടെ ആയിരത്തിഒരുനൂറ് ഉദാഹരണമാണ് കൃഷ്ണഗാഥയിലുള്ളത്. അലങ്കാരങ്ങൾ അടുത്തടുത്തു പ്രയോഗിക്കുന്ന ചില ഘട്ടങ്ങൾക്കു പകരം എന്നപോലെ അവ തീരെ ഇല്ലാതെയും ആഖ്യാനം കാണുന്നു. സംസ്കൃതത്തിൽ നിന്നും മലയാളത്തിൽ നിന്നും ധാരാളം അലങ്കാരപ്രയോഗങ്ങൾ കൈക്കൊണ്ട കവി എന്തുകൊണ്ടോ ഭാഗവതത്തിൽ നിന്ന് അവ വളരെയൊന്നും സ്വീകരിച്ചു കാണുന്നില്ല. ആകെ പത്തുപതിനാല് അലങ്കാരം മാത്രമേ ഭാഗവതത്തിൽ നിന്നു സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളു.

ഏതൊരു കവിക്കും സാദൃശ്യമൂലകാലങ്കാരങ്ങളോടുപ്രിയം ഏറും; ഉപമിക്കാനുള്ള പ്രവണത മനുഷ്യന്റെ നൈസർഗ്ഗികവാസനകളിൽപെട്ടതാണല്ലോ. സംസ്കൃതത്തിൽ പ്രസിദ്ധമായ അർത്ഥാലങ്കാരങ്ങളിൽ ഏതാണ്ടു പകുതിയോളം ചെറുശ്ശേരി പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. അവയിലധികവും സാദൃശ്യമൂലകങ്ങളായ ഉപമ, രൂപകം, രൂപകാതിശയോക്തി, സ്വരൂപോത്പ്രേക്ഷ എന്നിവയാണ്.ലാളിത്യമാണ് കൃഷ്ണഗാഥയുടെ മുഖമുദ്ര. കൃഷ്ണഗാഥയിലെ ഒട്ടുമുക്കാലും ഭാഗം വായിച്ചാൽ ബാലന്മാർക്കുപോലും അർത്ഥം മനസിലാകും.

എഴുത്തച്ഛനും മലയാളകാവ്യഭാഷയും

മലയാള കാവ്യഭാഷയുടെ വികാസപരിണാമചരിത്രത്തിലെ സുപ്രധാനഘട്ടത്തെ എഴുത്തച്ഛന്റെ കാവ്യങ്ങൾ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നു. സാഹിത്യത്തിൽ ഒരു നൂതനസന്ദേശവുമായാണ് എഴുത്തച്ഛൻ രംഗപ്രവേശം ചെയ്തത്. ഭിന്നരുചികളെയും ഭിന്നരീതികളെയും കൂട്ടിയിണക്കാൻ ഇദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞു. മലയാളത്തിന്റെ പ്രാചീന കാവ്യപാരമ്പര്യം പരിഗണിക്കുമ്പോൾ അതിന് പ്രധാനമായും രണ്ട് സമാന്തര ശാഖകൾ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് ബോദ്ധ്യപ്പെടുന്നു. പാണ്ഡ്യഭാഷാ സാരൂപ്യമേറിയിരിക്കുന്ന പാട്ടുഭാഷയും സംസ്കൃതം കൂടിക്കലർന്ന മണിപ്രവാളഭാഷയും. കാലക്രമത്തിൽ ഈ ഭാഷാരീതികൾ പരസ്പരം സ്വാധീനം ചെലുത്താനും കൂടിക്കലരാനും തുടങ്ങി. നിരണം കൃതികളിലും കൃഷ്ണഗാഥയിലും ഈ പ്രവണത കാണാനാവും. ഈ ഭാഷാസമന്വയപ്രക്രിയ അതിന്റെ പൂർണതയിൽ സാഫല്യത്തിലെത്തിയത് എഴുത്തച്ഛന്റെ കാലത്താണ്.

തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛന് മലയാള ഭാഷയുടെ പിതൃത്വം ഇന്നും പലരും കല്പിച്ചു നൽകുന്നുണ്ടെങ്കിലും അത് കാലങ്ങളായി കരുതിപ്പോന്നിരുന്ന ഒരു വിശ്വാസത്തിന്റെ ഭാഗമായേ പരിഗണിക്കാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. എന്നിരിക്കിലും തന്റെ മുൻഗാമികളിലാരിലും ഒത്തിണങ്ങിക്കാണാത്ത ചില സ്വഭാവസവിശേഷതകളുടെ സംയുക്തി എഴുത്തച്ഛനെ അന്യഭിന്നമാക്കുന്നു. മലയാളത്തിന് തികവും തമിഴ്ച്ചായ്വിന് ഇടിവും വരുത്തിക്കൊണ്ടുള്ള മണിപ്രവാള പരിഷ്കരണം, ഭക്തിഭാവത്തെ കേന്ദ്രബിന്ദുവാക്കിക്കൊണ്ടുള്ള കഥാകഥനം, പ്രകടമായ സദാചാരാഭിമുഖ്യം എന്നീ മൂന്നംശങ്ങളുടെ സമ്മേളനമാണ് എഴുത്തച്ഛനെ തന്റെ മുൻഗാമികളിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തനാക്കുന്നത്. പാട്ടുകൃതികളിലെ തമിഴ്പ്രയോഗങ്ങളും മണിപ്രവാളത്തിലെ സംസ്കൃതവിഭക്ത്യന്തങ്ങളും ആവുന്നത്ര വർജിച്ച് ഒരു പുതിയ മലയാളകാവ്യഭാഷ രൂപപ്പെടുത്താനുള്ള ശ്രമമാണ് എഴുത്തച്ഛന്റെ കൃതികളിൽ കാണുന്നത്. തമിഴിന്റെ പിടിയിൽനിന്ന് ഏറെക്കുറെ മുക്തമായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്ന 'മലയാംഭാഷയെ' സംസ്കൃതത്തിന്റെ ഉചിതവും ആനുപാതികവുമായ മിശ്രണംകൊണ്ട് ഗഹനവും പ്രൗഢവുമാക്കാൻ എഴുത്തച്ഛന് കഴിഞ്ഞു. ഈ മിശ്രണമാണ് കണ്ണശ്ശകൃതികളിലെയും, ശുദ്ധമലയാളകൃതിയായി കരുതുന്ന കൃഷ്ണഗാഥയിലെയും ഭാഷയിൽനിന്ന് എഴുത്തച്ഛന്റെ ഭാഷയെ വ്യത്യസ്തമാക്കിയത്. എഴുത്തച്ഛൻ ഒരു നവീന ശൈലി ഭാഷാകാവ്യ രചനയ്ക്ക് സ്വീകരിക്കുകയായിരുന്നില്ല മറിച്ച് അത്തരം ഒരു ശൈലിക്ക് ശരിയായ അടിത്തറ ഭാഷയിൽ പണിയുകയായിരുന്നു. ഇത് മലയാളത്തിന് തനതും നൂതനവുമായ ഒരു കാവ്യഭാഷ രൂപപ്പെടുന്നതിന് സഹായകമായിത്തീർന്നു. മലയാള കവിതപില്ക്കാലത്ത് ഈ മാർഗമാണ് പിൻതുടർന്നത്.

കാലവും കൃതികളും

എഴുത്തച്ഛന്റെ ജീവിതകാലം പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടായിരുന്നു. ആദ്ധ്യാത്മ രാമായണം കിളിപ്പാട്ട്, ഭാരതം കിളിപ്പാട്ട് എന്നിവയാണ് എഴുത്തച്ഛന്റെ കൃതികളെന്ന് നിസ്സംശയം പറയാവുന്നവ. ഉത്തരരാമായണം, ദേവീ മാഹാത്മ്യം, ബ്രഹ്മാണ്ഡപുരാണം തുടങ്ങിയവയും എഴുത്തച്ഛന്റേതാണെന്ന് ഉള്ളൂർ കരുതുന്നു. എന്നാൽ ഹരിനാമകീർത്തനം, രാമായണം ഇരുപത്തിനാലു വൃത്തം, കേരളോല്പത്തി മുതലായവ എഴുത്തച്ഛന്റേതായി പരിഗണിക്കുന്നുമില്ല. ഉള്ളൂരിന്റേത് വെറും ഊഹങ്ങൾ മാത്രമാണ്. ശക്തമായ തെളിവിന്റെ പിൻബലം ഈ നിരീക്ഷണങ്ങൾക്കില്ല. രാമായണം-ഭാരതം കിളിപ്പാട്ടുകളെപ്പറ്റി തർക്കങ്ങളൊന്നും ഉയരാത്തതിനാൽ എഴുത്തച്ഛന്റെ കൃതികളെന്ന നിലയ്ക്ക് ഇവയാണ് ഇന്ന് പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നത്.

കിളിപ്പാട്ട്

എഴുത്തച്ഛന്റെ കൃതികൾ കിളിപ്പാട്ടുകൾ എന്ന കാവ്യവിഭാഗത്തിൽപെടുന്നു. സാഹിത്യഭാഷയ്ക്കും സംസാരഭാഷയ്ക്കും തമ്മിലുള്ള അന്തരം കുറച്ചുകൊണ്ടുവരുന്നതിൽ എഴുത്തച്ഛന്റെ കിളിപ്പാട്ടുകൾ വഹിച്ചിട്ടുള്ള പങ്ക് വലുതാണ്. എന്നാൽ കിളിപ്പാട്ടു പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഉപജ്ഞാതാവായി എഴുത്തച്ഛനെ കരുതുന്നതിൽ അനൗചിത്യം ഉണ്ട്. ഇത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണ്ടുപിടിത്തമായിരുന്നില്ലായെന്ന് ഉള്ളൂരും (കേരളസാഹിത്യചരിത്രം) കെ.എൻ. എഴുത്തച്ഛനും (സാഹിത്യചരിത്രം പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലൂടെ) സംശയാതീതമായി സമർത്ഥിക്കുന്നു.

കിളി പാടുന്ന പാട്ടുകൾ എന്ന അർത്ഥത്തിലായിരിക്കാം കിളിപ്പാട്ടുകൾ എന്ന പേര് വന്നത്. എന്നാൽ ഇന്ന് ഈ അർത്ഥമല്ല കിളിപ്പാട്ടിനുള്ളത്. കേക, ദ്രുതകാകളി, അന്നനട, മണികാഞ്ചി, കളകാഞ്ചി മുതലായ വൃത്തങ്ങളിൽ എഴുതപ്പെട്ട കാവ്യങ്ങളെല്ലാം കിളിപ്പാട്ടുകളായാണ് അറിയപ്പെടുന്നത്. ഈ വൃത്തങ്ങളെല്ലാം എഴുത്തച്ഛന്റെ സൃഷ്ടികളായി കരുതാനാവില്ല. എഴുത്തച്ഛനു മുൻപ് ഈ വൃത്തങ്ങളിൽ പലതും മലയാളത്തിലും മറ്റു ദ്രാവിഡ ഭാഷകളിലും അല്പം ചില വ്യത്യാസങ്ങളോടെ ഉപയോഗിച്ചു പോന്നിരുന്നു. കേകയും കാകളിയും കളകാഞ്ചിയും എഴുത്തച്ഛനു മുൻപേ രചിക്കപ്പെട്ടതെന്ന് കരുതുന്ന ഗുരുദക്ഷിണപ്പാട്ടിൽ കാണുന്നുവെന്നും കന്നടയിലും തെലുങ്കിലും മണികാഞ്ചിക്കു തുല്യമായ വൃത്തങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നും പി.വി. വേലായുധൻപിള്ള ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. (മധ്യകാല മലയാളം). അതുകൊണ്ട് കിളിപ്പാട്ടു പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഉദ്ഘാടകനായും മലയാള വൃത്തങ്ങളുടെ പിതാവായും എഴുത്തച്ഛനെ കരുതുന്നത് ശരിയല്ല. എന്നിരിക്കിലും കേക, കാകളി തുടങ്ങിയ വൃത്തങ്ങളെ ദൃഢബദ്ധമാക്കി പ്രചരിപ്പിച്ചതിലും ഭക്തിവിഷയപ്രതിപാദനത്തിനായി ഉപയോഗിച്ച ഒരു കാവ്യരീതിയെ കിളിപ്പാട്ടു പ്രസ്ഥാനമാക്കി വളർത്തിയതിലും എഴുത്തച്ഛൻ മുഖ്യ പങ്കു വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്.

എഴുത്തച്ഛന്റെ ഭാഷ: പണ്ഡിത നിരീക്ഷണങ്ങൾ

പി.കെ. നാരായണപ്പിള്ള : എഴുത്തച്ഛന്റെ ഭാഷ മലയാളവും സംസ്കൃതവും ഒരു പ്രത്യേക പാകത്തിൽ സംയോജിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. സംസ്കൃത ശബ്ദങ്ങൾ സംസ്കൃതപ്രത്യയങ്ങൾ ചേർത്തും ചിലയിടത്ത് വാക്യങ്ങൾ മുഴുവൻ സംസ്കൃതമാക്കിയും അദ്ദേഹം പ്രയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്.... ഭാഷാപദ പ്രയോഗ വിഷയത്തിൽ എഴുത്തച്ഛനെ അതിഗമിക്കുന്ന ഒരു കവി ഇതേവരെ ഭാഷയിലുണ്ടായിട്ടില്ലെന്നുള്ളത് നിർവിവാദമാകുന്നു. (പഞ്ചാനനന്റെ വിമർശനത്രയം-1996)

കെ.എൻ. എഴുത്തച്ഛൻ : .... എഴുത്തച്ഛന്റെ കിളിപ്പാട്ടുകൾ ലീലാതിലകമതമനുസരിച്ചുള്ള പാട്ടുമല്ല, മണിപ്രവാളവുമല്ല. മലയാളത്തിന്റെ വ്യാകരണ സ്വരൂപത്തിൽ അടിയുറച്ചതും സംസ്കൃതപദങ്ങൾക്ക് നല്ല സ്വാഗതം നൽകുന്നതുമായ ഒരു സ്വതന്ത്ര പ്രസ്ഥാനമാണ് ഗാഥയിലും കിളിപ്പാട്ടിലും കാണുന്നത്... യഥാർത്ഥത്തിൽ സംസ്കൃത ദ്രാവിഡങ്ങളുടെ ഉചിത സംയോജനത്തിന്റെ വിജയമാണ് നാമിവിടെ കാണുന്നത്, ഇതാണ് എഴുത്തച്ഛന്റെ ഭാഷയുടെ നവീനത്വവും. (കിളിപ്പാട്ട് - സാഹിത്യചരിത്രം പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലൂടെ)

സി.കെ. ചന്ദ്രശേഖരൻ നായർ : "....മണിപ്രവാള ശൈലിയെ ഈരടിയിലാവിഷ്കരിക്കുക എന്ന പുതുമ തുടങ്ങിവെച്ചത് എഴുത്തച്ഛനാണ്. .... തമിഴ്ച്ചായ്‌വിന്റെ അംശങ്ങളെ തൊണ്ണൂറ്റൊൻപതു ശതമാനവും നിരാകരിച്ച് ബൃഹത്തായ തന്റെ കാവ്യങ്ങൾ രചിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന് സാധിച്ചു. ഇതത്രേ എഴുത്തച്ഛന്റെ ഭാഷയ്ക്ക് പുതുമ കൊടുക്കുന്ന സവിശേഷത. (എഴുത്തച്ഛന്റെ ഭാഷ - എഴുത്തച്ഛനു മുമ്പും പിമ്പും. 1975).

എ.ആർ. രാജരാജവർമ്മ : ഭാഷാപരമായി തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛൻ നടപ്പിലാക്കിയ വ്യവസ്ഥകൾ : 1. മണിപ്രവാളത്തിലെന്നപോലെ പാട്ടുകളിലും ലളിത സംസ്കൃത വിഭക്ത്യന്തങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കാം. 2. വിഭക്ത്യന്തങ്ങളായാലും പ്രകൃതികൾ മാത്രമായാലും സംസ്കൃത ശബ്ദങ്ങളെ സ്വൈരമായി ഉപയോഗിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്ക് അതുകളിൽ അക്ഷര സ്ഫുടതയ്ക്കുവേണ്ടി സാഹിത്യമെല്ലാം ആര്യ എഴുത്തിൽ എഴുതണം. 3. ഭാഷാ

ദ്വയ സങ്കരത്തിൽ സംസ്കൃത പ്രകൃതികളെ മലയാള വിഭക്തികൾ ചേർത്തു പ്രയോഗിക്കുന്നത് ശരിയായ വഴി; നേരെ മറിച്ച് മലയാള പ്രകൃതികളെ സംസ്കൃത വിഭക്തി ചേർത്ത് 'മാടമ്പീനാം' ഇത്യാദിപോലെ പ്രയോഗിക്കുന്ന വിലോമ സമ്പ്രദായം തെറ്റ്. 4. സംസ്കൃത ഛന്ദശ്ശാസ്ത്രത്തിലെ വർണനിയമത്തെയും, മാത്രാ നിയമത്തെയും, തമിഴ് വൃത്തങ്ങളിൽക്കൂടി പ്രവേശിപ്പിച്ച് പുതിയതായി 'കിളിപ്പാട്ട്' മുതലായ മലയാള വൃത്തങ്ങളെ നടപ്പിൽ വരുത്തി. (കേരളപാണിനീയം)

ടി.പി. ബാലകൃഷ്ണൻനായർ : പൊതുവേ നോക്കുമ്പോൾ, രാമായണം കിളിപ്പാട്ടിൽ മൂന്നുതരം ഭാഷാരീതികൾ കാണാം.

അലമലമിതറികിലനുചിത മഖിലഭൂഭൃതാ–
മാത്മഖേദം ധൈര്യശൗര്യ തേജോഹരം (സംസ്കൃത ശൈലി)

കാലാഹിനാ പരിഗ്രസ്തമാം ലോകവും
ആലോല ചേതസാ ഭോഗങ്ങൾ തേടുന്നു (മണിപ്രവാള ശൈലി)

നന്നു നന്നെന്നു പുകഴ്ന്നു പുകഴ്ന്നവർ
നന്നായ് തൊഴുതു തൊഴുതു നിന്നീടിനാൾ (ശുദ്ധമലയാള ശൈലി)

ധഎഴുത്തച്ഛന്റെ ആദ്ധ്യാത്മരാമായണവും ആദ്ധ്യാത്മ രാമയണം മൂലവും – (തുഞ്ചൻ പ്രബന്ധങ്ങൾ)പ

ഭാഷാ സവിശേഷതകൾ

വർണ്ണതലത്തിലും പദതലത്തിലും വ്യാകരണരൂപങ്ങളിലും പല പ്രത്യേകതകളും എഴുത്തച്ഛന്റെ കൃതികളായ രാമായണം കിളിപ്പാട്ടിലും ഭാരതം കിളിപ്പാട്ടിലും കാണാനാവും.

1. പഴയ പദങ്ങൾ: അരക്കൻ, ഇടർ, കേൾക്കയിൽ.
2. ക്രിയാ രൂപങ്ങൾ : കേളാഞ്ഞു, മരിയാതെ, ഓരുക.
3. വർണവികാരങ്ങൾ : കൊണ്ടന്നു, വരാഷിച്ചു, താത്പരിയം.
4. ഉദ്ദേശികാ വിഭക്തിരൂപങ്ങൾ : പേർക്ക്, കാല്ക്ക്.
5. 'അറ്റ്', എന്ന ഇടനില ചേർന്ന രൂപങ്ങൾ: അവറ്റെ, പലവറ്റെ.
6. ബഹുവചന രൂപങ്ങൾ : മകളർ, നാല്വർ.
7. ലക്ഷ്യാർത്ഥത്തിൽ 'ആയ്ക്കൊണ്ട്' : 'സുഗ്രീവനായിക്കൊണ്ട്'.
8. അസാധാരണ നാമധാതുക്കൾ : ഗർഭിച്ചു, ഏറ്റിച്ച്.
9. പഴയ നിഷേധ ക്രിയ : അരുതുമേ.
10. പിൻവിനയെച്ചാർത്ഥത്തിൽ നടുവിനയെച്ച പ്രയോഗം :
    കേൾക്കപ്പറഞ്ഞീല, കേഴത്തുടങ്ങിനാർ.

മദ്ധ്യകാല മലയാള ഭാഷയുടെ പ്രത്യേകതയായ 'ന്റ' വർണങ്ങൾ എഴുത്തച്ഛൻ സ്വീകരിക്കുന്നില്ല. പുരുഷ പ്രത്യയങ്ങൾ സാർവത്രികമായി സ്വീകരിക്കുന്ന രീതിയും കാണുന്നില്ല. അപൂർവ്വം ചിലയിടങ്ങളിൽ മാത്രമേ മധ്യമപുരുഷ പ്രത്യയം കാണുന്നുള്ളൂ. അനുനാസികാതിപ്രസരവും താലവ്യാദേശവും വരാത്ത രൂപങ്ങൾ കാണുന്നില്ല. വർത്തമാനകാല വാചിയായ 'ഉന്നു' ഭാവികാലവാചിയായ 'ഉം' എന്നീ കാലപ്രത്യയങ്ങൾ ഭാരതം കിളിപ്പാട്ടിലെ ഭാഷയിൽ ഉറച്ചിരിക്കുന്നു. ക്രിയാപദങ്ങളോ സമുച്ചയനിപാതങ്ങളോ തുടർച്ചയായി പ്രയോഗിച്ച് സന്ദർഭത്തെ ശ്രദ്ധേയവും ഊർജ്ജസ്വലവുമാക്കുന്ന രീതിയും അടുത്തടുത്ത് ക്രിയാപദങ്ങളെ 'ഉം' കൊണ്ട് സമുച്ചയിപ്പിച്ച് രംഗത്തിന് കൊഴുപ്പുകൂട്ടുന്ന ഘടകങ്ങളും എഴുത്തച്ഛൻ കൃതികളിൽ കാണാം.

എഴുത്തച്ഛന്റെ കാവ്യ ഭാഷയുടെ പ്രത്യേകതകൾ നടുവട്ടം ഗോപാലകൃഷ്ണൻ ഇങ്ങനെ സംഗ്രഹിക്കുന്നു:

1. ഭാഷയേറി വരുന്ന മണിപ്രവാള ശൈലി.
2. സംസ്കൃതീകൃത ഭാഷയുടെ അഭാവം.
3. ഭാവത്തിനനുസരിച്ചു ഭാഷാ പ്രയോഗം–ശുദ്ധ സംസ്കൃതവും ശുദ്ധ മലയാളവും.
4. ഈണപ്രധാനമായ ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങൾ.
5. പ്രചാരലുപ്തമെങ്കിലും ഭാവപുഷ്ടങ്ങളായ രൂഢിപദങ്ങളുടെ സ്വീകരണം.
6. വായ്മൊഴി വഴക്കങ്ങളുടെ ഉപേക്ഷിക്കൽ.
7. പ്രാക്തന ശൈലികളും വ്യാകരണ പ്രയോഗങ്ങളും അഭിരുചിക്കനുസരിച്ച്.
8. ശബ്ദവിഷയത്തിൽ തമിഴിന്റെ രീതി പാടേ അവഗണിച്ചു.

എഴുത്തച്ഛൻ നടപ്പിലാക്കിയ വ്യവസ്ഥകൾ

എഴുത്തച്ഛൻ നടപ്പിൽ വരുത്തിയതായി കേരളപാണിനി പറയുന്ന പല കാര്യങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിനു മുൻപേ മലയാള കാവ്യഭാഷ സ്വീകരിച്ചവയാണ്. ആര്യ എഴുത്ത്, ലളിത സംസ്കൃത വിഭക്ത്യന്തങ്ങൾ എന്നിവ നിരണം കൃതികളിലും കൃഷ്ണഗാഥയിലും കാണുന്നു. കിളിപ്പാട്ടു വൃത്തവും എഴുത്തച്ഛന്റെ സൃഷ്ടിയല്ലെന്ന് ഇന്നു തെളിയിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എഴുത്തച്ഛൻ ഭാഷയ്ക്കു നൽകിയ സേവനങ്ങൾ ഇവയാണ്.

1. സംസ്കൃതം എത്ര സുശക്തവും സമ്പന്നവുമാണെങ്കിൽത്തന്നെയും അതിലെ വ്യാകരണ നിയമങ്ങളുടെ ആക്രമണത്തെ സ്വഭാഷയിൽ പ്രതിരോധിക്കുക.
2. മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ പ്രചരിച്ച് നന്നേ പരിചിതങ്ങളായിക്കഴിഞ്ഞ സംസ്കൃത പ്രത്യയങ്ങൾ നിലനിർത്തുക.
3. മലയാള പ്രകൃതികളിലും സംസ്കൃത പ്രകൃതികളിലും സംസ്കൃത പ്രത്യയങ്ങൾ തോന്നുംപടി ചേർക്കുന്ന പൂർവ്വസമ്പ്രദായം പരിവർജ്ജിക്കുക.
4. മണിപ്രവാള സങ്കല്പത്തെ ഔചിത്യപൂർവ്വം പരിഷ്കരിച്ച് അതിനെ പാട്ടുസാഹിത്യത്തിൽ പ്രയോഗിച്ചു ഫലിപ്പിക്കുക.

ഇത്തരത്തിൽ ഓജസ്സുള്ള ഒരു കാവ്യഭാഷയുടെ ഉദാത്ത മാതൃകകളായി എഴുത്തച്ഛൻ തന്റെ കാവ്യഭാഷയെ പരിവർത്തനപ്പെടുത്തിയെടുക്കുകയായിരുന്നു.

ഭാഷയ്ക്കും സാഹിത്യത്തിനും എഴുത്തച്ഛന്റെ സംഭാവനകൾ

സാഹിത്യത്തിൽ ഒരു നൂതനസന്ദേശവുമായി രംഗപ്രവേശം ചെയ്ത എഴുത്തച്ഛൻ സാഹിത്യത്തിന്റെ സ്വരൂപത്തെ – ബാഹ്യമായും ആന്തരികമായും നവീകരിക്കുകയായിരുന്നു. കാവ്യഭാഷയിൽ മണിപ്രവാള പാരമ്പര്യത്തെ ആശ്രയിക്കുമ്പോഴും ഉള്ളടക്ക സ്വീകരണത്തിൽ അതിന്റെ സ്വാധീനതയെ മാറ്റിനിർത്തി. എഴുത്തച്ഛൻ അവതരിപ്പിച്ച നവീന ശൈലി വ്യവഹാരഭാഷയെപ്പോലും സ്വാധീനിക്കുകയുണ്ടായി. കണ്ണശ്ശന്മാരിലൂടെയും ചെറുശ്ശേരിയിലൂടെയും മുന്നേറിയ പാട്ടുപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ വളർച്ച എഴുത്തച്ഛനിൽ പൂർത്തിയാവുന്നു. അഥവാ കാവ്യഭാഷയുടെ മാനകീകരണ പ്രക്രിയ പൂർണ്ണതയിലെത്തുന്നു.

ആര്യ എഴുത്ത് ഭാഷയിൽ നടപ്പിലാക്കിയത് എഴുത്തച്ഛനായിരുന്നില്ലെങ്കിലും അവയ്ക്കു ഭാഷയുമായി ഐകരൂപ്യം കൈവരുന്നത് എഴുത്തച്ഛനിലാണ്. ചെറുശ്ശേരി ഒരേ വൃത്തം ഉപയോഗിക്കുമ്പോൾ എഴുത്തച്ഛൻ കിളിപ്പാട്ടിലെ വ്യത്യസ്തങ്ങളായ വൃത്തങ്ങളിൽ കാവ്യരചന നടത്തുന്നു. ഗാഥാകാരനിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായി പുരാണേതിവൃത്തങ്ങൾ വേണ്ടത്ര ഗൗരവത്തോടെ കൈകാര്യം ചെയ്യാനും ഭക്തിപ്രസ്ഥാനത്തെ സജീവമാക്കാനും എഴുത്തച്ഛനു കഴിഞ്ഞു. കേരളത്തിലെ കുടുംബജീവിതത്തിനും വ്യക്തിബന്ധങ്ങൾക്കും ചുറ്റുപാടുകൾക്കും യോജിക്കുന്ന കഥാസന്ദർഭങ്ങൾ പരത്തിപ്പറഞ്ഞുകൊണ്ടും സാംസ്കാരികപ്രസക്തി കുറഞ്ഞവയെ ചുരുക്കി അവതരിപ്പിച്ചും ഗ്രന്ഥരചനയിൽ എഴുത്തച്ഛൻ സ്വീകരിച്ച മാതൃക പ്രശംസനീയമാണ്. നിരണം കൃതികൾ മുതൽ തമിഴിന്റെ ആധിപത്യത്തിൽനിന്നു മാറിനില്ക്കാനും സംസ്കൃതത്തെ സ്വീകരിക്കാനുമുള്ള സന്നദ്ധത പാട്ടുപ്രസ്ഥാനത്തിൽ കാണുന്നുണ്ട്. കണ്ണശ്ശനിൽ തുടങ്ങിയ ഈ പ്രവണതയെ വ്യവസ്ഥീകരിക്കുകയാണ് എഴുത്തച്ഛൻ ചെയ്തത്. രസഭാവങ്ങളെ അലങ്കാരത്തിനു കീഴ്പ്പെടുത്താതെയും ശബ്ദശ്ലേഷംകൊണ്ട് ജാലവിദ്യ കാണിക്കാതെയുമാണ് ശാന്തവും മനോരഞ്ജകവുമായ ഒരു വിപ്ലവം നമ്മുടെ സാഹിത്യ ഭൂമികയിൽ എഴുത്തച്ഛൻ നടത്തിയത്. മലയാളത്തെ ക്ലാസിക് നിലവാരത്തിലേക്കുയർത്തി ആര്യ സംസ്കാരത്തിന്റെ ആകാരപ്പൊലിമ മുഴുവൻ അതിൽ സന്നിവേശിപ്പിക്കുവാൻ എഴുത്തച്ഛനു കഴിഞ്ഞു. ഭക്തിരസത്തിനു മുൻതൂക്കം നല്കി ഗൗരവമാംവിധം കാര്യമാത്ര പ്രസക്തമായി പുരാണങ്ങളെ സമീപിക്കാനുള്ള ശ്രമമാണ് എഴുത്തച്ഛന്റെ കൃതികൾ.

ശുദ്ധമലയാളരീതി, ലളിത മണിപ്രവാള രീതി, മലയാള കാവ്യശൈലിക്കു യോജിക്കാത്തവിധം സംസ്കൃത പദങ്ങളെയും വ്യാകരണരൂപങ്ങളെയും നിവേശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള രീതി എന്നിങ്ങനെ എഴുത്തച്ഛൻ കൃതികളിലെ ഭാഷ മൂന്നുവിധം വേർതിരിഞ്ഞു നില്ക്കുന്നു. ഇതിൽ ആദ്യത്തെ രണ്ടെണ്ണവും സംയോജിപ്പിച്ച് ഒരു മലയാള കാവ്യശൈലി രൂപപ്പെടുത്തുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനായിയെന്നതാണ് ഭാഷാപരമായ സംഭാവന. എഴുത്തച്ഛനു മുൻപുള്ള കവികളിൽ മലയാളിത്തവും ദാർശനികമായ ഉദാത്തതയും ഭാഷാവിഷയത്തിൽ ചേർന്നു കാണപ്പെടുന്നില്ല. കണ്ണശ്ശന്മാർക്കു സാംസ്കാരികമായി ഉദാത്തവീക്ഷണമുണ്ട്; എന്നാൽ മലയാളിത്തം കുറവാണ്. ചെറുശ്ശേരിയിൽ ഇതേ സവിശേഷത നേർ വിപരീതരീതിയിൽ കാണുന്നു. മണിപ്രവാള കൃതിയിൽ രണ്ടും കാണുന്നില്ല. ഇതിനാലാണ് ഇവയുടെ സമ്യക്കായ മേളനം സാധിതമാക്കിയ എഴുത്തച്ഛന്റെ കാവ്യം ജനഗണമനങ്ങളെ ആകർഷിച്ചത്.

സാഹിത്യത്തിലെ പൂർവഭാഷാരീതികളുടെ സ്വാഭാവികപരിണാമത്തിന്റെ നിദർശനമായിരിക്കാം എഴു

ത്തച്ഛന്റെ ഭാഷ. എന്നാൽ ഇതിനുശേഷം നമ്മുടെ കാവ്യഭാഷയ്ക്ക് വലിയ മാറ്റങ്ങളൊന്നും വന്നിട്ടില്ലെന്നത് ശ്രദ്ധേയമാണ്. പച്ച മലയാള പ്രസ്ഥാനത്തിനോ വെൺമണി കവികൾക്കോ ഈ നിലവാരപ്പെട്ട കാവ്യഭാഷയെ തകർക്കാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല. മണിപ്രവാളഭാഷയ്ക്കു ദ്രാവിഡീയമായ ഛായ പകർന്നത് എഴുത്തച്ഛനാണ്. നല്ല മലയാളഭാഷയുടെ ചൈതന്യം കിളിപ്പാട്ടിൽ കാണാനാവും. ഇങ്ങനെയാണെങ്കിലും മലയാളഭാഷയുടെ പിതാവ് എന്ന സ്ഥാനം എഴുത്തച്ഛനുനൽകുന്നതിൽ ഔചിത്യക്കുറവുണ്ട്. എഴുത്തച്ഛനു മുൻപേ തെളിവുറ്റ ഗദ്യവും പദ്യവും പ്രചാരത്തിൽ വന്നിരുന്നു. ആ ഭാഷയെ ചില വ്യവസ്ഥകളിലൂടെ പരിഷ്ക്കരിക്കുകയാണ് എഴുത്തച്ഛൻ ചെയ്തത്. അതിനാൽ എഴുത്തച്ഛനെ മലയാള ഭാഷയുടെ പിതാവ് എന്നതിനെക്കാൾ പരിഷ്കർത്താവ് എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കുകയാവും ഉചിതം.

എഴുത്തച്ഛൻ കവിതകളുടെ പശ്ചാത്തലം*

ഏ.ഡി. 16–ാം ശതകം മുതൽ ഇരുപതാം ശതകത്തിന്റെ ആദ്യദശകങ്ങൾ വരെ മലയാള സാഹിത്യത്തെ പോഷിപ്പിച്ച കവിതാപ്രസ്ഥാനമാണ് കിളിപ്പാട്ട്. ഒരു കാവ്യ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ സവിശേഷ സ്വഭാവങ്ങൾക്ക് ആധാരമായ മാനസികാവസ്ഥ സമൂഹത്തിന് ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അതുപോലെ പ്രത്യേക പ്രവണതകളോടുകൂടിയ സാഹിത്യ പ്രസ്ഥാനം ക്ഷയോന്മുഖമാകണമെങ്കിൽ ആ പ്രസ്ഥാനോൽപ്പത്തിക്ക് പ്രേരകമായിരുന്ന വർഗമാനസികാവസ്ഥ മാറുകയും വേണം. വ്യക്ത്യനുഭൂതികളുടെ ആവിഷ്കരണമാണ് കവിത. എങ്കിലും അതിൽ സമകാലിക സമൂഹത്തിന്റെ ആശയാഭിലാഷങ്ങൾ കലർന്നിരിക്കുമെന്നതും വസ്തുതയാണ്. കാവ്യം, നൂറ്റാണ്ടുകൾ വ്യാപിച്ച് പന്തലിച്ച് വളർന്നു പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ബീജമായി മാറുമ്പോൾ അതിൽ വ്യക്തിവികാരത്തേക്കാളേറെ സമൂഹത്തിന്റെ ഇച്ഛയും സങ്കല്പങ്ങളുമാണ് മുഖ്യമായും പ്രതിഫലിക്കുക. എഴുത്തച്ഛന്റെ കവിത ഒരു പ്രസ്ഥാനമായി മാറിയെന്നതിന്റെ അർഥം അത് ആ കാലഘട്ടത്തിലെ സാമൂഹ്യ ജീവിതത്തിന്റെ സൂക്ഷ്മഭാവങ്ങളെ പ്രതിഫലിപ്പിച്ചെന്നും തുടർന്നു കുറേക്കാലം കേരളീയ സമൂഹം ആ മാനസികാവസ്ഥയെ നിലനിർത്തിപ്പോന്നു എന്നും ആണ്.

കിളിപ്പാട്ടുപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ സ്വഭാവം ആധ്യാത്മികതയിൽ അടിയുറച്ച ഭക്തിയാണ്. ഭക്തിഭാവവുമായി മലയാള കവിത ഹൃദ്യമായി സമന്വയിച്ചതിന്റെ ആദ്യത്തെ മികച്ച ഫലമാണ് എഴുത്തച്ഛന്റെ കവിത. എഴുത്തച്ഛന്റെ കിളി പാടുന്നതിന് മുൻപ് ഭക്ത്യംശമുള്ള കവിതകളുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. എന്നാലും എഴുത്തച്ഛനോടുകൂടിയാണ് ഭക്തിപ്രസ്ഥാനം വളർന്നത് എന്ന സത്യം അവശേഷിക്കുന്നു. പിൽക്കാല മലയാള കവിതയുടെ ഗതി നിയന്ത്രിക്കുകയും പുതിയ കവിതാപാരമ്പര്യത്തിന് വഴി കാട്ടുകയും ചെയ്തത് എഴുത്തച്ഛനാണ്. കേരളത്തിന് തനതായ സംസ്കാരം ഉരുത്തിരിഞ്ഞ് വന്നതിനു പിന്നിൽ നമ്പൂതിരിമാർക്ക് പ്രമുഖമായ പങ്കാണുള്ളത്. ഈ ഭൂവിഭാഗത്തിന്റെ സാമൂഹ്യ സാംസ്കാരിക സാമ്പത്തിക ജീവിതത്തിൽ നമ്പൂതിരിമാർ പൂർണമായും ആധിപത്യം നേടുന്നതിന്റെ ചരിത്രമാണ് ഏ.ഡി. എട്ടാം ശതകം മുതൽ പതിനഞ്ചാം ശതകം വരെയുള്ള കേരളത്തിന്റെ ചരിത്രം. ഏ.ഡി. ഏഴാം ശതകത്തോടെയാണ് വലിയ സംഘമായി ബ്രാഹ്മണർ കേരളത്തിലേക്ക് പ്രവഹിച്ചത്. അതുവരെ ഇവിടെ നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന ലളിതവും സരളവും അത്രയേറെ മതാധിഷ്ഠിതമല്ലാത്തതുമായ ജീവിതത്തിനുമേൽ അവർക്ക് ആധിപത്യം ചെലുത്താൻ പ്രയാസമുണ്ടായിരുന്നില്ല. വേദോപനിഷത്തുക്കൾ, മീമാംസ, ഇതിഹാസങ്ങൾ തുടങ്ങിയവ ഉൾക്കൊണ്ട് കൊഴുത്ത സാംസ്കാരിക പ്രൗഢിയോടുകൂടി ഇവിടെ എത്തിയവർക്ക് മുൻചൊന്ന തരത്തിലുള്ള മൂല്യസമ്പന്നത ഇല്ലാതിരുന്ന ദ്രാവിഡരുടെ സംസ്കാരത്തിനുമേൽ നിയന്ത്രണം ചെലുത്തുക എളുപ്പമായിരുന്നു. ഉദാത്ത മനസ്കരും വിദ്യാസമ്പന്നരുമായ അവർ തങ്ങൾക്ക് ആധിപത്യമുള്ളതും ചാതുർവർണ്യത്തിൽ അധിഷ്ഠിതവുമായ സമൂഹം ഇവിടെ രൂപപ്പെടുത്തി. ജൈന– ബൗദ്ധമതങ്ങൾക്കെതിരെ ബ്രാഹ്മണമതം നടത്തിയ ബുദ്ധിപരമായ പോരാട്ടം ഇതേ കാലയളവിൽ തന്നെയാണ് നടന്നിരുന്നത്. ഇതിന് നേതൃത്വം നൽകിയിരുന്നത് കേരളത്തിലെ എക്കാലത്തെയും മികച്ച ധിഷണാശാലിയായിരുന്ന ശങ്കരാചാര്യരായിരുന്നു. ഏ.ഡി. 800 മുതൽ 1102 വരെ കേരളം വാണിരുന്ന കുലശേഖരന്മാർ ബ്രാഹ്മണരെയും വൈഷ്ണവമതത്തെയും പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചവരായിരുന്നു. ഇവർ ഒട്ടേറെ ക്ഷേത്രങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചു. ക്ഷേത്രനിയന്ത്രണം സ്വാഭാവികമായും ഹൈന്ദവ പുരോഹിതന്മാരായ ബ്രാഹ്മണരിൽ നിക്ഷിപ്തമായി. ക്ഷേത്രത്തെ കേന്ദ്രീകരിച്ചു കൊണ്ട് ഒരു ജനസമൂഹം – അന്തരാള വിഭാഗക്കാർ – ഉയർന്നുവന്നു. വിദ്യാഭ്യാസവും കലകളും ക്ഷേത്ര പരിസ

രങ്ങളിൽ പൂത്തുലഞ്ഞുനിന്നു. കുലശേഖരസാമ്രാജ്യം തകരുകയും കേന്ദ്രീകൃതഭരണം അപ്രത്യക്ഷമാവുകയും ചെയ്തതോടെ നമ്പൂതിരിമാർക്ക് സാമൂഹ്യരാഷ്ട്രീയ രംഗത്ത് പ്രാധാന്യം കൂടി. ഇങ്ങനെ ഏതാണ്ട് പതിമൂന്നാം ശതകമാവുമ്പോഴേക്കും ക്ഷേത്രം വഴി കേരളത്തിന്റെ സാമ്പത്തിക സാമൂഹ്യ ജീവിതത്തെ മുഴുക്കെ നിയന്ത്രിക്കാൻ ജന്മിമാർക്ക് സാധിച്ചു.

ആര്യസംസ്കാരത്തിൽ വിരിഞ്ഞ വിജ്ഞാനസമ്പത്തും ജീവിത മൂല്യങ്ങളും നൽകി ബ്രാഹ്മണർ കേരളത്തെ അനുഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. ജ്യോതിഷ വൈദ്യരംഗങ്ങളും ഇവ്വിധം സമ്പന്നമായിത്തീർന്നവയിൽപ്പെടുന്നു. എങ്കിലും സാമ്പത്തികാധിപത്യം ലഭിച്ചതോടെ അവർ കേരളത്തിന്റെ സാംസ്കാരികരംഗം സംരക്ഷിക്കുന്നതിന് കാര്യമായ സംഭാവനകൾ അർപ്പിക്കുന്നതിൽ ഉദാസീനരായി കാണപ്പെട്ടു. ഭൗതികസുഖാസ്വാദനാസക്തിയിൽ അവർ മുഴുകിയിരുന്നു എന്ന് സാമാന്യമായി നിരീക്ഷിക്കാവുന്നതാണ്. ഈ പതനം ഇന്ത്യയിലെ ബ്രാഹ്മണർക്ക് മുഴുക്കെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതായി വിവേകാനന്ദൻ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ആരാധനാ കേന്ദ്രങ്ങൾ ദുഷിതങ്ങളായിത്തീർന്നു. ദേവപൂജയ്ക്ക് സ്ത്രീകൾ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന ദേവദാസീ സമ്പ്രദായം അധ:പതിച്ചു.

ഈ അധ:പതനം നമ്പൂതിരിമാർ ബന്ധപ്പെട്ടുപോന്ന എല്ലാ രംഗങ്ങളിലുമുണ്ടായി. നമ്പൂതിരിമാരുടെ സുഖലോലുപത്വവും സാംസ്കാരിക മൂല്യങ്ങളോടുള്ള അവഗണനയും മണിപ്രവാളകവിതകളിലാണ് കൂടുതലായും, കാണുക. 13–ാം ശതകത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ ഉണ്ടായതെന്ന് കരുതപ്പെടുന്ന വൈശികതന്ത്രം മുതൽ എ.ഡി. 1500–ഓടുകൂടി വിരചിതമായ ചന്ദ്രോത്സവം വരെയുള്ള മണിപ്രവാള കൃതികൾ പൊതുവെ സ്ത്രീകളുടെ മേനിക്കൊഴുപ്പിന്റെ ആകർഷകമായ ആവിഷ്കരണങ്ങളാണ്. ഈ കാലത്തെ പല മണിപ്രവാളകൃതികളും ഇവിടെ ഒരു 'ഗണികാസാഹിത്യ'ത്തെ സൃഷ്ടിച്ചു എന്നു പറയാം. നമ്പൂതിരിക്കവികളുടെ മൗലികവും സ്വതന്ത്രവുമായ കാവ്യഭാവന മുഴുവൻ നർത്തകികളെയും ഗണികകളെയും വർണിക്കുന്നതിൽ ചാരിതാർഥ്യമടഞ്ഞു എന്നത് ദയനീയമാണ്. ഇത്തരത്തിൽ ജീർണതയുടെ പൂക്കൾ രചിച്ച നമ്പൂതിരിക്കവികളുടെ മാനസികാവസ്ഥയെക്കുറിച്ച് അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങളുണ്ട്. എങ്കിൽത്തന്നെയും ഒരു കാര്യം വ്യക്തമാണ്. മലയാള കവിത മൂന്നു നൂറ്റാണ്ടോളം കാലം നമ്പൂതിരിമാരുടെ കൈയിൽ കേവലം സ്ത്രീവർണനാപ്രധാനമായിത്തീർന്നു. രാമായണത്തിലെയും മഹാഭാരതത്തിലെയും പുരാണങ്ങളിലെയും മഹിതോദാരമായ ജീവിതമൂല്യങ്ങളുടെ ജ്വലിക്കുന്ന തീപ്പന്തവുമായി വന്ന ഇവർ കവിതയെ വലിയ ഒരളവോളം മൂല്യശോഷണത്തിന് വിധേയമാക്കിക്കളഞ്ഞു.

എഴുത്തച്ഛൻ കാണുന്ന കേരളത്തിന്റെ കേരളത്തിന്റെ ദൃശ്യമിതായിരുന്നു. കവിതാരംഗത്തെ അവസ്ഥ ഇതാണെങ്കിൽ രാഷ്ട്രീയരംഗത്തെ സ്ഥിതി കൂടുതൽ അസ്വാസ്ഥ്യജനകമായിരുന്നു. കേരളം പല ഖണ്ഡങ്ങളായി, ചെറുകിട രാജ്യങ്ങളായി വിഭജിക്കപ്പെടുകയും അന്യോന്യം കലഹിക്കുന്ന നാട്ടുരാജാക്കന്മാരാൽ ഭരിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തുപോരുന്നു. വാസ്കോഡിഗാമ കേരളത്തിൽ വന്നപ്പോൾ കേരളത്തിൽ ചെറുതും, വലുതുമായി 41 നാട്ടുരാജ്യങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നുവത്രേ. തദ്ദേശീയർ അനൈക്യത്തിലും കലഹത്തിലും മുഴുകി അശാന്തിയുടെ വിത്ത് വിതച്ചപ്പോൾ ഇവിടെ കച്ചവടത്തിനുവന്ന പോർച്ചുഗീസുകാർക്ക് കാര്യം സാധിക്കാൻ അനുകൂലമായ സാഹചര്യം ഒരുക്കി. പോർച്ചുഗീസുകാരിൽ പലരും ക്രൂരരും മതപ്രചരണത്തിൽ അത്യാഭിനിവേശമുള്ളവരും ആയിരുന്നു. അവർ നാട്ടുകാരെ നിർബന്ധിച്ച് മതപരിവർത്തനത്തിന് വിധേയരാക്കിയെന്ന് ചരിത്രം വ്യക്തമാക്കുന്നു.

ഇങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ ഒരുവശത്ത് ഹൈന്ദവ തത്ത്വങ്ങൾ കവിതയിലൂടെയും മറ്റും പ്രചരിപ്പിച്ച് ജനങ്ങൾക്ക് സന്മാർഗിക ബോധം നൽകേണ്ടവർ അങ്ങനെ ചെയ്യാതിരിക്കുകയും മറുവശത്ത് പോർച്ചുഗീസുകാർ പ്രാദേശികമായ അന്ത;ഛിദ്രത്തെ മുതലെടുത്തു മതപീഡനം നടത്തി ഹൈന്ദവ സമൂഹത്തെ വ്രണിതമാക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ സംജാതമായ അസ്വാസ്ഥ്യമാണ് എഴുത്തച്ഛനിലെ ആചാര്യനെയും കവിയെയും ഉണർത്തിയത് എന്ന് കരുതാവുന്നതാണ്. ആരോഗ്യകരമായ സമൂഹത്തിനും മഹത്തായ ജീവിതത്തിനും വേണ്ടി അഭിലഷിച്ച അന്നത്തെ സമൂഹം ഒരു രക്ഷകനെ ചൂണ്ടികാട്ടുന്ന കർത്തവ്യം പ്രവാചകന്മാരുടെതും ആചാര്യന്മാരുടെതും ആണ്. ഇത്തരം രക്ഷകനെ കണ്ടെത്തുന്ന മനസ്സിന്റെ അന്വേഷണമാണ് ഇന്ത്യയിൽ ഭക്തിയായി പരിണമിച്ചത്. ഇതിഹാസങ്ങളിലെ രണ്ടുജ്വല കഥാപാത്രങ്ങളെ കേരളീ

യരുടെ രക്ഷകരായി എഴുത്തച്ഛൻ ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചു. അങ്ങനെ തന്റെ കാലഘട്ടത്തോടുള്ള കടമ എഴുത്തച്ഛൻ നിർവഹിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഇന്ത്യയിലെ ഭക്തി പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പ്രത്യേകത ഈ ഭക്തന്മാരെല്ലാം കവികളും ഗായകന്മാരും ആയിരുന്നു എന്നതാണ്. അതുകൊണ്ട് ഭക്തിപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ വളർച്ചയുടെ ഉജ്ജ്വലമായ രേഖകളായി ഭക്തികാവ്യങ്ങൾ നിലകൊള്ളുന്നു. മറ്റൊരു പ്രത്യേകത അത് ജാതിചിന്തയെ അവഗണിക്കുകയും സാമൂഹികമായ ഉച്ചനീചാവസ്ഥകളെ നിഷേധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു എന്നതാണ്. എല്ലാ ജാതിയിലുംപെട്ട സന്യാസിമാർ അന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഈശ്വരന്റെ മുന്നിൽ ഭക്തിയുടെ പരിഗണനയിൽ, എല്ലാവരും സമൻമാരാണെന്ന തത്ത്വം ജനങ്ങൾക്ക് ബോധ്യപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കാൻ സന്യാസിമാർക്കു സാധിച്ചിരുന്നു. യാഥാസ്ഥിതിക ബ്രാഹ്മണത്വം പണിതുയർത്തിയ, ചാതുർവർണ്യത്തിലധിഷ്ഠിതമായ സമൂഹത്തിന്റെ കാർക്കശ്യത്തെ സമത്വചിന്താഗതിയുടെ ആർദ്രതകൊണ്ട് മാർദവമുള്ളതാക്കാൻ ഭക്തിപ്രസ്ഥാനത്തിനു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അധ:സ്ഥിതജനവിഭാഗങ്ങൾക്ക് ഭക്തി വർഗപരമായ ആവശ്യമായിരുന്നു. കേരളത്തിലും ഭക്തിപ്രസ്ഥാനത്തെ വളർത്തിയെടുത്തവർ ബ്രാഹ്മണരായിരുന്നില്ല. ബ്രാഹ്മണേതരരുടെ വൈകാരികാവശ്യത്തെയാണ് ഭക്തിപ്രസ്ഥാനം അതിന്റെ ആദ്യകാലങ്ങളിൽ നിർവഹിച്ചത് .

ഇന്ത്യൻ ജനവർഗത്തിന്റെ വൈകാരികോദ്ഗ്രഥനം രണ്ടു ഘട്ടങ്ങളിലായാണ് നടക്കുന്നത്. ഇതിഹാസ – പുരാണ കഥകൾ ഇന്ത്യയിൽ സമഗ്രമായി വ്യാപിച്ചതോടെയാണ് ആദ്യഘട്ടം പൂർണമായത്. ജനങ്ങൾക്കിടയിലെ നാനാതരം വൈരുധ്യങ്ങളെ ഇല്ലാതാക്കി ഒരേ താളത്തിൽ ഭാരതീയ മനസ്സുകളെ സ്പന്ദിപ്പിക്കാൻ പ്രേരണ ചെലുത്തിയ ഭക്തിപ്രസ്ഥാനമാണ് രണ്ടാം ഘട്ടത്തെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നത്. ഇതു രണ്ടും പല ഭൂവിഭാഗങ്ങളിലും പല കാലയളവിലായിട്ടാണ് സംഭവിച്ചത്. ഇതിൽ രണ്ടാം ഘട്ടം കേരളത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കടന്നുവന്നത് മുഖ്യമായും എഴുത്തച്ഛന്റെ കവിതയിലൂടെയാണ്. അങ്ങനെ കേരളീയരുടെ യുഗസ്രഷ്ടാവും യുഗപ്രഭാവനുമായ കവിയാണ് എഴുത്തച്ഛൻ. ** (കടപ്പാട്; എൻ.മുകുന്ദൻ– കിളിപ്പാട്ട്, കേരള ഭാഷാ ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂട്ട്).*

എഴുത്തച്ഛന്റെ ജീവചരിത്രം

16–ാം ശതകത്തിലാണ് എഴുത്തച്ഛൻ ജീവിച്ചിരുന്നത് . പൊതുവെ ഭാഷാചരിത്രകാരന്മാർ അംഗീകരിച്ച കാലയളവ് ആണ് ഇത്. എന്നാലും ഇക്കാര്യത്തിൽ അഭിപ്രായ വ്യത്യാസങ്ങൾ ഇല്ലാതില്ല. കേരളകൗമുദി കർത്താവായ കോവുണ്ണി നെടുങ്ങാടിയുടെ പക്ഷത്തിൽ എഴുത്തച്ഛന്റെ ജീവിതകാലം 15–ാം ശതകമാണ്. ഗുണ്ടർട്ടിനും ബർണാലിനും ഇത് 17–ാം ശതകമാണ്. മലയാളഭാഷാചരിത്രകാരനായ പി. ഗോവിന്ദപിള്ള പറയുന്നത് ഏ.ഡി. 1525 നും 1625 നും മധ്യേയാണ് എഴുത്തച്ഛൻ ജീവിച്ചിരുന്നത് എന്നാണ്. ആർ. നാരായണപ്പണിക്കർ, ഉള്ളൂർ പരമേശ്വര അയ്യർ, സാഹിത്യപഞ്ചാനനൻ പി.കെ. നാരായണപിള്ള, ഡോ. ചേലനാട്ട് അച്യുതമേനോൻ എന്നിവർ 16–ാം ശതകത്തിന്റെ പക്ഷത്താണ്.

തിരൂർ റെയിൽവേസ്റ്റേഷനടുത്ത് തൃക്കണ്ടിയൂർ ശിവക്ഷേത്രത്തിന് സമീപം ഇന്ന് 'തുഞ്ചൻപറമ്പ്'ന്ന് വിഖ്യാതമായ സ്ഥലത്താണ് എഴുത്തച്ഛൻ ജനിച്ചത് എന്ന് പൊതുവെ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ആധ്യാത്മികമായ അന്തരീക്ഷത്തിലായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജ്യേഷ്ഠനായി 'രാമൻ' എന്ന ആചാര്യൻ ഉണ്ടായിരുന്നതായി മനസ്സിലാക്കാം. ചിറ്റൂർ ഗുരുമഠം സ്ഥാപിച്ച എഴുത്തച്ഛന് കരുണാകരൻ, സൂര്യനാരായണൻ തുടങ്ങിയ ശിഷ്യൻമാർ ഉണ്ടായിരുന്നു.

എഴുത്തച്ഛന്റെ ജനനത്തെക്കുറിച്ച് വേണ്ടതിലധികം ഐതിഹ്യങ്ങളുണ്ട്. നമ്മുടെ സാഹിത്യചരിത്രകാരന്മാർ പലരും ഇവ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അച്ഛൻ ബ്രാഹ്മണനും അമ്മ ചക്കാലനായർ സ്ത്രീയും ആയിരുന്നുവെന്ന് ഐതിഹ്യങ്ങളിൽ നിന്നും മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. അബ്രാഹ്മണനായിരുന്നു ആചാര്യൻ എന്ന് ഊഹിക്കുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. ചില രേഖകൾ വഴിയും അല്ലാതെയും ആരാധ്യനായ ആചാര്യന്റെ ചിത്രം തെളിഞ്ഞു നിൽക്കുന്നുണ്ട്. അന്നത്തെ കേരളീയ രാജാക്കന്മാരുടെ ആധ്യാത്മികാചാര്യനായിരുന്നുവത്രെ എഴുത്തച്ഛൻ. കോഴിക്കോട്ട് സാമൂതിരിയുടെ ഗുരുവായിരുന്നു എഴുത്തച്ഛൻ എന്നും വിശ്വാസമുണ്ട്. ആഴ്വാഞ്ചേരി തമ്പ്രാക്കളുടെ ഉണ്ണികളെ പഠിപ്പിച്ചു. തമ്പ്രാക്കളുടെ ആഗ്രഹപ്രകാരം അധ്യാത്മരാമായണം വിവർത്തനം ചെയ്തു. എന്നിങ്ങനെ വേറെയും ഐതിഹ്യങ്ങൾ ആചാര്യന് ചുറ്റും പരിവേഷം ചാർത്തിക്കൊണ്ട് പരിശോഭിക്കുന്നു. മിക്കവാറും ആധ്യാത്മിക ജീവിതം നയിച്ചിരുന്ന എഴുത്തച്ഛൻ വിദേശവാസം നടത്തിയതായി അഭിപ്രായമുണ്ട്. 14–ാം ശതകത്തിൽ രചിക്കപ്പെട്ട അധ്യാത്മരാമായണം അങ്ങനെയാണത്രെ ആചാര്യന്റെ കൈയിൽ വന്നു പെട്ടത്.

മലയാളകവിതയും കിളിപ്പാട്ടു പ്രസ്ഥാനവും

എഴുത്തച്ഛനു ശേഷം കിളിപ്പാട്ടു പ്രസ്ഥാനത്തിന് ഉള്ളടക്കത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ വികാസമുണ്ടായെങ്കിലും കവിതാമൂല്യം പരിഗണിച്ചാൽ തളർച്ചയാണ് നേരിട്ടത് . ഇതിഹാസങ്ങൾക്കു പുറമെ, മിക്കവാറും പുരാണങ്ങൾ, ആധ്യാത്മികകൃതികൾ, നീതിശാസ്ത്രഗ്രന്ഥങ്ങൾ, ഐതിഹ്യകഥകൾ എന്നിവയെല്ലാം ഉൾക്കൊണ്ട് നമ്മുടെ ആധ്യാത്മിക–ഭക്തി–വൈജ്ഞാനികമേഖലകളെ സമ്പന്നമാക്കിയത് കിളിപ്പാട്ടു പ്രസ്ഥാനമാണ്.

കാവ്യശൈലിയുടെ പക്ഷത്തുനിന്നു നോക്കുമ്പോഴും കിളിപ്പാട്ടുപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം കുറച്ചുകാണാൻ കഴിയില്ല. ഭിന്നരസാവിഷ്കരണത്തിന് ഭിന്നശൈലി എന്ന സമീപനം കിളിപ്പാട്ടുപ്രാസ്ഥാനത്തിന്റെ വ്യാപനത്തോടെ കവികൾ സാർവത്രികമായി സ്വീകരിച്ചിരുന്നു.

ഏതു ഗൗരവമുള്ള വിഷയം പ്രതിപാദിക്കാനും ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങൾക്ക് കരുത്തുണ്ട് എന്ന് ബോധ്യപ്പെടുത്തിയത് കിളിപ്പാട്ടുകളാണ്. കേകയും കാകളിയും ആധുനിക കവികൾ പ്രത്യേക താല്പര്യത്തോടെ ഉപയോഗിച്ചുപോരുന്നത് കിളിപ്പാട്ടിന്റെ പ്രേരണയുടെ ഫലമാണെന്നു പറയാം.

കിളിപ്പാട്ട് പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ മേന്മ ഒരു മഹാപ്രതിഭയുടെ ഉജ്വലമായ സാന്നിധ്യമാണ്. ആ ജ്വലിക്കുന്ന അഗ്നിശിഖയിൽ നിന്നും കൊളുത്തിയ ചെറുതിരികൾ മാത്രമാണ് മറ്റു പല കിളിപ്പാട്ടുകവികളും. മികച്ച കവനപ്രതിഭകളുടെ സൃഷ്ടികൾ അവരുടെ സവിശേഷ വ്യക്തിത്വത്തിന്റെ പ്രകാശനം കൂടിയാണ്. വ്യക്തിത്വം അനുകരണാതീതമാണ്. എഴുത്തച്ഛന്റെ പ്രതിഭയിൽ വിളഞ്ഞ കിളിപ്പാട്ടുകളെ അനുകരിച്ചുണ്ടാവുന്ന കൃതികൾ രണ്ടാം തരമോ മൂന്നാം തരമോ ആയിത്തീരുക സ്വാഭാവികമാണ്. ഇതിനും പുറമെ, പ്രത്യേകമായ സാമൂഹ്യ–സാംസ്കാരിക സാഹചര്യത്തിലാണ് എഴുത്തച്ഛൻ രാമായണം കിളിപ്പാട്ടും ഭാരതം കിളിപ്പാട്ടും രചിച്ചത്. 16–ാം ശതകത്തിൽ എഴുത്തച്ഛന് അനുഭവപ്പെട്ട സാംസ്കാരികാവശ്യങ്ങളുടെ സമ്മർദം പിൽക്കാലകവികൾക്ക് അതേ നിലയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നുമില്ല.

വിശദപഠനം:

സുന്ദരകാണ്ഡം

അദ്ധ്യത്മരാമയണത്തിന് ബാലകാണ്ഡം അയോദ്ധ്യാകാണ്ഡം, ആരണ്യകാണ്ഡം, കിഷ്ക്കിന്ധാകാണ്ഡം, സുന്ദരകാണ്ഡം, യുദ്ധകാണ്ഡം എന്നിങ്ങനെ ആറ് അദ്ധ്യായങ്ങളുണ്ട്. ഇവയിൽ സുന്ദരകാണ്ഡമൊഴിച്ചുള്ള അഞ്ചദ്ധ്യായങ്ങളുടെ പേര് സ്പഷ്ടമാണ്. എന്നാൽ സൂന്ദരകാണ്ഡം എന്ന പേരിന്റെ അർത്ഥം അത്ര സ്പഷ്ടമല്ല. മനോഹരമായ കാണ്ഡം എന്നർത്ഥത്തിൽ സുന്ദരകാണ്ഡം എന്നു പേരിടാൻ ന്യായമില്ല. സുന്ദരൻ (ദൂതൻ) പ്രധാന കഥാപാത്രമായിരിക്കുന്ന കാണ്ഡം എന്ന നിലയ്ക്കേ ഈ കാണ്ഡനാമം അന്വർത്ഥമായിരിക്കുകയുള്ളു. ദൂതനായ ഹനുമാന്റെ പ്രവൃത്തികളാണ് ഈ കാണ്ഡത്തിന്റെ വിഷയം.

സീതാന്വേഷണാർത്ഥം സുഗ്രീവനാൽ നാലു ദിക്കിലേക്കും അയയ്ക്കപ്പെട്ട വാനരന്മാരിൽ ദക്ഷിണദിക്കിലേക്കു പോയ അംഗദാദികൾ സമുദ്ര ലംഘനത്തിനു മാർഗ്ഗമാലോചിച്ച് ഒടുവിൽ ഹനുമാൻ തന്നെയാണ് കടൽ ചാടികടക്കുവാൻ സമർത്ഥൻ എന്ന് തീരുമാനിക്കുന്നതോടുകൂടി കിഷ്കിന്ധാകാണ്ഡം അവസാനിക്കുന്നു.

ശ്രീരാമനാമം ജപിക്കുന്ന ഭക്തന് സംസാരസാഗരം കടക്കുവാൻ എളുതായിരിക്കേ, കയ്യിൽ രാമാംഗുലീയവും വഹിച്ച് രാമദൂതനായിപ്പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന തനിക്ക് ഈ ചെറിയ സമുദ്രത്തെ കടക്കുവാൻ ഭയമില്ലെന്ന് പറഞ്ഞ് ഹനുമാൻ വാലുയർത്തി കൈവിരിച്ച് കഴുത്തു നീട്ടി ചാട്ടമാരംഭിച്ചു. ഹനുമാന്റെ സാഹസം കണ്ട് അമ്പരന്ന ദേവന്മാർ കുരങ്ങിന്റെ ശേഷി ഒന്നു പരിക്ഷിച്ചു കളയാമെന്നു കരുതി നാഗമാതാവായ സുരസയെ *പവനസുതജവഗതി* മുടക്കുവാനായി നിയോഗിച്ചു. തന്നെ വിഴുങ്ങുവാൻ വാ പിളർന്നു മുന്നിൽനിൽക്കുന്ന സുരസയെ കണ്ട് ഹനുമാൻ സ്വശരീരം ഏതാനും മടങ്ങു വളർത്തി. സുരസ അതിനൊത്ത് കൂടുതൽ വിസ്താരത്തിൽ വാ പിളർന്നു. ഹനുമാന്റെ ശരീരവും സുരസയുടെ വായും തുടർന്ന് ഒരു വലുപ്പ മത്സരം നടന്നു. രക്ഷയില്ലെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ ഹനുമാൻ പെട്ടെന്നു കൃശഗാത്രനായി സുരസയുടെ ഉള്ളിൽക്കയറി തപോബലംകൊണ്ട് പുറത്തുകടന്നു.സുരസ പിന്നെ പരീക്ഷണത്തിനു നിൽക്കാതെ ഹനുമാനെ അഭിനന്ദിച്ച് അനുഗ്രഹിച്ച് അയച്ചു. അനന്തരം രാമദൂതനു വിശ്രമം നൽകുവാൻ സമുദ്രം പറഞ്ഞയച്ച പ്രകാരം മൈനാകപർവ്വതം ആതിഥ്യത്തിനൊരുങ്ങിയങ്കിലും അതൊന്നും സ്വീകരിക്കാതെ ഹനുമാൻ യാത്ര തുടർന്നു. മുകളിൽ കൂടി പറന്നുപോകുന്നവരെ നിഴൽ പിടിച്ചുനിർത്തി കൊന്നു തിന്നുന്ന സിംഹികയായിരുന്നു അടുത്ത ശല്യം. അവളെ ഹനുമാൻ

തൊഴിച്ചുകൊന്നു. സന്ധ്യയോടുകൂടിഅദ്ദേഹം ലങ്കാഗോപുരത്തിലെത്തി.

ദേഹം ചെറുതാക്കി ഇടത്തുകാൽവച്ചു അകത്തു കടക്കാൻ ശ്രമിച്ച ഹനുമാനെ ഗോപുരം കാത്തുനിന്ന ലങ്കാലക്ഷ്മി തടുത്തു നിർത്തി പ്രഹരിച്ചു. ഹനുമാൻ തിരിച്ചുകൊടുത്ത മുഷ്ടിപ്രഹരമേറ്റ് ലങ്കാലക്ഷ്മി നിലംപതിച്ചു. ഇതോടുകൂടി ശാപമോക്ഷം വന്ന ലക്ഷ്മി ഹനുമാന് വിജയാശംസകൾ നേർന്ന് ലങ്കയിൽ നിന്നു പിൻവാങ്ങി. അനന്തരം ലങ്കയിലെല്ലാം വളരെനേരം അന്വേഷിച്ചു നടന്നതിനുശേഷമാണ് ശിംശപാവൃക്ഷച്ചോട്ടിൽ നിശാചരികളാൽ ചുറ്റപ്പെട്ട് ഖേദിച്ചിരിക്കുന്ന സീതയെ ഹനുമാൻ കണ്ടത്. വൃക്ഷത്തിന്റെ ശാഖയിൽ മറഞ്ഞിരുന്ന് ലക്ഷ്യം സാധിച്ചതിലുണ്ടായ കൃതാർത്ഥതയോടെ രാമദൂതൻ കുറഞ്ഞൊന്നു വിശ്രമിക്കവെ രാവണൻ ശൃംഗാരവേഷമണിഞ്ഞ് സീതയെ അനുനയിപ്പിക്കാൻ അവിടെയെത്തി. നിസ്സാരനായ രാമനെ മറന്നു ത്രിലോക ചക്രവർത്തിയായ തന്നെ സ്വീകരിക്കുവാൻ രാവണൻ സീതയോട് കേണപേക്ഷിച്ചെങ്കിലും പതിവ്രതയുടെ കോപം ജ്വലിപ്പിക്കുവാനേ ആ പ്രണയപ്രകടനം പ്രയോജനപ്പെട്ടുള്ളൂ. രാവണൻ സീതയെക്കൊല്ലുവാൻ വാളോങ്ങി. എങ്കിലും മണ്ഡോദരി ഈ പാപകർമ്മത്തിൽ നിന്നു ഭർത്താവിനെ പിന്തിരിപ്പിക്കുകയാണുണ്ടായത്. സീതയുടെ മനസ്സു മാറ്റുവാൻ നിശാചരികളോട് ആജ്ഞാപിച്ചശേഷം രണ്ടുമാസം കൂടി ക്ഷമിച്ചിരിക്കാമെന്ന നിശ്ചയത്തോടെ അഴകിയ രാവണൻ വന്നവഴി തിരിച്ചുപോയി. നിശാചരികളിൽ ത്രിജട എന്നവൾ രാവണനാശം സ്വപ്നം കണ്ടിരുന്നതിനാൽ സീതയെ അലട്ടുവാൻ അവർക്കു ഭയമായിരുന്നു. അവരെല്ലാം കിടന്നുറങ്ങി.

സീത തനിച്ചായപ്പോൾ സങ്കടം സഹിക്കാതെ എഴുന്നേറ്റു നിന്നു താണുകിടന്ന ഒരു ശിംശപാശാഖയും അവലംബിച്ചു കണ്ണുനീർ വീഴ്ത്തി കരഞ്ഞുതുടങ്ങി. ഇതെല്ലാം കണ്ട് വൃക്ഷശാഖയിലിരുന്ന ഹനുമാൻ പതുക്കെ ശ്രീരാമവൃത്താന്തത്തിൽ തുടങ്ങി താൻ അവിടെ എത്തിയിരിക്കുന്ന കഥവരെ പറഞ്ഞു തീർത്തു. ഇതുകേട്ട് സന്തോഷിച്ച സീത ' എനിക്ക് കർണ്ണാമൃതമായ ഈ വാക്കുകൾ ഒരു പുരുഷന്റേതാണെങ്കിൽ ആ മാന്യൻ എന്റെ മുമ്പിൽ കാണായ്‌വരട്ടെ' എന്നു പറഞ്ഞപ്പോൾ ഹനുമാൻ താഴെയിറങ്ങിവന്ന് ദേവിയുടെ കാല്ക്കൽ നമസ്കരിച്ചു. എങ്കിലും മായാവിയായ രാവണന്റെ കുസൃതിയാകുമോ ഇതെല്ലാം എന്ന ഭയംകൊണ്ട് സീതാദേവി മിണ്ടാതിരുന്നതേയുള്ളൂ. ഒന്നും പേടിക്കണ്ടെന്നും താൻ സുഗ്രീവന്റെ സചിവനാണെന്നും *ഋജുമൃദുസ്ഫുടവർണ്ണ*വാക്യമായി അറിയിച്ച വൈയാകരണനായ ഹനുമാനെ പിന്നെ അവിശ്വസിക്കേണ്ടതില്ലെന്നു തോന്നുകയാൽ ദേവി അദ്ദേഹത്തോടു വിശേഷങ്ങൾ ചോദിച്ചു. ഹനുമാൻ കഥയെല്ലാം വിസ്തരിച്ചു പറഞ്ഞ് അഭിജ്ഞാനമായി കൊണ്ടുവന്ന രാമാംഗുലീയം സീതയ്ക്കു കൊടുക്കുകയും രാമൻ പറഞ്ഞയച്ച അടയാളവാക്യം അറിയിക്കുകയും ചെയ്തു.

സീതയിൽ നിന്ന് അടയാളമായി ചൂഡാമണിയും അടയാള വാക്യമായി ജയന്തകഥയും ഗ്രഹിച്ചു ഹനുമാൻ യാത്ര പറഞ്ഞു. എങ്കിലും ഉടനെ കടൽക്കുവാനല്ല അദ്ദേഹത്തിന് തോന്നിയത്. പ്രധാനകാര്യം സാധിക്കുന്നതോടൊപ്പം വേറെ ചിലതുകൂടി സാധിക്കുന്നവനാണ് ഉത്തമദൂതൻ. അതിനാൽ രാവണനെക്കണ്ട് കാര്യം പറഞ്ഞുപോകണമെന്ന നിശ്ചയത്തോടെ ഹനുമാൻ അതിനൊരു വഴിയായി ഉദ്യാനം തകർത്തുതുടങ്ങി. എതിർത്തു വന്ന കാവൽക്കാരെല്ലാം ക്ഷണേന കൊല്ലപ്പെട്ടു. വിവരമറിഞ്ഞ രാവണൻ നൂറായിരം യോദ്ധാക്കളെ അയച്ചു. ഹനുമാന്റെ ഗദാപ്രയോഗത്തിൽ എല്ലാവരും തവിടുപൊടിയായി. പിന്നെ വന്ന സേനാനായകന്മാർക്കും മന്ത്രിപുത്രന്മാർക്കും ഇതുതന്നെയായിരുന്നു അനുഭവം. അനന്തരം രാവണന്റെ ഇളയപുത്രനായ അക്ഷകുമാരൻ വന്നു. അടിയേറ്റു മരിച്ചു. തുടർന്ന് എതിരിട്ട ഇന്ദ്രജിത്ത് ഹനുമാന് നിസ്സാരനായിരുന്നെങ്കിലും അയാൾ അറ്റ കയ്യായി പ്രയോഗിച്ച ബ്രഹ്മാസ്ത്രത്തെ ബഹുമാനിച്ചു ഹനുമാൻ മോഹാലസ്യപ്പെട്ടു കിടന്നു. ബന്ധനസ്ഥനായ ഹനുമാൻ രാവണസന്നിധിയിൽ പ്രവേശിക്കപ്പെട്ടു. സദസ്സിൽ വച്ചു രാമനെ പുകഴ്ത്തിയും രാമവൈരിയെ ഇകഴ്ത്തിയും ഹനുമാൻ പറഞ്ഞ വാക്കുകൾ കേട്ട് രോഷാന്ധനായ രാക്ഷസചക്രവർത്തി ഇവനെ വെട്ടിനുറുക്കുവിൻ എന്നാജ്ഞാപിച്ചു. ദൂതനെക്കൊല്ലുക യോഗ്യമല്ലെന്നു പറയുവാൻ സദസ്സിലൊരാളുണ്ടായിരുന്നു. വിഭീഷണൻ, വാനരത്തിനു വാലാണ് പ്രധാനം. അതിനു തീ കൊളുത്തി പട്ടണത്തിൽ കൊണ്ടുനടന്നു പ്രദർശിപ്പിച്ചാൽ നല്ല ശിക്ഷയായിക്കൊള്ളുമെന്നായിരുന്നു വിഭീഷണന്റെ ഉപദേശം. രാക്ഷസന്മാർ ഹനുമാനെ വരിഞ്ഞുകെട്ടി. വാലിൽ തുണിചുറ്റി തീയും കൊളുത്തി. ഹനുമാൻ പെട്ടന്ന് കൃശഗാത്രനാകുകയും ബന്ധനവിമുക്തനായി മേല്പ്പോട്ടേക്ക് ചാടുകയും ചെയ്തു. സീതയിരുന്ന ഭാഗവും വിഭീഷണന്റെ വീടുമൊഴികെയുള്ള ലങ്ക മുഴുവനും ചാമ്പലായതായിരുന്നു ഫലം. കടലിലിറങ്ങി തീ കെടുത്തിയ ശേഷം വീണ്ടും സീതയെക്കണ്ട് വിടവാങ്ങിയ ഹനുമാൻ നിഷ്പ്രയാസം ഇക്കരയ്ക്കു ചാടിക്കടന്നു. കൂട്ടുകാരുമായി ശ്രീരാമസമക്ഷം വന്നെത്തിയ ഹനു

മാനു കിട്ടിയ സ്വാഗതം ഊഹിക്കാനേയാവൂ. ശ്രീരാമദേവന്റെ ആശ്ലേഷം അനുഭവിക്കാൻ ഭാഗ്യമുണ്ടായ ഹനുമാനോട് അസൂയപ്പെട്ടുകൊണ്ട് രാമഭക്താഢ്യനായ എഴുത്തച്ഛൻ സുന്ദരകാണ്ഡം സുന്ദരമായി അവസാനിപ്പിക്കുന്നു.

മൂലഗ്രന്ഥമനുസരിച്ച് തർജ്ജമ ചെയ്യുക മാത്രമാണ് എഴുത്തച്ഛനന്റെ പ്രധാന കർത്തവ്യമെങ്കിലും സ്വതന്ത്രമായ കല്പനകൾ കൊണ്ട് ഓരോരോ ഭാവങ്ങളെ കുറെക്കൂടി പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ അദ്ദേഹം വരുത്തിയിട്ടുള്ള വ്യതിയാനങ്ങൾ ത ആസ്വാദ്യകരമാണ്. മൂലഗ്രന്ഥത്തിൽ നാല് ശ്ലോകത്തിൽ സംഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്ന ലങ്കാദഹനകഥ എഴുത്തച്ഛൻ നൂറിൽപ്പരം വരികളിൽ സരസമായിപ്പറഞ്ഞുപോകുന്നു.

മൂലഗ്രന്ഥത്തിൽ കവി കഥ പറയുന്നു. തർജ്ജമയിൽ സരസ്വതി വിളയാടുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. പാൽക്കടൽത്തിര തള്ളിയേറി വരുന്നതുപോലെ പദങ്ങൾ തന്റെ നാവിൽക്കളിക്കുമെന്നു കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ പറഞ്ഞു കാണുന്നു. വാരിധിതന്നിൽത്തിരമാലകളെന്നപോലെ പദാവലി കാലേകാലേ തോന്നണമെന്ന് എഴുത്തച്ഛൻ അദ്ധ്യാത്മരാമായണത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ സരസ്വതിയോടു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നുണ്ട്. നമ്പ്യാരുടെ ആത്മപ്രശംസ ഭോഷ്കായില്ല. എന്നതുപോലെ എഴുത്തച്ഛന്റെ പ്രാർത്ഥന വിഫലവുമായില്ല. വാരിധിയിലെ തിരമാല പോലെയുള്ള പദാവലിക്ക് എഴുത്തച്ഛൻ കൃതികളിൽ നിന്നു കിട്ടുന്ന ഉത്തമോദാഹരണമാണ് സുന്ദരകാണ്ഡം.

ഭക്തകവി പൂന്താനം

എഴുത്തച്ഛൻ, മേൽപുത്തൂർ എന്നിവരുടെ സമകാലികനായിരുന്നു, മലയാളത്തിലെ ഭാഷാ കവികളിൽ അഗ്രേസരനായിരുന്ന പൂന്താനം നമ്പൂതിരി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തെപ്പറ്റി വ്യക്തമായ അറിവുകളോ ചരിത്രരേഖകളോ ഇല്ല. ഏറിയകൂറും ഐതിഹ്യങ്ങളെ ആസ്പദമാക്കിയുള്ള വിവരങ്ങളാണ് നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ളത്. പൂന്താനത്തിന്റെ കാലം എ.ഡി. 1548 നും 1640നും മദ്ധ്യേയാണെന്ന് പൊതുവേ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. പഴയ വള്ളുവനാട്ടുതാലൂക്കിൽ നെന്മേനി വംശത്തിലാണ് പൂന്താനം ഇല്ലം. കവിയുടെ പേര് ബ്രഹ്മദത്തൻ എന്നാണെന്നുള്ള ചിലരുടെ അഭിപ്രായം ഉള്ളൂർ തുടങ്ങിയവർ അംഗീകരിക്കുന്നില്ല. അദ്ദേഹം തന്റെ കൃതികളിൽ ഗുരുവായി സ്മരിക്കുന്ന നീലകണ്ഠൻ ആരെന്നു വ്യക്തമല്ല. പൂന്താനം തൊണ്ണൂറു വയസ്സോളം ജീവിച്ചിരുന്നതായി സന്താനഗോപാലം വ്യക്തമാക്കുന്നു. ഭാഷാകർണ്ണാമൃതത്തിൽ ഇങ്ങനെ കാണാം:

‘ ത്വന്നാമസങ്കീർത്തനമെണ്ണിയെണ്ണി
തൊണ്ണൂറടുത്തുപരിവത്സരംമേ’

ടിപ്പുറത്തുതിരുമാന്ധാംകുന്നിനു സമീപം ‘ ഇടത്തുപുറം’ എന്നൊരു കൃഷ്ണസ്വാമി ക്ഷേത്രമുണ്ട്. ഈ കൃഷ്ണനനാണ് പൂന്താനത്തിന്റെ ആരാധനാമൂർത്തിയായ ‘ വാമപുരാധീശൻ’ . ഇതിനു സമീപമായിരുന്നു പൂന്താനം ഇല്ലം എന്ന് ഒരു അഭിപ്രായമുണ്ട്.

പൂന്താനത്തെപ്പറ്റി ഒട്ടേറെ ഐതിഹ്യങ്ങൾ പ്രചാരത്തിലുണ്ട്. ഗുരുവായൂരപ്പനെ സദാ ഭജിച്ചുകൊണ്ട് കാലം കഴിച്ചിരുന്ന അദ്ദേഹം നല്ലൊരു ഭാഗവതപാരായണക്കാരനായിരുന്നു. ഓത്തില്ലാത്ത നമ്പൂതിരിയായിരുന്നു അദ്ദേഹം. വേദാധികാരം ഇല്ലാത്ത ഇക്കൂട്ടർ ഒരു താഴ്ന്ന വിഭാഗമായി കരുതപ്പെട്ടിരുന്നു. പക്ഷേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭക്തി നിർഭരമായ ഭഗവതം വായന മഹാപണ്ഡിതന്മാരെപ്പോലും അത്ഭുതപ്പെടുത്തി. ‘ സന്താനഗോപാലം’ പാന രചിച്ചതിൽ സമ്പ്രീതനായ ഗുരുവായൂരപ്പന്റെ അനുഗ്രഹം മൂലമാണ് അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു ഉണ്ണി ഉണ്ടായത്. പക്ഷേ ഇരുട്ടുമുറിയിൽ കിടന്നിരുന്ന ആ കുട്ടിയുടെ മേൽ ആരോ മുഷിഞ്ഞ വസ്ത്രങ്ങൾ വാരിയിട്ടു എന്നും അങ്ങനെ ആ ശിശു മരിക്കാൻ ഇടയായി എന്നുമാണ് കഥ. ഈ ദു:ഖം സഹിക്കാനാവാതെ ശിശുവിന്റെ ജഡം മടിയിൽ കിടത്തിക്കൊണ്ട് അദ്ദേഹം ചൊല്ലിയുണ്ടാക്കിയതാണത്രേ ജ്ഞാനപ്പാന. അതിനുശേഷം നാടുവിട്ട അദ്ദേഹം ഇല്ലത്തേക്കു മടങ്ങിയില്ല. പൂന്താനത്തിന്റെ പാണ്ഡിത്യമില്ലായ്മയെ മേൽപുത്തൂർ പരിഹസിച്ചകഥ വളരെ പ്രസിദ്ധമാണ്. തന്റെ സന്താനഗോപാലം ഒന്നു പരിശോധിച്ചു പിഴ തീർത്തു തരണമെന്ന പൂന്താനത്തിന്റെ അപേക്ഷ മേൽപുത്തൂർ നിരസിച്ചതായും അന്നു രാത്രി മേൽപുത്തൂരിനു വാതരോഗം മൂർച്ഛിച്ചതായും ഈ കഥയിൽ പറയുന്നു. മേൽപുത്തുരിന്റെ വിഭക്തിയെക്കാൾ(പാണ്ഡിത്യത്തെക്കാൾ) പൂന്താനത്തിന്റെ ഭക്തിയാണ് തനിക്കിഷ്ടമെന്ന് ഗുരുവായൂരപ്പൻ അരുളിച്ചെയ്തു. (ഈ ഐതിഹ്യമാണ് മഹാകവി വള്ളത്തോളിന്റെ ഭക്തിയും വിഭക്തിയും എന്ന കവിതയുടെ പ്രമേയം) കൊട്ടിയൂർ ക്ഷേത്രത്തിലെ മൂർത്തിയായ പരമശിവന് പൂന്താനത്തിന്റെ ഭാഗവതം വായന എത്ര കേട്ടിട്ടും മതി വന്നില്ലെന്നും ദശമസ്കന്ധത്തിലെ കർഹിചിദധ്യായം കേൾക്കാനായി ദേവൻ തന്നെ നിത്യേന അടയാളം മാറ്റി വച്ചുപോന്നു എന്നും മറ്റൊരു കഥയുണ്ട്. പൂന്താനത്തെ ഒരിക്കൽ ഒരുസംഘം കൊള്ളക്കാർ വളഞ്ഞപ്പോൾ, സാമൂതിരിയുടെ മന്ത്രിയായ മങ്ങാട്ടച്ചന്റെ രൂപത്തിൽ ഗുരുവായൂരപ്പൻ

പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട് രക്ഷിക്കുകയുണ്ടായി. മങ്ങാട്ടച്ചന് നന്ദിപൂർവ്വം പൂന്താനം തന്റെ മോതിരം സമ്മാനിച്ചു. പിറ്റേന്ന് അത് ഗുരുവായൂരപ്പന്റെ വിഗ്രഹത്തിൽ കാണപ്പെട്ടു. സന്താനഗോപാലത്തിലെ വൈകുണ്ഠത്തിന്റെ വർണ്ണന പൂന്താനത്തിന് സ്വപ്നരൂപേണ ലഭിച്ച വൈകുണ്ഠദർശനത്തിന്റെ ഫലമായിരുന്നു. വാർദ്ധക്യവും രോഗവും മൂലം ഗുരുവായുരിൽ പോകാനാകാതെ പൂന്താനം കിടപ്പിലായപ്പോൾ, ഗുരുവായൂരപ്പൻ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട സ്ഥാനത്താണ് ഇടപ്പുറത്തു ക്ഷേത്രം സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളത്. മരണാസന്നനായി കിടന്ന പൂന്താനത്തെ ശ്രീകൃഷ്ണൻ നേരിട്ടു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട് ഉടലോടെ സ്വർഗ്ഗത്തേക്കു കൊണ്ടുപോയി എന്നതാണ് മറ്റൊരു കഥ. പരമദരിദ്രനും കറകളഞ്ഞ ഈശ്വരഭക്തനുമായിരുന്നു പൂന്താനമെന്നും, പാമരജനങ്ങൾക്കിടയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഷാകൃതികളും കീർത്തനങ്ങളും വമ്പിച്ച പ്രചാരം നേടിയിരുന്നുവെന്നും ഈ കഥകൾ വ്യക്തമാക്കുന്നു.

പൂന്താനത്തിന്റെ കൃതികൾ എന്ന് നിസ്തർക്കമായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കൃതികളാണ് ശ്രീകൃഷ്ണകർണ്ണാമൃതം, സന്താനഗോപാലം പാന, ജ്ഞാനപ്പാന എന്നിവ. സന്താനഗോപാലത്തിന്റെ പ്രാരംഭത്തിൽ

" മതിചെന്നു കുമാരഹരണമാം
കഥതന്നിൽ മുഴുകിച്ചമകയാൽ"

എന്നുകാണുന്നതുകൊണ്ടു ആ കൃതിയുടെ പേര് ' കുമാരഹരണം' എന്നാണെന്ന് ഉള്ളൂർ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. പൂന്താനമെഴുതിയ കഥാഖ്യാനപ്രധാനമായ ഏകകൃതി ഇതാണ്. ലീലാശുകന്റെ ' ശ്രീകൃഷ്ണകർണ്ണാമൃതം' എന്ന സംസ്കൃതകാവ്യത്തെ മാതൃകയാക്കിയും അതിനെ അനുകരിച്ചുമാണ് പൂന്താനം ' ഭാഷാകർണ്ണാമൃതം' രചിച്ചത്. പുത്രദുഃഖംമൂലം മനസ്സുരുകി ലോകവിരക്തിയിലെത്തിച്ചേർന്ന പൂന്താനം ഈശ്വരജ്ഞാനത്തെക്കുറിച്ച് രചിച്ച ലളിതമായ പാനപ്പാട്ടാണ് ജ്ഞാനപ്പാന. ഈ ഭാഷാകൃതികൾ കൂടാതെ സംസ്കൃതത്തിലും തമിഴിലുമായി 26 കൃതികൾ പൂന്താനം രചിച്ചിട്ടുള്ളതായി ഗണിക്കപ്പെടുന്നു. ഇവയിൽ ഏറിയ പങ്കും കീർത്തനങ്ങളാണ്. കേരളീയഗൃഹങ്ങളിൽ പതിവായി സന്ധ്യാനാമമായി ചൊല്ലിപ്പോന്നിട്ടുള്ള കീർത്തനങ്ങളിൽ പലതും പൂന്താനത്തിന്റെ രചനകളാണ്. " അമ്പാടിതന്നിലൊരുണ്ണിയുണ്ടങ്ങനെ . . . . . ." എന്നു തുടങ്ങുന്ന ' ആനന്ദനൃത്തം' വളരെ പ്രസിദ്ധമാണ്.

ഭക്തിപ്രസ്ഥാനവും പൂന്താനവും

എഴുത്തച്ഛന്റെ കൃതികളെക്കഴിഞ്ഞാൽ ഭാരതീയഭക്തിപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ സവിശേഷതകളെല്ലാം ഒത്തിണങ്ങിക്കാണുന്നത് പൂന്താനത്തിന്റെ കൃതികളിലാണ്. ഭക്തിയുടെ മഹിമ,സ്വർഗ്ഗത്തിന്റെ ജീർണ്ണത, ഉണ്ണികൃഷ്ണന്റെ ലീലകൾ എന്നിവ ഈ കൃതികളിൽ നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്നു.

എ.ഡി 12 മുതൽ 16 വരെയുള്ള നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ ഭാരതീയ സംസ്കാരചരിത്രത്തിൽ വരുത്തിയ വമ്പിച്ച പരിവർത്തനങ്ങളുടെ ഫലമായിരുന്നു, തുടർന്നുണ്ടായ ഭക്തിപ്രസ്ഥാനം. മുഗൾഭരണത്തിന്റെ ക്ഷയോന്മുഖത, വിദേശശക്തികളുടെ വരവ്, പ്രാദേശിക വിഭാഗങ്ങളിലുണ്ടായ ഉണർവ്വ്, ഇസ്ലാം – ക്രൈസ്തവമതങ്ങളിലൂടെ പ്രചരിച്ച ഏകദൈവവിശ്വാസം എന്നിവ ഈ കാലഘട്ടത്തിന്റെ സവിശേഷതകളായിരുന്നു. പക്ഷേ ഹിന്ദുമതത്തിലെ പ്രബലമായ ബ്രാഹ്മണാധിപത്യത്തേയോ, ജാതിവ്യവസ്ഥയേയോ ശിഥിലമാക്കാൻ ഇവയ്ക്കൊന്നും കഴിഞ്ഞില്ല. ഈ വർഗ്ഗമേധാവിത്വത്തിന്റെ തിക്തഫലങ്ങൾ മധ്യവർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ടവരും കീഴേക്കിടയിലുള്ളവരും അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നു. ഇവർ കൈത്തൊഴിലുകളിലൂടെയും മറ്റും സാമ്പത്തികസ്വാതന്ത്ര്യം നേടി ബ്രാഹ്മണാധിപത്യത്തിനെതിരായി ഒരു ചെറുത്തുനിൽപ്പ് എന്ന നിലയിൽ ഭക്തിപ്രസ്ഥാനത്തെ വളർത്തുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെ 15 – 16 നൂറ്റാണ്ടുകളിലായി ശക്തിപ്രാപിച്ച ഭക്തിപ്രസ്ഥാനം വിവിധദേശീയ ജനവിഭാഗങ്ങളുടെ ഉയർത്തെഴുന്നേൽപ്പിനും ദേശീയഭാഷകളുടെയും സാഹിത്യങ്ങളുടെയും വളർച്ചയ്ക്കും വഴിതെളിച്ചു. സാഹിത്യത്തിലെ ഭക്തിപ്രസ്ഥാനത്തിനു നേതൃത്വം കൊടുത്ത റായിദാസ്, കബീർ, തുക്കാറം, തുടങ്ങിയ കവികളെല്ലാവരും തന്നെ അബ്രാഹ്മണരും താഴ്ന്നതരം തൊഴിലുകൾ ചെയ്തിരുന്നവരും ആയിരുന്നു. സംസ്കൃതത്തിന്റെ മുമ്പിൽ വ്യക്തിത്വമുള്ള ദേശഭാഷകളെ അവർ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു. വേദേതിഹാസങ്ങൾ ദേശഭാഷകളിലേക്കു പകർന്നാൽ ദൈവശിക്ഷകിട്ടുമെന്ന വാദത്തെ നിരാകരിച്ചു. ദൈവത്തിനുമുമ്പിൽ എല്ലാവരും സമൻമാരാണെന്ന് ഭക്തിപ്രസ്ഥാനം സിദ്ധാന്തിച്ചു. ഭക്തിയിലൂടെ ഏവർക്കും ഈശ്വരസാക്ഷാൽക്കാരം സാധിക്കുമെന്നവർ സമർത്ഥിച്ചു. സ്നേഹത്തെ ഈശ്വരനായിക്കരുതി. ഈശ്വരഭക്തിയും മനുഷ്യസ്നേഹവും അവർക്ക് ഒന്നായിരുന്നു.

ഭക്തകവികളെല്ലാം സംസ്കൃതപണ്ഡിതന്മാരായിരുന്നെങ്കിലും പ്രാദേശികഭാഷകളിലാണ് അവർ കാവ്യരചന നടത്തിയത്. അവർ പ്രാദേശികമൊഴികളെ സംയോജിപ്പിക്കുകയും ഭാഷയ്ക്കുള്ളിലെ ശൈലികളെ ഉദ്ഗ്രഥിക്കുകയും ചെയ്തു. പാട്ടുഭാഷകളുടെയും മണിപ്രവാളശൈലിയുടെയും സമന്വയം ഇതിനു

ദാഹരണമാണ്. പാമരജനങ്ങൾക്കുപോലും നാമസങ്കീർത്തനത്തിലൂടെ ഈശ്വരസന്നിധിയിലെത്തിച്ചേരാമെന്ന വിശ്വാസം ഈ ഭക്തികാവ്യങ്ങൾ ജനതയ്ക്കു നൽകി. ബ്രാഹ്മണമതത്തെയും അവരുടെ അഹങ്കാരത്തെയും രൂക്ഷഭാഷയിൽ വിമർശിച്ച ഭക്തകവികൾ മനുഷ്യന്റെ ആത്മാഭിമാനത്തെ ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചു. ദൈവത്തിന്റെ മുന്നിൽ മനുഷ്യരെല്ലാം സമന്മാരാണെന്നും ഉൽകൃഷ്ടഗുണങ്ങളാണ് മനുഷ്യനെ ഈശ്വരനോട് അടുപ്പിക്കുന്നതെന്നും അവർ സാമാന്യജനങ്ങളെ ബോധ്യപ്പെടുത്തി. ആത്മപീഡകൾ, തീർത്ഥാ ടനങ്ങൾ, മതപരമായ ചടങ്ങുകൾ അന്ധവിശ്വാസങ്ങൾ തുടങ്ങിയവയെ എതിർത്തുകൊണ്ട് ഭക്തി പ്രസ്ഥാനം മനുഷ്യസാഹോദര്യത്തെ ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചു.

അവതാരകഥകളുടെ ആഖ്യാനമായ ഭാഗവതമാണ് ഭക്തിപ്രസ്ഥാനത്തെ ഏറ്റവും കൂടുതൽ സ്വാധീനിച്ചത്. അതിലെ ദശമസ്കന്ധം ശ്രീകൃഷ്ണകഥയാണ്. മനുഷ്യജീവിതാവസ്ഥകളിൽ നിന്നു അകന്നു നിന്ന രാമൻ അവതാരപുരുഷൻ എന്ന നിലയിലും, മാനുഷികഭാവങ്ങളുടെ മൂർത്തിമദ്ഭാവമായ കൃഷ്ണൻ രക്ഷകനെന്ന നിലയിലും ആരാധിക്കപ്പെട്ടു. ശൈശവാഭിമുഖ്യമുള്ള കവികൾക്ക് ഉണ്ണിയായും (ഉദാ–പൂന്താനം) യൗവനതീവ്രതയാർന്നവർക്ക് കാമുകനായും (ഉദാ–ഭക്തമീര) അരക്ഷിതബോധമുള്ളവർക്ക് രക്ഷകനായും (ഉദാ–എഴുത്തച്ഛൻ) കൃഷ്ണൻ മാറി. ഈ പറഞ്ഞ രണ്ട് ഈശ്വരബിംബങ്ങളെയും സാധാരണീകരിക്കാനും ജനഹൃദയങ്ങളിൽ ആഴത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കാനും ഭക്തകവികൾക്കുകഴിഞ്ഞു. അവരുടെ കൃതികൾ ആലാപനത്തിനുവേണ്ടിയായിരുന്നു; തന്മൂലം ജനങ്ങളുടെ നാടോടിശീലും കാവ്യരൂപങ്ങളും അവർ ഉപയോഗിച്ചു.

എഴുത്തച്ഛൻ, പൂന്താനം എന്നിവരുടെ കാലത്തിനു മുമ്പ് മലയാളകവിതയിലെ രണ്ടു സമാന്തര ധാരകളായിരുന്നു പാട്ടും മണിപ്രവാളവും. ' കാമാതുരമായ മനസ്സിന്റെ രതിവിലാപങ്ങൾ' എന്ന് മണിപ്രവാളം വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഈ ദുഷിച്ച മണിപ്രവാളത്തോടും അതിന്റെ സംസ്കാരത്തോടുമുള്ള ചെറുത്തുനില്പായിരുന്നു പാട്ടുപ്രസ്ഥാനം. അബ്രാഹ്മണകവികളായിരുന്നു ഈ പാട്ടുപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പ്രയോക്താക്കൾ. ഇവർ സംസ്കൃതഭാഷയോടു വിധേയത്വം കാണിക്കാതെ ദേശീയഭാഷയുടെ പ്രത്യേകതകൾ നിലനിർത്തി. ' ഊഴിയിൽ ചെറിയവന്റെ' അരക്ഷിതബോധത്തെയും നിസ്സഹായതയെയും പരിഹരിക്കുവാൻ രാമനെന്ന രക്ഷകബിംബത്തെ അവതരിപ്പിച്ചവരാണ് രാമചരിതകാരനും തുടർന്നുവന്ന കണ്ണശ്ശൻ,എഴുത്തച്ഛൻ തുടങ്ങിയവരും. പൂന്താനത്തിന്റെ ആരാധനാബിംബമാകട്ടെ കൃഷ്ണനായിരുന്നു–വിശേഷിച്ചും ഉണ്ണിക്കൃഷ്ണൻ. പൂന്താനം നിഷ്കളങ്കമായ ഭക്തികൊണ്ട് മണിപ്രവാള സംസ്കാരത്തെ ചെറുത്തുനില്ക്കാൻ മാത്രമല്ല കടന്നാക്രമിക്കാനും തയ്യാറായി. ആഢ്യബ്രാഹ്മണരുടെ വേളി , ബാന്ധവം തുടങ്ങിയ സമ്പ്രദായങ്ങൾ കുടുംബ ബന്ധങ്ങളെത്തന്നെ ശിഥിലീകരിച്ചിരുന്നു. ഉപജീവനത്തിനുവേണ്ടി ക്ഷേത്രങ്ങളിലെ പൂജ, ഹോമാദികൾ തുടങ്ങിയവ നടത്തിവന്ന ഇടത്തരക്കാരായ ദരിദ്രബ്രാഹ്മണർ മറ്റൊരു വിഭാഗമായിരുന്നു. ഈ ക്ഷേത്രോപജീവികളിൽപ്പെട്ട ആളായിരുന്നു ഭാഗവതപാരായണക്കാരനായിരുന്ന പൂന്താനവും. ഈ വർഗ്ഗത്തിന്റെ ജീവിതചാപല്യങ്ങളും ദുരാശകളും പൂന്താനത്തിന്റെ ' ജ്ഞാനപ്പാന' യിൽ കടുത്ത പരിഹാസത്തിനുവിധേയമാകുന്നുണ്ട്.

" കോലകങ്ങളിൽ സേവകരായിട്ടു
കോലം കെട്ടി ഞെളിയുന്നിതു ചിലർ"

തുടങ്ങിയ ഭാഗങ്ങൾ ഉദാഹരണം. സമ്പന്ന വർഗ്ഗത്തെ സേവിച്ച് ദരിദ്രരായി, ശൂദ്രർക്കു തുല്യരായി കഴിയേണ്ടിവന്ന ഈ നമ്പൂതിരിബ്രാഹ്മണർ ക്രമേണ പാട്ടുശാഖയിലെ കീർത്തനപ്രസ്ഥാനവുമായി അടുത്തു. പ്രാചീന മണിപ്രവാള കവികളിൽ ദൃശ്യമല്ലാതിരുന്ന ഭക്തിപാരവശ്യം ഇവരിൽ കാണപ്പെട്ടു. വൈഷ്ണവ കവികളിലൂടെ ഇവർകണ്ടെത്തിയ രക്ഷകബിബം ശ്രീകൃഷ്ണന്റേതായിരുന്നു. ഭാഗവതപാരായണവും ക്ഷേത്രങ്ങളിലെ പുരാണകഥാഖ്യാനങ്ങളുമായിരുന്നു ഇതിനു പ്രേരണ. ഈ ബ്രാഹ്മണ കവികൾ പാട്ടിന്റെ ദ്രമിഡ സംഘാതാക്ഷരശരീരത്തെ ലളിതമണിപ്രവാള ശരീരമായി പരിവർത്തിപ്പിച്ചു. അങ്ങനെ എഴുത്തച്ഛന്റെയും പൂന്താനത്തിന്റെ കാലമായപ്പോഴേക്ക് പാട്ടിന്റെയും മണിപ്രവാളത്തിന്റെയും ഭാഷാപരമയ സമന്വയം പൂർത്തിയായി.

നാടുവാഴികളുടെ അധികാരമത്സരങ്ങൾ, ജന്മിത്വത്തിന്റെ ക്രൂരതകൾ, ഉപരിവർഗ്ഗത്തിന്റെ സാന്മാർഗികാധ:പതനം, വിദേശശക്തികളുടെ ഛിദ്രപ്രവർത്തനങ്ങൾ എന്നിവകൊണ്ട് കലുഷമായ ഒരു കാലഘട്ടത്തിലാണ് പൂന്താനം ജീവിച്ചിരുന്നത്. അവ്യവസ്ഥിതമായ ഈ കാലഘട്ടത്തോടുള്ള, ധർമ്മസംസ്ഥാപനവ്യഗ്രമായ ഒരു മനസ്സിന്റെ പ്രതികരണമായിരുന്നു എഴുത്തച്ഛന്റെ കവിത. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ രാമനും കൃഷ്ണനും രക്ഷകസ്ഥാനത്തു നിൽക്കുന്ന പിതൃബിംബങ്ങളായി. ധർമ്മസ്ഥാപനത്തിനു വേണ്ടി കേന്ദ്രീകൃതമായ ഒരു അധികാരശക്തി നിലവിൽ വരണമെന്ന അദമ്യമമായ അഭിനിവേശം എഴുത്തച്ഛനിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. തന്മൂലം ധർമ്മാധിഷ്ഠിതമായ രാജശക്തിയുടെ ഉദ്ഗാതാവായിത്തീർന്നു അദ്ദേഹം. എന്നാൽ പൂന്താനം തുടങ്ങിയ ബ്രാഹ്മണകവികൾ ഭൗമമായ ഇത്തരം ഒരു അധികാരശക്തിയെ ഇച്ഛിച്ചില്ല.വ്യക്തിജീവിതത്തിൽ തങ്ങൾക്കു നിഷേധിക്കപ്പെട്ട സ്നേഹബന്ധങ്ങളും പിതൃത്വഭാവവും സ്വകൃതി

കളിലൂടെ ആവിഷ്കരിക്കുകയാണ് ചെറുശ്ശേരിയും പൂന്താനവും ചെയ്തത്. അതുകൊണ്ടാണ് അവർ ശ്രീകൃഷ്ണനെ ശൈശവബിംബമായി അവതരിപ്പിക്കുന്നത്. പൂന്താനം ശ്രീകൃഷ്ണനിൽ ചെന്നു ലയിക്കാനല്ല, ഉണ്ണികൃഷ്ണൻ തന്റെ മനസ്സിൽ പോന്നാവിർഭവിക്കാനാണ് ആഗ്രഹിച്ചത്.

ജ്ഞാനപ്പാന

1. ഗുരുനാഥൻ തുണചെയ്ക സന്തതം
തിരുനാമങ്ങൾ നാവിന്മേലെപ്പൊഴും
പിരിയാതെയിരിക്കണം നമ്മുടെ
നരജന്മം സഫലമാക്കീടുവാൻ

(..................ഗുരുസ്മരണയോടെ കാവ്യം ആരംഭിക്കുന്നു.

ജ്ഞാനപ്പാനയുടെ ആദിയിൽ പേരു നിർദ്ദേശിയ്ക്കാതെ ' ഗുരുനാഥൻ തുണചെയ്ക സന്തതം' എന്ന് സാമാന്യമായി നമസ്കരിക്കുന്നു. ഈ സാമാന്യപ്രസ്താവത്തിലൂടെ തന്റെ എല്ലാ ഉപാസനാമൂർത്തികളെയും കവി വണങ്ങുന്നുണ്ടാവണം. ഗുരു എന്നതിന് പിതാവുമുതൽ പരമാത്മാവുവരെ അർത്ഥമാകാമല്ലോ. തിരുനാമങ്ങൾ നിവേന്മേലെപ്പോഴും പിരിയാതെയിരിക്കണം എന്നത് പ്രാർത്ഥനയോ ആശീർവചനമോ മാത്രമല്ല. കലിയുഗത്തിൽ മോക്ഷലബ്ധിക്കുള്ള എളുപ്പമാർഗ്ഗം ഈശ്വരനാമസങ്കീർത്തനമാണ് എന്നതാണ് ജ്ഞാനപ്പാനയിൽ വ്യക്തമാക്കുന്ന പരമജ്ഞാനം. അതുകൊണ്ട് ' തിരുനാമങ്ങൾ നാവിന്മേലെപ്പോഴും പിരിയാതെയിരിക്കണം നമ്മുടെ നരജന്മം സഫലമാക്കുവാൻ' എന്നത് കാവ്യരചനയുടെ ലക്ഷ്യം തന്നെ വ്യക്തമാക്കുന്ന വരികളാണ്).

2. ഇന്നലെയോളമെന്തെന്നറിഞ്ഞീലാ
ഇന്നി നാളെയുമെന്തെന്നറിഞ്ഞീലാ
ഇന്നിക്കണ്ട തടിക്കു വിനാശവു-
മിന്നനേരമെന്നേതുമറിഞ്ഞീല
കണ്ടുകണ്ടങ്ങിരിക്കും ജനങ്ങളെ-
കണ്ടില്ലെന്നു വരുത്തുന്നതും ഭവാൻ
രണ്ടുനാലു ദിനംകൊണ്ടൊരുത്തനെ
തണ്ടിലേറ്റിനടത്തുന്നതും ഭവാൻ
മാളികമുകളേറിയ മന്നന്റെ
തോളിൽ മാറാപ്പങ്ങാക്കുന്നതും ഭവാൻ

(ഇതു കവിയുടെ ആത്മഗതമാണ്; കഴിഞ്ഞുപോയ ജന്മപരമ്പരകളിൽ താനാരായിരുന്നു എന്നറിയില്ല. ഇനി വരാൻ പോകുന്ന ജന്മങ്ങളും അജ്ഞാതമാണ്. ഇപ്പോൾ അനുഭവത്തിലിരിക്കുന്ന ജന്മമാണെങ്കിൽ അതും ക്ഷണഭംഗുരംതന്നെ. ഈ ബോധം കവിയെ ഈശ്വരന്റെ ലീലകളെപ്പറ്റിയുള്ള ചിന്തകളിലേയ്ക്കു നയിക്കുന്നു. കണ്ടുകണ്ടിരിക്കുന്നവരെ കണ്ടില്ലെന്നു വരുത്തുന്നതും ദരിദ്രനെ സമ്പന്നനാക്കുന്നതും കൊട്ടാരവാസിയായ മന്നനെ ഭിക്ഷക്കാരനാക്കുന്നതും ഈശ്വരൻ തന്നെ. അതുകൊണ്ട് കവി ഈശ്വരനെത്തന്നെ അഭിസംബോധന ചെയ്യുന്നു. അല്ലയോ ദേവാ, കണ്ടുകണ്ടങ്ങിരിക്കും ജനത്തിനെ കണ്ടില്ലെന്നു വരുത്തുന്നതു ഭവാൻ, രണ്ടുനാലുദിനംകൊണ്ടൊരുത്തനെ തണ്ടിലേറ്റി നടത്തുന്നതു ഭവാൻ, മാളികമുകളേറിയ മന്നന്റെ തോളിൽ മാറാപ്പുണ്ടാക്കുന്നതും ഭവാൻ!- തോളിൽ മാറാപ്പു കേറ്റുന്നതും ഭവാൻ എന്നൊരു പാഠവും കാണുന്നു).

3. കണ്ടാലൊട്ടറിയുന്നു ചിലരിതു
കണ്ടാലും തിരിയാ ചിലർക്കേതുമേ
കണ്ടതൊന്നുമേ സത്യമല്ലെന്നതു
മുമ്പേ കണ്ടങ്ങറിയുന്നിതു ചിലർ
മനുജാതിയിൽത്തന്നെ പലവിധം
മനസ്സിന്നു വിശേഷണമുണ്ടോർക്കണം
പലർക്കുമറിയേണമെന്നിട്ടല്ലോ
പലജാതി പറയുന്നു ശാസ്ത്രങ്ങൾ
കർമ്മത്തിന്നധികാരി ജനങ്ങൾക്കു
കർമ്മശാസ്ത്രങ്ങളുണ്ടു പലവിധം

ജ്ഞാനത്തിന്നധികാരിജനങ്ങൾക്കു
ജ്ഞാനശാസ്ത്രങ്ങളും പലതുണ്ടല്ലോ
സാംഖ്യശാസ്ത്രങ്ങൾ യോഗങ്ങളെന്നിവ
സംഖ്യയില്ലതു നിൽക്കട്ടെ സർവ്വവും,
ചുഴന്നീടുന്ന സംസാരചക്രത്തിൽ
ഉഴന്നീടും നമുക്കറിഞ്ഞീടുവാൻ
അറിവുള്ള മഹത്തുക്കളുണ്ടൊരു
പരമാർത്ഥമരുൾ ചെയ്തിരിക്കുന്നു
എളുതായിട്ടു മുക്തിലഭിപ്പാനായ്
ചെവിതന്നിതു കേൾപ്പിനെല്ലാവരും

(ചുഴന്നീടുന്ന = ചുറ്റിത്തിരിയുന്ന; ഉഴന്നീടും = കഷ്ടപ്പെടുന്ന; എളുതായിട്ട് = എളുപ്പത്തിൽ. പ്രാപഞ്ചിക ജീവിതം ക്ഷണപ്രഭാചഞ്ചലമാണെന്ന ഈ പരമാർത്ഥം അറിയുന്നവർ എത്രപേരുണ്ട് ? – വളരെക്കുറച്ചുമാത്രം. ചിലർ ഇതൊക്കെ അനുഭവത്തിലൂടെയാണ് അറിയുന്നത്; ചിലർ അനുഭവിച്ചാലും ഗ്രഹിക്കുന്നില്ല. ഇതിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായി, വളരെക്കുറച്ചുപേർ മാത്രം തത്ത്വജ്ഞാനികളാണ്:– ഇക്കണ്ടതൊന്നുമേ ശാശ്വതമല്ലയെന്ന് അവർ മുൻകൂട്ടിയറിയുന്നു. എന്തുകൊണ്ട് ഇങ്ങനെയുള്ള ഭേദങ്ങൾ?

– മനുഷ്യജാതിയിൽ മനശ്ശക്തിക്ക് പലവിധ ഭേദങ്ങളുണ്ട്. (മന്ദൻ, മദ്ധ്യമൻ, ഉത്തമൻ, ഉത്തമോത്തമൻ എന്നിങ്ങനെ) മനശ്ശക്തി വ്യത്യസ്തമാണെങ്കിലും എല്ലാവരും പരമാർത്ഥം ഗ്രഹിയ്ക്കണം എന്നുള്ളതുകൊണ്ടല്ലോ ദർശനഭേദങ്ങളും ശാസ്ത്രഭേദങ്ങളും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നത്. കർമ്മങ്ങളിൽ മുഴുകിയിരിക്കുന്നവർക്കുവേണ്ടി കർമ്മശാസ്ത്രങ്ങളും ആത്മജ്ഞാനതൽപരരായവർക്കുവേണ്ടി ജ്ഞാനശാസ്ത്രങ്ങളും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു. സാംഖ്യം, യോഗം എന്നിങ്ങനെ എണ്ണിയാലൊടുങ്ങാത്ത വിജ്ഞാനശാഖകളും ദർശനഭേദങ്ങളുമുണ്ട്. അതിനെപ്പറ്റിയൊക്കെ പറഞ്ഞാൽ അവസാനമില്ല. ജനനമരണപരമ്പരകൾ എന്ന സംസാരചക്രത്തിന്റെ തിരിച്ചിലിൽപ്പെട്ട് കഷ്ടപ്പെടുന്ന മനുഷ്യാത്മാവിന് മുക്തിമാർഗ്ഗവും ഉപദേശിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതു ഞാൻ ഇവിടെ പ്രതിപാദിയ്ക്കാം. പ്രാരാബ്ധകർമ്മങ്ങളിൽ ബദ്ധരായതിനാൽ ശാസ്ത്രചിന്തകൾക്കൊന്നും നേരമില്ലാത്ത സാധാരണക്കാർക്കുവേണ്ടി ആ ലഘുവായ മുക്തിമാർഗ്ഗത്തെ ഉപദേശിക്കുന്നത് ശ്രദ്ധിച്ചു കേൾക്കുവിൻ!

4. നമ്മെയൊക്കെയും ബന്ധിച്ച സാധനം
കർമ്മമെന്നറിയേണ്ടതു മുമ്പിനാൽ
മുന്നമിക്കണ്ട വിശ്വമശേഷവും
ഒന്നായുള്ളൊരു ജ്യോതിസ്വരൂപമായ്
ഒന്നും ചെന്നങ്ങു തന്നോടു പറ്റാതെ
ഒന്നിലും ചെന്നു താനും വലയാതെ
ഒന്നെന്നുള്ളിലുറയ്ക്കും ജനങ്ങൾക്കു
ഒന്നുകൊണ്ടറിയാവുന്ന വസ്തുവായ്
ഒന്നിലുമുറയ്ക്കാത്ത ജനങ്ങൾക്കു
ഒന്നുകൊണ്ടും തിരിയാത്ത വസ്തുവായ്
ഒന്നുപോലെയൊന്നില്ലാതെയുള്ളതി–
ന്നൊന്നായുള്ളൊരു ജീവസ്വരൂപമായ്
ഒന്നിലുമൊരു ബന്ധമില്ലാതെയായ്
നിന്നവൻ തന്നെ വിശ്വം ചമച്ചുപോൽ

(പ്രാപഞ്ചികബന്ധത്തിനു ഹേതു കർമ്മമാണ്. അതാണ് ആദ്യമായി ഗ്രഹിക്കേണ്ട സത്യം. ചേതനാചേതനാത്മകമായ ഈ വിശ്വാമകട്ടെ, ആദിയിൽ പരമാത്മസ്വരൂപം മാത്രമായിരുന്നു. പ്രപഞ്ചാദിമൂലമായ ആ പരമാത്മാവ് തേജ:സ്വരൂപനും ആശ്രയാശ്രയീഭേദമില്ലാത്തവനും ആണ്. ഭക്തികൊണ്ട് ഈശ്വരനോട് ഏകാത്മഭാവം നേടിയവർക്ക് പരമജ്ഞാനം പെട്ടെന്നു ലഭിയ്ക്കുന്നു. ചഞ്ചലചിത്തർക്കാകട്ടെ ഈശ്വരൻ അജ്ഞാതമായ എന്തോ ഒന്നാണ്. പ്രതിവസ്തുഭിന്നമായ ഇക്കണ്ട വിശ്വത്തിനൊക്കെയും ഓരേയൊരു ജീവാത്മാവായി നിരുപമനായ ഈശ്വരൻ വർത്തിയ്ക്കുന്നു. ' ഇക്കണ്ട വിശ്വമശേഷവും മുന്നം ഒന്നായുള്ള ജ്യോതിസ്വരൂപമായിരുന്നു' എന്ന ആശയം ആധുനിക ഭൗതികവിജ്ഞാനവും അംഗീകരിക്കുന്നതാണ്!).

5. മൂന്നുമൊന്നിലടങ്ങുന്നു പിന്നെയും
ഒന്നുമില്ലപോൽ വിശ്വമന്നേരത്ത്
മൂന്നുകൊണ്ടു ചമച്ചൊരു വിശ്വത്തിൽ
മൂന്നായിട്ടുള്ളു കർമ്മങ്ങളൊക്കെയും
പുണ്യകർമ്മങ്ങൾ, പാപകർമ്മങ്ങളും
പുണ്യപാപങ്ങൾ മിശ്രമാം കർമ്മവും
മൂന്നുജാതി നിരൂപിച്ചു കാണുമ്പോൾ
മൂന്നുകൊണ്ടും തളയ്ക്കുന്നു ജീവനെ
പൊന്നിൻ ചങ്ങലയൊന്നിപ്പറഞ്ഞതിൽ,
ഒന്നിരുമ്പുകൊണ്ടന്നത്രേ ഭേദങ്ങൾ
രണ്ടിനാലുമെടുത്തു പണിചെയ്ത
ചങ്ങലയല്ലോ മിശ്രമാം കർമ്മവും

(മൂന്നുകൊണ്ടു ചമച്ച= സത്വരജസ്തമോഗുണങ്ങൾകൊണ്ട് ആരചിച്ച, ...പ്രപഞ്ചകാരണമായ പരമാത്മാവുതന്നെ സൃഷ്ടി–സ്ഥിതി–സംഹാരമൂർത്തികളായും വർത്തിക്കുന്നു. കർമ്മാർത്ഥം സ്വീകരിച്ച ഈ മൂർത്തിഭേദങ്ങളാകട്ടെ ഒന്നിന്റെതന്നെ വിവർത്തനങ്ങളാണ്. മൂർത്തിഭേദങ്ങളെ വെടിഞ്ഞ് അവർ പരമാത്മ സ്വരൂപം കൈക്കൊള്ളുമ്പോൾ പുരുഷൻ–പ്രകൃതി, എന്ന ദ്വൈതവും ഇല്ലാതാകുന്നു. അപ്പോൾ പ്രപഞ്ചം അവശേഷിക്കുന്നില്ല.

പ്രപഞ്ചം സത്വരജസ്തമോഗുണാത്മകമാണ് എന്നതാണ് മറ്റൊരാശയം. ബ്രഹ്മപ്രളയകാലത്ത്, ഈ ഗുണങ്ങൾ മൂലപ്രകൃതിയിൽ സാത്മ്യംപ്രാപിച്ച് വിലയിക്കുമ്പോൾ വിശ്വവും ഇല്ലാതാകുന്നു.

സത്വരജസ്തമോഗുണങ്ങൾകൊണ്ടു ചമച്ച വിശ്വത്തിൽ കർമ്മങ്ങളും മൂന്നുവിധത്തിലാണ് – പുണ്യകർമ്മങ്ങൾ, പാപകർമ്മങ്ങൾ, പുണ്യ–പാപമിശ്രകർമ്മങ്ങൾ എന്നിങ്ങനെ. കർമ്മം എന്തുതന്നെയായാലും, ആലോചിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ, അതു പ്രാപഞ്ചികബന്ധത്തിനു ഹേതുവാകുന്നു എന്നു വ്യക്തമാകും. പിന്നെ ഇവ തമ്മിൽ എന്താണു ഭേദമെന്നാണെങ്കിൽ, ബന്ധിക്കാൻ ഉപയോഗിക്കുന്ന വസ്തുവിന്റെ ഭേദം തന്നെ. സാത്വികമായ പുണ്യകർമ്മങ്ങൾ പൊന്നിൻ ചങ്ങലപോലെയും രാജസമായ മിശ്രകർമ്മങ്ങൾ പൊന്നും ഇരുമ്പും ചേർത്ത സങ്കരലോഹച്ചങ്ങല പോലെയും ജീവാത്മാക്കളെ തളച്ചിടുന്നു. ചങ്ങല എന്തുതന്നെയായാലും ബന്ധനം ബന്ധനം തന്നെ പാരിൽ എന്നു വരുന്നു.

6. ബ്രഹ്മാവാദിയാ,യീച്ചയെറുമ്പോളം
കർമ്മബദ്ധന്മാരെന്നതറിഞ്ഞാലും
ഭുവനങ്ങളെ സൃഷ്ടിക്കയെന്നത
ഭുവനാന്ത്യപ്രളയം കഴിവോളം
കർമ്മപാശത്തെ ലംഘിക്കയെന്നതു
ബ്രഹ്മാവിന്നുമെളുതല്ല നിർണ്ണയം
ദിക്പാലന്മാരുമവ്വണ്ണമോരോരോ
ദിക്കുതോറും തളച്ചുകിടക്കുന്നു
അല്പകർമ്മികളാകിയ നാമെല്ലാം
അല്പകാലം കൊണ്ടോരോരോ ജന്തുക്കൾ
ഗർഭപാത്രത്തിൽ പുക്കും പുറപ്പെട്ടും
കർമ്മംകൊണ്ടു കളിക്കുന്നതിങ്ങനെ

(ദിക്പാലകന്മാർ = ഇന്ദ്രൻ, അഗ്നി, യമൻ, നിരൃതി, വരുണൻ, വായു, കുബേരൻ, ഈശൻ എന്നിങ്ങനെ കിഴക്കുനിന്ന് പ്രദക്ഷിണക്രമത്തിൽ. ' നമ്മെയൊക്കെയും ബന്ധിച്ച സാധനം – കർമ്മമെന്നറിയേണ്ടതു മുമ്പിനാൽ' .... ഈ കർമ്മബന്ധനം ബ്രഹ്മാവുമുതൽ ഈച്ചയെറുമ്പോളം സർവ്വഭൂതങ്ങൾക്കും അലംഘ്യമാണ്. ഭുവനങ്ങളുടെ സൃഷ്ടികർമ്മമാണല്ലോ ബ്രഹ്മാവിനുള്ളത്; ബ്രഹ്മപ്രളയംവരെ അദ്ദേഹം അതു തുടർന്നേ മതിയാകൂ. സൃഷ്ടികർത്താവിന്റെ കർമ്മപാശം പോലും ഇത്ര ദൃഢമാണെങ്കിൽ ഉപദേവതകളായ ദിക്പാലകന്മാരുടെ കഥ പറയണമോ? അവർ എട്ടു ദിക്കുകളും കാത്തുസൂക്ഷിക്കുവാൻവേണ്ടി

അതാതു ദിക്കുകളിൽ ബന്ധനപ്പെട്ടു കിടക്കുന്നു! അവരും ആ കർമ്മത്തിൽ ഭുവനാന്തരപ്രളയത്തോളം തുടരണം. ദേവന്മാരുടെ കർമ്മം അവരുടെ മഹത്വത്തിനനുസരിച്ച് ബൃഹത്താണ്. നാമൊക്കെ അല്പ കർമ്മികളാണ്; അല്പായുസ്സുകളുമാണ്. എങ്കിലും നമുക്കും വിമുക്തിയില്ല. ' ഗർഭസ്ഥവായ് ഭുവി ജനിച്ചും മരിച്ചും' ജന്മപരമ്പരകൾ കൈക്കൊള്ളുന്നതിനാൽ ജീവാത്മാക്കളും കർമ്മബന്ധനത്തിൽ കിടക്കുന്നു. ഒരു വേഷത്തിൽനിന്നു മറ്റൊന്നിലേയ്ക്കു പകരുന്നതിലൂടെ കർമ്മംകൊണ്ടു കളിക്കുകതന്നെയാണ്).

7. നരകത്തിൽ കിടക്കുന്ന ജീവൻപോയ്
ദുരിതങ്ങളൊടുങ്ങി മനസ്സിന്റെ
പരിപാകവും വന്നു ക്രമത്താലേ
നരജാതിയിൽ വന്നു പിറന്നിട്ടു
സുകൃതംചെയ്തു മേല്പോട്ടു പോയവർ
സുഖിച്ചീടുന്നു സത്യലോകത്തോളം
സൽകർമ്മംകൊണ്ടു മേൽപ്പോട്ടുപോയവർ
സുകൃതങ്ങളുമൊക്കെയൊടുങ്ങുമ്പോൾ
പരിപാകമൊരെള്ളോളമില്ലിവർ
പതിച്ചീടുന്നു നമ്മുടെ ഭൂമിയിൽ
വന്നൊരു ദുരിതത്തിൻഫലമായി
പിന്നെപ്പോയ് നരകങ്ങളിൽ വീഴുന്നു.

(പുണ്യ–പാപ–മിശ്രകർമ്മങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കുന്ന ജീവന്റെ അവസ്ഥയെപ്പറ്റി പറയുന്നു. സ്വാർത്ഥവും പര പീഡനപരവുമായ ദുർവൃത്തികളാൽ പാപകർമ്മം അനുഷ്ഠിക്കുന്ന ആത്മാക്കൾ, പാപഫലം ഒടുങ്ങു വോളം നരകത്തിൽ കിടക്കുന്നു. ദുരിതങ്ങളൊടുങ്ങി പരിപാകമുണ്ടാകുമ്പോൾ ആ ആത്മാവ് വീണ്ടും നരജാതിയിൽ വന്നു പിറക്കുന്നു. സുകൃതംചെയ്ത പുണ്യാത്മാക്കൾ സ്വർലോകത്തിൽ ചരിച്ച് സത്യലോ കത്തിലെത്തി സുഖിക്കുന്നു. അവർ തന്നെ സുകൃതംഫലം ഒടുങ്ങിക്കഴിയുമ്പോൾ ഭൂമിയിൽ വന്നെത്തു ന്നു.മിശ്രകർമ്മങ്ങൾ അനുഷ്ഠിക്കുന്ന ആത്മാക്കളാകട്ടെ പുണ്യഫലം അനുഭവിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ അവശേ ഷിക്കുന്ന പാപഫലം അനുഭവിക്കുന്നതിനായി നരകത്തിൽ പതിക്കുന്നു. കർമ്മഫലം അനുഭവിക്കുന്നതിൽ നിന്ന് ആർക്കും വിടുതലില്ല. അതാകട്ടെ, ഭൂമി–സ്വർഗ്ഗ–നരകം എന്നിവയിലേക്കു മാറിമാറി സഞ്ചരിക്കുന്ന തിനു കാരണമായിത്തീരുന്നു എന്നു സാരം).

8. സുരലോകത്തിൽനിന്നൊരു ജീവൻപോയ്
നരലോകേ മഹീസുരനാകുന്നു
ചണ്ഡകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്തവർ ചാകുമ്പോൾ
ചണ്ഡാലകുലത്തിൽ പിറക്കുന്നു
അസുരന്മാർ സുരന്മാരായീടുന്നു
അമരന്മാർ മരങ്ങളായീടുന്നു
അജം ചത്തു ഗജമായ്പ്പിറക്കുന്നു
ദ്വിജൻ ചത്തു ദ്വിജമായ്പ്പിറക്കുന്നു
നരി ചത്തു നരനായ്പ്പിറക്കുന്നു
നാരിചത്തുടനോരിയായ്പ്പോകുന്നു
കൃപകൂടാതെ പീഡിപ്പിച്ചീടുന്ന
നൃപൻ ചത്തു കൃമിയായ്പ്പിറക്കുന്നു
ഈച്ച ചത്തൊരു പൂച്ചയായീടുന്നു
ഈശ്വരന്റെ വിലാസങ്ങളിങ്ങനെ

(ചണ്ഡകർമ്മങ്ങൾ = കഠോരകർമ്മങ്ങൾ, ദുഷ്കർമ്മങ്ങൾ. ഓരി= കുറുനരി. ദ്വിജൻ = ബ്രാഹ്മണൻ; ദ്വിജം = പക്ഷി......ഭൂമി–സ്വർഗ്ഗം–നരകം എന്നിങ്ങനെയുള്ള ലോകാന്തരഗമനം കർമ്മഫലമായുണ്ടാകുന്നതിനെപ്പ റ്റി പറഞ്ഞതിനു ശേഷം ഭൂമിയിൽത്തന്നെയുള്ള ജന്മപരമ്പരകളെങ്ങനെയെന്നു വ്യക്തമാക്കുന്നു. – അതും കർമ്മഫലം തന്നെ. സുരലോകവാസിയായ ഒരാത്മാവ് ഭൂമിയിൽ ബ്രാഹ്മണനായി ജനിച്ചെന്നു വരാം.ദു ഷ്കർമങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന ആത്മാവ് അടുത്ത ജന്മത്തിൽ ചണ്ഡാളനാകുന്നു.അസുരന്മാർ സുരന്മാരാകു ന്നു.അമരന്മാർ മരങ്ങളാകുന്നു.ആടു ചത്ത് ആനയായ് പിറക്കുന്നു. ബ്രാഹ്മണൻ, പിന്നൊരു ജന്മത്തിൽ

പറയനാകാം; നരി ചത്തു നരനാകാം; നാരിയുടെ അടുത്ത ജന്മം കുറുനരിയായിട്ടാകാം. നിഷ്കൃപനായ നൃപന്റെ പുനർജന്മം കൃമിയായിട്ടാവും; ഈച്ചയുടെ പുർജന്മം പൂച്ചയായിട്ടാവും. ചിന്തിച്ചുനോക്കിയാൽ, ജീവാത്മാക്കളെ ഇങ്ങനെ കർമ്മാനുരൂപമായ വേഷം കെട്ടിക്കുന്ന ഈശ്വരന്റെ വിലാസങ്ങൾ വിചിത്ര ങ്ങളും വിവിധങ്ങളും ആണെന്നു കാണാം. കർമ്മഫലങ്ങളിൽ നിന്ന് വിമുക്തിയില്ലാത്ത അലംഘനീയനി യമം ഈശ്വരേച്ഛ തന്നെ)

9. കീഴ്മേലിങ്ങനെ മണ്ടുന്ന ജീവന്മാർ
ഭൂമിയീന്നത്രേ നേടുന്നു കർമ്മങ്ങൾ
സീമയില്ലാതോളം പലകർമ്മങ്ങൾ
ഭൂമിയീന്നത്രേ നേടുന്നു ജീവന്മാർ
അങ്ങനെ ചെയ്തു നേടിമരിച്ചുടൻ
അന്യലോകങ്ങളോരോന്നിലോരോന്നിൽ
ചെന്നിരുന്നു ഭുജിക്കുന്നു ജീവന്മാർ
തങ്ങൾ ചെയ്തൊരു കർമ്മങ്ങൾതൻഫലം.
ഒടുങ്ങീടുമതൊട്ടുനാൾ ചെല്ലുമ്പോൾ
ഉടനേവന്നു നേടുന്നു പിന്നെയും
തന്റെ തന്റെ ഗൃഹത്തിങ്കൽ നിന്നുടൻ
കൊണ്ടുപോയ ധനംകൊണ്ടു നാമെല്ലാം
മറ്റെങ്ങാനുമൊരേടത്തിരുന്നിട്ടു
വിറ്റൂണെന്നു പറയും കണക്കിനേ.

(ഭുജിക്കുന്നു = അനുഭവിക്കുന്നു; വിറ്റൂണ്= വിഭവങ്ങൾ വിലയ്ക്കുവാങ്ങി അനുഭവിയ്ക്കുക.....ആത്മാക്കൾക്ക് സ്വർഗ്ഗത്തിലേയ്ക്കോ നരകത്തിലേയ്ക്കോ ഉള്ള പ്രയാണത്തിനു കാരണമായ കർമ്മം ലഭിക്കുന്നത് ഭൂമിയിൽ നിന്നാണ്, സ്വർഗ്ഗനരകങ്ങളിൽ നിന്നല്ല. അമേയമായ കർമ്മഭാണ്ഡത്തെ ഈ ഭൂമിയിൽ നിന്നു നേടാൻ സാധിക്കും. അവുടെ ഗുണദോഷങ്ങൾക്കനുസരണമായി ആത്മാക്കൾ ഇതരലോകങ്ങളിലെത്തി ഫലം അനുഭവിക്കുന്നു. അതാകട്ടെ, ശാശ്വതമായ വാസമല്ലാ താനും. കർമ്മഫലം അനുഭവിച്ചുകഴിഞ്ഞ ആത്മാവ് വീണ്ടും ഭൂമിയിൽ പിറവിയെടുത്ത് കർമ്മം നേടുകയായി. ദേശാടനം ചെയ്യുന്നവർ, പുറപ്പെടുന്ന തിനു മുമ്പ് സ്വഗൃഹത്തിൽനിന്നു നാണ്യം കൊണ്ടുപോകുന്നതുപോലെയാണിത്. – അന്യദേശങ്ങളിൽ വെച്ച്, വേണ്ടതൊക്കെ വാങ്ങിയനുഭവിക്കുന്നത് ഒപ്പം കൊണ്ടുപോകുന്ന ധനം കൊണ്ടൊണല്ലോ. അതു പോലെ സ്വർഗ്ഗവാസത്തിലോ നരകവാസത്തിലോ ആത്മാക്കൾക്കുണ്ടാകുന്ന സുഖദു:ഖങ്ങളുടെ ' ക്രയ ശക്തി' ഭൂമിയിൽ നിന്നു നേടുന്ന ' കർമ്മധന' മാണ്).

10. കർമ്മങ്ങൾക്കു വിളനിലമാകിയ
ജന്മദേശമീബ്ഭൂമി,യറിഞ്ഞാലും
കർമ്മനാശം വരുത്തേണമെങ്കിലും
ചെമ്മേ മറ്റെങ്ങും സാധിയാ; നിർണ്ണയം
ഭക്തന്മാർക്കും മുമുക്ഷുജനങ്ങൾക്കും
സക്തരായ വിഷയീജനങ്ങൾക്കും
ഇച്ഛിച്ചീടുന്നതൊക്കെക്കൊടുത്തിടും
വിശ്വാത്മാവു ഭൂമി, ശിവ!ശിവ!
വിശ്വനാഥന്റെ മൂലപ്രകൃതിതാൻ
പ്രത്യക്ഷേണ വിളങ്ങുന്നു ഭൂമിയായ്
അവനീതലപാലനത്തിന്നല്ലോ
അവതാരങ്ങളും പലതോർക്കുമ്പോൾ
അതുകൊണ്ടു വിശേഷിച്ചും ഭൂലോകം
പതിന്നാലിലുമുത്തമമെന്നല്ലോ
വേദവാദികളായ മുനികളും
വേദവും ബഹുമാനിച്ചു ചൊല്ലുന്നു
ലവണാംബുധിമദ്ധ്യേ വിളങ്ങുന്ന
ജംബൂദ്വീപൊരു യോജനലക്ഷവും
സപ്തദ്വീപുകളുള്ളതിലെത്രയും
ഉത്തമമെന്നു വാഴ്ത്തുന്നു പിന്നെയും

ഭൂപദ്മത്തിനു കർണ്ണകയായിട്ടു
ഭൂധരേന്ദ്രനിതിലല്ലോ നിൽക്കുന്നു
ഇതിലൊരമ്പതു ഖണ്ഡങ്ങളുണ്ടല്ലോ
അതിലുത്തമം ഭാരതഭൂതലം
സമ്മതരായ മാമുനിശ്രേഷ്ഠന്മാർ
കർമ്മക്ഷേത്രമെന്നല്ലോ പറയുന്നു
കർമ്മബീജമതീന്നു മുളയ്ക്കേണ്ടു
ബ്രഹ്മലോകത്തിരിക്കുന്നവർകൾക്കും
കർമ്മബീജം വരട്ടിക്കളഞ്ഞുടൻ
ജന്മനാശം വരുത്തേണമെങ്കിലും
ഭാരതമായ ഖണ്ഡമൊഴിഞ്ഞുള്ള
പാരിലെങ്ങുമെളുതല്ല നിർണ്ണയം
അത്ര മുഖ്യമായുള്ളൊരു ഭാരത–
മിപ്രദേശമെന്നെല്ലാരുമോർക്കണം.

(മുമുക്ഷു= മോക്ഷം ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ; സക്തരായ = പ്രാപഞ്ചിക സുഖങ്ങളിൽ തല്പരരായ മൂലപ്രകൃതി = മൂലതത്വം (മായ); വേദവാദികൾ = വേദജ്ഞന്മാർ; ഭൂപദ്മത്തിനു കർണ്ണിക=ഭൂമിയാകുന്ന താമരയുടെ കേന്ദ്രദളപുടം; ഭൂധരേന്ദ്രൻ=പർവ്വതശ്രേഷ്ഠൻ (മഹാമേരു); സമ്മതർ = സത്തുക്കളാൽ പൂജിതർ; കർമ്മക്ഷേത്രം= കർമ്മങ്ങളുടെ വിളനിലം.

കർമ്മങ്ങളുടെ വിളനിലം ഭൂമി മാത്രമാണ്. കർമ്മനാശം വരുത്തേണ്ടതും ഭൂമിയിൽ വച്ചുതന്നെ. ഭക്തന്മാർക്കും മോക്ഷേച്ഛുക്കൾക്കും പ്രാപഞ്ചിക സുഖസക്തന്മാർക്കും ഒക്കെ, എന്താണോ വേണ്ടത് അതു കൊടുക്കുന്ന വിശ്വൈക ജനനിയാണ് ഭൂമി. പരമാത്മാവിന്റെ മൂലപ്രകൃതിയായ മായയുടെ പ്രത്യക്ഷരൂപമാണ് ഭൂമിയിൽ വിളങ്ങുന്നത്. അതിന്റെ പരിപാലനത്തിനായാണ് ഈശ്വരൻ പല അവതാരങ്ങളും കൈക്കൊണ്ടത് എന്നോർക്കുമ്പോൾ, ഭൂലോകം പതിന്നാലു ലോകങ്ങളിലും വെച്ച് ഉത്തമമാണെന്നു വ്യക്തമാക്കുന്നു. വേദങ്ങളും വേദജ്ഞന്മാരുമായ മുനികളും ഇക്കാര്യം ആദരവോടെ സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്.

സപ്തസാഗരങ്ങളാൽ ചൂഴപ്പെട്ട സപ്തദ്വീപുകളാണ് ഭൂമിയിലുള്ളത്. അതിൽ ലവണാംബുധിയുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ വിളങ്ങുന്ന ലക്ഷം യോജന വിസ്തൃതിയുള്ള ജംബൂദ്വീപ് ശ്രേഷ്ഠതരമാണെന്ന് വേദങ്ങൾ വാഴ്ത്തിപ്പറയുന്നുണ്ട്. ഭൂമിയാകുന്ന താമരയുടെ കേന്ദ്രദളപുടം (കർണ്ണിക) എന്നു കരുതാവുന്ന മഹാമേരുപർവ്വതം ജംബുദ്വീപിലാണ് നിൽക്കുന്നത്. ജംബൂദ്വീപിലെ ഒൻപതു ഖണ്ഡങ്ങളിൽ ഉത്തമമായതാണ് ഭാരതവർഷം. അതിനെയാണ് ശ്രേഷ്ഠരായ മുനികൾ കർമ്മക്ഷേത്രമെന്നു വിളിക്കുന്നത്.

സത്യലോകവാസികൾക്കുപോലും കർമ്മബീജത്തിന്റെ വിളനിലം ഭാരതഭൂമിയാണ്. മോക്ഷസാധകമായ കർമ്മാഭാവം ഉണ്ടാകണമെങ്കിലും ഭാരതഭൂമിയിൽവെച്ചല്ലാതെ മറ്റെങ്ങും സാധ്യമല്ല. അത്ര വിശിഷ്ടമാണ് ഭാരതഖണ്ഡം എന്നത് എല്ലാവരും ഓർക്കേണ്ടതാണ്).

11. യുഗം നാലിലും നല്ലൂ കലിയുഗം
സുഖമേതന്നെ മുക്തിവരുത്തുവാൻ
കൃഷ്ണ കൃഷ്ണ മുകുന്ദ ജനാർദ്ദന
കൃഷ്ണ ഗോവിന്ദ രാമ, എന്നിങ്ങനെ
തിരുനാമസങ്കീർത്തനമെന്നിമ–
റ്റേതുമില്ല പ്രയത്നമറിഞ്ഞാലും,
അതു ചിന്തിച്ചു മറ്റുള്ള ലോകങ്ങൾ
പതിമൂന്നിലുമുള്ള ജനങ്ങളും
മറ്റുദ്വീപുകളാറിലുമുള്ളോരും
മറ്റുഖണ്ഡങ്ങളെട്ടിലുമുള്ളോരും
മറ്റുമൂന്നുയുഗങ്ങളിലുള്ളോരും
മുക്തി തങ്ങൾക്കു സാദ്ധ്യമല്ലായ്കയാൽ
കലികാലത്തെ ഭാരതഖണ്ഡത്തെ
കലിതാദരം കൈവണങ്ങീടുന്നു
‘ അതിൽവന്നൊരു പുല്ലായിട്ടെങ്കിലും
ഇതുകാലം ജനിച്ചുകൊണ്ടീടുവാൻ

യോഗ്യതവരുത്തീടുവാൻ തക്കൊരു
ഭാഗ്യംപോരാതെപോയല്ലോ ദൈവമേ,
ഭാരതഖണ്ഡത്തിങ്കൽ പിറന്നൊരു
മാനുഷർക്കും കലിക്കും നമസ്കാരം.'
എന്നെല്ലാം പുകഴ്ത്തീടുന്നു മറ്റുള്ളോർ
എന്നതെന്തിനു നാം പറഞ്ഞീടുന്നു!

(കലിയുഗമഹിമ പറയുന്നു: ചതുര്യുഗങ്ങളിൽ വെച്ച്, മോക്ഷം നേടുവാൻ ഏറ്റവും എളുപ്പം കലിയുഗത്തിലാണ്. മറ്റു യുഗങ്ങളിൽ, കഠിനമായ തപശ്ചര്യം കൊണ്ടുമാത്രം ലഭ്യമാകുന്ന സായൂജ്യം കലിയുഗത്തിൽ കൃഷ്ണ, രാമ, ജനാർദ്ദന എന്നിങ്ങനെ ഈശ്വരനാമങ്ങളുടെ സങ്കീർത്തനം കൊണ്ടു തന്നെ സാധിക്കുന്നു.

അങ്ങനെയുള്ള കലിയുഗത്തിൽ, ഭാരതഖണ്ഡത്തിൽ നരനായി ജനിക്കാൻ സാധിച്ച എല്ലാ ആത്മാക്കൾക്കും മോക്ഷം സുലഭമാണ് എന്നറിയാവുന്നതിനാൽ മറ്റു പതിമൂന്നു ലോകങ്ങളിലും, ഭൂമിയിൽത്തന്നെ മറ്റ് ആറ് ദ്വീപുകളിലും, ഇതരയുഗങ്ങളിലും ജനിച്ച ആത്മാക്കൾ, തങ്ങൾക്കു മോക്ഷം ഇത്ര ക്ഷിപ്രസാധ്യമല്ലല്ലോ എന്നു കരുതി, കലികാലത്തെ ഭാരതത്തെ അത്യാദരവോടെയാണ് നമിക്കുന്നത്. ഈ ഭാരതഖണ്ഡത്തിൽ കലിയുഗത്തിൽ ഒരു പുല്ലായിട്ടെങ്കിലും വന്നു ജനിക്കുവാൻ തങ്ങൾക്കു ഭാഗ്യമുണ്ടായില്ലല്ലോ എന്നാണ് അന്യലോകവാസികളും അന്യഖണ്ഡവാസികളും കരുതുന്നത്. ആ ചിന്തയോടെ അവർ കലിയുഗത്തിലെ ഭാരതവർഷവാസികളെ നമിക്കുന്നു. നമുക്കങ്ങനെ വിലപിക്കേണ്ട കാര്യമില്ലല്ലോ).

12. കാലമിന്നു കലിയുഗമല്ലയോ
ഭാരതമിപ്രദേശവുമല്ലയോ
നമ്മളെല്ലാം നരന്മാരുമല്ലയോ
ചെമ്മേ നന്നായ് നിരൂപിക്കിനെല്ലാരും
ഹരിനാമങ്ങളില്ലാതെ പോകയോ?
നരകങ്ങളിൽ പേടി കുറകയോ?
നാവുകൂടാതെ ജന്മമതാകയോ?
നമുക്കിന്നിവിനാശമില്ലായ്കയോ?
കഷ്ടം!കഷ്ടം! നിരൂപണംകൂടാതെ
ചുട്ടുതിന്നുന്നു ജന്മം പഴുതേ നാം!

(ഭാരതഖണ്ഡത്തിൽ കലിയുഗത്തിൽ നരജന്മം നേടാൻ സാധിക്കാത്ത എല്ലാ ആത്മാക്കളും ദു:ഖിതരാണ്. എന്നാൽ, നമുക്കങ്ങനെ വിലപിക്കേണ്ട കാര്യമില്ല. കാരണം, ഈ ഭാരതത്തിൽ കലിയുഗത്തിൽത്തന്നെ നരജന്മം നേടിയ ഭാഗ്യവാന്മാരാണ് നാം. പരമപുരുഷാർത്ഥമായ മോക്ഷം നമുക്കു ക്ഷിപ്രസാദ്ധ്യമാണ്. എന്നിട്ട്, ഈ അനുകൂല സാഹചര്യങ്ങൾ പ്രയോജനപ്പെടുത്തി സായൂജ്യം നേടാതെ നാം ജന്മം പാഴാക്കുകയാണ്.

എന്തുകൊണ്ടാണിത്? മോക്ഷസാധകമായ ഹരിനാമങ്ങൾ ഇല്ലാതായതിനാലാമോ? അതോ നമ്മിൽ നരകഭയം മറഞ്ഞുപോയോ? നാമസങ്കീർത്തനത്തിനുള്ള നാവില്ലാതെയാണൊ നാം ജമിച്ചത്.നമുക്കാർക്കും മരണമില്ലെന്നാണോ കരുതുന്നത്.കഷ്ടം!കഷ്ടം! ഗഹനമായ നരജന്മത്തെ ഭൗതിക സുഖങ്ങൾക്കുവേണ്ടി നശിപ്പിക്കുകയാണല്ലോ ചെയ്യുന്നത്.

13. എത്ര ജന്മം പ്രയാസപ്പെട്ടിക്കാലം
അത്രവന്നു പിറന്നു സുകൃതത്താൽ
എത്രജന്മം ജലത്തിൽ കഴിഞ്ഞതും
എത്രജന്മം മലത്തിൽ കഴിഞ്ഞതും
എത്രജന്മങ്ങൾ മണ്ണിൽ കഴിഞ്ഞതും
എത്ര ജന്മം മരങ്ങളായ് നിന്നതും
എത്ര ജന്മം അരിച്ചു നടന്നതും
എത്ര ജന്മം പറന്നു നടന്നതും
എത്ര ജന്മം മൃഗങ്ങൾ പശുക്കളായ്
മർത്ത്യജന്മത്തിൻ മുമ്പേ കഴിച്ചു നാം!

എത്രയും പണിപ്പെട്ടിങ്ങു മാതാവിൻ
ഗർഭപാത്രത്തിൽ വീണതറിഞ്ഞാലും

പത്തുമാസം വയറ്റിൽ കഴിഞ്ഞുപോയ്
പത്തുപന്തീരാണ്ടുണ്ണിയായിട്ടും പോയ്
തന്നെത്താനഭിമാനിച്ചു പിന്നേടം
തന്നെത്താനറിയാതെ കഴിയുന്നു
ഇത്രകാലമിരിയ്ക്കുമിനിയെന്നും
സിദ്ധമോ നമുക്കേതുമൊന്നില്ലല്ലോ
നീർപ്പോളപോലെയുള്ളൊരു ദേഹത്തിൽ
വീർപ്പുമാത്രമുണ്ടിങ്ങനെ കാണുന്നു
ഓർത്തിരിയാതെ പാടുപെടുന്നേരം
നേർത്തുപോകുമതെന്നേ പറയാവൂ
അത്രമാത്രമിരിയ്ക്കുന്ന നേരത്തു
കീർത്തിച്ചീടുക നല്ലതിരുനാമം!

(വൈവിധ്യപൂർണ്ണമായ എത്രയോ ജന്മങ്ങളിലൂടെ സഞ്ചയിച്ച സുകൃതത്തിന്റെ ഫലമാണ് ഇവിടെ നേടിയ ഈ മർത്ത്യജന്മം! ഇതിനുമുമ്പ് മലത്തിലും ജലത്തിലും മണ്ണിലുമായി കൃമികീടങ്ങളായും പക്ഷിമൃഗാദികളായും ചേതനാചേതന രൂപത്തിൽ ജന്മപരമ്പരകൾ കടന്നുപോയിരിക്കുന്നു. അതിനുശേഷമാണ് മർത്യജന്മം ലഭിച്ചത്. പണിപ്പെട്ടു നേടിയ ഈ മർത്ത്യജന്മത്തിൽ പോലും പ്രയോജനപ്രദമായ കാലം തുലോം കുറവാണ്. പത്തുമാസം തമോമയമായ ഗർഭത്തിൽ കഴിഞ്ഞു പോകുന്നു. പത്തുപന്ത്രണ്ടു വർഷം അജ്ഞാനപൂരിതമായ ബാല്യമായും പോകുന്നു. പിന്നീടുള്ള അല്പമാത്രമായ ആയുസ്സാകട്ടെ, ആത്മജ്ഞാനം നേടാനല്ലാതെ ദുരഭിമാനത്തിനു വേണ്ടി പാഴാക്കുകയാണ്!

ഇനി എത്രകാലം ജീവിച്ചിരിക്കുമെന്ന് ആർക്കെങ്കിലും നിശ്ചയമുണ്ടോ? വെള്ളത്തിലെ കുമിളപോലെ ദുർബലമായ ഈ ഉടലിൽ ആയുസ്സു നിലനിർത്തുന്നത് ഒരു നേർത്ത പ്രാണനാണ്. ഒട്ടും ഓർത്തിരിക്കാതെ, ഭൗതിക സുഖങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള അദ്ധ്വാനത്തിനിടയിൽ അത് തകർന്നുപോകാവുന്നതേ ഉള്ളൂ. ജീവിതത്തിന്റെ ഈ നിസ്സാരത ബോധ്യമായിട്ടും, അത്യല്പമായി ലഭിക്കുന്ന മർത്യായുസ്സിനെ നാം ഈശ്വരസങ്കീർത്തനത്തിനല്ലല്ലോ പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നത്!).

14. സ്ഥാനമാനങ്ങൾ ചൊല്ലിക്കലഹിച്ചു
നാണംകെട്ടു നടക്കുന്നിതു ചിലർ
മദമത്സരം ചിന്തിച്ചു ചിന്തിച്ചു
മതികെട്ടു നടക്കുന്നിതു ചിലർ
ചഞ്ചലാക്ഷിമാർവീടുകളിൽ പുക്കു
കുഞ്ചിരാമനായാടുന്നിതു ചിലർ
കോലകങ്ങളിൽ സേവകരായിട്ടു
കോലംകെട്ടി ഞെളിയുന്നിതു ചിലർ
ശാന്തിചെയ്തു പുലർത്തുവാനായാട്ടു
സന്ധ്യയോളം നടക്കുന്നിതു ചിലർ
കൊഞ്ചിക്കൊണ്ടു വളർത്തൊരു പൈതലെ
കഞ്ഞിക്കില്ലാഞ്ഞു വിൽക്കുന്നിതു ചിലർ
അമ്മയ്ക്കും പുനരച്ഛനും ഭാര്യയ്ക്കും
ഉണ്മാൻപോലും കൊടുക്കുന്നില്ല ചിലർ
അഗ്നിസാക്ഷിണിയായൊരു പത്നിയെ
സ്വപ്നത്തിൽപോലും കാണുന്നില്ല ചിലർ
സത്തുക്കൾ കണ്ടു ശിക്ഷിച്ചു ചൊല്ലുമ്പോൾ
ശത്രുവെപ്പോലെ ക്രുദ്ധിക്കുന്നു ചിലർ
വന്ദിതന്മാരെക്കാണുന്ന നേരത്തു

നിന്ദിച്ചത്രേ പറയുന്നിതു ചിലർ
കാൺക നമ്മുടെ സംസാരംകൊണ്ടത്രേ
വിശ്വമീവണ്ണം നില്പൂവെന്നും ചിലർ
ബ്രാഹ്മണ്യംകൊണ്ടു കുന്തിച്ചു കുന്തിച്ചു
ബ്രഹ്മാവുമെനിയ്ക്കൊവ്വായെന്നും ചിലർ
അർത്ഥാശയ്ക്കു വിരുതു വിളിപ്പിപ്പാൻ
അഗ്നിഹോത്രാദി ചെയ്യുന്നിതു ചിലർ
സ്വർണ്ണങ്ങൾ നവരത്നങ്ങളെക്കൊണ്ടു
എണ്ണംകൂടാതെ വിൽക്കുന്നിതു ചിലർ
മത്തേഭംകൊണ്ടു കച്ചവടം ചെയ്തും
ഉത്തമതുരഗങ്ങളതുകൊണ്ടും
അത്രയുമല്ല കപ്പൽവെപ്പിച്ചിട്ടു-
മെത്രനേടുന്നിതർത്ഥം ശിവ!ശിവ!
വൃത്തിയുംകെട്ടു ധൂർത്തരായെപ്പൊഴും
അർത്ഥത്തെക്കൊതിച്ചെത്ര നശിയ്ക്കുന്നു!

(സ്ഥാനമാനങ്ങൾക്കു വേണ്ടി കലഹിച്ച് നാണം കെട്ടു നടക്കുകയാണു ചിലർ. മദമാത്സര്യാദികളിൽ മുഴുകി ചിലരുടെ ബുദ്ധിതന്നെ കെട്ടുപോയിരിക്കുന്നു.സുന്ദരിമാരുടെ താളത്തിനൊത്തു തുള്ളി ചിലർ പരിഹാസപാത്രങ്ങളാകുന്നു.കോവിലകങ്ങളിലെ സേവകവൃത്തിയാണു ചിലർക്കു പൊങ്ങച്ചം.വയറ്റിൽപ്പിഴപ്പിനു വേണ്ടി ഭക്തിയും താത്പര്യവും ഇല്ലാതെ ശാന്തിക്കായി കാലം കഴിക്കുന്നവരുണ്ട്.ലാളിച്ചു വളർത്തിക്കൊണ്ടുവന്ന സന്തതിയെ ഒരുനേരത്തെ കഞ്ഞിക്കുവേണ്ടി വിൽക്കുന്നതിനൊ മാതാപിതാക്കളെ പട്ടിണിയിടുന്നതിനൊ അഗ്നിസാക്ഷിയായി വേളികഴിച്ച പത്നിയെ ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിനൊ ചിലർക്കു യാതൊരു മടിയുമില്ല.സജ്ജനങ്ങളോട് കോപിക്കുന്നതിനും വന്ദിതന്മാരെ നിന്ദിക്കുന്നതിനും ചിലർ ഒരുമ്പെടുന്നു.വിശ്വത്തിന്റെ നിലനില്പു തന്നെ തന്റെ ചൊല്പടിക്കാണ് എന്നാണ് ചിലരുടെ ഭാവം.ബ്രഹ്മാവിനേക്കാളും മുന്തിയ ബ്രാഹ്മണനാണു താൻ എന്നാണു ചിലർ കരുതുന്നത്. ഈ കലിയുഗത്തിൽ നാമസങ്കീർത്തനം കൊണ്ടുതന്നെ മോക്ഷം ലഭ്യമാണെന്നിരിക്കെ അർത്ഥാശ മുഴുത്തിട്ട് അഗ്നിഹോത്രാദിയാഗങ്ങൾ നടത്തുന്നു ചിലർ.സ്വർണം,രത്നം,ആന,കുതിര എന്നിവയുടെ വാണിജ്യത്തിലും കപ്പൽ വ്യാപാരത്തിലും ഏർപ്പെട്ട് ധനം നേടുന്നതിന് കണക്കില്ല.സ്വന്തം കുലവൃത്തി പോലും മറന്നിട്ട് ധനാശയാൽ എത്രപേരാണ് നശിക്കുന്നത്......ഇന്നും പ്രസക്തമാണ് പൂന്താനത്തിന്റെ ഈ വാക്കുകളെന്നതു കൂടി ഓർമിക്കുക).

15. അർത്ഥമെത്ര വളരെയുണ്ടായാലും
തൃപ്തിയാകാ മനസ്സിന്നൊരു കാലം
പത്തുകിട്ടുകിൽ നൂറുമതിയെന്നും
ശതമാകിൽ സഹസ്രം മതിയെന്നും
ആയിരം പണം കയ്യിലുണ്ടാകുമ്പോൾ
അയുതമാകിലാശ്ചര്യമെന്നതും
ആശയായുള്ള പാശമതിങ്കേന്നു
വേർവിടാതെ കരേറുന്നു മേൽക്കുമേൽ
സത്തുക്കൾ ചെന്നിരന്നാലായർത്ഥത്തിൽ
സ്വല്പമാത്രം കൊടാ ചില ദുഷ്ടന്മാർ
ചത്തുപോംനേരം വസ്ത്രമതുപോലും
എത്തിടാ കൊണ്ടുപോവാനൊരുത്തർക്കും
പശ്ചാത്താപമൊരെള്ളോളമില്ലാതെ
വിശ്വാസപാതകത്തെക്കരുതുന്നു.
വിത്തത്തിലാശപറ്റുക ഹേതുവായ്
സത്യത്തെ ത്യജിക്കുന്നു ചിലരഹോ
സത്യമെന്നതു ബ്രഹ്മമതുതന്നെ
സത്യമെന്നു കരുതുന്നു സത്തുക്കൾ
വിദ്യകൊണ്ടറിയേണ്ടതറിയാതെ
വിദ്വാനെന്നു നടിക്കുന്നിതു ചിലർ

കുങ്കുമത്തിന്റെ വാസമറിയാതെ
കുങ്കുമം ചുമക്കുംപോലെ ഗർദ്ദഭം
കൃഷ്ണ!കൃഷ്ണ!നിരൂപിച്ചു കാണുമ്പോൾ
തൃഷ്ണകൊണ്ടേ ഭ്രമിക്കുന്നതൊക്കെയും.

(അയുതം–പതിനായിരം, ഗർദ്ദഭം–കഴുത.......ധനത്തിനു വേണ്ടിയുള്ള പരക്കം പാച്ചിൽ ഒരു പാഴ് വേലയാണ്.പത്തു കിട്ടുമ്പോൾ നൂറും ആയിരവും പതിനായിരവും ആക്കണമെന്നാണ് മോഹം.ആശാപാശത്താൽ കെട്ടിവലിക്കുകയാണ് എല്ലാവരേയും.ഈ അത്യാർത്തിക്കിടയിൽ അർത്ഥികളായി വരുന്ന സജ്ജനങ്ങൾക്ക് സ്വല്പം പോലും കൊടുക്കുന്നില്ല ചില ദുഷ്ടന്മാർ.ഇങ്ങനെയൊക്കെ സ്വരൂപിച്ചാലും മരണസമയത്ത് ഉടുതുണി പോലും കൊണ്ടുപോകാൻ സാധിക്കില്ല.പശ്ചാത്താപലേശമില്ലാതെ വിശ്വാസവഞ്ചന നടത്തുകയാണ് ചിലർ. സത്യം തന്നെ ബ്രഹ്മം – ബ്രഹ്മം തന്നെ സത്യം എന്നാണ് സജ്ജനങ്ങൾ കരുതുന്നത്.വിദ്യയുടെ ഈ പരമോദ്ദേശമറിയാതെ ചിലർ വെറുതെ വിദ്വാനെന്നു നടിക്കുന്നു.കുങ്കുമത്തിന്റെ സുഗന്ധം ഗ്രഹിക്കാതെ കുങ്കുമം ചുമക്കുന്ന കഴുതയേപ്പോലെയാണിവർ.ഇതിനൊക്കെ അടിസ്ഥാനമായതൊന്നു മാത്രം–തൃഷ്ണ.).

16. എണ്ണിയെണ്ണിക്കുറയുന്നിതായുസ്സും
മണ്ടിമണ്ടിക്കരേറുന്നു മോഹവും
വന്നുവോണം, കഴിഞ്ഞു വിഷുവെന്നും
വന്നില്ലല്ലോ തിരുവാതിരയെന്നും
കുംഭമാസത്തിലാകുന്നു നമ്മുടെ
ജന്മനക്ഷത്രമശ്വതിനാളെന്നും
ശ്രാദ്ധമുണ്ടഹോ വൃശ്ചികമാസത്തിൽ
സദ്യയൊന്നുമെളുതല്ലിനിയെന്നും
ഉണ്ണിയുണ്ടായി വേൾപ്പിച്ചതിലൊരു
ഉണ്ണിയുണ്ടായിക്കണ്ടാവൂ ഞാനെന്നും
കോണിക്കൽത്തന്നെ വന്ന നിലമിനി
കാണമന്യനെടുപ്പിക്കരുതെന്നും
ഇത്ഥമോരോന്നു ചിന്തിച്ചിരിക്കവേ
ചത്തുപോകുന്നു പാവം, ശിവ!ശിവ!

(തൃഷ്ണ അമേയമാണെന്നു മാത്രമല്ല, അനന്തവുമാണ്. സുഖതൃഷ്ണയുടെ ദുർവിപര്യയം നോക്കുക; ഓരോരോ മോഹങ്ങളിൽപെട്ടുഴന്ന് ആയുസ്സ് കുറഞ്ഞു കുറഞ്ഞുവരുന്നു – മോഹം, വളർന്നു വരുകയും! ഓണം, വിഷു, തിരുവാതിര, ജന്മദിനം, ശ്രാദ്ധം, സദ്യ ഇവിലൊക്കെ എപ്പോഴും ഉടക്കിക്കിടക്കുകയാണ് മനസ്സ്. ഉണ്ണിയുണ്ടായിക്കണ്ടിട്ട് അതിന്റെയും ഉണ്ണിയെക്കാണാൻ സാധിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ! അടുത്തുള്ള നിലത്തിന്റെ കാണം സ്വന്തമാക്കാനൊത്തെങ്കിൽ! എന്തൊക്കെയാണ് മോഹങ്ങൾ! (കാണം = ഭൂമിയുടെ നടപ്പവകാശം)

ഇങ്ങനെ ഓരോ ചിന്തകളിൽ മുഴുകിയിരിക്കുമ്പോഴേയ്ക്കും കഷ്ടം! ആയുസ്സ് കെട്ടടങ്ങുന്നു: ഒന്നും നേടാതെ പാവം ചത്തുപോകുന്നു. മനുഷ്യാവസ്ഥ എത്ര ദയനീയം!).

17. എന്തിനിത്ര പറഞ്ഞു വിശേഷിച്ചും
ചിന്തിച്ചീടുവിനാവോളമെല്ലാരും:
കർമ്മത്തിന്റെ വലിപ്പവുമോരോരോ
ജന്മങ്ങൾ പലതും കഴിഞ്ഞെന്നതും
കാലമിന്നു കലിയുഗമെന്നതും
ഭാരതഖണ്ഡത്തിന്റെ വലിപ്പവും
അതിൽവന്നുപിറന്നതുമിത്രനാൾ
പഴുതേതന്നെ പോയപ്രകാരവും
ആയുസ്സിന്റെ പ്രമാണമില്ലാത്തതും
ആരോഗ്യത്തോടിരിക്കുന്നവസ്ഥയും
ഇന്നുനാമസങ്കീർത്തനംകൊണ്ടുടൻ
വന്നുകൂടും പുരുഷാർത്ഥമെന്നതും

ഇന്നു തെറ്റിയാലിത്രയെളുപ്പമായ്
എന്നുമേലിലീവണ്ണം വരുമെന്നും
ഇനിയുള്ള നരകഭയങ്ങളും
ഇന്നുവേണ്ടും നിരൂപണമൊക്കെയും
എന്തിനു വൃഥാ കാലംകളയുന്നു?
വൈകുണ്ഠത്തിനു പൊയ്ക്കോൾവിനേവരും!

(മനുഷ്യാവസ്ഥയെപ്പറ്റി വിശദമായിപ്പറയുന്നു. അലംഘ്യമാണ് കർമ്മപാശം. എന്നാൽ അതിൽനിന്നു മോചനവും മോക്ഷവും ലഭിക്കാൻ ഏറ്റവും എളുപ്പമായ കലിയുഗത്തിൽ, ഭാരതഖണ്ഡത്തിൽ, ആണ് നാം വന്നു പിറന്നിരിക്കുന്നത്-ജന്മപരമ്പരകൾക്കുശേഷം മനുഷ്യനായി!

കാലദൈർഘ്യത്തിൽ കലിയുഗമോ പ്രപഞ്ചവിസ്തൃതിയിൽ ഭാരതവർഷമോ മനുഷ്യജന്മത്തിൽ പ്രയോജനകരമായ സമയമോ അത്ര വലുതല്ലായിരിക്കുമ്പോൾ , ഇതൊക്കെ ഒത്തു കിട്ടിയ നാം ഭാഗ്യവാന്മാരാണ്. എന്നിട്ടോ, കിട്ടിയതിൽ ഒട്ടുനാൾ പഴുതേപോയിരിക്കുന്നു. ആയുസ്സ് എത്രകാലം കൂടിയുണ്ടാവും എന്നതിന് ഒരു പ്രമാണവുമില്ല. ആരോഗ്യവും ക്ഷയിച്ചുവരുന്നു. അപ്പോൾ കിട്ടിയ അല്പം നിമിഷത്തിൽ, നാമസങ്കീർത്തനത്തിലൂടെ, പരമപുരുഷാർത്ഥമായ മോക്ഷം നേടാമെന്നിരിക്കെ, അതു നഷ്ടപ്പെടുത്തിയാൻ ഈ സാഹചര്യങ്ങൾ ഇനി എന്നാണ് ഒത്തു വരിക? എത്ര ജന്മപരമ്പരകൾക്കു ശേഷമായിരിക്കും? ഇനിയും നരകങ്ങളിൽ പതിച്ച് വൃഥാ ആത്മാവിനെ പീഡിപ്പിക്കേണമോ? ഇപ്പോൾതന്നെ ഇതൊക്കെ തീരുമാനിക്കാവുന്നതാണ്. പഴുതേ കാലം കളയാതെ നരജന്മത്തെ സാർത്ഥകമാക്കുവിൻ. ഈശ്വരനാമസങ്കീർത്തനത്തിലൂടെ വൈകുണ്ഠം പൂകുവിൻ!).

18. കൂടിയല്ലാ പിറക്കുന്ന നേരത്തും
കൂടിയല്ലാ മരിക്കുന്ന നേരത്തും
മദ്ധ്യേയിങ്ങനെ കാണുന്ന നേരത്തു
മത്സരിക്കുന്നതെന്തിനു നാം വൃഥാ?
അർത്ഥമോ പുരുഷാർത്ഥമിരിക്കവേ
അർത്ഥത്തിന്നു കൊതിക്കുന്നതെന്തു നാം;
മദ്ധ്യാഹ്നാർക്കപ്രകാശമിരിക്കവേ
ഖദ്യോതത്തെയോ മാനിച്ചുകൊള്ളേണ്ടൂ?

ഉണ്ണികൃഷ്ണൻ മനസ്സിൽക്കളിക്കുമ്പോൾ
ഉണ്ണികൾ മറ്റുവേണമോ മക്കളായ്?
മിത്രങ്ങൾ നമുക്കെത്ര ശിവ!ശിവ!
വിഷ്ണുഭക്തന്മാരില്ലേ ഭുവനത്തിൽ?
മായകാട്ടും വിലാസങ്ങൾ കാണുമ്പോൾ
ജായകാട്ടും വിലാസങ്ങൾ ഗോഷ്ടികൾ!
ഭുവനത്തിലെ ഭൂതികളൊക്കെയും
ഭവനം നമുക്കായതിതുതന്നെ.
വിശ്വനാഥൻ പിതാവു നമുക്കെല്ലാം
വിശ്വധാത്രി ചരാചരമാതാവും
അച്ഛനും പുനരമ്മയുമുണ്ടല്ലോ
രക്ഷിച്ചീടുവാനുള്ള നാളൊക്കെയും
ഭിക്ഷാന്നം നല്ലോരന്നവുമുണ്ടല്ലോ
ഭക്ഷിച്ചീടുകതന്നെ പണിയുള്ളു.

(അർത്ഥം = ആഗ്രഹിക്കത്തക്കത് (ധനമെന്നും), ഖദ്യോതം = മിന്നാമിനുങ്ങ്, വിലാസങ്ങൾ = പ്രേമചേഷ്ടകൾ; ഗോഷ്ടികൾ= വികൃതചേഷ്ടകൾ, ഭൂതി = ഐശ്വര്യം, സമ്പത്ത്; വിശ്വധാത്രി = വിശ്വമാതാവ്.

എങ്ങനെ ഭുവനബന്ധങ്ങൾ വിടർത്തും? ലോഭനീയമായ പലതും ഇവിടെയില്ലേ?- എന്നിങ്ങനെയുള്ള ചിന്തകൾ നിർമ്മൂലമാണ്. പുത്രൻ, കളത്രം, ബന്ധു, മാതാവ്, പിതാവ്, ധനം, സുഖം, ആഹാരം ആദിയായ ഭ്രമങ്ങളിലൊന്നും പെട്ട് ഉഴലരുത്. മരിക്കുന്ന നേരത്തും ഇവയൊന്നും നമ്മെ അനുഗമിക്കുന്നില്ല. ജന്മപരമ്പരകളിലൂടെയുള്ള അതിദീർഘമായ യാത്രയിൽ, ഇടയിലൊരിക്കൽ, പരസ്പരം കണ്ടുമുട്ടിയ ഈ നിമിഷാർദ്ധത്തിൽ, വാത്സല്യാദികൾക്കോ മാത്സര്യാദികൾക്കോ എന്താണ് പ്രാധാന്യം? നമുക്ക് ആഗ്രഹിക്കത്തക്കതായി പരമപുരുഷാർത്ഥമായ സായൂജ്യം തന്നെയുള്ളപ്പോൾ ഭൂസമ്പത്തുക്കൾക്കും വിഷയ

സുഖങ്ങൾക്കും വേണ്ടി എന്തിനു കൊതിക്കണം? മദ്ധ്യാഹ്നാർക്കന്റെ ഉഗ്രശോഭയുള്ളപ്പോൾ മിന്നാമിനുങ്ങിനെ ആദരിക്കേണ്ടതായുണ്ടോ? ഉണ്ണികൃഷ്ണൻ തന്നെ മനസ്സിൽ സദാ വിളയാടുമ്പോൾ വേറെ ഉണ്ണികളെ മോഹിക്കേണമോ? വിഷ്ണുഭക്തന്മാരൊക്കെയും നമ്മുടെ മിത്രങ്ങളല്ലേ? മായാമോഹങ്ങൾ കണ്ടറിഞ്ഞവന് ഇവയെല്ലാം വെറും വികൃതചേഷ്ടകളാണെന്ന് ബോദ്ധ്യംവരും. ഭുവനജീവിതത്തിൽ നമുക്ക് സമ്പാദിക്കാവുന്നത് ഈ ഭുവനത്തിൽ വസിച്ചു മോക്ഷം നേടുക എന്നതുമാത്രമാണ്. അഥവാ നമ്മുടെ ഏറ്റവും വലിയ സമ്പാദ്യം, ഇവിടെ പിറവിയെടുത്തു എന്നതാണ്; കാരണം മോക്ഷം ഇവിടെ ക്ഷിപ്രസാദ്ധ്യമാണല്ലോ. നമ്മുടെ കാര്യങ്ങൾ നോക്കി രക്ഷിക്കുവാൻ വിശ്വാനാഥനും ഭുവനധാത്രിയും അച്ഛനമ്മമാരായുള്ളപ്പോൾ, ആഹാരകാര്യങ്ങൾക്കുപോലും നാം ക്ലേശിക്കണമെന്നില്ല, സജ്ജനങ്ങൾ അർപ്പിക്കുന്ന ഭിക്ഷാന്നം തന്നെ മതിയാകും–അതൊക്കെ ഭക്ഷിച്ചുതീർക്കാവുന്നതിലും അധികമാകും. (പുത്രൻ, കളത്രം, ബന്ധു, മാതാപിതാക്കൾ, ധന, സുഖം, ആഹാരം ആദിയായ ഭ്രമങ്ങളിലൊന്നും പെട്ടുഴലരുത് എന്ന് ഈ ഖണ്ഡത്തിൽ ആദ്യം പറഞ്ഞതു സമർത്ഥിക്കാനായി, അവയൊക്കെ നിഷാകാമഭക്തന് അന്യഥാ ലഭ്യമാണ് എന്നു പറഞ്ഞുവയ്ക്കുന്നു).

19. സക്തികൂടാതെ നാമങ്ങളെപ്പോഴും
ഭക്തിപൂണ്ടു ജപിക്കണം, നമ്മുടെ
സിദ്ധികാലം കഴിവോളമീവണ്ണം
ശ്രദ്ധയോടെ വസിക്കേണമേവരും
കാണാകുന്ന ചരാചരജാതിയെ
നാണം കൈവിട്ടു കൂപ്പിസ്തുതിക്കണം
ഹരിഷാശ്രുപരിപ്ലുതനായിട്ടു
പരുഷാദികളൊക്കെസ്സഹിച്ചുടൻ
സജ്ജനങ്ങളെ കാണുന്നനേരത്തു
ലജ്ജകൂടാതെ വീണുനമിക്കണം
ഭക്തിതന്നിൽ മുഴുകിച്ചമഞ്ഞുടൻ
മത്തനെപ്പോലെ നൃത്തം കുതിക്കണം
പാരിലിങ്ങനെ സഞ്ചരിച്ചീടുമ്പോൾ
പ്രാരാബ്ധങ്ങളശേഷമൊഴിഞ്ഞിടും
വിധിച്ചീടുന്ന കർമ്മമൊടുങ്ങുമ്പോൾ
പതിച്ചീടുന്നു ദേഹമൊരേടത്തു
കൊതിച്ചീടുന്ന ബ്രഹ്മത്തെക്കണ്ടിട്ടു
കുതിച്ചീടുന്നു ജീവനുമപ്പൊഴേ

(സക്തി= സ്വാർത്ഥമോഹം; സിദ്ധികാലം കഴിവോളം = ആയുസ്സ് ഒടുങ്ങുവോളം; ഹരിഷാശ്രുപരിപ്ലുതൻ= ഹർഷാശ്രുവിൽ മുങ്ങിയവൻ; പരുഷാദികൾ = കഠിനവചനം, ദു:ഖം ആദിയായവ.

സരളമായ ശ്രേയോ മാർഗ്ഗം കവി ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു: മനുഷ്യജന്മം നേടിയ, ഈശ്വരസാക്ഷാത്കാരം മോഹിക്കുന്ന ഓരോരുത്തരുടെയും കർത്തവ്യം ഇതൊക്കെയാണ്. സ്വാർത്ഥമോഹം കൂടാതെ ആയുസ്സ് ഒടുങ്ങുംവരെ ഭക്തിപൂണ്ടു ജീവിക്കുക; ഈശ്വരനാമങ്ങൾ എപ്പോഴും ഉരുവിടുക; ഈശ്വരചൈതന്യത്തിന്റെ പ്രതിഭാസങ്ങളാണ് ചരാചരപ്രപഞ്ചം എന്നതിനാൽ നിർലജ്ജം, ചരാചരപ്രപഞ്ചത്തിന് പ്രണാമം അർപ്പിക്കുക. ദു:ഖാദികളോ ആമയാദികളോ പാരുഷ്യാദികളോ വകവയ്ക്കാതെ സന്തുഷ്ടഹൃദയത്തോടെ കഴിയുക; സജ്ജനങ്ങളെ ആദരിക്കുക. ഭക്തിയുടെ പാരമ്യത്തിൽ ഉന്മത്തനായി നൃത്തം ചെയ്യട്ടെ. ഇങ്ങനെ ഈശ്വരാർപ്പിതചേതസ്സായി ജീവിതം നയിക്കുന്നവന് പ്രാരബ്ധങ്ങളില്ല. ഭക്തന്റെ കർമ്മബന്ധനം അവസാനിക്കുമ്പോൾ, നിരുപയോഗമായിത്തീരുന്ന ഉടലിനെ ഉപേക്ഷിച്ച് ജീവൻ ബ്രഹ്മലോകത്തേയ്ക്കു കുതിച്ചുയർന്ന് പരമാത്മാവിൽ വിലയം പ്രാപിക്കുന്നു. ആ അവസ്ഥയിൽ, താൻ, ഈശ്വരൻ എന്നിങ്ങനെയുള്ള ദ്വൈതഭാവമില്ല. സച്ചിദാനന്ദസ്വരൂപം മാത്രം).

20. സക്തിവേറിട്ടു സഞ്ചരിച്ചീടുവാൻ
പാത്രമായില്ലയെന്നതുകൊണ്ടേതും
പരിതാപം മനസ്സിൽ മുഴക്കേണ്ടാ
തിരുനാമത്തിൻ മാഹാത്മ്യം കേട്ടാലും
ജാതിപാർക്കിലൊരന്ത്യജനാകിലും
വേദവാദി മഹീസുരനാകിലും
നാവുകൂടാതെ ജാതന്മാരാകിയ

മൂകരെയങ്ങൊഴിച്ചുള്ള മാനുഷർ
എണ്ണമറ്റ തിരുനാമമുള്ളതിൽ
ഒന്നുമാത്രമൊരിക്കലൊരു ദിനം
സ്വസ്ഥനായിട്ടിരിക്കുമ്പോഴെങ്കിലും
സ്വപ്നത്തിൽത്താനറിയാതെയെങ്കിലും
മറ്റൊന്നായിപ്പരിഹസിച്ചെങ്കിലും
മറ്റൊരുത്തർക്കു വേണ്ടിയെന്നാകിലും
ഏതുദിക്കിലിരിക്കിലും തന്നുടെ
നാവുകൊണ്ടിതു ചൊല്ലിയെന്നാകിലും
അതുമല്ലൊരുനേരമൊരു ദിനം
ചെവികൊണ്ടിതു കേട്ടുവെന്നാകിലും
ജന്മസാഫല്യമപ്പൊഴേ വന്നുപോയ്
ബ്രഹ്മസായൂജ്യം കിട്ടീടുമെന്നല്ലോ
ശ്രീധരാചാര്യർതാനും പറഞ്ഞിതു
ബാദരായണൻ താനുമരുൾചെയ്തു
ഗീതയും പറഞ്ഞീടുന്നതിങ്ങനെ
വേദവും ബഹുമാനിച്ചു ചൊല്ലുന്നു
ആമോദം പൂണ്ടു ചൊല്ലുവിൻ നാമങ്ങൾ
ആനന്ദംപൂണ്ടു ബ്രഹ്മത്തിൽ ചേരുവിൻ.

(സക്തി–ഭുവനസംഗം, ശ്രീധരാചാര്യർ–ഭാഗവത വ്യാഖ്യാതാവായ ഒരു ആചാര്യൻ, ബാദരായണൻ–വേദവ്യാസൻ............പ്രപഞ്ചത്തോടുള്ള ആസക്തിയിൽ പെട്ടുഴലുന്നവനും മോക്ഷമാർഗം നൽകാൻ തക്കവിധം തിരുനാമത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യം ഉന്നതമാണ് .ജാതിയിൽ ഏറ്റവും നികൃഷ്ടനോ വൈദിക ബ്രാഹ്മണനോ, ആരുതന്നെ ആയാലും മൂകനല്ലാത്തവൻ ദിവസത്തിൽ ഒരുതവണയെങ്കിലും ജാഗ്രദവസ്ഥയിലോ സ്വപ്നത്തിലോ ഭക്തിയോടെയോ പരിഹാസത്തോടെയെങ്കിലുമോ അവനവനു വേണ്ടിയോ അന്യർക്കു വേണ്ടിയെങ്കിലുമോ ഉരുവിട്ടാൽ ജന്മസാഫല്യം കൈവരും.അത്തരത്തിൽ ഉച്ചരിക്കാനാവാത്തവർക്ക് തിരുനാമോച്ചാരണം ചെവിക്കൊണ്ടാലും സായൂജ്യം ലഭിക്കും.വ്യാസനും ശ്രീധരാചാര്യനും ഭഗവദ്ഗീതയും വേദങ്ങളൊക്കെയും പറയുന്നത് ഈയൊരു കാര്യമാണ്.

21. മതിയുണ്ടെങ്കിലൊക്കെ മതിയിതു
തിരുനാമങ്ങൾ മാഹാത്മ്യമാവിതു
പിഴയാകിലും പിഴകേടെന്നാലും
തിരുവുള്ളമരുൾക ഭഗവാനേ!

(മതി = ബുദ്ധി, മനസ്സ് (മതിയാകും എന്ന അർത്ഥത്തിലും) തിരുവുള്ളമരുൾക = കൃപചൊരിയുക......... നരജന്മം സഫലമാക്കീടുവാൻ തിരുനാമങ്ങൾ നാവിന്മേലെപ്പോഴും പിരിയാതെയിരിക്കണം എന്ന കാവ്യാർത്ഥംതന്നെയാണ് കവിക്കു നൽകാനുള്ള ജ്ഞാനം. അക്കാര്യം ഇവിടെ ഉറപ്പിച്ചു പറയുന്നു.ബുദ്ധിയും മനസ്സുമുണ്ടെങ്കിൽ, ഇത്രമാത്രമേ മനസ്സിലാക്കുവാനുള്ളൂ. ഇപ്പറഞ്ഞതാണ് തിരുനാമമാഹാത്മ്യം. അതിലെ തെറ്റുകുറ്റങ്ങൾ കാര്യമാക്കാതെ തന്നെ മതിമാന് ഈശ്വരനാമസങ്കീർത്തനത്തിന്റെ മഹാത്മ്യം ബോദ്ധ്യമാകും.ഈശ്വരനാമസങ്കീർത്തനത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യം ഇപ്രകാരം പ്രകീർത്തിച്ചതിൽ എന്തെങ്കിലും പിഴകളുണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽത്തന്നെ, എന്നിൽ കൃപ ചൊരിയേണമേ, ഭഗവാനേ!).

പൂന്താനത്തിന് കേരളത്തിന്റെ സാംസ്കാരികചരിത്രത്തിലുള്ള സ്ഥാനം

മണിപ്രവാളസാഹിത്യത്തിലെ, അനിയന്ത്രിതമായി ശൃംഗാരവർണ്ണനകൾ വാരിവിതറുന്ന മഹാധൂർത്തിന്റെ പിന്നാലെയാണ് ഭാഷയിൽ ഭക്തിസാഹിത്യത്തിന്റെ പടർന്നുകത്തലുണ്ടായത്. ഈ രണ്ട് സാഹിത്യരൂപങ്ങൾക്കും പ്രേരകമായിരുന്ന ചില സാമൂഹികസത്യങ്ങൾ കേരളീയജനജീവിതത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. സമൂഹത്തിലെ വിദ്യാസമ്പന്നരായിരുന്ന ഉപരിവർഗ്ഗങ്ങൾ, ക്ഷേത്രങ്ങളെ കേന്ദ്രീകരിച്ചു നയിച്ചിരുന്ന കുത്തഴിഞ്ഞ ജീവിതമാണ് നമ്മുടെ മണിപ്രവാള സാഹിത്യത്തിലെ ശൃംഗാരപ്രവാഹത്തിന്റെ മൂലശ്രോതസ്സ്.ഉപരിവർഗത്തിന്റെ സുഖതൃഷ്ണ സമൂഹത്തിന്റെ താണതലങ്ങളിലേയ്ക്കും ഊറിയിറങ്ങുന്നതാണ് എല്ലാകാലത്തും എല്ലാ സമൂഹത്തിലും ‘പരിഷ്കാര’ ത്തിന്റെ ചരിത്രം. എഴുത്തച്ഛന്റെയും പൂന്താനത്തിന്റെയും കാലത്തിനു മുമ്പ്, സമൂഹത്തിലെ ഉൽകൃഷ്ടരായിരുന്നവർ പ്രകീർത്തിച്ചിരുന്ന മണിപ്രവാളത്തിന്റെ സംസ്കാരവും ഇതുപോലെ ‘പരിഷ്കാര’ മായി ഭവിച്ച് താണതലങ്ങളെ ബാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതിൽ മനമുരുകിയ സാത്വികന്മാരായിരുന്നു തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛനും പൂന്താനം നമ്പൂതിരിയും മറ്റും. പൂന്താനത്തിന്റെ ജ്ഞാനപ്പാനയിൽ, കേരളീയരിൽ ഒരു വിഭാഗത്തിന്റെ ജീവിതം എന്തുമാത്രം കെട്ടഴിഞ്ഞതായിരുന്നു എന്ന സൂചനയും,

അവരുടെ സാംസ്കാരികാധഃപതനത്തെപ്പറ്റി മറ്റൊരു കവിയും ഒരിക്കലും പറഞ്ഞിട്ടില്ലാത്ത തരത്തിലുള്ള അതിനിശിതമായ വിമർശനവും ഉണ്ട്.

" സ്ഥാനമാനങ്ങൾ ചൊല്ലിക്കലഹിച്ചു
....
കോലംകെട്ടി ഞെളിയുന്നിതു ചിലർ......... "

എന്നിങ്ങനെ ഏതാനും വരികളിലായി പൂന്താനം നടത്തുന്ന ഗൗരവാവഹമായ സാമൂഹികവിമർശനം മലയാളത്തിലെ മറ്റൊരു കവിയും (കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർപോലും) നടത്താത്ത തരത്തിൽ തീക്ഷ്ണവും ലക്ഷ്യ വേധിയുമാണ്. പൂന്താനം ഈ വരികളിലൂടെ ചിത്രീകരിക്കുന്ന തരത്തിലുള്ള ഭൗതികസുഖതൃഷ്ണ കേര ളത്തിൽ നിലവിലിരുന്നു എന്ന് നമ്മുടെ ആദ്യകാലമണിപ്രവാളകൃതികളിൽനിന്നും വ്യക്തമാകുന്നുമുണ്ട്. 'ഉണ്ണിച്ചിരുതേവി', 'ഉണ്ണിയാടി' എന്നിങ്ങനെയുള്ള ആദ്യകാലചമ്പുക്കളും ഒപ്പം പിറന്ന മറ്റ് 'അച്ചീചരിത' ങ്ങളും ഇത്തരം നൂറുനൂറു ചിത്രങ്ങൾകൊണ്ട് നിറഞ്ഞവയാണ്. പക്ഷേ അവയുടെ കവികൾ പൂന്താന ത്തെപ്പോലെ സാമൂഹികവിമർശകരോ ഭക്തന്മാരോ ആയിരുന്നില്ല. മറിച്ച് ' ചഞ്ചലാക്ഷിമാർ വീടുകളിൽ പുക്കു കുഞ്ചിരാമന്മാരായി ആടുന്നവരായിരുന്നു' അവർ.

ഭക്തിപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഉദയകാലത്തും പുഷ്കലാവസ്ഥയിലും കേരളത്തിലുണ്ടായ സാഹിത്യ കൃതികൾ പരിശോധിച്ചാൽ, അവയിൽ മൂന്നുവിധത്തിലുള്ള ഈശ്വരകീർത്തനങ്ങളുണ്ടെന്നു കാണാം; മേൽപ്പു ത്തൂരിന്റെ 'നാരായണീയ' ത്തേപ്പോലുള്ള അതിഗഹനങ്ങളും സംസ്കൃതമാത്ര വിരചിതങ്ങളുമായ കൃതി കളാണ് ഒന്ന്.കിളിപ്പാട്ടുകളും 'ഹരിനാമകീർത്തനവും ഉൾപ്പെടുന്ന ഗൗരവത്തികവുള്ള ഭാഷാകൃതികളാണ് രണ്ടാമത്തേത്. പൂന്താനത്തിന്റേതുൾപ്പെടെയുള്ള ലളിതഭാഷാനിബന്ധങ്ങളായ ലഘുകീർത്തനങ്ങളാണ് മൂന്നാമത്തെ വിഭാഗത്തിൽപ്പെടുന്നവ.

ഈ മൂന്നു സാഹിത്യരൂപങ്ങൾക്കും നമ്മുടെ സാംസ്കാരികചരിത്രത്തിൽ പ്രത്യേകം പ്രത്യേകം സ്ഥാനമുണ്ട്. സംസ്കൃതപണ്ഡിതരും സാഹിത്യമർമ്മജ്ഞരും, എന്നാൽ കാലഘട്ടത്തിന്റെ സൗകര്യങ്ങ ളിൽപ്പെട്ടതിനാൽ സുഖലോലുപരുമായിരുന്ന മുൻപറഞ്ഞ ഉപരിവർഗ്ഗങ്ങൾക്കിടയിൽ പെട്ടെന്നു കടന്നു ചെല്ലാൻ, അസാമാന്യപാണ്ഡിത്യവും സാഹിത്യമർമ്മജ്ഞതയും സമാനമായ വർണ്ണമഹിമയും ഉണ്ടായി രുന്ന സാത്വികോത്തമനായ മേൽപ്പുത്തൂർ ഭട്ടതിരിപ്പാടിന്റെ 'നാരായണീയ' ത്തിനും ഇതര സംസ്കൃതനി ബന്ധങ്ങൾക്കും സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ത്രൈവർണ്ണികരല്ലെങ്കിലും സാഹിത്യബോധമുള്ളവരായിരുന്ന വിജ്ഞന്മ ാർക്കിടയിലാണ് എഴുത്തച്ഛന്റെ കിളിപ്പാട്ടുകൾക്കു കൂടുതൽ പ്രചാരം നേടാൻ സാധിച്ചത്. അതിന്റെ ഫല മാണ് വിശിഷ്ടകർമ്മങ്ങളുടെ ഭാഗമായി കേരളീയഗൃഹങ്ങളിലും ഗ്രാമാന്തരങ്ങളിലെ ചെറിയ ക്ഷേത്രങ്ങ ളിലും ഇന്നും നിലവിലിരിക്കുന്ന പുരാണപാരായണം. എന്നാൽ വിദ്യാസമ്പന്നരോ സാക്ഷരരോ അല്ലാതി രുന്ന ബഹുഭൂരിപക്ഷം വരുന്ന സാധാരണജനങ്ങൾക്കിടയിൽ, പ്രത്യേകിച്ചും സ്ത്രീകൾക്കും കുട്ടികൾക്കും ഇടയിൽ, ആസ്തിക്യബോധം നിലനിർത്തിയത് പാനപ്പാട്ടുകളുൾപ്പെടെയുള്ള ലഘുകീർത്തനങ്ങളാണ്.

കീർത്തനങ്ങൾക്കുള്ള അടിസ്ഥാനസ്വഭാവങ്ങൾ ഭക്തിയും ഗാനാത്മകതയുമാണ്. അത് ഉച്ചത്തി ലാലപിക്കപ്പെട്ട് ചുണ്ടിൽനിന്നു കാതിലേക്കു പകരുന്നു. കീർത്തനങ്ങൾ ഹൃദിസ്ഥമാക്കുന്നതിന് എഴുത്തും വായനയും അറിഞ്ഞിരിക്കണമെന്നില്ല. ഗാനതല്പരതയും ആസ്തിക്യബോധവുമാണ് കീർത്തനങ്ങളുടെ പ്രചാരണോപാധികൾ. ഗാനതത്പരത മനുഷ്യന്റെ അടിസ്ഥാനസ്വഭാവമാണ്. എല്ലാത്തരം അജ്ഞാന ങ്ങൾക്കും അനാചാരങ്ങൾക്കും അടിയിലും, കേരളത്തിലെ സാധാരണജനങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിൽ ദൃഢ മായ ആസ്തിക്യബോധത്തിന്റെ അടിത്തറ എല്ലാക്കാലത്തും ഉണ്ടായിരുന്നു. അങ്ങനെ പൂന്താനത്തിന്റെ ലളിതഭാഷാനിബദ്ധങ്ങളായ ലഘുകീർത്തനങ്ങൾ കേരളത്തിലെ അവിജ്ഞരായ സാധാരണക്കാരുടെ ഇട യിൽ പടർന്നുകയറുക തന്നെയുണ്ടായി.

ഭാഷയിലെ ദാർശനികകാവ്യങ്ങൾക്കിടയിൽ, പൂന്താനത്തിന്റെ ജ്ഞാനപ്പാനയ്ക്ക് ഒരു പ്രത്യേക സ്ഥാനമുണ്ട് – അത് സാധാരണക്കാരന്റെ ദാർശനികകാവ്യമാണ്. നൂറ്റാണ്ടുകളായി ആസ്തികർക്കിടയിൽ പ്രചരിച്ചിരുന്ന അതിസാധാരണമായ ഒരു തത്ത്വചിന്തയാണ് അതിന്റെ അടിസ്ഥാനശില. കർമ്മബദ്ധമായ ജനനമരണപരമ്പരകൾ ബ്രഹ്മാവു മുതൽ ഈച്ചയെറുമ്പോളം സമസ്ത സൃഷ്ടികൾക്കും ബാധകമാണ്. ജീവിതത്തിലൂടെ നേടുന്ന പുണ്യപാപങ്ങളുടെ ഭാണ്ഡവുമായി ജീവാത്മാവ് ജന്മപരമ്പരകളുടെ ചുറ്റു കോണിയിൽ കയറിയിറങ്ങുന്നു. സ്ഥിരമായ ഈശ്വരാർപ്പണമാണ് ജനിമൃതിപരമ്പരകളിൽനിന്നുള്ള മുക്തി മാർഗ്ഗം. ഈശ്വരാർപ്പണത്തിന്, വ്യക്തിയുടെ ശക്തിക്കനുസരിച്ച് പല ഉപാധികളും ഉണ്ടെങ്കിലും കലിയുഗ ത്തിൽ ഈശ്വരനാമോച്ചാരണം എന്ന ലഘുസാദ്ധ്യമായ മാർഗ്ഗത്തിലൂടെ എതൊരാൾക്കും കർമ്മബന്ധന ത്തിൽ നിന്നും ജന്മപരമ്പരകളിൽനിന്നും വിമുക്തിക്കും പരമപുരുഷാർത്ഥമായ മോക്ഷത്തിനും അർഹത നേടാം. അതുകൊണ്ട് കലിയുഗത്തിൽ നരജന്മം നേടിയ എല്ലാവരും പണ്ഡിതപാരമരഭേദമെന്യേ, വർണ്ണ ആശ്രമഭേദമെന്യെ ഈശ്വരനാമസങ്കീർത്തനത്തിൽ മുഴുകുവിൻ; അങ്ങനെ സായുജ്യം നേടുവിൻ! അതി

ലളിതവും അയത്നസാദ്ധ്യവുമായ ഈ പരമജ്ഞാനമാണ് പൂന്താനം കേരളത്തിലെ സാമാന്യജനങ്ങൾക്ക് 'ജ്ഞാനപ്പാനയിലൂടെ നൽകുന്നത്.

അങ്ങനെ ഈശ്വരനാമോച്ചാരണമാഹാത്മ്യം എന്ന പരമജ്ഞാനവും അതിനുള്ള വിഭവങ്ങളും പൂന്താനത്തിന്റെ ആസ്തിക്യബോധത്താൽ പൂരിതമായ കാവ്യസിദ്ധിയിൽനിന്നും ലഭ്യമായപ്പോൾ, കേരളത്തിലെ സാധാരണ ജനങ്ങൾ ആദ്ധ്യാത്മികപരിവർത്തനത്തിന്റെ മഹാപഥത്തിലെത്തുകയാണുണ്ടായത്.ഭക്തിയുടെ മാർഗ്ഗത്തിലൂടെ സാമാന്യജനങ്ങളുടെ മനസ്സിനെ ഉദാത്തവൽക്കരിച്ച് സാംസ്കാരിക നവീകരണവും സമീകരണവും നേടിയ ആചാര്യനാണ് പൂന്താനം. അദ്ദേഹം കേരളത്തിലെ സാമാന്യജനങ്ങളുടെ ദാർശനികനാണ്. സർവ്വോപരി ആസ്തിക്യബോധത്തെ സന്ധ്യാകർമ്മം എന്ന ചിട്ടയിൽനിന്നുയർത്തി സതതധർമ്മം എന്ന ഉന്നതപീഠത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ച ഭാഗവതോത്തമനാണ് പൂന്താനം.

കല്യാണസൗഗന്ധികം

മലയാളക്കരയിൽ പിറന്ന മഹാപ്രതിഭാശാലികളിൽ പലതുകൊണ്ടും ശ്രദ്ധേയനും, സ്വന്തമായ വ്യക്തിത്വം കൊണ്ട് ബഹുജനസമാരാധ്യനും ആയിത്തിർന്ന മഹാകവിയാണ് കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ. അദ്ദേഹത്തെപ്പറ്റി കേൾക്കാത്ത കേരളിയരില്ല. നാട്ടിൻപുറങ്ങളെന്നോ നഗരങ്ങളെന്നോ, അക്ഷരാഭ്യാസമുള്ളവരെന്നോ ഇല്ലാത്തവരെന്നോ, ബാലരെന്നോ വൃദ്ധരെന്നോ യുവക്കളെന്നോ, സമ്പന്നരെന്നോ ദരിദ്രരെന്നോ ഉള്ള ഭേദം കൂടാതെ, കേരളമൊട്ടാകെ അറിയപ്പെടുന്ന ഉരു മഹാകവിയാണ് കുഞ്ചൻ. ' കുഞ്ചൻ' എന്നത് ഓമനപ്പേരാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ യഥാർത്ഥ നാമധേയം രാമനെന്നോ കൃഷ്ണനെന്നോ ആയിരിക്കാമെന്ന് ചില പണ്ഡിതമ്മാർ കരുതുന്നു. ' നമ്പ്യാരാശാൻ' എന്ന പേരിൽ ഈ മഹാകവി, ബഹുജനഹൃദയങ്ങളിൽ ഉന്നതമായ ആദരണീയമായ, സ്നേഹനിർഭരമായ സ്ഥാനം പിടിച്ചിരിക്കുന്നു. സാധാരണക്കാരായ സഹൃദയരെയും ജനങ്ങളെയും ഒരു ദൃശ്യകലയെക്കൊണ്ട് ഇത്രമാത്രം ആകർഷിക്കുകയും, കവിതകൊണ്ട് രസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള പ്രാചിന കവികൾ കുഞ്ചനെപ്പോലെ മറ്റാരും ഇല്ലെന്നുതന്നെ പറയാം. ' ചൊൽക്കാഴ്ച' എന്ന് നാം ഇന്നു കൊണ്ടാടുന്ന താളമേളസമ്മിശ്രമായ കാവ്യാലാപ സമ്പ്രദായത്തിന്റെ ഉപജ്ഞാതൃത്വം യഥാർത്ഥത്തിൽ കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർക്കാണു കല്പിച്ചുകൊടുക്കേണ്ടത്. ആ അനുഗൃഹീതകവിവര്യന്റെ രസികത്വം നിറഞ്ഞു തുളുമ്പുന്ന കവിത, പണ്ഡിതനും പാമരനും ഒന്നുപോലെ ഹൃദിസ്ഥമാക്കി ഉരുവിട്ടുവന്നിരുന്നു.

കവിയും കാലവും:

ചില ഐതിഹ്യങ്ങളും ഗ്രാമവൃദ്ധരിൽ നിന്നു കിട്ടിയിട്ടുള്ള കഥകളും കേട്ടുകേൾവികളും സാഹിത്യകൃതികളിൽനിന്നു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ചില തെളിവുകളും ഊഹാപോഹങ്ങളും അപൂർവ്വം ചില ആധാരങ്ങളും മാത്രമേ ഈ വിഷയത്തിൽ നമുക്ക് അവലംബമായിട്ടുള്ളു. സാഹിത്യചരിത്രകർത്താക്കന്മാരായ പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള, ആർ. നാരായണപ്പണിക്കർ, സാഹിത്യപഞ്ചാനനൻ, മഹാകവി ഉള്ളൂർ തുടങ്ങിയവർ കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരെയും അദേഹത്തിന്റെ കവിതകളെയും കുറിച്ച് സവിസ്തരം പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും സാഹിത്യപഞ്ചാനനൻ പി. കെ. നാരായണപിള്ളയാണ് നമ്പ്യാരെപ്പറ്റി ആദ്യമായി ഗവേഷണ ബുദ്ധ്യാ പഠിക്കുകയും ഒരു വിമർശനഗ്രന്ഥം തയാറാക്കുകയും ചെയ്തത്. അദ്ദഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം തന്നെയാണ് ഇന്നും ആധികാരികമായ പ്രമാണമായി സഹൃദയർ സർവ്വാത്മനാ കൈക്കൊള്ളുന്നതും.നമ്പ്യാർ ജീവിച്ചിരുന്നത് ക്രിസ്തുവർഷം പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിലാ ണെന്നുള്ള കാര്യത്തിൽ ഈ പണ്ഡിതമ്മാരെല്ലാം ഏകാഭിപ്രായക്കാരാണ്. ഒന്നുകൂടി സൂക്ഷ്മമായി പറയുന്നപക്ഷം, ഏ. ഡി. 1705 മുതൽ 1770 വരെയാണ് നമ്പ്യാരുടെ ജീവിതകാല മായി നിർണ്ണയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്.

ജീവചരിത്രം:

കിള്ളിക്കുറിശ്ശിമംഗലത്തുള്ള കലക്കത്തുഭവനത്തിലാണ് നമ്പ്യാർ (നമ്പിയാർ, നമ്പ്യാർ – ഈ രണ്ടു രൂപങ്ങളും ശരിയാണ്) ജനിച്ചത്. പാലക്കാട്ടു ജില്ലയിൽ ലക്കിടി റയിൽവേ സ്റ്റേഷനടുത്തുള്ള ഒരു ചെറിയ ഗ്രാമമാണ് കിള്ളിക്കുറിശ്ശിമംഗലം. അവിടെ ശിവക്ഷത്രത്തിൽ ശാന്തിയുണ്ടായിരുന്ന കിടങ്ങൂർ കല്ലമ്പള്ളിമനയ്ക്കലെ ഒരു നമ്പൂതിരിയായിരുന്നു നമ്പ്യാരുടെ അച്ഛനെന്നു വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നു. നമ്പ്യാർവർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട ഒരാൾതന്നെയാണ് കുഞ്ചന്റെ പിതാവെന്നും അഭിപ്രായമുള്ളവരുണ്ട്.

ബാല്യത്തിൽ അച്ഛന്റെ കൂടെ കിടങ്ങൂരിൽ വന്നു ചേർന്ന നമ്പ്യാർ കോട്ടയത്തിന ടുത്തുള്ള കുടമാളൂർ ഗ്രാമത്തിലെ തെക്കേടത്തു ഭട്ടതിരിയെ ആശ്രയിച്ചു കഴിയുകയും, അദ്ദേഹം വഴി ചെമ്പകശ്ശേരി രാജാവിന്റെ രാജധാനിയില്, അതായത് അമ്പലപ്പഴയിൽ, ചെന്നുചേരുകയും ചെയ്തു. ചെമ്പകശ്ശേരി രാജാവിന്റെ മന്ത്രിയായിരുന്നു തെക്കേടത്തു ഭട്ടതിരി. അമ്പലപ്പുഴവച്ച് നമ്പ്യാർ, രാജാവിന്റെ സേനാനായകനായിരുന്ന മാത്തൂർ പണിക്ക രുടെയും, പ്രഭുക്കളായിരുന്ന നന്തിക്കാട്ട് ഉണ്ണിരവിക്കുറുപ്പ്,

ദ്രോണമ്പള്ളി ആചാര്യൻ എന്നിവ രുടെയും പ്രീതിയും സൗഹൃദവും ശിഷ്യത്വവും നേടി. മാർത്താണ്ഡവർമ്മ മഹാരാജാവ് ചെമ്പകശ്ശേരിരാജ്യം വെട്ടിപ്പിടിച്ചടക്കുന്നതുവരെ, നമ്പ്രാർ അമ്പലപ്പുഴെ താമസിച്ചു. പിന്നിട് മാത്തൂർപണിക്കർ മുഖാന്തരം നമ്പ്യാർ, മാർത്താണ്ഡവർമ്മയുടെയുടെയും പിന്നീട് ധർമ്മരാജാവിന്റെയും ആശ്രിതനായി തിരുവനന്തപുരത്തു താമസമാക്കി. അമ്പലപ്പുഴെ വെച്ചും, തിരുവനന്തപുരത്തുവെച്ചുമാണ് നമ്പ്യാർ തന്റെ തുള്ളൽ കൃതികളെല്ലാം എഴുതിയിട്ടുള്ളത്. ഉദ്ദേശം രണ്ടു വ്യാഴവട്ടക്കാലം അമ്പലപ്പുഴയിലും, പതിനേഴു വർഷ ത്തോളം തിരുവനന്തപുരത്തും നമ്പ്യാർ താമസിച്ചിരിക്കണം.വാർദ്ധക്യമായപ്പോൾ അമ്പലപ്പുഴെത്തന്നെ തിരിച്ചു പോകാൻ നമ്പ്യാർ ആഗ്രഹം പ്രകടിപ്പിച്ചു. മഹാരാജാവ് അതിനു സമ്മതിക്കുകയും, അമ്പലപ്പുഴെ നമ്പ്യാർക്ക് സുഖമായി കഴിഞ്ഞുകൂടാനുള്ള വസ്തുവകകളും ക്ഷേത്രത്തിൽനിന്നിള്ള ആദായവും മറ്റും അനുവദിച്ചുകൊടുത്ത് അദ്ദേഹത്തെ യാത്രയാക്കുകയും ചെയ്തു.

അങ്ങനെ നമ്പ്യാർ അമ്പലപ്പുഴെ തിരിച്ചുവന്ന് നമ്പ്യാർമഠത്തിൽ താമസിച്ചുവരവേ തന്റെ ക്ഷേമകാംക്ഷിയായ മാത്തൂർപണിക്കരെ സന്ദർശിക്കാൻഇടയ്ക്കിടെ നെടുമുടിയിൽ പോകുമായിരുന്നു. അവിടെവെച്ച് ഒരു പേപ്പട്ടി കടിക്കാനിടയായി. നമ്പ്യാർ സ്വഗൃഹത്തിൽ തിരിച്ചെത്തി ചികിത്സ തുടങ്ങി. സദ്യപ്രിയനായിരുന്ന നമ്പ്യാർ ആയിടെ അമ്പലപ്പുഴ തിരുമുല്പാടിന്റെ ഭവനത്തിൽ നടന്ന ഒരു മാസമടിയന്തിരത്തിൽ പങ്കുകൊണ്ടു. നമ്പ്യാർ മഠത്തിനു തൊട്ടടുത്താണ് തിരുമുല്പാടിന്റെ ഗൃഹവും. പേപ്പട്ടിവിഷബാധിതർക്ക് തീരെ നിഷിദ്ധമായ നാരാങ്ങക്കറി നമ്പ്യാർ കൂട്ടുകയും വിഷം മൂർച്ഛിച്ചു മരണകാരണമായി പരിണ മിക്കുകയും ചെയ്തു.

തുള്ളലിന്റെ ഉത്ഭവം

' തുള്ളൽ' എന്ന കലാപ്രസ്ഥാനത്തിനും സാഹിത്യരൂപത്തിനും ബീജാവാപം ചെയ്യുകയും, അതിനെ പരമാവധി പരിപോഷിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയും, അങ്ങനെ കലാപരമായും സാഹിത്യപരമായും കേരളിയർക്ക് എന്നെന്നും ഓർക്കത്തക്കവണ്ണം മഹത്തായൊരു കർത്തവ്യം നിർഹിക്കുകയും ചെയ്തതിനുശേഷമാണ് നമ്പ്യാർ നമ്മെ വിട്ടുപിരിഞ്ഞത്. തുള്ളൽപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ആഗമത്തെപ്പറ്റി പ്രധാനമായും നാം മനസ്സിലാക്കുന്നത് സുപ്രസിദ്ധമായ ഒരൈതിഹ്യത്തിൽക്കൂടിയാണ്. കുഞ്ചൻ അമ്പലപ്പുഴയിൽ താമസിക്കുന്ന കാലം. അന്ന് ക്ഷേത്രത്തിൽ നടന്നിരുന്ന കലകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ചാക്യാർകൂത്തിനായിരുന്നു പ്രഥമസ്ഥാനം. അന്നത്തെ അതിവിദഗ്ദ്ധനായിരുന്ന ചാക്യാർ, ഒരിക്കൽ കൂത്തുപറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ മിഴാവ്കൊട്ടിയിരുന്നത് കുഞ്ചൻമ്പ്യാരായിരുന്നു. ചാക്യാർ ശ്ലോകം ചൊല്ലിനിറുത്തി, മിഴാവുകൊട്ടേണ്ട ഒരു സന്ദർഭം വന്നപ്പോൾ നമ്പ്യാർ ഉറങ്ങപ്പോയി. അതു രസിക്കത്ത ചാക്യാർ നമ്പ്യാരെ ആ സദസ്സിൽവച്ചു കണക്കിനു കളിയാക്കി. ചാക്യാർ തൊടുത്തുവിടുന്ന ഏതുതരം പരിഹാസങ്ങളും ശകാരങ്ങളും അന്നത്തെ പ്രേക്ഷകരായ സഹൃദയരും മറ്റും സഹിക്കുകയേയുള്ളു. ചാക്യാരോട് മറുത്ത ഒന്നും പറയാൻ രാജാക്കമാർക്കുപോലും നിവൃത്തിയില്ല. അത്രയ്ക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യം അനുഭവിച്ചിരുന്ന കലാകാരനായിരുന്നു ചാക്യാർ. അന്നത്തെ ചാക്യാരുടെ പരിഹാസമെല്ലാം കുഞ്ചനും സഹിച്ചു. പക്ഷേ, പിറ്റേദിവസം ചാക്യാർ കുത്തുപറഞ്ഞു കൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ, നമ്പ്യാർ പകപോക്കാനെന്നവണ്ണം, തൊട്ടടുത്തള്ള കളിത്തട്ടിൽ കയറി, താളമേളങ്ങളോടും പുതിയ വേഷവിധാനത്തോടും സംഗീതാലാപത്തോടുംകൂടി ഒരു നൂതനകല പ്രദർശിപ്പിച്ചുതുടങ്ങി.കൂത്തു കേട്ടിരുന്നവരെല്ലാം അതു കാണാനും കേൾക്കാനുമായി അങ്ങോട്ടോടി. ചാക്യാർ സദസ്യരാരുമില്ലാതെ വിഷണ്ണനായി നിന്നു. അങ്ങനെ നമ്പ്യാർ, തലേദിവസം തന്നെ കണക്കറ്റു പരിഹസിച്ച ചാക്യരോടു പകരം വീട്ടി. ' കല്യാണസൗഗന്ധികം' ആയിരുന്നു നമ്പ്യാർ ആദ്യമായി അരങ്ങേറിയ കഥ.

ഈ ഐതിഹ്യത്തിന്റെ വിശ്വാസ്യതയെ ചിലർ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ, ആലോചിച്ചുനോക്കിയാൽ അസംഭാവ്യമായി ഒന്നുംതന്നെ ഈ ഐതിഹ്യകഥയിലില്ലെന്നു കാണാം. ചാക്യാർകൂത്തിനു മിഴാവുകൊട്ടുന്നത് നമ്പ്യാന്മാരാണല്ലോ. കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ അമ്പലപ്പുഴയിൽ വന്നു താമസമാക്കിയ കാലത്ത് തന്റെ കുലത്തൊഴിലിൽ ഏർപ്പെടുക എന്നത് സാധാരണമാണ്. നമ്പ്യാരെപ്പോലെ പ്രതിഭാശാലിയും ബുദ്ധിമാനും ചെറുപ്പക്കാരനുമായ ഒരാൾ, ചാക്യാരുടെ കളിയാക്കലിൽ അമർഷംകൊള്ളുകയും, ആ ചാക്യാരെ ഒന്നു പറ്റിക്കണമെന്നു വിചാരിക്കുകയും ചെയ്തെങ്കിൽ അതും സ്വാഭാവികമാണ്. ഇനി ' കല്യാണസൗഗന്ധികം' പോലൊരു കൃതി ഒരു രാത്രികൊണ്ട് നമ്പ്യാർക്ക് എഴുതാൻ കഴിയുമായിരുന്നോ എന്നാണെങ്കിൽ, തൽക്കാലാവശ്യത്തിനു കുറേയെഴുതി, പിന്നീട് അതു പൂർത്തിയാക്കിയതാവും എന്നു വിചാരിക്കുന്നതിൽ യുക്തിയുണ്ട്. കിളിപ്പാട്ട്, വഞ്ചിപ്പാട്ട്, ഹംസപ്പാട്ട്, തിരുവാതിരപ്പാട്ട്, പാന തുടങ്ങിയ സാഹിത്യരൂപങ്ങളിലും മണിപ്രവാളത്തിലും കവിത രചിച്ച് ഇതിനകംതന്നെ നല്ല തഴക്കം സിദ്ധിച്ചിരുന്ന നമ്പ്യാർക്ക് തുള്ളൽപ്പാട്ട് എഴുന്നതിനു പ്രയാസമുണ്ടായിരുന്നിരിക്കയില്ല. കല്യാണസൗഗന്ധികം കഥയാണെങ്കിൽ അതും ഇതിഹാസപ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. പുതിയ കഥയും പുതിയ

വൃത്തവും തേടി നമ്പ്യാർക്ക് എങ്ങും പോകേണ്ടിവന്നില്ല. പ്രസിദ്ധമായൊരു കഥ, അക്കാലത്ത് പ്രചുരപ്രചാരമുണ്ടായിരുന്ന പാട്ടിന്റെ രൂപത്തിൽ തന്റേതായ ചില സംവിധാനക്രമങ്ങളോടെ ഫലിതപരിഹാസങ്ങൾ ഇടകലർത്തി സാമാന്യജനങ്ങൾക്കു രുചിക്കത്തക്കവണ്ണം അവതരിപ്പിക്കുകയാണ് നമ്പ്യാർ ചെയ്തത്. അതു ജനങ്ങൾക്കു അങ്ങേയറ്റം ഇഷ്ടപ്പെടുകയും ചെയ്തു. അമ്പലപ്പുഴയുടെ സമീപപ്രദേശങ്ങളിലാണ് നമ്പ്യാർ തന്റെ നൂതനകല ആദ്യമായി പ്രചരിപ്പിച്ചത്. അവിടങ്ങളിലെ ധർമ്മദൈവങ്ങളായ തകഴി ധർമ്മശാസ്താവിനേയും മാത്തൂർ ഭഗവതിയെയും മറ്റും നമ്പ്യാർ തന്റെ തുള്ളലുകളിൽ സ്മരിക്കുന്നുണ്ട്.

തുള്ളലുകൾ:

നമ്പ്യാരുടെ തുള്ളൽക്കൃതികൾ ആദ്യമായി അച്ചടിച്ചു പ്രസിദ്ധികരിക്കപ്പെട്ടത് കൊല്ലവർഷം 1084–ൽ ആണ്. കൊല്ലം വിദ്യാഭിവർദ്ധിനി പ്രസ്സിന്റെ ഉടമസ്ഥനായിരുന്ന എസ്. റ്റി. റെഡ്ഡ്യാരായിരുന്നു പ്രസാധകൻ. ആദ്യം 32 തുള്ളൽക്കഥകളുടെ സമാഹരമായ ഒന്നാം ഭാഗം അദേഹം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി. പിന്നീട് രണ്ടുകൊല്ലം കഴിഞ്ഞ് 26 കഥകളടങ്ങിയ രണ്ടാംഭാഗവും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. പിന്നെ രണ്ടുകൊല്ലത്തിനുശേഷം ഈ അമ്പത്തിയെട്ടു കൃതികളും ചേർത്ത് ഒരു സമാഹാരമായി അദ്ദേഹം പ്രസിദ്ധം ചെയ്തു. ആകെക്കൂടി അറുപത്തിനാലു തുള്ളൽക്കഥകൾ നമ്പ്യാർ എഴുതിയിട്ടുണ്ടെന്നാണ് ഐതിഹ്യം. പക്ഷേ, പ്രസിദ്ധീകൃതങ്ങളായ കൃതികളിൽ 42 എണ്ണം മാത്രമേ കുഞ്ചന്റേതായുള്ളു എന്ന് ഉള്ളൂർ പറയുന്നു.41 എന്നാണ് ശ്രീ പി. കെ. ശിവശങ്കരപ്പിള്ള പറയുന്നത്. 46 കൃതികൾ നമ്പ്യാരു ടെതു തന്നെയായിരിക്കാമെന്ന് പ്രസിദ്ധ ഗവേഷകനായ ഡോ. വി. എസ്. ശർമ്മയും അഭിപ്രാ യപ്പെടുന്നു. തുള്ളൽക്കഥകളായി എഴുപതെണ്ണം നമ്പ്യാർ എഴുതിയിട്ടുണ്ടെന്നാണ് സാഹി ത്യപഞ്ചാനനൻ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. തുള്ളലുകളുടെ സംഖ്യ കുറയുന്നതുകൊണ്ട് നമ്പ്യാരുടെ സ്ഥാനത്തിനോ, കലാസാഹിത്യരംഗങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം അനുഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ള സേവനങ്ങളുടെ മഹനീയതയ്ക്കോ കുറവുവരുന്നില്ല. തുള്ളൽക്കഥകൾ കൂടാതെ മറ്റസംഖ്യം സാഹിത്യകൃതികളുടെ കർത്താവുകൂടിയാണ് കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ എന്ന കാര്യവും നാം ഓർക്കണം.

നമ്പ്യാരുടെ കവിത

നമ്പ്യാരുടെ കവിത തികച്ചും സോദ്ദേശ്യകമായിരുന്നു. രണ്ടുപ്രധാനലക്ഷ്യങ്ങളാണ് അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നത്. ഒന്ന്, സാധാരണക്കാർക്കുവേണ്ടി, അവർക്കു മനസ്സിലാവുന്നവിധത്തിൽ, അവരെ രസിപ്പിക്കുകയും ചിരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന രീതിയിൽ എഴുതുക. രണ്ട്, ഫലിത പരിഹാസങ്ങളോടുക്കൂടി സാമൂഹ്യവിമർശനം നടത്തി, അങ്ങനെ സമുദായപരിഷ്കരണം സാധിക്കുക. ഈ രണ്ട് ഉദ്ദേശ്യങ്ങൾക്കും അനുസൃതമായിട്ടാണ് അദ്ദേഹം തന്റെ ഭാഷയും ശൈലിയും വർണ്ണനകളും അലങ്കാരപ്രയോഗങ്ങളും പാത്രചിത്രീകരണവും മറ്റും നടത്തിയിട്ടുള്ളത്. ഈ വസ്തുത മനസ്സിലാക്കാതെ, നമ്പ്യാരുടെ കവിതയെ വിമർശിച്ചിട്ടുള്ളവർ ആ ജനകീയമഹാകവിയോടു നീതികാട്ടിയിട്ടില്ലാത്തവരാണ്.

ഭാഷാരീതി:

സംസ്കൃതത്തോടുള്ള അന്നത്തെ പണ്ഡിതപക്ഷപാതം സാമാന്യജനങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് ദോഷം ചെയ്യുന്നതാണെന്നും, അവർക്ക് രുചിക്കുന്നതും ദഹിക്കുന്നതും മലയാളപദങ്ങൾ സമൃദ്ധമായുള്ള മണിപ്രവാളമാണെന്നും നമ്പ്യാർ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു.

“ ഭടജനങ്ങടെ നടുവിലുള്ളൊരു
പടയണിക്കിഹചേരുവാൻ
വടിവിയന്നൊരു ചാരു കേരള–
ഭാഷതന്നെ ചിതം വരൂ
കടുപടെക്കടുകഠിനസംസ്കൃത–
വികടകടുകവി കേറിയാൽ
ഭടജനങ്ങൾ ധരിക്കയില്ല
തിരിക്കുമൊക്കെയുമേറ്റുടൻ
ഭാഷയേറി വരുന്ന നല്ല
മണിപ്രവാളമതാകിലോ
ദൂഷണം വരുവാനുമില്ല,
വിശേഷഭൂഷണമായ്‌വരും”

എന്ന് ‘ സഭാപ്രവേശം’ പറയൻതുള്ളലിൽ അദ്ദേഹം പറയുന്നുണ്ട്. നമ്പ്യാരുടെ ഭാഷയുടെ ഇമ്പവും ലാളിത്യവും സൗന്ദര്യവും വർണ്ണനയ്ക്കുള്ള ചാതുര്യവും തന്മയത്വവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏതു കൃതിയിലും കാണാം. അത് കൊച്ചുകുട്ടികൾക്കും മുതിർന്നവർക്കും ഒന്നുപോലെ ആഹ്ലാദം പകർന്നുകൊടുക്കാൻ പര്യാപ്തമാണ്. ഒരുദാഹരണത്തിന് ‘ കല്യാണസൗഗന്ധിക’ ത്തിലെ ഈ ഭാഗം ശ്രദ്ധിക്കുക.

സൗഗന്ധികപുഷ്പം തേടിപ്പോകുന്ന ഭീമസേനൻ ഗന്ധമാദനപർവ്വതത്തിലുള്ള കദളീവനം കാണുന്ന കാഴ്ചയാണ്

" ശ്യാമളം നല്ല കദളീമഹാവനം
കോമളശ്രീപൂർണ്ണമാശു കണ്ടീടിനാൻ
പച്ചക്കദളിക്കുലകൾക്കിടയ്ക്കിടെ
മെച്ചത്തിൽ നന്നായ് പഴുത്ത പഴങ്ങളും
ഉച്ചത്തിലങ്ങനെ കണ്ടാൽ പവിഴവും
പച്ചരത്നക്കല്ലുമൊന്നിച്ചു കോർത്തുള്ള
മാലകൾകൊണ്ടു വിതാനിച്ച ദിക്കെന്നു
മാലോകരൊക്കെയും ശങ്കിക്കുമാറുള്ള
ലീലാവിലാസേന നില്ക്കുന്നു വാഴകൾ.
നാലു ഭാഗങ്ങളിൽ തിങ്ങിവിങ്ങിത്തദാ
ബാലാനിലൻ വന്നു തട്ടുന്നനേരത്തു
കോലാഹലം നൃത്തമാടും ദലങ്ങളും
ആലോകനം ചെയ്തു വിസ്മയിച്ചീടിനാൻ
കാലാത്മജാനുജൻ വീരൻ വൃകോദരൻ."

ഈ ഭാഗം വായിച്ചുപോകുമ്പോൾത്തന്നെ, സുന്ദരമായ ആ പ്രകൃതി ദൃശ്യം നമ്മുടെ മനോമുകരത്തിൽ ഗാഢമായി പതിഞ്ഞുകഴിയും. ഒപ്പം ഭീമസേന്റെ ചിത്രവും പിന്നീടത് ഒരിക്കലും മാഞ്ഞുപോകുന്നതുമല്ല. തുള്ളൽക്കാരന്റെ മുഖത്തുനിന്നു കേൾക്കുമ്പോഴാകട്ടെ, കോലാഹലനൃത്തം ചെയ്യുന്ന ദലങ്ങളെപ്പോലെ, ബാലകമ്മാർ ആനന്ദം കൊണ്ടു തുള്ളിച്ചാടുകയും ചെയ്യും. തുടർന്നുള്ള പത്തു വരി ഇപ്രകാരമാണ്

" താഴത്തുഭാഗത്തു വീണുകിടക്കുന്ന
വാഴപ്പഴംകൊണ്ടു മൂടി മഹീതലം
പാഴറ്റ പട്ടു വിരിച്ചകണക്കിനെ
വാഴയ്ക്കുചുറ്റും പ്രകാശമുണ്ടെപ്പോഴും
വാവലും കാക്കയും പച്ചക്കിളികളും
പ്രാവും പരുന്തും പറന്നുനടക്കുന്ന
പക്ഷികൾ വന്നിപ്പഴുത്ത പഴങ്ങളെ
ഭക്ഷിക്കുമാറില്ല പേടികൊണ്ടാരുമേ
രക്ഷിച്ചുപോരുന്നതാരീ വനമെന്നു
സൂക്ഷിച്ചു നോക്കിതുടങ്ങീ വൃകോദരൻ"

ലളിതമായ ഭാഷ , ഹൃദ്യവും സ്വാഭാവികവുമായ വർണ്ണന, പ്രാസംകൊണ്ടും പദങ്ങളുടെ അന്യോന്യമുള്ള ചേർച്ചകൊണ്ടും വരുത്തിയിട്ടുള്ള ശബ്ദഭംഗി എന്നിവ ഇവിടെ കാണാനാവും.

ഫലിതപരിഹാസങ്ങൾ

ഫലിതവും പരിഹാസവും കൊണ്ടാണ് നമ്പ്യാർ എല്ലാത്തരം ആളുകളേയും വശീകരിക്കുന്നത്. തുള്ളലുകളിലെ ജീവചൈതന്യം അവയിലെ ഫലിത പരിഹാസങ്ങളിലാണ് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നതെന്നു പറയണം. പാശ്ചാത്യദേശത്താണ് നമ്പ്യാർ വന്നു പിറന്നിരുന്നതെങ്കിൽ അദ്ദേഹം ലോകത്തിലെ ഹാസസാഹിത്യകാരന്മാരിൽ ഒന്നാമനായിത്തീരുമായിരുന്നു. ആംഗലസാഹിത്യത്തിൽ പോപ്പ്, സ്വിഫ്ട്, ഡ്രൈഡൻ തുടങ്ങിയ കവിവര്യന്മാർക്കുള്ള സ്ഥാനമാണ് മലയാളത്തിൽ നമ്പ്യാർക്കുള്ളത്. തുള്ളലുകളിൽ കാണുന്നതുപോലെ അത്ര ബഹുലമായും സരസമായും ഉള്ള ഫലിതം മലയാളത്തിലെന്നല്ല, മറ്റേതെങ്കിലും ഭാഷാസാഹിത്യങ്ങളിൽ ഉണ്ടോ എന്ന് സംശയമാണ്. ഈ ഫലിതവും പരിഹാസവും നമ്പ്യാർ സ്വാംശീകരിച്ചത് ചാക്യാർകൂത്തിൽ നിന്നാകാനേ തരമുള്ളു. രചനയിൽ ചമ്പുകർത്താക്കന്മാരോടും നമ്പ്യാർ കടപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

തുള്ളൽകൃതികളിൽ കാണുന്ന ഫലിതത്തിനും പരിഹാസത്തിനും എത്രയെത്രെ ഉദാഹരണങ്ങൾ വേണമെങ്കിലും ഉദ്ധരിക്കാനാവും.പണക്കൊതിയനായ ഒരു വൃദ്ധബ്രാഹ്മണൻ പ്രതിഗ്രഹം മോഹിച്ച് സത്യാസ്വയംവരത്തിനു ബദ്ധപ്പെട്ടു പോകുന്നതു നമ്പ്യാർ വർണ്ണിക്കുന്നതു ഇപ്രകാരമാണ്:

" എഴുപത്തെട്ടു വയസ്സു തികഞ്ഞൊരു
കിഴവബ്രാഹ്മണനിത പോകുന്നു;
കൊടുവെയിൽതട്ടിച്ചുട്ടകഷണ്ടിയി–
ലൊരുപിടിനെല്ലാൽ മലരുപൊരിക്കാം."

എത്ര വയസ്സായാലും പണത്തോടുള്ള കൊതി തീരാത്ത ബ്രാഹ്മണരെ നമ്പ്യാർ നല്ലതുപോലെ

കളിയാക്കുന്നുണ്ട്:

" മുതുവിപ്രന്മാർ പണമെന്നോർത്താൽ
പുതുവിപ്രൻതാനെന്നൊരു ഭാവം
കാശിക്കപ്പുറമെങ്കിലുമിന്നൊരു
കാശിനു വകയുണ്ടെന്നാൽ മണ്ടും."

ബ്രാഹ്മണരിൽ നമ്പൂതിരിമാരെയും പട്ടന്മാരെയുമാണ് നമ്പ്യാർ കൂടുതൽ പിടികൂടിയിട്ടുള്ളത്. തുളു എമ്പ്രാന്മാരെയും കൊങ്കണബ്രാഹ്മണരെയും മറ്റും അവിടവിടെയായി സ്പർശിക്കുന്നുണ്ടു. കേരളത്തിലെ ഒരു ജാതിമതക്കാരെയും നമ്പ്യാർ വെറുതേവിടുന്നില്ല. നായന്മാർ, മാരാന്മാർ, വാര്യന്മാർ, മേനോന്മാർ, പണിക്കരന്മാർ, തമ്പുരാക്കന്മാർ, നസ്രാണികൾ, ജോനകർ, ചെട്ടികൾ, മുക്കുവർ മതലായി എല്ലാ വിഭാഗങ്ങളിലുള്ളവരും തുള്ളൽകൃതികളിൽ നമ്പ്യാരുടെ വിമർശനത്തിനു വിധേയരാകുന്നുണ്ട്. അവ രംഗത്തു പ്രയോഗിക്കുമ്പോൾ ആർക്കും കവിയോടു വിരോധം തോന്നുന്നുമില്ല. അതാണ് നമ്പ്യാരുടെ വിജയം. ആരെയും മനഃപൂർവ്വം ആക്ഷേപിക്കണമെന്ന് നമ്പ്യാർക്കു വിചാരമില്ല. ഉദ്ദേശശുദ്ധിയോടെയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിഹാസം. ഒരിടത്ത് അദ്ദേഹം പറയുന്നതു നോക്കൂ:

" ഒരുത്തർക്കും ലഘുത്വത്തെ
    വരുത്തുവാൻ മോഹമില്ല
ഒരുത്തന്നും പ്രിയമായി–
    പ്പറവാനുമം ഭാവമില്ല
പരമാർത്ഥം പറയാ, മടിയന്നൊരു
    പരനിന്ദാദികൾ നാവിലുമില്ല."

ഈ ഹൃദയശുദ്ധിയില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ നമ്പ്യാർ, ജനങ്ങളുടെ തോഷത്തിനു പകരം രോഷത്തിനു പാത്രമായേനെ.

പരിസരവിമർശം

അന്നത്തെ കേരളത്തിന്റെയും കേരളീയജീവിതത്തിന്റെയും ഒരു യഥാർത്ഥചിത്രമാണ് നമ്പ്യാരുടെ തുള്ളലുകളിൽ കാണുന്നത്. തന്റെ ചുറ്റുപാടും കണ്ട സാമൂഹ്യവികലതകളെ വിമർശിക്കാനും പരിഹസിക്കാനും പുരാണകഥകളെ അദ്ദേഹം ഒരു ഉപാധിയായി സ്വീകരിച്ചെന്നേയുള്ളൂ. നമ്പ്യാർ കൂടുതൽ താമസിച്ചിരുന്ന അമ്പലപ്പുഴയിലും തിരുവനന്തപുരത്തും അക്കാലത്തു നടന്നിരുന്ന സംഭവങ്ങളാണ് തന്റെ കൃതികളിൽ വിവരിക്കുന്നത്. സ്ഥലകാലഭേദത്തെപ്പറ്റിയോ, കഥാപാത്രങ്ങളുടെ വലിപ്പച്ചെറുപ്പത്തെപ്പറ്റി യോ ഒന്നും നമ്പ്യാർക്ക് യാതൊരു വിവേചനവുമില്ല. എല്ലാ ദേശങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ ഒന്നുപോലെയാണ്; എല്ലാവരും സമന്മാരുമാണ്. താൻ മൂന്നാമനായി അകന്നു നിന്നുകൊണ്ട്, എല്ലാവരുടേയും കുറ്റങ്ങളും കുറവുകളും ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുകയും, അവയ്ക്കെതിരെ പരിഹാസശരം തൊടുത്തുവിടുകയും ചെയ്യുന്നതിലാണ് അദ്ദേഹത്തിന് ഉത്സാഹം. അതു കുറിക്കുകൊള്ളുകയും ചെയ്യും. പല സന്ദർഭങ്ങളിലായി അദ്ദേഹമെഴു തിയിട്ടുള്ള ചില ഈരടികൾ ശ്രദ്ധിക്കുക:

" കള്ളുകുടിക്കും നായന്മാരുടെ
പള്ളയ്ക്കിട്ടു കൊടുക്കണ കണ്ടു."
" എമ്പ്രാനപ്പം കട്ടുഭുജിച്ചാൽ
അമ്പലവാസികളൊക്കെക്കക്കും."
" നിന്നോതിക്കോൻ മുള്ളുന്നേരം
ഉണ്ണികൾ മരമേറീട്ടും മുള്ളും."
" കിട്ടിയതൊന്നും മതിയാവില്ലാ
പട്ടന്മാർക്കതു ബോധിക്കേണം."
" അച്ചിക്കു ദാസ്യപ്രവൃത്തിചെയ്യുന്നവൻ
കൊച്ചിക്കു പോയങ്ങു തൊപ്പിയിട്ടീടണം."
" രണ്ടു കളത്രത്തെയുണ്ടാക്കിവെയ്ക്കുന്ന
തണ്ടുതപ്പിക്കു സുഖമില്ലൊരിക്കലും."

ഈ വരികൾ തുള്ളൽക്കാരൻ കളിത്തട്ടിൽ കയറി നൃത്തം ചെയ്തുകൊണ്ടു പാടുമ്പോൾ അതു കാണുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്തിരുന്ന അന്നത്തെ മദ്യപന്മാരായ നായന്മാരുടേയും, അപ്പം

മോഷ്ടിക്കുന്ന എമ്പ്രാന്മാരുടെയും, നിന്നുകൊണ്ടു മൂത്രമൊഴിക്കുന്ന ഓതിക്കന്മാരുടെയും, അമിതലാഭം കൊതിക്കുന്ന പട്ടന്മാരുടെയും, പെൺകോന്തന്മാരായ പ്രഭുക്കന്മാരുടെയും, ബഹുഭാര്യാസമേതരായ രാജാക്കന്മാരുടെയും മുഖത്ത് ഉദിച്ചിരുന്ന ഭാവഭേദങ്ങൾ ഒന്നൂഹിച്ചുനോക്കുക.

കള്ളത്തൊഴിലും കാപട്യവുംകൊണ്ട് ജനങ്ങളെ കബളിപ്പിച്ചുപോന്നിരുന്ന കൂട്ടരേയും മുഖം നോക്കാതെ, നമ്പ്യാർ നിശിതമായി വിമർശിക്കുന്നു. മുറിവൈദ്യന്മാർ, ദുർമ്മന്ത്ര വാദികൾ, അവിദഗ്ദ്ധരായ ജ്യോതിഷക്കാർ, ആട്ടക്കാർ, മേളക്കാർ, പാട്ടുകാർ, കവികൾ, അഭ്യാസികൾ, പാചകക്കാർ, ചെപ്പടിവിദ്യക്കാർ, ഭൃത്യന്മാർ, ദൂതന്മാർ, സന്ന്യാസിമാർ, കച്ചവടക്കാർ, നായാട്ടുകാർ, പട്ടാളക്കാർ, വേശ്യാസ്ത്രീകൾ എന്നിങ്ങനെ എല്ലാത്തരം തൊഴിൽക്കാരെയും അവരുടെ പ്രവൃത്തികളെയും നമ്പ്യാർ സൂക്ഷ്മനിരീക്ഷണം ചെയ്ത് തന്റെ നിരൂപണവലയത്തിൽ കൊണ്ടുവരുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ടു സാധിച്ചിരുന്ന സാമൂഹ്യപരിഷ്കരണം കുറച്ചൊന്നുമല്ല. ചരിത്രപരമായി അവയ്ക്കുള്ള പ്രാധാന്യവും ഒട്ടും കുറവല്ല.

പുരാണകഥ നമ്പ്യാർ വർണ്ണിക്കുമ്പോൾ, തങ്ങളുടെ കഥതന്നെയാണല്ലോ പറയുന്നത് എന്ന് കേരളജനതയ്ക്ക് തോന്നി. ഈ താദാത്മ്യം അവരെ അത്യധികം രസിപ്പിച്ചു; ആകർഷിച്ചു; പിടിച്ചിരുത്തി ചിന്തിപ്പിച്ചു. ദുഃസ്വഭാവങ്ങളും കൊള്ളരുതായ്മകളും ഇനിയെങ്കിലും പരിത്യജിക്കണമെന്ന് ആന്തരാ പ്രേരിപ്പിച്ചു. ഇതാണ് കവിതയിൽക്കൂടി നമ്പ്യാർ ചെയ്ത ഏറ്റവും വലിയ സാമൂഹിക സേവനം.

പഴഞ്ചൊല്ലുകളും ലോകോക്തികളും

നമ്പ്യാർ അന്നു കവിതയിൽക്കൂടി പ്രയോഗിച്ച പഴഞ്ചൊല്ലുകളും ലോകോക്തികളും ഇന്നും കേരളീയഹൃദയങ്ങലിൽ പതിഞ്ഞുകിടക്കുന്നു.

" കനകംമൂലം കാമിനിമൂലം
കലഹം പലവിധമുലകിൽ സുലഭം."

" ദുഷ്ടു കിടക്കെ വരട്ടും വ്രണമതു
പൊട്ടും പിന്നെയുമൊരു സമയത്തിൽ."

" പണമെന്നുള്ളതു കൈയിൽ വരുമ്പോൾ
ഗുണമെന്നുള്ളതു ദൂരത്താകും."
" പണവും ഗുണവും കൂടിയിരിപ്പാൻ
പണിയെന്നുള്ളതു ബോധിക്കേണം."

" വീട്ടിലുണ്ടെങ്കിൽ വിരുന്നുചോറും കിട്ടും
ഊട്ടിലും കിട്ടാ ദരിദ്രനെന്നോർക്കണം."

" നെല്ലും പണങ്ങളുമുണ്ടെന്നുവെച്ചിട്ടു
കല്ലിലും പുല്ലിലും തൂകിത്തുടങ്ങൊലാ."
" ഗതികെട്ടാൽ പുലി പുല്ലും തിന്നും."

" തട്ടും കൊട്ടും ചെൺയ്ക്കത്രേ
കിട്ടും പണമതു മാരാന്മാർക്കും."

" ആശാനക്ഷരമൊന്നു പിഴച്ചാൽ
അമ്പത്തൊന്നു പിഴയ്ക്കും ശിഷ്യന്."

ഇങ്ങനെ ആശയത്തിൽ, ഭാഷാരീതിയിൽ, വർണ്ണനയിൽ, കഥാപ്രതിപാദനത്തിൽ, പ്രകൃതിനിരീക്ഷണത്തിൽ, ജീവിതവിമർശനത്തിൽ എന്നുവേണ്ടാ എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും വ്യക്തമായൊരു ലക്ഷ്യത്തെ – സാമൂഹ്യപുരോഗതിയെ – മുൻനിറുത്തി കവിതയെഴുതിയ കുഞ്ചന്, താൻ സ്വീകരിച്ച എല്ലാ ഉപാധികളും ഏറ്റവും തന്മയമായി, നൂതനമായി, വിപ്ലവാത്മകമായി, ഹാസ്യമയമായി കാണാനും ചിത്രീകരിക്കാനും കഴിഞ്ഞു. അതാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മഹത്തായ വിജയം.

തുള്ളൽപ്രസ്ഥാനം ഇന്ന്

താൻ നേതൃത്വം കൊടുത്ത നൂതനകലയുടെ പ്രചാരണത്തിനായി നമ്പ്യാർ ഒട്ടേറെ പരിശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. തത്ഫലമായി അക്കാലത്ത് അനേകം തുള്ളൽക്കളരികളും കലാകാരന്മാരുമുണ്ടായി. നൂറുനൂറ്റൻപതു കൊല്ലക്കാലം തുള്ളൽ പ്രസ്ഥാനം കേരളത്തിൽ സജീവമായി നിലനിന്നു. പിന്നീടു പല കാരണങ്ങളാലും അതിനു മങ്ങലേല്ക്കാൻ തുടങ്ങി. അടുത്തകാലത്ത് തുള്ളലിന് കേരളം മുഴുവൻ പ്രചാരം നേടിക്കൊടുത്ത ഒരുന്നത കലാകാരനായിരുന്നു മലബാർ രാമൻനായർ. അത്രയും ബഹുജനസമ്മതി പിന്നീട് ആർക്കും ലഭിച്ചിട്ടില്ല. എങ്കിലും ചിറക്കടവു മാധവൻ നായർ, തലവടി പത്മനാഭൻ നായർ മുതലായ തുള്ളൽ വിദഗ്ദ്ധന്മാർ ആ കലയിലും അദ്ധ്യാപനത്തിലും പ്രഗല്ഭരായിരുന്നു. കേരളത്തിലവിടവിടെയായി കേൾവികേട്ട ചില തുള്ളൽക്കലാകാരന്മാർ ഇപ്പോഴുമുണ്ട്. മറ്റു പല ക്ലാസ്സിക്ക് കലകളേയുംപോലെ തന്നെ തുള്ളലും അതിന്റെ നിലവാരത്തിൽ – ഗുണോത്കർഷത്തിൽ – അനുദിനം അധഃപതിച്ചുവരികയാണ്.

തുള്ളൽ മൂന്നുവിധം:

തുള്ളൽക്കഥകൾ ഓട്ടൻ, ശീതങ്കൻ, പറയൻ എന്നിങ്ങനെ മൂന്നുവിധമുണ്ട്. വേഷവിധാനത്തേയും വൃത്തവൈവിദ്ധ്യത്തേയും ആസ്പദമാക്കിയാണ് ഈ വിഭജനം. പതിഞ്ഞമട്ടിൽ പാടേണ്ടതാണ് പറയൻ തുള്ളൽ. അതിനേക്കാൾ മുറുകി ശീതങ്കൻ തുള്ളലും, അതിലുമധികം വേഗത്തിൽ ഓട്ടൻതുള്ളലും പാടേണ്ടതുണ്ട്.

കല്യാണസൗഗന്ധികം കഥയും നമ്പ്യാരുടെ മനോധർമ്മങ്ങളും:

മഹാഭാരതം ആരണ്യപർവ്വത്തിൽ 146 മുതൽ 155 വരെയുള്ള പത്തദ്ധ്യായങ്ങളിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ള ' സൗഗന്ധികഹരണ' മാണ് നമ്പ്യാർ തന്റെ തുള്ളലിന്റെ ഇതിവൃത്തമായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. വളരെ പ്രസിദ്ധമായ ഒരു ഇതിഹാസകഥയാണിത്. എഴുത്തച്ഛൻ മഹാഭാരതം തർജ്ജമയിൽ ഈ കഥയെ കേവലം നാല്പതു വരികളിലായി ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ചെറുശ്ശേരിഭാരതത്തിലും ഈ കഥ സരസമായി പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്. കോട്ടയത്തുതമ്പുരാന്റെ ' കല്യാണസൗഗന്ധികം' ആട്ടക്കഥയ്ക്ക് കേരളമൊട്ടാകെ പ്രചാരമുള്ളതാണ്; സാഹിത്യഗുണവുമുണ്ട്. ഇങ്ങനെ സാഹിത്യരംഗത്തും കലാരംഗത്തും അനേകം കവികളുടേയും കലാപ്രണയികളുടേയും സമാദരസ്വീകരണ ങ്ങൾക്ക് പാത്രമായ – നാടകീയത നിറഞ്ഞുതുളുമ്പുന്ന – ഒരു വിശിഷ്ടകഥയാണ് ' കല്യാണസൗഗന്ധികം' .

പാണ്ഡവന്മാർ വനത്തിൽ താമസിക്കുന്ന കാലം. ഒരിക്കൽ, കാറ്റിൽ പറന്നുവീണ മനോഹരമായ ഒരു പുഷ്പം പാഞ്ചാലിക്കു കിട്ടി. അതുപോലെ കുറേ പൂക്കൾ ലഭിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നുള്ള തന്റെ ആഗ്രഹം അവൾ ഭീമനോടു പറഞ്ഞു. പ്രിയതമയുടെ വാക്കു കേൾക്കാത്ത താമസം, ഭീമൻ പൂക്കൾ തേടി പുറപ്പെട്ടു. സൗഗന്ധികപ്പൊയ്കയിലാണ് അവ വിരിഞ്ഞുനില്ക്കുന്നത്. ദുർഗ്ഗമങ്ങളായ വനങ്ങളിൽക്കൂടിയാണ് ഭീമന്റെ യാത്ര. വഴിയിൽ കണ്ട കാഴ്ചകളും അദ്ദേഹത്തെ ആകർഷിച്ചു. ഇടയ്ക്കുള്ള കദളീവനത്തിലെത്തി. അവിടെയാണ് ഹനൂമാന്റെ വാസം. തന്റെ അനുജന്റെ വരവു കണ്ട് ഉള്ളിൽ സന്തോഷിച്ചുവെങ്കിലും, ആ സാഹസികതയെ ഒന്നു പരീക്ഷിക്കുകയും പിന്നീടു മാർഗ്ഗോപദേശം ചെയ്യുകയും വേണമെന്നു നിശ്ചയിച്ച്, ഹനൂമാൻ വാർദ്ധക്യവും അവശതയും നടിച്ച് വഴിയിൽ ചെന്നു കിടന്നു. വഴി മാറികൊടുക്കുവാൻ ഭീമൻ ആജ്ഞാരൂപത്തിൽ ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടും വൃദ്ധവാനരൻ അചിനു തയ്യാറായില്ല. വഴി ഒഴഞ്ഞോ, മറികടന്നോ, വാലുപൊക്കിമാറ്റിവെച്ചോ പോവുകയേ നിവൃത്തിയുള്ളുവെന്നും, വാർദ്ധക്യത്താലുള്ള അവശതകൊണ്ടു തനിക്ക് എഴുന്നേൽക്കാൻപോലും വയ്യെന്നും ഹനുമാൻ പറഞ്ഞു. ഭീമൻ നേരായ മാർഗ്ഗം വിട്ടു നടക്കുന്നവനല്ല. തന്റെ യുഗാന്തരജേഷ്ഠനായ ഹനുമാനെ വിചാരിക്കുമ്പോൾ, ആ വർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട ഒരുവനെ മറികടക്കാനും സാദ്ധ്യമല്ല. അതിനാൽ മൂന്നാമത്തെ നിർദ്ദേശംതന്നെ സ്വീകരിക്കാമെന്നു കരുതി, ഭീമൻ ഗദകൊണ്ട് ഹനുമാന്റെ വാലുയർത്താൻ ശ്രമിച്ചു. വാലുപോയിട്ട് ഒരു രോമം പോലും അനങ്ങിയില്ല. ഭീമൻ പരിഭ്രാന്തനും ലജ്ജിതനും സംശയഗ്രസ്തനുമായി. വാനരന്റെ യാഥാർത്ഥ്യം ആരാഞ്ഞപ്പോഴാണ് ആ കിഴട്ടു കുരങ്ങൻ തന്റെ ജ്യേഷ്ഠൻ തന്നെയാണെന്നു മനസ്സിലായത്. ഭീമന്റെ ആത്മപ്രശംസയും ഔദ്ധത്യവുമെല്ലാം പോയി, പകരം വിനയവും ഭക്തിയും ബഹുമാനവും കൈവന്നു. ഹനുമാന്റെ ഉപദേശാനുസരണം ആ വീരൻ സൗഗന്ധികപ്പൊയ്കയിൽ ചെന്ന്, പോരിന് വന്ന രാത്രസരെയെല്ലാം ജയിച്ച്, പുഷ്പങ്ങളെല്ലാം ശേഖരിച്ച് പാഞ്ചാലീസവിധത്തിൽ തിരിച്ചെത്തി. ഇതാണ് കഥയുടെ ചുരുക്കം.

ഈ കഥയെ ആസ്പദമാക്കി ദൃശ്യകാവ്യരൂപത്തിലും ശ്രവ്യകാവ്യരൂപത്തിലും അനേകം കൃതികൾ നിർമ്മിതങ്ങളായിട്ടുണ്ട്. മൂലത്തിൽനിന്ന് അല്പസ്വല്പം വ്യത്യാസം വരുത്തിയിട്ടാണ് ഓരോ ഗ്രന്ഥകാരനും തന്റെ കൃതി രചിച്ചിട്ടുള്ളത്. നമ്പ്യാർ തനിക്കു മുമ്പുണ്ടായിട്ടുള്ള മിക്ക സാഹിത്യകൃതികളും – മലയാളത്തിലെയും സംസ്കൃതത്തിലെയും – വായിച്ചിരിക്കണം. വ്യാസഭാരതം, എഴുത്തച്ഛന്റെ ഭാരതം,

ചെറുശ്ശേരിഭാരതം, ' കല്യാണസൗഗന്ധികം' വ്യായോഗം മുതലായ കൃതികളിൽ നിന്ന് പല കഥാംശങ്ങളും നമ്പ്യാർ സ്വീകരിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നിട്ട് തന്റേതായ വീക്ഷണത്തിനും ലക്ഷ്യത്തിനും കാവ്യാദർശത്തിനും അനുസൃതമായി അവയ്ക്ക് രൂപഭേദം വരുത്തിയിരിക്കയാണ്. കഥാപ്രതിപാദനം, വർണ്ണനം, പാത്രസൃഷ്ടി, അന്തരീക്ഷസൃഷ്ടി, സംഭാഷണനിബന്ധനം മുതലായ എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും നമ്പ്യാരുടെ വ്യക്തിത്വം പ്രതിഫലിച്ചുകാണാം.

പ്രേക്ഷകരായ സാധാരണക്കാരെ രസിപ്പിക്കുകയും ചിരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന രീതിയിലാണ് നമ്പ്യാർ, കഥയിലെ ഓരോ ഘട്ടവും വർണ്ണിച്ചുപോകുന്നത്. ഇതിനുവേണ്ടി മൂലകഥയില്ലാത്ത പല സംഗതികളും അദ്ദേഹം കൂട്ടിച്ചേർക്കുന്നു. തന്റെ യുക്തിക്കും ഭാവനയ്ക്കും സരസതയ്ക്കും യോജിച്ചവിധത്തിൽ അവയെ വിവരിക്കും. ' കല്യാണസൗഗന്ധിക' ത്തിലെ വനവർണ്ണന, കാട്ടാളരാജനും കൂട്ടരും നടത്തുന്ന നായാട്ടിന്റെ വർണ്ണന, ഗന്ധർവ്വസുന്ദരിമാരും പന്നഗസ്ത്രീകളും അപ്സരസ്സുകളും ദേവസ്ത്രീകളും വിദ്യാധരികളും ചാരണസ്ത്രീകളും മറ്റും നടത്തുന്ന നൃത്ത സംഗീതാദിവിനോദങ്ങളുടെ വർണ്ണന, ഗന്ധമാദനപർവ്വതവർണ്ണന, കദളീവനവർണ്ണന, സൗഗന്ധികപ്പൊയ്കയുടെ വർണ്ണന എന്നിവ നമ്പ്യാരുടെ ഭാവനാവിലാസത്തിന് ഒന്നാന്തരം ഉദാഹരണങ്ങളാണ്. കാട്ടിൽ കാണുന്ന നാനാതരം വൃക്ഷലതാദികൾ, പക്ഷിമൃഗാദികൾ, ജലജന്തുക്കൾ, ചേതോഹരങ്ങളായ പലവിധം കാഴ്ചകൾ ഇവയെല്ലാം ഒരു നല്ല ചലച്ചിത്രത്തിന്റെ പ്രതീതി ജനിക്കുമാറ് നമ്മുടെ മനസ്സിൽ പതിയുന്നു. വ്യക്തികളുടെ ചിത്രങ്ങളും ഒട്ടും കുറവല്ല. പാഞ്ചാലി, ഭീമൻ, ഹനുമാൻ തുടങ്ങിയ പുരാണ കഥാപാത്രങ്ങൾ മുതൽ വേട്ടക്കാർ, കാവൽക്കാർ മുതലായി സമൂഹത്തിന്റെ താഴേക്കിടയിലുള്ളവർ വരെ ഈ കഥയിൽ സ്ഥലംപിടിക്കുന്നു. നമ്പ്യാരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽപ്പെടുന്നവരായി, ഇനിയുമുണ്ട് ആൾക്കാർ.

" കാരിയക്കാരുണ്ടു, മേനോക്കയച്ചനു-
ണ്ടാരിയപ്പട്ടരച്ചന്മാർ പലരുണ്ട്
കോയിമ്മമാരുണ്ടടുക്കളക്കാരുണ്ട്
ലന്തക്കുഴൽക്കാർ പതിനെട്ടുപുള്ളിയു-
ണ്ടന്തമില്ലിപ്പോഴളകാപുരിതന്നിൽ
അന്തണന്മാരും പ്രഭുക്കളും ഭൃത്യരും
ചന്തമേറീടും പണിക്കരച്ചന്മാരും"

എല്ലാം ആ പട്ടികയിൽപ്പെടും. എല്ലാവരേയും പരിഹാസത്തിൽ പൊതിഞ്ഞാണ് നമ്പ്യാർ അവതരിപ്പിക്കുന്നതെന്നേയുള്ളു. അതിനു മാറ്റുകൂട്ടാൻ ഫലിതവുണ്ട്.

സമൂഹത്തിൽ അഹങ്കാരികളും ആത്മപ്രശംസ ചെയ്യുന്നവരും സ്ത്രീജിതരും ആയ വങ്കപ്രഭുക്കളെ കണക്കിനു കളിയാക്കണമെന്നുള്ളതാണ് നമ്പ്യാരുടെ ഉദ്ദേശ്യം. അതിനു ഭീമനെ ഒരുപാധിയാക്കുകയാണ്. ' സത്വരാഹങ്കാരഗംഭീരപുരുഷൻ' , ' കാലാത്മജാനുജൻ വീരൻ വൃകോദരൻ' എന്നെല്ലാം ഉള്ള വിശേഷണങ്ങൾ ഭീമനു കൊടുക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, അയാൾ, " പെണ്ണിന്റെ ചൊൽകേട്ടു ചാടിപ്പുറപ്പെട്ട പൊണ്ണ" നും ' മഹാഭോഷ' നും ' മഹാജള' നും ആണെന്നു തോന്നത്തക്കവണ്ണം ചില ഗൂഢാർത്ഥപ്രയോഗങ്ങളും നമ്പ്യാർ നടത്തുന്നു.

" പൂരൂവംശത്തിൽ പിറന്നു വളർന്നൊരു
പൂരുഷശ്രേഷ്ഠൻ വൃകോദരനെന്നൊരു
വീരനെക്കേട്ടറിവില്ലേ നിനക്കെടോ?
ധീരനാമദ്ദേഹമിദ്ദേഹമോർക്ക നീ"

എന്നു ഭീമൻ വൃദ്ധവാനരനോടു പറയുമ്പോൾ, അയാളുടെ അതിരുകവിഞ്ഞ അഹന്തയും വങ്കത്തവും തന്നെയാണ് വെളിപ്പെടുന്നത്. തന്റെ വീരപരാക്രമ കഥകളെ ഓരോന്നായി ഭീമൻ എടുത്തുപറയുമ്പോൾ അയാളുടെ ആത്മപ്രശംസ അതിന്റെ പരകോടിയിൽ എത്തുന്നു. ഭീമന്റെ ഈ വക ദുർവാസനകളെ അടിച്ചമർത്തക്കവണ്ണമാണ് ഹനുമാന്റെ മറുപടി. ഒരു പരിഹാസച്ചിരിയോടെയാണ് മൂത്തകുരങ്ങന്റെ തുടക്കം തന്നെ:

" പാഞ്ചാലിയെന്നൊരു പെണ്ണിനെക്കണ്ടിട്ടു
പഞ്ചബാണാർത്തി പിടിപെട്ടഹോ നിങ്ങ-
ളഞ്ചുപേരും ചെന്നു കൈക്കുപിടിച്ചുകൊ-
ണ്ടഞ്ചാതെ വേളികഴിച്ചെന്നു കേട്ടു ഞാൻ"

എന്ന വരികളിൽ പാണ്ഡവരെ അടച്ചാക്ഷേപിക്കുന്നു. പാഞ്ചാലിയേയും വെറുതെവിടുന്നില്ല:

" അഞ്ചെങ്കിലഞ്ചും കണക്കെന്നവൾക്കൊരു

ചാഞ്ചല്യവുമില്ല തെല്ലുപോലും, നിങ്ങ-
ളഞ്ചുജനത്തെയും കൺമുനത്തല്ലിനാൽ
വഞ്ചിപ്പതിന്നവൾപോരും വൃകോദരാ
നാലഞ്ചു ഭർത്താവൊരുത്തിക്കുതാനതു
നാലുജാതിക്കും വിധിച്ചതല്ലോർക്കണം."

എത്ര മൂർച്ചയുള്ള പരിഹാസവാക്ശരങ്ങൾ! പാഞ്ചാലിയുടെ കാമോന്മാദത്തെയും ഭർത്താക്കന്മാരെ വശീകരിക്കാനുള്ള സാമർത്ഥ്യത്തെയും വ്യഞ്ജിപ്പിക്കുന്നതോടൊപ്പം പാണ്ഡവർ പെൺകോന്തന്മാരാണെന്നുള്ള സൂചനയും ഈ വരികളിൽ കാണാം. പാണിഗ്രഹണം ചെയ്ത പെണ്ണിനെ പുലർത്താനോ പാലിക്കാനോ ഉള്ള പാടവം പോലും പാണ്ഡവർക്കില്ലെന്നാണ് വാനരന്റെ തുടർന്നുള്ള പരിഹാസം. അത്,

" ദുശ്ശാസനൻ പണ്ടു ദുര്യോധനോക്തമാം
ദുശ്ശാസനം കൊണ്ടു മണ്ടിവന്നങ്ങിനെ
അഞ്ചുപേർ നിങ്ങളും കണ്ടുനില്ക്കെത്തന്നെ
പാഞ്ചാലിയെച്ചെന്നടിച്ചു, തലമുടി
ചുറ്റിപ്പിടിച്ചു വലിച്ചിഴച്ചങ്ങനെ
മുറ്റും മഹാജനം നോക്കിനിൽക്കുംവിധൗ
മുറ്റത്തു കൊണ്ടന്നു താഡിച്ചുചാഡിച്ചു
തെറ്റെന്നുടുത്ത പുടവ വലിച്ചഴി-
ച്ചറ്റമില്ലാതുള്ളപരാധവുംചെയ്തു
കണ്ണുംമിഴിച്ചങ്ങു കണ്ടുനിന്നീടിന
പൊണ്ണത്തടിയനാം നിന്റെ പരാക്രമം
കാശിക്കു പോയോ, കഥിക്ക, വൃകോദരാ."

എന്നിടത്തോളമാവുമ്പോൾ അതിന്റെ മൂർദ്ധന്യത്തിൽ എത്തുന്നു. ' ഇത്രത്തോളം വേണോ, പരിഹാസം?' എന്നു സഹൃദയർക്കു തോന്നാം. എന്നാൽ നമ്പ്യാരുടെ സ്വഭാവമാണിതെന്നു വിചാരിച്ചാൽ മതി. അതനുസരിച്ചാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ രചന.

ഭീമഹനുമത്സംവാദത്തിൽ അസാമാന്യമായ കലാചാതുരിയും നാടകീയതയും നമുക്കു ദർശിക്കാം. ആ ഘട്ടത്തിൽ ഫലിതപരിഹാസങ്ങൾ അങ്ങനെ കോരിച്ചൊരിയുകയാണ്. എങ്കിലും അവയ്ക്കെല്ലാം നല്ല യുക്തിഭദ്രതയും അടുക്കും സ്വാഭാവികതയു മുണ്ട്.

വങ്കപ്രഭുക്കന്മാരുടെ പ്രതിനിധിയായി ഭീമനെ അവതരിപ്പിക്കുന്നുവെങ്കിലും, ആ ഇതിഹാസകഥാപാത്രത്തിന്റെ ശരിക്കുള്ള ഗാംഭീര്യവും വീര്യവും പരാക്രമങ്ങളും അതുല്യമായ ഭുജബലവും അമിതമായ പത്നീസ്നേഹവും ഗുരുഭക്തിയും എല്ലാം നമ്പ്യാർ നല്ലതുപോലെ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ളവനാണെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വർണ്ണനകൾതന്നെ സാക്ഷ്യം വഹിക്കും.

' ഗന്ധദ്വിപപ്രൗഢമന്ദസഞ്ചാരിണി' യായ പാഞ്ചാലി, സൗന്ദര്യത്തിൽ മാത്രമല്ല, വാക്ചാതുര്യത്തിലും അദ്വിതീയയാണ്. സൗഗന്ധികം കൊണ്ടുവന്നുതരണമെന്ന് അവൾ ഭീമനോട് അപേക്ഷിക്കുമ്പോൾ പ്രകടിപ്പിക്കുന്ന നയവും വിനയവും മനശാസ്ത്രപരിജ്ഞാനവും ബുദ്ധികൗശലവും അത്ഭുതാവഹംതന്നെ.

ഹനുമാന്റെ അതിരുകടന്ന പരിഹാസവാക്കുകൾ, യുഗപ്രഭാവനും ചിരഞ്ജീവിയും ശ്രീരാമഭക്തനും വീരപരാക്രമിയുമായ ആ മഹാത്മാവിന്റെ ഗാംഭീര്യത്തിനും മഹത്വത്തിനും അല്പം മങ്ങലേല്പിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ നമ്പ്യാരുടെ കാവ്യോദ്ദേശ്യവും കവിതാരീതിയും പരിഗണിക്കുമ്പോൾ ആ കഥാപാത്രത്തെക്കൊണ്ടു പറയിച്ച വാക്കുകൾ ക്ഷന്തവ്യങ്ങളാണ്. തന്നെ അത്യന്തം ഭക്തി ബഹുമാനങ്ങളോടെ സ്മരിച്ച അനുജനോടു കാട്ടുന്ന സ്നേഹ വാത്സല്യങ്ങൾ ഹനൂമാന്റെ ഭ്രാതൃസ്നേഹത്തിന് ഉത്തമ നിദർശനമാണ്. തന്റെ ശരിയായ രൂപം പ്രകടിപ്പിക്കുമ്പോൾ ആ വാനരവീരൻ തികച്ചും പ്രൗഢനും ഗാംഭീര്യവാരാന്നിധിയും ആയിത്തന്നെ കാണപ്പെടുന്നു. രാമായണകഥ ഹനൂമാനെക്കൊണ്ടു ചുരുക്കിപ്പറയിക്കുന്നിടത്ത് നമ്പ്യാർ അവലംബിക്കുന്ന ഔചിത്യം എത്രയും സ്തുത്യർഹമാണ്. കഥയിലെ മർമ്മഭാഗങ്ങളൊന്നും അദ്ദേഹം കൈവിടുന്നില്ല ഫലശ്രുതിപോലും പറഞ്ഞിട്ടേ അതവസാനിപ്പിക്കുന്നുള്ളുതാനും. ഇങ്ങനെ പ്രധാനകഥയുടെകൂടെ ഗൗരവമുള്ളതും ഇല്ലാത്തതുമായ അനേകം ഉപകഥകൾ സന്ദർഭാനുസരണം തിരുകിക്കയറ്റുന്നതിൽ നമ്പ്യാർക്കുള്ള വിരുത് ഒന്നു പ്രത്യേകമാണ്. വേട്ടയ്ക്കു പോകുന്ന കാട്ടാളപ്പരിഷകളും സൗഗന്ധികപ്പൊയ്ക സംരക്ഷിക്കുന്ന കാവൽക്കാരും പറയുന്ന അനുഭവകഥകളാണ്

ഇവിടെ ഗൗരവമില്ലാത്ത കഥകളെന്നു വിവക്ഷിക്കുന്നത്.

കഥാപാത്രങ്ങളുടെ ഉച്ചനീചഭേദവും സേവഭാവവ്യത്യാസവും അനുസരിച്ചുതന്നെ അവരെക്കൊണ്ടു സംഭാഷണം ചെയ്യിക്കുന്നതിൽ നമ്പ്യാർ അതീവ നിഷ്കർഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. പാഞ്ചാലി, ഭീമൻ, ഹനൂമാൻ, കാട്ടാളരാജൻ, നായാടിപ്പരിഷകൾ, കാവൽക്കാർ മുതലായവരുടെ സംഭാഷണം ശ്രദ്ധിച്ചാൽ ഈ വസ്തുത ബോദ്ധ്യമാവും.

കഥയുടെ നിത്യനൂതനത്വം

വളരെ പഴക്കം ചെന്ന ഒരു കഥയ്ക്ക് പുതിയൊരു രൂപവും ഭാവവും കല്പിച്ച്, തന്റെ സമകാലീനരായ സഹൃദയരുടെ സാഹിത്യാഭിരുചിയേയും കലാഭിരുചിയേയും തൃപ്തിപ്പെടുത്തുകയാണ് നമ്പ്യാർ ചെയ്തത്. കല്യാണസൗഗന്ധികം കഥ നവീനകവികളേയും ഹഠാദാകർഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. വയലാർ രാമവർമ്മ ഇതിനെ പ്രതീകാത്മകമായി അവതരിപ്പിക്കുന്നു. കല്യാണസൗഗന്ധികം എന്നുതന്നെയാണ് ആ കവിതയുടെ പേര്. പുരോഗതിയെ ലാക്കാക്കി, സകല പ്രതിബന്ധങ്ങളേയും തട്ടിതകർത്തു മുന്നേറാൻ ശ്രമിക്കുന്ന സാഹസികനും ഉദ്ധതനുമായ ആധുനിക മനുഷ്യനെ ഗതകാല സംസ്കാരത്തിന്റെ മഹിമയെ അനുസ്മരിച്ചിട്ട്, അതിനെ അവഗണിക്കാതെ– അനാദരിക്കാതെ – പ്രത്യുത, അതിൽനിന്നു ശക്തിയും ചൈതന്യവും ഉൾക്കൊണ്ട് – പ്രയാണം ചെയ്താലേ കാര്യമായി എന്തെങ്കിലും നേടാനാവുകയുള്ളൂ എന്ന പരമമായ സത്യം ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുയാണ് വയലാർ. ഗർവ്വിഷ്ഠനായ ഭീമനും, പത്നിയെ പ്രീണിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടി അയാൾ നടത്തുന്ന സാഹസികയാത്രയും, മാർഗ്ഗംദ്ധ്യേ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന വൃദ്ധനും പക്വമതിയും മഹാബലവാനുമായ ഹനൂമാനുമെല്ലാം ഈ സത്യം അനാവരണം ചെയ്യുവാനുള്ള ഉത്തമ പ്രതീകങ്ങളായി വർത്തിക്കുന്നു.

രസപ്രതിപാദനം

നമ്പ്യാരുടെ തുള്ളലുകളിലെ സ്ഥായിയായ രസം ഹാസ്യം തന്നെ. എന്നാൽ ഇതരരസങ്ങളേയും ഭാവങ്ങളേയും ഭംഗിയായി ആവിഷ്കരിക്കാൽ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിവില്ലന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. വീരവും ഭക്തിയുമാണ് അവയിൽ മുന്നിട്ടുനില്ക്കുന്നത്. കല്യാണസൗഗന്ധികത്തിൽ ഭീമനെ ആശ്രയിച്ച് വീരം, ശൃംഖാരം, രൗദ്രം, ഭക്തി എന്നിവ സന്ദർഭാനുസരണം ഉജ്ജ്വലമായി പ്രകാശിക്കുന്നു. അത്ഭുതം, ഭയാനകം, ബീഭത്സം എന്നീ രസങ്ങൾക്കും ഈ കഥയിൽ സ്ഥാനമുണ്ട്. ഹാസ്യത്തിന്റെ അതിപ്രസരം കൊണ്ടാവാം കരുണത്തിന് നമ്പ്യാരുടെ തുള്ളലുകളിൽ വേണ്ടത്ര മിഴിവു ലഭിച്ചിട്ടില്ല.

വൃത്തങ്ങൾ

ഓട്ടൻ, ശീതങ്കൻ, പറയൻ എന്ന് തുള്ളൽ മൂന്നു വിധനുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞല്ലോ. അവയിൽ ശീതങ്കൻ എന്ന വിഭാഗത്തിൽപ്പെടുന്നതാണ് കല്യാണസൗഗന്ധികം. ഇതിൽ വക്ത്രം, കാകളി, അനുജഗരഗമനം, കൃശമധ്യ, അർദ്ധകേക, പര്യസ്തകാഞ്ചി തുടങ്ങിയ വൃത്തങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. താൻ വിഭാവനം ചെയ്ത നൂതനകലയുടെ പ്രകടനത്തിന് യുക്തമെന്നു തോന്നിയ വൃത്തങ്ങളെല്ലാം നമ്പ്യാർ സ്വകൃതികളിൽ പ്രയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. അവയിൽ പലതും അക്കാലത്തു പ്രചുരപ്രചാരത്തിലിരുന്ന നാടോടിഗാനരീതി കളുടെ പരിഷ്കൃതരൂപങ്ങളാണ്.*(കടപ്പാട്-അമ്പലപ്പുഴ രാമവർമ്മ,ആമുഖപഠനം: കല്യാണസൗഗന്ധികം)*

കുചേലവൃത്തം വഞ്ചിപ്പാട്ട്

വഞ്ചികളി അല്ലെങ്കിൽ വള്ളംകളി തിരുവിതാകൂറിലെ നായന്മാരുടെ ഒരു വിനോദവും ആഹ്ലാദപ്രചുരമായ ഒരു വ്യായാമവും ആകുന്നു. വലിയ ജലാശയങ്ങൾക്കു സമീപം സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന ചില ദേവാലയങ്ങളിൽ വള്ളംകളി ഒരു ഉത്സവാഘോഷമായും നടത്തി വരുന്നുണ്ട്. വിസ്തൃതങ്ങളായ തടാകങ്ങളാലും രമണീയങ്ങളായ നദികളാലും സർവ്വത്ര വ്യാകീർണ്ണമായ ഒരു ദേശത്ത് ഈ വിനോദത്തിന് ഇത്ര പുഷ്ടിയും പ്രചാരവും സിദ്ധിച്ചതിൽ ആശ്ചര്യപ്പെടേണ്ട കാര്യമില്ല. ഈ കളിക്കാർക്ക് പാടുന്നതിനായി ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള ഗാനകാവ്യങ്ങൾക്ക് വഞ്ചിപ്പാട്ടുകളെന്നും വള്ളപ്പാട്ടുകളെന്നും പേർ പറയുന്നു. ഇപ്പോൾ അറിവിൽപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വഞ്ചിപ്പാട്ടുകളിൽവെച്ച് ഉത്തമമായിട്ടുള്ളത് കുചേലവത്തം വഞ്ചിപ്പാട്ടാണ്.

ഗാഢാവലോകനം ആവശ്യപ്പെടാതെ പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽത്തന്നെ മഹത്തായ ധർമ്മോപദേശം ചെയ്യുന്ന ഒരു പുരാണകഥയാണ് കുചേലവൃത്തം. ലോകസംരക്ഷണത്തിനായി മനുഷ്യരൂപേണ അവതീർണ്ണനും തന്റെ അതിമാനുഷകൃത്യങ്ങളെക്കൊണ്ട് ബാല്യത്തിൽ തന്നെ ലോകത്തെ വിസ്മയഭരിതമാക്കിത്തിർത്തവനുമായ ശ്രീകൃഷ്ണൻ കംസവധാനന്തരം വിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി സാന്ദീപനിയുടെ അടുക്കൽ ചെല്ലുന്നു. അപ്രസിദ്ധനായ ഒരു ബ്രാഹ്മണ ബാലൻ അവിടെവച്ച് ഭഗവാന്റെ സതീർത്ഥ്യതയ്ക്കും സ്നേഹത്തിനും പാത്രീഭവി ക്കുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസാനന്തരം ഇവർ പിരിയുകയും പിന്നീട് അന്യോന്യദർശനത്തിനുപോലും ഇടയാകാതെ അനേകവർഷങ്ങൾ കഴിയുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഇതിനിടയിൽ ഭഗവാൻ ഗൗരവമേറിയ അവതാരകാര്യങ്ങളെ എല്ലാം ചെയ്ത് തീർത്ത്, ദ്വാരകയിലെ രാജാവായിട്ടും ഭാരതവർഷത്തിൽ സർവ്വഥാ ഏകപുരുഷനായിട്ടും ഇച്ഛായത്തമായ ഐശ്വര്യത്തിന്റെ മൂർദ്ധന്യത്തെ അനുഭവിച്ച്, ദ്വാരകയിൽ സുഖവാസം ചെയ്യുന്നു. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ' സുചേഷ്ടിതം കൊണ്ടു ജഗൽപ്രസിദ്ധൻ' എന്ന മെച്ചം മാത്രമുള്ളവനും ദരിദ്രശിരോമണിയും ആയ സതീർത്ഥ്യൻ ഭാര്യയുടെ നിർബന്ധത്താൽ വല്ലതും യാചിക്കാനായി ഭഗവാന്റെ അടുക്കൽ വന്നുചേരുന്നു. ' പ്രാഭവമുള്ളോരെ പ്രാകൃതൻ കാണുമ്പോൾ പ്രാഭൃതം വേണ' മെന്നുണ്ട്, എന്നുള്ള ന്യായത്തെ അനുസരിച്ച് ഇദ്ദേഹം ഒരു കീറത്തുണിയിൽ കുറെ അവലും പൊതിഞ്ഞുകെട്ടിക്കൊണ്ടു വന്നിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും ഇപ്രകാരമുള്ള തന്റെ സതീർത്ഥ്യനെ ജഗൽഗുരുവായ ഭഗവാൻ എതിരേൽക്കുന്നതും പൂജിക്കുന്നതും മലിനവസ്ത്രത്തിൽ സഞ്ചിതമായ അവൽ ഭക്ഷിച്ച് അഭൂതപൂർവ്വമായ സംതൃപ്തിയെ അനുഭവിക്കുന്നതും ഒടുവിൽ ദരിദ്രനായ തന്റെ സ്നേഹിതന് ഐശ്വര്യ സമ്പത്തിനെ പ്രദാനം ചെയ്യുന്നതും, വിരക്തനും മോക്ഷാർത്ഥിയുമായ ആ ബ്രാഹ്മണൻ ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടല്ല, പിന്നെയോ സ്ഥാനോൽക്കർഷം, ഐശ്വര്യധോരണിമുതലായ തുച്ഛസംഗതികളെ അവലംബിച്ചല്ല സ്ഥിരവും നിർവ്വാച്യവുമായ സ്നേഹം സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നതെന്നുള്ള അനഘതത്വത്തെ ലോകങ്ങൾക്ക് ഉപദേശിക്കാൻ മാത്രമാകുന്നു. ദരിദ്രനായ സതീർത്ഥ്യനും അർത്ഥാപേക്ഷിയുമായ ദ്രോണനെ അവമാനിച്ച ദ്രുപദന്റെ ചരിത്രത്തോടുചേർത്തുവച്ച് ആലോചിക്കുമ്പോൾ ഈ കഥ എത്ര സാരമായ ഉപദേശത്തെയാണ് നൽകുന്നത്!

ഈ ഗാനകൃതിയുടെ കവി മീനച്ചിൽ താലൂക്കിൽ രാമപുരം എന്ന ദിക്കിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു വാര്യരാണ് – ഇദ്ദേഹത്തെ ഇപ്പോഴും രാമപുരത്തു വാര്യർ എന്നുതന്നെ പറഞ്ഞുവരുന്നു. ഇദ്ദേഹം വളരെ വിദ്വാനും എന്നാൽ വളരെ വിദ്വാന്മാരെപ്പോലെ വിദ്യയാൽ അലംകൃതനെങ്കിലും ദാരിദ്രത്താൽ പീഡിതനും ആയിരുന്നുവെത്രേ. ഇദ്ദേഹം ഈ വഞ്ചിപ്പാട്ടുണ്ടാക്കിയതിനെപ്പറ്റി മലയാള ഭാഷാചരിത്രത്തിൽ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

" കാർത്തികതിരുനാൾ മഹാരാജാവ് 945–ൽ വടക്കോട്ട് എഴുന്നള്ളിയിരുന്ന സമയം വൈക്കത്ത് അല്പദിവസം എഴുന്നള്ളി താമസിച്ചു. ഈ വർത്തമാനം വാര്യരുടെ ശിഷ്യന്മാരറിഞ്ഞ് ഒരു വിധത്തിൽ വാര്യരെ പറഞ്ഞുസമ്മതിപ്പിച്ച് പത്തുശ്ലോകങ്ങളു ണ്ടാക്കിച്ചുകൊണ്ട് വൈക്കത്തേക്കു കൊണ്ടുപോകുകയും അവിടെ അടിയറ വെയ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ആൾ കുറെ യോഗ്യനും വിദ്വാനുമാണെന്ന് മഹാരാജാവ് ശ്ലോകങ്ങൾ കണ്ടു നിശ്ചയിച്ച് ഭക്ഷണം കൊടുക്കന്നതിന് ചട്ടംകെട്ടി, തിരിയെ എഴുന്നള്ളുന്ന സമയം വാര്യര് കടവിൽ ഹാജരുണ്ടായിരുന്നു. ബോട്ടിൽക്കൂടി കയറുന്നതളിനു കല്പിക്കുകയും വാര്യർ അതിൽ കയറുകയും ചെയ്തു. അനന്തരം ഒരു വള്ളപ്പാട്ടുണ്ടാക്കി പാടുന്നതിന് തിരുമനസ്സിൽ നിന്നും കല്പിച്ചു. തൽക്ഷണം വേണ്ടതാകയാൽ വാര്യർ അല്പം ക്ഷീണിച്ചു. എങ്കിലും പരമഭക്തനാകയാൽ പെരുംതൃക്കോവിലപ്പനെ ധ്യാനിച്ചുകൊണ്ട് കുചേലവൃത്തം വള്ളപ്പാട്ടായിട്ട് ആരംഭിച്ചു പാടിത്തുടങ്ങി. തിരുവനന്തപുരത്തെഴുന്നള്ളയതും കഥ അവസാനിച്ചതും ശരിയിട്ടിരുന്നു."

ഭാഷാചരിത്രകർത്താവിന്റെ ഈ ഉപന്യാസത്തെ നിർവ്വാദമായി അംഗീകരിക്കാമോ എന്നു വളരെ സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഏതായാലും തിരുവതാകൂർ മഹാരാജാവിന്റെ തിരുവുള്ളത്തെ താൻ അഭിലഷിച്ചിരുന്ന കാലത്ത് അവിടുത്തെ കല്പന അനുസരിച്ച് ഈ കാവ്യം നിർമ്മിച്ചതാണെന്നു കവിതന്നെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിനാൽ അതിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യത്തെപ്പറ്റി യാതൊന്നും സംശയിക്കേണ്ടതില്ല. ഈ സംഗതിയെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി, പഴയ ചമ്പുകാരന്മാരെപ്പോലെ, ഒരു ഉപമാരൂപത്തിൽ കവി തന്റെ കഥാവിഷയത്തെ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.കഥാവിഷയത്തെ സൂചിപ്പിക്കമാത്രം ചെയ്തിട്ട്, കവി മാർത്താണ്ഡവർമ്മ മഹാരാജാവിന്റെ അപദാനങ്ങളെയും സ്യാനന്ദുരനഗരത്തിന്റെ ശില്പവൈചിത്രത്തെയും വർണ്ണിക്കുന്നു. ഈ രണ്ടു സംഗതികളും അക്കാലത്തെ ജനങ്ങ ളുടെ മനോവൃത്തിയെ ഗാഢമായി വശീകരിച്ചിരുന്നിരിക്കണം. കേവലം ചെറുപ്രായത്തിൽ, ആഭ്യന്തരകലഹങ്ങളാൽ അവസന്നമായ ഒരു ചെറിയ രാജ്യത്തിന്റെ അധിപനായിത്തീർന്ന ആ രാജസിംഹൻ, ഉത്സാഹം, പ്രഭുത, മന്ത്രം ഈ മൂന്നു ശക്തികളെ വിവേകപൂർവ്വം വിനിയോഗിച്ചതിനാൽ ' സ്വാമിദ്രോഹികടെ വംശവിച്ഛേദം വരുത്തി' , സ്വരാജ്യത്തിൽ സ്ഥിതിയെ ഉറപ്പിച്ചതുകൂടാതെ, ' സ്വാമിത്രമന്നവന്മാരെ ദ്രവിപ്പിച്ച് ഇതര രാജ്യങ്ങളെ നിഷ്പ്രയാസം കീഴടക്കി ഇന്നത്തെ തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യത്തെ പ്രതിഷ്ഠാപിക്കയും ചെയ്തു.അനന്തരം ശ്രീപത്മനാഭപ്രതിഷ്ഠ, ഭദ്രദീപപ്രതിഷ്ഠ മുതലായ പുണ്യകർമ്മ ങ്ങളെയും അദ്ദേഹം നിർവ്വഹിച്ചു. ഇതെല്ലാം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതാപദീപ്തി എത്രമാത്രം പ്രചണ്ഡതയോടുകൂടി ജനങ്ങളുടെ മനോവീക്ഷണങ്ങളിൽ പതിച്ചിരിക്ക ണമെന്നു നമുക്ക് ഊഹിക്കാമല്ലോ. ഇങ്ങനെയുള്ള അപദാനങ്ങളെ ദർശിച്ച് ആശ്ചര്യപരതന്ത്രനായിത്തീർന്ന കവിയാകട്ടെ, തന്റെ മഹാരാജാവിനെ ധർമ്മസംസ്ഥാപനത്തിനായി മഹാവിഷ്ണു സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു നവതാരമെന്നുതന്നെ കരുതുന്നു.

" മാർത്താണ്ഡമഹീപതീന്ദ്രൻ വെറുതെയോ ജയിക്കുന്നു!
മാലോകരേ, മന്നരായാലീവണ്ണം വേണ്ടൂ"

എന്നു ഘോഷിക്കുന്നതിൽ നിന്ന്, കവിയുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ ക്ഷത്രിയന്മാർക്ക് ആദർശഭൂതനായിരുന്നു ഈ രാജാവെന്നും സ്പഷ്ടമാകുന്നു.

ഇക്കാലത്തു പുത്തനായി പണികഴിപ്പിച്ച ശ്രീപത്മനാഭസ്വാമി ക്ഷേത്രവും കൊട്ടാരവും കോട്ടത്തളങ്ങളും എല്ലാം ഈ രാജ്യനിവാസികൾക്ക് അത്യന്തം ആഹ്ലാദപ്രദമായിത്തന്നെ ഇരുന്നിരിക്കണം. ഈ അഭിനവരാജധാനിയുടെ ശില്പവിലാസത്തെ വാര്യർ വിസ്തരമായും ഭംഗിയായും വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ട്. മനോധർമ്മസമ്പന്നമായ കവിയുടെ ഭാവനാദൃഷ്ടിയിൽ ഈ പണികളെല്ലാം ' ദിവ്യരത്നമയ' മായി തോന്നുന്നെന്നു മാത്രമല്ല, അവ കല്ലും മരവുമാണെന്നു തോന്നുന്നവരെ പാപികളെന്ന് അദ്ദേഹം അധിക്ഷേപിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഇപ്രകാരം രാജപ്രശംസയും നഗരവർണ്ണനയും കഴിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം കഥാഭാഗത്തിന്റെ പീഠികയായി കുചേലവൃത്താന്തംവരെയുള്ള ശ്രീകൃഷ്ണചരിതം സരളമധുരമായ രീതിയിൽ സംഗ്രഹിച്ച് ഉപന്യസിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ' വെണ്ണ കട്ടുതിന്നും വേശ്യമാർക്ക് കൂലിവേല ചെയ്തും' വളർന്ന ആ ദേവദേവൻ തർണ്ണകതസ്തരംകൊണ്ടു നാന്മുഖനെ കരയിച്ചതും കംസനെ വധിച്ചതും യമപുരിയിൽനിന്നു സാന്ദീപനിയുടെ പുത്രനെക്കൊണ്ടുവന്നു ഗുരുദക്ഷിണ നടത്തിയതും ബാണയുദ്ധത്തിൽ പരമേശ്വരെ ജയിച്ചതും ഭാരതയുദ്ധത്തിൽ ഭക്തവാത്സല്യം നിമിത്തം സത്യത്തെ മറന്നു ചക്രായുധവുമായി ഭീഷ്മരുടെ നേർക്കു യുദ്ധത്തിനടുത്തതും' എല്ലാം സന്ദർഭോചിതമായ രസപരിപൂർത്തിയോടുകൂടി വർണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇവിടെ കവിയുടെ ഒരു മനോധർമ്മ വിശേഷംകൂടി പ്രത്യക്ഷമായിരിക്കുന്നു. ഭഗവാന്റെ ഉൽക്കൃഷ്ടഗുണങ്ങളിൽ വച്ച് കുചേല വൃത്തത്തിൽ സവിശേഷം പ്രകാശിക്കുന്നത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭക്തവാത്സല്യമാണല്ലോ. സ്വാമിയുടെ ഈ ഭക്തവാത്സല്യം സർവ്വോപരിയായി പ്രവർത്തിക്കുന്നത് പാണ്ഡവന്മാർ വിഷയാമാണെന്നുള്ളതിനും സംശയമില്ല. അതിനാൽ കഥാരംഭത്തിനുമുമ്പുതന്നെ, ഭഗവാന്റെ ഈ കരുണാവൈശിഷ്ട്യം വായനക്കാരെ ദൃഢമായി ഉൽബോധിപ്പി ക്കുന്നതിനെന്നവണ്ണം ' പാണ്ഡവന്മാരിൽ പക്ഷപാതി' യായ ഭഗവാൻ അവർക്കുവേണ്ടി ചെയ്തിട്ടുള്ള സഹായങ്ങളെ കവി ഒരു വിധം സവിസ്തരമായും വായനക്കാരുടെ മനസിനെ ഭക്തിരസംകൊണ്ടു ശിശിരീകരിക്കത്തക്കവണ്ണവും വിവരിക്കുന്നു.

ഇത്രയും പറഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം ദുർവ്വാരദാരിദ്ര്യദുഃഖത്തെ ഒഴിക്കുന്നതിനായി ദ്വാരകാവാസിയും സബ്രഹ്മചാരിയുമായ സർവ്വശക്തനെ ചെന്നുകാണണമെന്ന് അവർ ഭർത്താവിനോട് അപേക്ഷിക്കുന്നു. ഈ അപേക്ഷയെ സ്വീകരിച്ചു പിറ്റേദിവസം പ്രഭാതത്തിൽ കുചേലൻ പ്രാഭൃതസഹിതനായി പുറപ്പെടുന്നതിനെ കവി ഹൃദയംഗമമായി വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു.

" കൂലങ്കഷകുതൂഹലം കടയുമെടുത്തിട്ടനു-
കൂലയായ പത്നിയോടു യാത്രയുംചൊല്ലി,
ബാലാദിത്യവെട്ടം തുടങ്ങിയനേരം, കൃഷ്ണനാമ-
ജാലങ്ങളെ ജപിപ്പൂതും ചെയ്തു, കുചേലൻ
ചാലേ വലത്തോട്ടൊഴിഞ്ഞ ചകോരാദിപക്ഷികടെ
കോലാഹലം കേട്ടുകൊണ്ടു വിനിർഗ്ഗമിച്ചു."

മാർഗ്ഗത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിചാരങ്ങൾ മനുഷ്യസ്വഭാവത്തിന് അത്യന്താനുരൂപങ്ങളായിരിക്കുന്നു. താൻ എന്തു സാഹസികനാണ്! ആരെ കാണ്മാനാണ് പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്? ആ പ്രപഞ്ചപ്പെരുമാളിനും തനിക്കും തമ്മിൽ ലൗകികദൃഷ്ട്യാ അജഗജാന്തരമല്ല, മേരുവും കടുകും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസമാണ് ഉള്ളത്. ആ സ്ഥിതിക്ക് ഭഗവൽ സന്നിധിയിൽ എത്തുന്ന കാര്യം ഇരിക്കട്ടെ, ഭഗവാന്റെ വാസസ്ഥലത്തിൽ തനിക്ക് പ്രവേശം തന്നെ ലഭിക്കുമോ? ഗുരുകുലവാസത്തിൽ ചെങ്ങാതിയായിരുന്നു എന്നുള്ള അവകാശമല്ലേ താൻ കൊണ്ടുചെല്ലുന്നത്? ഹാ! കഷ്ടം! ഐശ്വര്യസമ്പന്നരായ പ്രഭുക്കന്മാർ ഇങ്ങനെയുള്ള സഖ്യങ്ങളെ എപ്പോഴെങ്കിലും കാര്യമായി ഗണിക്കാറുണ്ടോ? അതിരിക്കട്ടെ, ഗുരുകുലവാസത്തിനുശേഷം ഇപ്പോൾ വർഷം എത്ര കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു! സ്നേഹം പ്രമാണി ച്ചാണെങ്കിൽ താൻ ഇതിനകം ഒരിക്കലെങ്കിലും ഭഗവാനെ ചെന്നുകാണുകയുണ്ടായോ? അങ്ങനെയിരിക്കെ ഇപ്പോൾ ചെല്ലുന്നത് വെറും യാചനയ്ക്കാണെന്ന് സ്പഷ്ടമല്ലേ? ഇതിൽപരം ലജ്ജാകരമായ ഒരു നിലയുണ്ടോ? തന്റെ അപേക്ഷ നാളീകം കരിമ്പനമേലെയ്തപോലെ വിഫലമായിത്തീരുമെന്നു സാധു ബ്രാഹ്മണൻ ശങ്കിക്കുന്നു. എങ്കിലും ഭഗവത്തത്വത്തെ നല്ലവണ്ണം ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിൽ ഈ

ദുർഘടാവസ്ഥയ്ക്ക് സമാധാനം തോന്നാതിരുന്നില്ല.

ഇങ്ങനെയുള്ള വിചാരധാരയാൽ മാർഗ്ഗക്ലേശത്തെ മറന്നു കുചേലൻ ദ്വാരവതിയുടെ സമീപത്തിൽ എത്തുന്നു. ഇവിടെ സാമാന്യം ദീർഘവും ദ്വാരകാനഗരത്തെ വായനക്കാരുടെ മനോദൃഷ്ടിക്കു സാക്ഷാൽക്കരിക്കാൻ പര്യാപ്തവുമായ വർണ്ണന കവിയ്ക്ക് ഈ വിഷയത്തിലുള്ള പാടവത്തെ നല്ലവണ്ണം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നു. ദ്വാരകാദർശനത്താൽ ബ്രാഹ്മണനുണ്ടായ ആനന്ദപാരവശ്യത്തെ കവി ഇപ്രകാരം ഉൽഭാവനം ചെയ്യുന്നു.

" രാമാനുജാഞ്ചിതരാജധാനി സൽകരിച്ചേകിയ
രോമാഞ്ചക്കുപ്പായമീറനായി ചെഞ്ചമ്മേ
സീമാതീതാനന്ദാശ്രുവിൽ കളിക്കകൊണ്ടു, കുചേല–
ചോമാതിരിക്കതു ചുമടായിച്ചമഞ്ഞു.
ഭക്തിയായ കാറ്റു കൈകണക്കിലലേറ്റു പെരുകിയ
ഭാഗ്യപാരാവാരഭംഗിപരമ്പരയാ
ശക്തിയോടുകൂടി വന്നു മാറിമാറിയെടുത്തിട്ടു
ശാർങ്ങിയുടെ പുരദ്വാരം പൂകിക്കപ്പെട്ടു."

അലങ്കാര ചാതുരിയാലും അർത്ഥപുഷ്ടിയാലും ഈ പദ്യത്തിനു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ചമൽക്കാരം അവാച്യമാണ്. കവികളുടെ മനസ്സിനെ ഒരു ത്രികോണസ്ഫടിക ത്തോടുപമിക്കാം. ആദിത്യന്റെ ശുഭ്രവർണ്ണമായ രശ്മി നമ്മുടെ മനസ്സിനു വിശേഷമായ ഒരു കൗതുകത്തേയും നൽകുന്നില്ല. എന്നാൽ അങ്ങനെയുള്ള ഒരു രശ്മി ഒരു ത്രികോണസ്ഫടികത്തിനുള്ളിൽക്കൂടി വെളിയിൽ വരുമ്പോൾ അത് ശിഥിലീഭവിച്ച് ഇന്ദ്രചാപത്തിലെ സപ്തവർണ്ണങ്ങളെ ആവിഷ്കരിക്കുന്നത് കാണുമ്പോൾ നമുക്ക് ആഹ്ലാദം തോന്നുന്നു. ഇതുപോലെതന്നെ, രോമാഞ്ചത്തോടും ആനന്ദബാഷ്പത്തോടും കൂടി കുചേലൻ ദ്വാരകാഗോപുരത്തിലെത്തിയെന്നു പറഞ്ഞാൽ ആ വസ്തുത ഗ്രഹിച്ചു എന്നല്ലാതെ നമ്മുടെ ഹൃദയത്തിൽ യാതൊരു വികാരവും ഉണ്ടാകുന്നില്ല; ആ വാക്യം നമ്മുടെ ഹൃദയത്തെ സ്പർശിക്കുന്നുപോലുമില്ല. എന്നാൽ ഇപ്രകാരം യാതൊരു വിശേഷഗുണവുമില്ലാത്ത സംഗതികൾ ഉത്തമനായ ഒരു കവിയുടെ ഭാവനയിൽ പ്രതിഫലിച്ച്, വാഗ്രൂപേണ വെളിയിൽ പുറപ്പെടുമ്പോൾ അവയുടെ നാനാപ്രകാരേണയുള്ള ഭംഗിവിലാസം നമ്മുടെ ഹൃദയത്തെ ആവർജ്ജനം ചെയ്യുന്നു.

" ആഴിമകളുമൊരുമിച്ചൊരു കട്ടിന്മേലന്നേരം
ഏഴാംമാളികമുകളിലിരുന്നരുളും
ഏഴുകണ്ടുലകവാഴിയായ തമ്പുരാൻ."

പ്രിയവയസ്യനായ ബ്രാഹ്മണന്റെ വരവു കണ്ടു താഴെ എഴുന്നള്ളുന്നതും, ധീരനായ ചെന്താമരക്കണ്ണൻ കണ്ണുനീരണിയുന്നതും,

" മാറത്തെ വിയർപ്പുവെള്ളംകൊണ്ടു നാറും സതീർത്ഥ്യനെ
മാറത്തുണ്മയോടു ചേർത്തു ഗാഢം പുണർന്നു
കുറുമൂലം തൃക്കൈകൊണ്ടു കൈപിടിച്ചുകൊണ്ടുപരി–
കേറിക്കൊണ്ടു ലക്ഷ്മീതല്പത്തിന്മേൽ..."

ഇരുത്തുന്നതും ദ്രുപനെപ്പോലെയുള്ള ജളപ്രഭുക്കൾക്ക് എത്ര സാരമേറിയ പാഠമായിരിക്കുന്നു! പിന്നീട് പരമഭക്തനായ ആ ബ്രാഹ്മണനും ഭക്തഭക്തനായ ഭഗവാനും തമ്മിൽ നടക്കുന്ന ആ സംഭാഷണമാകട്ടെ അകൃത്രിമവും അനാതൃശ്യവുമായ മാധുര്യം പേറുന്നു. ശബ്ദാലങ്കാരങ്ങളാൽ ഒരു കാവ്യത്തിനു സിദ്ധിക്കേണ്ട ചമല്ക്കാരം ഈ കാവ്യത്തിനു നല്ലവണ്ണം ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. വാക്യങ്ങളായന്വയിക്കാൻ ക്ലേശമുള്ള വരികൾ വളരെ ദുർഘടമായും അതിനാൽ ഇതിന്റെ രചനാസൗഷ്ഠവം ശ്ലാഘ്യമായും ഇരിക്കുന്നു. സന്ദർഭോചിതങ്ങളായ രസങ്ങൾ വേണ്ടുംവണ്ണം പുഷ്ടിവന്നിട്ടുള്ളതിനുപുറമേ, ഈ കാവ്യത്തിൽ ആദ്യന്തം അനുസ്യൂതമായി പ്രവഹിക്കുന്നു. രാമപുരത്തുവാര്യരുടെ കൃതിയായ ഇതരകാവ്യങ്ങൾ ഉള്ളപക്ഷം അവയെ കണ്ടുപിടിച്ചു പ്രസിദ്ധീകരിക്കേണ്ടതു ഭാഷാപ്രണയികളുടെ കൃത്യമാകുന്നു.

ഈ കാവ്യത്തിന്റെ വൃത്തം മാത്രാസംഖ്യയെക്കാൾ അക്ഷരസംഖ്യയെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഓരോ ശീലിന്റെയും ആദ്യത്തെ വരിയിൽ പതിനാറക്ഷരങ്ങളും രണ്ടാമത്തെ വരിയിൽ പതിമൂന്നക്ഷരങ്ങളും കൃത്യമായടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഈ വരികളിലെ മാത്രകൾക്ക് ഇപ്രകാരം ഖണ്ഡിതമായ ഒരു നിയമവും കാണുന്നില്ല. എങ്കിലും എഴുതുന്ന രീതിയെ മാത്രം അടിസ്ഥാനമാക്കാതെ ചുണ്ടൻ വള്ളത്തിൽ

പാടുന്ന രീതിയെ അനുസരിച്ച ഹ്രസ്വദീർഘനിർണ്ണയം ചെയ്തു മാത്രകളെ എണ്ണുന്നതായാൽ ഒന്നാമത്തെ വരിയിൽ ഇരുപത്തിയാറും രണ്ടാമത്തേതിൽ ഇരുപതും മാത്രകൾ പ്രായേണ കാണപ്പെടുന്നതാണ്. ഇതിനും വളരെ വ്യത്യസ്തങ്ങളില്ലെന്നല്ല. മലയാളച്ഛന്ദശ്ശാസ്ത്രത്തിൽ ഈ വൃത്തത്തിനു 'നതോന്നത' എന്നു പേർ കല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ ലക്ഷണം,

" ഗണം ദ്വ്യക്ഷരമെട്ടെണ്ണ-
മൊന്നാം പാദത്തിൽ, മറ്റതിൽ
ഗണമാറര നിൽക്കേണം
രണ്ടുമെട്ടാമതക്ഷരേ
ഗുരുതന്നെയെഴുത്തെല്ലാ-
മ്ശ്ശീലിൻ പേർ നതോന്നതാ." – (വൃത്തമഞ്ജരി)

ഈ കാവ്യം 973–ൽ നാടുനീങ്ങിയ കാർത്തികതിരുന്നാൾ മഹാരാജാവിന്റെ കാലത്ത് അവിടുത്തെ ആജ്ഞപ്രകാരം എഴുതപ്പെട്ടതായി ഭാഷാചരിത്രത്തിൽ കാണുന്നു. ഈ ഊഹത്തെ ബലപ്പെടുത്തുന്നതിനായി ആഭ്യന്തരമായ യാതൊരു തെളിവും ഈ കാവ്യത്തിൽ കാണുന്നില്ല. കാർത്തിക തിരുന്നാൾ തിരുമനസ്സിലെ നാമധേയം 'രാമവർമ്മ' എന്നായിരുന്നു. എന്നാൽ കവി വാഴ്ത്തുന്നതെല്ലാം മാർത്താണ്ഡവർമ്മ മഹാരാജാവിന്റെ പരാക്രമത്തെ ആകുന്നു. ഇതു കാർത്തികതിരുന്നാൾ തിരുമനസ്സിലെ അമ്മാവനും തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യസ്ഥാപകനും ആയ രാജർഷഭനെ ഉദ്ദേശിച്ചാണെന്നുള്ളതിനു സംശയമില്ല. അവിടുത്തെ അപദാനങ്ങളുടെ കീർത്തനം ഭാഗിനേയനായ തിരുമനസ്സിലേക്കു പ്രീതികരമായിത്തന്നെ ഇരിക്കുമെങ്കിലും നാടുവാണിരുന്ന മഹാരാജാവിനെകുറിച്ച് കവി ഒരക്ഷരം പോലും പറയാതെ ഒഴിവാക്കുമെന്നുള്ളത് അസംഭവ്യമായി തോന്നുന്നു. മാർത്താണ്ഡവർമ്മ മഹാരാജാവിനു സർവ്വഥാ അനുരൂപനായ ഭാഗിനേയനായിരുന്നു രാമവർമ്മമഹാരാജാവെന്നുള്ള വാസ്തവം ഈ അസംഭവ്യതയെ ഏറ്റവും ബലപ്പെടുത്തുന്നു. എന്നുമാത്രമല്ല, മാർത്താണ്ഡവർമ്മമാഹാരാജാവിനെ വാഴ്ത്തുന്നതിൽ, 'മാർത്താണ്ഡമഹീപതിന്ദ്രൻ വെറുതെയോ ജയിക്കുന്നു' എന്നും മറ്റും അനേകം പ്രയോഗങ്ങൾ വർത്തമാനകാലത്തിൽ ത്തന്നെയാണ്.

" നാട്ടിനെ മന്നാക്കിയതുമാർത്താലങ്ങു ജയസ്തംഭം
നാട്ടുമീ നവാവതാരമെന്നു തോന്നുന്നു"

എന്നു തദാനീന്തനായ രാജ്യഭരണവൈശിഷ്ട്യത്തെ സൂചിപ്പിച്ചുട്ടുള്ള ഭാവിപ്രയോഗവും കാണുന്നുണ്ട്. അതിനാൽ മാർത്താണ്ഡവർമ്മമഹാരാജാവിന്റെ രാജ്യഭരണകാലമായ കൊല്ലം 904 – നും 933 – നും ഇടയിലാണ് ഈ കാവ്യത്തിന്റെ ഉത്ഭവമെന്നുള്ള പക്ഷം കുറേക്കൂടി യുക്തിയുക്തമായിരിക്കുന്നു. എന്നു മാത്രമല്ല, വിശിഷ്ടചരിത്രനായ ആ രാജർഷഭൻ എട്ടുവീട്ടിൽപ്പിള്ളമ്മാർ മുതലായ ശത്രുക്കളെ നശിപ്പിച്ച്, രാജ്യവിസ്തൃതി വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും, അവിടെ സമാധാനം സ്ഥാപിക്കുകയും, ഭദ്രദീപം മുതലായ പുണ്യാനുഷ്ഠാനങ്ങളെ പ്രതിഷ്ഠിക്കയും ചെയ്തതിന്റെ ശേഷമാണ് ഈ കാവ്യം ഉണ്ടായതെന്ന് ഇതിന്റെ ആദ്യഭാഗംതന്നെ തെളിയിക്കുന്നു.

ചതുരന്ത്യം – നരകവർണന

കേരളക്രൈസ്തവ സമൂഹത്തിനു പ്രായോഗിക ജീവിത ദർശനത്തിൽ വിളക്കും വെളിച്ചവുമായി ത്തീർന്ന രചനകളാണ് പർവങ്ങൾ എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന അഞ്ചുകാവ്യരചനകൾ. മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ അന്ത്യഘട്ടം നാലായി വിഭജിച്ച് മരണവേളയിലെ അനുഭവങ്ങൾ വിവരിക്കുന്ന മരണപർവം, മരണാനന്തരം ഓരോ വ്യക്തിയുടെയും കർമ്മഫലമായി എന്ത് എങ്ങനെ വിധിക്കപ്പെടുന്നു എന്നുമുന്നറിവു തരുന്ന വിധിപർവം, വിധിക്കുശേഷം നരകത്തിൽ ചെല്ലുന്നവരെ കാത്തിരിക്കുന്ന ഒടുങ്ങാത്ത പീഡനങ്ങളുടെ കഥപറയുന്ന നരകപർവം, സ്വർഗസൗഭാഗ്യങ്ങളുടെ വിവരണമായ മോക്ഷപർവം, യേശുവിന്റെ അമ്മയായ മറിയത്തിന്റെ ജീവിതമരണങ്ങളും സ്വർഗാരോപണവും ആഖ്യാനം ചെയ്യുന്ന ഉമ്മാപർവം എന്നിവയാണ് പർവങ്ങൾ എന്നു പൊതുവെ അറിയപ്പെടുന്ന മലയാളത്തിലെ ആദ്യകാല ക്രൈസ്തവകാവ്യങ്ങൾ. ഇവയിൽ ആദ്യത്തെ നാലെണ്ണം മാത്രം ചേർത്തു ചതുരന്ത്യം എന്നും വ്യവഹരിക്കാറുണ്ട്.

മലയാളകവിതയിൽ മരണം ഒരു വ്യക്ത്യനുഭവമായി ആദ്യം കടന്നുവരുന്നതു മരണപർവത്തിലാണ്. അതിനുമുൻപ് സാമാന്യവത്ക്കരിക്കപ്പെട്ട മരണവും മരണദർശനവും മാത്രമേ മലയാളികൾക്കു പരിചിതമായിരുന്നുള്ളു. എഴുത്തച്ഛന്റെയും പൂന്താനത്തിന്റെയും കൃതികളിലും രാമചരിതത്തിലും കണ്ണശ്ശൻ

കൃതികളിലുമൊക്കെ മരണമുണ്ട്. പക്ഷേ, മരണത്തിന്റെ സാന്നിധ്യമല്ല, മരണചിന്തയുടെ സാന്നിധ്യമാണ് ആ സന്ദർഭങ്ങളിലൊക്കെ നമുക്കനുഭവപ്പെടുന്നത്. മരണം അവിടെയൊന്നും ഒരു വ്യക്തിനുഭവമല്ല, മറിച്ച് ഒരു സംഭവമോ കഥയോ ഗുണപാഠമോ മാത്രമാണ്. എന്നാൽ അർണോസ് പാതിരി ആവിഷ്കരിക്കുന്നത് ആസന്നമരണനായ ഒരു മനുഷ്യന്റെ അനുഭവങ്ങളാണ്.

തന്റെ ജീവിതത്തിനു തിരശ്ശീല വീഴ്ത്താനൊരുങ്ങിക്കൊണ്ട്, താൻ പൂർണ്ണമായും ഇല്ലാതായിത്തീരുന്ന ഭീതിജനകമായ നിമിഷത്തിന്റെ കാലൊച്ച കേൾപ്പിച്ചുകൊണ്ട്, മരണം ഒരു മനുഷ്യന്റെ കിടയ്ക്കയ്ക്കരികിൽ പതുങ്ങിനിൽക്കുകയാണ്, മരണപർവത്തിൽ.

അന്തഗഹൃദ്വാർത്ത കേൾക്ക, സ്മരിക്കഹോ
അന്ത നരാമയധീചാരവും

എന്ന് ഒറ്റ ഈരടിയിൽ വിഷയം അവതരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് കവി നേരേ മൃത്യുചിന്തയിലേക്കു കടക്കുന്നു. അഹോ, ഭാഗ്യനാശവും ഭയവും വരുത്തുന്ന ദൈവമേ! വാക്കുകളിലടങ്ങാത്ത ദു:ഖത്തിന്റെ സമയമേ! ഈ ലോകത്തിൽ ദൈവമേ, സ്ഥിരഭാഗ്യമില്ലല്ലോ, മാറ്റം വരാത്ത വസ്തുവുമില്ലല്ലോ. എല്ലാ സന്തോഷങ്ങളും ഇത്രവേഗം അവസാനിപ്പിക്കാൻ കാരണമെന്ത്? അല്പകാലം മാത്രം ഭൂമിയിൽ വാഴാൻ,വസ്ത്രം ധരിക്കുമ്പോലെ ഞാൻ ശരീരമെടുത്തു. അല്പകാലം മാത്രം ലോകസുഖങ്ങളനുഭവിക്കാനായി ഞാൻ ജീവിച്ചു. ആ കുറച്ചു സമയംകൊണ്ടു ധനസമ്പത്തുക്കൾ സമ്പാദിപ്പാൻ ഞാൻ ക്ലേശിച്ചു. മരണവേളയിൽ അവയെല്ലാം ഞാനുപേക്ഷിക്കണം, ആ നിമിഷം അടുത്തുകഴിഞ്ഞല്ലൊ! ഇങ്ങനെ നെഞ്ചുതകർന്നുനിലവിളിക്കുന്ന പച്ചമനുഷ്യനെയാണ് കവി മരണപർവത്തിൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്.

അവസാനഭാഗത്ത്, തന്റെ മരണവേളയിൽ സഹായകമാണേയെന്നു ദേവമാതാവിനോടപേക്ഷിക്കുന്ന ഘട്ടംവരെ ഈ കാവ്യം ഒരു ക്രൈസ്തവരചനയാണെന്നുതെളിയിക്കുന്ന സൂചനകളൊന്നുമില്ല. കഴിഞ്ഞുപോയ കാലങ്ങളിലേക്കു തിരിഞ്ഞുനോക്കി താൻ ചെയ്തുപോയ തെറ്റുകളോർത്ത് അയാൾ തേങ്ങിക്കരയുന്നു, പശ്ചാത്തപിക്കുന്നു. അങ്ങനെയെരിക്കെ പിശാചുകടന്നുവരുന്നു. അയാളെ നരകത്തിലേക്ക് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകാനാണു വന്നതെന്നറിഞ്ഞ് അയാൾ നടുങ്ങുന്നു. ഈ അനുഭവം മറ്റാർക്കുമുണ്ടാകാതിരിക്കാൻ ശ്രദ്ധിക്കണമെന്ന് ബന്ധുമിത്രാദികൾക്ക് അന്ത്യോപദേശം നൽകുന്നു. തുടർന്നു ദേവമാതാവിനെ വിളിച്ചു ഹൃദയം തകർന്നു പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. മരണത്തിനു തയ്യാറെടുക്കുന്ന അയാൾ വീണ്ടും ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു.

മരണം നിങ്ങൾക്കുമൊരുകാലം വരും
പരാപരേശ്വര കല്പനയാൽ
കാലമൊരുത്തർക്കും നിശ്ചയമില്ലല്ലൊ
എല്ലാക്കാലങ്ങളിൽ പേടിക്കണം
എവിടെയെന്നതും നിശ്ചയമില്ലല്ലൊ
സർവസ്ഥലങ്ങളിൽ ശങ്കവേണം
ഏതുപ്രകാരത്തിൽ മൃത്യുവരുന്നതോ
അതുമറിഞ്ഞു കൂടാതല്ലൊ

താരതമ്യേന ലളിതമായ ഭാഷയും സുതാര്യമായ ആശയതലവും മരണപർവത്തിന്റെ സവിശേഷതയാണ്. പാദപൂരണത്തിനു നിരർത്ഥകപദങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കുന്നില്ല എന്ന വസ്തുത ആരെയും ആശ്ചര്യപ്പെടുത്തുക തന്നെചെയ്യും. നമ്മുടെ മഹാകവികൾക്കുപോലും ഈ അപരാധത്തിൽ നിന്നു പൂർണമുക്തരല്ല എന്നോർക്കുക. പ്രപഞ്ചവസ്തുക്കളോടും ബന്ധുമിത്രാദികയളോടും എണ്ണിയെണ്ണി യാത്രപറയുന്ന സന്ദർഭവും ലൗകിക മോഹങ്ങളിൽ ആമഗ്നരായി പാപങ്ങൾ ചെയ്യരുതെന്നോർമ്മിപ്പിക്കുന്ന ചാവരുൾ ഭാഗവും അത്യന്തം ഹൃദ്യവും വികാരഭരിതവുമാണ്.

ലൗകികമായതെല്ലാം നശിക്കുമെന്ന മുന്നറിയിപ്പോടെയാണു വിധിപർവം ആരംഭിക്കുന്നത്. ലോകാവസാനവേളയിൽ പ്രകൃതിയിലെന്തെല്ലാം സംഭവിക്കുമെന്ന പേടിപ്പെടുത്തുന്ന ആഖ്യാനവും തുടർന്നു നരവംശം മുഴുവൻ അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ട അന്തിമവിധിയെപ്പറ്റിയുള്ള ദീർഘവിവരണവും ഈ കാവ്യം ഉള്ളടക്കുന്നു. കേരള ക്രൈസ്തവസമൂഹത്തിനുലോകാവസാനത്തെപ്പറ്റിയും അന്ത്യവിധിയെപ്പറ്റിയുമുള്ള സങ്കല്പങ്ങൾ മെനഞ്ഞെടുക്കാൻ സഹായിച്ചതും അതനുസരിച്ച് ഒരു ക്രൈസ്തവ പുരാവൃത്തം ചിട്ടപ്പെടുത്താൻ കരുക്കൾ നല്കിയതും മറ്റേതൊരു താത്വികഗ്രന്ഥത്തെക്കാളും വിധിപർവം ആയിരിക്കുമെന്നു കരുതുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. അത്രയ്ക്കു ഹൃദയസ്പർശകവും വിശ്വസിച്ചേമതിയാവൂ എന്നു ശാഠ്യം പിടിക്കു

ന്നതുമാണ് ഈ രചനയുടെ ആഖ്യാനതലം.

നാലുപർവങ്ങളിൽ ഏറ്റവും ദീർഘം നരകപർവമാണ്. കേകവൃത്തത്തിൽ 1261 വരികൾ. രചനയും മികവുറ്റതുതന്നെ. ലളിതമെങ്കിലും പ്രൗഢമായ ആഖ്യാനം. തനിക്ക് ഒട്ടും പരിചയമില്ലാത്ത നരകത്തെ ഭാവനചെയ്തു വർണ്ണിക്കുന്നത് അവിശ്വാസ്യമായിത്തീർന്നേക്കാമെന്നു ധർമ്മ സങ്കടപ്പെടുന്ന കവി, യൂദാസിനേക്കാൾ അതിനു യോഗ്യനായൊരാളില്ലെന്നു നിശ്ചയിച്ച്,

എങ്കിലോ മഹാപാപീ, നരകവാസീ, യൂദാ

ദുഷ്കൃതസ്ഥലദു:ഖം സംക്ഷേപിച്ചറിയിക്ക

എന്നാവശ്യപ്പെടുന്നു. ഉടൻതന്നെ ഭീകരരൂപിയായ യൂദാസ് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുകയും നരകത്തിൽ താൻ അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആർക്കും സഹിക്കാനാവാത്ത ദുരിതങ്ങൾ വിവരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. യൂദാസിന്റെ മുടിയിൽ സർപ്പങ്ങൾ, കണ്ണുകളിൽ തേളുകൾ, കണ്ണീർ നിരന്തരമൊഴുകുന്നു. തിളച്ച വെള്ളം പോലെ പുകയുന്നു. കവിൾത്തടങ്ങളിൽ കൃമികൾ നുരയ്ക്കുന്നു. മൂക്കിൻ നരകജന്തുക്കൾ. അധരോഷ്ഠങ്ങൾ ചുട്ടെടുത്ത മാംസക്കഷണങ്ങൾപോലെ. വായിൽനിന്നു പുകവമിക്കുന്നു. കൈകാൽകളിൽ ചുട്ടുപഴുത്ത തുടലുകൾ. വസ്ത്രങ്ങൾ അഗ്നിജ്വാലകൾ. നരകവാർത്ത അറിയിക്കാൻ ഇതിനേക്കാൾ യോഗ്യനാരുമില്ലെന്നുവ്യക്തം.

നരകത്തിലെ പേടിപ്പെടുത്തുന്ന അനുഭവ സാക്ഷ്യങ്ങൾക്കുശേഷം യൂദാസു മറയുമ്പോൾ ഗുണാനുഗൻ എന്ന താപസശ്രേഷ്ഠനും തത്വബോധൻ എന്ന വേദഗുരുവും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. തുടർന്ന് അവർ തമ്മിലുള്ള ചോദ്യോത്തരങ്ങളിലൂടെ ദൈവത്തിന്റെ അനന്തകാരുണ്യവും പശ്ചാത്തപിക്കുന്ന പാപികൾക്കു ലഭിക്കാവുന്ന മോചനവും അല്ലാത്തവർക്കുണ്ടാകാവുന്ന കഠിനശിക്ഷയും അനാവരണം ചെയ്യപ്പെടുന്നു. ആപത്തിൽപ്പെട്ട ഒരു സ്ത്രീയെ രക്ഷിച്ചു രാജ്ഞിയാക്കിയ ഒരു രാജാവിന്റെ കഥയും ഉദാഹരണമായി തത്വബോധൻ പറയുന്നുണ്ട്. അവൾ അധികാരപ്രമത്തയായി തെറ്റുചെയ്യുകയും പശ്ചാത്താപ വിവശയായപ്പോൾ രാജാവുക്ഷമിക്കുകയും അവൾ പാപത്തിൽ വീഴുകയും വീണ്ടും രാജാവു കാരുണ്യം കാട്ടുകയും ചെയ്യുന്ന അന്യാപദേശകഥ. തിന്മചെയ്യാതിരിപ്പാനും നന്മയിൽ മനസ്സുറപ്പിക്കാനും തയ്യാറാകണമെന്നും നരകമല്ല സ്വർഗമാണു മനുഷ്യന്റെ ലക്ഷ്യസ്ഥാനമെന്നുറച്ചുജീവിക്കണമെന്നും ദീർഘമായി ഉദ്ബോധിപ്പിച്ചുകൊണ്ടവസാനിക്കുന്ന നരകപർവത്തിന്റെ വായന ആരിലും നടുക്കം സൃഷ്ടിക്കുന്ന ഒരു അനുഭവമാണ്.

ചതുരന്ത്യത്തിൽ നാലാമത്തേതായ മോക്ഷപർവം ഇതരപർവങ്ങളെയപേക്ഷിച്ചുപ്രസാദാത്മകമായ അന്തരീക്ഷം ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. പേടിപ്പെടുത്തുകയോ ആശങ്ക കൊള്ളിക്കുകയോ ചെയ്യുന്ന വിവരണങ്ങളില്ല. സ്വർഗസൗഭാഗ്യത്തിന്റെ സുഖശീതളസാഹചര്യം. ഉത്തമക്രൈസ്തവജീവിതത്തിന്റെ ജീവിതത്തിനു പ്രതിഫലമായി ലഭിക്കുന്ന മോക്ഷഭാഗ്യത്തിന്റെ മോഹിപ്പിക്കുന്ന അന്തരീക്ഷം. എവിടെയും ശാന്തിഗീതങ്ങളുടെ ദലമർമ്മരം. ആരെയും കൊതിപ്പിക്കുന്ന കല്പകപ്പൂമരം, ഭൂമിയിൽ അനുഭവിച്ച ദു:ഖങ്ങളുടെ കയ്പ് അമൃതായി പരിണമിക്കുന്ന അദ്ഭുതം. മരണ, വിധി, നരകങ്ങളിലൂടെ ഓടിക്കിതച്ചെത്തിയവനു ലഭിക്കുന്ന ദൈവിക സാന്ത്വനം. തിരയടങ്ങിയ കടലിന്റെ പ്രശാന്തത. അഴിമുഖത്തെത്തിയ നദീപ്രവാഹത്തിന്റെ സ്വച്ഛസാഫല്യം. ഇനി വിശ്രമത്തിന്റെ അവിഘ്നലയം. അതാണു മോക്ഷപർവം.

നരകപർവ്വം

വിഷ്ടപത്രയനാഥ! സകലഗുണപൂർണ്ണ!
സ്രഷ്ടപാലനാശന! സർവേശ്വരായ നമ:

ഭക്തവത്സലദേവ! നിർമ്മലജനപ്രിയ!
ദുഷ്കൃതശാസ്താ! വൃത്തിദോഷസേവകദ്വേഷി

നിശ്ശേഷഗുണാംബുധി! നിത്യസ്വഭാവേ നമ:
അശരീരമംഗല സർവചാരുരൂപക!

സർവജ്ഞ, സർവവ്യാപി, സർവകാരണദേവ
നിരാദ്യാനന്ദാദ്വയ മഹതേ നമോ നമ:

മുദാന്ത ദു:ഖാലയമാപദാന്നികേതനം
രുദിത നിർവ്യഥനമായുള്ള നരകത്തിൽ

അവസ്ഥചൊൽവാനുള്ളിൽ മാനസംതോന്നിയപ്പോൾ
ശ്രവണംകൊണ്ടു സുഖംവരായ്കിലതുകൊണ്ടു

സൽഗുണം സേവിപ്പതിന്നുഷ്ണകാരണമാകും
ആഗസ്സു ശങ്കിപ്പാനും നിമിത്തം ഭവിച്ചീടും

അദൃഷ്ടകഥ ചൊൽവാൻ വിഷമമുണ്ടുതാനും
ഹൃദിവിശ്വാസം വരുത്തീടുവാനതിൻ പണി

നിരർത്ഥകഥ[1]യിതെന്നുറയക്കുമുള്ളിൽ ചിലർ
ആരതു കണ്ടിട്ടുള്ളുവെന്നന്വേഷിക്കും ചിലർ

അതു സാക്ഷിക്കുന്നതാരെന്നുചോദിക്കും ചിലർ
വാസ്തവമെന്നും പലർ ബുദ്ധിയിൽ സംശയിക്കും

എങ്കിലോ മഹാപാപി നരകവാസി യുദാ!
ദുഷ്കൃതസ്ഥലദു:ഖം സംക്ഷേപിച്ചറിയിക്ക

ഗുരു മുഖ്യനെ ശിഷ്യനൊറ്റി നീ വധിപ്പിച്ചു
മരണകർത്താവായി ദുഷ്ടർക്കുമഗ്രേസരൻ

ദുഷ്കർമ്മകഷ്ടം കണ്ടമൂലം സ്വഹന്താ സ്വയം
തത്കർമ്മത്തിന്റെ ഫലം നരകദ:ഖങ്ങളെ

രക്ഷകൂടാതെ നിത്യം നീയനുഭവിക്കുന്നു
നീ ക്ഷമിക്കുന്നതെല്ലാം ചുരുക്കി കേൾപ്പിപ്പാനായ്

ദുർഭാഗ്യമേറും ദീനഭൂലോകേ വരികെടൊ!
ശുഭഗാനത്തോടതു ചൊല്ലുവാനരുതെങ്കിൽ
ക്രഷ്ടേന പറഞ്ഞാലും ദു:ഖഭാഷണം മതി
കേട്ടിട്ടു പാപി[2]വീരൻ നമുക്കു പ്രത്യക്ഷമായ്

അക്ഷിഗോചാരരൂപം ദർഷിപ്പാൻ[3] ഭയമേറും
സൂക്ഷിപ്പാൻ ധൈര്യം പോരാ ജീവൻ വാങ്ങുന്നതയ്യോ!

ശിരസ്സിൻ[4]മുടി വത്സസർപ്പങ്ങൾ പലതരം
വിരൂപദൃഷ്ടികളിൽ വൃശ്ചികമിരിക്കുന്നു

വളരെ നയനാംബു സന്തതമൊഴുകുന്നു
തിളച്ചവെള്ളത്തോടു സമാനം പുകയുന്നു

പാരമറപ്പാൻയോഗ്യം കപോലം കൃമിസ്ഥലം
നിരയജന്തുക്കളും നാസിക കരളുന്നു

ഉത്തരാധരോഷ്ഠങ്ങൾ ചുട്ടമാംസത്തോടൊക്കും
അത്യന്തോഷ്ണത്തിൻ ചിഹ്നം പുക വായിലെശ്വാസം

തീക്കനൽ നിറമുള്ള ഭാരിച്ച തുടർരണ്ടും
കാൽകളും കരങ്ങളും കെട്ടുന്നു മുറുക്കത്തിൽ

കുപ്പായമധോംശുക വസ്ത്രങ്ങളഗ്നിതന്നെ
പാപമേ കഷ്ടരൂപം ഭയമുണ്ടെന്നാകിലും

ഏതുമേ ശങ്കിക്കേണ്ട ദൈവകല്പനവശാൽ

ഭീദിത ലോകവാർത്തയറിയിപ്പാനായ് വന്നാൻ

കേട്ടതുധരിച്ചിട്ടു പ്രശസ്തം സേവിപ്പാനും
ദുഷ്ടതവർജ്ജിപ്പാനുമെല്ലാരുമുറയ്ക്കേണം

എങ്കിൽ നരകകഥ യൂദാസെന്നവർ ചൊല്ലും
വാക്കുകൾ കേൾപ്പാൻ സൂക്ഷ്മിക്കസജ്ജനമേ!

രിഷ്ടഭാവത്തോടപ്പോൾ ദീർഘനിശ്വാസേന ചൊന്നാൻ
ദ്വിഷ്ടസ്വഭാവി പാപി ഹാ വദനാപൽഗതൻ

കഷ്ടശരീരി ബഹുദു:ഖിതനായ മമ
ഭാഷണത്തേക്കാൾ ശ്രേയസ്സാകുന്നിതഭാഷണം

അത്യന്തസന്താപങ്ങളുള്ളിൽക്കൊണ്ടവർകൾക്കു
വാർത്തകൾ ചൊന്നീടുവാൻ മാനസം തോന്നീടുമോ?

സന്താപമിഷ്ടരോടു ഭൂലോകേ കേൾപ്പിക്കുമ്പോൾ
സങ്കടം പറഞ്ഞുപോം താപാശ്വാസവും വരും

ഞാൻ ക്ഷമിക്കുന്നതെല്ലാം പറഞ്ഞുകേൾപ്പിക്കിലും
അക്ഷയാ മമ ദു:ഖം ശീതളമുണ്ടായ് വരാ

സങ്കടമൊക്കെച്ചൊൽവാൻ പാടവമൊന്നുംപോരാ
ഒക്കവേയൊപ്പിപ്പാനുമൊട്ടുമേ വശമല്ല

അത്താപം കേൾക്കേണമെന്നാശണ്ടെന്നാകിലോ
എത്രയും ചുരുക്കത്തിലല്പം ഞാനറിയിപ്പേൻ

അനാദ്യനന്തനാഥനാദികാരണൻ ദേവൻ
വഹ്നി ഭൂ നഭസ്സുകൾ സലിലം ലോകങ്ങളും

വാങ്നിമിത്തത്താലാദൗ സൃഷ്ടിച്ചു സ്ഥിതിനല്കി
അന്നേരം നിഖിലേശപ്രതാപം പ്രകാശിപ്പാൻ

സർവസൃഷ്ടിപ്പുകളിലത്യന്ത മുഖ്യന്മാരാം
അരൂപസ്വരൂപികളുണ്ടായി മാലാഖമാർ

എന്നുചൊല്ലീടും ചിലർ സുമനസ്സുകളെന്നും
അന്യഭാഷയിൽ പല നാമധേയത്തെ വച്ചു

അവർക്കു സർവേശ്വരൻ സ്വവർഗയോഗ്യഗുണം
ആവോളം നല്കീട്ടുടൻ മോക്ഷത്തെ ലഭിപ്പാനായ്

ഭൂവിമാനുഷനാകും ദേവനെയാരാധിച്ചു
ദേവകല്പിതമനുസരിച്ചു വഴങ്ങേണം

എന്നൊരു വിധിവച്ചു മുക്തിയെസ്സിദ്ധിപ്പാനായ്
സങ്കടം ഭവിച്ചീടുമല്ലായ്കിൽ നിരന്തരം

കർമ്മത്തിനൊത്ത ഫലം നിയതംവരും നൂനം
അരുളപ്പാടീവണ്ണമാചരിച്ചൊരു കൂട്ടം

മോക്ഷവാസികളവർ സന്തതം ലുഖിക്കുന്നു

അക്ഷയസത്തഗുണം കണ്ടഹങ്കരിച്ചപ്പോൾ

പ്രമാണം കാപ്പാൻ പലർസമ്മതിച്ചതുമില്ല
തന്മൂലമവർക്കഹങ്കാര ദോഷത്താലഥ

ധർമ്മഹീനവും വന്നു ശാപയോഗ്യവുമുണ്ടായ്
നിർമ്മലരൂപീഗുണം ദുഷ്ടരായ്ത്തിരിഞ്ഞപ്പോൾ

ഭൂതപിശാചുനാമം ചൊല്ലുവാൻ യോഗംവന്നു
നീതിയുക്ത ദേവനക്കാലം ശിക്ഷസ്ഥലം

ധരണിമധ്യത്തിങ്കൽ നിർമ്മിച്ചോരധോലോകം
സർവസങ്കടസ്ഥലം സകലശോകഭാഗം

നരകമെന്നുനാമം ദുർഗ്ഗതിയെന്നുചൊല്ലാം
അരിഷ്ടമതിലൊക്കെ മംഗലമൊന്നുമില്ല

ആർത്തിയേയതിലുള്ളൂ വാസസുഖവുമില്ല
ആർത്തെരിയുന്നൊരഗ്നിക്കടക്കമെന്നുമില്ല

ഖേദമുണ്ടതിൽ ദു:ഖസീമയൊന്നുമില്ല
വേദനയതിലുള്ളൂ ശീതളമൊട്ടുമില്ല

ദുർഭാഗ്യവാന്മാർക്കതു ഭവനമെല്ലാനാളും
ശുഭരഹിതന്മാർക്കുഘോരമാം വിലങ്ങതു

ദുരിതശിക്ഷയ്ക്കുള്ള സംബോധനിർവ്യഥനം
ക്രൗര്യപൂരിതലോകം ഘൃണരഹിതരാജ്യം

അപരദ്ധന്മാരായ സുമനസ്സുക്കളൊക്കെ
അപരദേവവിധി ശാസനമതിലാക്കി

അവർകളുടെ വ്യാജം കേട്ടു ദുഷ്കൃതികളും
അവിടെ വസിപ്പാനായനുഗാമികളാകും

ഇതി ദുർഗ്ഗതിവാർത്ത സജ്ജന ധ്യാനാർത്ഥമായ്
എത്രയും ചുരുക്കത്തിലതുഞാനറിയിച്ചേൻ

അല്പധീനാന്മാക്കതുഗ്രഹിപ്പാൻ പണിയെങ്കിൽ
താംപ്രതി വിസ്താരത്തിലിനിയും പറഞ്ഞിടാം

ആദ്യന്തഹീനമുള്ള വസ്തുക്കളിവയെല്ലാം
ആദിയേ കേൾപ്പിക്കുമ്പോളതല്ലെന്നതേ വരൂ

ഓരോ രംഗത്തിൻ ദു:ഖമെന്നുമേയൊടുങ്ങീടാ
നിരന്ത്യം പറവാനും കേൾപ്പാനുമാരുമില്ല

എന്നാലും ഭവിക്കുന്ന ദു:ഖങ്ങളൊട്ടു കാൺമാൻ
എന്നാലൊട്ടാകുംവണ്ണം പറയാമെന്നാകിലും

മുൻപിലേതെല്ലാം പറഞ്ഞിടേണ്ടു പറഞ്ഞില്ല
മുൻപിനാലദർശനം കൊണ്ടത്രേ പറയേണ്ടൂ

ശേഷമായുള്ളതെല്ലാം ദർശിപ്പാനനന്തരംട

വിഷ്ടപേ ദിവാകരനാലോകമാകും പോലെ

നൃദേഹത്തിന്നു സൂര്യൻ നയനമാകുന്നതു
ആദിത്യഹീനമൂലം ഭുവനം കറുത്തുപോം

നയനം നഷ്ടമായാൽ മനസ്സും ഖേദിച്ചിടും
സൂര്യഹീനവും തമസ്സക്ഷിഹീനവുമതേ

കിരണംകൂടാതെകണ്ടന്ധത്വം നീങ്ങുന്നില്ല
മരീചിയുണ്ടാകിലും ലോചനമില്ലാഞ്ഞാലും

ഒരു ഭയാത്തമില്ല ധ്വാന്തപ്രാപ്തിയേയുള്ളൂ
ഒരു ശോഭയെ ഒരു ശോഭകൊണ്ടറിയണം

ഈക്ഷണ ദർശനവും സൂര്യപ്രഭയുമൊക്കും
ചക്ഷുസ്സുമാദിത്യനും കൂടുമ്പോൾ ഗുണമുള്ളു

ഖേരവ്യയനം രണ്ടുകാണുമെന്നതുപോലെ
നരകദിശിയൊരു പ്രകാശാകാരമില്ല

കഴിയാത്തൊരു ഘോരതമസിയധോലോകേ
വാഴുന്നു ജ്യോത്സ്നിയല്ല ത്രിയാമായതുമല്ല

താമസിയെല്ലാനാളുമേക യാമയുമുള്ളു
ഭീമൈകയാമതാനുമെന്നുമേയൊടുങ്ങാതെ

അസുവുമാദിത്യനുമസ്തമിച്ചീടും കാലം
തത്സായമുടൻ നിത്യം നിശയെന്നറിഞ്ഞാലും

ദിനത്തിൻ മുഖരാത്രി ഭവിക്കുമതിൻ മുമ്പേ
അനന്തമൊടുങ്ങണം നിത്യവും കഴിയണം
അത്രനാളന്ധകാര വിഷക്തമസങ്ങളും
സന്തമസങ്ങളൊക്കെ നരകേവ്യാപിച്ചീടും

നഷ്ടദർശനമായാൽ മംഗലമെന്നുതോന്നും
ദുഷ്ടരൂപങ്ങൾ കാൺമാൻ വിഷമമുണ്ടായ് വരാ

ദ്വേഷമാം വിരൂപങ്ങൾ കാണുന്നതതിൽപ്പരം
ദൃഷ്ടിതമസ്സു നല്ലൂ മംഗലദർശനം

ദുർഗത്യ ശുഭമധ്യേ മംഗലമെന്നും വരാ
ഭൈരവദേവാജ്ഞയാൽ പീഡിപ്പാനുള്ളതെല്ലാം

ദൃഷ്ടിക്കു പ്രത്യക്ഷമാം മാനസമല്ലായ്കിലും
കഷ്ടമാഹന്ത! കഷ്ടം! പാപമേ നിരൂപിച്ചാൽ

നരകവാസിയുടെ രൂപവിരൂപം കാൺകിൽ
കരിസിംഹവ്യാഘ്രാദി പെരുമ്പാമ്പുകളുടെ

ആകാരേ ഭയാനകമേതുമില്ലെന്നു സിദ്ധം
നികൃഷ്ടമിതന്ധകാരത്തിങ്കൽ കാണുംമൂലം

ഭീമമായുള്ളതിന്നു വർദ്ധിച്ചീടുന്നുഭയം
കന്മഷമറുപ്പാനായ് സർവേശ വിധിവശാൽ

അത്യന്തഭീതിപൂണ്ടു പുണ്യവാനിതുകണ്ടു
ഇതിനീക്ഷണകാലേ കാണണമെന്നുവന്നാൽ

ഭൂമ്യന്തം വരുവോളം ദു:ഖസഹനം നല്ലൂ
എന്നുറച്ചിതു സത്യം ചൊന്നതെന്നറിഞ്ഞാലും
ഗന്ധകബഹ്നിധൂമം കൊണ്ടെന്തു പറയേണ്ടു
ചിന്തിവീഴുന്ന കണ്ണീരാഭീലം സാക്ഷിക്കുന്നു

ചൂടേറും കണ്ണീർകളാൽ സങ്കടംചൊല്ലാവതോ
ഒടുക്കം വന്നീടുമോ അനന്തതാപം ചൊന്നാൽ

ചക്ഷുസ്സിൻ ദു:ഖത്തോടുസമാനം കർണ്ണദണ്ഡം
ആക്ഷേപവചനങ്ങൾ പരിവേദനങ്ങളും

വ്യാകുലശബ്ദങ്ങളും കഷ്ടദുർന്നാഭങ്ങളും
ആക്രോശങ്ങളും കോപഭാഷകൾ പലതരം

ഇഹകേൾക്കുമാറുള്ളൂ ഇദ്ദിക്കിൽ ഗീതമതു
ദേഹത്തിന്നുത്തമാംഗമധമാംഗവും ജിഹ്വ

മഹാഗുണവും മഹാദോഷവും വരുത്തീടും
ജിഹ്വയാൽ പലഗുണം ഭവിക്കുമെന്നാകിലും

വഹിക്കുമാപത്തതും സ്വവാഗപരിഛേദ്യം
മൂർച്ഛയുണ്ടതിനേറ്റം ഖഡ്ഗംപോൽ വെട്ടുകയും

സൂചിതൻ മുനകൊണ്ടുകുത്തുംപോൽ കുത്തുകയും
ക്രുദ്ധിച്ച ശ്വാവോടൊപ്പം കടിച്ചുമുറിക്കയും

ക്രോധേന ജീവനെയും മാനവും ഹരിക്കയും
ഇത്യാദിയുള്ള മഹാപാപകാരണം ജിഹ്വ

സത്തുക്കൾക്കിതൊക്കവേ പ്രത്യക്ഷസിദ്ധമല്ലോ
ഇതെല്ലാം വിശേഷിച്ചു നരകേ കാണാകുന്നു

അതികോപവുമതിലേറെ പ്രകാശിക്കുന്നു
അത്യർത്ഥം നിന്ദവാക്കുകേട്ടവർ പകവീൾവാൻ

ഉപായമില്ലെങ്കിലോ സങ്കടം ചെറുതല്ല
കോപത്തെ സാധിപ്പാനായെന്തെല്ലാം ശ്രമിക്കുന്നു

അസാദ്ധ്യമെന്നുവന്നാൽ സഹിച്ചുകൂടുവതോ
അസദ്വാക്കുകൾ നിത്യം നിന്ദവിരോധോക്തികൾ

ഭർത്സനങ്ങളും ശാപരൂപപാരുഷ്യങ്ങളും
ഭർത്സനങ്ങളും കേട്ടു നരകവാസിവൈരം

സാമാന്യമല്ലക്രുധാ പകരം വീൾവാനുള്ളിൽ
സ്വമനസ്പൃഹപൂണ്ടു സാദ്ധ്യമല്ലെന്നുവന്നാൽ

ഹേതുനാ കോപംകൊണ്ടു വിവശമായ കൂട്ടം
അത്യന്തം ക്രുദ്ധിക്കുന്നു ക്രുദ്ധിച്ചു മൂർച്ഛിക്കുന്നു

ജനകി താതന്മാരും പുത്രന്മാരായുള്ളോരും
അന്യോന്യമുള്ള ദ്വേഷവാക്കുകൾ കേൾക്കാവതോ

നിന്നെ ഞാനുല്പാദിച്ചു തവകാരണമിനി –
ക്കത്യന്തദു:ഖംവന്നു ദുഷ്പുത്രഖേദിക്കനീ

നന്ദനനല്ല മ മ നീ ദുഷ്ടസർപ്പംതന്നെ

നിന്നുടെ വിഷംതീണ്ടി ഞാനേറെ [illegible]

ദോഷത്തിൽ വീഴ്‌വാൻഹേതു നരകദഹനത്തിൽ
ഉഷ്ണിപ്പാൻ കാരണവും നീയായി ദുരാത്മാവേ

തവ സാമർത്ഥ്യാർത്ഥമായന്യ സ്വം ഹരിച്ചുഞാൻ
ഇവിടെയതിൻ ലാഭം ഞാനനുഭവിക്കുന്നു

ദുർമ്മാർഗേ നടന്നപ്പോൾ നിന്നെശ്ശിക്ഷിക്കാതെ ക-
ണ്ടാമോദത്തോടുകൂടെ സ്വൈരമായ് നടത്തിയേൻ

തത്കാരണേന സദാ ഞാനിഹ ദു:ഖിക്കുന്നേൻ
നീകൂടെ ക്ഷമിക്കുക മുടിക ദഹിക്കുക

ഇത്തരം പിതൃവാക്യമാത്മജൻ കേൾക്കുന്നേരം
ഉത്തരമിതുപോലെ പറയും തൃക്തപ്രിയം

മമ ജനനതാരം ദുർന്നിമിത്തലക്ഷണം
ഭീമമാം ധൂമകേതു ശോഭിച്ചെന്നതേ വേണ്ടു

ഞാൻ പിറന്നരിഷ്ടവും കാരാഗൃഹമായ് നൂനം
നിന്നെ ഞാൻ താതനാമം വിളിച്ചു ദിനകാലം

എത്രയുമിരുട്ടുള്ള രാത്രിയായ്ച്ചമയുക
നിൻതുണ്ഡം ദർശിപ്പാനായിനിക്കു പ്രകാശിച്ച

വെളിവുമാദിത്യനും നശിക്ക ഭസ്മമാക
ലാളിച്ച നിന്റെ വാക്കു പിശാചിൻ വ്യാജംപോലെ

ചതിച്ചു ശുഭമെല്ലാമിനിക്കാവഹിച്ചതു
നീ തനയനെ വിളിച്ചെന്നെക്കണ്ടതുകാലം

നീതിമാൻ സർവേശ്വരൻ നമുക്കുപ്രമാണിച്ച
നീതിന്യായവേദത്തെ നീ ഗ്രഹിപ്പിച്ചില്ല മാം
എന്നെ നീ ഗ്രഹിപ്പിച്ചാൽ ഞാൻ ഗ്രഹിച്ചില്ലയെങ്കിൽ
നിന്നെക്കല്പിച്ചു മമ താതനായ് ദയാപരൻ

പ്രണയം തൃക്ത്വാ മമ സർവാംഗം മുറിച്ചിട്ടു
പ്രാണനെക്കളഞ്ഞുടൻ സമുദ്രേ താഴ്ത്തിയെങ്കിൽ

ഇങ്ങിനിക്കപജയമെങ്കിലും പരലോകേ
മംഗലമിനിക്കു നീ വരുത്തിയെന്നും വരും

എന്നുള്ള ശുഭബുദ്ധി നിനക്കുണ്ടായില്ലല്ലൊ
എന്നെ ദുഷ്കൃതം ചെയ്തപ്പോളേ നീ ശിക്ഷിച്ചില്ലാ

ബോധിപ്പിച്ചില്ല തസ്മാൽ ഞാൻ ഗുണമറിഞ്ഞില്ല
വർദ്ധിച്ചു മമ ദോഷം ദുർഗത്യാധിയും പിന്നെ

പാപിയെയതിൻഫലം രസിച്ചീടുക നിത്യം
അപരദ്ധ നീ സദാ ചൂടിനാൽ നശിക്കുക

കാരണർ പുത്രന്മാരുമീവണ്ണം പറയുമ്പോൾ
അരികളായുള്ളവരെന്തെല്ലാം പറഞ്ഞീടും

ഇത്തരമുള്ള ദ്വേഷവാക്കുകൾ കേൾക്കുന്നേരം
അന്തസ്താപത്തെച്ചൊൽവാൻ സംസാരമൊന്നുംപോരാ

ഭാരിച്ച ഭയങ്കര സ്തനിതദ്ധ്വനികളും
നരകം കുലുങ്ങുന്ന ഗർജ്ജിതങ്ങളുമിവ

കേട്ടിട്ടു കർണ്ണ ദു:ഖമേറുന്നു നിരവധി
കടലിൽ യാനപാത്രം മുറിഞ്ഞു നശിച്ചിട്ടു

പോതവാഹന്മാരഥ ജീവനെ രക്ഷാർത്ഥമായ്
നീന്തുന്നനേരത്തിങ്കൽ കോപിച്ച കല്ലോലത്താൽ

നാശമെന്നുറച്ചുകൊണ്ടോരോരോ തിരകണ്ടു
ആശുവതിനാലന്തം ശങ്കിക്കമെതുപോലെ

നരകേതന്മാരിടിമുഴക്കം കേൾക്കുമ്പോഴേ
പെരിയ വിവശാരയത്യന്തം ഭ്രമിക്കയും

ഇടിയെപ്പേടിക്കയും ദു:ഖേനകൊള്ളുകയും
ഒടുക്കമിച്ഛിക്കയും ചാകാതെ വലകയും

ശിരസ്സിന്നാശ്വാസമാം ഘ്രാണമെന്നൊരു ദ്വാരം
സൗരഭ്യമിച്ഛിക്കുന്നോരിന്ദ്രിയമാകുന്നതു

സുഗന്ധം നാസികകയ്ക്കുപ്രിയമാകുന്നതുപോലെ
ദുർഗന്ധ ഘ്രാണമതി ദുസ്സഹമെന്നുനൂനം

ദ്വിഷ്ടമാം ശത്രുജനസംസർഗമതി ദ്വിഷ്ടം
ദ്വിട്ടിന്റെ സാമീപ്യത്തിൽ വസിപ്പാൻ യോഗം വന്നാൽ

ആനുകൂല്യവും നീങ്ങും തെളിവുമുണ്ടായ് വരാ
ഗന്ധവാഹയ്ക്കു ശത്രുദുർഗന്ധഘ്രാണമല്ലോ

അതിനെ നിത്യമാവാഹിക്കുന്നതതിഭാരം
സന്തതമതിൻ രസം സന്തതശോകമത്രേ.

ഒരു സുഗന്ധംതന്നെയെപ്പോഴും ഘ്രാണിക്കുമ്പോൾ
പരിവർജ്യവും തോന്നും കസ്തൂരിയെന്നാകിലും
ഏകദുർഗന്ധമെങ്കിൽ വിഷമമനുപമം
നിഷ്കൃപനായ നൃപനുത്തര രാജ്യത്തിങ്കൽ

പാപശാസനത്തിനായൊരു കുഹരംതീർത്തു
തൽപാതാളത്തിൽ വീണാൽ ശരണം പാപിക്കില്ല

പയ്യും ദാഹവുമിത്ഥം വിവിധ സന്താപങ്ങൾ
ആയുസ്സിൻ നാശത്തോളം ക്ഷമിക്കുമെന്നു കേളി

ജീവൻ പോയീടുംകാലം തദ്വാസി സന്താപാന്തം
ജീവിതകാലക്ഷമാ മരണഭാഗ്യമുള്ളു

ഇത്യാദി ഭയാനക ദുഷ്കർമ്മ രന്ധ്രത്തിലെ
സുതാപങ്ങളിൽ ശ്രേഷ്ഠമൊരു ദണ്ഡവുമുണ്ടായ്

അതിക്രമങ്ങൾകൊണ്ടു പാപികൾ മരിക്കുമ്പോൾ
മൃതദേഹങ്ങൾ നീക്കിക്കളയുവാനുപായവും

അനുവാദവുമവർക്കില്ലാഞ്ഞിതതിനാലെ
മാനുഷശവമാംസം പക്ഷഭാഗത്തിൽത്തന്നെ

കിടന്നുപുഴുക്കയുമത്യർത്ഥം നാറുകയും
ദ്വിഷ്ടഗന്ധത്തിൻശക്ത്യാ ജീവനുള്ളോരും കൂടെ

മോഹിച്ചുവീഴുകയും മരണംപ്രാപിക്കയും
ആ ഹേതുകൊണ്ടു ജീവനുള്ളോരെയവിടത്തിൽ

ചത്തവർകൊല്ലുമെന്നു ചൊല്ലുവാനവകാശം
മർത്യകുത്സിതൻ ഖലൻ മറ്റൊരു നരപാലൻ

നിഹന്താപതി കർത്താ പാപികൾക്കഗ്രേസരൻ
അഹിതാൻപ്രതിയുള്ള വൈരാഗ്യദാഹം തീർപ്പാൻ

പഴുത്തുചീഞ്ഞുപാതിയഴിഞ്ഞ ശവത്തോടു
കീഴിൽ കേളാത്തവണ്ണമസുസഹിതന്മാരേ

ബന്ധിപ്പിച്ചവർക്കതി സങ്കടാവഹമായ
ഗന്ധകഷ്ടത്താലന്തം വരുത്തിക്കൊള്ളുമാറായ്

ഇന്നാ സകൃച്ഛ്രമെല്ലാം ഭീതിദമെന്നാകിലും
എന്നാലും പരലോകദു:ഖത്തോടൊത്തീടുമോ?

അനുപമങ്ങളത്രേ തല്ലോക സന്താപങ്ങൾ
മാനസേ ചിന്തിച്ചു നീയാമോദവിസ്രങ്ങളും

പൂതിഗന്ധിയും മലപക്വഗന്ധങ്ങളെല്ലാം
അതിനുപരി വാച്ചനാറ്റമൊക്കെയും കൂടെ

നരകദുർഗന്ധത്തോടുപമിച്ചീടുകിലോ
ധരണിതന്നിൽ നാസയ്ക്കിഷ്ടക്കേടുള്ളതെല്ലാം

എത്രയും പരിമളഗന്ധമിതവിടത്തിൽ
.... മെന്നറികെടോ

ഇതിനരകപാപിയേകനെങ്കിലും ഭുവി
പ്രത്യക്ഷമായീടുകിൽ ദുർഗന്ധവിഷംകൊണ്ടു

നശിക്കും നരജന്മം ജന്തുഹീനവും വരും
പിശാചുമഹാവൃന്ദമസംഖ്യപാപികളും
ഗന്ധകധൂപങ്ങളും വ്യാപിച്ചീടുന്ന പൂതി-
ഗന്ധിയെയൊപ്പിക്കാമോ വിഷയം ബുദ്ധിക്കതോ

ക്ഷുത്പിപാസാദികൊണ്ടു രസനക്ഷമിക്കുന്നു
വലുതേതെന്നതർക്കമിനിയും തീരുന്നില്ല

ശരീരമുള്ളോർകൾക്കു വിഷമം രണ്ടുംതന്നെ
ഈരണ്ടുമസഹ്യങ്ങൾ വളരെ ഭേദമില്ല

ക്ഷുത്താലും ദാഹത്താലും മരിപ്പാൻ വിധികൂടും
മർത്ത്യജന്മത്തിലതി ശൗര്യവാനൊരു നൃപൻ

ഒരുവൻ ബഹുശത്രുസേനയെതോല്പിച്ചിട്ടു
തർഷത്താലവൻതോറ്റു ബലഹീനവും വന്നു

അസ്ഥിയിൽ ഭൂതജലം ദാഹത്തെക്കളഞ്ഞപ്പോൾ
സുസ്തുത്യ ജീവിച്ചുടൻ ശക്തിയുണ്ടായ് വന്നു.

മനുഷ്യനായുള്ളോരിൽ ബലവാനിൽ വീരനാം
എന്നാലും തോറ്റു മഹാപിപാസാ പരാജിതൻ

തന്മൂലം ശത്രുക്കളിൽ വലുതിതെന്നുവന്നു
തൻകോപബലങ്ങളെപ്പൊറുപ്പാൻ മഹാപണി

മുഷ്കരനൊരുനൃപൻ ശത്രുവോടെതൃത്തപ്പോൾ
തർഷത്താൽ പരിഭൂതനായെന്നു ശത്രുവല്ലോ

സഹിച്ചുകൂടാത്തൊരു പിപാസ ധരിച്ചവൻ
ദാഹത്തിന്നാശ്വാസത്തിന്നുപായമൊന്നേയുള്ളൂ

രാജ്യത്തെയുപേക്ഷിച്ചാൽ ദാഹദഹനംപോകും
രാജ്യത്തെയപേക്ഷിച്ചാൽ ദാഹത്താൽ ജീവനുംപോം

എന്നിവകണ്ടു ബഹുതൃഷ്ണയ്ക്കാക്ഷിതിപതി
മാനത്തെ രക്ഷിക്കണം ജീവനെക്കളഞ്ഞിട്ടും

എന്നതു ചിന്തിച്ചിട്ടു ജീവനെക്കളയുന്ന
സങ്കടം സഹിയാഞ്ഞു ദീനനാം നരപാലൻ

സ്വദാഹം തീർപ്പാൻ രാജചിഹ്നങ്ങൾ ത്യക്ത്വാ ജന–
പദനിയമംകൊണ്ടു സലിലം വാങ്ങിക്കൊണ്ടു

തർഷനാശവും രാജസ്ഥാനനാശവുമേറ്റു
ദുർഭാഗ്യമേറും ലിസിമാർക്കോസെന്നൊരു ഭവാൻ

പിപാസാനാശത്തിന്നായ്ക്കഴിഞ്ഞ പാനവിധം
ഒപ്പിപ്പാൻ പണിയേറും മൂത്രാസൃക്കാവിലങ്ങൾ

തൃൾത്താപംകൊണ്ടു പാനം ചെയ്തു ചത്തവരുണ്ടു
ഭൂതങ്ങൾക്കെല്ലാറ്റിന്നും സ്വസ്ഥലേ ബലമേറും

എല്ലാസങ്കടങ്ങൾക്കും നരകേ ശക്തിയേറും
സ്ഥലവറ്റിന്നതു തൽബലമതിലേറും

തർഷദു:ഖങ്ങളതിലുള്ളപോൽ പറയാമോ?
പരസങ്കടദണ്ഡമൊന്നുമേ തിരിക്കാതെ

ദാഹിച്ച നാവിനുഷ്ണം സമ്പന്നൻ തിരിച്ചുള്ളു
ദാഹിച്ചുവലയുന്നേനെന്നു സങ്കടം ചൊല്ലി
ഒരുനീർത്തുള്ളിയപേക്ഷിച്ചതി സാദ്ധ്യത്തൊടും
നീർത്തുള്ളി പിപാസയ്ക്കപേക്ഷികൾ ലഭിച്ചില്ല

ജീവിതകാലേ തനിക്കുണ്ടായ ധനധാന്യം
പർവതോത്ഭവ രത്നസ്വർണ്ണാദിസമ്പത്തെല്ലാം

ഒരിക്കൽ കുടിപ്പാനായ് കൊടുപ്പാനിച്ഛിക്കിലും
നീർത്തുള്ളിയൊന്നും കിട്ടാ സദാ ദാഹിക്കേയുള്ളൂ

കൊടുത്തില്ലന്നു പാപിയതിനാൽ നിനക്കിപ്പോൾ
ഒടുക്കമറ്റ ദാഹക്ഷുത്താപം കല്പിച്ചിതു

ജിഹ്വസങ്കടത്തോടു ദാഹിക്കും സദാകാലം
ദാഹസംഗമമായക്ഷുത്താപമധോലോകേ

പുഷ്ടമെത്രയും നരവാക്കിന്നപരിച്ഛേദ്യം
ദുഷ്ടരെത്താഡിപ്പാനായ് സർവേശകശയതു

ആമയ ഭയങ്കര വേദനാവഹതാനും
ഈ മനുകുലമിവ സഹിപ്പാൻ വശമാമോ?

ഖം ഭൂമ്യഗ്ന്യപ്പെന്നിവ ഭൂതങ്ങൾ നാലുകൊണ്ടു
നിർമ്മിതം നരദേഹം ഭൗതികമാകുന്നതു

മൂന്നുഭൂതങ്ങൾക്കഗ്നി പോഷണമുണ്ടാകേണം
അഗ്നിക്കു ദഹിപ്പിപ്പാൻ സാധനം വേണംതാനും

അല്ലെങ്കിൽ കോപത്തോടു സ്വസ്ഥലം ദഹിപ്പിപ്പാൻ
ബലവാനൊരുമ്പെടും ഭക്ഷണം വൈകീടുമ്പോൾ

വർദ്ധിക്കുമതിന്നുഷ്ണം ശരീരസന്താപവും
തദനുഘോരതീഷ്ണം മാനുഷർ പൊറുക്കാഞ്ഞാൽ

ദ്വിഷ്ടഭക്ഷണമാശു ഭക്ഷിക്കും മടിയാതെ
കഷ്ടസഹിതം സമറിയാ പൂരിതുകണ്ടു

ശത്രുക്കൾ പടയോടു നഗരംവളഞ്ഞാറെ
തത്രവാസികളായ ലോകരും വലഞ്ഞുടൻ

ആ മഹാലോകർക്കപ്പോൾ ഭക്ഷണവിഷയമാം
തീൻ മുട്ടീട്ടുടനശ്വ ഖര സാരമേയങ്ങൾ

ആശയാഭുജിച്ചവരിത്തരമുള്ള മാംസം
അശിപ്പാൻ വിലനല്കിക്കൊണ്ടു സുക്ഷൂതിതന്മാർ

ഗർദ്ദഭശീർഷം വെള്ളിയെൺപതു കാശുനല്കി
പരവശതയോടുകൂടിക്കൊള്ളുമാറായി

അതുമൊടുങ്ങുന്നേരം പോർമുട്ടി ഭാസവിഷ്ഠം
അർത്ഥനിയമം ചെയ്തുവാങ്ങിയശ നത്തിനായ്

ദേവമാരണമൂലം യൂദരെ ശിക്ഷിപ്പാനായ്
സർവേശൻ പഞ്ഞമെന്ന ദണ്ഡമയച്ചുവെല്ലോ

മറ്റെല്ലാദോഷങ്ങളിൽ ശ്രേഷ്ഠമാകുന്നപാപം
ഏറ്റവും ശാസിപ്പാനായ് പഞ്ഞത്തെക്കല്പിച്ചപ്പോൾ

ഭൗമ്യകൃച്ഛ്റത്തിലിതു സങ്കടമെന്നുവന്നു
ഭൂമർത്ത്യത്രാണംചെയ്തു കരുണാനിധിദേവൻ
ഉപരിലോകം പ്രാപിച്ചീടുവാനെഴുന്നള്ളി
നാല്പതുസംവത്സരം കഴിഞ്ഞോരനന്തരം

ഘാതകയൂദകുലം മുടിവാൻ കാലംവന്നു
ഉത്തരദിക്കില്പടക്കോപ്പുകളൊക്കെക്കൂട്ടി

പൃതനയോടുകൂടെ സേനാനായകനായ
തീത്തോസെന്നൊരു നരപോത്തമൻ പുറപ്പെട്ടു

മുടിഞ്ഞു സർവരാജ്യം വെന്നിട്ടുപുരങ്ങളും
പടഭീതിയും പൂണ്ടവാസികളൊറോശലം

പ്രസിദ്ധപുരത്തിങ്കൽ ശരണം നിരൂപിച്ചു
അസംഖ്യജനം കൂടിനിറഞ്ഞുരാജധാനി

വളഞ്ഞുയൂദ ജന്മവിനാശമടുത്തനാൾ
വളരെ വലയുന്ന മാനുഷസംഖ്യയൊടും

ഒത്തൊരു ദണ്ഡസംഖ്യം, സംഖ്യയുണ്ടെന്നാകിലോ
അത്യന്ത നരഗണം ഭക്ഷണമുണ്ടാക്കുവാൻ

ഏറിയക്ലേശത്താലും സാദ്ധ്യമല്ലെന്നു വന്നു
പുറത്തുമകത്തിലും ശത്രുക്കളൊരുപോലെ

പുറത്തുപടയകത്തെത്രയും മഹാപഞ്ഞം
നിർഗമിക്കുകിലഥ നിർണ്ണയമവസാനം

കരുണോതനയൊടു വധിക്കും സൈന്യജനം
പാർക്കുകിൽ പഞ്ഞംകൊണ്ടു നാശമെന്നതുംസിദ്ധം

മരണാഗമം മന്ദമെന്ന ഭേദമേയുള്ളൂ
സകലജന്തുക്കൾക്കും ജീവരക്ഷാർത്ഥമെല്ലാം

സങ്കടം പൊറുപ്പതിന്നില്ല സന്ദേഹമൊന്നും
എന്നാലും കത്തുന്നഗ്നിക്കശനമുണ്ടാകണം

എങ്കിലോ മൃഗങ്ങളെക്കൊല്ലണമെന്നുവന്നു
പശുക്കളശ്വങ്ങളും പൂച്ചകളെലികളും

അശിപ്പാനിത്യാദികൾ ഭക്ഷണ വിഷയമായ്
കുപൂയഭക്ഷ്യമെങ്കില്പിന്നെയായതും മുട്ടി

അപ്പൊഴേചത്തോരുടെ നാറുന്ന ശവങ്ങളെ
മുറിച്ചുവേവിക്കയുമാശയാ ഭക്ഷിക്കയും

അറച്ചീടുവാൻ യോഗ്യം ദുഷ്കൃതങ്ങളിൽ ദുഷ്ടം
മാതൃക്കൾ പുത്രന്മാരെ വധിച്ചു മുറിക്കയും
തത് മാംസത്തെ ചുട്ടുതിങ്കയും ശങ്കിക്കാതെ
മർത്ത്യശവങ്ങൾ തിന്നോർ വ്യാഘ്രസ്വഭാവികളായ്

പുത്രരെ ഭക്ഷിച്ചവർ ജന്തുക്കളാകുന്നോരോ
ചേതോനാ മൃഗത്തേക്കാൾ ദുഷ്ടരായെന്നുവന്നു

സങ്കടകാലേ സ്വകപുത്രരെക്കാണുന്നേരം
സന്താപത്തിങ്കൽ സുഖമതിനാൽ ദുഷ്ടരായെന്നുവന്നു

പിതാവുകഴിയുമ്പോൾ സുതനെക്കൊണ്ടുതന്റെ
സന്തതി വർദ്ധിച്ചീടും നാമവും ശേഷിച്ചീടും

അന്ത:ക്രിയകൾ കഴിച്ചീടുവാൻ പുത്രൻവേണം
പാതിയും ജനകനു പുത്രനെന്നറിയണം

മാനുഷനെന്നാകിലോ ദുഷ്ടനായിരിക്കിലും
തന്നുടെയംശം വധിച്ചീടുവാൻ തോന്നീടുമോ

മനുഷ്യ ജന്മികളിതറയ്ക്കുമൊരുപോലെ
അനുപായങ്ങളായ ദു:ഖങ്ങൾ ചെയ്യിക്കിലേ

മാനുഷകഷ്ടമിതു ചെയ്തുവെന്നതു വരൂ
ക്ഷുത്തിഹലോകത്തിങ്കലിങ്ങനെ ക്രുദ്ധിച്ചപ്പോൾ

ക്ഷുത്താപം നരകത്തിലെത്രയെന്നൊപ്പിക്കാമോ?
അവനി പയ്യുദാഹം വലുതായിരിക്കിലും

അവധിയായുള്ളതിന്നുപായം ചിലതുണ്ടാം
ഇല്ലാഞ്ഞാൽ കുറേദിനം കൊണ്ടതു കഴിഞ്ഞീടും

എല്ലാനാൾ പാപിക്കൂട്ടംവിശന്നു ക്ഷമിച്ചീടും
കാലംകൊണ്ടൊരു തണുപ്പൊന്നിനാലുണ്ടായ് വരാ

വലയുമൊടുങ്ങാതെ ദു:ഖിക്കുമെല്ലാനാളും
ഭാരസാധനങ്ങളിൽ ശ്രേഷ്ഠത്വം ഭൂമിക്കേറും

ത്വരയായുള്ളതിലും ശ്രേഷ്ഠത്വംവായുവിന്നു

സൂക്ഷ്മമായുള്ളതിലും ശ്രേഷ്ഠത്വം വ്യോമത്തിന്നു

ഹിമയുള്ളവറ്റിലും ശ്രേഷ്ഠത്വം ജലത്തിന്നു
താപാവഹങ്ങളിലും ശ്രേഷ്ഠത്വം ദഹനനു

വപുസ്സിൻ ദു:ഖങ്ങളിൽ ശ്രേഷ്ഠത്വമുഷ്ണത്തിന്നു
ബഹുസങ്കടമെല്ലാം വിരോധമെന്നാകിലും

ദഹന കൃച്ഛ്റമതിലത്യർത്ഥം ഭയാനകം
അല്പകാലത്തുമതു സഹിപ്പാൻ വശമില്ല
ക്ഷുല്പിപാസാദികളെ ക്ഷമിക്കും ലാഭാർത്ഥമായ്
പലദണ്ഡങ്ങൾ പുനരർത്ഥത്തെ രക്ഷിപ്പാനും

ഭൂലോകസാമർത്ഥ്യങ്ങൾ ലഭിപ്പാൻ ക്ഷണകാലേ
ജ്വലനസന്താപങ്ങൾ ക്ഷമിപ്പാനാരുമില്ല

ഒരുത്തനർത്ഥ തൃഷ്ണപൂണ്ടതി ചപലനായ്
പരദ്രവ്യങ്ങളേറ്റം ഹരിച്ചു സംക്ഷേപിച്ചു

മരണകാലേ പാപിതന്നെക്കണ്ടൊരു മുനി
ദുരിതകർമ്മം ശ്രുത്വാ പാപിയെബോധിപ്പിച്ചാൻ

അന്യാർത്ഥസംക്ഷേപണം തന്നുടെകുലനാശം
അന്യായദ്രവ്യംകൊണ്ടു മംഗലംവരാ നൂനം

അന്യായാർജ്ജിതം ദ്രവ്യം തന്ന്യായാൽ വിനശ്യതി
ദുർന്യായഗതമെല്ലാം സന്ന്യായാലഴിഞ്ഞുപോം

പർവതജലംപോലെ വേഗേന പൊയ്പോയീടും
പരസ്വം ക്ഷണപ്രഭാസ്വല്പവും പ്രകാശിക്കും

പരാർത്ഥലാഭം നിത്യനരക ദു:ഖകൃച്ഛ്റം
അരമിതൊടുങ്ങീടാ ഖേദിക്കും നിരവധി

ക്ഷണത്തിൽ കഴിയുന്ന ദ്രവ്യങ്ങൾ കൂട്ടുവാനായ്
ഗുണശ്രേഷ്ഠമാം മോക്ഷം ത്യജിക്കുന്നവൻ മൂഢൻ

മരണമടുത്തിപ്പോഴാത്മാവെ രക്ഷിക്കണം
പരമാർത്ഥമുടയവർക്കുടനേ കൊടുക്കണം

അല്ലെങ്കിൽ നിത്യനാശം നിശ്ചയമെന്നു മുനി
ചൊല്ലിതു ദ്രവ്യലോഭ ചപലപാപികേട്ടു

ചൊന്നതനുഷ്ഠിപ്പാനായ് മാനസമില്ലാതാനും
അന്യാർത്ഥം കൊടുക്കുമ്പോളാത്മജ നിസ്വം വരും

ദാരിദ്ര്യംകൊണ്ടു പുത്രസങ്കടം ഭവിക്കുമ്പോൾ
മരിപ്പാനനുകൂലം പിതാവിനുണ്ടായ് വരാ

ഇച്ചിന്ത മുനികണ്ടു പിന്നെയുമുരചെയ്തു;
നിശ്ചയ ദു:ഖഭയമാത്മജപ്രിയം നീക്കി

ഉത്തരസ്നേഹമവർക്കുണ്ടെന്നുമറിയണം
അതെങ്കിൽ തവ സ്നേഹഭാജനമെന്നേ വരൂ
പ്രേമമില്ലായ്കിൽ പ്രിയയോഗ്യമില്ലെന്നു നൂനം
എങ്കിലോ നിന്നെപ്രതി പുത്രന്മാർ ക്ഷണകാലേ

ദീപജ്വാലോഷ്ണം ക്ഷമിച്ചീടുകിലർത്ഥമെല്ലാം
രൂപ്യങ്ങളെയും നൽകാമല്ലെങ്കിൽ കൊടുക്കേണ്ട

അവമലോകതാപം ക്ഷമിപ്പാനുറയ്ക്കുമ്പോൾ

അവർക്കു നിന്നെ പ്രതിയുള്ള കൂറ്റിയണം

സൽഗുണനിധിയിതു പറഞ്ഞുപോയശേഷം
രോഗിയാം പിതാവുതാൻ വരുത്തി പുത്രന്മാരെ

മമ രത്നങ്ങളായ മക്കളേ പിതാവുഞാൻ
ആമയം കൊണ്ടു വലഞ്ഞത്യന്തം ക്ഷമിക്കുന്നു

നിങ്ങളെജ്ജനിപ്പിച്ചു പൊറുപ്പാനുള്ളതൊക്കെ
ഇന്നിങ്ങുകൂട്ടി നിങ്ങൾ സുഖിച്ചീടുകേ വേണ്ടൂ

എന്നാലും മമ ദണ്ഡം പൊറുപ്പാനൊന്നു വേണം
ഇന്നു ദീപത്തിൽ വിരൽ ചൂടണമൊരുക്ഷണം

അതിനാൽ മമ വ്യാധിക്കാശ്വാസമുണ്ടായ് വരും
ഇതെന്നെപ്രതി നിങ്ങളാത്മജന്മാരേ വേണം

അതിനു സമ്മാനവും തരുവേനർത്ഥമെല്ലാം
ഇത്രകൂറില്ലായ്കിലോ നല്കുവാൻ മടിയാകും

പിതാവെന്നുള്ള കൂറുണ്ടെങ്കിലോ ചെയ്തീടുവിൻ
താതൻ പറഞ്ഞവാക്കു പുത്രന്മാർ കേട്ടശേഷം

കാലാല്പം ചിന്തിച്ചവർ കോപ്പിട്ടുതുടങ്ങിനാർ
കാൽക്ഷണനേരം പോലും സാധ്യമല്ലെന്നുകണ്ടു

അന്നേരം പിതാവുതാൻ നരകാഗ്നിയെ ധരി-
ച്ചാമുനി പറഞ്ഞപോൽ വേഗത്തോടനുഷ്ഠിച്ചാൻ

മന്ദോഷ്ണമല്ലോ ദീപജ്വാലോഷ്ണം തിഗ്മമെല്ലാം
എന്നാലും ക്ഷണകാലം ക്ഷമിച്ചുകൂടുന്നില്ല
ഭൂമഹോഷ്ണങ്ങളെല്ലാം കൂടക്കൂട്ടുകേവേണ്ടൂ
ഭൂമ്യഗ്നി ശീതംതന്നെ നരകാഗ്നിയുമഗ്നി

കണ്ടിതു മുനിശ്രേഷ്ഠനെത്രയും വിഷാദിച്ചു
തിഗ്മമിതനുപമെന്നുറച്ചതു കണ്ടു

വിശ്വസ്തരായുള്ളോരിലൊരുത്തൻ മരിച്ചിട്ടു
നാശമില്ലാത്ത ജീവൻ പിന്നയും പ്രത്യക്ഷമായ്

അക്കാലം മുനിവരൻ ചോദിച്ചു ഭയത്തോടെ:-
" തേ കർമ്മഫലമേതു, സുഖമോ സന്താപമോ?

ഭാഗ്യത്തിൻ ശ്രേഷ്ഠമോക്ഷം പ്രാപിപ്പാൻ യോഗമുണ്ടോ?
ദുർഗ്ഗതിയകപ്പെട്ടു സങ്കടം ഭവിച്ചിതോ?
" എന്നുടെ പാപംകൊണ്ടു നരകഗതപാപി
അനന്തമായ തീയിലെത്രയും ദഹിക്കുന്നേൻ"
ചൊന്നിതു ചത്തസഖി, മുനിയുമുരചെയ്തു:-
" അഗ്നിനാ ഭൂതദു:ഖമത്യർത്ഥ ഭൃശമതോ

സന്തപ്തനായ തവ സങ്കടമറിവതി-
നെന്തൊരു കഴിവുള്ളൂ" വെന്നിതു പറഞ്ഞിട്ടു

ആ മരിച്ചവൻ ജലം നിറഞ്ഞ പാത്രംതന്നിൽ
കൈമുക്കി ദീപമതിലിടുവാനുരചെയ്തു

ചെയ്തിതു മുനിവരനോടുള്ള ദീപമഥ
അത്തോയം തൊട്ടനേരമുരുകി മെഴുകുപോൽ

സജ്ജനമൊരുമുനി മൃതനെ ജീവിപ്പിച്ചി-
ട്ടിജ്ജീവൻ ദു:ഖത്തോടെയെപ്പൊഴും കരയുന്നു

കണ്ടിതു മുനിവരൻ കാരണം ചോദിച്ചപ്പോൾ
കണ്ണീർ വീഴ്ത്തിക്കൊണ്ടു പ്രതിവാക്യത്തെച്ചൊന്നാൻ

ദൃഷ്ടദു:ഖങ്ങളുടെ സ്മരണമതിന്മൂലം
കൊണ്ടിതു ഭയങ്കരം ദുർഗ്ഗത്യഗ്നുഷ്ണമെടോ

ഭൂമിയിലഗ്നിതാപം മൂന്നു സഹസ്രവർഷം
ക്ഷമിച്ചാലതിൽപ്പരമൊരഹോരാത്രകാലം

നരകസന്താപത്തിൽ ക്ഷമിക്കും താപമേറും
നിർണ്ണയമെന്നു ചൊല്ലിപ്പിന്നെയും കരയുന്നു

ഇത്ഥമായുള്ള വഹ്നിയധോഭുവനത്തിങ്കൽ
സപ്തസഹസ്രവർഷമനിശം ജ്വലിക്കുന്നു

ഉഷ്ണനിർഗമമില്ല വഹ്നിയാലുണ്ടാകുന്ന
തീക്ഷണങ്ങളൊക്കെക്കൂടക്കൂടുന്നു നിരന്തരം

സദനമിതു നമുക്കത്യർത്ഥ ഭയഗൃഹം
പാദവുമുദരവും ഹൃദയം കരങ്ങളും

ജിഹ്വയും കപോലവും രണ്ടു നയനങ്ങളും
ദഹിച്ചു തിഗ്മം കൊണ്ടു നിയതം ക്ഷമിക്കുന്നു

രക്തവും തലച്ചോറും നൈവലയസ്ഥിസാരം
പിത്തം ശ്ലേഷ്മവും സദാ ഉരുകിത്തിളയ്ക്കുന്നു
ആകാശേ ശകുന്തങ്ങൾ മത്സ്യങ്ങൾ സമുദ്രത്തിൽ
തീക്കനലഗ്നിയിൽപോൽ പാപി നരകാഗ്നിയിൽ

സന്തതം വലയുന്നു കത്തുന്നു ദഹിക്കുന്നു
തപ്തവാപികളതിലെപ്പൊഴും ഖേദിക്കുന്നു

അഗ്നിയാകാശമവർക്കഗ്നിയെ ശ്വസിക്കുന്നു
പാനീയമവർക്കഗ്നി,യഗ്നിയെ കുടിക്കുന്നു

തീയവർക്കതുതന്നെ ചുടുന്നു ഭയങ്കരം
ക്ഷ്മായവർക്കഗ്നിയതിലെപ്പൊഴുമിരിക്കുന്നു

അഗ്നിശയനമതിലെപ്പൊഴും കിടക്കുന്നു
തീനഗ്നിയവർക്കതു സന്തതം ഭവിക്കുന്നു

ശ്വസിച്ചാലൊരാശ്വാസമില്ല നിശ്വാസമുള്ളു
വസിപ്പാനിടം പോരാ തിങ്ങീട്ടു വലയുന്നു

കുടിച്ചാൽ ഭക്ഷിച്ചാലും പയ്യും ദാഹവും തീരാ
കിടന്നാലനുകൂലമില്ല സങ്കടമുള്ളു

കത്തുന്നെങ്കിലും ഭസ്മമാകുവാൻ ഭാഗ്യമില്ല
സന്തതം നശിക്കുന്നു നാശത്തിൽ ജീവിക്കുന്നു

ഇത്യാദി ദു:ഖം സർവപാപികൾ സഹിക്കുന്നു
കൃതവിശേഷത്തിനു വിശേഷമുള്ള കൃച്ഛ്റം

നരകേ വിശേഷിച്ചു കൽപ്പിച്ചു പരാപരൻ

ധരണി സ്ഥലത്തിങ്കൽ സമർത്ഥരവർതന്നെ

ശേഷമുള്ളവർകളെ നിന്ദിച്ചു നിഗളിച്ചു
ശ്രേഷ്ഠത്വമവർക്കുള്ളുവെന്നുള്ള ഭാവത്തൊടും

സ്വഗുണം പ്രശംസിച്ചു മുഖ്യരായ് നടന്നവർ
ആഗസാ നിന്ദവാക്കും ചവിട്ടുമടികളും

അഹംകൃതിയെക്കൊണ്ടു ക്ഷമിക്കും സദാകാലം
അഹങ്കാര്യാഗ്രേസരൻ ബലുസുവെന്ന പാപി

സ്വഗുണം ചിന്തിച്ചിട്ടു സർവേശ നിന്ദയൊടും
നിർഗുണനിധി ദേവകല്പ്പന വഴങ്ങാതെ

സർവവസ്തുക്കളെക്കാൾ പ്രാധാന്യം ഭാവിച്ചവൻ
ഗർവദുസ്സ്വാദുഫലമിക്കാലം രസിക്കുന്നു

നരകേ പ്രധാനിയായ് നിരന്തദു:ഖങ്ങളിൽ
വഹ്നിയാം സിംഹാസനേ വാഴുന്നു ശ്രേഷ്ഠപാപി

നിന്ദ്യരിൽ മുഖ്യൻ മുഖ്യതാപങ്ങൾ പൊറുക്കുന്നു
പ്രധാനകാമമിപ്പോളേതുമേ കുറഞ്ഞില്ല

പ്രധാനാഭിപ്രായവും ദു:ഖവർദ്ധനം താനും
അവനോളവുമിപ്പോൾ പ്രശസ്തനാരുമില്ല

അവനെ വഴങ്ങണമെല്ലാരുമെന്നു ഭാവം
ധരിച്ചു ചേതസ്സോടെ സന്തതം പീഡിക്കുന്നു

വിരൂപി, ദുഷ്ടൻ, ശാപവിഷയൻ, ദുർഭാഗ്യവാൻ
അധമനെല്ലാരിലും ദേഷ്യനുമെല്ലാരിലും
അധസ്ഥിതനും നിന്ദാഭാജനം നികൃഷ്ടനും
അന്തരഹിത താപംകൊണ്ടിവൻ ഖേദിക്കുന്നു

അർത്ഥതൃഷ്ണകൾ തീർപ്പാനന്യായകർമ്മം ചെയ്തു
നീതിയെന്നിയേ പരദ്രവ്യത്തെ ഹരിച്ചവർ

അത്യന്തദീനന്മാരായ് നരകേ ക്ഷമിക്കുന്നു
മമാർത്ഥാഗ്രഹം കൊണ്ടു വിറ്റു ഞാൻ സർവേശനെ

സുമൂഢ വണിക്കന്ധലോചനൻ മഹാപാപി
ഭീതിദമായ ഉരുൾമേലിപ്പോൾ നിഷ്കൃപയാ

ശത്രുക്കളതിൽക്കെട്ടിയെന്നെ ദുഷ്ക്രമിക്കുന്നു
ഉരുളുരുളുന്നേരം ഹാ! ദു:ഖഭാരമെന്നെ

നരകഗണമൊക്കെ മാന്തുന്നു ഭയങ്കരം
ഈ വട്ടത്തിന്മേൽ നിത്യം കിടന്നു ക്ഷമിക്കുന്നേൻ

ഈവണ്ണമവരുടെ കോപഭാജനമായി
അന്യസങ്കടങ്ങളിൽ കാരുണ്യഹീനജനം

മാനുഷ നിസ്വസഹായത്തിന്നു നിഷ്കൃപരും
ഇപ്പോഴുമർത്ഥാഗ്രഹം പൂണ്ടവർ ദു:ഖിക്കുന്നു

താപത്തിലനുഗ്രഹം കണ്ടവർ ധരിച്ചിട്ടു
സഹായം വേണമെന്നുമേറ്റമപേക്ഷിക്കുന്നു

അഹിതഭാവത്തോടു ശേഷമുള്ളവർകളും
അന്യവേദനകണ്ടു സന്തോഷം പൂണ്ടപോലെ

മനസി ഭയഭാവമൊട്ടുമേ ധരിക്കാതെ
അവരെപ്പരിഭാഷിച്ചത്യർത്ഥം ഹസിക്കുന്നു

ഭുവനപുരത്തിലെ സാമർത്ഥ്യം കണ്ടുകണ്ടു
സ്വനിസ്വം തീരുവാനായത്യർത്ഥമുണ്ടാക്കേണം

എന്നുള്ള മനോരഥം ധരിച്ചീടുന്നു വൃഥാ
നിഷ്ഫലമെന്നുകണ്ടു കോപിച്ചു ക്രുദ്ധിക്കുന്നു

ദുഷ്ടാശപൂണ്ടു കാമചാരികളായുള്ളവർ
അകാമസാധനങ്ങൾ പ്രാപിച്ചു വലയുന്നു

കാമിച്ചു പിഴച്ചവർ ദ്വേഷിച്ചു ക്ഷമിക്കുന്നു
മാംസരസങ്ങൾ സാധിച്ചീടുവാൻ ക്ലേശിച്ചവർ

മാംസകൃച്ഛ്റങ്ങളിപ്പോൾ പ്രാപിച്ചു പീഡിക്കുന്നു
ആ രസസുഖങ്ങൾക്കിതുത്തരഫല ലാഭം

സ്പർശമൃദുത്വമവർക്കിച്ഛയായെന്നമൂലം
കഠിനകൂടത്തിന്മേലോരോരോ ശരീരാംഗം

കഠിനപിശാചുക്കൾ സന്തതമടിക്കുന്നു
പരസ്ത്രീഗാമിജനം കത്തുന്ന ചൂളതന്നിൽ

സർപ്പങ്ങളുടെ സുദ്വിഷ്ടാശ്ലേഷം കടികളും
സുദണ്ഡത്തോടുകൂടെ നിയതം പൊറുക്കുന്നു

സോദുമ പുരവാസ ദുർജ്ജനം ദഹിച്ചിട്ടു
ഗന്ധകവഹ്നിവർഷം പൂർവനാശകാരണം

ദഗ്ധരെ ദഹിപ്പിപ്പാനിപ്പൊഴും വർഷിക്കുന്നു
ഇത്യാദിരാഗം കൊണ്ടു മോഹരസങ്ങൾ കഴിഞ്ഞുപോയ്

ദണ്ഡലാഭങ്ങളെല്ലാം കാലത്താലൊടുങ്ങീടാ
ദു:ഖഭാജനമിപ്പോൾ മോഹപാത്രാംഗമെല്ലാം

സുഖസ്പർശത്തിൽപരം ദു:ഖസ്പർശനമേറും
അന്യേഷാം ഹിതത്തിങ്കലീർഷ്യപൂണ്ടു ചേതസ്സോ-

ടന്യമംഗലംകൊണ്ടു തപിച്ച ദുഷ്ടജനം
പൈശൂന്യംകൊണ്ടു നിത്യദീനരായിരിക്കുന്നു

വിധിതമവർകളിൽ കുഹരമഹികൾക്കായ്
സന്ധികൾ ചങ്കുമുള്ളും സർപ്പങ്ങൾ മുറിക്കുന്നു

മാനുഷജ്യേഷ്ഠൻ നിജപൂജകൾ കൈക്കൊള്ളാതെ
ഭ്രാതാവിനർച്ച്യദേവൻ ദയയാ തൃക്കൺപാർത്ത

ഹേതുനാ രോഷത്തോടു പൈശൂന്യചപലനായ്
ഭ്രാതൃഘ്ന ശാപമേറ്റു സുഖരഹതിനവൻ

ഉത്തരാനുജസുഖം കണ്ടേറ്റം തപിക്കുന്നു
കരളിക്കാലം ക്രൂരസർപ്പങ്ങൾ കരളുന്നു

കരളും നാശത്തിനു സന്തതം വർദ്ധിക്കുന്നു
നീചസാരമേയം പോലൗദാരികന്മാരിപ്പോൾ

വിശന്നൂദാഹിക്കുന്നു വെന്തുവെന്തുകൊണ്ടു
ഗന്ധകം ചെഞ്ചെല്യവും ഭക്ഷണമവർക്കായി

എന്നതുകൊണ്ടു ക്ഷുത്തു വർദ്ധിക്കേയുള്ളൂതാനും
കോപകാരണം കൊണ്ട നിത്യനാരകവാസം

പ്രാപിച്ച ചണ്ഡഗണം ക്രുദ്ധിച്ചശ്വാക്കൾ യഥാ
അന്യോന്യം കടിക്കയും തയ്ക്കയും ഭയങ്കരം

മന്ദരുമ്മടിയരുമനുഷ്ണന്മാരും പിന്നെ
മൂർച്ചയേറിയ ബഹുസൂചികളാണികളും

ധരിച്ച പര്യങ്കത്തിൽ കിടന്നു കരയുന്നു
ദൈവോന ബ്രഹ്മാവിഷ്ണു ശിവാദിപിശാചുക്കൾ

അവന മനസ്സോടനുസരിച്ച മൂഢവ്രജം
ഭ്രാന്തന്മാരെന്നപോലെ തുടരിൽ ബദ്ധന്മാരായ്

സന്താപസ്പർശംകൊണ്ടു സദ്ദൈവമറിഞ്ഞതി
നിഷ്ഠുരപിശാചുക്കൾ വരുത്തും സുതോദത്താൽ

ശ്രേഷ്ഠദൈവത്തെക്കൂപ്പിയാരാധിക്കുന്നു സദാ
മാംസദു:ഖങ്ങളിപ്പോൾ സ്വൽപ്പം കേൾപ്പിച്ചേനഹം

ആത്മശുക്കുകൾ ചൊൽവാൻ പാടവമുണ്ടാകുമോ
പരിഛേദോനമിതു ചൊല്ലുവാൻ പണിയേറും

ധരിച്ചുകൊള്ളുവാനും പ്രയത്നമവ്വണ്ണമേ
പൂർവത്തിലൊരു വനവാസി ഗമിക്കുന്നേരം
മരിച്ചവന്റെയസ്ഥി ചവിട്ടിയറിയാതെ
ഉടനെയയ്യോയെന്നു ദു:ഖരോദനസ്വരം

കേട്ടപ്പോൾ വിഷാദിച്ചു തപസ്വി സ്ഥിതിചെയ്തു
' ആരിഹ കരയുന്നു' വെന്നതു ചോദിച്ചാറെ

' നരകഗതനഹ' മെന്നൊരുത്തരമുണ്ടായ്
ഇതുകേട്ടുടൻ നിന്റെ ദുർഭാഗ്യത്തിന്റെ മൂലം

ഏതെന്നും ' ദുർഗത്യാധിയെങ്ങനെ' യെന്നുമിവ
താപസൻ ചോദിച്ചപ്പോൾ, ചത്തവൻ ചൊന്നാനുടൻ

" മേ പാപം മമ ദു:ഖഹേതുവെന്നറിഞ്ഞാലും
ഭൈരവതാപം നിത്യമേതെന്നു ചൊന്നുകൂടാ

ശരീരദു:ഖമതി ഭാരമെന്നിരിക്കിലും
ആത്മസങ്കടം മഹാഭാരമെന്നറികെടോ

തന്മഹത്വത്തെ ചൊൽവാൻ മഹാവിഷമമാകും
ദേഹമുള്ളവർകൾക്കുമിതിന്റെ പ്രകാരങ്ങൾ

ഗ്രഹിച്ചുകൂടായെന്നാലാത്മദു:ഖങ്ങൾ ദു:ഖം
ദേഹതാപങ്ങളതിനോടൊട്ടുമൊപ്പമല്ല

മഹത്വമിത്രയെന്നുമളവിലടങ്ങീടാ
സത്യമിപ്പറഞ്ഞവാക്കാത്മ സങ്കടവിധം

അതു ഭൂവാസികൾക്കു ധരിപ്പാൻ പണിതുലോം
ദേഹത്തോടാത്മാവൊന്നിച്ചിരിക്കും കാലങ്ങളിൽ

ദേഹദണ്ഡങ്ങൾകൊണ്ടുദേഹിയും ഖേദിച്ചീടും
എന്നാലും സ്വകദു:ഖമതല്ല പരമുള്ളു

അന്യദു:ഖവുമുണ്ടു സ്വാധിയും നരകത്തിൽ
അന്യദു:ഖങ്ങൾ ദേഹകഷ്ടകൃച്ഛ്രങ്ങളെല്ലാം

മനോവേദന ബഹുപീഡകൾ സ്വകഭാരം
ധീസ്മരണവും പിന്നെ മനസ്സുമിതി മൂന്നും

ശാസ്ത്രത്തിൽ സിദ്ധംപോലെ വശമാത്മാവിനുണ്ട്
ഇതൊക്കെ പാപികൾക്കു പീഡാവഹമേയുള്ളു

അതീതവസ്തുക്കളെ ദർശിപ്പാനുള്ള നേത്രം
സ്മരണവശമെന്നു ശാസ്ത്രികൾ ചൊല്ലീടുന്നു

നരകഗണം വ്യഥാവിഷയമിതുകൊണ്ടു
കണ്ടതി തീവ്രബാധ ധരിച്ചുഖേദിച്ചീടും

പ്രണയം ഭാഗ്യങ്ങളും പുഞ്ചിരിപ്പുതുമയും
ലീലകൾ ഭോഗങ്ങളും നർത്തനഗാനങ്ങളും

ഭൂലോകശുഭമെല്ലാം കഴിഞ്ഞതിക്രാന്തമായി
ചെയ്ത ദുരിതഫലമൊന്നുമേ കഴിയാതെ

നിത്യമനുഭവിക്കുമെന്നിവ സ്മരിക്കുന്നു
ദർശനമാത്മാവിന്നു ബുദ്ധി തദ്വൃത്തിമൂന്നും

ധാരണം പരിച്ഛേദം യോജനമിതിശ്രുതം
മൂന്നിനാലനുതാപകാരണം പാപിക്കുള്ളു
എന്നുമൊടുങ്ങിടാത്ത സങ്കടഭവനവും
പുനരപ്രാപ്യമായ ഗുണത്യാഗവും പിന്നെ

അനഘഗുണത്തോടു സന്തതവിരോധവും
അനാദിശാപപരിഗ്രഹവും ദുർഭാഗ്യവും

എന്നിവറ്റിനുമൂലമസാരലാഭമത്രേ
തനതുകാലത്തിൽ കഴിഞ്ഞെത്രയും വിർജ്യഭോഗം

എന്നിതിധരിച്ചിട്ടു പരിച്ഛേദിക്കുമഥ
സ്വൈരീശ വിധിവശാൽ ഖേദിപ്പൻ യോഗം വന്നു

നരകദു:ഖങ്ങളെല്ലാം ഭവിച്ചു സദാകാലം
അന്തരമിതിനില്ല കൂടസ്ഥവിധിയിതു

പ്രാപ്തഭോഗങ്ങളെല്ലാം കഴിഞ്ഞു ലവകാലേ
ലബ്ധസുഖങ്ങളെല്ലാമതി ദൂഷ്യങ്ങളല്ലോ

തദ്ധേതു ത്യക്തഗുണമനാദ്യനന്തൻ തന്നെ
മമഭോഷത്വം കൊണ്ടു നിയമമിതുവന്നു

മംഗലാബ്ധിയെ രസിച്ചജസ്രം സുഖിപ്പാനായ്
എന്നെക്കാരുണ്യത്തോടു സൃഷ്ടിച്ച സർവേശ്വരൻ

അന്ത:കരണം മമ കൽപിച്ചു നിജഗുണം
മംഗലപൂർണം മമ ലക്ഷ്യമെന്നറിയാതെ

ഭ്രാന്തനസാരത്തെ ഞാൻ സേവിച്ചതെത്ര കഷ്ടം!
ഉത്തമദാഹം തീർപ്പാനബ്ധിയന്വേഷിക്കാതെ

നീർത്തുള്ളികുടിപ്പാനായ് ക്ലേശിച്ചു നടന്നു ഞാൻ
ഇതിപ്പോൾ കഴിഞ്ഞതായ് മറ്റതുമിനി വരാ

സന്തതം ക്ഷമിപ്പാനും സന്തതം വലവാനും
സന്തതം ഖേദിപ്പാനും യോഗമിന്നിനിക്കുള്ളു

സന്തതമിതെന്തുള്ളുവെത്ര കാലങ്ങളിതു
സഹസ്രവർഷമതോ ശതസഹസ്രം പോരാ

സഹസ്രകല്പവർഷം സന്തതകാലമതോ
സന്തതമതിലേറുമെന്നുമേ കഴിഞ്ഞിടാ

ഇതിപ്പോൾ തുടങ്ങിയോയെപ്പോഴും തുടങ്ങുന്നു
അതീതമതിനില്ല വർത്തമാനമേയുള്ളൂ

ഇതെല്ലാം കുറയാതെ മുഴുവൻ ശേഷിക്കുന്നു
ഇത്താപ സമുദ്രത്തിനാഴം നീ പരീക്ഷിച്ചാൽ

അതലമിതെപ്പൊഴും നിലയുമിതിന്നില്ല
സമവീതിയിലതിഭാരമായുള്ളോരുണ്ടു

സുമാത്രംകൊണ്ടു നിലംതൊട്ടീടുമെന്നാകിലും
എന്നാലും കനമൊക്കെത്തൊട്ടു നിലത്തെക്കൊള്ളും

സന്തതകാലമുണ്ടു കനക്കുമെന്നപോലെ
മതിയിലൽപ്പംകൊണ്ടു സമസ്തം കനക്കുന്നു

ഇനിയുള്ളവയെല്ലാം നിശ്ചയിച്ചറിഞ്ഞിട്ടു
എങ്കിൽ ഞാൻ നിർഭാഗ്യവാനെന്നു തോന്നീടുമഥ
സങ്കടം നിരന്തരം ശരണമെനിക്കില്ല
ആർത്തിയെയൊഴിപ്പാനുമുപായമൊന്നും വരാ

സത്തേക്കാൾ വിനാശനമാഗ്രഹാസ്പദമെന്നാൽ
സത്തെത്യജിപ്പാൻ മയാസാധ്യമാകയുമില്ല

ഇത്തരം നിരൂപണം ബുദ്ധിയിൽ തോന്നുംകാലം
ചേതസി പരവശമെങ്ങനെയൊപ്പിക്കേണ്ടു

അത്യന്തപീഡാ പരിവേദനാ പശ്ചാത്താപം
ഭീതിയും ക്രോധം ദോഷമക്ഷാന്തിപരിഭ്രമം

ഇത്യാദിയുള്ള രസം നിറയും മനസ്സിങ്കൽ
അത്യർത്ഥം ഭയങ്കരവായുവുമോളങ്ങളും

ഉദധികലക്കുമ്പോൾ വലയും യാനപാത്രം
അദ്രിസമാനമായ പൊക്കത്തിലേറുകയും

പാതാളത്തോളമുടനിറങ്ങുകയുമൂർമ്മി
പോതത്തിലടിക്കയും പാമരം പൊട്ടുകയും

മാർഗ്ഗം കൂടാതെയങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടുമോടുകയും
നരകപാപിയുടെ മാനസേ നാനാരസ–

ശതങ്ങളതുപോലെ നാനാരസങ്ങൾതന്നെ
അതിനാലനുകാലനാശമെന്നറിഞ്ഞാലും

ശക്തനാംവില്ലാളിയാൽ പ്രഹിതമായ ശരം
സത്വരം ലക്ഷ്യം പ്രതിയുഴറുന്നതുപോലെ

അന്തഃകരണത്തോടു രഞ്ജിച്ചു സന്തോഷിപ്പാൻ
അതിവമനോരഥം ചേതസി ധരിച്ചിടും

നിഷ്ഫലസാധ്യമതു ദുഃഖകാരണമത്രേ
അഫലംപ്രതി സർവമംഗല ത്യാഗം മൂലം

അത്യർത്ഥം പ്രസൂതിജം മനസിഭവിച്ചിടും
ഇതെല്ലാറ്റിലും ശ്രേഷ്ഠം നരകമിതുതന്നെ

തനിക്കുലാഭമായ രത്നങ്ങൾ നിറഞ്ഞുള്ള
യാനപാത്രങ്ങൾ ചെട്ടിതാൻ കണ്ടുനിൽക്കുന്നേരം

മരുൽക്കോപത്താൽ മുങ്ങി സമുദ്രേ താഴുമ്പോഴേ
ധരിക്കുമാർത്തിയതിനസാരരൂപമുള്ളു

നരകചേതസ്സിങ്കലുള്ളൊരു പ്രസൂജിതം
വർജ്ജിതഗുണത്തൊടു സമാനം നിരുപമം

സങ്കടമെന്നുബുദ്ധ്യാ നിശ്ചയിച്ചുറക്കേണ്ടു
എങ്കിലീ ദുഃഖഭയം മനസി ധരിച്ചിട്ടു

ധർമ്മമാർഗത്തിൽ നടന്നാനന്ദം പ്രാപിപ്പാനായ്
ഭൂമർത്യർ ശ്രമിക്കുകിൽ ബോധമുള്ളോരായീടും

നരകദുഃഖം പറഞ്ഞൗവണ്ണമെന്നാകിലും
നരകംപ്രതി ഗമിച്ചീടുന്ന മൂഢരേറും

അനേകദേവന്മാരെയദിതി പുത്രന്മാരെ
സേനാനിഭൂതന്മാരെ ഭഗവതികളെയും
സദ്ദേവനിന്ദയോടു സേവിക്കും ജനാവലി
വേദസത്യങ്ങളോടു വിരോധമിതും പൂണ്ടു

സത്യവേദികളോടു പരിപന്ഥി ദുഷ്ടരും
സത്യം വെളുസത്തിനു ചെയ്യുന്ന നീചക്കൂട്ടം

ദൈവത്തെ വന്ദിപ്പാനായ് സർവേശൻ പ്രമാണിച്ച
ദിവസം കഴിക്കാതെ നടക്കും പാപിവൃന്ദം

മാതാപിതാക്കന്മാരെ യജമാനന്മാരെയും
നീതിപോലാദരിക്കാത്തധമദുഷ്കൃതികൾ

വൈരധാരികൾ നരസിംഹകർത്താക്കന്മാരും
പരസ്ത്രീഗാമികളും രാഗചപലന്മാരും

ചോരന്മാരർത്ഥാർത്ഥമായപദേശദുഷ്ടരും
ചൗര്യസഹായന്മാരുമനൃതസാക്ഷികളും

പരസ്ത്രീ കാമംപൂണ്ട ദുരാശയുക്തന്മാരും
പരസ്വവിഷയത്തിൽ സ്പൃഹയുള്ളവർകളും

അഹങ്കാരികളർത്ഥതൃഷ്ണയാ ചപലരും
മോഹപതിതന്മാരും പൈശൂന്യമുള്ളോർകളും

അശനശീലന്മാരും പാനമത്തരും പിന്നെ
ഭൃശകോപികൾ മന്ദപാപികളിതിക്കൂട്ടം

മഴവർഷത്തിലേറ്റം ചെയ്യുന്നതതുപോലെ
ചുഴലിക്കാറ്റുകൊണ്ടു പത്രങ്ങൾ വീഴുംവണ്ണം

ലോകമാനുഷൻ സദാവീഴുന്നു നരകത്തിൽ
എങ്കിലോ കൂട്ടുരുണ്ടു സങ്കടം കുറഞ്ഞുപോം

എന്നുചൊല്ലീടും ചില ബോധരഹിതഭ്രാന്തർ
സന്താപം കുറയുമോ തീക്കനലേറുന്നേരം

മുള്ളുകളേറീടുമ്പോൾ മുനകളേറുമത്രേ
വളരെ നിസ്വന്മാരാൽ സാമർത്ഥ്യവൃദ്ധിയുണ്ടോ?

തിഗ്മവൃദ്ധിയാൽ ശീതം ഭവിച്ചു വന്നീടുമോ?
നന്നായിജ്വലിക്കുമ്പോളത്യന്ത വഹ്നിതന്നിൽ

ഘൃതമിടുന്നമൂലം ദഹനൻ കെട്ടീടുമോ?
ശത്രുക്കൾ വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ മത്സരം കുറയുമോ?

എന്നതുപോലെ നിത്യനരകഗതൻ പാപി
ജനമേറുന്നതിനാൽ സങ്കടമേറെയുള്ളു

എന്നാലും സമുദ്രത്തിലുള്ളനീരതൊക്കവേ
അന്യകൂപത്തിൽ പകർന്നീടുവാൻ സാധിക്കിലും

തരുപത്രങ്ങളെണ്ണി സംഖ്യയെയൊപ്പിക്കിലും
ഭൂരസികതയിത്രയെന്നതു കൂട്ടുകിലും

അസാദ്ധ്യം സാധിക്കിലും തൽപ്പരമനാരതം
ദുരസ്ഥലനരകാധി പറഞ്ഞൊപ്പിപ്പാൻ പണി

അറിയും ക്ഷമിക്കുമ്പോൾ കണ്ടാൽ വിശ്വാസമാകും
പറഞ്ഞാലറ്റംവരാ അനന്തമെന്നമൂലം
അറിവാൻ തക്കവണ്ണമൽപ്പം ഞാനറിയിച്ചേൻ
അറിഞ്ഞീടരുതാത്ത ദുഷ്ക്രമം ക്ഷമിക്കുന്നേൻ

സന്തതം ക്ഷമിക്കുന്നേനജസ്രം വേദിക്കുന്നേൻ
സന്തതം വലയുന്നേൻ ഹാ! പാപം! മഹാപാപം!

ഇതി പറഞ്ഞശേഷം മറഞ്ഞു മഹാപാപി
ഇതുകേട്ടവർ ഭയമുത്തമം ഹൃദികൊണ്ടു

പരമഗുണമാർഗേ ഗമനമുറച്ചിട്ടു
ദുരിതദ്വേഷംപൂണ്ടു നടന്നാൻ യഥാകാമം

എന്നാലും ഗുണാനുഗനെന്നൊരു മുനിവരൻ
ചൊന്നതുകേട്ടു ബഹുധൂപിതമനസ്സൊടും

നന്നായിച്ചിന്തിച്ചു തത്കാരണമന്വേഷിച്ചാൻ
സങ്കടമിത്ര ദോഷശിക്ഷയ്ക്കുനിയോഗിപ്പാൻ

ഒന്നുകൊണ്ടവകാശം മനസിതോന്നുന്നില്ല
അന്നേരം വേദഗുരുവാകിയ തത്ത്വബുധൻ

മനസ്താപത്തെക്കണ്ടു ഗുണാനുഗനെ നോക്കി
തന്മൂലം ചോദിച്ചപ്പോൾ പറഞ്ഞു ഗുണാനുഗൻ

" അന്തോനനാഥൻ ദേവൻ കരുണാലയനെന്നു
ശാസ്ത്രികളെല്ലാവരും നിശ്ചയം പറയുന്നു

അലയ ദയായുക്തനിങ്ങനെ ശിക്ഷിക്കുന്നു
അല്പധീമാന്മാരായ മാനുഷർ പിഴയ്ക്കുന്നു

ദോഷങ്ങളർദ്ധക്ഷണം കഴിഞ്ഞീടുന്നുവല്ലോ
ദുഷ്ക്രമ നിത്യകാലമതിനുത്തരംതാനും

ഈ നിഷ്കരുണവിധി ഗ്രഹിപ്പാനെളുതല്ല
ധ്യാനിത്താലവകാശം മാനസേ കൊള്ളുന്നില്ല"

ഉത്തമനായ മുനിയിങ്ങനെ പറഞ്ഞപ്പോൾ
തത്ത്വജ്ഞനായ തത്ത്വബുധനുമുരചെയ്തു:-

അനന്ത ദയാനിധി മംഗലാന്വിതൻ ദേവൻ
സനയ ശാസ്താവയാൾ കൃപാവാരിധിതാനും

കൃതദുഷ്കൃതങ്ങളെയീവണ്ണം ശിക്ഷിക്കിലും
അതുദോഷയോഗ്യത്തോടൊക്കുന്ന ശിക്ഷയല്ല

സുകൃതയോഗ്യത്തേക്കാൾ സമ്മാനിക്കുന്ന ദേവൻ
ദുഷ്കൃതയോഗ്യാലൽപ്പശിക്ഷ കല്പിപ്പാറുള്ളു

ചൊന്നതു ഗ്രഹിപ്പാനായിക്കഥ കേട്ടാലും നീ
ചിന്തിച്ചു കേട്ടാൽ തവ സംശയമൊക്കെത്തീരും

സുകൃതകീർത്തിയോടുവാഴുന്ന രാജ്യത്തിങ്കൽ
മുഷ്കരനൊരു നൃപൻ മൃഗയാ വിവശനായ്

പരിവാരത്തെ വെടിഞ്ഞരണ്യേനടക്കുമ്പോൾ
ക്രൂരന്മാരായ ഹിംസ്രന്മാരുടെ കൂട്ടംകണ്ടു

ദുഷ്ടഭാവത്തോടവർ സുന്ദരമുഖിയൊരു
യോഷയെ കെട്ടിക്കൊണ്ടു കാരുണ്യഹീനത്തോടും
ദുഷ്ക്രമിച്ചതിൻശേഷം താഴ്ചയേറീടുന്നൊരു
സുഷിരം തന്നിലിട്ടു വധിപ്പാനിഴയ്ക്കുന്നു

ഈ ദു:ഖംശ്രുത്വാ നൃപാധീശ്വരൻ തൃക്കൺപാർത്തു
രുദിതമിതെന്തെന്നു സൂക്ഷിച്ചുനോക്കുന്നേരം

അധികതാപംകൊണ്ടു വിവശയായ സ്ത്രീയെ
അധമചോരഗണം കൊല്ലുവാൻ ഭാവിക്കുന്നു

നൃപേശനിതുകണ്ടു രുധിരം പുരണ്ടിട്ടു
രൂപവിഹീനസ്ത്രീയെ ദയയാ തൃക്കൺപാർത്തു

നിർബന്ധം കാട്ടീടൊല്ലാ വിധിച്ചീടരുതഹോ
അബലയായവളെയയപ്പിനെന്നു ചൊന്നാൻ

നിഷ്ഫലം രാജ്ഞാവക്തം പൂർവക്രൗര്യത്തോടവർ
ദുഷ്ടസ്വഭാവമുടൻ സാധിപ്പാൻ തുടങ്ങിയാർ

അപ്പോളാ ദു:ഖം ദൃഷ്ട്വാ പെണ്ണിനെ ത്രാണം ചെയ്വാൻ
കൃപയോടകക്കാമ്പിലുറച്ചു ക്ഷിതിപാലൻ

ഭയോന ചേതസ്സോടുമേകനായിരിക്കിലും
സംയുഗ സന്നദ്ധനായ് പിണങ്ങി നൃപവീരൻ

ഏകനത്യന്ത നീച ദുർജ്ജന സമൂഹവും
തത്കാലം യുദ്ധമിപ്പോൾ ചൊല്ലുവാൻ കാലമില്ല

ധീരത നിരുപമനൃപനും ഹിംസ്രന്മാർക്കും
പെരുപ്പംകൊണ്ടു ബലം വളരുന്നറിഞ്ഞാലും

വലഞ്ഞു നരവരൻ മുറിഞ്ഞു തിരുമേനി
ബലഹീനവും വന്നുവെന്നാലും മനസ്ഥിരം

ഒട്ടുമേകുറയാതെ സ്ത്രീയുടെ രക്ഷാർത്ഥമായ്
ദുഷ്ടരെയൊഴിപ്പോളം യുദ്ധത്തെയുറച്ചിട്ടു

നിർമ്മലരാജഭാവം നിശ്ചയിച്ചറിഞ്ഞിട്ടു
സൂക്ഷിച്ചു നിജനാശം മനസി ഭയംധരി–

ച്ചശേഷം വരായ്‌വാനായ് സുന്ദരാംഗിയെ വിട്ടു
നൃശംസവൃന്ദമോടിക്ഷ്മാവര വീര്യവശാൽ

ഇങ്ങനെ ശുഭാംഗിക്കു മംഗളം ഭവിച്ചപ്പോൾ
അങ്ങേക്കു മുറിവാലേ സന്താപം ഭവിക്കാതെ

നൃവരൻ സ്ത്രീരക്ഷകൊണ്ടേറ്റവും പ്രസാദിച്ചു
സേവകന്മാരും വന്നു നൃപതിക്ഷതം കണ്ടു

സുവിഷാദത്തോടവർ കണ്ടുനിൽക്കുന്നനേരം
അവരോടുടൻ നൃപതീശ്വരനരുൾ ചെയ്തു

എന്നുടെ ചോരകൊണ്ടു രക്ഷപ്പെട്ടവളുടെ
സങ്കടം പോവാനെന്നെ ഭരിച്ചിടേണ്ടു യഥാ

അവ്വണ്ണം തന്നെയിപ്പോളിവളെ ഭരിക്കേണം
നൃവരൻ കല്പിച്ചപോൽ ഭൃത്യന്മാരെ വഴിപോലെ

ക്ലേശിച്ചു ഭക്ഷിക്കുകളേറിയ വൈദ്യങ്ങളും
വിശേഷശ്രമത്തോടു വരുത്തി പിരിയാതെ
അവളെ നിരന്തരം സൂക്ഷ്മിച്ചു നോക്കുന്നേരം
ഭവിച്ച ദുഃഖമെല്ലാമൊഴിഞ്ഞു ക്ഷതങ്ങളും

മനോവ്യാധിയും പൊറുത്തഴകുമുണ്ടായ് വന്നു
വനിതാവിശേഷങ്ങളോരോന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ

നരപൻ ശുഭാംഗിക്കു രുഗ്ഭേദമെന്നുകേട്ടു
സുരൂപം കേട്ടനേരം കാണേണമെന്നു തോന്നി

സുന്ദരിക്കലങ്കാരവസ്ത്രങ്ങൾ നിചോളങ്ങൾ
രത്നാദ്യാഭരണങ്ങൾ സമ്പൂർണമാകുംവണ്ണം

നാരീമണ്ഡനത്തിനായ് സാമോദം നൃപൻ നല്കി
ഉരോഭൂഷണം ശുഭമുത്തുകൾ പ്രവാളങ്ങൾ

കർണ്ണാലങ്കാരങ്ങളും സ്വർണ്ണാഭരണങ്ങളും
കുണ്ഡലശിരോമണി നായകക്കല്ലുകളും

ലലാടപ്രസാധനം മാണിക്കമുക്താവലി
താലപത്രങ്ങൾ കാഞ്ചി പാദാംഗദങ്ങളിവ

ഉല്പലവിലോചന സുന്ദരി ചമഞ്ഞപ്പോൾ
രൂപസുരുപമുണ്ടായത്രേ പറയേണ്ടൂ

ഇത്യലംകൃത കന്യാ നൃപസന്നിധൗ ചെന്നാൾ
സ്ത്രീയെക്കണ്ടു രാജൻ പുഷ്ടകൗതുകത്തോടും

പ്രവരമനസ്സിങ്കൽ പ്രിയതധരിച്ചുടൻ
അവളെവേട്ടു പിന്നെ ഭരിച്ചു ചിരകാലം

ചേടികൾ ദാസന്മാരും ധനധാന്യവുമവൾ-
ക്കുണ്ടായി സർവരാജ്യം സ്വാധീനമായകാലം

സ്വാഗസാ സ്വവിനാശം വരുത്തി നീചനാരി
ഭാഗ്യപൂർണതയോടു സുഖിച്ചു വസിക്കുംനാൾ

പറഞ്ഞാൽ കഷ്ടമഹോ ദുശ്ശീല രാജപത്നി
മറന്നു ഭർത്താവിനെ മറന്നു ജീവത്രാണം

ഭൂപനെയുപേക്ഷിച്ചു ചണ്ഡാലജാരനുമായ്
അപരദ്ധയായ് മഹാപാപത്തിലകപ്പെട്ടു

ഏതെല്ലാം ശിക്ഷയവൾക്കുചിത ശിക്ഷയാകും
എന്തെന്നു മനക്കാമ്പിൽ തോന്നുന്നു മുനിവരാ

ഭാര്യയാ കൃതദോഷമറിഞ്ഞു നരശ്രേഷ്ഠൻ
പരിതാപവും പൂണ്ടു കൃതസദ്വേഷത്തോടും

ദുരിതം ചിന്തിക്കുമ്പോൾ ശിക്ഷിക്കാനുറച്ചീടും
നാരിയെയുള്ളസ്നേഹം ശാസനം തടുക്കുന്നു

നീതിമാൻ നരപാലൻ ദുരിതം ക്ഷമിക്കുമ്പോൾ
ഭീതിനീങ്ങീടും പാപനിർമ്മര്യാദയും വായ്ക്കും

എങ്കിലോ ഭയങ്ക പ്രതാപ ഭാവത്തോടും
ദുഷ്കൃതം ചെയ്ത സ്ത്രീയെ വരുത്തി തിരുമുമ്പിൽ

കണ്ടപ്പോൾ ദു:ഖപ്രിയ ഭർത്സനവാക്കുകളാൽ
നാണിച്ചു നിർലജ്ജയാ, പതിത വർഷംപോലെ
ഭീരുസ്ത്രീ കണ്ണീർവാർത്തു മോഹിച്ചു വീണുപിന്നെ
കരുണാചിത്ത നൃപതീശ്വരൻ ദു:ഖം ദൃഷ്ട്വാ

കാരുണ്യം പൂണ്ടു ജായാദുഷ്കൃതം മറന്നുടൻ
കാരണം പൂർവപ്രിയമവളെയെന്നും ചേർത്താൻ

കാരണപാപം വാത്സല്യാന്തരം വരുത്താതെ
ഭാരിച്ച രാഗത്തോടു സ്വപത്ന്യാശ്ലേഷം ചെയ്താൻ

ഇങ്ങനെയൊട്ടുദിനം കഴിഞ്ഞു പരിഭ്രമം
നീങ്ങി സ്ത്രീ ഭർത്താവിനെ മറന്നു രണ്ടാമതും

പതിയെപ്പിരിഞ്ഞവൾ നടന്നു യഥാകാമം
മർത്ത്യേശനതുകാലം പൂർവതാപത്തില്പരം

ഭാരിച്ചു പീഡയെന്നാൽ ഭാര്യയെ ത്യജിക്കേണം
എന്നതുക്രൗര്യംതന്നെ തോന്നുന്നു ദയചിത്തേ

പിന്നെയും ദോഷകൃതനാരിയെ ഭേദിപ്പിപ്പാൻ
ദൂതരെയയിച്ചിട്ടു പത്നിയെ വിളിപ്പിച്ചു

കൃതാഘം ദ്വേഷിക്കുകിൽ ദോഷത്തെ ശിക്ഷിക്കാതെ
ചെയ്തതു പൊറുത്തീടാമെന്നതും ചൊല്ലിവിട്ടു

ഏതുമേ ഫലമില്ല നാരികുത്സിതയവൾ
കുത്സിച്ചു നൃപേന്ദ്രനെയെന്നതു തന്നെയല്ല

നൃസിംഹമൊരുദിനം നഗരിക്കെഴുന്നള്ളി
അപ്പോൾ രഹിതലജ്ജാസ്ത്രീ ജാരനോടുകൂടെ

സ്വപതിസന്നിധിയിൽ ദുരിതകർമ്മം ചെയ്തു
മുഷ്കര നൃപശ്രേഷ്ഠൻ ധിക്കാരം ദർശിച്ചുടൻ

ദ്വേഷിച്ചു മഹാപാപമനന്ത ക്രോധുപൂണ്ടു
ദുഷ്കൃതം യഥാ സ്ത്രീയെ ശിക്ഷിപ്പാനുറച്ചിട്ടു

നിഷ്ഠുരഭാവമോടു ശസ്ത്രശൂലാഗ്നികശ
ദുഷ്ക്രമ കരുവൊക്കെക്കൂട്ടുവാനരുൾ ചെയ്തു

കേട്ടിതു ഗുണാനുഗനാശ്ചര്യമെന്നു ചൊന്നാൻ
ഒടുക്കമറ്റ ശിക്ഷകാരണം തിരിഞ്ഞിപ്പോൾ

അനുനനാശമിതു സംശയമൊക്കെ നീങ്ങീ
എന്നാലുമവരവർക്കറിവാൻ തക്കവണ്ണം

സാമ്യത്തെത്തപോനിധേ! തിരിക്കേണമേ ഗുരോ!
എങ്കിലോ മുനിവരാ! കേട്ടാലും യഥാകാമം

സജ്ജഗുണത്തിനായ് ചൊല്ലുവാൻ മടിയില്ല
നൃജന്മം മുമ്പിൽചൊന്ന സുന്ദരനാരിതന്നെ

ആശമൂലവും ജന്മകർതൃചാപല്യംകൊണ്ടും
പിശാചുബന്ധനത്തിലകപ്പെട്ടതുകാലം

വലഞ്ഞു ശത്രുക്രോധസാധനമാകമൂലം
അല്ലലേറ്റവുംകൊണ്ടു ബഹുപക്ഷതവുമേറ്റു

പാപകൃച്ഛത്രുജനം നിർദ്ദയമനസ്സോടും
പ്രാപ്താപത്തുള്ളവളെ നരകേ താഴ്ത്തീടുവാൻ
കോപ്പുകൂട്ടുന്നേരം സർവേശനേകപ്രഭു
സല്പതി, ധർമ്മപതി, സകലഗുണപതി

നിഖിലലോകപതി, സൽഗുണപ്രജാപതി
അഖിലജനപതി, സർവൈകപതി വേദ-

പതി, സർവജ്ഞൻ, വീദ്ധ്രൻ, കുടസ്ഥൻ, നിരുപമൻ
അന്തോനഗുണനിധി, കരുണാഗാനാംബുധി

സൃഷ്ടിപാലന നാശങ്ങൾക്കുമേകപതി
ശ്രേഷ്ഠനവ്യയൻ പരൻ, അനാദിദയാനിധി

അകാരണകാരണൻ സർവപതീനാംപതി
സകലനാഥൻ, ദേവൻ തൻ ദു:ഖം തൃക്കൺപാർത്തു

സേവകജനം വെടിഞ്ഞരാത്രി വൃന്ദത്തോടും
പ്രവിദാരണത്തിങ്കൽ പോർക്കളം തന്നിൽവീണു

എന്നാലും ശത്രുജനം സ്വനാശത്തോടുതോറ്റു
മാനുഷവർഗത്തിന്നു രക്ഷയുമുണ്ടായ് വന്നു

അകന്നുനാശങ്ങളും നരസൗഖ്യവും വന്നു
അക്കാലം ദേവദാന ഗുണങ്ങൾ ബഹുവിധം

പ്രതിപാദിച്ചു ദേവൻ രൂപാലങ്കാരാർത്ഥമായ്
അതുകൊണ്ടലംകൃതാ കന്യകതെളിഞ്ഞുടൻ

സുസ്നേഹപാത്രമിവളാകേണമെന്നു വന്നു
കന്യകയ്ക്കന്യസ്നിഗ്ദ്ധനരുതെന്നരുൾ ചെയ്തു:-

സംബാധമിരുവർക്കും നന്നായി രമിക്കുന്നാൾ
ദുർമ്മതാ പരാപരപതിയെയുപേക്ഷിച്ചാൾ

അവമാനമായ നരശത്രുവെയപേക്ഷിച്ചാൾ
സർവപനനേകംനാളവളെ ഭേദിപ്പിച്ചി-
ട്ടവമാനനയോഗ്യ സന്മാർഗ്ഗേ നടക്കാതെ
സർവദൃക്കാകും ദേവസന്നിധൗ കഷ്ടമഹോ!

ഭീതികൂടാതെ പിന്നെ ദുഷ്കൃതം ചെയ്യുന്നേരം
നീതിമാനായ ദേവൻ ശിക്ഷിപ്പാനുറച്ചിട്ടു

നിന്ദിതമഹത്ത്വം കൊണ്ടാഗസ്കൃൽപാപിയുടെ
മാനഹീനതകൊണ്ടും വർദ്ധിച്ചീടുന്നു പാപം

ദുരിതകർമ്മംകൊണ്ടു നിന്ദിതനല്ലോ ദേവൻ
പരമപരാപരൻ സർവമംഗലാംബുധി

അനതനീശൻ പിന്നെ മാനുഷ നിന്ദാകാരി
നിന്ദിത നിന്ദാകൃതോർവിശേഷം ദോഷമാനം

അനന്തഭേദമിരുവർക്കെന്നു നിശ്ചയമായ്
എങ്കിലോ പാപദോഷമനന്തമെന്നു നൂനം

ദുഷ്കൃത സമശിക്ഷ കല്പിപ്പാൻ ന്യായമുള്ളു
ദോഷാനന്തത്വശിക്ഷാനന്തത്വം ന്യായമത്രേ

അന്നേരം ഗുണാനുഗനാചാരാപൂർവം ചൊന്നാൻ:-
തന്നുടെ വാക്യങ്ങളാൽ വേദാർത്ഥം പ്രകാശിക്കും
സംശയംതീരും മനോവ്യാധിയുമകന്നുപോം
സന്തതദു:ഖം ശ്രുത്വാ മനസ്സു ഖേദംപൂണ്ടു

നിറഞ്ഞുവിഷാദവും സംഭ്രമം ചെറുതല്ല
ഉറക്കം നീങ്ങിയശനാശയുമകന്നുപോയ്

നിർമ്മല തവ വാക്കു കേൾക്കുമ്പോൾ സുഖംവരും
അന്തസ്താപാന്തത്തിന്നു ശീതളം കേൾപ്പിക്കുകിൽ

ഒഴിയും ദു:ഖം നരകാഗ്നിയിൽ വീഴായ് വാനായ്
കഴിവെന്തുള്ളുവെന്നെ ബോധിപ്പിച്ചീടണമേ

ഗുണാദ്യം പ്രാപിപ്പതിനെന്തൊരുമാർഗം നല്ലൂ?
രണ്ടിതു സംക്ഷേപിച്ചു കേൾപ്പിച്ചീടണം ഗുരോ

തത്ക്കാലം തത്ത്വബുധൻ സാരസ്യമോടു ചൊന്നാൻ:-
സകലേശായ നമ: മമ ശരണം ദേവ

സത്വത്തെ ചൊല്ലുവാനും ചേർച്ചയിലൊപ്പിപ്പാനും
തത്ത്വം പഠിപ്പാനും സകലജ്ഞായ നമ:

ആദ്യന്തഹീനൻ ലയമില്ലാത്ത സർവേശ്വരൻ
അദ്ധ്വഗന്മാരാം നരന്മാരെ സൃഷ്ടിച്ചകാലം

സുഭാഗ്യപ്രാപ്തിക്കൊരുവഴി മറ്റൊന്നു പിന്നെ
ദുർഭാഗ്യലാഭത്തിനു ഭവിച്ചു വിധിവശാൽ

അപഥം ത്യക്താ ശുഭമാർഗേ ഗമനം തദാ
കല്പിച്ചു പരാപരൻ മാനുഷഗുണത്തിന്നായ്

ദുർബോധമുള്ളജനം സന്മാർഗമറിയാതെ
ദുർമ്മാർഗേ നടന്നവരശ്രാന്തം വലയുന്നു

അപഥത്യാഗം ചെയ്‌വാൻ തദങ്കമുറച്ചിട്ടു
സല്പഥമറിവാനായ് സൂക്ഷ്മിക്ക മുനിവരാ

മുക്തിപ്രാപ്തിക്കും നരകാഗമനത്തിന്നുമിതി
സൃതി രണ്ടെന്നു നൂനം മൂന്നാമതൊന്നുമില്ല

മുമ്പിലെ മാർഗമതിവിസ്താരമുള്ള വഴി
ചിന്തിച്ചാൽ മനോഹരമെന്നത്രേ പറയേണ്ടൂ

ദുസ്സ്വരംവിനാ ഗീതഗാനങ്ങളതിൽ കേൾക്കാം
ഈപ്സിതം യഥാ തത്ര സുഖിക്കും ഗാമികളും

കാമക്രോധാദി ഗർവ ലോഭസാധനമെല്ലാം
സമ്പൂർണമാകുംവർണ്ണമവിടെ ലഭിക്കുന്നു

പുഞ്ചിരി പുതുമകൾ ക്രീഡകൾ ലീലകളും
മാംസത്തിൻ ഭോഗങ്ങളുമാവഴിയുണ്ടാകുന്നു

ഇന്ദ്രിയജയെ വിനാസുഖമായ് നടന്നിടാം
അനിഷ്ടമൊഴിച്ചിടാം പർവതം കടക്കേണ്ട

അനായാസത്താൽവഴി കീഴ്പ്പോട്ടേനടക്കേണ്ടു
ഗമിപ്പാനരുതെങ്കിൽ ക്ലേശമൊഴിയെ തത്ര

മാംസത്തിനുടെ കനംകൊണ്ടുടൻ നിറഞ്ഞീടും
ബന്ധുക്കൾ പലരുണ്ടാം പ്രധാന രാജാക്കളും

ജനപാലരും മഹാമുഷ്കരമുള്ളോർകളും
എന്തേറെപ്പറയുന്നു ഭൂമിവാസികളൊക്കെ

സുരൂപം നേത്രങ്ങൾക്കും ഗാനങ്ങൾ ശ്രോത്രത്തിനും
സുരഭി ഘ്രാണത്തിന്നും ജിഹ്വക്കു രുച്യരസം

ത്വക്കിന്നു മൃദുത്വവുമവിടെ ഭവിക്കിലും
ഇക്കേട്ടതിച്ഛിച്ചു നീയാവഴി നടക്കേണ്ട

ആദിയിൽ സുഖമുള്ളു പിന്നെയും ദു:ഖഭാഗം
സ്വദേഹ മനോരഥം സാധിച്ചു ലവകാലേ

നിന്മോഹം ലഭിപ്പാനായാത്മാവെ കളയുകിൽ
നിന്നോളം മൂഢനാരുമില്ലെന്നു ബോധിച്ചാലും

സന്തതം ദു:ഖമനുഭവിക്കുമനന്തരം
അത്യല്പദു:ഖം സഹിച്ചെപ്പൊഴും സുഖിപ്പാനായ്

ശുദ്ധാത്മാവൊരുമ്പെടും വിഷമമെന്നാകിലും
ആദിയിൽ ദണ്ഡമെങ്കിലുടനെ കുറഞ്ഞീടും

അന്തോനഭാഗ്യം പ്രാപിച്ചാനന്ദിച്ചീടുമഥ
സന്മാർഗാവസ്ഥയിപ്പോൾ കേട്ടാലും ഗുണാനുഗം

മംഗലം സിദ്ധിപ്പാനായ് ദക്ഷിണഭാഗപഥി
ഗമനം തുടങ്ങുമ്പോൾ നദിയെക്കടക്കണം

സ്വർഗംഗയുണ്ടെന്നുള്ള നിർമ്മൂലസംസാരത്താൽ
അജ്ഞാനമതമെന്നു സത്യമായിരിക്കിലും

ഇജ്ജലമതിനൊക്കും സുജ്ഞാനപ്രദമിതു
നൈർമ്മന്യമിതിനേറ്റമിതഘവിനാശനം

ആമയമെല്ലാറ്റിനും ശമനമായ തീർത്ഥം
ജ്ഞാനകാരണം സകലാരോഗ്യവഹാമൃതം

സ്നാനമവിടെ മുമ്പിൽക്കഴിപ്പിനദ്ധ്വഗന്മാർ
എങ്കിലേ നടപ്പതിന്നുപായമുണ്ടായ് വരൂ

മംഗലജ്ഞാനസ്നാനം കഴിഞ്ഞോരനന്തരം
അന്തരന്ധാന്തമായ ബോധപ്രകാശയുക്തം

നൈർമ്മല്യമേറും പ്രഭയുദിച്ചു വിളങ്ങീടും
ദൂരദർശനത്തിന്നിതെത്രയുമുപകാരം

വിശ്വാസരശ്മി നാമമന്തരമതിനില്ല
നിശയിൽ പകലിലും ശോഭിക്കുമൊരുപോലെ

അന്തോനസൂര്യനിൽ നിന്നുണ്ടായതതിനാലെ
നിത്യാന്ധകാര നാശമെന്നുമസ്തമിച്ചീടാ

പ്രത്യക്ഷം സൂര്യപ്രഭയിതെന്നു നിനയ്ക്കേണ്ടാ
മാർത്താണ്ഡനോടുകൂടെയപ്രഭ നീങ്ങുമെല്ലോ

അവ്യയശോഭയുക്ത സകലേശനിൽ നിന്നു
ഭവിച്ച നിമിത്തത്താലലയ രശ്മിയിതു

ഭുവനതമസ്സുകളശേഷം കളവാനായ്
ഈ വെളിവുദിപ്പിച്ചു കരുണാലയൻ ദേവൻ
വാസ്തവമറിവാനായ് ഹീനലോചനന്മാർപോൽ
മർത്ത്യന്മാർ പിണങ്ങിയും തപ്പിയും നടന്നീടും

ഈ രശ്മിനോക്കി പുണ്യാപുണ്യവുമറിയണം
ധർമ്മത്തെ സേവിപ്പാനായധർമ്മം ത്യജിക്കണം

ഒന്നുങ്കലുറച്ചു നീ രണ്ടിനെക്കാത്തുകൊണ്ടു
സന്തത സുഖത്തിനായ് രണ്ടിനെ രക്ഷിക്കണം

മൂന്നു ശത്രുക്കൾ നാലാൽതോല്പാനുത്സാഹത്തോടും
ചിന്തയിൽ നാലവസ്ഥ സന്തതം ധ്യാനിക്കണം

അഞ്ചിനെ വശത്താക്കി സൂക്ഷ്മിക്ക കോട്ടപോലെ
ഉഴറി ദുരന്ത്യമാമാറിൽ നിന്നകലുക

ഏഴിനെയേഴിൻ വശാലുന്മൂലനാശം ചെയ്ക
എട്ടിനെ ചിന്തിച്ചുള്ളിനാമോദം നടക്കുക

ഒട്ടുനാൾ ചെന്നാൽ നവസംഖ്യയിൽ സുഖിപ്പാനായ്
പത്തോടൊത്തീടുംവണ്ണം രണ്ടിനെത്തികയ്ക്കുക

അതിനാൽ രണ്ടുകൊണ്ടൊന്നായിരിപ്പോന്നുസുഖം
തൽപ്രഭകൊണ്ടു പിന്നെപ്പർവതം കാണുമഥ

ഉപരിഭാഗേ ഗുണവൃക്ഷമെന്നറിഞ്ഞുടൻ
തരുവിലുള്ള സസ്യം രസിപ്പാനേറിക്കൊൾക

സുരസമുള്ളതിനാൽ ശക്തിവർദ്ധനമുണ്ടാം
ഫലത്തിൻഫലം സതതാരോഗ്യമെന്നു നൂനം

ആലസ്യമൊക്കെ നീക്കും സമ്മോദം വളർത്തീടും
തത്തരുവിൽ നിന്നൊരു ശാഖയെ പ്രാപിക്കണം

അതു ദണ്ഡുപോൽ താങ്ങുമാലസ്യം വരുന്നേരം
ശരണമതുകൊണ്ടു ശരണമതിനാഖ്യാ

ഔർവാന്തികത്തിൽ വസിച്ചീടുന്ന സ്വരൂപിയാം
ഉപവിയെന്ന നാമമയാളെ സേവിക്കെടോ

സുഭാവ സ്വഭാവിയുമുപകാരിയും പിന്നെ
ലോഭക്രോധാദിഹീനൻ കരുണാചിത്തനയാൾ

അർച്ചിതേ പഥി നിന്നെനടത്തും പിഴക്കാതെ
പർവതമുകളിൽ നിന്നിറങ്ങിയൊരു താണ–

വീഥിയിൽനിന്നു പാർപ്പുമഞ്ജുളമുള്ള ദിശി
ശീതളംകൊണ്ടു മനസ്താപങ്ങൾ തണുത്തീടും

ദുരുഷ്ണമൊക്കെക്കെട്ടുപോം സുഖമുണ്ടായ് വരും
സുരഭിയുത ബഹുപുഷ്പങ്ങൾ തത്രകാണും

സുജ്ഞാനി ബഹുഗുണമവറ്റിൽ സൂക്ഷ്മിച്ചിട്ടു
സുജ്ഞാനപ്രസൂനത്തെയെടുക്കും മോദത്തോടെ

ചൂടീടും ഘ്രാണിച്ചീടുമതിനാലജ്ഞാനവും
മടിയുമഹംകൃതി ബലഹീനങ്ങൾ പോകും

സ്വജ്ഞാനഗുണവശാൽ നശിക്കുമഹങ്കാരം
അജ്ഞചിന്തകൾ പരദൂഷണ ദോഷങ്ങളും
സുവർഗയോഗ്യവൃത്തിയെടുപ്പാൻ തോന്നുമല്ലോ
അവജ്ഞേയവും ദൂരെ വർജ്ജിക്കും നിന്ദയോടും

ആ ദിശയൊട്ടുദിനം വസിച്ചോരനന്തരം
മുദാ സന്മാർഗശേഷം നടപ്പാൻ ക്ലേശിക്കേണ്ട

സങ്കടം ഭവിക്കുകിലൗഷധമുരചെയ്യാം
സകലവ്യാധികൾക്കും ശമനമായ മന്ത്രം

സ്വരീശ! പരാപര! സകലഗുണാന്വിത!
സർവസ്മാൽപരം മയാ സ്നിഗ്ദ്ധസ്ത്വം തത:കൃതം

ദുരിതം ദ്വിഷ്യാമ്യഹമായതിസ്സത്ഭാവേന
വർജ്ജിതം ത്വയാ സർവം വർജ്ജിഷ്യാമ്യഹം സദാ

ഈ മന്ത്രം ജപിച്ചുടനേനസാം സങ്കീർത്തനം
പാപ്മാദ്വേഷണയുക്തം കഴിപ്പൂ മടിയാതെ

ആത്മരുക് ശമിച്ചീടും നീങ്ങിടും പാപരുസ്സും
ആമയം പൊറുത്തുപോമാരോഗ്യമുണ്ടായ് വരും

ഏകനായ് പെരുവഴി നടന്നീരടരുതെന്നു
ശങ്കയാലേകനാകിൽ പേടിക്കവേണ്ട വൃഥാ

ഏകനാകിലും ധർമ്മസുവഴി നടക്കണം
ലോകസമൂഹത്തോടുകൂടവേ പിഴവഴി

നടന്നാൽ ദോഷമുണ്ടു ദുർഗതിവരും പിന്നെ
പേടിയെന്നിയെ ധർമ്മപന്ഥാവിൽ നടന്നീടാം

ഏകനല്ലൊരിക്കലും സർവേശൻ തുണയുണ്ടു
സുകൃതസേവികളുമാവഴി നടക്കുന്നു

എങ്കിലാമാർഗ്ഗം ഗമിച്ചീടുന്ന സമൂഹാല്പം
സ്വംവിനാ പരമാർത്ഥം ദുർബലം ഗർവഹീനം

ദീനരാമിതിവൃന്ദം കാണുമ്പോളസാരന്മാർ
എന്നുറച്ചവരോടു സംസർഗത്യാഗം തവ–

മനസ്സിൽ സ്ഥാപിക്കാതെ ദുർബോധം ത്യജിക്കണം
നിർഗുണപൂർണ മുനിശ്രേഷ്ഠന്മാരവരെല്ലാം

സൽഗുണംപ്രതി ഗുണമസാരമുപേക്ഷിച്ചു
മോക്ഷലാഭാർത്ഥം പൃഥിവ്യർത്ഥം വ്യർത്ഥമെന്നുറ–

ച്ചിക്ഷിതിയിലെ രൂപ്യസ്വർണാദിവർജ്ജിച്ചിട്ടു
കാമക്രോധാദിജയമധിക തപോബലം

സ്വാമ്യുപവാസ ജപമഹങ്കാരരാഹിത്യം
പുണ്യകർമ്മങ്ങൾകൊണ്ടു ശോഭിത സാരജനം

പൂർണാചാരേണ പുരസ്കരിച്ചു നടക്കണം
പൂരിതഗുണ ജനചരിതദൃഷ്ടം യഥാ

ചരിത്രപുണ്യത്തോടു ഗമിപ്പാൻ ശ്രമിക്കണം
മടികൊണ്ടെങ്ങുമൊരു താമസമുണ്ടാകേണ്ട

ഉണ്ടെങ്കിൽ വൃത്തിദോഷകാരണം കീഴ്പ്പോട്ടുപോയ്
അതീതമായ മാർഗ്ഗം പിന്നെയും ഗമ്യമാകും
കൃത്രിമ തടിനി മേൽപ്പോട്ടു പോകുന്നേരം
തണ്ടുകളിളകാതെ പാർക്കുമ്പോൾ യാനപാത്രം

അർണസ്സരണ ബലാലധസ്താലൊഴുകീടും
അതുപോൽ നടക്കാതെ നിൽക്കുമ്പോളകപ്പെട്ട

ഗാത്രഭാരത്താലധപ്പതിതൻ ഖേദിച്ചീടും
ഇതെല്ലാം നിരൂപിച്ചു സതതവേഗത്തോടു

ശത്രുമായയാൽ വലഞ്ഞീടാതെ നടക്കണം
വഴിയെന്നിയെ നടന്നീടരുതൊരിക്കലും

ആവഴിയെയുള്ളതൊക്കവെ പിഴയാകും
ആലസ്യംവരായ് വാനായ് സ്വഭാരം കളയണം

കല്യവിനയത്തോടു ദേഹത്തെ രക്ഷിക്കണം
ധാത്ര്യാമീമനുഷ്യരിലനുകമ്പയും വേണം

സാധുത്വം ധരിക്കണം ബുഭുക്ഷ ത്യജിക്കണം
ഇത്യാദി വൃത്തികളാൽ സൽഗുണം ലഭിച്ചീടും

സത്വരമുഗ്രമേറും പർവതം കാണായ് വരും
അതിനഗ്രത്തിൽ രത്നം വിളയും ബഹുവിധം

അതിലുൽകൃഷ്ട മണിരത്നങ്ങളിവയേഴും
അദ്ധ്യാത്മം ദേവഭീതിവിചാരമാത്മശക്തി

ബോധവും സുജ്ഞാനവും ഭക്തിയുമെന്നിങ്ങനെ
മംഗലമുടിമണി നായകക്കല്ലിൻ കൂട്ടം

മുൻപിലെക്കല്ലിൻ നിറമാകാശവർണ്ണം തന്നെ
സൂക്ഷ്മിച്ചു കാണുന്നേരം ഭൗമ്യവസ്തുക്കളൊക്കെ

സ്വമയത്തോടുകാണും ശുഭരഹിതമെല്ലാം
സുമലയുക്തമഥ സുനിന്ദ്യമെന്നുതോന്നും

ഉത്തരലോകപ്രകാശത്തിന്റെ പ്രതിമയും
അതീവ മനോഹരമാംവണ്ണമതിൽക്കാണാം

അദ്ധ്യാത്മപ്രകാശത്താൽ ശ്രേയസ്സിന്നറിവുണ്ടാം
ബുദ്ധിയും തെളിഞ്ഞീടും മാനസരസത്തോടും

ഉടനെ നീലശുക്ല മിശ്രവർണ്ണതാരത്നം
കണ്ടീടുമുപകാരബഹുത്വ ഗുണാവഹം

കൃഷ്ണവർണത്താൽ നിത്യസന്താപജ്ഞാനം, ശുക്ല-
വർണത്താൽ ഗുണോത്തരസ്മരണമറിയുക

ദേവഭീതിയാൽ രണ്ടും സന്തതം ചിന്തിച്ചു നീ
സർവസുക്കളെ ലഭിച്ചീടുവാനൊരുമ്പെടും

മൂന്നാമതാഭയേറും ദൂരസ്ഥമൊക്കെക്കാട്ടും
ഏനസ്സും ഗുണങ്ങളും തിരിച്ചിട്ടറിയിക്കാം

വിചാരംകൊണ്ടു രണ്ടും നൂനമറിയാമല്ലോ
രുചിയേറുന്ന വൈരമാണിക്കം നാലാംരത്നം

ബലവുമൗവ്വണ്ണമേയനൂനം നില്ക്കും സദാ
തല്ലിയാലടിച്ചാലുമനാശമാകുന്നതും
ആത്മശക്തിയാൽ സദാ നിശ്ചലഭാവം നില്ക്കും
ഒന്നിനാലൊരുഭയം മനസി ഭവ്യമല്ല

കണ്ണാടിയെന്നപോലെയനായാസത്താൽ ജ്ഞാന-
ക്കണ്ണിനു രൂപമെല്ലാം കാട്ടീടുമഞ്ചാംരത്നം

ബോധത്താലതൊക്കവേ പ്രത്യക്ഷസിദ്ധമല്ലോ
ശുദ്ധമേറുന്ന സ്വർണവർണത്താലതി രുച്യം

ആറാംരത്നവും പിന്നെ ശോഭിച്ചീടുന്നു നൂനം
ഏറിയ പ്രഭായുക്തം സുജ്ഞാന ഗുണമെല്ലോ

ഉത്തരഫലത്തിന്റെ ലക്ഷണം ഹരിന്മണി
ഭക്തിക്കു ദേവപ്രിയദാനമുത്തരമെല്ലോ

ഈയേഴു രത്നങ്ങളെക്കളഞ്ഞീടാതെ വച്ചാൽ
നിയതഗുണമതുകൊണ്ടു കൊണ്ടീടാമെല്ലോ

അപ്പർവതത്തിൽനിന്നു സ്വർല്ലോകമെത്തീടുവാൻ
അല്പമാർഗമേയുള്ളു വൈഷമ്യമതിലേശം

ഈവഴി ഗുണാനുഗ! ഉചിതമെന്നു ബുദ്ധ്യാ
അവിരതമോദത്തെ പ്രാപിപ്പാൻ നടക്കണം

ആദിയിൽ ക്ലേശമേറും പിന്നെയും സുഖിച്ചീടും
മേദിനീ സുഖങ്ങൾക്കുമുത്തര രസങ്ങൾക്കും

ഭേദമിതെന്നു ബോധിച്ചീടണം മുനിവരാ
മേദിനി സുഖപ്രാപ്യം സത്വരമുറച്ചുപോം

പരലോകത്തിൽ രസമലബ്ധം രുച്യമല്ല
നരന്മാരതിൽ രസംകൊള്ളുമ്പോൾ ദാഹമേറും

എന്നിവയുറച്ചിട്ടു സന്മാർഗ്ഗജ്ഞാനത്തോടു
സന്തതശ്രേയസ്സിന്നായ് കോപ്പുകൂട്ടുക മുനേ!

തദുക്ത്വാ തത്ത്വബുധൻ നടന്നാൻ യഥാകാമം
ഉദിതം ഗുണാനുഗൻ ബോധിച്ചുവഴിപോലെ

മലത്തെക്കൊള്ളുവാനായ് സ്വർണ്ണത്തെ നല്കും, മതി-
യില്ലാത്ത ഭ്രാന്തനെന്നു സ്മരണ പൂർവത്തോടും

സ്വരാനന്ദത്തെ സദാ രസിച്ചു വസിപ്പാനായ്
സാരോന ഭൗമ്യത്യാഗം സ്ഥാപിച്ചമനസ്സോടും

താപസൻ ദർശിപ്പിച്ച മാർഗത്തിൽക്കൂടി ഗുണ-
പ്രാപ്തിക്കു വഴിപോലെ ശ്രമിപ്പാനാരംഭിച്ചാൻ 626

വ്യസനം ഭവിഷ്യത്തിൽ ദുരന്തമെന്നു കണ്ടു
സത്സംഗ പ്രിയത്തോടും സ്വർമ്മുദാഗ്രഹത്തോടും

സന്മാർഗ്ഗേ സരണത്തിന്നെല്ലാരും തുടങ്ങിയാൽ
ആമോദമവർകൾക്കു നിത്യഭാഗ്യവും വരും

അല്ലെങ്കിൽ യൂദാസോടും പിശാചുഗണത്തോടും
ജ്വലനദാഹംകൊണ്ടു തപ്തന്മാരോടും കൂടെ

ശരണംവിനാ നിത്യതാപത്തിലകപ്പെട്ടു
പരിവേദനപൂണ്ടു നിയതം ഖേദിച്ചീടും
ഖേദങ്ങളൊഴിപ്പാനായഖേദം നിരൂപിച്ചു
സദാചാരത്തോടിപ്പോൾ നടന്നുകൊള്ളുകിലോ

ദുഃഖങ്ങൾ ഭവിക്കാതെ ശ്രേയസു ലോകത്തിങ്കൽ
സുഖിക്കും നിത്യമവർക്കൊഴിയും ദുർഗത്യാധി 632

ഇതി ദുർഗത്യാധി ഗാനാന്തഃ
തമ്പുരാൻ തുണയ്ക്ക

വിശദീകരണം

1–5 :വിഷ്ടപത്രയനാഥ – മൂന്നുലോകങ്ങൾക്കും നാഥനായുള്ളോവേ. സൃഷ്ടപാലനാശന – സൃഷ്ടിസ്ഥിതിസംഹാരങ്ങൾക്ക് അധികാരിയായുള്ളവനേ. ദുഷ്കൃതശാസ്താ–ദുഷ്ടന്മാരെ ശിക്ഷിക്കുന്നവനേ. വൃത്തിദോഷസേവകദ്വേഷി – ദുഷ്കർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുന്നവരെ വെറുക്കുന്നവനേ. നിത്യസ്വഭാവേ – നിത്യനും സ്വയം ഭൂവുമായവനേ. അശരീരിമംഗല – ശരീരരഹിതനും മംഗലകാരണനുമായവനേ. സർവചാരുരൂപക – സമസ്തസൗന്ദര്യങ്ങളുമുള്ളവനേ. മുദന്തം – സന്തോഷമില്ലാത്ത, രുദിതനിർവ്യഥനം – കരച്ചിലിന്റെ ഗുഹ. ഇവിടെ ദൈവത്തിനു നല്കിയിരിക്കുന്ന വിശേഷണങ്ങൾ അദ്വൈതവേദാന്തത്തിൽ ബ്രഹ്മത്തിനു നൽകുന്ന വിശേഷണങ്ങളെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നവയാണ്. രാമായണം കിളിപ്പാട്ടിൽ എഴുത്തച്ഛൻ ശ്രീരാമന്റെ പര്യായശബ്ദങ്ങൾകൊണ്ടു മാലകോർക്കുന്ന തരത്തിലുള്ള ഒരു നാമജപത്തിന്റെ പ്രതീതിയും ഈ വർണന നൽകുന്നു. 6–10 ആസ്റ്റു–പാപം. താൻ കണ്ടിട്ടില്ലാത്ത കാര്യം പറയാൻ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ട്. മറ്റുള്ളവരിൽ വിശ്വാസം ജനിപ്പിക്കാനും വിഷമമുണ്ട്.

11–15: വർണനയുടെ വിശ്വാസ്യതയ്ക്കുവേണ്ടി നരകവാസിയായ യൂദായെ കവി രംഗത്തുകൊണ്ടുവരുന്നു. ദുഷ്ടർക്കുമഗ്രേസനൻ – ദുഷ്ടന്മാരിൽ ഒന്നാമൻ. നിന്റെ ദുഷ്കർമ്മങ്ങളുടെ ഭയങ്കരത നിറഞ്ഞ നീ ആത്മഹത്യചെയ്തു. അതിന്റെ ഫലമായ നരകദുഃഖങ്ങൾ, നീ ഒരു രക്ഷാമാർഗവുമില്ലാതെ അനുഭവിക്കുന്നു. നീ സഹിക്കുന്നതെല്ലാം ചുരുക്കിപ്പറയാൻ ദീതന നിറഞ്ഞ ഈ ലോകത്തേയ്ക്കു വരിക. സ്വഹന്താ–

ആത്മഹത്യചെയ്തവൻ.

16–20 ക്രുഷ്ടേന പറഞ്ഞാലും – കരഞ്ഞുകൊണ്ടു പറഞ്ഞാലും. താനനുഭവിക്കുന്ന വേദനകൾ കാവ്യാത്മകമായി വർണിക്കാൻ യൂദാസിനുകഴിയില്ല. കണ്ണീരോടെ വിളിച്ചു പറയാനേ സാധിക്കൂ എന്നാശയം. ജീവൻ വാങ്ങുന്നിതയ്യോ – നടുക്കംകൊണ്ട് മരിക്കുകയാണോ എന്നുതോന്നും. തുടർന്ന് നരകത്തിൽ നിന്നെത്തിയ യൂദയുടെ രൂപം വിശദമായി വർണിക്കുന്നു. വൃശ്ചികം – തേള്. നയനാംബു – കണ്ണുനീർ.

21–25 ഉത്തരാധരോഷ്ഠങ്ങൾ – മേൽച്ചുണ്ടും കീഴ്ച്ചുണ്ടും. തുടർ – തുടൽ. അധോംശുകം – അടിവസ്ത്രം. പ്രശസ്തം – നല്ലത്, ശ്രേഷ്ഠമായത്.

27–30 രിഷ്ടം – നിർഭാഗ്യം. ഹാവദൻ – ഹാ! എന്നുനിലവിളിക്കുന്ന മുഖത്തോടുകൂടിയവൻ. ദീർഘനിശ്വാസേന ചൊന്നാൻ – നെടുവീർപ്പോടെ പറഞ്ഞു. ദുരിതം പിടിച്ച ആത്മാവായ എന്റെ ഭാഷണത്തേക്കാൾ ശ്രേയസ്സ് നിശബ്ദതയാണ്.

31–35 ഞാൻ സഹിക്കുന്ന കഷ്ടപ്പാടുകളെല്ലാം വിവരിച്ചാലും എന്റെ ദു:ഖം തെല്ലും തമുക്കുകയില്ല. അക്ഷയാ – കുറയുകയില്ല. ആദിയും അന്തവുമില്ലാത്ത, സർവത്തിനും ആദികാരണനായ ദേവൻ അഗ്നി, ഭൂമി, ആകാശങ്ങൾ, വെള്ളം, ലോകങ്ങൾ എന്നിവ തന്റെ വാക്കുകൊണ്ട് സൃഷ്ടിക്കുകയും നിലനിർത്തുകയും ചെയ്തു. ദൈവത്തിന്റെ മഹത്വമാണ് ഈ സൃഷ്ടികളിലൂടെ പ്രകാശിച്ചത്.

36–40 എല്ലാ സൃഷ്ടികളിലും വച്ച് പ്രധാനികളായി രൂപപഹിതരായ മാലാഖമാരെ സൃഷ്ടിച്ചു. അവർ സുമനസ്സുകളെന്നും മറ്റു പേരുകളിലും അറിയപ്പെടുന്നു. അവർക്ക് ഉന്നതമായ ഒട്ടേറെ ഗുണങ്ങൾ നല്കി. ഈ ഭൂമിയിൽ മനുഷ്യനായിപ്പിറക്കുന്ന ദൈവത്തെ ആരാധിച്ച് ദൈവത്തിന്റെ കല്പനയനുസരിച്ച് വിധേയപ്പെട്ടു കഴിയണമെന്നും വിധിച്ചു. അങ്ങനെ ചെയ്താൽ മോക്ഷമുണ്ടാകുമെന്നും അല്ലെങ്കിൽ കൊടുതായ സങ്കടമുണ്ടാകുമെന്നും ധരിപ്പിച്ചു.

മാനുഷനാകും ദേവനെ എന്ന പ്രയോഗത്തിൽ അർത്ഥക്ലിഷ്ടതയുണ്ട്. ദൈവം തന്റെ സ്വരൂപത്തിൽ സൃഷ്ടിച്ച മനുഷ്യൻ എന്നും ഭൂമിയിൽ മനുഷ്യനായിത്തീർന്ന ദേവൻ(യേശു) എന്നും അർത്ഥമെടുക്കാം. ഇവിടെ രണ്ടാമത്തേതിനാണ് പ്രസക്തി.

41–46 ദൈവത്തിന്റെ അരുളപ്പാട് കൃതിമായി ആചരിച്ച മാലാഖമാർ മോക്ഷവാസികളായി എപ്പോഴും ആനന്ദിക്കുന്നു. ഒരിക്കലും നാശമില്ലാത്ത വിശിഷ്ട ഗുണങ്ങളിൽ അഹങ്കരിച്ചവരാകട്ടെ ദൈവകല്പന അനുസരിക്കാൻ വിസമ്മതിച്ചു. അങ്ങനെ അവർ അഭിശപ്തരായിത്തീർന്നു. നിർമ്മലരായ ഈ അരൂപികൾ ദുഷ്ടരായിത്തീർന്നപ്പോൾ പിശാച് എന്ന പേര് ലഭിക്കാനിടയായി. നീതിയുക്തനായ ദൈവം അവർക്കുവേണ്ടി ഭൂമിയുടെ നടുവിൽ ഒരു ശിക്ഷാസ്ഥലമുണ്ടാക്കി.

47–50 മംഗലമൊന്നുമില്ല– നന്മകളൊന്നുമില്ല . കഷ്ടതമാത്രമേ അവിടെയുള്ളൂ. യാതൊരു സുഖവുമില്ല. ആർത്തെരിയുന്ന അഗ്നി ഒരിക്കലുമടങ്ങുന്നില്ല. ദു:ഖസീമ–ദു:ഖത്തിന്റെ അതിര്.

51–55 നിർവ്യഥനം – ഗഹ്വരം (ദ്വാരം), ഘൃണരഹിതം – ദയയില്ലാത്ത സംബാധം – ഞെരുക്കമുള്ള, പാപത്തിന്റെ ശിക്ഷയ്ക്കുള്ള ഇടുങ്ങിയ ദ്വാരം. അതിലൂടെ എത്തിച്ചേരുന്നത് ക്രൂരതനിറഞ്ഞതും ദയരഹിതവുമായ രാജ്യം. പാപികളായ മാലാഖമാരെ ദൈവം ശിക്ഷയ്ക്കായി അവിടെയാക്കി. അവരുടെ വ്യാജോപദേശം കേട്ട് പാപികളായിത്തീർന്നവരും അവിടേയ്ക്കു നയിക്കപ്പെടും. അല്പബുദ്ധികൾക്ക് ഇതു മനസ്സിലാക്കാൻ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അവർക്കുവേണ്ടി വിശദമായി വിവരിക്കാം.

56–60 തുടക്കമോ അവസാനമോ ഇല്ലാത്തതാണീകാര്യങ്ങൾ. ആദ്യം മുതലേ പറയാൻ തുടങ്ങിയാൽ അവിശ്വസനീയമായി തോന്നും. ഓരോ രംഗത്തെയും കഷ്ടപാടിന്നവസാനമില്ല. അന്തമറ്റ ഈ ദു:ഖത്തെക്കുറിച്ച് പറയാനോ കേൾക്കാനോ ആരുമില്ല. ആദ്യം പറയേണ്ടതെന്താണെന്നറിഞ്ഞുകൂടാ. എങ്കിലും കാഴ്ചയെക്കുറിച്ചാണാദ്യം പറയേണ്ടതെന്നു തോന്നുന്നു. പ്രപഞ്ചവസ്തുക്കളെല്ലാം കാണാൻ ലോകത്തിൽ സൂര്യ

നുള്ളതുപോലെ.

61–65 മനുഷ്യശരീരത്തിനു സൂര്യനായിരിക്കുന്നതു കണ്ണാണ്. സൂര്യനില്ലാതാകുമ്പോൾ പ്രപഞ്ചം തന്നെ കറുത്തുപോകും. കണ്ണില്ലാതെ വന്നാൽ മനസ്സു ദു:ഖിക്കും. സൂര്യനില്ലായ്മയും നേത്രമില്ലായ്മയും അന്ധകാരം സൃഷ്ടിക്കുന്നു. പ്രകാശരശ്മികൂടാതെ അന്ധകാരം നീങ്ങുകയില്ല. പ്രകാശമുണ്ടായാലും കണ്ണില്ലെങ്കിൽ ഒന്നും കാണാനാവില്ല. അന്ധകാരമേ മുന്നിലുണ്ടാവൂ. ഒരു ശോഭയെ മറ്റൊരു ശോഭകൊണ്ടാണ് അറിയേണ്ടത്. കണ്ണിന്റെ നോട്ടവും സൂര്യന്റെ പ്രകാശവും ഒന്നുചേരണം. അങ്ങനെ കണ്ണും സൂര്യനും ഏകോപിതമാകുമ്പോഴേ ദർശനമുണ്ടാകൂ.

66–70 ഭൂമിയിൽ സൂര്യന്റെ രണ്ടയനങ്ങളുണ്ട്. പക്ഷേ നരകത്തിൽ പ്രകാശത്തിന്റെ രൂപംപോലുമില്ല. അധോലോകം ഒരിക്കലുമൊടുങ്ങാത്ത രാത്രിയിൽ കഴിയുന്നു. അത് മൂന്നു യാമങ്ങളുള്ളതല്ല. നിലാവുള്ളതല്ല. ഒരിക്കലുമൊടുങ്ങാത്ത അന്ധകാരം നിറഞ്ഞ ഭീകരമായ ഒരൊറ്റയാമമേയുള്ളൂ. ജീവനും സൂര്യനുമസ്തമിക്കുന്ന സന്ധ്യ, നിത്യമായ രാത്രിയിലേക്കുള്ളതാണ്. ആ രാത്രിക്കുമുമ്പുള്ള ഉഷസ്സിൽ അനന്തതയില്ലാതാവുകയും നിത്യത അവസാനിക്കുകയും ചെയ്യണം. ജ്യോത്സന–നിലാവ്. ത്രിയാമാ – മൂന്നുയാമങ്ങളുള്ളത് – രാത്രി.

71–75 അത്രയും കാലം അന്ധകാരവും കൂരിരുട്ടും ഭയങ്കരമായ തമസ്സും നരകത്തിൽ വ്യാപിക്കണം. കണ്ണുകാണാതെയിരുന്നെങ്കിൽ എത്രനന്നായിരുന്നു എന്നുതോന്നും. പക്ഷേ ദുഷ്ടരൂപങ്ങൾ കണ്ടുകൊണ്ടേയിരിക്കും. ഭീകരമായ വൈരൂപ്യങ്ങൾ കാണുന്നതിനേക്കാൾ കാഴ്ചയില്ലാതിരിക്കുന്നതാണ് നല്ലത്. അപ്പോൾ കാഴ്ചയില്ലായ്മയാണ് അനുഗ്രഹമെന്നുതോന്നും. നരകത്തിന്റെ നടുവിൽ മംഗളകരമായ യാതൊന്നുമുണ്ടാവില്ല. ദൈവത്തിന്റെ ആജ്ഞപ്രകാരം എല്ലാം പീഡിപ്പിക്കാനുള്ളതാണ്. മനസ്സില്ലെങ്കിൽ പോലും ഈ വൈരൂപ്യങ്ങളെല്ലാം കണ്ണിന് ദൃശ്യമാകും. ആലോചിച്ചുനോക്കിയാൽ സർവത്തിനും കാരണം പാപമാണ്. എത്ര ദൗർഭാഗ്യകരം.

76–80 നരകവാസികളുടെ വൈരൂപ്യവുമായി സാദൃശ്യപ്പെടുത്തിയാൽ ആന, സിംഹം, കടുവ, പരുമ്പാമ്പ് ഇവയുടെ രൂപത്തിൽ ഭീതിജനകമായി ഒന്നുമില്ലെന്ന് വ്യക്തമാകും. നരകാന്ധകാരത്തിൽ കാണുന്നതെല്ലാം നികൃഷ്ടമത്രേ. പാപത്തിന്റെ ശിക്ഷയായി, ദൈവത്തിന്റെ വിധിയനുസരിച്ച് ഏറെപ്പാപം ചെയ്തവർക്ക് വർദ്ധിച്ച ഭയമുണ്ടാകുന്നു. ഒരു കാണണമെന്നുവന്നാൽപോലും പുണ്യവാനുപോലും അത്യന്തം ഭീതിയുണ്ടാകും. ഭൂമിയുടെ അന്ത്യം വരെയും ദു:ഖം സഹിക്കുകയല്ലാതെ മാർഗ്ഗമില്ല എന്നതുകൊണ്ട് ഈ സത്യം പറഞ്ഞുവെന്നേയുള്ളൂ.

81–85 ഗന്ധത്തീയുടെ പുകകൊണ്ട് ചിന്തിവീഴുന്ന കണ്ണുനീർ വേദനയുടെ കാഠിന്യം സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു. ചൂടുള്ള കണ്ണീരുകൊണ്ട് സങ്കടം മുഴുവൻ വെളിപ്പെടുത്താൻ കഴിയുമോ? വിവരിച്ചതുകൊണ്ടുമാത്രം അനന്തമായ ദു:ഖം ശമിക്കുമോ? പരിദേവനങ്ങൾ – വിലാപങ്ങൾ. ആക്രോശങ്ങൾ – അലർച്ചകൾ. നരകത്തിൽ കേൾക്കുന്ന ഗീതം ഈ അലർച്ചകളുടെയും പരിദേവനങ്ങളുടേതുമാണ്. ശരീരത്തിന്റെ – ഉത്തമമായ അവയവവും അധമമായ അവയവവും നാവാണ്.

86–90 നാവുകൊണ്ടു പലഗുണങ്ങളുമുണ്ടെങ്കിലും അത് മഹാദോഷവും വരുത്തിവയ്ക്കും. സ്വന്തം വാക്കുകൾകൊണ്ട് പരിച്ഛേദിക്കാൻ കഴിയാത്ത, ആപത്തുവരുത്തിവയ്ക്കാൻ മൂർച്ചയുള്ള നാവ് വാളുപോലെ വെട്ടുകയും സൂചിയുടെ മുനകൊണ്ടെന്നപോലെ കുത്തുകയും കോപിഷ്ടനായ പട്ടിയെപ്പോലെ കടിച്ചുമുറിക്കുകയും ക്രോധം കൊണ്ടു ജീവനും മാനവും നശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. നല്ലവർക്കിതൊക്കെ അറിയാവുന്നതാണ്.
ഇതെല്ലാം നരകത്തെ സംബന്ധിച്ച് ഏറെ സത്യമാണ്.

91–95 അതികോപവും അത്രതന്നെ അപകടകരമാണ്. അത്യധികമായ നിന്ദവാക്കുകൾ കേട്ടവർക്കു പകതീർക്കുവാൻ ഉപായമില്ലാതായാൽ കഠിനമായ സങ്കടമുണ്ടാകുന്നു. കോപം തീർക്കാൻവേണ്ടി പലവിധശ്രമങ്ങൾ നടത്തുന്നു. ചീത്തവാക്കുകളും നിന്ദയും വിരോധം നിറഞ്ഞവാക്കുകളും നിവൃത്തിയില്ലെന്നുവ

നാലും സഹിക്കാൻ കഴിയുമോ? ഭർത്സനങ്ങളും ശാപങ്ങളും മറ്റു പരുഷമായ വാക്കുകളും കേട്ട് നരക വാസിയുടെ മനസ്സിൽ പകരം വീട്ടാനുള്ള അന്തർദ്ദാഹം അസാമന്യമായ കോപത്തോടെ രൂപംകൊള്ളുന്നു. എന്നാലതിനവനുസാധിക്കുന്നില്ല. അങ്ങനെ അവർ അത്രയധികമായ ക്രോധമുള്ളവരാകുന്നു. ഈ കോപം അതിഭയങ്കരമായി വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അസഹ്യമായ അനുഭവങ്ങളും അവയോടു പ്രതികരിക്കുവാൻ കഴിയാത്തതുകൊണ്ടുള്ള വീർപ്പുമുട്ടലുമാണ് ഇവിടെ കവി വിവക്ഷിക്കുന്നത്.

96–100 അമ്മമാരും പിതാക്കന്മാകും പുത്രിമാരും തമ്മിൽ പ്രയോഗിക്കുന്ന വിദ്വേഷത്തിന്റെ വാക്കുകൾ സഹിക്കാൻ കഴിയുമോ? ദുഷ്ടനായ മകനേ നിന്നെ ഞാൻ സൃഷ്ടിച്ചു. നീ കാരണം എനിക്ക് അത്യന്തം ദു:ഖമുണ്ടായി. നീയെന്റെ മകനല്ല. ദുഷ്ടസർപ്പമാണ്. നിന്റെ വിഷം തീണ്ടി ഞാൻ വല്ലാതെ വലയുന്നു. ദോഷത്തിൽ വീഴാനും നരകത്തിൽ ദഹിക്കാനും ദുരാത്മാവായ നീയാണു കാരണം.

101–105 നിന്റെ ആവശ്യത്തിനുവേണ്ടി ഞാൻ അന്യന്റെ സ്വത്ത് അപഹരിച്ചു. അതിന്റെ ഫലമാണ് ഞാനിന്ന് അനുഭവിക്കുന്നതും. നീ ദുർമ്മാർഗത്തിൽ നടന്നപ്പോൾ ഞാൻ നിന്നെ ശിക്ഷിച്ചില്ല. അതിന്റെ ഫലമായി ഇപ്പോൾ ഞാൻ മുഴുവൻ നേരവും ദു:ഖിക്കുന്നു. നീയും അതൊക്കെ സഹിക്കുകയും മുടിഞ്ഞുപോവുകയും ചെയ്യട്ടെ. പിതാവിന്റെ ഇങ്ങനെയുള്ള വാക്കുകൾ മകൻ കേൾക്കുമ്പോൾ ഒട്ടു സ്നേഹമില്ലാത്ത അതിനു തക്ക മറുപടി മകനും പറയും. എന്റെ ജന്മനക്ഷത്രം തന്നെ ദുർനിമിത്തങ്ങളുള്ളതായിരുന്നു. ഭയങ്കരമായ ധൂമകേതുവായിരുന്നു അത്. ആത്മജൻ – മകൻ. ധൂമകേതു – നാശം സൂചിപ്പിക്കുന്ന വാൽനക്ഷത്രം.

106–110 ഞാൻ പിറന്ന സ്ഥലം വാസ്തവത്തിൽ ജയിലായിരുന്നു. നിന്നെ ഞാൻ ആദ്യമായി അച്ഛനെന്നുവിളിച്ച പകൽ ഇരുട്ടുള്ള രാത്രിയായിത്തീരട്ടെ. നിന്റെ മുഖം കാണാനായി എനിക്കുവെളിച്ചം തന്നെ സൂര്യനും നശിച്ചു ഭസ്മമാകട്ടെ. ലാളനയോടെ നീ പറഞ്ഞ വാക്കുകളെല്ലാം പിശാചിന്റെ വ്യാജോക്തികൾ പോലെയെന്നെ ചതിക്കുകയാണുണ്ടായത്. നീ മകനെന്നു വിളിച്ച് എനിക്കു നൽകിയ നന്മകളെല്ലാം എന്നെ ചതിക്കുകയാണുണ്ടായത്. നീതിമാനായ ദൈവം നമുക്കുനൽകിയ നീതിന്യായത്തിന്റെ പ്രമാണങ്ങൾ നീയെന്നെ പഠിപ്പിച്ചില്ല.
111–116 എന്നെ പഠിപ്പിച്ചിട്ടും ഞാൻ പഠിക്കാൻ കൂട്ടാക്കിയില്ലെങ്കിൽ എനിക്കു പിതാവായ ദയാപരനായ ദൈവം നല്കിയ നീ എന്നോടുള്ള സ്നേഹം വെടിഞ്ഞ് എന്റെ സർവാംഗവും മുറിച്ച് പ്രാണൻ കളഞ്ഞ് സമുദ്രത്തിൽ താഴ്ത്തിയിരുന്നെങ്കിൽ ഈ ലോകത്തെനിക്കു പരാജയം സംഭവിച്ചാലും പരലോകത്ത് മംഗളകരമായ അനുഭവം ലഭിക്കുമായിരുന്നു. ഈ നല്ലബുദ്ധി നിനക്കുണ്ടായില്ലല്ലോ. ഞാൻ തെറ്റുചെയ്തപ്പോൾത്തന്നെ നീയെന്നെ ശിക്ഷിച്ചില്ല. തെറ്റ് നീയെന്നെ ബോധ്യപ്പെടുത്തിയില്ല. അതുകൊണ്ട് ഞാനൊരിക്കലും ശരി അറിഞ്ഞുമില്ല. എന്റെ ദോഷം വർദ്ധിക്കുകയും ഭയങ്കരമായ ആധി ഉണ്ടാവുകയും ചെയ്തു. അതിന്റെ ഫലം പാപിയായ നീ അനുഭവിക്കുക. ഈ കഠിനമായ ചൂടിൽ ദഹിക്കുക.

117–120 പിതാവും പുത്രനുമിങ്ങനെയൊക്കെയാണ് പറയുന്നതെങ്കിൽ ശത്രുക്കൾ തമ്മിൽ കണ്ടുമുട്ടിയാലത്തെ അവസ്ഥ അന്തായിരിക്കും? ഇത്തരം വിദ്വേഷവാക്കുകൾ കേൾക്കുമ്പോളുണ്ടാകുന്ന മാനസികമായ വ്യഥ വെളിപ്പെടുത്താൻ സാധാരണ സംഭാഷണത്തിനു കഴിയില്ല. അതിഭയങ്കരമായ പെരുമ്പറ മുഴക്കങ്ങളും നരകം കുലുങ്ങുന്ന അലർച്ചകളും കേട്ടിട്ട് ചെവിയുടെ വേദന അതിഭയങ്കരമായി വർദ്ധിക്കുന്നു. കടലിൽ കപ്പൽ തകർന്ന് നശിച്ചിട്ട് നാവികന്മാർ ജീവരക്ഷയ്ക്കായി നീന്തുമ്പോൾ

122–125 കോപിച്ച തിരമാല വന്നടിക്കുമ്പോൾ ഉടനെ നാശമുണ്ടാക്കുമെന്ന് ഭയപ്പെട്ടതുപോലെ. നരകത്തിൽ വീണവർ ഓരോ ഇടിമുഴക്കം കേൾക്കുമ്പോഴും വല്ലാത്ത വിവശതയോടെ ഭ്രമിക്കുന്നു. ഇവർ ഇടിയെ ഭയപ്പെടുകയും ദു:ഖത്തോടെ അനിവാര്യമായ മരണം സംഭവിക്കാനാഗ്രഹിക്കുകയും എന്നാൽ മരിക്കാതെ കൂടുതൽ കഷ്ടപ്പെടുകയും ചെയ്യും. ശിരസ്സിന്നാശ്വാസം നൽകുന്ന ഘ്രാണേന്ദ്രിയം സൗരഭ്യമാണ് ഇച്ഛിക്കുന്നത്.

126–130 വെറുക്കുന്ന ശത്രുക്കളോടുള്ള സംസർഗം അഹിതകരമാണ്. എന്നാൽ ശത്രുവിന്റെ സമീപനത്തിൽത്തന്നെ കഴിയാൻ വിധിക്കപ്പെട്ടാലോ? മൂക്കിനു ശത്രു ദുർഗന്ധമാണ്. അതിന്റെ സാന്നിധ്യം അനുകൂലസാഹചര്യമില്ലാതാക്കുകയും മനസ്സിന്റെ തെളിമ നഷ്ടമാക്കുകയും ചെയ്യും. ഈ ദുർഗന്ധം നിത്യം സഹിക്കുക വളരെ ഭാരമുള്ള അനുഭവമത്രെ. അതിന്റെ ഫലം അത്യന്തം ശോകമാണുതാനും. കസ്തൂരിയായാൽപ്പോലും ഒരേ സുഗന്ധം തന്നെ എന്നും മണപ്പിക്കേണ്ടിവന്നാൽ അതൊഴിവാക്കാനാണ് തോന്നുക.

131–135 അത് സ്ഥിരമായ ഒരേ ദുർഗന്ധമാണെന്നുവന്നാലോ? അതിന്റെ വിഷമം അതുല്യമായിരിക്കും. ദയാരഹിതനായ രാജാവ്, പാപികളെ ശിക്ഷിക്കാനായി ഒരു പാതാളം സൃഷ്ടിച്ചു. അതിൽ വീഴുന്ന പാപിക്ക് ഒരു ശരണവുമുണ്ടാകയില്ല. ആയുസ്സിന്റെ അന്ത്യത്തോളം ദാഹവും വിശപ്പും പലതരം കഷ്ടതകളും സഹിക്കേണ്ടിവരും എന്ന് പ്രസിദ്ധം. ജീവൻ പോകുന്നതോടെ അവിടെ വസിക്കുന്നവന്റെ ദു:ഖവുമില്ലാതാകുന്നു. ജീവിതകാലം മുഴുവൻ സഹനവും പിന്നെ മരണവും ഭാഗ്യമാകുന്നു. ദുഷ്ക്കർമ്മികൾക്കായുള്ള ഈ ഭയാനകമായ പാതാളത്തിലെ ഭയങ്കരമായ കഷ്ടതകളിൽ ഏറ്റവും കഠിനമായ ഒന്നുണ്ട്.

136–140 പക്ഷഭാഗം – വശങ്ങൾ. ദ്വിഷ്ടഗന്ധം – അസഹനീയമായ ദുർഗന്ധം.
അങ്ങനെ ചത്തവരുടെ ചീഞ്ഞ ശരീരത്തിന്റെ ദുർഗന്ധം മൂലം ജീവിച്ചിരിക്കുന്നവർ മരിക്കുന്നു. ജീവനുള്ളവരെ മരിച്ചവർ കൊല്ലുമെന്ന ചൊല്ലുണ്ടായതങ്ങനെയാണ്. മഹാദുഷ്ടനും മനുഷ്യനെ നിന്ദിക്കുന്നവനുമായ മറ്റൊരു രാജാവ്.

141–145 കൊലപാതകിയും പാപികളിൽ പ്രധാനിയുമായ അവൻ ശത്രുക്കളോടുള്ള വൈരാഗ്യം തീർക്കാൻവേണ്ടി, പഴുത്തു ചീഞ്ഞ് പകുതി ജീർണ്ണിച്ച ശവത്തോടു, ജീവനുള്ളവരെ ബന്ധിച്ച് ദുസ്സഹമായ ഗന്ധമനുഭവിപ്പിച്ച് കൊന്നുകളയും. മൂക്കിനനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്ന ഈ പീഢനം അതി ഭയങ്കരം തന്നെ. എന്നാൽ നരകാനുഭവവുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തുമ്പോൾ അതെത്രയോ ലഘുവാണ്. ആ ലോകത്തിലെ ഒരു കഷ്ടതയോടും അതിനെ സാദൃശ്യപ്പെടുത്താനാവില്ല.
നിഹന്താപതികർത്താ– കൊലപാതകികളിൽ പ്രമുഖൻ. അസുസഹിതന്മാർ – ജീവനുള്ളവർ. കൃച്ഛ്രം – ശരീരപീഢ, വിസ്രം – പച്ചമാംസത്തിന്റെ ഗന്ധം.

146–150 പച്ചമാംസത്തിന്റെയും ഗന്ധകത്തിന്റെയും ജീർണ്ണിച്ച ഫലങ്ങളുടെയും മറ്റു തരത്തിലുള്ള ഭയങ്കരമായ നാറ്റങ്ങളുടെയും ആകെത്തുകയായ നരകത്തിലെ ദുർഗന്ധത്തോട് സാമ്യപ്പെടുത്തിയാൽ, ഭൂമിയിൽ മൂക്കിനുപിടിക്കാത്ത എല്ലാ ഗന്ധങ്ങളും പരിമളമായേ തോന്നൂ. ഇങ്ങനെ നരകത്തിലെ ഏതെങ്കിലുമൊരു പാപി ഭൂമിയിൽ പ്രത്യക്ഷരപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ അവന്റെ ദുർഗന്ധമാകുന്ന വിഷം കൊണ്ട് മനുഷ്യരും ജന്തുജാലങ്ങളും നശിച്ചുപോകും.
പൂതിഗന്ധി– ഗന്ധകം. മലപക്വം – അശുദ്ധമായ – ജീർണ്ണിച്ച ഫലം.

151–155 പിശാചുക്കളുടെ കൂട്ടവും അസംഖ്യം പാപികളും സൃഷ്ടിക്കുന്ന ദുഷിച്ച ഗന്ധവും ചേർന്ന അവസ്ഥ ആർക്കെങ്കിലും ഭാവന ചെയ്യാൻ കഴിയുമോ? ദാഹമാണോ വിശപ്പാണോ ഏതാണ് നാവിന് അസഹ്യമായിത്തീരുന്നത് എന്ന തർക്കം ഒരിക്കലുമവസാനിക്കുന്നില്ല., ശരീരമുള്ളവർക്കിതുരണ്ടും ഒരുപോലെ ദുസ്സഹംതന്നെ. വിശപ്പും ദാഹവും മരണത്തിലേ അവസാനിക്കൂ.
ഇതു വ്യക്തമാക്കാൻ വേണ്ടി കവി ഇവിടെ ഒരു മല്ലന്റെ കഥ പറയുന്നു. ബൈബിളിലെ പ്രസിദ്ധ കഥാപാത്രമായ ശിംശോനെയാണ് കവി പരാമർശിക്കുന്നത്. (ന്യായാധിപന്മാർ 15:16–20) മൂലകഥയിൽ നിസ്സാരമായ മാറ്റം വരുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അത്യന്തം ശൂരനായ ഒരു രാജാവ് അവൻ ശത്രുസൈന്യത്തെ തോല്പിച്ചെങ്കിലും കഠിനമായ ദാഹംകൊണ്ട് അത്യന്തം ദുർബലനായി. ക്ഷുത്പിപാസ – വിശപ്പും ദാഹവും. രസന – നാവ്. തർഷം – ദാഹം.

156–160 അസ്ഥിയിൽനിന്നു ലഭിച്ച ജലംകൊണ്ട് ദാഹം തീർത്തപ്പോൾ അവൻ അഭിനന്ദനീയമാംവണ്ണം ജീവനും ശക്തിയുമുള്ളവനായിത്തീർന്നു. മനുഷ്യരിൽവച്ച് ഏറ്റവും ബലവാനും വീരനുമായ ഇവൻ കഠിനമായ ദാഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽ പരാജയപ്പെട്ടു. അതുകൊണ്ട് മനുഷ്യന്റെ ശത്രുക്കളിൽ ഏറ്റവും പ്രബലൻ ദാഹമാകുന്നു. തന്റെ കോപം അടക്കാൻ കഴിയാത്ത, പരാക്രമിയായ രാജാവ് ശത്രുവിനോടെതിർത്തപ്പോൾ, ദാഹംകൊണ്ട് തളർന്നു എന്ന് പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ... അസഹ്യമായ ദാഹംകൊണ്ടുവലഞ്ഞ അവൻ പരിഹാരമായിക്കണ്ടത് രാജ്യമുപേക്ഷിക്കലാണ്.
സുസ്തുത്യ– സ്തുതിക്കപ്പെടേണ്ട. മുഷ്കരൻ – ശക്തിമാൻ

161–165 മറിച്ച് രാജ്യം നിലനിർത്താനാണു ഭാവമെങ്കിൽ ദാഹംകൊണ്ടു നശിച്ചുപോകും. ജീവൻ കളഞ്ഞും മാനം രക്ഷിക്കണമെന്നുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ ഏറെ ആലോചനയ്ക്കുശേഷം ജീവൻ കളയുക എന്നത് വളരെ സങ്കടകരമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ ദയനീയനായ രാജാവ് സ്വന്തം ദാഹം തീർക്കാൻവേണ്ടി രാജചിഹ്നങ്ങൾ ഉപേക്ഷിച്ച് സാധാരണ ജനങ്ങൾക്കിടയിലേക്കിറങ്ങി വന്നു വെള്ളം വാങ്ങി കുടിച്ചു. രാജസ്ഥാനം നഷ്ടപ്പെടുകയും ദാഹം ശമിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇത് ലിസി മാർക്കോസ് എന്നു പേരുള്ള രാജാവിന് സംഭവിച്ചതാണ്, ബഹുതൃഷ്ണ – ഭയങ്കര ദാഹം. ത്യക്ത്വാ – ഉപേക്ഷിച്ചിട്ട്.

166–170 ദാഹമകറ്റാനുള്ള വെള്ളം കിട്ടാതെ മൂത്രവും രക്തവും പഠനം ചെയ്ത് മരിച്ചവരുമുണ്ട്. സകല ഭൂതങ്ങൾക്കും അവരവരുടെ സ്ഥാനത്ത് ബലം ഉണ്ടാകും. (സ്വക്ഷേത്ര ബലം) എന്നാൽ എല്ലാ സങ്കടങ്ങൾക്കും നരകത്തിൽ ശക്തി വർദ്ധിക്കുന്നു. ദാഹം തുടങ്ങിയ ദു:ഖങ്ങൾ നരകത്തിലുള്ളതുപോലെ മറ്റെവിടെങ്കിലുമുണ്ടെന്നു പറയാമോ? നരകത്തിലെ ഉത്കടമായ മറ്റു സങ്കടങ്ങളെക്കുറിച്ചൊന്നും പറയാതെ, ധനികൻ ദാഹിച്ചു വലഞ്ഞ നാവിന്റെ വരൾച്ചയെക്കുറിച്ചുമാത്രമാണല്ലോ പറഞ്ഞത് (ലാസറിന്റെയും ധനികന്റെയും കഥ (ലൂക്കോ: 16:19–31)
ധനധാന്യങ്ങളും താൻ സാമ്പാദിച്ചുകൂട്ടിയ രത്നസ്വർണ്ണാദി സമ്പത്തുക്കളും ഒരിക്കൽ കുടിക്കാനുള്ള വെള്ളത്തിനു പകരമായി കൊടുക്കാൻ തയ്യാറായാൽപ്പോലും ഒരു തുള്ളി വെള്ളവും ലഭിക്കുകയില്ല.ഭൂമിയിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന കാലത്ത് യാചിച്ചവന് ദാഹജലം കൊടുക്കാത്തതിനാൽ, അവസാനമില്ലാത്ത ദാഹവും വിശപ്പും അവനു വിധിച്ചിരിക്കുന്നു. നാവെപ്പോഴും ദാഹംകൊണ്ടു വരളും.

176–180 ദാഹവും വിശപ്പും ചേർന്ന് നരകലോകത്തു സൃഷ്ടിക്കുന്ന സങ്കടം മനുഷ്യന്റെ വാക്കുകൾക്ക് അഗോചരമാണ്. ദുഷ്ടരെ ശിക്ഷിക്കാൻ വേണ്ടി സർവേശ്വരൻ സൃഷ്ടിച്ച പലവിധമായ നരകയാതനകൾ താങ്ങാൻ മനുഷ്യകുലത്തിനു കഴിയുമോ?
കാറ്റ്, മണ്ണ്, അഗ്നി, വെള്ളം എന്നീ നാലു ഭൂതങ്ങൾ കൊണ്ടാണ് മനുഷ്യശരീരം നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്നത്. മറ്റു മൂന്നു ഭൂതങ്ങൾക്കും ഊർജ്ജമുണ്ടാകണമെങ്കിൽ അഗ്നിയുടെ പോഷണം ഉണ്ടാകണം. അതു സംഭവിക്കണമെങ്കിൽ അഗ്നിക്കു ദഹിപ്പിക്കാനെന്തെങ്കിലുമുണ്ടാകണം. അല്ലെങ്കിൽ അഗ്നി അതിരിക്കുന്ന സ്ഥലം ദഹിപ്പിക്കാൻ തയ്യാറാകും. ഭക്ഷണം വൈകുമ്പോൾ ചൂട് വർദ്ധിക്കും.

181–185 ശരീരത്തിന്റെ വേദന അത്യന്തം തീഷ്ണമാകുമ്പോൾ അതു സഹിക്കാൻ കഴിയാത്ത മനുഷ്യൻ ചീത്ത ഭക്ഷണങ്ങളും മടിക്കാതെ കഴിക്കാൻ തുടങ്ങും. സമര്യ എന്ന നഗരം ഇത്തരമൊരനുഭവത്തിനിരയായി. ശത്രുക്കൾ സൈന്യസമേതം വളഞ്ഞപ്പോൾ ജനങ്ങൾ ഭക്ഷണസാമഗ്രികളില്ലാതെ കുതിര, കഴുത, പട്ടി എന്നിവയുടെ മാംസം ഇഷ്ടത്തോടെ ഭുജിക്കേണ്ടിവന്നു.
186–190 കഠിനമായ വിശപ്പു സഹിക്കാതെ അവർ ഒരു കഴുതത്തലക്ക് എൺപതു വെള്ളിക്കാശുവരെ കൊടുക്കാൻ തയ്യാറായി. അതും തീർന്നപ്പോൾ നിവൃത്തിയില്ലാതെ കോഴി, പ്രാവ് മുതലായവയുടെ കാഷ്ഠവും വിലകൊടുത്തുവാങ്ങി ഭക്ഷിക്കേണ്ടിവന്നു. യേശുക്രിസ്തുവിനെ കൊലപ്പെടുത്തിയതിന് (ക്രൂശാരോഹണത്തിന്) ശിക്ഷയായി, ദൈവം യഹൂദന്മാർക്ക് പഞ്ഞം എന്ന ദണ്ഡം നൽകി. ഏറ്റവും വലിയ പാപത്തിന്റെ ശിക്ഷയായി അതു നല്കിയപ്പോൾ അത് ഈ ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ ദണ്ഡമുറയായിത്തീർന്നു. ഭൂമിയിലെ മനുഷ്യരെ മുഴുവൻ രക്ഷിച്ച കരുണാനിധിയായ ദേവൻ.

191–195 സ്വർഗലോകത്തേക്കെഴുന്നള്ളി നാല്പതു സംവത്സരം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ദുഷ്ടന്മാരായ യഹൂദന്മാർക്ക് വംശനാശം വരാനുള്ള കാലമായി. അപ്പോൾ വടക്കേദിക്കിൽനിന്നു വലിയ പടക്കോപ്പുകളോടുകൂടി സേനാനായകന്മാരായ തീർത്തോസ് എന്ന മഹാരാജാവ് പുറപ്പെട്ടു. രാജ്യം മുഴുവൻ നശിച്ചു. അയാൾ നഗരങ്ങളെ കീഴടക്കി. സൈന്യത്തെ ഭയന്ന ജനങ്ങൾ യെറുശലെം നഗരത്തെ അഭയം പ്രാപിച്ചു. അസംഖ്യം ജനങ്ങളെക്കൊണ്ട് നഗരം നിറഞ്ഞു കവിഞ്ഞു.

196–200 പട്ടണത്തിനുള്ളിലെ എണ്ണിയാലൊടുങ്ങാത്ത ജനക്കൂട്ടം ഭക്ഷണമുണ്ടാക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ വലഞ്ഞു. അങ്ങനെ പുറത്തും അകത്തും ശത്രുക്കളായി. പുറത്തു ശത്രുക്കളുടെ വലിയ സൈന്യം. അകത്ത് ഭയനാകമായ ദാരിദ്ര്യം. പുറത്തുകടന്നാൽ സൈന്യം വധിക്കും അകത്തുവസിച്ചാൽ വിശപ്പുകൊണ്ട് നശിക്കും.

201–205 മരണം അല്പം സാവധാനം സംഭവിക്കുമെന്ന വ്യത്യാസമേയുള്ളൂ. സകല ജന്തുക്കൾക്കും ജീവൻ നിലനിർത്താൻ വളരെ സങ്കടമനുഭവിക്കേണ്ടിവരും. എങ്കിലും കത്തുന്ന വിശപ്പെന്ന അഗ്നിക്ക് ശമനമുണ്ടായേ തീരൂ. കുപൂയ ഭക്ഷ്യം – വൃത്തികെട്ട ഭക്ഷണം.

209–210 ദു:ഖകാലത്ത് സ്വന്തം മക്കളെ കാണുമ്പോൾ ദു:ഖശമനമുണ്ടാകും. പിതാവു മരിക്കുമ്പോൾ മക്കളിലൂടെ തന്റെ നാമം നിലനില്ക്കുമെന്നാശിക്കുന്നു.

211–215 ശേഷക്രിയകൾ ചെയ്യാൻ പുത്രനുണ്ടാകണം. അതുകൊണ്ട് പിതാവിന് സ്വന്തം ജീവന്റെ പകുതിയാണ്, പുത്രൻ (ഇത് ഒരു ഹൈന്ദവസങ്കല്പമാണ് അർണോസുപാതിരി ഒരു മികച്ച സംസ്കൃത പണ്ഡിതനായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു ഭാരതീയ ദർശനങ്ങളും പരിചിതമായിരുന്നു എന്ന സൂചന ഈ പരാമർശം നല്കുന്നു.) തന്നുടെയംശം വധിച്ചീടുവാൻ – തന്റെ അംശത്തെ വധിക്കുവാൻ (തന്റെ തന്നെ ഭാഗമായ മകനെ വധിക്കുവാൻ എന്നാശയം) മനുഷ്യജന്മികൾ – മനുഷ്യജന്മമെടുത്തവർ. പരിഹരിക്കാനാവാത്ത ദു:ഖങ്ങളുണ്ടായാലേ ഇത്ര കഷ്ടമായ പ്രവൃത്തി മനുഷ്യൻ ചെയ്യൂ. ഭൂമിയിലെ വിശപ്പ് ഇത്ര ഭയങ്കരമാണെങ്കിൽ വിശപ്പുകൊണ്ട് നരകത്തിലുണ്ടാകുന്ന അവസ്ഥ എത്ര പരിതാപകരമായിരിക്കും!.

215–220 ഭൂമിയിൽ വിശപ്പും ദാഹവും എത്ര ഭയങ്കരമായാലും അതിന് ചില രക്ഷോപായങ്ങളുണ്ടാകാം. കുറച്ചേറെ ദിവസംകൊണ്ട് അത് ശമിച്ചെന്നുവരും, എന്നാൽ പാപികൾക്ക് അനന്തമായി വിശപ്പുസഹിക്കുകയേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. കാലം ഒരിക്കലുമതിനാശ്വാസം തരില്ല. ഭാരമുള്ള വസ്തുക്കളിലേറ്റവും ശ്രേഷ്ഠം ഭൂമിയാണ്. വേഗതയുള്ളതിലൊന്നാമത്തേത് വായുവും. ഏറ്റവും സൂക്ഷ്മമായത് ആകാശമത്രേ. തണുപ്പുള്ളതാകട്ടെ വെള്ളവും. എന്നാൽ ചൂടുള്ളതിൽ ഏറ്റവും ഭയങ്കരം അഗ്നിയാണ്.

221–225 ശരീരത്തിന്റെ ദു:ഖങ്ങളിലേറ്റവും ഭയങ്കരം ഉഷ്ണമാണ്. എല്ലാ സങ്കടങ്ങളും അഹിതകരമാണെങ്കിലും അഗ്നിയുടെ ദഹനം അവയിലേറ്റവും ഭയാനകമാണ്. കുറച്ചുനേരം പോലും അതു സഹിക്കാനാവില്ല. ചില ലാഭങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ചിലർ വിശപ്പും ദാഹവും സഹിച്ചേക്കും. ധനം സംരക്ഷിക്കാൻവേണ്ടി പല വിധമായ ദണ്ഡനങ്ങൾ സഹിച്ചേക്കും. എന്നാൽ ഭൂലോകത്തിലെ മാന്യതകൾ ലഭിക്കാൻവേണ്ടി അല്പകാലം പോലും അഗ്നിയുടെ വേദനകൾ സഹിക്കാനാരും തയ്യാറല്ല. ഒരാൾ ധനത്തോടാർത്തി പൂണ്ട് ചപലമനസ്സോടെ മറ്റുള്ളവരുടെ ധനം ധാരാളമായി അപഹരിച്ചു.

226–230 മരണത്തോടടുത്ത കാലത്ത് ആ പാപിയെക്കണ്ട ഒരു മുനി ദുരിതത്തിനു കാരണമായ ആ പ്രവൃത്തിയെക്കുറിച്ച് കേട്ട് അവനെ പ്രബോധിപ്പിച്ചു:–
അന്യരുടെ സമ്പത്തപഹരിക്കുന്നത് നാശത്തിനു കാരണമാണ്. അതുകൊണ്ടാർക്കും നന്മയുണ്ടാവില്ല. അന്യായമായി നേടിയ ദ്രവ്യം ആ വിധത്തിൽത്തന്നെ നശിച്ചുപോകും. അത് പർവതത്തിൽ നിന്നൊഴുകുന്ന ജലംപോലെ പെട്ടെന്നില്ലാതാകും. മറ്റുള്ളവരിൽ നിന്നപഹരിക്കുന്ന സമ്പത്ത് അല്പകാലം മിന്നൽപോലെ പ്രകാശിക്കും. മറ്റുള്ളവരുടെ ധനമപഹരിച്ചാൽ അതു നിത്യനരകത്തിനു കാരണമാകും. അതുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ദു:ഖം ഒരിക്കലും തീരുകയുമില്ല.
ദുർന്യായം– തെറ്റായ വഴി. അന്യാർത്ഥ സംക്ഷേപം – അന്യന്റെ ധനം അപഹരിക്കൽ. അരം – ദു:ഖം.

231–235 അന്യരുടേതു മടക്കിക്കൊടുക്കുമ്പോൾ മക്കൾ ദരിദ്രരാകും. മക്കൾക്കു സങ്കടം വരുമ്പോൾ പിതാവിന് ആശ്വാസത്തോടെ മരിക്കാനാവില്ല. പരാർത്ഥം – മറ്റുള്ളവരുടെ ധനം. ദ്രവ്യലോഭി – ധനത്തോട് അത്യാഗ്രഹമുള്ളവൻ. ആത്മജൻ – പുത്രൻ. നിസ്വം – ദാരിദ്ര്യം.

236–240 മക്കൾക്ക് ഇങ്ങോട്ട് സ്നേഹമുണ്ടോ എന്നുറപ്പുവരുത്തണം. ഉണ്ടെങ്കിലേ അവർ നിന്റെ സ്നേഹത്തിനർഹരാകുന്നുള്ളൂ. അവർക്കു സ്നേഹമില്ലെങ്കിൽ നിനക്കവരോടുള്ള സ്നേഹം വ്യർത്ഥമാകും. നിനക്കുവേണ്ടി നിന്റെ പുത്രന്മാർ കുറച്ചുകാലം അഗ്നിയുടെ ചൂടുസഹിച്ചെങ്കിൽ നിന്റെ ധനവും രത്നവുമെല്ലാവർക്കും കൊടുക്കാം. ഇല്ലെങ്കിലോ കൊടുക്കരുത്. ഈ ലോകത്തെ സംബന്ധിച്ച് അല്പം കഷ്ടത സഹിക്കാനവർ തയ്യാറാകുമ്പോൾ അവർക്കുനിന്നോടുള്ള സ്നേഹത്തിന്റെ അളവറിയാൻ കഴിയും.

244–250 എന്നാൽ എന്റെ രോഗം ശമിക്കാൻ നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ വിരൽ ഒരു ക്ഷണനേരം ദീപനാളത്തിൽ വയ്ക്കണം. എനിക്കുവേണ്ടി മക്കളായ നിങ്ങളിതു ചെയ്യണം. അതിനു സമ്മാനമായി ഞാനെന്റെ ധനമെല്ലാം തരാം. അത്രത്തോളം പോലും സ്നേഹമില്ലെങ്കിൽ അതുതരാനെനിക്കു മടിയാകും. അപ്പോൾ പിതാവ് വരാനിരിക്കുന്ന നരകാഗ്നിയുടെ ഭയങ്കരതയോർത്ത് ആ മുനി പറഞ്ഞതുപോലെ ചെയ്തു. ദീപനാളത്തിന്റെ ചൂട് നന്നേ ലഘുവാണ്. ഒരല്പനേരം അതു താങ്ങാൻ പോലും മക്കൾക്ക് കഴിയുന്നില്ല.

251–255 ഭൂമിയിലെ എല്ലാത്തരം ഉഷ്ണങ്ങളെയുമൊന്നിച്ചു കൂട്ടിയാലും നരകാഗ്നിയോളം ചൂടുണ്ടാവുക

യില്ല. അതുമായി തട്ടിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ ഭൂമിയിലെ അഗ്നി വെറും തണുപ്പാണ്.

പിതാവിനോടുള്ള മക്കളുടെ പെരുമാറ്റം കണ്ടും നരകാഗ്നിയുടെ അനുപമമായ ഭയങ്കരതയോർത്തും മുനി ശ്രേഷ്ഠൻ ദു:ഖിച്ചു. വിശ്വസ്തരായവരിൽ ഒരാൾ മരിച്ചിട്ട് അയാളുടെ നാശമില്ലാത്ത ജീവൻ പ്രത്യക്ഷമായപ്പോൾ മുനിശ്രേഷ്ഠൻ ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചു. നിന്റെ കർമ്മങ്ങളുടെ ഫലം എന്താണ്? സുഖമാണോ? ദു:ഖമാണോ? ഭാഗ്യത്തിന്റെ ഉന്നതാവസ്ഥയെ മോക്ഷം പ്രാപിക്കാൻ സാദ്ധ്യതയുണ്ടോ? അതോ ദുർഗതിയിൽപ്പെട്ട് നിത്യദു:ഖമാണോ ഉണ്ടാകാൻ പോകുന്നത്.?
വിശ്വസ്തൻ എന്ന വാക്കിനും ഇവിടെ നീതിമാൻ, സജ്ജനം എന്നൊക്കെയുള്ള അർത്ഥമല്ല, സത്യം പറയുന്നവൻ എന്ന അർത്ഥമാണ് ഉദ്ദിഷ്ടം.
256–260 എന്റെ പാപഫലമായി നരകത്തിൽ വീണവനാണു ഞാൻ. ഒടുങ്ങാത്ത തീയിൽ ഞാൻ ദാഹിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു എന്നായിരുന്നു മറുപടി.
അഗ്നിയിൽനിന്നുണ്ടാകുന്ന ദു:ഖം അത്രമത്രം ഭയങ്കരമാണോ? നീയനുഭവിക്കുന്ന യാതനയുടെ ആഴം എങ്ങനെ എനിക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും എന്ന് അവനോട് മുനിവരൻ ചോദിച്ചു. ആ മരിച്ചവനാകട്ടെ വെള്ളം നിറഞ്ഞ പാത്രത്തിൽ കൈ മുക്കിയിട്ട്, ആ വിളക്ക് അതിലിടാൻ പറഞ്ഞു. വെള്ളത്തിൽ സ്പർശിച്ച മാത്രയിൽത്തന്നെ ആ ദീപം മെഴുകുപോലെ ഉരുകിപ്പോയി. (ഇവിടെ ദീപം പഴയ ഓട്ടുവിളക്കായിരിക്കണം) പുരോഹിതന്മാർ അവരുടെ പ്രഭാഷണങ്ങളിൽ ചേർക്കുന്ന തരത്തിലുള്ള ഉപമകളും കഥകളും കൊണ്ട് നരകയാതനയുടെ ഭയങ്കരത വെളിപ്പെടുത്താൻ ശ്രമിക്കുകയാണ്, ഇവിടെ കവി.

261–265 നല്ലവനായ ഒരു മുനി മരിച്ച ഒരാളെ ജീവിപ്പിച്ചു. അയാൾ ജീവിതകാലം മുഴുവൻ നിരന്തരമായി കരഞ്ഞു. മുനിവരൻ അതിനു കാരണമന്വേഷിച്ചു. നരകത്തിൽ താനനുഭവിച്ച അഗ്നിയുടെ ചൂടപനെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മയാണുതന്നെ കരയിക്കുന്നതെന്നായിരുന്നു അയാളുടെ മറുപടി. നരകത്തിൽ ഒരു ദിവസമനുഭവിക്കുന്ന ചൂട് ഭൂമിയിൽ മൂവായിരം വർഷം കൊണ്ടനുഭവിക്കുന്നതിനു തുല്യമാണ്. നരകത്തിലെ അഗ്നിയുടെ ചൂട് അതിഭങ്കരംതന്നെ എന്നുപറഞ്ഞ് അയാൾ വീണ്ടും കരയുന്നു.
266–271 ഇത്തരത്തിലുള്ള അഗ്നി അധോലോകത്ത് ഏഴ് സഹസ്രാബ്ദങ്ങളായി, അനുസസ്യൂതം ജ്വലിച്ചുകൊണ്ടേയിരിക്കുന്നു. ചൂടിന് പോകാനൊരു മാർഗവുമില്ല. അഗ്നിയുടെ ഫലമായുണ്ടാകുന്ന തൈഷ്ണ്യം നിരന്തരം ഒരുമിച്ചുചേർന്നു വർദ്ധിക്കുന്നതേയുള്ളൂ. അത്യധികമായ ഭയമുളവാക്കുന്ന സ്ഥലമാണത്. പാദങ്ങളും ഉദരവും കൈകളും നാവും കപോലവും ദഹിച്ച്, ചൂടുകൊണ്ടു ക്ലേശിക്കുന്നു. രക്തവും തലച്ചോറും പിത്തവും ശ്ലേഷ്മവുമെല്ലാം സദാ ചൂടിൽ ഉരുകിത്തിളച്ചുകൊണ്ടേയിരിക്കുന്നു. പക്ഷികൾ ആകാശത്തിലും മത്സ്യങ്ങൾ വെള്ളത്തിലും അഗ്നിയിൽ കനലുമെന്നപോലെ പാപിയായ മനുഷ്യൻ നരകാഗ്നിയിൽ ദഹിക്കുന്നു.

272–275 ശകുന്തങ്ങൾ – പക്ഷികൾ. തപ്തവാപി–ചൂടുപിടിച്ച ജലാശയം. ഖേദിക്കുന്നു–യാതനയനുഭവിക്കുന്നു. നരകത്തിൽ – ഭക്ഷണവും പാനീയവും വായുവും കിടക്കയും എല്ലാം അഗ്നിമയമാണ്.

281–285 ആഗസാ–പാപം മൂലം. അഹങ്കാര്യാഗ്രേസരൻ–അഹങ്കാരികളിൽ വച്ച് ഒന്നാമൻ. നിർഗുണനിധി – ദുഷ്ടതകളുടെ ഇരിപ്പിടം. ഗർവദുസ്വാദുഫലം – ഗർവത്തിന്റെ ദുസ്വാദുള്ള ഫലം.

286–290 ശ്രേഷ്ഠപാപി – പാപികളിൽവച്ച് ഏറ്റവും ദുഷ്ടൻ എന്നാണർത്ഥമെടുക്കേണ്ടത്. പ്രധാനകാമം – താനാണ് മുഖ്യൻ എന്നുസ്ഥാപിക്കാനുള്ള ആഗ്രഹം. പ്രധാനാഭിപ്രായം – താനാണ് സകലരിലും വച്ച് പ്രധാനി എന്ന ചിന്ത.

291–295 മമാർത്ഥാഗ്രഹം – എന്റെ ദ്രവ്യാഗ്രഹം. വിഡ്ഢിയായ കച്ചവടക്കാരനും അന്ധനും മഹാപാപിയുമായ എന്നെ ഭയങ്കരമായ ചക്രത്തിൽ കെട്ടി, നിർദ്ദയമായി, ശുത്രുക്കൾ ദ്രോഹിക്കുന്നു. ദുഷ്ക്രമിക്കുക – ദുഷ്ടതകാട്ടുക.

301–305 പരിഭാഷിച്ച് – പരിഹസിച്ച്. ദഗ്ധർ – ദഹിക്കപ്പെട്ടവർ. അത്യർത്ഥം – ഏറ്റവുമധികം. സ്വനിസം – സ്വന്തം ദാരിദ്ര്യം. അത്യർത്ഥം – ഇവിടെ അധികം ധനമെന്നർത്ഥം. അകാമസാധനങ്ങൾ – വെറുപ്പുളവാക്കുന്ന വസ്തുക്കൾ. മോഹങ്ങൾക്കുവിധേയമായി വഴിതെറ്റിയർ, മറ്റുള്ളവരുടെ പക സഹിക്കേണ്ടിവരു

ന്നു. ജഡീകമായ മോഹങ്ങൾ സാധിക്കാൻ കഷ്ടപ്പെട്ടവർ പലതരത്തിലുള്ള ശാരീരികമായ ദുരന്തങ്ങളനുഭവിക്കുന്നു. അവരനുഭവിച്ച വഴിതെറ്റിയ ആനന്ദങ്ങളുടെ സുനിശ്ചിതമായ ഫലം അനുഭവിക്കുന്നു.

306–320 പാതാളത്തിലെ സർപ്പങ്ങൾക്ക് അവരെ ഏല്പിച്ചു കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. സന്ധികളും ഹൃദയവും ഉള്ളും (നട്ടെല്ല് എന്നാവാം ഉദ്ദിഷ്ടം) സർപ്പങ്ങൾ കടിച്ചുമുറിക്കുന്നു. തുടർന്ന് കയിന്റെ കഥയാണ് അനുസ്മരിക്കുന്നത്. കയിൻ ദൈവത്തിന് സമർപ്പിച്ച വഴിപാട് ദൈവം സ്വീകരിച്ചില്ല. ഇളയ സഹോദരനായ ഹാബേലിന്റെ ബലിദൈവം സ്വീകരിച്ചു. ഇതിൽ ക്രുദ്ധനായിത്തീർന്ന ജ്യേഷ്ഠൻ സഹോദരനെ കൊന്നു, (ഉല്പത്തി 4) അങ്ങനെ നരകത്തിൽ വീണ് സകല സുഖവും നഷ്ടപ്പെട്ട കയീൻ സഹോദരനനുഭവിക്കുന്ന സ്വർഗസുഖം കണ്ട് അത്യന്തം ദു:ഖിക്കുന്നു.
ഉത്തരാനുജൻ – ഇളയ സഹോദരൻ. ഭ്രാതൃഘ്നശാപം – സഹോദരവധത്തിന്റെ ഫലമായ ശാപം. ഇപ്പോൾ അവന്റെ കരൾ സർപ്പങ്ങൾ കരളുന്നു. സർപ്പങ്ങൾ വീണ്ടും കരളാൻ വേണ്ടി കരൾ വളരുകയും ചെയ്യുന്നു. സാരമേയം – പട്ടി.

321–325 ചെഞ്ചെല്യം – മനയോല. കോപത്തിന്റെ ഫലമായി നിത്യമായ നരകത്തിൽ നിപതിച്ച നീചരുടെ കൂട്ടം ദേഷ്യംപിടിച്ച പട്ടികളെപ്പോലെ അന്യോന്യം കടിക്കുകയും തല്ലുകയും ചെയ്യുന്നു. ബുദ്ധിശൂന്യരും മടിയന്മാരും മറ്റും മൂർച്ചയുള്ള അനേകം ആണികളും സൂചികളും പതിച്ച കട്ടിലിൽ കിടന്നു കരയുന്നു.
326–330 സത്യദൈവത്തെ തിരിച്ചറിയാത്ത പിശാചുക്കളെ വിധേയത്വം നിറഞ്ഞ മനസ്സോടെ അനുസരിച്ച മൂഢരായ ജനം, ഭ്രാന്തന്മാരെപ്പോലെ തുടലിൽ കെട്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ദു:ഖാനുഭവം കൊണ്ട്, സത്യദൈവത്തെ മനസ്സിലാക്കിയ അവർ നിഷ്ഠൂരമായ പിശാചുക്കളുടെ പീഢനമേറ്റ് ദൈവത്തെ കൈകൂപ്പി ആരാധിക്കുന്നു. ശരീരത്തിന്റെ ദു:ഖങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഞാൻ ചില കാര്യങ്ങൾ പറഞ്ഞു. എന്നാൽ ആത്മാവിന്റെ വേദനകളെക്കുറിച്ചു പറയുവാനുള്ള വൈദഗ്ദ്ധ്യമെനിക്കില്ല. ഓരോ അനുഭവവും നിഷ്കൃഷ്ടമായി വേർതിരിച്ചു പറയുക ദുഷ്കരമാണ്. അതു മനസ്സിൽ സംഗ്രഹിക്കാനും വിഷമം.
തുടർന്നു വീണ്ടുമൊരു കഥ പറയുന്നു. പണ്ട് ഒരു വനവാസിയായ സന്യാസി നടക്കവേ–
331–335 മരിച്ച ഒരുവന്റെ അസ്ഥിയിൽ ചവിട്ടി. ദുർഗത്യാഗി – ദുർഗതിയുടെ ആധി– നരകയാതന എന്നിവിടെ ആശയം. ഭൈരവതാപം – ഭയങ്കരമായ താപം.

336–345 ശരീരത്തിനേല്ക്കുന്ന ദണ്ഡങ്ങൾ ആത്മാവിനെയും സ്പർശിക്കും. എന്നാൽ നരകത്തിൽ സ്വന്തം ദു:ഖം മാത്രമല്ല, അന്യരുടെ ദു:ഖവും കാണേണ്ടിവരും. ശാരീരികമായ കഷ്ടതകളെ അന്യദു:ഖമായ കരുതാം. എന്നാൽ മാനസികമായ പീഡകൾ, സ്വന്തമാത്മാവിനേൽപ്പിക്കുന്ന ആഘാതകങ്ങളാണ്. ബുദ്ധി, ഓർമ്മ, മനസ്സ് എന്നിങ്ങനെ ആത്മാവിന് മൂന്നുതലങ്ങളുണ്ടെന്ന് ശാസ്ത്രം പറയുന്നു. പാപികളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇതൊക്കെ പീഡാകരങ്ങളത്രെ. കഴിഞ്ഞുപോയകാര്യങ്ങൾ കാണാനുള്ള കണ്ണ് സ്മരണമാണെന്ന് വിദ്വാന്മാർ പറയുന്നു. അതും നരകത്തിലുള്ളവർക്ക് ദു:ഖകാരണം തന്നെ. ഈ കണ്ണുകൊണ്ടു കാണേണ്ടാത്തതുകണ്ട്, അത്യധികം ദു:ഖിക്കേണ്ടിവരും.

346–350 പ്രണയവും ജീവിതസൗഭാഗ്യങ്ങളും പുഞ്ചിരിയും ലീലകളും ഭോഗങ്ങളുമെല്ലാം അതിവേഗം കഴിഞ്ഞുപോകുന്നു. എന്നാൽ ചെയ്ത പാപത്തിന്റെ ശിക്ഷകളൊന്നുമവസാനിക്കാതെ നിരന്തരമായ ദു:ഖം നിത്യമനുഭവിക്കേണ്ടിവരുമെന്ന് ഓർക്കുന്നു. ആത്മാവിന്റെ കണ്ണു ബുദ്ധിയാവുന്നു. ബുദ്ധിയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങളാകട്ടെ ധാരണം, വിവേചനം, കൂട്ടിച്ചേർക്കൽ എന്നിവയാണ്. അവയും പാപികൾക്കു ദു:ഖമേയുളവാക്കൂ.

351–355 സങ്കടഭവനം – നരകമെന്ന അർത്ഥത്തിൽ അർണോസ് പാതിരി ഈ വാക്ക് സുലഭമായി പ്രയോഗിക്കുന്നു.
പ്രാപിക്കാൻ കഴിയാത്ത ഗുണങ്ങളുടെ നഷ്ടവും വിശുദ്ധമായ ഗുണങ്ങളോടുള്ള സ്ഥിരമായ വിരോധവും അനാദിയായ ദൈവികശാപത്തിന്റെ അനുഭവവും ദൗർഭാഗ്യങ്ങളുമെല്ലാം അല്പമാത്രമായ ലാഭത്തിന്റെ സംഭാവനകളത്രേ. നന്നേ കുറഞ്ഞകാലം കൊണ്ട് ഉപേക്ഷിക്കപ്പെടേണ്ട ഭോഗങ്ങളെല്ലാം കഴിഞ്ഞുപോയി. ഈ സത്യം വിവേചിച്ചറിയുന്നത് എല്ലാം നഷ്ടപ്പെട്ടു കഴിയുമ്പോഴായിരിക്കും. പാപികൾ സദാകാലം നരകദു:ഖമനുഭവിക്കുക എന്നത് മാറ്റമില്ലാത്ത ഈശ്വരവിധിയാണ്.

356–360 നന്നേ കുറഞ്ഞ കാലംകൊണ്ട് എല്ലാ സുഖഭോഗങ്ങളും കഴിഞ്ഞു. ലഭിച്ച സുഖങ്ങളാകട്ടെ ദുഷി

ച്ചതും. അതിന്റെ പേരിൽ ത്യജിക്കപ്പെട്ടതാകട്ടെ അനാദ്യന്തനായ ഈശ്വരനുമായി ബന്ധപ്പെട്ടതാകട്ടെ. ഇതൊക്കെ സംഭവിച്ചത് എന്റെ ഭോഷത്വം കൊണ്ടാണ്. നന്മയുടെ കടലിനെ (ഐശ്വര്യമായ ദിവ്യമായ അനുഭവങ്ങളെ) ആസ്വദിച്ച് എന്നും സുഖിക്കാനായി സർവേശ്വരൻ എന്നെ കാരുണ്യത്തോടെ സൃഷ്ടിച്ചു. അവന്റെ മംഗലപൂർണമായ ഗുണങ്ങൾ പ്രാപിക്കുക എന്ന ലക്ഷ്യത്തോടെയാണ് അന്ത:കരണത്തെ ദൈവം സൃഷ്ടിച്ചത് എന്നാൽ ഭ്രാന്തനായ ഞാൻ നിസാരാനുഭവങ്ങളെ സേവിച്ചത് എത്ര കഷ്ടമാണ്. തീവ്രമായ ദാഹം തീർക്കാൻ സമുദ്രത്തെ അന്വേഷിക്കാതെ.

361–365 നീർത്തുള്ളി കുടിക്കാനായി ഞാൻ ക്ലേശിച്ചു നടന്നു. ഇപ്പോൾ അതു തീർന്നുപോയി. അതേസമയം മറ്റേത് നന്മയുടെ സമുദ്രം, നഷ്ടപ്പെടുകയും ചെയ്തു.
സഹസ്രവർഷം – ആയിരം വർഷം. ശതസഹസ്രം – നൂറായിരം. സഹസ്രകല്പവർഷം – കോടിക്കണക്കണക്കിന് വർഷം.
ഒരിക്കലുമവസാനിക്കാത്തതാണ് നരകവാസത്തിലെ ദുരിതങ്ങൾ. അതെപ്പോഴും വർത്തമമാനകാലമായിരിക്കുന്നു. അവസാനിക്കുന്നതേയുള്ളൂ.

366–370 ഈ ദു:ഖത്തിന്റെ സമുദ്രം അത്യഗാധമാണ്. അതിലാർക്കും നിലയുണ്ടാവില്ല. സമതലത്തിൽ നന്നേ ഭാരമുള്ള ഒരുണ്ട വച്ചാൽ അതിന്റെ ചെറിയ ഭാഗമേ നിലത്തു സ്പർശിക്കുവെങ്കിലും അതിന്റെ ഭാരം മുഴുവൻ അവിടെ സമ്മർദ്ദം ചെലുത്തും. അതുപോലെ അനന്തമായ വർത്തമാനകാലത്തിലെ ഒടുങ്ങാത്ത കഷ്ടതകൾ മുഴുവനും മനസ്സ് അനുഭവിച്ചേ തീരൂ. അസാധാരണവും അപൂർവവുമായ ഒരു ബിംബത്തിലൂടെ ഒട്ട് അവ്യക്തവും സങ്കീർണ്ണവുമായ ഭാവം ധ്വനിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ്, കവി ഇവിടെ. ഈ സത്യം പൂർണമായി ഗ്രഹിക്കുമ്പോൾ ഞാൻ എത്ര ദൗർഭാഗ്യവാനാണെന്നു ബോധ്യമാകും.

371–374 എന്റെ ആഗ്രഹത്തിനാസ്പദമായിട്ടുള്ളതും യഥാർത്ഥ സത്യമല്ല. വിനാശകരമായ കാര്യങ്ങളാണ്. അതേ സമയം സത്യത്തെ കഴിയുകയുമില്ല. ഇത്തരം വിചാരങ്ങൾ ഉണ്ടാകുമ്പോൾ മനസ്സിലുളവാകുന്ന പാരവശ്യം എങ്ങനെ നിയന്ത്രിക്കാൻ കഴിയും?
375–379–374 ൽ പറ.യുന്ന വ്യത്യസ്ത വികാരങ്ങൾ മനസ്സിൽ നിറയുമ്പോൾ കൊടുങ്കാറ്റിൽപ്പെട്ട ഒരു കപ്പലിന്റെ അവസ്ഥയാണ് നരകത്തിൽപ്പതിച്ച പാപിക്കുണ്ടാകുന്നത്. ചലനാത്മകമായ ഒരു സ്വഭാവോക്തി വർണ്ണനയാണിവിടെ കവി നടത്തുന്നത്. പാപിയുടെ മനസ്സിന്റെ പ്രക്ഷുബ്ധതയെ കോളിൽപ്പെട്ടു തകർന്നുലയുന്ന കപ്പലിനോട് ഉൽപ്രേക്ഷിച്ചതും വിചാരരമണീയം തന്നെ.
ഉദധി – സമുദ്രം. യാനപത്രം – കപ്പൽ. അദ്രിസമാനം – മലയ്ക്കുതുല്യം. ഊർമി – തിരമാല. പ്രഹിതം – എയ്തയയ്ക്കപ്പെട്ട.

380–385 ശക്തനായ വില്ലാളി അയച്ച അമ്പ് ഉടനെതന്നെ അതിന്റെ ലക്ഷ്യം പ്രാപിക്കാൻ വെമ്പുന്നതുപോലെ, മന:സാക്ഷിയോട് രഞ്ജിച്ച് അതിലാനന്ദിക്കാൻ തീവ്രമായ വെമ്പൽ നരകപാപിക്കുണ്ടാകും. പക്ഷേ നിഷ്ഫലമായ മോഹവും ഫലരഹിതമായിത്തീരുന്നു. അത് അത്യധികമായ ദു:ഖം ഉളവാക്കുകയും ചെയ്യും. ഈ അനുഭവങ്ങളെക്കാളൊക്കം ഉത്കൃഷ്ടമായത് നരകം തന്നെ. ഇവിടെ ശ്രേഷ്ഠം എന്ന പദത്തിന് ഉത്കൃഷ്ടമെന്നല്ല പാരമ്യം എന്നാണാശയം. തനിക്ക് അത്യന്തം ലാഭം നല്കാനിടയുള്ള രത്നങ്ങൾ നിറഞ്ഞ കപ്പൽ കൊടുങ്കാറ്റിൽപ്പെട്ടു താഴുന്നത് നോക്കിനില്ക്കേണ്ടിവരുന്ന ചെട്ടി (കച്ചവടക്കാരൻ)യ്ക്ക് ഉണ്ടാകുന്ന ദു:ഖം നരകദു:ഖവുമായി തട്ടിച്ചുനോക്കുമ്പോൾ വളരെ നിസ്സാരമാണ്.

386–390 നഷ്ടപ്പെട്ട ഗുണത്തിനു തുല്യമാണ്, നരകത്തിൽപ്പെട്ട മനുഷ്യന്റെ മനസ്സിലുണ്ടാകുന്ന ദു:ഖം അത് അതുല്യമായ സങ്കടമാണെന്ന് ബുദ്ധികൊണ്ട് മനസ്സിലാക്കി, ധർമ്മാധർമ്മത്തിൽ ചരിച്ച് ആനന്ദം നേടാൻ, ഭൂമിയിലെ മനുഷ്യൻ ശ്രമിച്ചാൽ അവർ ബുദ്ധിമാന്മാരാകും. നരകദു:ഖം അത്രമാത്രം ഭയങ്കമാണെങ്കിലും നരകത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കി പ്രയാണം ചെയ്യുന്ന വിഡ്ഢികളാണധികം.

391–395 സത്യവേദത്തെ നിന്ദിച്ച് പിശാചുക്കളെ സേവിക്കുന്നവരും; സത്യവേദത്തിലെ പ്രമാണങ്ങളെ എതിർക്കുന്നവരും ശരിയായ ദൈവവിശ്വാസം പുലർത്തുന്നവരോടു ശത്രുത കാട്ടുന്നവരും കള്ളസത്യം ചെയ്യുന്ന നീചന്മാരും ദൈവാരാധനയ്ക്കു ദൈവം നിശ്ചയിച്ച ദിവസത്തെ (സാബത്ത്) മാനിക്കാതെ നടക്കുന്നവരും മാതാപിതാക്കന്മാരെയും യജമാനന്മാരെയും യഥാവിധി ആദരിക്കാതിരിക്കുന്ന അധമന്മാരും മനസ്സിൽ അമർഷം പൂണ്ടു നടക്കുന്നവരും മനുഷ്യരെ കൊലചെയ്യുന്നവരും പരസ്ത്രീഗമനം നടത്തുന്നവരും മോഹചപലന്മാരും.

396–400 കള്ളന്മാരും ധനത്തെ സംബന്ധിച്ച് കപടമായ ഉപദേശം നല്കുന്ന ദുഷ്ടന്മാരും കള്ളന്മാരെ സഹിയാക്കുന്നവരും കള്ളസാക്ഷികളും പരസ്ത്രീകളോട് കാമം പൂണ്ട് ദുരാശ വച്ചുപുലർത്തുന്നവരും അഹങ്കാരികളും പണത്തോടുള്ള ആർത്തികൊണ്ട് ചപലരായിത്തീർന്നവരും മോഹം കൊണ്ട് വഴിതെറ്റിയവരും പൈശുന്യമുള്ളവരും അതിഭക്ഷകന്മാരും മദ്യം സേവിച്ച് മത്തരായവരും പെട്ടെന്നു കോപിക്കുന്നവരും മന്ദബുദ്ധികളായ പാപികളും വർകാലത്ത് ധാരാളമായി മഴ പെയ്യുന്നതുപോലെയും ചുഴലിക്കാറ്റിൽ ഇലകൾ വീഴുന്നതുപോലെയും –

401–405 ലോകത്തോട് താത്പര്യം പുലർത്തുന്ന മനുഷ്യർ എപ്പോഴും നരകത്തിൽ വീണുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. (അർണോസ് പാതിരിയുടെ കാവ്യഭാഷ പൊതുവെ അലങ്കാരസമൃദ്ധമല്ല. എന്നാലീഭാഗത്ത് അത്യന്തം ലളിതമെങ്കിലും ഫലപ്രദമായ രണ്ടു സാദൃശോക്തികൾ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു. നരകത്തിൽ പാപികൾ വീഴുന്നത് വർഷകാലത്തെ മഴപോലെയും ചുഴലിക്കാറ്റിൽ ഉണങ്ങിയ ഇലകൾ പോലെയുമത്രേ) തങ്ങളൊറ്റയ്ക്കല്ല, കൂട്ടിനുചിലർകൂടിയുള്ളതുകൊണ്ടു സന്താപം കുറയുമെന്നു കരുതുന്ന മടയന്മാരുണ്ട്. എന്നാൽ തീക്കനൽ വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ എങ്ങനെ കഷ്ടത കുറയാനാണ്.
മുള്ളുകൾ വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ മുനകളും വർദ്ധിക്കുകയേ ഉള്ളൂ. ധാരാളം ദരിദ്രർ ഒരുമിച്ചുചേർന്നാൽ സമൃദ്ധിയുണ്ടാവില്ലല്ലോ. തീ വർദ്ധിക്കുമ്പോൾ തണുപ്പുണ്ടാകുമോ? അതിഭയങ്കരമായി ആളിക്കത്തുന്ന തീയിൽ നെയ്യൊഴിച്ചാൽ തീ അണയുമോ? ശത്രുക്കളുടെ എണ്ണം കൂടുമ്പോൾ മത്സരം കുറയുമോ?

406–410 അതുപോലെ നരകത്തിൽ ജനങ്ങളുടെ എണ്ണം കുറയുമ്പോൾ സങ്കടം വർദ്ധിക്കുക മാത്രമേ ചെയ്യൂ. സമുദ്രത്തിലെ ജലം മുഴുവൻ ഒരു കിണറ്റിലേക്കു മാറ്റാൻ കഴിഞ്ഞേക്കാം. മരങ്ങളിലെ ഇലകളുടെയൊക്കെ കണക്കെടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞെന്നുവരാം. ഈ ഭൂമിയിലെത്ര മണൽത്തരികളുണ്ടെന്ന് കണക്കുകൂട്ടാൻ കഴിഞ്ഞേക്കാം. നൂറുശതമാനം അസാധ്യമായ കാര്യം സാധിച്ചെന്നും വരാം. എങ്കിലും ഗുണാനുഗൻ എന്ന മഹാമുനി പറഞ്ഞതുകേട്ട് പുകയുന്ന മനസ്സോടുകൂടി–
416–420 നല്ലവണ്ണം ആലോചിച്ച് അതിന്റെ കാരണം അന്വേഷിച്ചു. ഈ കഠിനമായ ശിക്ഷയ്ക്കുവിധിക്കാൻ ഒരു കാരണവും മനസ്സിൽ തോന്നുന്നില്ല. അപ്പോൾ തത്ത്വബുധൻ എന്ന ഗുരു മനസ്സലിവോടെ ഗുണാനുഗനെ നോക്കി അതിന്റെ കാരണമെന്തെന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ, ഗുണാനുഗൻ പറഞ്ഞു. അനന്തമായ സർവേശ്വരൻ കരുണയുടെ ആലയമാണെന്ന് ശാസ്ത്രികളെല്ലാവരും ഉറപ്പുനൽകുന്നു. അങ്ങനെയുള്ള ഒരു ദൈവം മനുഷ്യനെ ഇങ്ങനെ ശിക്ഷിക്കുമോ? അല്പബുദ്ധികളായ മനുഷ്യർക്കുതെറ്റുപറ്റുന്നു. അതിന്റെ ഫലമാകട്ടെ നിത്യമായ യാതനയും.

421–425 മനുഷ്യർ തെറ്റുകൾ നിമിഷംകൊണ്ട് ചെയ്തുതീർക്കുന്നു. അതിന്റെ ഫലമായ നരകയാതന അനന്തമായി നീളുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ നിർദ്ദയമായ വിധി മനസ്സിലാക്കുക എളുപ്പമല്ല. അതിനെക്കുറിച്ച് ധ്യാനിച്ചാൽ ഒരുത്തരത്തിലെത്തുന്നുമില്ല. ഉത്തമനായ മുനിയുടെ ഈ വാക്കുകൾ കേട്ട് പരമസത്യം ഗ്രഹിച്ച തത്ത്വബുധൻ ഇങ്ങനെ മറുപടി നല്കി. അനന്തമായ ദയയുടെ സമുദ്രവും മംഗളകാരനുമായ ദൈവം ശാസിക്കുന്നവനുമാണ്, കൃപാവാരിധിയായ അവിടുന്ന് ദുഷ്ടകർമ്മങ്ങൾക്ക് ഈ വിധം ശിക്ഷ നൽകുന്നുണ്ടെങ്കിലും കർമ്മങ്ങൾക്കൊത്തവണ്ണം കഠിനശിക്ഷ നൽകുന്നില്ല. സനയശാസ്താവ് – നീതിയോടെ വിധിക്കുന്നവൻ.

426–431 നന്മയ്ക്ക് അർഹിക്കുന്നതിലധികം പാരിതോഷികം നൽകുന്ന ദൈവം ദുഷ്കൃത്യങ്ങൾക്കു താരതമ്യേന ചെറിയ ശിക്ഷയേ നൽകുന്നുള്ളൂ. ഇതു മനസ്സിലാക്കാൻ വേണ്ടി ഈ കഥ നീ കേൾക്കുക. കവി പുതിയ ദൃഷ്ടാന്ത കഥയിലേക്കു കടക്കുന്നു. സൽക്കീർത്തിയോടെ ഭരിക്കപ്പെടുന്ന ഒരു രാജ്യത്ത് ശക്തനായ ഒരു രാജാവ് നായാട്ടുനടത്തി ക്ഷീണിച്ച് കൂടെയുള്ള അകമ്പടിക്കാരിൽ നിന്നകന്ന് കാട്ടിലൂടെ നടക്കുമ്പോൾ ക്രൂരന്മാരായ കൊലപാതകികളുടെ കൂട്ടത്തെക്കണ്ടു. അവർ സുന്ദരിയായ ഒരു യുവതിയെ ബന്ധനസ്ഥയാക്കി, നിഷ്കരുണം ആക്രമിച്ചതിനുശേഷം ആഴമുള്ള ഒരു കുഴിയിലിട്ട് വധിക്കാൻ ഭാവിക്കുന്നു.

432–435 ദു:ഖം നിറഞ്ഞ നിലവിളിക്കു കാരണമെന്തെന്ന് രാജാവ് ശ്രദ്ധിച്ചുനോക്കിയപ്പോൾ അത്യധികമായ സങ്കടംകൊണ്ട് വിവശയായിത്തീർന്ന സ്ത്രീയെ ദുഷ്ടന്മാരായ കള്ളന്മാരുടെ കൂട്ടം കൊല്ലാൻ ഭാവിക്കുന്നതാണ് കണ്ടത്. ചോരപുരണ്ട് വികൃതമായ ശരീരത്തോടുകൂടിയ സ്ത്രീയെ കരുണയോടെ നോക്കി. അബലയായ അവളോടു ബലാല്കാരം കാണിക്കരുത്. അവളെ കൊല്ലാതെ വിട്ടയയ്ക്കണമെന്നും പറ

ഞ്ഞു.
ശ്രുത്വാ–കേട്ടിട്ട്, സുഷിരം – കുഴി, ഗുഹ എന്നൊക്കെയർഥം പറയാം. രുദിരം – കരച്ചിൽ.

436–440 രാജാവിന്റെ നിർദ്ദേശം നിഷ്ഫലമായതേയുള്ളൂ. തികഞ്ഞ ക്രൂരതയോടെ തന്നെ, അവർ തങ്ങളുടെ പ്രവൃത്തി തുടർന്നു. അപ്പോൾ അവളുടെ ദു:ഖം കണ്ടിട്ട് അവളെ രക്ഷിക്കാൻ കൃപയോടെ മനസ്സിലുറച്ചു. ഒറ്റയ്ക്കാണെങ്കിലും നിർഭയമായ മനസ്സോടുകൂടി യുദ്ധത്തിനു സന്നദ്ധനായ രാജാവ് ഏറ്റുമുട്ടുക തന്നെ ചെയ്തു. ഒരാൾ ഒറ്റയ്ക്ക് വലിയൊരു ദുർജ്ജനത്തോടേറ്റുമുട്ടുക! ആ യുദ്ധം വിവരിക്കാൻ ഇവിടെ സമയമില്ല അതുല്യനായ രാജാവിനും ഹിംസാലുക്കളായ ദുഷ്ടന്മാർക്കും ധീരതകൊണ്ട് അധികമായ ശക്തിയുണ്ടായി.
രാജ്ഞാവക്തം – രാജാവിന്റെ വാക്കുകൾ. ക്രൗര്യം – ദുഷ്ടത. ദൃഷ്ട്വാ – കണ്ടിട്ട്, ത്രാണം – രക്ഷ. ഹിംസ്രന്മാർ – കൊലപാതകികൾ.

441–445 രാജാവ് ക്ഷീണിച്ചു അദ്ദേഹത്തിന്റെ മേനിയിൽ മുറിവേറ്റു. ആകെ തളർന്നെങ്കിലും മനസ്ഥൈര്യം കൈവിടാതെ, സ്ത്രീയുടെ രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി ദുഷ്ടന്മാരെ ഓടിക്കുവോളം യുദ്ധം തുടരാൻ തന്നെ തീരുമാനിച്ചു. രാജാവിന്റെ വിശുദ്ധമായ മനസ്സിന്റെ ലക്ഷ്യം മനസ്സിലാക്കിയ, സ്വന്തം ജീവനാശത്തിലേ ഇതു കലാശിക്കൂ എന്ന് ഗ്രഹിച്ചു ഭയന്ന, ക്രൂരന്മാർ സുന്ദരിയെ അവിടെ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ട് ഓടിക്കളഞ്ഞു. സുന്ദരിക്ക് രക്ഷ കിട്ടിയപ്പോൾ ശരീരത്തിലേറ്റ മുറിവുകൾ വകവെയ്ക്കാതെ രാജാവും സന്തോഷിച്ചു.
നൃശംസവൃന്ദം – ദുഷ്ടന്മാരുടെ കൂട്ടം.

446–450 അപ്പോഴേക്കും സേവകന്മാരുമെത്തി. രാജാവിന്റെ ശരീരത്തിലെ മുറിവുകൾ കണ്ട് അവർ ദു:ഖിതരായി നിന്നു. അപ്പോൾ രാജാവു പറഞ്ഞു. എന്നെ രക്ഷിക്കുന്നതെങ്ങനെയോ അതുപോലെ എന്റെ ചോര കൊണ്ട് മോചിപ്പിക്കപ്പെട്ടവളെ നിങ്ങൾ രക്ഷിക്കണം. രാജകല്പനയനുസരിച്ച് സേവകന്മാർ വളരെ ക്ലേശിച്ച് വൈദ്യന്മാരെയും ഔഷധങ്ങളെയും എത്തിച്ചു. തുടർച്ചയായി അവളെ ശുശ്രൂഷിച്ചപ്പോൾ –
ഭരിക്കുക – ശുശ്രൂഷിക്കുക എന്നാണിവിടെ അർത്ഥം. ഭിഷക്കുകൾ – വൈദ്യന്മാർ.
451–455 അവളുടെ ദു:ഖവും ശരീരത്തിനേറ്റ പരിക്കുകളും പൊറുത്തു. മനസ്സിന്റെ വ്യാധി അവസാനിച്ചതോടെ അവൾ സുന്ദരിയായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. രാജാവിന്റെ അന്വേഷണത്തിൽ അവൾക്കു രോഗങ്ങൾ ഭേദമായി, അഴകുള്ളവളായിത്തീർന്നു എന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ അവളെ കാണണമെന്നുതോന്നി. തുടർന്ന് അവൾക്ക് എല്ലാവിധത്തിലുമുള്ള അലങ്കാരങ്ങളും വിലപിടിപ്പുള്ള വസ്ത്രങ്ങളും നല്കി. ഈ ആഭരണങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചുള്ള വിശദവിവരമാണ് ഇനിയുള്ള ഈരടികളിൽ.
രുഗ്ഭേദം – രോഗസൗഖ്യം. നിചോളം – പട്ടുവസ്ത്രങ്ങൾ. ഊരോഭൂഷണം – മാറിലണിയുന്ന ആഭരണങ്ങൾ. ശിരോമണി – ശിരസ്സിലണിയുന്ന രത്നം. ഉല്പലവിലോചന– നീലോല്പലം പോലെ അഴകുള്ള കണ്ണുള്ളവൾ. രൂപസുരൂപ് – രൂപസൗഷ്ഠവം. നൃപസന്നിധൗ – രാജസന്നിധിയിൽ.

458–460 രാജാവിന്റെ വിശിഷ്ടമായ മനസ്സിൽ താത്പര്യം തോന്നിയതോടെ അദ്ദേഹം അവളെ വേൾക്കുകയും ദീർഘകാലം പരിലാളിക്കുകയും ചെയ്തു.

461–465 ചേടികൾ – തോഴികൾ. സ്വാഗസാ– സ്വന്തം പാപത്താൽ. ജീവത്രാണം – ജീവന്റെ രക്ഷ. അപരദ്ധമായ് – അപരാധിയായി. ചണ്ഡാലജാരൻ – നീചനായ ജാരൻ.

466–470 കൃതദോഷം – ചെയ്തതെറ്റ്. കൃത സദ്വേഷം – ഉണ്ടായ ശക്തമായ കോപത്തോടെ.
പാപത്തിന്റെ വലിപ്പം ഓർക്കുമ്പോൾ ഭാര്യയെ ശിക്ഷിക്കണമെന്നുതോന്നും. എന്നാലവളോടുള്ള സ്നേഹം അതു തടഞ്ഞുകളയും. പാപം ക്ഷമിച്ചുകൊടുത്താൽ ഭയം നീങ്ങുകയും വീണ്ടും പാപം ചെയ്യാനുള്ള ധൈര്യമുണ്ടാവുകയും ചെയ്യും. അത്യുഗ്രമായ പ്രതാപഭാവത്തോടെ രാജാവ് തെറ്റുചെയ്ത ഭാര്യയെ തന്റെ മുൻപിൽ വരുത്തി. ദു:ഖത്തോടും പ്രിയത്തോടും ഭർത്സനത്തോടും രാജാവു സംസാരിച്ചപ്പോൾ അവൾ കഠിനമായ ലജ്ജയോടെ, കോരിച്ചൊരിയുന്ന മഴപോലെ കരഞ്ഞു.

471–475 ജായാദുഷ്കൃതം – ഭാര്യയുടെ പാപം. തന്റെ പഴയ സ്നേഹമോർത്ത് അവളെ വീണ്ടും ചേർത്തുകൊണ്ടു. അവളുടെ പാപത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മ അവളോടുള്ള സ്നേഹത്തിനു ഭംഗം വരുത്താതിരിക്കാനും ശ്രദ്ധിച്ചു. വർദ്ധിച്ച ഉത്സാഹത്തോടെ തന്റെ പത്നിയെ ആശ്ലേഷം ചെയ്തു. യഥാകാമം – ഇഷ്ടം പോലെ. പൂർവതാപത്തിൽപരം– പണ്ടുണ്ടായ ദു:ഖത്തേക്കാൾ വലിയ ദു:ഖത്തോടെ.

476–480 വർദ്ധിച്ച ദു:ഖംമൂലം ഭാര്യയെ ത്യജിക്കണമെന്നു തോന്നി. എന്നാൽ ദയ നിറഞ്ഞമനസ്സ്, അതു ക്രൂരതയാണെന്ന് ബോധ്യപ്പെടുത്തി. കുറ്റം ചെയ്ത സ്ത്രീയെ ശിക്ഷിക്കാൻ വേണ്ടി ദൂതരെ അയച്ചു വിളിപ്പിച്ചു. ചെയ്തപാപമോർത്തനുതപിക്കുമെങ്കിൽ തെറ്റു പൊറുക്കാമെന്നറിയിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ അതൊന്നും ഫലിച്ചില്ല. നിന്ദ്യയായ അവൾ ഒരു ദിവസം നിർലജ്ജയായി, തന്റെ ജാരനോടൊപ്പം –

481–485 തന്റെ ഭർത്താവിന്റെ സന്നിധിയിൽ ചെന്നു മ്ലേച്ഛമായതു പ്രവർത്തിച്ചു. കരുത്തനായ ആ മഹാരാജാവ് അനന്തമായ കോപത്തോടെ അവളുടെ അപരാധനത്തിനനുസരണമായ ശിക്ഷ നല്കിയ തയ്യാറായി. അസ്ത്രം, ശൂലം, ചമ്മട്ടി എന്നിവയൊക്കെ തയ്യാറാക്കാൻ കല്പിച്ചു. ഇതുകേട്ട മഹാമുനി അന്തമില്ലാത്ത ശിക്ഷയുടെ കാരണം ഗ്രഹിച്ചപ്പോൾ അന്യൂനമായ നീതിനിർവ്വഹണമാണെന്നു സമ്മതിച്ചു. എങ്കിലും ഇതിന്റെ പൊരുൾ എല്ലാവർക്കും ഗ്രഹിക്കുമാറ് വ്യാഖ്യാനിച്ചു പറയണമെന്ന്, ഗുരുവിനോടാവശ്യപ്പെട്ടു. നല്ല മനുഷ്യർക്കുവേണ്ടി അതു വിശദമായിപ്പറയാമെന്ന് ഗുരു സമ്മതിച്ചു.

487–490 അത്യാഗ്രഹം മൂലവും ആദിപിതാവിന്റെ ചാപല്യം മൂലവും പിശാചിന്റെ ബന്ധനത്തിലകപ്പെട്ട മനുഷ്യവർഗത്തിന്റെ പ്രതീകമാണ് ഭർത്താവനെ നിരന്തരം വഞ്ചിച്ച ഈ സ്ത്രീ. പിശാചിന്റെ കയ്യിലെ ഉപകരണം മാത്രമായിത്തീർന്ന മനുഷ്യവർഗം ഒട്ടേറെ കഷ്ടതകളും യാതനകളുമനുഭവിച്ചു. പരിപൂർണമായ ജീവിതമുള്ള മനുഷ്യവംശത്തെ നിർദ്ദയമായ മനസ്സോടെ നരകത്തിൽ താഴ്ത്താൻ തുടങ്ങി.

491–497 ആ സമയത്ത് സമസ്ത ഗുണങ്ങളുടെയും ഇരിപ്പിടമായ ദൈവം സേവകജനത്താൽപോലും പരിത്യക്തനായിത്തീർന്നു. യുദ്ധഭൂമിയിൽ വീണു. എങ്കിലും ശത്രുജനം പൂർണമായി നശിക്കുകയും മനുഷ്യവർഗത്തിന് രക്ഷയുണ്ടാവുകയും ചെയ്തു. യേശുക്രിസ്തുവിലൂടെയുള്ള ദൈവത്തിന്റെ ജഡധാരണവും ക്രൂശുമരണവും അതിലൂടെ മനുഷ്യവംശത്തിനുണ്ടായ വീണ്ടെടുപ്പുമാണിവിടെ സൂചിതമായത്. യേശുക്രിസ്തുവിനെ ക്രൂശിൽതറച്ച് വധിച്ചെങ്കിലും ആ മരണനും തുടർന്നുള്ള ഉയിർത്തെഴുന്നേല്പും പിശാചിന്റെ സമ്പൂർണ്ണ പരാജയത്തിനാണ് കാരണമായത്. ഇവിടെ ദൈവത്തെ വർണിക്കുന്ന ഭാഗത്തും ദൈവത്തിന്റെ ഗുണഗണങ്ങൾ സൂചിപ്പിക്കുന്ന ദൈവത്തിന്റെ പര്യായപദങ്ങൾകൊണ്ടുള്ള കീർത്തനം ചേർത്തിട്ടുള്ളത് ശ്രദ്ധിക്കുക. എഴുത്തച്ഛന്റെ സ്വാധീനമാണിതെന്നു വ്യക്തം. നിഖിലലോകപതി – എല്ലാ ലോകങ്ങളുടെയും രാജാവ്. സർവേശനേകപ്രഭു – എല്ലാ ഈശ്വരന്മാരുടെയും ഈശ്വരനായിട്ടുള്ളവൻ. സൽപ്പതി – നല്ലവനായ രാജാവ്. സകലഗുണപതി – എല്ലാ നല്ലഗുണങ്ങൾക്കും അധികാരിയായിട്ടുള്ളവൻ. വിദ്രൻ – നിർമലൻ. അന്തോനഗുണനിധി – അനന്തമായ ഗുണങ്ങളുടെ സമുദ്രം. അവ്യയൻ – നാശമില്ലാത്തവൻ.

498–500 അങ്ങനെ മനുഷ്യവംശത്തിന് രക്ഷ കൈവന്നു. ദൈവം ഒട്ടേറെ വിശിഷ്ടഗുണങ്ങൾ മനുഷ്യവർഗത്തിന് അലങ്കാരമായി നൽകി. അങ്ങനെ ദൈവത്തിന്റെ വിശുദ്ധ സ്നേഹത്തിനു പാത്രമായ അവൾക്ക് (മനുഷ്യവർഗത്തിന്) അന്യപുരുഷനുമായി ബന്ധമുണ്ടാകരുതെന്ന് വിധിച്ചു. സ്നിഗ്ധൻ – സ്നേഹിതൻ.

501–505 പ്രശ്നങ്ങളൊന്നുമില്ലാതെ അവർ നന്നായി രമിക്കുമ്പോൾ ദുർമ്മതിയായ അവർ (മനുഷ്യവർഗം) സർവേശ്വരനെ ഉപേക്ഷിച്ചു മനുഷ്യരുട ശത്രുവായ സാത്താനെ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു. ദൈവം വളരെക്കാലം അവൾ അപമാനകരമായ വഴിയിൽ നടക്കാതെ, സർവദ്യക്കായ ദൈവത്തിന്റെ സന്നിധിയിൽ നടക്കാനുപദേശിച്ചെങ്കിലും ഭയമില്ലാതെ വീണ്ടും പാപം ചെയ്യുകയാണുണ്ടായത്. നീതിമാനായ ദൈവം അതിനു തക്കശിക്ഷ നൽകാൻ തീരുമാനിച്ചു. മഹത്വത്തെ നിന്ദിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ദുഷ്ടതനിറഞ്ഞ പാപിയുടെ മാനമില്ലായ്മ കൊണ്ടും ലോകത്ത് പാപം വർദ്ധിക്കുന്നു.

506–510 സകല മംഗളങ്ങളുടെയും സമുദ്രമായ സർവേശ്വരൻ (മനുഷ്യരുടെ) നിരന്തരമായ പാപങ്ങൾ മൂലം നിന്ദിതനായിരിക്കുന്നു. ആർജ്ജവമുള്ള ഈശൻ, എപ്പോഴും മനുഷ്യന്റെ നിന്ദാപാത്രമായിത്തീരുന്നു. നിന്ദിക്കപ്പെട്ടവന്റെയും നിന്ദ ചെയ്തവന്റെയും ദോഷത്തിന്റെ അളവുകൾക്ക് അനന്തമായ വ്യത്യാസമുണ്ടെന്ന് നിശ്ചയം. പാപദോഷം അനന്തമായിരിക്കുന്നു. ദുഷ്ടത ചെയ്തവൻ, അവന്റെ ദുഷ്ടതയ്ക്കു തുല്യമായ ശിക്ഷ നല്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. അനന്തമായ ദോഷത്തിന് അനന്തമായ ശിക്ഷ എന്നു ന്യായം. ആ സമയത്ത് ഗുണാനുഗൻ ആശ്ചര്യത്തോടെ പറഞ്ഞു: അങ്ങയുടെ വാക്കുകളാൽ വേദാർത്ഥം വെളിപ്പെടും.

511–515 സംശയം തീരും മനസ്സിന്റെ വ്യാധിയും അകന്നുപോകും. എന്റെ മനസ്സിൽ വിഷാദം നിറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. വല്ലാത്ത സംഭ്രമവുമുണ്ട്. ഉറക്കമില്ലാതായി ഭക്ഷണം കഴിക്കാനും താല്പര്യമില്ല. നിർമ്മലനായ അങ്ങ

യുടെ വാക്കുകൾ കേൾക്കുമ്പോൾ സൗഖ്യമുണ്ടാകും. ഉള്ളിലെച്ചൂടിന്, ശീതളകരമായിത്തീരുന്ന വാക്കുകൾ അങ്ങ് കേൾപ്പിക്കുകയാണെങ്കിൽ, ദു:ഖമില്ലാതായിത്തീരും. നരകാഗ്നിയിൽ വീഴാതിരിക്കാനുള്ള വഴിയെന്താണ്? നന്മയുടെ ആദികരണമായവനെ എങ്ങനെ പ്രാപിക്കാൻ കഴിയും? ഈ രണ്ടുകാര്യങ്ങളും ചുരുക്കമായിപ്പറഞ്ഞാലും.

516–520 അപ്പോൾ തത്ത്വബുധൻ വളരെ രസകരമായിപ്പറഞ്ഞു തുടങ്ങി. സകലേശനെ ഞാൻ നമിക്കുന്നു. അങ്ങ് എന്റെ രക്ഷാദൈവമാകുന്നു. ശരിയായ സത്യം പറയാനും കാര്യങ്ങൾ യുക്തിപൂർവം നിബന്ധിക്കാനും തത്ത്വം പഠിപ്പിക്കാനും സകല ജ്ഞാനങ്ങളുടെയും ആകാരമായവനെ ഞാൻ അഭയം പ്രാപിക്കുന്നു. ആദ്യന്തഹീനവും നാശമില്ലാത്തവനുമായ സർവേശ്വരൻ നിത്യയാത്രക്കാരായ മനുഷ്യരെ സൃഷ്ടിച്ച കാലത്ത് സൗഭാഗ്യം നേടാൻ ഒരു വഴിയും ദൗർഭാഗ്യത്തിന് മറ്റൊരു വഴിയും നിശ്ചയിച്ചു. ദൗർഭാഗ്യത്തിന്റെ വഴി ഒഴിവാക്കി, സൗഭാഗ്യത്തിന്റെ വഴിയിൽ സഞ്ചരിക്കാൻ മനുഷ്യരെ പ്രബോധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

520–538 ദുർബുദ്ധികളായ മനുഷ്യർ സന്മാർഗം തിരിച്ചറിയാതെ ദുർമാർഗത്തിൽ നടന്ന് കഷ്ടപ്പെട്ടു വലയുന്നു. തെറ്റായ വഴി ഒഴിവാക്കാൻ ദൃഢനിശ്ചയം ചെയ്തിട്ട് ശരിയായ വഴി അറിയാൻ ശ്രമിക്കുക. മോക്ഷപ്രാപ്തിക്കും നരകത്തിനും ഇങ്ങനെ രണ്ടു വഴികളേയുള്ളു. മൂന്നാമതൊന്നില്ല. മുമ്പിലെ വഴി അതിവിസ്താരമുള്ളതാണ്. പക്ഷേന്ദ്രിയങ്ങളെ പ്രലോഭിപ്പിക്കുന്ന എല്ലാം അവിടെ അനുഭവിക്കാം. മനുഷ്യരെ മോഹിപ്പിക്കുന്നതെന്തും അവിടെ ലഭിക്കും. പക്ഷേ അതുകൊണ്ട് നീ അങ്ങോട്ടു തിരിയരുത്. ഇതൊക്കെ തുടക്കത്തിലേ കിട്ടൂ. പിന്നെ ദു:ഖം മാത്രമേ ഉണ്ടാകൂ. ശരീരത്തിന്റെ മോഹങ്ങൾ സാധിക്കാനായി അല്പകാലംകൊണ്ട് ആത്മാവിന്റെ രക്ഷ വ്യർത്ഥമാക്കിയാൽ നിന്നേക്കാൾ മൂഢനായി മറ്റാരും ഉണ്ടാവില്ല. ജീവിതകാലം മുഴുവൻ ദു:ഖമനുഭവിക്കേണ്ടിവരും. വിഷമകരമാണെന്നുവന്നാലും കുറച്ചു കഷ്ടം സഹിച്ചും അധികകാലം സന്തോഷമനുഭവിക്കാനാണ് ബുദ്ധിയുള്ള മനുഷ്യൻ ശ്രമിക്കുക. ആരംഭത്തിൽ കുറച്ചു വേദനകളനുഭവിച്ചാലും പിന്നെ അനന്തമായ സൗഭാഗ്യം ആസ്വദിക്കാം.

539–540 സ്വർഗത്തിലേക്കുള്ള പാതയുടെ വർണനയാണിത്. മംഗളം ലഭിക്കാനായി വലതുവശത്തെ വഴിയിലൂടെ നടക്കണം. അവിടെ ഒരു നദിയുണ്ട്. അതിനെ കടക്കണം. സർഗംഗയെക്കുറിച്ചുള്ള പരാമർശം അജ്ഞാനത്തിന്റേതല്ലേ എന്നു സംശയം തോന്നാം. എന്നാൽ യഥാർത്ഥത്തിൽ അവിടെ ഒരു നദിയുണ്ട്. ഇതിലെ ജലം ജ്ഞാനദായകമാണ്, ഇത് അത്യന്തം വിശുദ്ധമാണ്. അത് എല്ലാ പാപങ്ങളും കഴുകിക്കളയുകയും രോഗങ്ങൾ പരിഹരിക്കുകയും ചെയ്യും. ജ്ഞാനദായകവും സകല ആരോഗ്യപ്രദവുമായ ആ അമൃതിൽ എല്ലാ യാത്രക്കാരും ആദ്യം സ്നാനം ചെയ്യണം. എന്നാലേ മുൻപോട്ടുനടക്കാൻ കഴിയൂ. ഉള്ളിലെ അന്ധകാരത്തിനവസാനം കുറിക്കുന്ന ബോധപ്രകാശനത്തിന്റെ നിർമലമായ പ്രഭ ഉദിച്ചുയരും.

541–545 സുജ്ഞാനപ്രദം – വിശിഷ്ടമായ ജ്ഞാനം നൽകുന്നത്. അഘവിനാശം – പാപം ഇല്ലാതാക്കുന്നത്. എല്ലാ ആമയവും ശമിപ്പിക്കുന്ന വിശുദ്ധജലം. ആമയം – ദു:ഖം, അദ്ധ്വഗന്മാർ – യാത്രക്കാർ. അന്തരന്ധാന്തമായ – ഉള്ളിലെ ആന്ധ്യം അവസാനിപ്പിക്കുന്ന ആ പ്രകാശത്തെ വിശ്വാസപ്രകാശം എന്നുവിളിക്കുന്നതിലൊരു തെറ്റുമില്ല.

546–550 അനന്തമായ സൂര്യനിൽനിന്ന് (ഒരിക്കലുമൊടുങ്ങാത്ത ശാശ്വതമായ സൂര്യൻ) ഉണ്ടായതുകൊണ്ട്, നിത്യാന്ധകാരത്തെ നശിപ്പിക്കുന്ന ആ പ്രകാശത്തിനവസാനമില്ല. കണ്ണുകൾകൊണ്ട് കാണാവുന്ന സൂര്യന്റെ പ്രഭയാണിതെന്ന് ധരിക്കരുത്. സൂര്യനസ്തമിക്കുന്നതോടെ അതില്ലാതായിത്തീരുമല്ലോ. ഒരിക്കലും നാശമില്ലാത്ത തേജസ്സോടു കൂടിയ ഈശ്വരനിൽനിന്ന് ഉണ്ടായതുകൊണ്ട് ഈ പ്രകാശം ലയമില്ലാത്തതാണ്. ഭൂമിയുടെ അന്ധകാരം മുഴുവൻ ഇല്ലാതാക്കാനാണ് കരുണാലയനായ ദൈവം ഈ വെളിവ് ഉദിപ്പിച്ചത്.

551–555 മനുഷ്യൻ സത്യമറിയാതെ അന്ധന്മാരെപ്പോലെ പിണങ്ങിയും തപ്പിയും നടക്കുന്നു. ഈ രശ്മിയിൽ നോക്കിയാണ് പുണ്യാപുണ്യം (തന്മതിന്മകൾ) അറിയേണ്ടത്. ധർമത്തെ പരിസേവിക്കാനായി, അധർമത്തെ ത്യജിക്കണം. ഒന്നിങ്കലുറച്ച്– ആസ്തിക്യബോധത്തിലുറച്ച്. രണ്ടിനെ കാക്കുക– ദൈവസ്നേഹത്തെയും പരസ്നേഹത്തെയും നിലനിർത്തുക. ഈ രണ്ടിനെയും രക്ഷിക്കുകയാണ് സന്തതമായ സുഖത്തിനുള്ള മാർഗം. മൂന്നുശത്രുക്കൾ – ലോകം, പിശാച്, ജഡം. നാലാൽ – വിവേകം, അടക്കം – നീതി, ആത്മശക്തി. നാലാവസ്ഥ – മരണം. വിധി, നരകം, മോക്ഷം. അഞ്ചിനെ – പഞ്ചേന്ദ്രിയങ്ങളെ, ദുരന്തത്തിനു കാരണമായ ആറാമത്തെ പ്രമാണലംഘനത്തിൽ നിന്നൊഴിഞ്ഞുനിൽക്കുക.

556–560 ഏഴ്–ഏഴ് ചാവുദോഷങ്ങൾ. ഏഴിൻവശാൽ – വിനയം തുടങ്ങിയ പുണ്യങ്ങൾകൊണ്ട്. എട്ടിനെ ചിന്തിച്ച് – സുവിശേഷങ്ങൾ ഉയർത്തിക്കാട്ടുന്ന എട്ടു ഭാഗ്യങ്ങൾ. നവ സംഖ്യ – ഒൻപത് എന്ന സംഖ്യ – ഇവിടെ വിവക്ഷിതം വ്യക്തമല്ല. പത്തിനോടൊത്ത് – പത്ത് പൂർണതയെക്കുറിക്കുന്ന സുഖ്യയാവാം. പത്തു കൽപനകളുമാകാം. ഇതൊക്കെ സാധിക്കുന്നത് ദൈവത്തോടുള്ള സ്നേഹം, അന്യമനുഷ്യരോടുള്ള സ്നേഹം എന്നീ വിശിഷ്ടമൂല്യങ്ങൾ കൊണ്ടാണ്.

561–565– സമ്മോദം – സന്തോഷത്തോടെ. തത്തരുവിൽ – ആ വൃക്ഷത്തിൽ. ആലസ്യം – ക്ഷീണം. ശരണ മതുകൊണ്ട് ശരണമതിനാഖ്യാ – അതു രക്ഷനൽകുന്നതുകൊണ്ട് അതിനു ശരണമെന്നുപേർ. ഔർവാന്തി കത്തിൽ – സമുദ്രാഗ്നിയുടെ മധ്യത്തിൽ. ഉപവി എന്ന പേരോടു കൂടിയ സ്വരൂപത്തെ സേവിക്കുക. നല്ല സ്വഭാവമുള്ളവനും ഉപകാരം ചെയ്യുന്നവനും ലോഭക്രോധാദികളില്ലാത്തവനും കരുണാർദ്രമായ മനസു ള്ളവുമാണയാൾ. പുണ്യത്തിന്റെ മലമുകളിൽ നിന്നിറങ്ങി താണ വഴിയിലൂടെ മനോഹരമായ ഒരു ദിക്കിൽ ചെന്നു പാർക്കാം.

566–570 മഞ്ജുളമുള്ള ദിശി – മനോഹരമായ ദേശം. ദുരുഷ്ണം – കഠിനമായ ചൂട്. സുരഭിയുത– സൗര ഭ്യമുള്ള. തത്ര – അവിടെ. യഥാർത്ഥ ജ്ഞാനി, ഒട്ടേറെ വിശിഷ്ടമായ ഗുണങ്ങളുള്ള അവയിൽ ശ്രദ്ധിച്ചിട്ട് നല്ല ജ്ഞാനത്തിന്റെ പുഷ്പത്തെ സന്തോഷത്തോടെ എടുത്ത് ചൂടുകയും മണപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. അങ്ങനെ ജ്ഞാനവും മടിയും അഹങ്കാരവും മറ്റു ബലഹീനതകളും ഇല്ലാതെയാകും. സ്വന്തം ജ്ഞാന ത്തിന്റെ ഗുണംകൊണ്ട് അഹങ്കാരവും അറിവില്ലായ്മ സൃഷ്ടിക്കുന്ന ചിന്തകളും പരദൂഷണ പ്രവണതയും മറ്റുദോഷങ്ങളും ഇല്ലാതാകും.

571–575 സ്വർഗത്തിനനുഗുണമായ പ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യാൻ തോന്നും. ചീത്തക്കാര്യങ്ങളെ നിന്ദയോടെ ഉപേക്ഷിക്കും. നന്മയുടെ ആ ദിക്കിലെത്തിക്കഴിഞ്ഞാൽപിന്നെ പാപത്തിന്റെ വഴികളിൽ നടക്കേണ്ടതില്ല. അങ്ങനെയെന്തെങ്കിലും പ്രലോഭനമുണ്ടായാൽ അതു പരിഹരിക്കാനുള്ള മന്ത്രം പറഞ്ഞുതരാം. ഈ ഔഷധം എല്ലാവിധമായ വ്യാധികൾക്കും പരിഹാരമാണ്. സകല ഗുണങ്ങളോടും കൂടി പരാപരനായ ദൈവമേ സകലതിനേക്കാളും അധികമായി എന്നാൽ സ്നേഹിക്കപ്പെടുവാൻ അങ്ങ് യോഗ്യനാണ്. അങ്ങ് ഉപേക്ഷി ക്കുന്നതിനെയൊക്കെ ഞാനും എപ്പോഴും ഉപേക്ഷിക്കുന്നു. ഞാൻ ചെയ്തുപോയതും വേദവിപരീതമായ തുമായ പാപങ്ങളെ ഞാൻ വെറുക്കുന്നു.

576–580 ഈ മന്ത്രം ജപിച്ചുകഴിഞ്ഞാലുടനെ മടികൂടാതെ പാപമേറ്റു പറഞ്ഞുപേക്ഷിക്കണം. അപ്പോൾ ആത്മാവിന്റെ രോഗവും നീങ്ങും. പാപകുറ്റം ക്ഷമിച്ചിടുകയും ചെയ്യും, എല്ലാ വേദനകളും മാറും. ആരോഗ്യം ലഭിക്കുകയും ചെയ്യും. ഏകനായി പെരുവഴിയിലൂടെ നടക്കരുതെന്ന് ചൊല്ലുണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ പുണ്യ ത്തിന്റെ വഴിയിൽ നടക്കുമ്പോൾ ഏകനാനെന്ന ഭയം വേണ്ട. ഏകനായാൽപ്പോലും ധർമ്മത്തിരെ പാതയി ലൂടെ നടക്കണം. പിഴവഴി– തെറ്റായ വഴി. ധർമപന്ഥാവ് – ധർമത്തിന്റെ വഴി.

581–585 സുകൃതസേവികൾ – പുണ്യം ചെയ്തവർ. സമൂഹാല്പം – അല്പം സമൂഹം, ചെറിയ കൂട്ടം. സ്വംവിനാ – ധനമില്ലാത്ത. പരമാർത്ഥം – സത്യസന്ധന്മാർ. ഗർവഹീനം – എളിയവർ. ദീനർ – രോഗം കൊണ്ട് അവശരായവർ. അസാരന്മാർ – നിസാരന്മാർ. അവർ നിസാരന്മാരാണെന്നു കരുതി അവരുമാ യിടടുള്ള കൂട്ടായ്മ ഉപേക്ഷിക്കുവാനുള്ള ദുഷ്പ്രേരണ വെടിയണം. യഥാർത്ഥത്തിൽ ഈ ലോകത്തിലെ തുച്ഛമായ ലാഭങ്ങൾ ത്യജിച്ച സൽഗുണപൂർണരാണ് ഇവർ. മോക്ഷത്തെ അപേക്ഷിച്ച് ഈ ലോകത്തെ സമ്പത്തുകൾ വ്യർഥമെന്നു ഗ്രഹിച്ച് വെള്ളിയും സ്വർണവുമൊക്കെ ഉപേക്ഷിച്ചവർ. കാമക്രോധാദികളെ ജയിച്ച് അധികമായ തപോബലം നേടി വിശിഷ്ടമായ ഉപവാസം, ജയം, വിനയം തുടങ്ങിയ പുണ്യങ്ങൾ കൊണ്ട് ശോഭിക്കുന്ന ശ്രേഷ്ഠവ്യക്തികൾ തന്നെ. അവരെ പൂർണമായ ആദരവോടെ പിന്തുടരണം. അതിന് മടിയോ താമസമോ അരുത്. അങ്ങനെ സംഭവിച്ചാൽ കീഴ്പോട്ടുവീണ് കടന്നുപോയ വഴിയിൽത്തന്നെ തിരിച്ചെത്തും.

591–595 ശക്തമായ ഒഴുക്കുള്ള പുഴയിൽ മേൽപ്പോട്ടു പോകുമ്പോൾ കണ്ടുകളിളകാതിരുന്നാൽ വെള്ളം താഴോട്ടൊഴുകുംപോലെ നടക്കാതെ മടിപിടിച്ചുനിന്നാൽ ശരീരത്തിന്റെ ഭാരത്താൽ താഴോട്ടുവീഴുകതന്നെ ചെയ്യും. ഇതൊക്കെ ഓർത്ത് നിരന്തരമായ വേഗതയോടെ ശത്രുവിന്റെ മായകളെ വകവയ്ക്കാതെ നടക്ക ണം. ശരിയായ വഴിയിലൂടെയല്ലാതെ നടക്കരുത്. വഴിതെറ്റിയുള്ള യാത്ര എപ്പോഴും അപകടമായിരിക്കും.

ക്ഷീണം ഉണ്ടാകാതിരിക്കാൻ സ്വന്തം ഭാരം കളയണം.

596–600 ശ്രേഷ്ഠമായ വിനയത്തോടെ ദേഹത്തെ രക്ഷിക്കണം. ഭൂമിയിലെ മനുഷ്യരോട് അലിവുണ്ടായിരിക്കുകയും വേണം. എപ്പോഴും ശരി ചെയ്യാൻ ശ്രദ്ധിക്കണം. ഭക്ഷണത്തോടുള്ള അമിതമായ അഗ്രഹം ഉപേക്ഷിക്കണം. ഇത്തരം പ്രവൃത്തികൾകൊണ്ട് സൽഗുണം ആർജിക്കാൻ കഴിയും. സത്വരം – പെട്ടെന്ന്. ഉഗ്രമേറും – നന്നെ ഉയർന്ന. പർവതത്തിന്റെ മുകളിൽ പലവിധത്തിലുള്ള രത്നങ്ങൾ വിളയുന്നു. അവയിലേറ്റവും ഉത്കൃഷ്ടം., ആത്മജ്ഞാനം, ദൈവഭയം. വിചാരം, ആത്മശക്തി, ബോധം, സുജ്ഞാനം., ഭക്തി എന്നീ എഴു രത്നങ്ങളത്രേ.

601–605 മംഗളകരമായ ഈ പർവതാഗ്രത്തിലെ പ്രധാന രത്നത്തിന്റെ നിറം ആകാശത്തിന്റേതുതന്നെ. സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയാൽ, ഭൂമിയിലെ വസ്തുക്കളെല്ലാം ആ ശുഭകരമായ സ്വഭാവത്തോടുകൂടിയവയാണെന്നു കാണാം. അശുദ്ധമായ അവ തീർച്ചയായും നിന്ദ്യമായിത്തോന്നും. സുമലയുക്തം – അശുദ്ധം. എന്നാൽ പർവതാഗ്രത്തിലെ രത്നങ്ങളിൽ സ്വർലോകപ്രകാശത്തിന്റെ അതിമനോഹരമായ പ്രതിഫലനമാണ് കാണുന്നത്. അധ്യാത്മപ്രകാശം ശ്രേയസ്കരമായ അറിവുനൽകും. ബുദ്ധി തെളിയുകയും മനസിന്റെ സന്തോഷത്തോടെ, അനേകം ഗുണങ്ങളോടുകൂടിയ നീലയും വെള്ളയും കലർന്ന രത്നത്തേക്കാണാൻ കഴിയും.

606–610 കറുത്ത വർണം നിത്യമായ സന്താപത്തിന്റെ അറിവു നൽകുന്നു. വെളുത്ത നിറം ശ്രേഷ്ഠമായ ഗുണങ്ങളുടെ സ്മരണയുണ്ടാക്കുന്നു. ദൈവഭയംകൊണ്ട്, രണ്ടു കാര്യങ്ങളും – അതായത് നിത്യമായ സന്താപത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവും ശ്രേഷ്ഠഗുണങ്ങളുടെ സ്മരണവും – എപ്പോഴും ചിന്തിച്ച് സ്വർഗഭാഗ്യങ്ങൾ നേടാൻ നീ ഒരുമ്പെടുക. മൂന്നാമത്തെ രത്നം വളരെ അകലെയുള്ളതെല്ലാം കാട്ടിത്തരുകയും ചെയ്യും. ആലോചന കൊണ്ട് ഇതുരണ്ടും ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയുമല്ലോ. നാലാമത്തെ രത്നം ഏറ്റം മനോഹരമായ വൈരമാണിക്കമാണ്. വളരെ ബലമുള്ള അത് ഒരു തേയ്മാനവും സംഭവിക്കാതെ എല്ലാക്കാലത്തും നിലനില്ക്കും. തല്ലിയാലും അടിച്ചാലും അതിന് നാശമുണ്ടാവുകയില്ല.

611–615 അത് ആത്മശക്തികൊണ്ട് എപ്പോഴും മാറ്റമില്ലാതെ നിലനില്ക്കും. ഒന്നുകൊണ്ടും മനസിന് ഭയമുണ്ടാകുകയില്ല. അഞ്ചാമത്തെ രത്നമാകട്ടെ, കണ്ണാടിയെന്നപോലെ ജ്ഞാനക്കണ്ണിന് എല്ലാ രൂപങ്ങളും കാട്ടിക്കൊടുക്കും. അതെല്ലാം ബോധംകൊണ്ട് വേർതിരിച്ചെടുക്കാനും കഴിയും. അശുദ്ധമായ സ്വർണവർണം കൊണ്ട് അതിമനോഹരമാണ് ആറാമത്തെ രത്നം. അത്യന്തം ശോഭായമാനമായ ആ രത്നം വിശിഷ്ടമായ ജ്ഞാനത്തിന്റെ ഗുണമത്രേ. മോക്ഷഫലത്തിന്റെ ലക്ഷണമായ രതകത്നം ഭക്തിക്ക് ദൈവം നല്കുന്ന ദാനമായ മറുപടിയത്രേ.

616–620. അവിരതമോദം – അവസാനിക്കാത്ത സന്തോഷം. ഉത്തരസുഖം – സ്വർഗസുഖം. സ്വർഗം, മോക്ഷം എന്നീ അർത്ഥങ്ങളിൽ ഇവിടെയൊക്കെ ഉത്തരമെന്ന പദം ആവർത്തിച്ചുവരുന്നു. പൂർവ ഭൗമവും. ഊ ഭൂമിയിലെ സുഖം പെട്ടന്ന് ഇല്ലാതാകും.

621–626 പരലോകത്തിൽ ലഭിക്കാത്ത രസം, ആസ്വാദ്യമല്ല. (അതായത് ഭൗമമായ സന്തോഷങ്ങൾ) അതാസ്വദിക്കാൻ തുടങ്ങുമ്പോൾ ദാഹം വർദ്ധിക്കുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. ഈ സത്യം ഗ്രഹിച്ചിട്ട്, ശരിയായ വഴിയെക്കുറിച്ചുള്ള ധാരണയോടെ, എന്നെന്നേയ്ക്കുമായുള്ള ശ്രേയസ്സിനായി പരിശ്രമിക്കുക. ഇത്രയും പറഞ്ഞുകൊണ്ട് തത്ത്വബുധൻ യഥേഷ്ടം നടന്നു. പറഞ്ഞതെല്ലാം ഗുണാനുഗൻ ശരിയായി ധരിച്ചു. അശുദ്ധിക്കുവേണ്ടി സ്വർണത്തെ ത്യജിക്കുന്ന മനസാണ് ഭൂമിയോടാസക്തി കാണിക്കുന്നതെന്നുറച്ചുകൊണ്ട് , ദൈവികമായ ആനന്ദം സദാ ആസ്വദിച്ചു വസിക്കാനായി, നിസാരമായ ഭൂമിയെ ത്യജിക്കാനുള്ള സന്നദ്ധതയോടുകൂടി താപസൻ കാട്ടിക്കൊടുത്ത വഴിയിൽക്കൂടി, ഗുണപ്രാപ്തിക്കുവേണ്ടി യഥാവിധി പരിശ്രമിച്ചു.

627–632. ഭാവിയിൽ വരാനിരിക്കുന്ന കഷ്ടം അതിഭയങ്കരമെന്നു ഗ്രഹിച്ച് സജ്ജനങ്ങളോടുള്ള കൂട്ടായ്മയിൽ താത്പര്യം വച്ച്, സ്വർഗീയാനന്ദത്താൽ ആഗ്രഹത്തോടെ നല്ലവഴിയിലൂടെ ചരിക്കാൻ എല്ലാവരും തയ്യാറായാൽ, അവർക്കു സന്തോഷവും നിത്യസൗഭാഗ്യവും കൈവരും. അല്ലെങ്കിൽ യൂദാസിനോടും മറ്റുപിശാചുക്കളുടെ കൂട്ടത്തോടും ചേർന്ന് അഗ്നിയിൽ ദഹിച്ച്, രക്ഷയില്ലാതെ നിത്യമായ ദുരന്തത്തിലേർപ്പെട്ട് നിലവിളിയോടെ ദു:ഖിക്കും. ഖേദങ്ങളെല്ലാം ഒഴിവാക്കാനായി സന്തോഷത്തെ ഓർത്ത് സദാചാരത്തോടെ നടക്കുക

യാണെങ്കിൽ ദു:ഖങ്ങളുണ്ടാകാതെ മോക്ഷലോകത്തു നിത്യമായി വസിക്കാൻ കഴിയും.

മോയിൻകുട്ടി വൈദ്യർ(1852–1892)

മാപ്പിളപ്പാട്ടു സാഹിത്യത്തിന് സമഗ്രത നൽകിയ കവിയാണു മോയിൻകുട്ടിവൈദ്യർ.പ്രമേയസവിശേഷതകൊണ്ടും ഗാനാത്മകത കൊണ്ടും മലബാറിലെ ജനസാമാന്യത്തെ ഏറെ സ്വാധീനിച്ച കവിയാണിദ്ദേഹം.നിരവധി തലമുറകകളുടെ പ്രണയസ്വപ്നങ്ങളെ പുഷ്കലമാക്കിയ ബദറുൽ മുനീർ ഹുസ്നുൽ ജമാൽ എന്ന ഒരൊറ്റ കാവ്യംതന്നെ വൈദ്യരുടെ കവിപ്രതിഭയുടെ ആഴം വ്യക്തമാക്കും.വീരരസം തുളുമ്പുന്ന യുദ്ധേതിവൃത്തങ്ങളെ ആധാരമാക്കി രചിച്ച ഖദർ പടപ്പാട്ട്,ഉഹ്ദ് പടപ്പാട്ട്, മലപ്പുറം പടപ്പാട്ട് എന്നിവയും ശ്രദ്ധേയങ്ങളാണ്.ഇന്നത്തെ മലപ്പുറം ജില്ലയിലെ കൊണ്ടോട്ടിയിൽ 1852 ലാണ് മോയിൻകുട്ടി വൈദ്യരുടെ ജനനം.ആദ്യകാലത്ത് പയ്യൽ ത്വബീബ് എന്ന തൂലികാനാമം സ്വീകരിച്ചിരുന്ന വൈദ്യർ പിൽക്കാലത്ത് പ്രശസ്തിയുടെ പടവുകൾ ഒന്നൊന്നായി കയറുകയുണ്ടായി.പ്രണയഗീതങ്ങളും കത്തുപാട്ടുകളും രചിച്ചുകൊണ്ടാണ് വൈദ്യർ തന്റെ കാവ്യസരണിക്ക് തുടക്കം കുറിച്ചത്.ഗാനാത്മകതയാണ് വൈദ്യരുടെ കാവ്യപ്രപഞ്ചത്തിന്റെ മുഖ്യസവിശേഷത.അർത്ഥസാദ്ധ്യതകളെ ബലികഴിക്കാതെ തന്നെ ശബ്ദാലങ്കാരങ്ങൾ മനോഹരമായി പ്രയോഗിക്കാനുള്ള കഴിവ് ഈ കവിക്ക് വേറിട്ട വ്യക്തിത്വം നൽകുന്നു.യുദ്ധരംഗങ്ങൾ വർണിക്കുമ്പോഴും വീരരസം ആവിഷ്കരിക്കുമ്പോഴും ആണ് വൈദ്യരുടെ കവിപ്രതിഭ കൂടുതൽ ദീപ്തമാവുന്നത്.കഥാപാത്രങ്ങൾക്കുള്ള മിഴിവാർന്ന വ്യക്തിത്വമാണ് മറ്റൊരു സവിശേഷത.ബദറുൽ മുനീർ ഹുസ്നുൽ ജമാലിലെ കഥാപാത്രസമീപനം ഉദാഹരണം.യഥാതഥമായ അന്തരീക്ഷസൃഷ്ടി,അർത്ഥപൂർണമായ അലങ്കാരപ്രയോഗങ്ങൾ,പദൗചിത്യം,ഭാവത്തിന്റെ ക്രമികമായ വികാസം തുടങ്ങി ഒട്ടേറെ ഘടകങ്ങൾ വൈദ്യർകൃതികളുടെ സവിശേഷതകളാണ്.

അറബിമലയാളവും മാപ്പിളപ്പാട്ടുകളും

തമിഴ്മിശ്രമായ പാട്ട്,സംസ്കൃതമിശ്രമായ മണിപ്രവാളം എന്നതുപോലെ അറബിയും മലയാളവും ചേർന്ന അറബിമലയാളം എന്നൊരു ഭാഷ മാപ്പിളമാർക്കിടയിൽ പ്രചാരത്തിലുണ്ട്.ഈ ഭാഷയ്ക്ക് സ്വന്തമായ ഒരു ലിപി സമ്പ്രദായം പോലുമുണ്ടായിരുന്നു.ഈ ലിപിയിൽ ഒരു കാലത്തു പത്രങ്ങളും മാസികകളും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്നു.അഞ്ചു നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ചരിത്രവും നിരവധി പദ്യകൃതികളുമുള്ള വിപുലമായൊരു സാഹിത്യസമ്പത്ത് അറബി മലയാളത്തിനുണ്ട്.അതിലെ പദ്യശാഖയാണ് മാപ്പിളപ്പാട്ടുകൾ.പ്രാസവും താളവും നിലനിർത്തുന്ന കാര്യത്തിൽ മാപ്പിളപ്പാട്ടുകൾ വലിയ നിഷ്കർഷ വച്ചുപുലർത്തുന്നു.സംസ്കാരസമന്വയത്തിന്റെയെന്നപോലെ ഭാഷാസമന്വയത്തിന്റെയും അംശങ്ങൾഎല്ലാ മാപ്പിളപ്പാട്ടുകളിലും കാണാം. അറബി,സംസ്കൃതം, തമിഴ്, ഹിന്ദുസ്ഥാനി,പാർസി,കന്നട തുടങ്ങിയ ഭാഷകളിലെ പദങ്ങൾ സുലഭമായി മാപ്പിളപ്പാട്ടിൽ കാണാം.ഈണം, താളം, പ്രാസം എന്നിവയോട് ഒത്തുപോകാൻ വേണ്ടി ഏതുഭാഷയിൽനിന്നും വാക്ക് സ്വീകരിക്കുക എന്നതാണ് മാപ്പിളപ്പാട്ട് എഴുതുന്നവരുടെ പൊതുവേയുള്ള രീതി.

സംഗീതത്തിനു മുൻതൂക്കമുള്ള ഒരു ഗാനശാഖയാണ് മാപ്പിളപ്പാട്ട്. ഒരു പാട്ട് മാപ്പിളപ്പാട്ടാണോ എന്നു തീരുമാനിക്കാനുള്ള ഉപാധികളിൽ പ്രധാനം അതു പാടിക്കേൾക്കുകയാണ്.മാപ്പിളപ്പാട്ടുകളിലെ ഈണത്തിന്റെ താളക്രമം ഇശൽ എന്നാണറിയപ്പെടുന്നത്.തൊങ്കൽ,കൊമ്പ്,ആദിഅന്തം,പുകയനാർ തുടങ്ങി ഒട്ടേറെ ഇശലുകളുണ്ട്.ഇശലുകളുടെ അടിസ്ഥാനം ദ്രാവിഡഗാനരീതിയാണ്.അറബി ഈണവും ദ്രാവിഡതാളവും മാപ്പിളപ്പാട്ടിന്റെ സംഗീതത്തിൽ സമന്വയിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

കമ്പി,കഴുത്ത്, വാൽക്കമ്പി,വാലുമ്മൽക്കമ്പി എന്നിവയാണ് മാപ്പിളപ്പാട്ടിലെ പ്രധാന പ്രാസവ്യവസ്ഥകൾ.ഒരു പാദത്തിലെ ഓരോ ഖണ്ഡത്തിന്റേയും ആദ്യാക്ഷരം സമാനമാവണം എന്ന നിബന്ധനയാണ് കമ്പി. ആദ്യാക്ഷരപ്രാസമെന്നോ പാദാർദ്ധാദിപ്രാസമെന്നോ പറയാം. പാട്ടുസാഹിത്യത്തിൽക്കാണുന്ന *മോന* തന്നെയാണിത്. ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസമാണ് കഴുത്ത്. നാലടിയിൽ എല്ലാ അടിയുടെയും രണ്ടാമത്തെ അക്ഷരം സമാനമായിരിക്കണം. പാട്ടിലെ *എതുക* തന്നെയാണിത്.അന്ത്യാക്ഷരങ്ങൾക്കു വരുന്ന സമാനതയാണ് വാൽക്കമ്പി.പദാവസാനത്തിലുള്ള പദമോ അക്ഷരമോ കൊണ്ട് അടുത്ത പാദം ആരംഭിക്കുന്നതാണ് വാലുമ്മൽകമ്പി.

ബദറുൽ മുനീർ ഹുസ്നുൽ ജമാൽ

വൈദ്യരുടെ കൃതികളിൽ ഏറ്റവും പ്രശസ്തം ഒരു പേർഷ്യൻ പ്രണയകഥ ഇതിവൃത്തമാക്കിയ ബദറുൽ മുനീർ ഹുസ്നുൽ ജമാൽ എന്ന പ്രണയകാവ്യമാണ്.അതിമനോഹരമായ വർണനകൾകൊണ്ട് മധുരോദാരമാണ് ഈ കൃതി.

പിതാവിന്റെ ഇച്ഛയ്ക്കെതിരായി മന്ത്രികുമാരനായ ബദറുൽമുനീറിനെ സ്നേഹിക്കുകയും ശത്യന്ത

രമില്ലാതെ അയാളെയും കൂട്ടി നാടുവിട്ടോടുകയും ചെയ്യുന്നു ഹുസ്നുൽ ജമാൽ രാജകുമാരി.ഒളിച്ചോട്ടം ആസൂത്രണം ചെയ്യുന്നതും മുൻകൈ എടുക്കുന്നതും രാജകുമാരി തന്നെ.ആ യാത്രയിൽ സാഹചര്യവശാൽ കാമുകൻ കൈവിട്ടുപോയപ്പോൾ അവൾ പിതാവിന്റെ കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് മടങ്ങുന്നില്ല.കാമുകനെ അന്വേ,ിച്ചു കണ്ടെത്താൻ വിധിയെ വെല്ലുവിളിച്ചു മുൻപോട്ടു പോകുന്നു. ആ പോക്കിൽ തന്റെ ശരീരം കാമിച്ചുവന്ന ആണുങ്ങളയെല്ലാം വാക്കുകൊണ്ടും വാളുകൊണ്ടും നേരിട്ട് തോല്പിക്കുന്നതാണ് ഈ പ്രമയകാവ്യത്തിലെ കഥ.കമ്പി,കഴുത്ത്, വാൽക്കമ്പി,വാലുമ്മൽക്കമ്പി തുടങ്ങിയ പ്രാസവ്യവസ്ഥകളെല്ലാം ഈ കൃതി പാലിക്കുന്നെണ്ടെന്നു കാണാം.

ഇശൽ– ആരംഭ

പൂമകളാനെ ഹുസ്നുൽ ജമാൽ
പുന്നാരത്താളം മികന്തെ ബീവി
ഹേമങ്ങൾ മെത്ത പണി ചിത്തിരം
ആഭരണക്കോവ അണിന്ത ബീവി
നാമങ്ങളെണ്ണിപ്പറഞ്ഞാൽ തീരാ
നവരത്നച്ചിങ്കാരം പൂണ്ട ബീവി
കാൺമാനക്കാഴ്ചക്കദൃപ്പമെന്താം
കത്തും തഖ്ത്തിൽ മരുങ്ങും ബീവി.

മരതകത്തുകിലും ഞൊറിഞ്ഞുടുത്ത്
മാണിക്യക്കൈ രണ്ടെറിന്തു വീശി
പരുക്കിത്തലമുടിയും കുനിത്ത്
പെരുമാൻ കളുത്തും ചരിത്തുംകൊണ്ട്
കരിപോൽ ഇടത്തും വലത്തീട്ടൂന്നീ
കൺപീലി വെട്ടിച്ചുഴറ്റീടലിൽ
പരിനൂൽമദനം തരിത്തനോക്കും
പവിഴപ്പൊൻ ചുണ്ടാലെ പുഞ്ചിരിത്തും.
പുഞ്ചിരിത്തന്നനടച്ചായലിൽ
പൂമാനത്തേവി വരവുതന്നിൽ
തഞ്ചങ്ങൾ ജിന്നും മനുവർ കണ്ടാൽ
തൻപോതം വിട്ടു മദപ്പെടുമേ
പഞ്ചവർണക്കിളി രാജപൂമാൾ
പിരിശം ബദറുൽമുനീറെക്കൊള്ളാ
നെഞ്ചക്കടലിൽ തിളച്ച ഹുബ്ബ്
നേശം പിരിയാതിരിക്കും നാളിൽ

നാമക്കരുത്തൻ ബദറുൽമുനീർ
നാളുകം ഒത്തം പരുഷരില്ലെ
താമര പൂക്കും മുഖത്തെ കണ്ടാൽ
തേനാർ ചിറക്കും പയക്കം കേട്ടാൽ
സാമീറ വാക്കും ദുനികൾ രാഗം
സംഗീതകല്യാണി പാടും നാകം
കാമിനി ജിൻ മനു പൂമാതർകൾ
കണ്ടാൽ മതിമറന്നിൻസാലെത്തും.

അർത്ഥവും ആശയവും

ആഭരണക്കോവ – ആഭരണത്തിന്റെ കൂട്ടം, ചിങ്കാരം – സൗന്ദര്യം, അദൃപ്പം– പുതുമ,തഖ്ത്ത് – സിംഹാസനം, മരുങ്ങും – മരുവുന്ന,പരുക്കി– നേരെയാക്കി,പരിനൂൽ മദനം – കടിഞ്ഞാണുള്ള ശൃംഗാര

ചേഷ്ട,തരിത്ത – ധരിച്ച, ചായൽ – മയക്കം,തൻ പോതം വിട്ട് – തൻ ബോധം വിട്ട്,ഹുബ്ബ്–സ്നേഹം,നാളുകം–നാൾപ്പൊരുത്തം,പയക്കം – സംസാരരീതി,സാമീറ വാക്ക് – സ്വാധീനിക്കാൻ പോന്ന ഭാഷണം, ഇൻസാലെത്തും – ആനന്ദമൂർച്ഛ പ്രാപിക്കും.

പൂമകളായ ഹുസ്നുൽ ജമാൽ സൗന്ദര്യത്തിന്റെ മികച്ച താളമുള്ളവളായിരുന്നു.മനോഹരങ്ങളായ ഒട്ടനവധി സ്വർണാഭരണങ്ങൾ അവൾക്കുണ്ടായിരുന്നു.അവളുടെ ആഭരണങ്ങളുടെ പേരുകൾ എണ്ണിപ്പറഞ്ഞാൽ തീരുകയില്ല.നവരത്നങ്ങളുടെ ശോഭ അവൾക്കുണ്ടായിരുന്നു.ഉജ്ജ്വലമായ സിംഹാസനത്തിൽ അവൾ ശോഭിച്ചു.

മരതകപ്പട്ടു ഞൊറിഞ്ഞുടുത്ത് മാണിക്യക്കൈകൾ എറിഞ്ഞുവീശി തലമുടി വിടർത്തിയിട്ട് മാനിന്റേതുപോലുള്ള കഴുത്ത് ചരിച്ചുപിടിച്ച് നടന്നുവരുന്ന ആ സുന്ദരിയുടെ വരവ് ആനയുടെ നടത്തംപോലെ മനോഹരമാണ്. അവളുടെ വിലാസചേഷ്ടകൾക്കു നിയന്ത്രണമുണ്ട്.പവിഴപ്പൊൻ ചുണ്ടുകൊണ്ട് അവൾ പുഞ്ചിരിക്കുന്നു.

അവളുടെ പുഞ്ചിരിച്ചുള്ള മയക്കവും നടത്തവും മട്ടുംമാതിരിയും കാണുന്നത് ജിന്നുകളായാലും മനുഷ്യരായാലും അവർ സ്വയംമറന്നു കാമവിവശരാകും.പഞ്ചവർണക്കിളിയായ ഈ രാജകുമാരിയുടെ പ്രിയം ബദറുൽമുനീറിനോടായിരുന്നു. ആ സ്നേഹം അനശ്വരമായിരുന്നു.

പ്രശസ്തനായിരുന്നു ബദറുൽ മുനീർ.അവനേപ്പോലെ നാൾപ്പൊരുത്തമുള്ള മറ്റൊരുവൻ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.അവന്റെ മുഖം കണ്ടാൽ താമര വിടരും. അവന്റെ സംഭാഷണം കേട്ടാൽ നദി സ്വയം ചിറകെട്ടി നിൽക്കും. അവന്റെ ശ്രേഷ്ഠഭാഷണം കേട്ടാൽ സ്വർഗ്ഗം പാട്ടുപാടുന്നതുപോലെ തോന്നിച്ചിരുന്നു.കാമിനികളായ ജിന്നുകളും മനുഷ്യസ്ത്രീകളും അവനെ ഒരു നോക്കു കാണാനിടയായാൽ അവർ മതിമറന്ന് ആനന്ദമൂർച്ഛ പ്രാപിക്കും.

മൊഡ്യൂൾ 5
മയൂരസന്ദേശം
കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ (1845 – 1914)

ചങ്ങനാശ്ശേരി ലക്ഷ്മീപുരത്തു കൊട്ടാരത്തിൽ ജനിച്ച കേരളവർമ്മ പ്രാഥമിക വിദ്യാഭ്യാസം കഴിഞ്ഞ് പത്താമത്തെ വയസ്സിൽ തിരുവനന്തപുരത്ത് പോയി അമ്മവാനായ രാജരാജവർമ്മയുടെകൂടെ താമസിച്ച് അക്കാലത്ത് രാജാക്കന്മാർ പരിശീലിക്കാറുള്ള വിദ്യകളില്ലെല്ലാം പ്രാവീണ്യം സമ്പാദിച്ചു. സംസ്കൃതം , ഇംഗ്ലീഷ് മുതലായ ഭാഷകളിൽ മാത്രമല്ല കായികാഭ്യാസത്തിലും നിരന്തരം പരിശ്രമം കൊണ്ട് അദ്ദേഹം അത്യന്തം പ്രഗല്ഭനായിത്തീർന്നു.ആയില്യം തിരുനാൾ മഹാരാജവിന്റെ ഭാഗിനേയിയായ ലക്ഷ്മിഭായിയെ വിവാഹം കഴിക്കയാൽ വലിയകോയിത്തമ്പുരാനായി. മഹാരാജാവിന്റേയും ഇളയരാജാവായ വിശാഖം തിരുനാളിന്റേയും പ്രീതിപാത്രമായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്ന കേരളവർമ്മയ്ക്ക് കാലക്രമേണ മഹാരാജാവിന്റെ തിരുവുള്ളക്കേടിനാൽ ക്ലേശിക്കേണ്ടിവന്നു. ഇതേവരെ വ്യക്തമായിട്ടില്ലാത്ത ഏതോ കാരണത്താൽ മഹാരാജാവ് വലിയകോയി ത്തമ്പുരാനെ തടങ്കലിലാക്കി (1875). ആദ്യം ആലപ്പുഴക്കൊട്ടാരത്തിലും പിന്നീട് ഹരിപ്പാട്ടു കൊട്ടാരത്തിലുമായി അഞ്ചുക്കൊല്ലത്തോളം തടങ്കലിൽ വസിച്ചശേഷം ആയില്യം തിരുനാളിന്റെ നിര്യാണത്തോടും വിശാഖം തിരുനാളിന്റെ സിംഹാസനാരോഹണത്തോടും കൂടിയാണ് അദ്ദേഹം വിമുക്തനായത്.

വലിയകോയിത്തമ്പുരാന്റെ പിന്നീടുള്ള ജീവിതം ഗ്രഹണവിമുക്തനായ സൂര്യനെപ്പോലെ തേജോമയമായിരുന്നു. സാഹിത്യചക്രവർത്തിയായും മറ്റുകേൾവിപ്പെട്ട അദ്ദേഹത്തിന് രാജ്യാവകാശിയുടെ അച്ഛനാകാനുള്ള മഹാഭാഗ്യം മാത്രം ലഭിക്കയുണ്ടായില്ല. കുട്ടികളുണ്ടാകാത്തതിനാൽ ആ ദമ്പതികളുടെ അന്ത്യകാലം ശോകാകുലമായിത്തീർന്നു. പ്രീയപത്നിയുടെ നാമധേയം സാഹിത്യത്തിലൂടെയെങ്കിലും ശാശ്വതമാക്കംമെന്ന ആഗ്രഹം കൊണ്ടാവണം കേരളവർമ്മ അമ്പതാമത്തെ വയസ്സിൽ (1894) മയൂരസന്ദേശമെഴുതിയത്. അക്കാലത്ത് ഈ സന്ദേശകാവ്യം എല്ലാവരുടേയും പ്രശംസയ്ക്ക് പാത്രമായി. സമകാലികരിൽ നിന്നു നിരുപാധികമായി അംഗീകാരം ലഭിക്കുന്ന കൃതികൾ ദുർലഭമാണ്. ഭാവിയുടെ പരീക്ഷയിൽ സ്വതസ്സിദ്ധമായ മഹത്ത്വം തെളിയിച്ച് തങ്ങൾക്കും കർത്താക്കൾക്കും കാലാ ന്തരത്തിൽ യശസ്സാജ്ജിക്കുന്നവയാണ് പ്രസിദ്ധ കൃതികൾ പലതും. മയൂരസന്ദേശത്തിനാവട്ടെ ജനനകാലത്തു കിട്ടിയേടത്തോളം അഭിനന്ദനം ഇന്നു കിട്ടുന്നുണ്ടോ എന്ന് സംശയമാണ്. ഗ്രന്ഥകാരന് സമകാലിക സമുദായത്തിലുള്ള യശസ്സ് ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പ്രചാരത്തിനു പ്രധാനമാ യൊരു കാരണമാണെന്നു പറയാതെ വയ്യ. അതോടെപ്പം, കൂടുതലായും സംസ്കൃത സാഹി ത്യത്തിന് അവകാശപ്പെട്ട കവിയായ വലിയ കോയിത്തമ്പുരാന്റെ മലയാളഭാഷാ സേവനത്തെ കൃതജ്ഞതയോടെ സ്മരിക്കുകയും വേണം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശാകുന്തളം തർജ്ജയും മയുരസന്ദേശവും മലയാളസാഹിത്യത്തിനു

മുതൽക്കൂട്ടുതന്നെയാണ്. ഒരു നൂറ്റാണ്ടു പ്രായമുള്ള സാഹിത്യത്തെ ഇന്നത്തെ മാനദണ്ഡം കൊണ്ടു അളക്കുന്നത് നിഷ്പക്ഷമായിരിക്കയില്ലല്ലോ. സംസ്കൃത സാഹിത്യത്തിനും സംസ്കൃത പ്രധാനമായ മണിപ്രവാളത്തിനും പ്രചാരമുള്ള കാലമായിരുന്നു കേരളവർമ്മയുടേത്. മലയാളത്തിന്റെ നവോത്ഥാന ത്തിനു തറക്കല്ലിട്ട്ത് കേരളവർമ്മയാണെന്നു പറയാം. സംസ്കൃതത്തിന്റെ ആധിപത്യത്തിൽ നിന്നു സ്വാതന്ത്ര്യം നേടി കാലിലുറച്ചു നിൽക്കുവാൻ മലയാളത്തെ അഭ്യസിപ്പിച്ചതും മറ്റൊരാളല്ല. മലയാളകവിതയ്ക്ക് ദ്വിതീയയാക്ഷരപ്രാസം നിർബന്ധമാണെന്ന് അഭിപ്രായ പ്പെടുകമാത്രമല്ല, എതിരാളികളോടു നീണ്ട വാദസമരം നടത്തി വിജയിപ്പിക്കുകയും ചെയ്ത ഭാഷാസ്നേഹിയാണു കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ.

പാലിക്കാനായ് ഭുവനമഖിലം ഭുതലേ ജാതനായ
ക്കാലിക്കുട്ടം കലിതകുതുകം കാത്ത കണ്ണന്നു ഭക്ത്യാ
പീലിക്കോലൊന്നടിമലരിൽ നീ കാഴ്ചയായ് വസിച്ചിടേണ
മൈലിക്കെട്ടിൽ തിരുകുമതിനെത്തിച്ചയായ് ഭക്തദാംസൻ (കക,19)

എന്നും മറ്റും മയുരസന്ദേശത്തിൽ മലയാളത്തിനു സ്വന്തമായ മാർഗ്ഗം വെട്ടത്തെളിച്ചു കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. ഭാഷയുടെ കാലുറച്ചിട്ടുവേണമല്ലൊ അതിനു കലാസൃഷ്ടിക്കുള്ള ചാതുര്യം കൈവസമാക്കുവാൻ അതിനാൽ രചനാ ഭംഗിക്കുവേണ്ടിയുള്ള പരിശ്രമത്തിനിടയിൽ സാഹിത്യമൂല്യം അല്പം കുറഞ്ഞുപോയാലും അന്നത്തെ കവികളെ അധികം കുറ്റം പറയാനാവില്ല. വലിയകോയിത്തമ്പൂരാൻ കേവലം കവി മാത്രമായിരുന്നില്ല, ഭാഷാപോഷ ണത്തിൽ താൽപര്യം പ്രദർശിപ്പിച്ച് സാഹിത്യത്തിൽ ഒരു നവോത്ഥാനത്തിന് അടിസ്ഥാനമിട്ട മഹാനും കൂടിയാണ്. മലയാളത്തിലെ ഗദ്യശാഖയ്ക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാണിസ്പർശന മേൽക്കുന്നതുവരെ പറയത്തക്ക സാധുത്വമോ സൗഷ്ടവമോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഭാഷാഗദ്യത്തിനു കേരളമൊട്ടുക്ക് ഐക്യരൂപ്യം വരുത്തുവാൻ സഹായിച്ചതും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾതന്നെയാണ് എന്ന് ഉള്ളൂർ അദ്ദേഹത്തെ പ്രശംസിക്കുന്നുണ്ട്. ടെക്സ്റ്റ് ബുക്ക് കമ്മിറ്റിയുടെ അദ്ധ്യക്ഷനായിരുന്ന് സ്കൂളിൽ മലയാള ഗദ്യപരിശീലനത്തിന് അടിസ്ഥാനമിട്ടത് കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പൂരാനാണ്. ആകർഷകമായ ഗദ്യത്തിൽ പല ഉപന്യാസങ്ങളും അക്ബർ എന്ന നോവലും സ്വയം എഴുതി ഗദ്യകാരന്മാർക്ക് മാകൃക കാണിച്ചുതന്ന തമ്പൂരാനോട് മലയാളഭാഷ എന്നും കടപ്പെട്ടിരിക്കും.

മയൂരസന്ദേശം

ഭാഷാപോഷിണിയിലാണ് മയൂരസന്ദേശം ആദ്യമായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചത്.1069 മേടം ലക്കത്തിൽ പൂർവ്വഭാഗവും 1070 ചിങ്ങം ലക്കത്തിൽ ഉത്തരഭാഗവും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു.ബന്ധനമോചനത്തിനു ശേഷം ഏതാണ്ടു 14 വർഷം കഴിഞ്ഞാണു കൃതി രചിക്കപ്പെട്ടതെങ്കിലും കാരാഗൃഹവാസമനുഭവിക്കുമ്പോൾ സന്ദേശമയയ്ക്കുന്നതായാണ് സങ്കല്പിച്ചിരിക്കുന്നത്.മയൂരസന്ദേശം ആധുനികമായ ഒരു കൃതിയാണെങ്കിലും അതിലെ പല ശ്ലോകങ്ങൾക്കും പാഠാന്തരം കല്പിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണാം.പദ്യശില്പത്തിൽ ദത്തശ്രദ്ധനായിരുന്ന കേരളവർമ ശില്പസൗന്ദര്യത്തിനു വേണ്ടി സ്വകൃതികളുടെ മൂലപാഠങ്ങൾ പരിഷ്കരിക്കുക പതിവായിരുന്നു.അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഭാഷാപോഷിണി പാഠത്തിൽനിന്നു പലമാറ്റങ്ങളും ഗ്രന്ഥരൂപത്തിനുണ്ടായിരുന്നു.

വിശദപഠനം : മയൂരസന്ദേശം (പൂർവ്വഭാഗം)

ശ്രീമാൻ വഞ്ചിക്ഷിതിപതി ഭുജംഗർക്ഷജൻ ലക്ഷമിയാകും
സാമാന്യ വിട്ടെഴുമുരുഗുണഭോഗയാം ഭാഗിനേയിം
പ്രേമവാസപ്രിയതമ വിയോഗത്തിനാലാർത്തിയാക്കി
സ്സീമാതിതേ കദനജലധൗ കേരളം തള്ളിവിട്ടാൻ.

ഇഷ്ടപ്രാണേശ്വരിയുടെ വിയോഗത്തിനാലും നരന്ദ്രേ
ദ്വിഷ്ടത്വത്താലൊരുവനുളവാം മാനനഷ്ടത്തിനാലും
കഷ്ടപ്പെട്ടുപ്പുരുഷനൊരു നാലഞ്ചുകൊല്ലം കഴിച്ചാൻ
ദിഷ്ടക്കേടാൽ വരുവതു പരീഹാരമില്ലാത്തതല്ലോ.

ആവിശ്ചിന്താഭരമവനരുപ്പാട്ടു വാണോരു കാലേ
സേവിക്കാനായ് ഗുഹനെയൊരുനാളാസ്ഥയാ പോയനേരം

ഭാവിശ്രേയ: പിശുനശകനം കണ്ടുപോൽ നീലകണ്ഠം
കോവിൽക്കെട്ടിൽക്വചന ഭഗവദ്വാഹനം മോഹനാംഗം.

കൊണ്ടൽക്കോളാൽകലിതകുതുകം പീലിയെല്ലാം പരത്തി–
ക്കൊണ്ടക്കേകി പ്രവരനഴകോടാട്ടമാടുന്ന ഭംഗീം
കണ്ടക്കാമീ നിജകമനിയാം നീലവേണീം നിനച്ചി–
ട്ടിണ്ടൽക്കേറ്റം വശഗനവിടെത്തന്നെ മിണ്ടാതെനിന്നാൻ

സന്താപഘ്മം സകലജഗതാം സ്കന്ദനേ വന്ദനം ചെ–
യ്യതെന്തായാലും വിഷമമിതിനമാലെന്നുമില്ലെന്നുറച്ച്
ചിന്താമഗ്നൻ ചിരമവിടെനിന്നമ്മയൂരത്തൊടേവം
ഹന്താത്യന്തം പരലശതയാലന്തരംഗേണ ചൊന്നാൻ.

ധന്യാത്മാവേ ! ഖഗവര! ജയിച്ചാലുമെന്നിൽ പ്രസാദി –
ച്ചന്യായത്താലഴലിലുഴലുന്നെന്നെ നീ താൻ തുണയ്ക്ക്
വന്യാവാസേ വിഹഗനിവഹേ ബാഹുലേയൻ ഗ്രഹിച്ചാ –
നന്യാസാധാരണഗുണഗണം കാൺകയാൽതന്നെ നിന്നേ
പാരിൽ പാർത്താലിഹാ ഫണികുലം തന്നിൽ നിന്നോടു തുല്യം
വൈരിത്വംപൂണ്ടൊരു പതഗമാം പത്രമേറിച്ചരിക്കും
ശൗരിക്കും ത്വാംപ്രതി മമതയാൽതന്നെ നിൻ പൃഷ്ഠലഗ്നം
ഭ്രരിശ്രീചേർന്നൊരു തനുരുഹം മൃദ്ധനി ചൂടുന്നു ദേവൻ.

ആകാരത്തിൻസുഷമയിതുപോലേതുപക്ഷിക്കു പാരിൽ?
കേകാരാവം ശ്രവണസുഖദം കേൾക്കിലോ തൃപ്തിയാകാ
ലോകനന്ദപ്രദമസദൃശം നൃത്തവും തേ ശകുന്തേ!
ശോകാനാം മേ ശുഭഗുണ! ഭാവനീശനാം നാശനായ.

ദൂനം ദൂരസ്ഥതിതദയിതനായേതുമാശ്വാസമില്ലാ–
തേനം ദീനം ജനമനുകനിഞ്ഞൊന്നു ചെയ്താലുമിപ്പോൾ
സ്യാനന്ദൂരം പുരവരമതിൽ ചെന്നു മൽ പ്രാണനാഥ–
യ്ക്കാനന്ദം നീയരുളുക പറഞ്ഞെന്റെ സന്ദേശവാക്യം.

പക്ഷിശ്രേഷ്ഠ! സ്വയമവിടെ നീ പോകിലെൻപ്രാണ നാഥാം
ലക്ഷിച്ചന്യാദൃശ സുഷമകൊണ്ടാശു ഭുലോകലക്ഷമീം
അക്ഷിദ്വന്ദ്വം തവ സഫലമാം., കിഞ്ച തൽപ്രാണനെസ്സം–
രക്ഷിച്ചുണ്ടാമൊരു ഗുരുതരം പുണ്യവും ഗണ്യമല്ലോ.

കല്യാവേശാൽ കലുഷമതിയാമെന്റെ ചാപല്യമൂലം
കല്യാണാംഗിക്കാതികഠിനമാമല്ലലേവം പിണഞ്ഞു
കല്യാദൈവാൽ കഥമപി സമുന്മലിതസ്വാന്തശല്യാ
കല്യാ നിന്നാൽ പരമിഹ മമ ക്ഷേമവാർത്താം നിവേദ്യ.

തത്താദൃക്കാം നരപതിഭയം കൊണ്ടു മറ്റാരുമിപ്പോ–
ളെത്താനും തൽപൂരമതിൽ മഹാരാജ്ഞിയെക്കാണുവാനും
വൃത്താന്തം മേ പറവതിനുമാളല്ല നീ തന്നെ വേണം
ചിത്താശ്വാസം രുചികുരയ്ക്കേകുവാൻ കേകിവര്യ!□

കോടക്കാർക്കൊണ്ടിരുളിയലുമീയംബരം കാണവേ മാൻ–
പേടക്കണ്ണാൾ വിരഹവിധുരീഭാവമാന്നെന്റെ നാഥാ

കൂടെക്കൂടെ കരയുമതിനാലാശു നീയന്തികേ ചെ–
ന്നാടൽക്കെല്ലാമറുതിയുളവാക്കേണമെൻ ക്ഷേമമോതി

ഇക്കാലത്തെൻകുശലമതിനായുൾക്കുരുന്നിൽ കുമാരൻ –
തൃക്കാലേത്താനൊരു ശരണമായോർത്തു നിത്യം ഭജന്തീ
മുക്കാലും നാൾ വ്രതവുമൊരു തിങ്കൾക്കു കയ്ക്കൊണ്ടിരിക്കു–
ന്നക്കാർവേണിക്കകതളിർ തണുപ്പിക്ക ചിക്കെന്നു ചെന്ന്

പ്രേയാനാമെൻചിരവിരഹമാം പ്രൗഢചണ്ഡാതപത്താ
ലായാസപ്പെട്ടതിവിവശയായ് പിച്ചിപോൽ വാടിവാഴും
ജായായാ മേ പ്രിയസഖ! ഭവാനെന്റെ സന്ദേശമാകും
തോയാസാരാൽ ത്വരിതമരുളീടേണമുത്താപശാന്തിം.

തന്ദേശം ചെന്നണവതിനു തേ ചൊല്ലുവേൻ മാർഗ്ഗമാദൗ
സന്ദേശം ചൊന്നഥസപദി ഞാൻ യാത്രയാക്കാം ഭവാനെ
സന്ദേഹം വേണ്ടപരനുകാരത്തിനാകാത്തതെങ്കിൽ
കിന്ദേഹം കൊണ്ടൊരു ഫലമിഹ പ്രാണിനാം ക്ഷോണിതന്നിൽ ?
പ്രേമം നമ്മോടനുപധി കലന്നീടുമസ്മൽ പ്രിയായാ:
ക്ഷേമം നന്നായ് വരുവതിനു നീ തെല്ലു കഷ്ടപ്പെടേണം
ആമന്ത്രിച്ചിത്രിദശപൃതനാധീശനാമീശസൂനും
നീ മന്ദിക്കാതുടനടി പുറപ്പെട്ടുകൊണ്ടാലുമിപ്പോൾ.

നാട്ടിൽക്കൂടിക്കരുതി വഴിപോകേണമല്ലെങ്കിലാർക്കും
കൂട്ടിൽ കൊള്ളിപ്പതിനു കൊതിയാം കോമളാകാര! നിന്നെ
കാട്ടിൽപ്പോകുന്നളവു ധവളാപാംഗിമാർ കണ്ടുകൂടി–
പ്പാട്ടിൽ പാർപ്പിച്ചിടുവരിതവർക്കാകിലുത്സാഹകാലം.

ഏടാകൂടം വളരെയിടനാടോടെ പോകുന്നതാകിൽ
കൂടാ, കൂടപ്രകൃതികൾ കൂടിക്കാരിടയ്ക്കേറെയില്ല
വാടാവല്യാം വിടപികളിലും പാർത്തുപാരാതെപോകാം
വാടാവള്ളിക്കുടിലുകളിലും വിശ്രമിച്ചശ്രമം താൻ,

സൈരംപോലേ സുരസരണിയിൽ കൂടി നേരേ പറന്ന
ദൂരം പോകുന്നതിനു പണിയുണ്ടാക്കുവോന്നാകിലും തേ
പാരം പിന്നിൽഘനമിയലുമിപ്പിഞ്ചരികാസഞ്ചയത്തിൻ –
ഭാരം പാർക്കിൽ പരമുപകരിക്കാതിരിക്കോ ചിലപ്പോൾ

കൂടിച്ചേർന്നിട്ടൊരുവക കളിക്കൂട്ടർ നിന്നെപ്പിടിക്കാ–
നോടിച്ചെങ്കിൽ പടുതയൊടു നീ പിന്തിരിഞ്ഞന്തികത്തിൽ
ചാടിച്ചെന്നിച്ചതുരതയെഴും പീലിയെബ്ബാലകന്മാർ
പേടിച്ചോടും പടി ഝടിതിയൊന്നുച്ചലിപ്പിച്ചിടേണം.

നിഷ്ക്കാസിച്ചാലകലെയൊഴിയാതു ഗ്രന്ഥനാഗങ്ങളേറും
മുഷ്കാലെത്തിക്കുടിയിടകളിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നതാകിൽ
നിഷ്കാരുണ്യം വഴിയിലവയേ നിഗ്രഹിച്ചഞ്ജസാ നീ
ദുഷ്ക്കാലത്തെക്കളക സുമതേ! തത്ര വാഴും ജനാനാം.

രണ്ടും മൂന്നും തവണ കൃഷിയേറ്റുന്ന കണ്ടങ്ങളേയും
വണ്ടും ഞണ്ടും വടിവൊടു കളിക്കുന്ന കച്ഛങ്ങളേയും

തണ്ടും കെട്ടിത്തരമൊടു ചരിക്കുന്ന വള്ളങ്ങളേയും
കണ്ടും കൊണ്ടച്ചെറുപുഴകൾതൻ തീരമാർഗ്ഗേണപോക.

വഞ്ചിക്ഷോണിക്കൊരു തിലകമാമപ്പുരത്തേക്കു പോകും
വഞ്ചിക്കൂട്ടം വുമളവിലത്തോട്ടുവാരത്തൊതുങ്ങി
വഞ്ചിക്കേണം വളരെ മരനീരുള്ളിലുണ്ടാകമൂലം
വഞ്ചിത്തഭ്രാന്തെഴുമരയരാം നാവികക്കയ്യരേ നീ.

നീലത്വം ചേർന്നെഴുമിലകളാൽ നിന്റെ കണ്ഠാഭയോലും
സാലാത്തിന്മേൽ പരിചൊടു പറന്നെത്തിയലക്കുല്യ തന്റെ
കുലത്തേവിട്ടൊരു തരണിതൻ പാമരത്തിൽ കരേറി-
ക്കോലത്തേ നാൽപടുതലയിലുറപ്പിച്ചു നി വാണുകൊൾക

കണ്ടാലാർക്കും കൃതക പതഗം തന്നെയാണെന്നതല്ലാ-
തുണ്ടാക്കൊല്ലാ മനമതിൽ മറിച്ചെണ്ണമവ്വണ്ണമായി
മിണ്ടാതേകണ്ടതിനു മുകളിൽ ചേർന്നു ചേണാന്നനിന്നെ-
ക്കൊണ്ടാടും കണ്ടിതുകരയിലും നോക്കിനിൽക്കുന്ന ലോകം
ദൂരം മാർഗ്ഗം ദൂരധിഗമമായുള്ളതേവം കടക്കു-
ന്നേരം ജാതി പ്രകൃതിയെ നിയന്ത്രിച്ചിടാതന്തരാ നീ
നീരന്ധ്രാം ഭോധരനിരയതിന്നാർപ്പുകേട്ടാർഭടിക്കാ-
യാരംഭിച്ചലതുടനശുഭോദർക്കമാം തർക്കമില്ല.

കോപത്താൽ നീ കുതി തുടരൊലാ പന്നഗത്തെക്കുറിച്ചാ-
ലാപത്തെക്കേട്ടതുമപകടം തന്നെയാം പന്നഗാരേ!
ആപല്ലാഭം ഫലമായി സഖേ! ഭോഗഭുക്കാം വയസ്സിൻ-
ചാപല്യത്തെസ്സപദി നിയമിക്കായിക്കിലെന്നാപ്തവാക്യം.

തോട്ടിൽക്കൂടി ത്വരിതതരമത്തോണി ചൊവ്വായൊഴുക്കിൻ-
പാട്ടിൽ കൂടീട്ടഴകൊടൊഴുകിക്കായലിൽ ചെന്നുചേർന്നാൽ
ബോട്ടിൽക്കേറിബ്ബഹുസരസമായ് പാട്ടുപാടിച്ചു പോകും
നാട്ടിൽകേൾപ്പിള്ളവർ ചിലർ നിനക്കക്ഷിലക്ഷീഭവിക്കും

വീണയ്ക്കൊക്കും സ്വരമൊടു വിനോദങ്ങളോരോന്നുരയ്ക്കും
പ്രാണപ്രേഷ്ഠപ്രണയിനികളോടൊത്തു ബോട്ടിന്റെ തട്ടിൽ
വാണക്കായൽക്കരകളിലെഴും കാഴ്ച കണ്ടുല്ലസിക്കും
ഹൂണന്മാരെക്ഖഗതിക! തേ കണ്ടൊരാനന്ദമുണ്ടാം.

മാനാതീതപ്രഥിമ കലരും ബോട്ടുതണ്ടും പിടിച്ച-
ന്യൂനാടോപത്തൊടു വിപുലമാം കായൽ താണ്ടുന്നകണ്ടാൽ
മൈനാകം തൻ ചിറകുകൾ വിരിച്ചാശു വാരാശിമദ്ധ്യ -
സ്ഥാനാദുർവ്വീമണവതിനൊരുമ്പെട്ടിടുന്നെന്നു തോന്നും.

പിന്നിൽക്കൂടിപ്പരിചൊടണയും മറ്റു ബോട്ടൊന്നുകണ്ടാൽ
മുന്നിൽപ്പോകുന്നതിനു മുറുകിത്തണ്ടു ചാണ്ടിത്തുടങ്ങും
തെന്നിച്ചംഭസ്സതിലതിരയം ബോട്ടു പായിക്കുമുള്ളം-
തന്നിൽത്തിങ്ങുന്നഹമഹമികയ്ക്കൊത്തു കൈവർത്തരപ്പോൾ

കള്ളം കൈവിട്ടരയളവറ്റുള്ള കൈയൂക്കുകയ്ക്കൊ-
ണ്ടുള്ളം തന്നിൽ സമയഭരിതരായ് മത്സരിക്കും ദശായാം

വെള്ളം തള്ളിത്തകൃതിയിൽ വരും ബോട്ടുതാൻ കൂട്ടുമോളം
വള്ളം മുക്കുന്നതിനു മതിയാമായതോർത്തീടണം നീ.
കാണിക്കേണം കിമപി സഹജം പാടവം നീ വസിക്കും
തോണിക്കേതെങ്കിലുമപകടം നേരിടുന്നാകിലപ്പോൾ
ത്രാണിക്കാകും വിധമൊടു വിചിത്രം പതത്രം പരത്തി
ക്ഷീണിക്കാതക്ഷണമണയണം കായലിന്നക്കരയ്ക്ക്.

പൊങ്ങിപ്പോയിപ്പരിചൊടു പറന്നക്കരക്കുന്നിലെത്തി-
ത്തിങ്ങിച്ചേർന്നുള്ളൊരു തരുകുലേ തങ്ങിനീയങ്ങിരിക്കേ
മുങ്ങിപ്പാഥസ്സതിൽ വലയുമത്തോണിതൻ ഛായ കാണാം
മങ്ങിദ്ദൂരത്തിനു ഭാവുകം പ്രാർത്ഥനീയം.

ചാരത്തോടിച്ചകിതശശപോതങ്ങൾ ചാടുന്ന കായൽ-
ത്തീരത്തോടേ സമധരണിയിൽ സത്വരം ചെന്നിറങ്ങി
കേരത്തോട്ടം പനസവനവും പുക്കു നാലഞ്ചു നല്വം
ദൂരത്തോളം നട തുടരുകിൽ ദൃശ്യമാം കൊല്ലമഗ്രേ.
തത്രാനൽപം മഹിമ കലരും മന്ദിരേ ഹൂണവര്യൻ
സത്രാ മിത്രങ്ങളൊടു സരസം വാണിടുന്നാകിലപ്പോൾ.
ചിത്രാകാരം കൊടിമരമതിൽ കൂറൊടക്കൂറ കാണാം
സുത്രാമാവിൻ സുഷമതമമാം വില്ലുതൻ തെല്ലുപോലെ.

മദ്ധ്വാസക്തഭ്രമരമുഖരാരാമദ്ധ്യത്തിലുള്ളോ-
രദ്ധ്വാവിൽ പുക്കനവഹിതനായങ്ങുമിങ്ങും നടന്നാൽ
വധ്വാ ചേർന്നിട്ടതുവഴിവരും വല്യസായിപ്പു നിന്നെ -
ബ്ബദ്ധ്വാ പാർപ്പിച്ചിടുമദയമായഞ്ജസാ പഞ്ജരത്തിൽ.

തോക്കും താങ്ങിത്തദനുചരരാം ഹൂണരൊന്നിച്ച നേരം-
പോക്കും തീറ്റിക്കൊരുവകയുമായെന്നു വേട്ടയ്ക്ക് തക്കം
നോക്കുന്നേരത്തകലെയുമിരുന്നീടൊലാ നീയകാലേ
ചാക്കുണ്ടാകാമൊരു ശകലവും ലാക്കു തെറ്റില്ലവർക്ക്.

ഹൃദ്യാനന്ദം നിരുപമതമം നൽകുമദ്ദിവ്യമായോ-
രുദ്യാനത്തിൻ സുഖമനുഭവിക്കേണമെന്നെണ്ണമെങ്കിൽ
ഹൃദ്യകാര! സ്ഥിതിയൊരു നികുഞ്ജത്തിലാക്കീടണം നീ
പദ്യാപാർശ്വസ്ഥലികളിലിറങ്ങാതെയന്തർഹിതാത്മാ
മല്ലീജാതിപ്രഭൃതികുസുമസ്മേരമായുല്ലസിക്കും
സല്ലീലാഭി: കിസലയകരം കൊണ്ടു നിന്നെത്തലോടും
വല്ലീനാം നീ പരിചയരസം പൂണ്ടു കൗതുഹലത്തൊ-
ലുല്ലീഢാത്മാ ചിരതരിമിരുന്നങ്ങമാന്തിച്ചിടൊല്ലാ.

തഞ്ചം നോക്കിപ്പുനരഥ പുറപ്പെട്ടു താർത്തേൻ കുടിച്ചും
ചഞ്ചൽപത്രാഹതിപതിതമാം ചാരുപക്വം ഭുജിച്ചും
അഞ്ചന്നഞ്ചിക്കണമരികിലാശ്രാമധാമത്തിലെത്തീ-
ട്ടഞ്ചമ്പൻതന്നുടെ ജനകനാമംബുജാക്ഷം സമക്ഷം.

വിശ്രാന്തിക്കായ് വിരവൊടിവിടെത്തന്നെ നീ താമസിച്ചാൽ
വിശ്രാണിക്കും തവ വിതതമാം കൗതുകം കാതുകൾക്ക്
സുശ്രാവ്യത്വം കലരുമനവധ്യാനകധ്വാനധാടീ

മിശ്രാ നാഗാസ്വരവിസ്യമരാ കാകളീ കേകിരാജ!

നന്ദന്നാനാസുജന നയനാനന്ദിയായ് പിന്നെയും സ്വ–
ച്ഛന്ദം നാഗാശനവര! പറന്നക്കരച്ചെന്നവശ്യം
മന്ദസ്മേരാനനകമലയാം മാതുരാനന്ദവല്യാ
വന്ദസ്വത്വം ചരണയുഗളം ചന്ദ്രചൂഡാമണേശ്ച.

സത്തന്മാരപ്പൊഴുതഹിഭുജം നീലകണ്ഠം ഖഗാനാ–
മുത്തം സത്വം ദധതമിരികിൽ കണ്ടു സന്തുഷ്ടരാകും
നൃത്തം ചെയ്യുന്നതിനിഹ യഥാകാലമുത്സാഹവന്തം
ചിത്തംതന്നിൽ ഗുഹനൊടധികപ്രേമവന്തം ഭവന്തം.

സച്ചേലത്തെസ്സരസമരയിൽ ചേർത്തുടുത്തിട്ടുടുപ്പി–
ട്ടച്ചേലൊത്തുള്ളൊരു കുടയുമായത്തലേക്കെട്ടുമായി
കച്ചേരിയ്ക്ക് പരിചൊടു ചെരിപ്പിട്ടുപോകുന്ന ലോകം
ത്വച്ചേതസ്സിൽ കുതുകമുളവാക്കീടുമപ്പട്ടണത്തിൽ.

കൊല്ലം കണ്ടാലൊരുവനവിടെത്തന്നെ പാർക്കാൻ കൊതിച്ചി–
ട്ടില്ലം വേണ്ടെന്നതു കരുതുമെന്നുള്ള ചൊല്ലുള്ളതത്രേ
കൊല്ലംതോറും പല പല പരിഷ്കാരമേറ്റപ്പുരം കേ–
ളല്ലംഘിക്കുന്നഹഹ! വിഭവം കൊണ്ടു താം രാജധാനിം

മങ്ങാതെങ്ങും മഹിതതരയാം മന്ദിരശ്രേണികൊണ്ടും
മുങ്ങാനേറ്റം മുദമരുളിടും മുഗ്ദ്ധപാഥസ്സു കൊണ്ടും
അങ്ങാടിക്കുള്ളനുപമിതയാം പുഷ്ടികൊണ്ടും നിനച്ചാ–
ലങ്ങാവാസത്തിനു ബഹുസുഖംതന്നെ സന്ദേഹമില്ല.

ശൃംഗാഗ്രംകൊണ്ടുപരി ഗഗനം ലേഖനം ചെയ്തു നിൽക്കും
തുംഗാഗാരങ്ങളിലതുലമാം കൗതുകത്തോടജസ്രം
അംഗാഭിഖ്യാജിതരതികളാമംഗനാഭിസ്സലീലം
ശൃംഗാഗരംപൂണ്ടവിടെ മരുവും യോഗ്യരേ ഭാഗ്യവന്മാർ
പള്ളിക്കൂടം പലതു വലുതാം പാളയം പള്ളി കള്ള–
പ്പുള്ളിക്കാരെത്തടവിലിടുവാനുള്ള ജേലാശുപത്രി
തള്ളിക്കേറി ദ്വിജരണമായൂട്ടുമപ്പട്ടണത്തി–
ന്നുള്ളിൽ കാണാമൊരു കുറി പറന്നൊക്കെ നീ നോക്കിയാലും

പട്ടാളക്കാരതിപുരുഷരായങ്ങുമിങ്ങും നടക്കും
മുട്ടാളന്മാർ മതിമുഖികളേ മൂക്കിൽ മുട്ടുന്ന കണ്ടാൽ
തട്ടാതപ്പോളമതിയവർക്കയവറ്റേടെ കണ്ണും
പൊട്ടാറാകും പടിരട സകൃദ്ധീര! മാജ്ജരാകണ്ഠ!

ചാകുന്നേറെജ്ജന മഹികളാലാസ്ഥലത്തെന്നു കേൾപ്പു–
ണ്ടാകുന്നേടത്തറുതിയതിനാലായവറ്റയ്ക്കു ചെയ്ക
ഏകുന്നേവൻ ബഹുജനഹിതം മറ്റുകാര്യത്തിനായി–
പ്പോകുന്നേരം നിയതമവനേ ബുദ്ധിമാനിദ്ധരണ്യാം.

ശ്രീമത്ത്വത്താൽ ദമൊടു ജഗൽപ്രാണനെത്തിന്നു നന്നായ്
സാമർത്ഥ്യത്തോടഹിഭയമുദിപ്പിച്ച ഭൂമീപതിക്കും

കേമത്വം പൂണ്ചന്യൂജൂഗതിയാമഭുജംഗദ്വിജിഹ്വ–
സ്തോമത്തോടാസ്ത്വയി തവ സഖേ! സാധ്വബാധം വിരോധം.

ചുറ്റിക്കണ്ടാ നഗരമവിടുംവിട്ടു വള്ളത്തിലൊന്നിൽ
പറ്റിക്കൂടിപ്പുനരപി കടന്നശ്രമം ഭൂരിദൂരം
കുറ്റിക്കാടും വയലുമതിലംഘിച്ചു നീ പോകിൽ മാർഗ്ഗം
തെറ്റിക്കൂടാ , വടിവൊടുടനേ വർക്കലച്ചെന്നുചേരാം.

ഒന്നിച്ചോരോ വിടപികൾ വളർന്നുന്നമിച്ചുല്ലസിക്കും
കുന്നിൽ ചക്രായുധനുടെ മഹാക്ഷേത്രമത്യന്തഹൃദ്യം
ഇന്നിദ്ധാത്രീതലമതിലതിഖ്യാതിമൽ തത്ര കാണാ–
മുന്നിദ്രാണാഭയെടു കനകസ്തുപികാദീപിതാശം.

നല്ലോരൂറ്റുണ്ടമലജലമക്കുന്നിൽ നിന്നൂറിടുന്നു
കല്ലോലാസ്ഫാലനമഖരമാമാഴിതൻ തീരമാരാൽ
സല്ലോകർക്കസ്സലിലാമധികം നല്ലതാണെന്നു തോന്നീ–
ട്ടല്ലോ പാരം പ്രിയതയതിലിന്നോർക്കിലുണ്ടായിടുന്നു.
നോക്കേണം നീ മലമുകളിൽ നിന്നാഴിയീവർഷകാല–
ത്തുക്കേറിടുന്നൊരു തിരയടിച്ചെത്തിടുന്നത്തടത്തേ
തുക്കേയുള്ളക്കൊടുമുടിയിടിഞ്ഞങ്ങു വീണിട്ടു കഷ്ടം!
ചാക്കേകിട്ടുണ്ടനവധിജനങ്ങൾക്ക് പണ്ടപ്രദേശം.

വേഗത്തിൽപ്പോയഥ മധുരിപോർമന്ദിരം പൂക്കുപുണ്യാ–
ഭോഗത്തെപ്പുണ്ടഹിശയനനാം ദേവനെ സേവചെയ്ക
നാഗത്തന്മാർ വലിയ വടമൂലത്തിലങ്ങൊത്തു വാഴു–
ന്നാഗസുണ്ടാക്കരുതവരെ നീ ഹന്ത! ബാംഘിച്ചു സാധൂൻ.

നീഹാരാഭം നിരുപമരസം നീരമാസ്വാദ്യ നൽപ്പു–
ല്ലാഹാരം ചെയ്തഹരഹരപര്ലേശമായ് കേശവന്റെ
ഗേഹാസന്നസ്ഥലിയതിലതിസൈരമായ് സഞ്ചരിക്കും
മാഹാസംഘം മനസി നിതരാമേകുമാനന്ദമാർക്കും.

കാന്തിക്കാതൽക്കൊലുമ കലരും കഞ്ജനേത്രന്റെ ബിംബം
ശാന്തിക്കാരൻ ക്ഷിതിസുരവരൻ ഭംഗിയോടുത്തുമാംഗേ
ഏന്തിപ്പോകുന്നൊരു പുതുമയെക്കാൺകിലാനന്ദസിന്ധൗ
നീന്തിസ്വാന്തം തവ നിരവധൗ താന്തമാകും നിതാന്തം.

പുണ്യക്ഷേത്രത്തിനു പുറമെയങ്ങൊണ്ടു സാന്ദ്രപ്രരോഹ–
ത്തൂണ്യക്ഷോണീപരിസരമതിൽ സാരമാമഗ്രഹാരം
ഗുണ്യന്മാരായ് ഗുരുവിനയരായ് ശ്രോത്രിയന്മാരിലഗ്രേ–
ഗണ്യന്മാരായ് ഗതകലഷരായുള്ള ധാത്രീസുരാണാം.

കല്യൻഹൂണപ്രവരനൊരുവൻ കാരുധൗരേയനാരാൽ
കല്യക്കായിഗ്ഗിരിനിര തുരക്കുന്നതും ചെന്നു കാൺകെ
തുല്യം മറ്റില്ലലകിലതിനോടത്തുരങ്കങ്ങൾ തീന്നാൽ
ശല്യം വേണ്ടാ സരണിമുഴുവൻ തോണിയിൽത്തന്നെ പോകാം.

എല്ലാമീക്ഷിച്ചവിടെ വഴിയേ തെല്ലു ദുരം പറന്നി–

ട്ടുല്ലാസത്തോടൊരു തരണിയിൽ ചാടി നീ കൂടിയെന്നാൽ
ഇല്ലായാസം ത്രീ ചതുരമണിക്കുറിനുള്ളിൽ സഖേലം
ചെല്ലാമെല്ലാവരുമറിയുമാ വേളിയാം കായൽതന്നിൽ.

പാറക്കൂട്ടം പരമവിടെയുണ്ടുന്നതം ചേർന്നുകൂടി–
ക്കാറംഭസ്സേക്കവരുവതിനായ് വന്നിറങ്ങുന്നവണ്ണം
കൂറത്യന്തം മനസി കലരും കുട്ടരോടൊത്തു ഞാൻ പ–
ണ്ടേറക്കൗതുഹലമൊടു കളിച്ചീടുമാറുണ്ടതിന്മേൽ.
കുന്നിന്നങ്ങേപ്പുറമടവിയാണായതിൽ പോയതന്ദ്രം
കുന്നിച്ചീടും കുതുകമൊടു ഞാൻ കൂട്ടി നായാട്ടുകാരെ
പന്നിക്കൂട്ടം പുലിയതുകളേ വേട്ടയാടീട്ടയത്നം
കൊന്നിട്ടിണ്ടന്നതിലൊരു രസം സ്വല്പമല്ലിപ്പൊഴും മേ

വഞ്ചിക്ഷോണീവലരിപുപുരീപ്രാന്തദേശത്തിലെത്താൻ
കിഞ്ചിദ്ദൂരേ കിലികിലരവുംപൂണ്ട താലങ്ങൾകണ്ടാൽ
വഞ്ചിക്കാമന്ത്രണമതും കഴിച്ചിട്ടു നീ വിട്ടതേറ്റം
നെഞ്ചിൽക്കൗതുഹലമൊടു തടാദ്ധ്വാവിലൂടെ ഗമിക്ക.

മേളിപ്പേറും പനകളുടെയും മറ്റു വൃക്ഷങ്ങളുടേയും
മോളിൽക്കേറിപ്പരിചൊടു പറന്നൊന്നിൽ നിന്നൊന്നണഞ്ഞും
കേളിഷ്ടം പോലയി മരുവിയും കേളിസൗധോപരിഷ്ടാൽ
കോളിൽച്ചെന്നീടുക തിരുവനന്താഖ്യമാമപ്പുരത്തിൽ .

ഭംഗംകൂടാതനിശമരവിന്ദേക്ഷണൻതന്നുരസ്സാം
രംഗംതന്നിൽകൃതനടനയാമിന്ദിരായവിലാസാൽ
മംഗല്യശ്രീമഹിതവിഭവഭ്രാജിതാം രാജധാനീ–
മംഗ, സ്വൈരംപ്രവിശ, പലതും തത്രകാണാം വിശേഷം

പച്ചമലയാളം

പച്ച എന്ന പദത്തിന് പച്ചനിറം, പാകമാകാത്തത്, ഇളയ, വേവിക്കാത്ത തുടങ്ങിയ അർത്ഥങ്ങളാണ് പ്രസിദ്ധമായിട്ടുള്ളത്. പച്ചമലയാളം എന്ന് സമാസിച്ചു പറയുമ്പോൾ തനി മലയാളമെന്നോ ശുദ്ധമലയാള മെന്നോ ഒക്കെ അർത്ഥം കൽപ്പിക്കാം. എന്നാൽ 'പച്ചമലയാളം' എന്നത് മലയാളത്തിലെ ഒരു പ്രത്യേക സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനത്തെ കുറിക്കാനുള്ള രൂഢിയായി പ്രതിഷ്ഠനേടിയിരിക്കുന്നു. 1891–ൽ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ രചിച്ച 'നല്ലഭാഷ' എന്നകൃതിയിൽ നിന്നായിരുന്നു പച്ചമലയാളപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ആരംഭം. ഉള്ളൂർ, ഒടുവിൽ, കുണ്ടൂർ, പി.ജി. രാമയ്യൻ, പന്തളം, സി.എസ്. സുബ്രഹ്മണ്യൻ പോറ്റി തുടങ്ങി പലരും ഈ പ്രസ്ഥാനത്തെ വളർത്താൻ ശ്രമിച്ചു. എങ്കിലും കാൽശതാബ്ദംപോലും നിലനിൽക്കാനാകാതെ അത് നില ച്ചുപോകുകയാണുണ്ടായത്. സാഹിത്യചരിത്രങ്ങളിലും ചില ലേഖനങ്ങളിലും ആനുഷംഗികമായി പച്ചമല യാളത്തെക്കുറിച്ച് പരാമർശമുണ്ടെങ്കിലും ഗൗരവമായ പഠനങ്ങൾ അതിനെക്കുറിച്ച് ഉണ്ടായിട്ടില്ല. പച്ചമല യാളകൃതികളിൽ തന്നെ നല്ലൊരുഭാഗം ഇന്നു ലഭ്യമല്ല.

പച്ചമലയാളം, വെൺമണി പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ അല്ലെങ്കിൽ കൊടുങ്ങല്ലൂർ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഒരു ഉപശാ ഖയായി പിറന്ന കാവ്യപ്രസ്ഥാനമാണ്. സരസദ്രുതകവികിരീടമണി കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാനാണ് ഔദ്യോ ഗികമായി ഈ പ്രസ്ഥാനം ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തതെങ്കിലും സംസ്കൃതശബ്ദങ്ങളെ ഒഴിവാക്കി ശ്ലോകങ്ങൾ രചിക്കുന്ന സമ്പ്രദായം വെൺമണി പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പ്രാരംഭദശയിൽ പോലും ഉണ്ടായിരുന്നു.

ചേലപ്പറമ്പന്റെ ശ്ലോകം നോക്കുക:

"മൂടില്ലാത്തൊരു മുണ്ടുകൊണ്ടു മുടിയും മൂടിട്ടു വൻ കറ്റയും
ചൂടിക്കൊണ്ടരിവാൾ പുറത്തു തിരുകി പ്രാഞ്ചിക്കിതച്ചങ്ങനെ

നാടൻ കച്ചയുടുത്തു മേനിമുഴുവൻ ചേറും പുരണ്ടിപ്പൊഴി–
പ്പാടത്തീന്നു വരുന്ന നിൻ വരവു കണ്ടേറെക്കൊതിക്കുന്നു ഞാൻ"

വെൺമണി പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പ്രാദുർഭാവത്തിനു കാരണമായതെന്നു കരുതുന്ന ഈ ശ്ലോകം പച്ചമലയാളം കൂടിയാണ്.പ്രസിദ്ധ നിരൂപകനും പത്രാധിപരും ആയിരുന്ന സി.പി. അച്യുതമേനോന്റെ ഒരു പ്രസ്താവമാണ് പച്ചമലയാളം ഒരു പ്രസ്ഥാനമായി വളരാൻ ഇടയാക്കിയത്. സംസ്കൃതപദങ്ങളെ പാടേ വർജ്ജിച്ച് ചില ഒറ്റ ശ്ലോകങ്ങളോ മറ്റോ ചമയ്ക്കാമെന്നല്ലാതെ ഒരു കാവ്യം മുഴുവനായി പച്ചമലയാളത്തിൽ എഴുതാൻ കഴിയുകയില്ലെന്ന് അദ്ദേഹം കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാനോട് അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. ആ പ്രസ്താവം ശരിയല്ലെന്നും ഒരു കാവ്യം മുഴുവനായിത്തന്നെ പച്ചമലയാളത്തിൽ എഴുതാമെന്നും കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ വാദിച്ചു. 'നല്ല ഭാഷ' എന്ന ഒരു കൃതിരചിച്ച് അദ്ദേഹം അത് അച്യുതമേനോൻ തന്നെ പത്രാധിപരായുള്ള വിദ്യാവിനോദിനിയിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി (തുലാം 1066). അനുകരണവാസന മുറ്റി നിന്നിരുന്ന ഒരു കാലത്ത് തമ്പുരാന്റെ ചുവടുപിടിച്ച് പലരും പച്ചമലയാളകൃതികൾ രചിക്കാൻ മുന്നോട്ടു വന്നു. എന്നാൽ വളരെവേഗം പുതുമയും പ്രസക്തിയും നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയ ആ പ്രസ്ഥാനം ക്ഷയിച്ചു പോകുകയും സാഹിത്യചരിത്രത്തിലെ സ്മരകമായി മാറുകയും ചെയ്തു.

വെൺമണിപ്രസ്ഥാനവും പച്ചമലയാളവും

പ്രസിദ്ധമായ വെൺമണിപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പ്രയോക്താക്കളായ പ്രമുഖ കവികൾ തന്നെയാണ് പച്ചമലയാളത്തിന്റെയും രചയിതാക്കൾ എന്നതുകൊണ്ട് പച്ചമലയാളത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഏതു പഠനവും വെൺമണിക്കവിതയിൽ നിന്നു മാത്രമേ തുടങ്ങാനാവു. ഉള്ളൂരിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ 1835 ൽ തുടങ്ങുകയും 1875 ൽ ലബ്ധപ്രതിഷ്ഠനേടുകയും ചെയ്ത പ്രസ്ഥാനമായിരുന്നു വെൺമണിപ്രസ്ഥാനം. കാൽപനിക കവിതയുടെ പ്രാരംഭദശയായ 20–ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യദശകത്തോടെ ആ പ്രസ്ഥാനം നാമവശേഷമായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. എങ്കിലും ഒരു കാലഘട്ടത്തിലെ കാവ്യാഭിരുചി വളരെയേറെ പ്രകടമാക്കിയ പ്രസ്ഥാനമായിരുന്നു അത്. കൊടുങ്ങല്ലൂർ കോവിലകത്തോടു ബന്ധപ്പെട്ട കവിതക്കളരിയായിരുന്നു വെൺമണിക്കവിതയുടെ ശക്തിസ്രോതസ്സ്. വെൺമണി അച്ഛൻ, വെൺമണി മഹൻ, ഒറവങ്കര നീലകണ്ഠൻ നമ്പൂതിരി, ശീവൊള്ളി നാരായണൻ നമ്പൂതിരി, കാത്തുള്ളിൽ അച്യുതമേനോൻ, കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ, കുണ്ടൂർ നാരായണമേനോൻ, ഒടുവിൽ കുഞ്ഞിക്കൃഷ്ണമേനോൻ തുടങ്ങി അനേകം മുൻനിരക്കാരും എത്രയോ അധികം പിൻനിരക്കാരും വെൺമണിപ്രസ്ഥാനത്തെ ഒരഖിലകേരള കാവ്യോൽസവമാക്കി മാറ്റിയിരുന്നു.

വെൺമണിക്കവിതയുടെ പ്രത്യേകതകൾ

1. ഭാഷാപരമായ ലാളിത്യം

സംസ്കൃത വിഭക്ത്യന്തങ്ങളും അപ്രസിദ്ധങ്ങളായ സംസ്കൃതപദങ്ങളും കവിതയിലുപേക്ഷിക്കാനുള്ള പ്രവണത വർദ്ധിപ്പിച്ചു. സംഭാഷണഭാഷയിൽ മാത്രം പ്രാചാരത്തിലിരുന്ന ഗ്രാമ്യപദങ്ങളും ശൈലീവിശേഷങ്ങളും കവിതയിൽ പൂർവാധികം കടത്തിവിട്ടു. വൃത്താനുപ്രാസം അന്ത്യപ്രാസം ഇവയിൽ ശ്രദ്ധകേന്ദ്രീകരിച്ച് ചൊല്ലാനുള്ള സൗകര്യവും കർണസുഖവും വർധിപ്പിച്ചു.

2. വൃത്തം

വൃത്തസ്വീകരണത്തിൽ വെൺമണിക്കവികൾ യാഥാസ്ഥിതികത്വം കൈവെടിഞ്ഞിട്ടില്ല. ലാളിത്യവും ഒഴുക്കും കൂടുതലുള്ള ഭാഷാവൃത്തത്തെ അവർ സ്വീകരിച്ചില്ല. മറിച്ച് സംസ്കൃത വൃത്തത്തിൽ ഭാഷാപരമായ ലാളിത്യം പരമാവധി ദീക്ഷിച്ച് അവർ കവിതയെഴുതി.

3. ഇതിവൃത്തപരമായ പുതുമ

പുരാണകഥകളെ ഉപജീവിച്ച് ഇതിവൃത്തം സ്വീകരിക്കുന്ന പഴയ പാരമ്പര്യം നിലനിർത്തിയതോടൊപ്പം വർത്തമാനകാല സംഭവങ്ങളും ഐതിഹ്യകഥകളും വെടിക്കഥകളും കാവ്യവിഷയമാക്കി. വിഷയഗൗരവം ഒരു പ്രശ്നമല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ട് എത്ര നിസ്സാരകാര്യവും നിസ്സാരവസ്തുവും കാവ്യ വിഷയമാക്കാൻ തുടങ്ങി.

4. ഫലിതബോധം

ഒരു ഫലിതമാസ്വദിക്കുംപോലെ ജീവിതത്തെ കരുതിയിരുന്ന ഈ കവികൾ തങ്ങളുടെ കാവ്യത്തിലും

സ്ഥാനത്തും അസ്ഥാനത്തും ഫലിതം തിരുകി സ്വയം ചിരിക്കുകയും മറ്റുള്ളവരെ ചിരിപ്പിച്ചു രസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. കവിത എന്തിലുമുപരി ഒരു വിനോദോപാധിയായി ഇവർ കരുതി.

5. പച്ചശൃംഗാരം

സ്ത്രീ പുരുഷന്റെ ഉപഭോഗവസ്തുവാണെന്ന അടിസ്ഥാന വിചാരം തങ്ങളുടെ പൂർവികരായ മണിപ്രവാള കവികളെപ്പോലെ വെൺമണിക്കവികളും പുലർത്തിയിരുന്നു. ഗണികാത്വം സ്ത്രീക്കൊരു ഭൂഷണമായും വിടത്വം പൗരുഷത്തിന്റെ ഭാഗമായും ആ കവിതകളിൽ ആവിഷ്കൃതമായി. എഴുതിയതത്രയും ശൃംഗാരകാവ്യങ്ങളല്ലെങ്കിലും ശൃംഗാരം മാറ്റിവച്ച് വെൺമണിക്കവിതയെ വിലയിരുത്താൻ ശ്രമിച്ചാൽ അത് അതല്ലാതെ മാറിപ്പോകും.

6. ആഴമില്ലായ്മ

ജീവിതംപോലെ കവിതയും വിനോദോപാധി ആയിരുന്നതുകൊണ്ട് ജീവിതത്തിന്റെ ആഴങ്ങളിൽ അവർ ശ്രദ്ധിച്ചില്ല. ഒരു പക്ഷേ ജീവിതത്തിൽ ആഴമില്ലാത്തതുകൊണ്ടാകാം കവിതയിലും ആഴമില്ലായ്മ പ്രകടമായത്.

വെൺമണിക്കവിതയുടെ ഈ പൊതുസ്വഭാവത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ടുവേണം പച്ചമലയാളത്തെ വിലയിരുത്തേണ്ടത്.

പച്ചമലയാളത്തിന്റെ ഭാഷാപരമായ പ്രത്യേകത

പേരുകൊണ്ടുതന്നെ ഭാഷാപരമായ പ്രത്യേകത ഏറെ പ്രകടമാക്കുന്നുണ്ട് പച്ചമലയാളം. ലീലാതിലകകാരൻ മണിപ്രവാളഭാഷയ്ക്കു നൽകിയതുപോലുള്ള നിർവചനവും വിശദീകരണങ്ങളും ഇവിടെ വേണ്ടിവരുന്നില്ല. സംസ്കൃതപദങ്ങൾ അവ മലയാളത്തിൽ എത്ര പ്രചുര പ്രചാരം നേടിയവയാണെങ്കിലും പരിപൂർണ്ണമായി ഉപേക്ഷിച്ച് ദ്രാവിഡപാരമ്പര്യമുള്ള മലയാളപദങ്ങൾ മാത്രം ഉപയോഗിച്ചെഴുതുന്ന കവിതയാണ് പച്ചമലയാളം. സംസ്കൃതത്തിന്റെ അഭാവം മൂലമുള്ള വിടവു നികത്താൻ തമിഴ്പദങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുന്നതും പച്ചമലയാളത്തിനു നിരക്കുന്നതല്ല.

ഏതുവഴിയിലൂടെ അന്വേഷിച്ചുചെന്നാലും പച്ചമലയാളം എന്നൊരു മലയാളം ഏതെങ്കിലും കാലത്ത് ഏതെങ്കിലും ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ നിലനിന്നിരുന്നതായി കണ്ടെത്താൻ കഴിയുകയില്ല. മലയാളഭാഷയുടെ ഉൽപത്തിയേയും വികാസത്തേയും കുറിച്ച് ഭിന്നവാദഗതികൾ പുറപ്പെടുവിച്ചവർപോലും പച്ചമലയാളത്തെ പരാമർശിക്കുന്നില്ല. ഒന്നുകിൽ തമിഴിന്റെ അല്ലെങ്കിൽ സംസ്കൃതത്തിന്റെ പ്രഭാവമുള്ള മലയാളത്തെക്കുറിച്ചു മാത്രെ അവർക്കു പറയാനുള്ളൂ. മലയാളം മലയാളമായി രൂപാന്തരം പ്രാപിച്ചതുതന്നെ തമിഴിൽ നിന്നും സംസ്കൃതത്തിൽ നിന്നും കലവറയില്ലാതെ പദങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടാണ്. മലയാളിക്ക് നിത്യവ്യവഹാരത്തിന് അവശ്യം വേണ്ടപദങ്ങളിൽ വലിയൊരു പങ്ക് സംസ്കൃതമാണ്. കുടുംബ ബന്ധങ്ങൾ സൂചിപ്പിക്കാനും ഒക്കെ സംസ്കൃതപദങ്ങൾ അത്യാവശ്യമാണ്. അച്ഛൻ, മുഖം, നഖം, മേഘം തുടങ്ങിയ പദങ്ങൾക്ക് പകരം വെക്കാൻ പച്ചമലയാളത്തിൽ ഉചിതമായ പദങ്ങളില്ല. ചുരുക്കത്തിൽ കൃത്രിമമായി സൃഷ്ടിച്ചെടുക്കേണ്ട ഒരു ഭാഷയാണ് പച്ചമലയാളം. സാധാരണക്കാരനുപോലും ആ ഭാഷ സംവേദനക്ഷമമാവുകയില്ല. സംസ്കൃതപദങ്ങൾ പെറുക്കി മാറ്റുക എന്നുപറഞ്ഞാൽ പദദാരിദ്രവും ആശയദാരിദ്രവും യാചിച്ചു വാങ്ങുക എന്നാണർത്ഥം. പരിമിതമായ പദങ്ങൾ കൊണ്ട് വക്രീകരണം നടത്തിയ ഒരു ഭാഷയായി പലപ്പോഴും അത് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. 'ഭാഷാസംസ്കൃതയോഗോ മണിപ്രവാളം' എന്നല്ല 'ഭാഷാസംസ്കൃതയോഗോ മലയാളം' എന്നതാണ് സത്യം. എഴുത്തച്ഛനിലും ചെറുശ്ശേരിയിലും നമ്പ്യാരിലും നാം കാണുന്നത് ഇത്തരം ഭാഷാസംസ്കൃതയോഗത്തോടു കൂടിയ ഉത്തമമണിപ്രവാള(മലയാള)മാണ്. അതിൽ നിന്നു സംസ്കൃതം പെറുക്കി മാറ്റിയാൽ പിന്നീടുണ്ടാകുന്നത് അംഗഹീനമായ ഒരു വികാരഭാഷയാണ്. പച്ചമലയാളം നിർഭാഗ്യവശാൽ ആവികലഭാഷയാണ്. എന്നാൽ വരും കാലത്തിനു വേണ്ടിയിരുന്നത് കൂടുതൽ ആശയക്ഷമമായ ഭാഷയാണ്.

വെൺമണിക്കവികൾ, വലിയകോയിത്തമ്പുരാനെപ്പോലെയുള്ളവർ വളർത്തിക്കൊണ്ടുവന്ന സംസ്കൃതബഹുലമായ മണിപ്രവാളശൈലിയോട് കൂറില്ലാത്തവരും നാടൻ മൊഴികൾക്കും ശുദ്ധമലയാളത്തിനും പ്രാധാന്യം കൊടുത്തവരുമായിരുന്നു. ഇങ്ങനെയിരിക്കവെയാണ് സംസ്കൃതത്തിന്റെ അനിവാര്യതയെ സ്ഥാപിക്കുന്ന പ്രസ്താവവുമായി സി. പി. അച്യുതമേനോൻ വന്നത്. വാശി മുഴുത്ത തമ്പുരാൻ സംസ്കൃതത്തെ ഉപേക്ഷിച്ച് 'നല്ല ഭാഷ' (കൊല്ലവർഷം – 1066) എഴുതി തന്റെ മിടുക്കു കാട്ടുകയും ചെയ്തു. ബഹുഭാര്യാത്വവും ജാരസംസർഗവും കൂടിക്കുഴഞ്ഞ ആ നാടൻ വെടിക്കഥ അന്നത്തെ വായനക്കാർക്ക് രസിക്കുകയും ചെയ്തു. അനുകരണഭ്രാന്തരായ കവികൾ അത്തരം പച്ചമലയാളത്തിൽ നാടൻ ഇതിവൃത്തം ആവിഷ്ക്കരിക്കാൻ മൽസരിക്കുകയുണ്ടായി.

സി.പി. അച്യുതമേനോനെപ്പോലെ സാഹിത്യത്തെ സഗൗരവം വീക്ഷിക്കുന്ന ഒരാളിന്റെ പ്രസ്താവത്തെ വിനോദരസികരായ അന്നത്തെ കവികൾ തെറ്റിദ്ധരിക്കുകയാണ് ഉണ്ടായത്. സംസ്കൃതം എന്ന പേരിൽ മലയാളത്തിൽ പ്രചാരം നേടിയ പദങ്ങൾ ഉപേക്ഷിക്കുന്നത് ആത്മഹത്യാപരമാണെന്നും ഭാവാവിഷ്കാരത്തിന് അതു വിലങ്ങുതടിയാകും എന്നുമാണ് കാവ്യ മർമ്മജ്ഞനായ സി.പി. അച്യുതമേനോൻ ഉദ്ദേശിച്ചത്. പക്ഷേ അന്നത്തെ കവികൾക്ക് വെടിപറയുക, ചതുരംഗം കളിക്കുക തുടങ്ങിയവ പോലെ ഒരു വിനോദമായിരുന്നു കവിതയെഴുത്തും. മൂരിശൃംഗാരത്തിനും നേരമ്പോക്കിനും പ്രാധാന്യം നൽകിയിരുന്ന അവർ സങ്കീർണമായ മാനുഷികാവസ്ഥകളോ സൂക്ഷ്മമായ ഹൃദയരഹസ്യങ്ങളോ ആവിഷ്ക്കരിക്കാൻ മിനക്കെട്ടില്ല.

തന്നതില്ല പരനുള്ളു കാട്ടുവാൻ
ഒന്നുമേ നരനുപായമീശ്വരൻ
ഇന്നു ഭാഷയിതപൂർണമിങ്ങഹോ
വന്നുപോംപിഴയുമർഥശങ്കയാൽ

എന്നു വിലപിക്കാൻ പോരുന്ന ഉന്നതമായ സർഗാനുഭൂതി വീണ്ടും വളരെക്കഴിഞ്ഞാണല്ലോ മലയാളത്തിലെ കവികൾ ആർജ്ജിച്ചത്. മുത്തശ്ശിക്കഥകളും വെടിക്കഥകളും വിവരണാത്മകമായി പരത്തിപ്പറയാൻ അവർക്ക് പരിമിതമായ പദങ്ങൾ മതിയായിരുന്നു. ആ സ്ഥിതിക്ക് പച്ചമലയാളപദങ്ങൾ തന്നെ ആശയാവിഷ്ക്കാരണത്തിന് ധാരാളമായിരുന്നു എന്ന് അവർക്ക് കൃതികളിലൂടെ തെളിയിക്കാൻ കഴിഞ്ഞതിൽ അത്ഭുതമില്ല. തീരെ നിവൃത്തിയില്ലാതെ വരുമ്പോൾ പ്രാദേശികചുവയുള്ള ഗ്രാമ്യപദങ്ങളും വക്രീകരണ സമ്പ്രദായങ്ങളും അവർ സ്വീകരിച്ചു. 'ചക്കപ്പുഴച്ചൊടി', 'പിഞ്ചായപെണ്ണ്', 'പോട്', 'പാട്ടിൽ', 'ചേട്ടത്തം', 'ഇമ്പാച്ചി', 'മാറ്റിത്തം', 'ഊപ്പിടി', 'ഇപ്പാട്', 'ഇടയിളക്കം', 'ചിങ്കളം', തുടങ്ങിയവ അവയിൽ ചിലതുമാത്രം. പലപ്പോഴും പച്ചമലയാളം 'ഉണക്ക' മലയാളത്തിന്റെ സ്വഭാവമാണ് പ്രകടിപ്പിച്ചത്.

ശൃംഗാരം പച്ചമലയാള കൃതികളിൽ

ഒട്ടെല്ലാ പച്ചമലയാളകൃതികളിലും സ്ത്രീയുടെ അംഗോപാംഗവർണനയും സംഭോഗ ശൃഗാംരവർണനയും ചിട്ടപ്പടി നടത്താൻ താല്പര്യം പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ഇഷ്ടദേവതാ സ്തുതിയിൽ തന്നെ മിക്ക കവികളും ഇത് തുടങ്ങി വയ്ക്കുന്നു. തമ്പുരാന്റെ 'നല്ലഭാഷ' ഒരു ജാരസംസർഗത്തിന്റെ കഥയാണെങ്കിൽ കുണ്ടൂരിന്റെ നാല് ഭാഷാകാവ്യങ്ങളിൽ സ്ത്രീവർണനയ്ക്കും സ്ത്രീപുരുഷ സമാഗമത്തിനും പ്രത്യേകം നിഷ്കർഷവച്ചിരിക്കുന്നു. തത്ത്വചിന്താപ്രധാനമായ 'പാക്കനാരിൽ' പോലും നമ്പൂതിരി സ്ത്രീയുടെ അംഗോപാംഗവർണനയും ഭർത്താവുമൊത്തുള്ള അവരുടെ കേളീവിലാസങ്ങളും ഏച്ചുകെട്ടിയതുപോലെ ചേർത്തിരിക്കുന്നു. നല്ലഭാഷ, ഒടുവിലിന്റെ മദിരാശികടൽക്കര എന്നീ കൃതികളിൽ വെൺമണിശൃംഗാരത്തെപ്പോലും കടത്തിവെട്ടുന്ന മട്ടിലാണ് സ്ത്രീവർണന. എല്ലായിടത്തും സ്ത്രീ, പുരുഷന് കാമതൃപ്തി വരുത്തുന്ന ശരീരഭാഗങ്ങൾ കൊണ്ടനുഗ്രഹീതയായ ഉപഭോഗവസ്തുമാത്രം. നിയോക്ലാസിക് പ്രേമസങ്കല്പം തന്നെ സർവത്ര. പ്രസിദ്ധമായ കാവ്യസങ്കേതങ്ങൾ കൊണ്ടുള്ള ആവർത്തനവൈരസ്യം ഈ കൃതികളിലെല്ലാം പ്രകടമാണ്. കാവ്യസങ്കേതപ്പടിയുള്ള ശരീരവർണന കഥാപാത്രത്തെ എല്ലാ അർത്ഥത്തിലും ടൈപ്പാക്കി മാറ്റുന്നു. കോമപ്പന്റെ കാമുകിയായ ഉണ്ണിയമ്മയും പാലാട്ട് കണ്ണന്റെ കാമുകിയായ കൊച്ചും പാക്കനാരിലെ സർവഗുണസമ്പന്നയായ നമ്പൂതിരി പെൺകിടാവും പേരുകൊണ്ടല്ലാതെ രൂപംകൊണ്ട് ഭിന്നരല്ല. പൂവമ്പഴത്തിനെതൃചെയ്യും മെയ്യും കൂരിരുളിനെ വെല്ലുന്ന കുഴലും വണ്ടിനെ വെല്ലുന്ന കുറുനിരയും തിരയെ തോൽപ്പിക്കുന്ന പുരികവും പിടിയാനയെ നാണിപ്പിക്കുന്ന നടപ്പും വണ്ണൻവാഴയുടെ തുടയും കുന്നിനെ കൊച്ചാക്കുന്ന നെഞ്ഞും എല്ലാവർക്കും സമാനമാണ്. ഉപമാനങ്ങൾ ഉപമേയങ്ങൾക്ക് തുല്യമെന്നു പറയുന്നതിലല്ല ഉപമാനങ്ങളെ കീഴ്പ്പെടുത്തുന്ന ഗുണമാണ് ഉപമേയത്തിനെന്ന് പറയുന്നതിലാണ് പച്ചമലയാളതവികൾക്ക് താൽപ്പര്യം. പുരുഷ സൗന്ദര്യവും ടൈപ്പ് മാതൃക തന്നെ.

ശൃംഗാരകേളികളുടെ വർണനയിലും നിയോക്ലാസിക് സങ്കേതങ്ങൾ തലകുത്തിമറിയുന്ന കാഴ്ച സുലഭമാണ്. പ്രാചീനമണിപ്രവാളം മുതൽ ചെറുശ്ശേരിയുടെ കൃഷ്ണഗാഥയിലൂടെയും ചമ്പുക്കളിലൂടെയും ചേക്കേറിയ ശൃംഗാരവർണന സവിനയം സ്വീകരിക്കുകയാണ് പച്ചമലയാള കവികളും. ശരീരവർണനയിൽ മാത്രമല്ല, കാമുകികാമുകന്മാരുടെ കണ്ടുമുട്ടൽ, രഹസ്യസമാഗമം, വരഹസന്ദർഭം ഇവയെല്ലാം ഒരേമൂശയിൽ വാർത്തതുപോലെ കാണപ്പെടുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ ശൃംഗാരവർണനയിൽ പച്ചമലയാളകവികൾ വെൺമണി പാരമ്പര്യത്തിൽനിന്നും ഒരു ചുവട് മുന്നോട്ടോ പിന്നോട്ടോ വച്ചു എന്ന് പറയാൻ സാധ്യമല്ല. കുണ്ടൂരിന്റെ നായികാനായകന്മാരുടെ പ്രണയത്തിൽമാത്രം ഒട്ടൊരു പുതുമ കടന്നുവരുന്നുണ്ട്.

പ്രമേയം

പ്രമേയസ്വീകരണത്തിൽ പച്ചമലയാളകൃതികൾക്ക് ചില നിർബന്ധങ്ങളുണ്ടെന്നു പറയാം. വെൺമണി കൃതികളിൽ സ്വീകരിച്ച എല്ലാവിഷയവും പച്ചമലയാളകൃതികൾ അംഗീകരിച്ചില്ല. പ്രത്യേകിച്ചും ഇതിഹാസ കഥകളെ അവർ പാടേവർജിച്ചു. കേരളീയമായ അന്തരീക്ഷവും കേരളീയ ജീവിതത്തിന്റെ ചില വശ ങ്ങളും ആവിഷ്കരിക്കാനുതകുന്ന സംഭവങ്ങളും ഐതിഹ്യങ്ങളും ആഭിചാരകഥകളും മാത്രമേ പച്ചമല യാളകൃതികളിൽ സാധാരണമായ ആഖ്യാനരീതിയിണ് എല്ലാവരും സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ശ്ലോകത്തിൽ കഥ ആദ്യന്തം ഏകസ്വരത്തിൽ വിവരിച്ചുപോകുന്നു. എന്നാൽ 'മദിരാശി കടൽക്കര' 'ഒരു നേർച്ച' എന്നീ കൃതികൾ പ്രമേയസ്വീകരണത്തിൽ അപവാദമായി മാറിനിൽക്കുന്നു എന്നുമാത്രം. ജാരസംസർഗം, മന്ത്ര വാദികൾ, ഒടിയന്മാർ, കളരിപ്പയറ്റ് അഭ്യാസികൾ, വീരപുരുഷന്മാർ, ആഭിചാരകർമ്മങ്ങൾ ഇങ്ങനെ പോകു ന്നു പച്ചമലയാളത്തിലെ കേരളാന്തരീക്ഷം. 19–ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അന്ത്യത്തിലാണ് ഈ കൃതികൾ രചിച്ചതെ ങ്കിലും അന്നുതന്നെ വിദ്യാസമ്പന്നരുടെ ഇടയിൽ സ്വാധീനം ചെലുത്തിയിരുന്ന യുക്തിചിന്തയോ ശാസ്ത്ര ബോധമോ വിദൂരമായിപോലും ഈ കൃതികളിൽ സ്വാധീനം ചെലുത്തുന്നില്ല. അക്കാലത്തു തന്നെ ബി.എ. ബിരുദം സമ്പാദിച്ച കുണ്ടൂരും ഒടുവിൽ കുഞ്ഞിക്കൃഷ്ണമേനോനും പോലും തങ്ങളുടെ പച്ചമലയാളകൃ തികളിൽ പാശ്ചാത്യസംസ്കാരത്തെ അകറ്റി നിർത്തി. മാത്രമല്ല അധ:കൃതവർഗത്തെക്കുറിച്ച് മേൽജാതി ക്കാർ പുലർത്തിയിരുന്ന അവജ്ഞയും ഭീതിയും അതേപടി പച്ചമലയാളത്തിൽ നിലനിർത്തുന്നു (ഓടി, നാണിക്കുട്ടി). കാലത്തിനനുസരിച്ച വ്യാഖ്യാനം ഇല്ലെന്നു ചുരുക്കം. ഒടിയനും പറയനും നരബലിയും ഗർഭസ്ഥശിശുവിനെ കുരുതികൊടുക്കലും മറുതയും ആയിരങ്ങളെ ഒറ്റയ്ക്കു ജയിക്കുന്ന യോദ്ധാവും ഇവിടെ യാഥാർത്ഥ്യം മാത്രം. കഥയിൽ ചോദ്യമില്ല എന്നമട്ടിലുള്ള കഥാകഥനം മാത്രമേ അവർ ചെയ്തു ള്ളൂ. ഭാര്യയോടോ പ്രിയപ്പെട്ട മാറ്റേതെങ്കിലും സ്ത്രീയോടോ കഥപറയുന്ന രീതി മിക്കവാറും പേർ സ്വീക രിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇത് വെൺമണിമാർ കവിതയിൽ കൊണ്ടുവന്ന സമ്പ്രദായമാണുതാനും.

ശ്രീനാരായണഗുരു, ഉള്ളൂർ എന്നീ കവികൾ പച്ചമലയാളത്തെ സ്ത്രോത്രകാവ്യരചനയ്ക്കു കൂടി ഉപ യോഗപ്പെടുത്തി എന്നസംഗതി പഠിതാവിൽ കൗതുകമുണർത്തുന്നതാണ്. നാരായണഗുരു രചിച്ച അറിവ്, ജാതിലക്ഷണം എന്നിവയും ഉള്ളൂരിന്റെ ഒരു നേർച്ചയും ഇത്തരം പരീക്ഷണത്തിനുദാഹരണമായി നിൽക്കു ന്നു.

വിഷയസ്വീകരണത്തിൽ ചില പുതുമകൾ വരുത്തി എന്നതൊഴിച്ചാൽ കവിത വിനോദോപാധി മാത്ര മാണ് എന്നപൊതുധാരണ വെൺമണികൃതികളിലെന്നപോലെ പച്ചമലയാളകൃതികളിലും പ്രകടമാണ്.

ഫലിതരാഹിത്യം

വെൺമണിക്കവിതയുടെ ശ്രദ്ധേയമായ സവിശേഷതകളിൽ ഒന്നായിരുന്നല്ലോ നർമബോധവും ഫലിത വാസനയും. എന്തുകൊണ്ടോ പച്ചമലയാളകൃതികളിൽ ഫലിതം ഒരു പ്രധാന ഘടകമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടു ന്നേയില്ല. വിവരണാത്മകവും ആഖ്യാന പ്രധാനവുമായ പച്ചമലയാളകൃതികളിൽ ഫലിതരസത്തിന്റെ അഭാവം വിരസത വർധിപ്പിക്കാൻ മാത്രമേ ഉതകുന്നുള്ളൂ.

കുണ്ടൂരും പച്ചമലയാളവും

1883 മുതൽ 1936 വരെ ജീവിച്ചിരുന്ന കുണ്ടൂർനാരായണമേനോൻ വെൺമണിക്കമ്മട്ടത്തിൽ കവിതയെ ഴുതി സുപ്രദ്ധനായിത്തീർന്ന കവിയാണ്. ഭാഷാകവികളിൽ ബിരുദം നേടിയ ആദ്യത്തെ കവിയാണ് കുണ്ടൂർ എങ്കിലും പാശ്ചാത്യസാഹിത്യത്തോട് അദ്ദേഹം ആഭിമുഖ്യം കാണിച്ചിരുന്നില്ല. തന്റെ സഹയാത്രികരായ വെൺമണിക്കവികളുടെ കാവ്യപന്മാവിൽ തന്നെ അദ്ദേഹം സഞ്ചരിച്ചു. തഹസീൽദാരായി ജോലി നോക്കി യിരുന്നപ്പോഴും ഏറെ താൽപര്യം ഔദ്യോഗികേതര വിഷയങ്ങളായിരുന്നു. "ശിശു, കവിത, ചതുരംഗം, മാമ്പഴം ഇവ നാലുകൂട്ടമേ തന്നെ ആകർഷിച്ചിരുന്നുള്ളൂ" എന്ന് അദ്ദേഹം പലപ്പോഴും പറയാറുണ്ടായിരു ന്നതായി ഉള്ളൂർ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. നാല് ഭാഷാകാവ്യങ്ങൾക്കു പുറമേ അനേകം കാവ്യങ്ങളും കിരാതം, പതിന്നാല് വൃത്തം, കൈകൊട്ടിക്കളിപ്പാട്ട്, വഞ്ചിപ്പാട്ടുകൾ, കൂട്ടുകവിതകൾ എന്നിവയും രചിച്ചി ട്ടുണ്ട്. കാളിദാസനുൾപ്പെടെയുള്ള പ്രശസ്ത സംസ്കൃത കവികളുടെ കാവ്യനാടകങ്ങൾ അദ്ദേഹം വിവർത്തനം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

എങ്കിലും പച്ചമലയാളകൃതികളുടെ പേരിലാണ് കുണ്ടൂർ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ നേടിയത്. ഈ പ്രസ്ഥാന ത്തിൽ കൈവച്ച മറ്റൊരു കവിക്കും ഇത്തരം ഒരു ഭാഗ്യം കൈവന്നില്ല. "പച്ചമലയാളത്തിൽ കവനംചെ യ്യുന്ന വിഷയത്തിൽ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻപോലും അദ്ദേഹത്തിനു തുല്യനായിരുന്നില്ല. 'നല്ലഭാഷ' തിരിയാണെങ്കിൽ 'കോമപ്പൻ' അതിൽനിന്നു കൊളുത്തിയ പന്തമാണ് എന്നത്രേ ഉള്ളൂർ വെട്ടിത്തുറന്നു

പറഞ്ഞുകളഞ്ഞത്. കേരളീയരുടെ മനസ്സിൽ തലമുറകളായി കൈമാറി വരുന്നതും മനുഷ്യമഹത്വത്തിലധിഷ്ഠിതവുമായ ഐതിഹ്യകഥകളാണ് കുണ്ടൂർ തന്റെ പച്ചമലയാള കാവ്യങ്ങൾക്ക് ആധാരമാക്കിയത്. കോമപ്പൻ, പാക്കനാർ, കണ്ണൻ, ശക്തൻതമ്പുരാൻ എന്നീ വീരപുരുഷന്മാർ കേരളീയമായ ധീരോദാത്തതയുടേയും മഹത്വത്തിന്റേയും ജീവകാരുണ്യത്തിന്റേയും ആദിമ പ്രതീകങ്ങളാണല്ലോ.

പച്ചമലയാള കവികളിൽ കുണ്ടൂർ നടുനായകസ്ഥാനത്ത് പ്രതിഷ്ഠിതനായത് തികച്ചും സ്വാഭാവികമാണ്. ഒരു മാറ്റം എന്ന നിലയിൽ മാത്രം മറ്റുള്ളവർ പച്ചമലയാള കവിതാരചനയ്ക്ക് സമയം കണ്ടെത്തിയപ്പോൾ കുണ്ടൂർ പ്രാമാന്യമായ കാവ്യരീതിയായി പച്ചമലയാളത്തെ സ്വീകരിച്ചു. സാമാന്യം ദീർഘമായ നാലുകൃതികളിൽ രചിച്ച കുണ്ടൂരിന്റെ പച്ചമലയാള കാവ്യം എണ്ണത്തിലെന്നപോലെ ഗുണത്തിലും മികച്ചതായതുകൊണ്ടാണ്. എങ്കിലും കുണ്ടൂർ പച്ചമലയാളത്തിൽ വരുത്തിയ പരിഷ്ക്കാരങ്ങൾ വേണ്ടത്ര ശ്രദ്ധിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ തന്റെ സർഗ്ഗസിദ്ധി പച്ചമലയാളത്തിൽ പൂർണ്ണമായി പ്രയോഗിച്ചില്ല. എന്നാൽ കുണ്ടൂരാട്ടെ വെൺമണിക്കവിതയുടെ കൊണ്ടാടപ്പെട്ട സവിശേഷതകളെല്ലാം പച്ചമലയാളത്തിലേക്ക് പരാവർത്തനം ചെയ്തു. കേവലം ഋജുവായ ആഖ്യാനത്തിനു തമ്പുരാൻ പച്ചമലയാളത്തെ നീക്കിവച്ചു. വെൺമണികവിതയുടെ പ്രത്യേകതകളായ സ്ത്രീവർണന, യമകഭ്രമം, പ്രാസക്കസർത്ത്, ശബ്ദാഡംബരത്വം ഇവയൊന്നും അവിടെ തമ്പുരാൻ സഫലമായി ഉപയോഗിച്ചില്ല. എന്നാൽ മേൽപ്പറഞ്ഞ വെൺമണിക്കവിതാപരിമളം ഏതാണ്ട് പൂർണമായിത്തന്നെ കുണ്ടൂർ പച്ചമലയാളത്തിൽ ആവാഹിച്ചു. പ്രാസവും യമകവും അലങ്കാരങ്ങളുമൊക്കെ ചേർത്ത് 'ഉരലിന്റേയും ഉലക്കയുടെയും ഇടയിലൂടെ കവിത കടന്നുവരുന്ന കാഴ്ച കുണ്ടൂരിന്റെ പച്ചമലയാള കവിതയിൽ സർവത്ര കാണാം.

തത്വചിന്താപ്രധാനമായ പാക്കനാരിൽ സദ്സ്വഭാവിയായ നമ്പൂതിരി യുവതിയുടെ അംഗോപാംഗവർണന നടത്താൻ കവി കൊണ്ടലും പിടിയാനയും മലയും അലയും തേനും കിളിയും കാറും വാഴയും തുമ്പിക്കൈയും ഒക്കെ കയ്യും കണക്കുമില്ലാതെ കൂട്ടുപിടിക്കുന്നുണ്ട്. അവിടവും കഴിഞ്ഞ് ഏതൊരു നിയോക്ലാസിക് കവിയെയും കീഴടക്കാൻ പോരുന്ന വിചിത്രമായ ചില കാവ്യകസർത്തുകളും സൃഷ്ടിച്ചുവച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രാസവും യമകവും ശബ്ദക്കസർത്തുകളുമുപയോഗിച്ച് കുണ്ടൂർ ഉണ്ടാക്കി വച്ച ഒരു ശ്ലോകക്കുരുക്ക് കാണുക.

ഉണ്ടോ നേരത്തുടുക്കും തളിരൊടമരടി
　　　യ്ക്കും ചൊടിക്കും ചൊടിക്കും
കൊണ്ടൽക്കേറെക്കടുക്കുന്നഴകുമൊരു മിടു
　　　ക്കും മുടിക്കും മുടിക്കും
കണ്ടാലുൾക്കാമ്പിടിക്കുന്നഴലു കിടപിടി
　　　ക്കും പിടിക്കും പിടിക്കും
കൊണ്ടാടേണ്ടും നടയ്ക്കും മുടിയഴിയുമിട
　　　യ്ക്കൊന്നടിക്കുന്നടിക്കും.

കവിതയുടെ ഭാവരൂപപ്പൊരുത്തത്തെപ്പറ്റിയുള്ള നവീന ധാരണയുമായി കുണ്ടൂരിനെ സമീപിച്ചാൽ വൃഥാസ്ഥൂലത, അനൗചിത്യം, വാകദൂകത, സമാധിഭംഗം ഇങ്ങനെ പലതും ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാൻ പ്രയാസമില്ല. പക്ഷേ, വെൺമണിക്കവിതയിൽ വായനക്കാരൻ അന്വേഷിച്ചിരുന്നത് അതൊന്നുമായിരുന്നില്ല എന്നകാര്യം നാം മറന്നുകൂടാ. കുണ്ടൂർ പച്ചമലയാളകവികളിൽ വമ്പനായത് ഈ വെൺമണിത്തം പച്ചമലയാളത്തിൽ സഫലമായി ആഗീരണം ചെയ്തതിന്റെ പേരിലായിരുന്നു.

എങ്കിലും കുണ്ടൂരിന്റെ സ്ത്രീപുരുഷ ബന്ധം ഒരുപടി ഉയർന്നതാണെന്നു സമ്മതിക്കാതെ വയ്യ. നായികാനായകന്മാരുടെ പ്രണയം പ്രഥമദർശനത്തിൽ ഉടലെടുക്കന്നതും മിക്കവാറും വൈഷയികമായ ദാഹത്തിൽ ഊന്നുന്നതുമാണെങ്കിലും അത് ധീരവും ചാരിത്രശുദ്ധിയിൽ അധിഷ്ഠിതവുമായി വികസിക്കുന്നു. 'യുവജനഹൃദയം സ്വതന്ത്രമാണവരുടെ കാമ്യപരിഗ്രഹേച്ഛയാൽ' എന്ന പ്രണയതത്വം കോമപ്പൻ – ഉണ്ണിയമ്മ, കണ്ണൻ – കൊച്ച് ഈ പ്രണയജോഡികൾ നൂറുശതമാനവും പാലിക്കുന്നു. ഇഷ്ടപ്പെട്ട പുരുഷനെ രഹസ്യമായി കിടക്കറയിൽ ക്ഷണിച്ച് രമിക്കുന്ന അവരുടെ സാഹസികത മാറിവന്ന സന്മാർഗനിയമത്തിനു നിരക്കുന്നതല്ലായിരിക്കാം. പക്ഷേ ഏത് എതിർപ്പിനെയും നേരിടാനും ചാരിത്രത്തിനു നേരെയുള്ള ഏതാക്രമണത്തെയും ജീവൻ പണയംവച്ച് എതിരിടാനുമുള്ള അവരുടെ തന്റേടം വെൺമണിക്കവിതയുടേതല്ല. അനുരഞ്ജനത്തിലൂടെ പൊട്ടിയ ബന്ധങ്ങൾ ഉരുക്കിച്ചേർക്കുന്ന കാര്യത്തിലും ഈ നായികമാർ മാതൃകാവനിതകൾ തന്നെ. നായികയ്ക്കുവേണ്ടി ഏതു സാഹസത്തിനും വിട്ടുവീഴ്ചയ്ക്കും തയ്യാറാകുന്ന നായകന്മാരും പ്രശംസനീയമായ ഗുണം പ്രകടമാക്കുന്നു. കാവ്യരീതിയിൽ വെൺമണിയോട് ചേർന്നു നിന്നു

എങ്കിലും സംസ്കാരത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ കുണ്ടൂർ ഭൂതകാലത്തേക്കു മടങ്ങി. ഈ മടക്കം കുണ്ടൂരെന്ന വെൺമണിക്കവിയെ കൂടുതൽ ആധുനികനാക്കുകയാണുണ്ടായത്. കുമാരനാശാന്റെ മാംസനിബദ്ധമല്ലാത്ത രാഗസങ്കൽപ്പവുമായോ കാൽപ്പനിക വിപ്ളവവുമായോ കുണ്ടൂരിന്റെ കാവ്യരീതിക്ക് പ്രത്യക്ഷബന്ധമില്ലായിരിക്കാം. പക്ഷേ വെൺമണിക്കവിതയെ ആക്ഷേപിക്കാതെ തന്നെ കാൽപ്പനിക ലോകത്തിലേക്ക് കാലുമാറിച്ചവിട്ടിയ വള്ളത്തോളിന്റെ സംക്രമണഘട്ടത്തെ താങ്ങാൻ കുണ്ടൂരിന്റെ ഭാഷാകാവ്യങ്ങൾക്ക് കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടെന്ന് കാണാൻ വിഷമമില്ല. വള്ളത്തോളെന്ന കാൽപ്പനിക കവി പിറവിയെടുക്കുന്ന ബന്ധനസ്ഥനായ അനിരുദ്ധനിലെ പ്രണയസങ്കല്പം നാലുഭാഷാകാവ്യങ്ങളുടെ ജനുസ്സിൽ നിന്നുദയം ചെയ്തതുപോലെ തോന്നുന്നു.

രഹസ്യസമാഗമം, ബന്ധുക്കളുമായുള്ള ഏറ്റുമുട്ടൽ, ദൃഢാനുരാഗം, ശുഭാന്തസൂചന ഇതൊക്കെ ബന്ധനസ്ഥനായ അനിരുദ്ധനിലും കാണാമല്ലോ. പക്ഷേ, നാടകീയത, ശിൽപ്പ ഭദ്രത, പ്രകരണശുദ്ധി എന്നീ കാര്യങ്ങളിൽ വള്ളത്തോൾ എത്രയോ കാതം മുമ്പിലാണ്. എങ്കിലും റൊമാന്റിസിസത്തിന്റെ മുൻഗാമി (പ്രി–റൊമാന്റിക്) എന്ന് വിളിക്കപ്പെടാൻ ഏറ്റവും അർഹൻ കുണ്ടൂരു തന്നെ.

പച്ചമലയാളം അന്യം നിന്നുപോകുവാനുണ്ടായ കാരണങ്ങൾ

1. സംവേദനവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഏതെങ്കിലും പ്രതിസന്ധി നേരിടാൻ വേണ്ടിയാണ് സാധാരണഗതിയിൽ പുതിയ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ സാഹിത്യത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. ശബ്ദത്തെക്കാൾ അർത്ഥത്തിനു പ്രാധാന്യം വേണമെന്നബോധം ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസവാദത്തിനും സാഹിത്യം ജീവിതത്തിനും വേണ്ടിയായിരിക്കണമെന്ന ചിന്ത പുരോഗമനസാഹിത്യപ്രസ്ഥാനത്തിനും നിയാമകമായിവർത്തിച്ചത് ഓർക്കുക. പച്ചമലയാളമാകട്ടെ ഒരു കൊച്ചുതർക്കത്തിൽ നിന്നും തന്മൂലമുണ്ടായ പിടിവാശിയിൽ നിന്നുമാണ് ആരംഭിച്ചത്. അനുകരണവാസനയിൽ കവിഞ്ഞ് മൗലികമായ ഏതെങ്കിലും പ്രതിസന്ധി പച്ചമലയാള കവികളെ അലട്ടിയില്ല. അതിന്റെ പ്രയോക്താക്കൾപോലും പച്ചമലയാളത്തിന് ഇതര കാവ്യങ്ങളെ അപേക്ഷിച്ച് എന്തെങ്കിലും മേന്മയുള്ളതായി അവകാശപ്പെട്ടില്ല. വിനോദത്തിനുവേണ്ടിയാണ് പച്ചമലയാള കാവ്യങ്ങൾ രചിക്കുന്നതെന്ന് പലരും ഏറ്റുപറയുന്നുമുണ്ട്. കുണ്ടൂരൊഴിച്ചുള്ള പച്ചമലയാള കവികളുടെ ഇതരകൃതികളാണ് അവരുടെ തന്നെ പച്ചമലയാളകൃതികളെക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠം.

2. വെൺമണിക്കവിതയ്ക്കു ഭാവപരമായി പോരായ്മകൾ ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും ലാളിത്യം, സുഗ്രഹത, ഫലിതബോധം ഇവ അവയുടെ ഗുണങ്ങളായിരുന്നു. പച്ചമലയാള കൃതികളാകട്ടെ പദദാരിദ്രത്തിൽ നിന്നു രക്ഷനേടാൻവേണ്ടി പദങ്ങളുടെ പ്രസിദ്ധമായ അർത്ഥം വിഗണിച്ച് അപ്രസിദ്ധമായ അർത്ഥം സ്വീകരിച്ചിരുന്നു പലപ്പോഴും. ഇത് അർത്ഥക്ലിഷ്ടത വരുത്തിവച്ചു. മുറിവുമാറി എന്നതിന് 'മുറിമാറി' എന്നും വെയില് അൽപംപോലും ഏൽക്കാത്തിടം എന്നതിന് "വെലിത്തിരിക്കു മണയാത്തൊരിടം" എന്നും പ്രയോഗിക്കാനവർക്കു മടിയില്ല. പിടിവാശി നിരർത്ഥക ശബ്ദങ്ങളുടെ ഉപയോഗം വർധിപ്പിച്ചു. ദൂരാന്വയം, വിസന്ധി, യതിഭംഗം, ഗ്രാമ്യപ്രയോഗം തുടങ്ങിയ ദൂഷ്യങ്ങൾ പച്ചമലയാളകാവ്യങ്ങളിൽ വർധമാനമായ തോതിൽ കാണപ്പെടുന്നു.

3. അഴിഞ്ഞ ശൃംഗാരം, പരത്തിപ്പറയൽ, ഗൗരവമില്ലായ്മ, പർവിചതർവണം, സംബോധനാധിക്യം, ശബ്ദാഡംബരത, പ്രാസഭ്രമം, വർത്തമാനകാലങ്ങളിൽ നിന്നുള്ള പലായന പ്രവണത തുടങ്ങിയ ന്യൂനതമൂലം വെൺമണിക്കവിത മൊത്തത്തിൽ നാശത്തെ നേരിടുന്ന കാലമായിരുന്നു അത്. ഭാഷാപരമായ ലാളിത്യമല്ല ഭാവപരമായ ഔന്നിത്യമാണ് ഒരു പ്രസ്ഥാനത്തെ നിലനിർത്തുന്ന പ്രധാനശക്തി. നിർഭാഗ്യവശാൽ ദൂഷ്യങ്ങൾ ഒന്നൊഴിയാതെ ഉൾക്കൊണ്ടുകൊണ്ടാണ് പച്ചമലയാളം പിറവിയെടുത്തത്. അങ്ങനെ വന്നപ്പോൾ വെൺമണിക്കവിതയുടെ നാശത്തിനു കാരണമായ സംഗതികൾ തന്നെ പച്ചമലയാള കൃതികളുടെ നാശത്തിനും കാരണമായി എന്നുകാണാൻ പ്രയാസമില്ല. പലരും തെറ്റിദ്ധരിക്കുംപോലെ പച്ചമലയാളത്തോടുള്ള ഭ്രമമല്ല പച്ചമലയാളത്തിന്റെ തകർച്ചയ്ക്കു കാരണം. മറിച്ച് വെൺമണിക്കവിത എന്ന വൃക്ഷം നിലംപതിച്ചപ്പോൾ അതിന്റെ ഉപശാഖയായിരുന്ന പച്ചമലയാളവും നിലംപരിശായി എന്നുമാത്രം.

കോമപ്പൻ

വടക്കൻ പാട്ടുകളിലൂടെയും മറ്റും ജനഹൃദയങ്ങളിൽ വേരോടിയിട്ടുള്ള പാലാട്ടുകോമന്റെ വീരോതിഹാസമാണ് കുണ്ടൂർ ആഖ്യാനം ചെയ്യുന്നത്. ആവർത്തന വിരസമല്ലാത്ത നല്ലൊരു കഥപറഞ്ഞ് പ്രിയതമയെ പ്രീതിപ്പെടുത്തിക്കൊള്ളാമെന്ന് കവി കാവ്യാരംഭത്തിൽ വാക്കു കൊടുക്കുന്നു.

നായർ വീരയോദ്ധാവായ പാലാട്ടുകോമനും ഒന്നൂറാം വീട്ടുകാരുമായ കുറുപ്പന്മാരും കുടിപ്പകമൂത്ത ചിരകാലശത്രുക്കളാണ്. ഒരു താലി കെട്ട് കല്യാണവീട്ടിൽ വിശിഷ്ടാതിഥിയായെത്തിയ കോമനും കുറുപ്പന്മാരുടെ സഹോദരിയായ ഉണ്ണിയമ്മയും ദൃഢാനുരക്തരായി. ഈടാർന്നുവായിക്കുന്ന അവരുടെ പ്രണ

യനദിക്ക് കുടുംബശത്രുതപ്രശ്നമായിരുന്നില്ല. പ്രണയവിരഹം മൂർധന്യത്തിലായ കോമൻ വരുന്നതുവരട്ടെ എന്നുകരുതി ഉണ്ണിയമ്മ കുളിക്കാനെത്തുന്ന കടവിൽ കുളിക്കാനിറങ്ങി. പ്രിയമിത്രമായ ചാപ്പൻ വേണ്ട ഒത്താശകളും ചെയ്തുകൊടുത്തു. കുളക്കടവിലെത്തിയ ഉണ്ണിയമ്മയും സഹോദരിയായ ഉണ്ണിച്ചിരിയും കോമനെ കണ്ടു. ഉണ്ണിച്ചിരി സൂത്രത്തിൽ സഹോദരന്മാരെ വിവരമറിയിക്കാൻ മടങ്ങി. ചതി മനസ്സിലാക്കിയ ഉണ്ണിയമ്മ കുളിക്കാനെന്ന ഭാവത്തിൽ വെള്ളത്തിലിറങ്ങി നിൽക്കുകയും കോമനെ സമൃദ്ധമായ മുടിയുടെ ഇടയിൽ ഒളിപ്പിച്ചു നിർത്തുകയും ചെയ്തു. അന്നു രാത്രി കോമൻ ഉണ്ണിയമ്മയുടെ കിടപ്പറയിൽ കടക്കുകയും താരമ്പനാർ കേളിയിൽ ആണ്ടു മുഴുകുകയും ചെയ്തു. ഉണർന്നപ്പോൾ നേരം വല്ലാതെ വെളുത്തുപോയതുകണ്ട ഉണ്ണിയമാ കോമന്റെ വാളും പരിചയും തന്റെ പെട്ടിയിൽ വച്ചു പൂട്ടുകയും അയാളെ ഒരു പാണന്റെ വേഷം അണിയിച്ച് പുറത്തുവിടുകയും ചെയ്തു.

യാദൃശ്ചികമായി സഹോദരിയുടെ പെട്ടിയിൽ വാളും പരിചയും കണ്ട ഉണ്ണിച്ചിരി വിവരം സഹോദരന്മാരെ അറിയിച്ചു. പാലാട്ടുകോമനെക്കാൾ കോട്ടയ്ക്കൽ കുഞ്ഞാലിമരക്കാരെയാണ് ശങ്കിച്ചത്. ഉണ്ണിയമ്മയെ വെട്ടിനുറുക്കിയ ശേഷം മരയ്ക്കാരെ വംശവിച്ഛേദം വരുത്താൻ അവർ തീർച്ചപ്പെടുത്തി.

അപ്പോഴാണ് ഒരു പ്രതിപ്രയോഗമായി വെളിച്ചപ്പാട് വന്നുചേർന്നത്. ഉണ്ണിയമ്മയെ വധിക്കരുതെന്നും ചെയ്ത പാപത്തിന് പ്രായശ്ചിത്തം ചെയ്യാൻ അവസരം നൽകി അവളുടെ ആത്മാവിനെ രക്ഷിക്കണമെന്നും അയാൾ വാദിച്ചു. ഏകാന്തമായ ഒരു വീട്ടിൽ അവളെ പാർപ്പിച്ചു നേർച്ചകൾ നേരാനുള്ള അവസരം താൻ ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കാമെന്നും വെളിച്ചപ്പാടേറ്റു. കുറുപ്പുമാർ അനുവാദവും നൽകി. പക്ഷേ ഉണ്ണിയമ്മയെ ഏകാന്തമായി പാർപ്പിച്ചശേഷം അവളുടെ അടുക്കൽ കാമചാപല്യവുമായി വെളിച്ചപ്പാടെത്തി. തന്റെ ഗൂഢോദ്ദേശ്യം നടക്കുകയില്ലെന്നു ബോധ്യംവന്ന വെളിച്ചപ്പാട് ഉണ്ണിയമ്മയെ മരയ്ക്കാർക്കു വിറ്റ് പണം നേടാൻ തീരുമാനിച്ചു പുറപ്പെട്ടു. ഈ സമയം ജനാലയിലൂടെ കണ്ട ഒരു വേലനെ ഉണ്ണിയമ്മ വിളിക്കുകയും കോമനു നൽകാൻ ഒരു കത്തു നൽകുകയും ചെയ്തു.

രാത്രിയായപ്പോൾ മരയ്ക്കാർ മുറിതുറന്ന് ഉണ്ണിയമ്മയെ പ്രാപിക്കാൻ അണഞ്ഞു. കൈവാളുമേന്തി ഈറ്റപ്പുലിയെപ്പോലെ ഉണ്ണിയമ്മ എതിർത്തു നിന്നു. ഈ സമയത്ത് കോമനെത്തുകയും പ്രിയതമയുടെ കൈയിൽ നിന്നും വാളുവാങ്ങി മരയ്ക്കാരോടേറ്റുമുട്ടുകയും ചെയ്തു. ഒടുവിൽ മരയ്ക്കാർ കോമന്റെ വാളിന് ഇരയായിത്തീർന്നു. പേടിച്ചോടിയ മരയ്ക്കാരുടെ അനുചരർ ചതിയനായ വെളിച്ചപ്പാടിന്റെ തല കൊയ്യാൻ മറന്നില്ല. ഈ സമയം വിവരമറിഞ്ഞ് യുദ്ധോദ്യുക്തരായി കുറുപ്പന്മാരുമെത്തി. ഉണ്ണിയമ്മ വെളിച്ചപ്പാടിന്റെ ചതി വ്യക്തമാക്കിയതോടെ കുറുപ്പന്മാർ കോമന്റെ ചങ്ങാത്തം അഭ്യർത്ഥിച്ചു. നന്ദിയോടെ അവർ ഉണ്ണിയാമ്മയെ കോമനു വധുവായി നൽകുകയും ചെയ്തു.

ഉദ്വോഗം ഉണ്ടാക്കുന്നവിധം നാടകീയമായി കഥപറയുന്നതിലല്ല കുണ്ടൂരിനു താത്പര്യമെന്നുതോന്നും ഈ കൃതിവായിച്ചാൽ. വർണനയ്ക്കു പ്രാധാന്യം നൽകുന്ന അയഞ്ഞ ആഖ്യാനരീതിയാണ് ആദ്യന്തം. ചില ശ്ലോകങ്ങൾ നോക്കുക: കോമപ്പനെന്ന യോദ്ധാവിന്റെ ചിത്രം.:

കാളയ്ക്കു കാണുമൊരു തോളു, കരിമ്പനയ്ക്കു
കാളും കുറുമ്പുകളയുന്നുടൽ, മാർ വിരിഞ്ഞ്
നീളത്തിലൂക്കുടയ കൈകളുമായ് പടയ്ക്കു
കേളിപ്പെടും പടി വിളഞ്ഞു വിളങ്ങി കോമൻ

പ്രണയത്തിന്റെ സ്വച്ഛതയും ഉച്ഛൃംഖലതയും കോമന്റെ വാക്കുകളിൽ:

ആയുണ്ണിയമ്മയൊരു മാറ്റലർ വീട്ടുകാരി–
യായുള്ള തൊക്കെയറിവുള്ള കരിമ്പു വില്ലൻ
ഈയുള്ളവന്നഴലിതെന്തിനു ചേർപ്പതെന്നു
കായുന്നൊരുള്ളൊടു തുറന്നുപറഞ്ഞു കോമൻ

പ്രണയത്തിന്റെ തീവ്രതയും ഒപ്പം ലജ്ജയും യുവമിഥുനങ്ങളെ വലയ്ക്കുന്ന ചിത്രം:

രണ്ടാൾക്കു മുണ്ടണയുവാൻ കൊതിയെന്നു കണ്ടു
രണ്ടാളു മുൾത്തളിരു കൊണ്ടവർ തമ്മിൽ വേട്ടു
കണ്ടാലുമെങ്കിലുമണഞ്ഞിടുവാൻ മടിച്ചു
രണ്ടാളുമമ്പ! മലരമ്പനു നേരവൻ താൻ.

ആങ്ങളമാരുടെ നിർദയത്വത്തെ ഓർമ്മിപ്പിച്ച കാമുകിയോട് കോമൻ ധീരവും ശൃംഗാരാത്മകമായും പറയുന്ന മറുപടി:

“പുല്ലാണിനിക്കു പടയാളികൾ, നിങ്കടക്കൺ–
തല്ലാണു തേൻമൊഴി തടുത്തിടുവാൻ ഞെരുക്കം

തെല്ലാകയാൽ തെളിവിയന്നു തുണയ്ക്കണം നീ-
യല്ലായ്കിലാങ്ങളതൻ പണി പെങ്ങൾ ചെയ്യും"

സംഭോഗ ശൃംഗാരം:
"മോടിപ്പകിട്ടുടയൊരായവൾ കോമനോടു
കൂടിപ്പുരുങ്ങൽ കലരാതുടനന്നു രാവിൽ
തേടിപ്പടയ്ക്കണയു മാമലരമ്പനായ് പോ-
രാടിപ്പതുക്കെയവനുള്ള മിടുക്കടക്കി"

കാമാഭ്യർത്ഥനുമായി ചെന്ന ചതിയനായ വെളിച്ചപ്പാടിനോട് തന്റെ ദൃഢാനുരാഗത്തിന്റെ തീവ്രത ഉണ്ണി യമ്മ വ്യക്തമാക്കുന്നു:

ചത്താലുമെൻ കണവനാകിയ കോമനല്ലാ-

തുൾത്താരു മറ്റൊരുവനേകുകയില്ലെടോ ഞാൻ

കാമഭ്രാന്തു കയറി ഉണ്ണിയമ്മയെ പ്രാപിക്കാനണഞ്ഞ മരയ്ക്കാരുടെ നേരെ വാളുയർത്തി എതിരിടാൻ ഒരുങ്ങുന്ന ധീര നായികയായ ഉണ്ണിയമ്മയുടെ ചിത്രം:
"നിൽക്കായ്ക പോക പുറകോട്ടിനി മാപ്പിളേ നീ
വെയ്ക്കായ്ക കാലൊരടിപോലുമടുത്തിടേണ്ട
ഇക്കാണുമെന്നുടയ വാളിനു തീനു നൽകാൻ
നോക്കായ്കയെന്നുമവൾ വാളുമുലച്ചുരച്ചു

കോമപ്പൻ

ഊണുങ്കഴിഞ്ഞിരവിലൊന്നു മുറുക്കി മിന്നൽ-
നാണിച്ചിടുന്ന മടവാരൊടുമൊത്തു മച്ചിൽ
വാണീടുമപ്പൊഴവളുള്ളിൽ നിനപ്പതിന്ന-
താണെന്നറിഞ്ഞവളൊടിങ്ങനെ ഞാൻ പറഞ്ഞു

നാൾതോറുമിങ്ങനെ പാഞ്ഞതുതന്നെ വീണ്ടു-
മോതുന്നൊരിപ്പണിയിനിക്കഴിയില്ലിനിക്ക്
നീതാനുറങ്ങുവതിനുള്ളിലൊരറ്റമെത്തി-
ടാതുള്ള തൊന്നുമിനി ഞാനുരചെയ്കയില്ല

തെറ്റില്ലിനിക്കു പറയുന്നതു നല്ലതായാൽ
പറ്റില്ലുറക്കമൊരുനാളിലുമെന്നിവണ്ണം
കുറ്റം പറഞ്ഞു വെറുതേ കളയേണ്ട നേരം
കുറ്റക്കരിംകുഴലീ തെറ്റിവനേററു പോരെ?

കേട്ടാലുമാവെടിമരുന്നുവരുന്നതിൻമു-
മ്പൊട്ടല്ല പോരിൽ വിരുതാർന്നിടുവാൻ ഞെരുക്കം
കട്ടിത്തമേറുമുടൽ പോരമുറയ്ക്കു കച്ച-
കെട്ടും പയറ്റുമെവനും പതിവായിരുന്നു

മന്നിങ്കൽ മറ്റെവിടെയും തിരിയാത്തമട്ടാ-
ണന്നാളിലീവകപയറ്റു കടത്തനാട്ട്
ഒന്നൂറതാമരിയവീടൊടെതൃത്ത പാലാ-
ട്ടെന്നുള്ള നല്ല തറവാടവിടത്തില്ലല്ലോ.

മുമ്പോതിയോരവിടെ നല്ല കുറുപ്പു മറ്റോർ
തേൻപെയ്തിടുന്നമൊഴി! നായരുമായിരുന്നു.
മുമ്പേതിനും കരുതിനിക്കതിനിക്കിവണ്ണ-

മമ്പോ തിരക്കുമവർ തമ്മിൽ മുഴുത്തിരുന്നു

കോമപ്പനെന്നൊരുവനന്നുളവായി പാലാ–
ട്ടാമൂപ്പരോടമരിടുന്നവർ തോറ്റു മണ്ടും
നാമിപ്പൊഴൂക്കുടയ തോക്കുകൾ കൊണ്ടെടുക്കും
ശീമപ്പയറ്റുമുറയന്നറിവില്ലയല്ലോ.

പണ്ടുള്ള നല്ല പതിനെട്ടടവും തിരിഞ്ഞു
കൊണ്ടുള്ള കൂട്ടരിലവന്റെ കിടയ്ക്കൊരാളെ
കണ്ടില്ലയെന്നവിടെയുള്ളവരോർക്കിലൊന്നു
രണ്ടല്ല കോമനെയറിഞ്ഞവരൊക്കെയോതും

കാളയ്ക്കു കാണുമൊരുതോളും കരിമ്പനയ്ക്കു
കാളും കുറുമ്പുകളയുന്നുടൽ, മാർവിരിഞ്ഞ്
നീളത്തിലൂക്കുടയ കൈകളുമായ്പടയ്ക്കു
കേളിപ്പെടും പടി വിളഞ്ഞു വിളങ്ങീ കോമൻ

വണ്ടാറണിക്കുഴലിമാരൊരു കണ്ണു നോക്കി–
ക്കണ്ടാൽമയങ്ങുമഴകുണ്ടവനെന്നുമല്ല
തിണ്ടാടിനേർക്കുമെതിരാളെകളെത്രകൂടി–
ക്കൊണ്ടാലുമാമിടുമിടുക്കനു പുല്ലുപോലെ

അങ്ങോർക്കെതൃത്ത തറവാട്ടിലൊരേഴുപേരു–
ണ്ടിങ്ങോർക്കിലീയൊരുവനേ പടയാളിയുള്ളൂ
മങ്ങാതെയുള്ളുശിരിയന്നൊരവന്നു ചേർന്ന
ചങ്ങാതിചാപ്പനരികിൽ ചിരിയാതെയുണ്ടാം

നാട്ടിൽ കിടന്നു കഴിയേണ്ടുമൊരേതു നായർ–
വീട്ടിങ്കലും മുറപിടിച്ചടിയന്തിരങ്ങൾ
പാട്ടിൽക്കഴിപ്പിതിന്നു മേൽപടിയുള്ള രണ്ടു–
വീട്ടിങ്കലും പറയണം പതിവാണിതത്രേ.

എന്നാലുമീയൊരെതൃവീട്ടുടയോർകൾ തമ്മിൽ
വന്നാലൊരേടവുമിണങ്ങുകയില്ലതാനും
ഒന്നാണിടയ്ക്കിവരിടഞ്ഞു കലമ്പൽകൂട്ടി–
യെന്നാൽ കുഴങ്ങുമതിനാൽ കരുതിപ്പിടിക്കും

വേഴ്ച്ചപ്പടിക്കൊരുവനെത്തുകിൽ മറ്റുകൂട്ടർ
കാഴ്ചക്കുപോലുമണകില്ലൊഴിവായിരിക്കും
ഇച്ചട്ടമോർത്തൊരിടമുള്ളൊരു താലികെട്ടി–
നായ്ച്ചെന്നു കോമനിണയാകിയ ചാപ്പനോടും

തിണ്ണന്നു കോമനു മുറയ്ക്കാരു നാടുവാഴി–
ക്കെണ്ണം കുറിക്കുമൊരു കട്ടിൽ കൊടുത്തിരുന്നു
പെണ്ണുങ്ങൾ മോടിയൊടു പണ്ടമണിഞ്ഞു വേണ്ടും–
വണ്ണം തിരക്കൊടുമിടക്കിടെ വന്നിരുന്നു.

ആ വന്നുചേർന്ന മറിമാൻ മിഴിമാർകൾ തോറ്റു–
പോവുന്ന, നല്ല ചില തോഴികളോടു കൂടെ,

പൂവമ്പനുള്ള പുതുകൈത്തൊഴിലെന്നു തോന്നീ–
ടാവുമ്പടിക്കൊരുവളന്നവിടെക്കു ചെന്നു

അപ്പെണ്ണു കോമനുടെ കൺമണി കട്ടുകൊണ്ടാ–
ണപ്പന്തൽ കേറിയതതാരുമറിഞ്ഞതില്ല
മൂപ്പർക്കു പിമ്പുറമടങ്ങിയൊതുങ്ങി നിൽക്കും
ചാപ്പൻ ചതിപ്പണികൾ കണ്ടുപിടിച്ചുതാനും

കോമന്റെ കണ്ണവളെയൊന്നെതിരേക്കുവാന–
ക്കേമത്തിമുമ്പിലൊരു കൺമുനനീട്ടയച്ചു
ഈമട്ടകത്തവൾ കടന്നെതൃകട്ടിലിൻമേൽ
പൂമെത്ത പുക്കു പൂപുഞ്ചിരി പൂണ്ടിരുന്നാൾ

ഈവാഴ്ച കണ്ടളവുമാറാലർമങ്കയാളിൽ
കൈവീഴ്ച കൺവഴി കരൾക്കു പിണഞ്ഞതിങ്കൽ
തീവെച്ചപോലുയിർ ചൂടും നെടുവീർപ്പിനാൽ ക–
ണ്ണീർ വാച്ചു കോമനതുമുള്ളിലൊതുക്കിതാനും

പാലാഴിമാതിനെതിരായൊരവൾക്കുമുള്ളിൽ
പാലാട്ടെ നായരിവനെന്നതറിഞ്ഞനേരം
ചേലാകുമോ നിനവിതെന്നു കുറച്ചു തോന്നി
പോലെയതായവൾ ചൊടിച്ചുണകൊണ്ടടക്കി

ഏറപ്പറഞ്ഞിടുവതെന്തിനു താലികെട്ടു–
നേരം കഴിഞ്ഞു പിരിയേണ്ടവർ വേർപിരിഞ്ഞു
താരമ്പനീയിരുവരിൽ കരൾ മാറ്റി വെച്ചു
വേറിട്ടുപോയുടൽ മറഞ്ഞിതു രണ്ടുപേർക്കും

പോകും വഴിക്കൊരു ചതിച്ചിരിയോടു ചാപ്പൻ
വൈകുന്നു നേരമിനിയെന്തു നിനപ്പതെന്നാൽ
നീ കണ്ടതെന്തതു പറഞ്ഞിടുകെന്നു കോമൻ
ആകേണ്ടതായി വഴി നോക്കണമെന്നു ചാപ്പൻ

ആയുണ്ണിയമ്മയൊരു മാറ്റലർവീട്ടുകാരി–
യായുള്ളതൊക്കെയറിവുള്ള കരിമ്പുവില്ലൻ
ഈയുള്ള വന്നഴലിതെന്തിനു ചേർപ്പതെന്നു
കായുന്നൊരുള്ളൊടു തുറന്നു പറഞ്ഞു കോമൻ

ആ മോടി കൂടുമവളിൽ കൊതി കൈവിടാനി–
ങ്ങാമോ ഞെരുക്കമിവനിന്നു കുടുക്കുപറ്റി
നാമോർക്കിലെന്തിവിടെ വേണ്ടതൊഴിച്ചു മാറി–
പ്പോമോ പിണക്കമിതുവിട്ടലരമ്പനാവോ

പോരുള്ള പൂമകനിവൻതലമണ്ടതന്നിൽ
പോരുമ്പോഴൊന്നെഴുതിവിട്ടതു തട്ടിനീക്കാൻ
പോരുന്നതാരു? വരുമിങ്ങു വരേണ്ടതല്ലൽ
പോരുമ്പുറപ്പെടുകയെന്നു പറഞ്ഞു പിന്നെ

പോവുന്നതല്ലഴലുവിത്തലരമ്പനെങ്ങു
പാവുന്നതും, പഴുതെ,യെന്നതറിഞ്ഞിടാതെ

ആവുന്ന മട്ടഴലൊതുക്കി നടന്നു കോമൻ
മേവുന്ന വീട്ടിലവരങ്ങിനെ ചെന്നിരുന്നു

തെല്ലും നമുക്കു ശരിയല്ലിതു വേണ്ടയെന്നായ്
ചൊല്ലുന്ന ചാപ്പനൊടെതൃക്കുകയില്ല കോമൻ
ചെല്ലും കടന്നു കരൾ പന്നെയുമൊട്ടു കാറു–
മല്ലും തൊഴും കുഴലിയിൽ കൊതിയേറിയേറി

കോളല്ല കൊല്ലുമലരമ്പനെതൃക്കുവാൻ
നാളെല്ലയെന്നു പറവാൻ മടിയാകയാലെ
കേളല്ലലേറിയവനങ്ങു കുഴിച്ചു നാലു–
നാളല്ലണിക്കുഴലി! നീണ്ടെഴുമാണ്ടുപോലെ

ചേണാർന്നൊരായവളെ വല്ല വഴിക്കുമൊന്നു
കാണാതെ കണ്ടു കഴിയില്ലഴലാർന്നിവണ്ണം
വാണാലൊരറ്റമിതിനെങ്ങലരമ്പനോടു
താണാലുമെന്തു കുറവെന്നു നിനച്ചു പിന്നെ

കൂടെപ്പിറന്നെഴുമുണിച്ചിരിയമ്മയോടു
കൂടെക്കുളിക്കുവതിനായവൾ പോയിടുമ്പോൾ
കൂടേറിടും കിളികളുള്ള മരം മറഞ്ഞു
കേടെന്നിയേയവിടെ നിന്നു തുടങ്ങി പിന്നെ.

അത്താർ തൊഴുന്നൊരുടലാൾ പതിവായ നേര
ത്തെത്തായ് കയാലവാൾ കുളിച്ചു. കളിച്ച നീരിൽ
പൊൽത്താർ പെറും മണമണിഞ്ഞൊരു കാറ്റുമേറ്റു
പോയ്ത്താൻ കുളിപ്പതിനൊരിക്കലിറങ്ങി കോമൻ.
കോമൻ കുളത്തിലഴലാർന്നലരമ്പനായ
കേമൻ കയർത്തുവിടുമമ്പുകൾ കൊണ്ടുവാടി
താർമങ്കയൊത്തൊരവൾ തന്നെയുമോർത്തെഴുമ്പോ–
ഴാമങ്കയെത്തിയവിടെക്കടവിൽ കുളിപ്പാൻ

ചേട്ടത്തമൊട്ടെഴുമുണിച്ചിരിയമ്മയെന്റെ
കൂട്ടത്തിലിന്നിവിടെ വന്നചു ചീത്തയായി
വട്ടത്തിലാക്കുമിവനെത്തടവില്ലയെന്നോർ–
ത്തൊട്ടലാർന്നിതുടനപ്പൊഴുതുണ്ണിയമ്മ

ചേലായിതെന്തൊരു കുറുമ്പിവിടത്തിലായോ
പാലാട്ടുകാർക്കു കളിയാങ്ങളമാരൊടോതി
മേലാൽ വരാതെയിതു നിർത്തണമെന്നടക്കാൻ–
മേലാതെ മാലൊടുമുണിച്ചിരിയും നിനച്ചു

എന്തോ മറന്നതിനു പോവുകയെന്നമട്ടിൽ
പന്തോടടിഞ്ഞ മുലയാളവൾ പോയി പിന്നെ
വെന്തോരകത്തളിരിലെന്തിനി വേണ്ടതെന്നാ–
മാന്തോറ്റ കണ്ണുടയൊരുണ്ണിയുമോർത്തു നിന്നു

ചുറ്റില്ലയോ ചൊടിയരാങ്ങളമാർക്കൊരയ്മ്പു

ചെറ്റില്ല കൊല്ലുമിവനെപ്പലരൊത്തുകൂടി
തെറ്റില്ല തെല്ലിവനൊടോതുകിലിന്നു നാണം
പറ്റില്ലയെന്നവളുടൻ കടവിൽ കടന്നു

താനേറിടും കൊതിയൊടെപ്പോഴുമോർക്കുമുണ്ണീ
താനേ തെളിഞ്ഞരികിലേയ്ക്കു വരുന്നനേരം
മാനേലുമോമൽമിഴിയാളെയടുത്തുടൻ കാ–
ണ്മാനേറെ വെമ്പലൊടു കോമനുമങ്ങണഞ്ഞു

പൂവമ്പഴത്തിനെതൃമെയ്യഴുമുണ്ണിയോടു
പോയ്‌വമ്പുകൂടിയൊരു കോമനടുത്തിടുമ്പോൾ
പൂവമ്പനും പെരുകുമുങ്കൊടടുത്തു പുത്തൻ
പൂവമ്പെടുത്തു പുതുവില്ലിലുടൻ തൊടുത്തു

മറ്റാരുമില്ലിവിടെയിങ്ങനെ വന്നതൊട്ടു
തെറ്റാകുമെന്നിവിടിയിളക്കമൊടുണ്ണിയമ്മ
തെറ്റാതെ ചെല്ലുമലരമ്പുകളേറ്റു വാടി
ചെറ്റാടലോടുമവിടെത്തലതാഴ്ത്തി നിന്നു

കോമങ്കലെത്തിടുമൊരുള്ളൊടു കോൾമയിർക്കൊ–
ണ്ടാമങ്ക മണ്ണിലോരു കാൽവിരലാൽ വരച്ച്
പൂമങ്കയൊത്തരവളാമലമ്പനാം കെ–
ങ്കേമങ്കയർത്തതിൽ വിയർത്തു വിറച്ചു നിന്നു

പറ്റില്ല പറ്റലർ പുലർത്തിയ പെണ്ണിലുൾത്താർ
പറ്റില്ലിവങ്കലവളിൽ കരൾ ചെന്നതയ്യോ
മാറ്റിത്തമെന്ന നിനവുള്ളതു കോമനൊട്ടു
മാറ്റിത്തെളിഞ്ഞിതുടനാനില കണ്ടനേരം

നില്ലെന്നു പേടി, മലരമ്പനടുത്തു ചെല്ലു–
ചെല്ലെന്നു, നാണമതു വയ്യ വരട്ടെയെന്ന്
ചൊല്ലുടൻ കൊതിയും, ഒന്നുമുരുക്കുവാനാ–
ളല്ലെന്നുപിന്നെയവനൊന്നു പരുങ്ങിനിന്നു

രണ്ടാൾക്കുമുണ്ടണയുവാൻ കൊതിയെന്നു കണ്ടു
രണ്ടാളുമുൾത്തളിരുകൊണ്ടവർ തമ്മിൽ വേട്ടു
കണ്ടാലുമെങ്കിലുമണഞ്ഞീടുവാൻ മടിച്ചു
രണ്ടാളുമമ്പ! മലരമ്പനുനേരവൻ താൻ

കണ്ണിൻവഴിക്കു കരൾ കോമനുടൻ കൊടുത്താ–
പ്പെണ്ണിന്നുതന്റെ കരളാംമലർ കാഴ്ചവെച്ച്
ഉണ്ണിക്കുടൽക്കുടയനൻമകളൊക്കെയുള്ളാ–
ലെണ്ണിക്കുറച്ചിവിടെ നിന്നു തെളിഞ്ഞു കോമൻ

കൊന്നീടുമിയ്യിവനെയാങ്ങളമാരറിഞ്ഞു–
വന്നീടിലെന്നു വലുതായൊരു പേടികൊണ്ടും
നിന്നീടുമാ നിലയതിൻ തകരാറു കണ്ടും
പിന്നീടിവണ്ണമുടനുണ്ണി കടന്നുരച്ചു

നേരും മറച്ചു ചിലതെന്നൊടുരച്ചു തഞ്ച–
മേറുന്നുണിച്ചിരി തിരിച്ചു ചതിച്ചു കൊൾവാൻ

ചേരും ചൊടിച്ചുടനെയാങ്ങളമാർകളേഴു-
പേരുംപിടിച്ചു പൊടുകാച്ചണമെന്നുറച്ച്

തേടിത്തരത്തിൽ വരുമാങ്ങളമാരുമിത്തെ-
മ്മാടിത്തരത്തിനുടെ കൂലി കിടയ്ക്കുമെന്നാൽ
ഓടിത്തിരിക്കുകവർ നിങ്ങളെ വീട്ടിലുള്ളോ-
രോടിത്തിരിക്കു കനിവുള്ളവരല്ലയല്ലൊ

പേയായിതിത്ര പകയുള്ളവരോടടുത്തു-
പോയാലതെത്ര തകരാരറിയാവതല്ലേ?
പോയാലുമിത്തിരിയുമിങ്ങു മടിച്ചു നിന്നു-
പോയാലിത്തിനിരിയുമാങ്ങളമാരു കൊല്ലും

എന്നോതി നാണ,മഴ,ലുൾക്കൊതി, പേടി, മുമ്പാ-
യൊന്നോതിരക്കുമിവയൊക്കെയുമുള്ളിലാർന്ന്
നിന്നോരിളം കുയിൽ മൊഴിക്ക കതാർകൊടുത്തി-
ട്ടന്നോതിനാനവളൊടൊന്നു ചിരിച്ചു കോമൻ

തേടിക്കയർത്തു പടയിൽ പലർ കൂടിവന്നാൽ
കൂടിക്കരുത്തുടയ കയ്യിതും കൂസുകില്ല
മോടിക്കുവേണ്ടിയരവാളിതെടുത്തതല്ല
പേടിക്കവേണ്ട പിടമാൻമിഴി തെല്ലുപോലും

കയ്യുള്ള നാളിലതിലിങ്ങൊരു വാളിരിക്കെ
മെയ്യുള്ള മാറ്റലരിലാരുമെതൃത്തടുത്താൽ
ഇയ്യുള്ള വന്നൊരു കുലുക്കവുമില്ലയെന്നു
നിയ്യുള്ളിലോർക്കുകലരമ്പനെഴുന്നവമ്പേ!
കയ്യുങ്കണക്കു മണയാതെ കനത്ത മാരി
പെയ്യുങ്കണക്കുടലുവിട്ട കരിമ്പുവില്ലൻ
എയ്യുങ്കണയ്ക്കുമവനോടിവനേറ്റു തോറ്റു

പുല്ലാണിനിക്കു പടയാളികൾ, നിങ്കടക്കൺ-
തെല്ലാണു തേൻമൊഴി തടുത്തിടുവാൻ ഞെരുക്കം;
തെല്ലാകയാൽ തെളിവിയന്നു തുണയ്ക്കണം നീ-
യല്ലായ്കിലാങ്ങളകൾ തൻ പണി പെങ്ങൾ ചെയ്യും

എന്നോതി നിൽക്കുമൊരു കോമനൊടായ് പതുക്കെ-
ക്കുന്നോടടിഞ്ഞ മുലയാളവളൊന്നുരച്ചു-
നന്നോ നമുക്കിതിതിനാലെ വരും തരക്കേ-
ടെന്നോ നിനയ്ക്കിലതു ഞാൻ പറയേണ്ടതുണ്ടോ?

തീരാതെയുള്ളൊരു പിണക്കമെഴുന്ന വീട്ടു-
കാരായനാമൊരമ്പരമ്പനെയോർത്തി വണ്ണം
ചേരാവതോ പറകിതാങ്ങളമാരറിഞ്ഞാൽ
പോരായി നിങ്ങളൊരുകൂട്ടരൊടുങ്ങുവോളം

മാലിന്നു വേർപിരികിലും മതി,യെങ്കിലും ച-
ത്താലിന്നിയേറു മഴലോർത്തിതുരപ്പതാണേ

ചേലിന്നതെന്നിനിയുമങ്ങു നിനച്ചുറച്ചേ–
ന്നാലിന്നുതൊട്ടുമലമങ്ക കനിഞ്ഞിതെന്നിൽ

ചേരുന്നതാം മറുവടിക്കു തുനിഞ്ഞു കോമൻ
ചേരുന്ന നേരമവൾ പുഞ്ചിരിപൂണ്ടു, നാണം
ചോരുന്ന തൻതല തിരിച്ചുടനേ നടുങ്ങി–
ച്ചേരുന്നൊരല്ലലൊടു കോമനൊടോതി പിന്നെ

വേട്ടന്നുതന്നെയിവളെക്കനിവേതുമെന്ന്യേ
മൊട്ടച്ചിയാക്കുവതിനാങ്ങളമാരൊരുങ്ങി
ചേട്ടത്തമേറിയൊരുണിച്ചിരി ചൊന്നതെല്ലാം
കേട്ടെത്തിനോക്കിടുക നാമിനിയെന്തുവേണ്ടൂ

രണ്ടാകിലും വരുമിനിക്കുഴലങ്ങു ചത്തു–
കൊണ്ടാലുമാങ്ങളകൾ ചാകിലുമല്ലലല്ലേ?
വേണ്ടാതെ പോരിനണവോരിവരെച്ചതിപ്പാ–
നുണ്ടാം തരം വരിക നീരിറങ്ങിനിൽക്ക

എന്നോതിയാ മുടിയഴിച്ചതുകൊണ്ടുപിന്നിൽ
നിന്നോരു കോമനെ മുറയ്ക്കു മറച്ചടക്കി
കുന്നോടിടഞ്ഞ മുലയാലവൾ മീൻകടിച്ചി–
ട്ടെന്നോർക്കുമാറുടലുലച്ചടവായിനിന്നു

എങ്ങോതുകിന്നിവിടെ വന്നൊരു നായരെന്നൊ–
ട്ടങ്ങോട്ടടുത്തൊരു കുറുപ്പുരിയാടിയപ്പോൾ
ഇങ്ങോട്ടടുത്തു വരുമെന്നുടെ മട്ടു കണ്ടി–
ട്ടങ്ങോട്ടു മാറിയുടനെന്നു പറഞ്ഞിതുണ്ണി

ചൊല്ലങ്ങു പോയിതവനെന്നു കുറുപ്പു തീർച്ച–
യില്ലെന്റെ പിന്നിലവനങ്ങിനെ പോയ്മറഞ്ഞു
മെല്ലെത്തിരിച്ചു പറയാമെവനിന്നകന്നി–
ട്ടില്ലേറെയെന്നുമതിനുണ്ണി പറഞ്ഞുപിന്നെ

പോയീ കുറുപ്പുമതുകേട്ടവനെപ്പിടിപ്പാ–
നായിട്ടു മറ്റവരൊടൊത്തു കിഴക്കുനോക്കി
ആയീതൊടായ്കരുതിതെ,ങ്ങിനെയാണിവണ്ണ–
മായീടിലെന്നുടനെയുണ്ണിയുമൊന്നകന്നു

കാണിച്ചൊരിപ്പണി കണക്കിനു പറ്റിയിന്നി–
ക്കാണിക്കുമിതങ്ങരുതമാന്തമുടന്തൻ നടക്കൂ
കാണിക്കൊലാ വെറുമയിങ്ങിനെയിന്നിയെന്നും
കാണിച്ചു കൺമുനയയച്ചു പറഞ്ഞുമെല്ലെ

ഊണുംകഴിഞ്ഞിവരവിലാങ്ങളമാരു പോയി–
ക്കാണുമ്പോൾ വാതിലു തുറന്നെഴുമെന്റെ മച്ചിൽ
കാണും വിളക്കവിടെയപ്പോഴണഞ്ഞിടാഞ്ഞാ–
ലാണുള്ളിനല്ലലിനിയെന്നുമുരച്ചിതുണ്ണി

ചാവാതകണ്ടുമഴലന്നു പൊറുക്കവയ്യാ–
താവാതകണ്ടുമൊരുമട്ടു കഴിച്ചുകൂട്ടാൻ

ആവാതിലുണ്ടു തുണയെന്നു പറഞ്ഞുകർത്താർ
പോവാതകണ്ടുടലുകൊണ്ടു നടന്നുകോമൻ

രാവായനേരമടലിൽ പല കയ്യുകണ്ട
കൈവാളൊടും പരിശ കയ്യിലെടുത്തിറങ്ങി
പൂവാണ്ട വില്ലനരുളാലുടനുണ്ണി ചെന്നോ–
രാവാതിൽ കാണുമൊരിടത്തിലൊളിച്ചിരുന്നു

അത്താഴമുണ്ടരിയൊരാങ്ങളമാരുപോയ–
തോർത്താടൽ വിട്ടു കതകൊട്ടു തുറന്നൊരുണ്ണി
ഉൾത്താരിലെപ്പൊഴുമിരിപ്പൊരു കോമനെത്തൻ
പൊൽത്താരൊടൊത്ത പുതുമെയ്യൊടണഞ്ഞുകണ്ടു

മറ്റുള്ളതപ്പടി മറന്നലരമ്പനറ്റ–
മറ്റുള്ള പൂങ്കണ പൊഴിപ്പതുതന്നെയോർത്ത്
മറ്റുന്നലത്തൊടവർ കാട്ടിയതൊക്കെയെന്നാൽ
പറ്റുന്നതല്ല പറവാനറിയാം നിനക്കും

മോടിപ്പകിട്ടുടയൊരായവൾ കോമനൊടു
കൂടിപ്പുരുങ്ങൽ കലരാതുടനന്നുരാവിൽ
തേടിപ്പടയ്ക്കണയുമാമലമ്പനായ് പോ–
രാടിപ്പതുക്കെയവനുള്ള മിടുക്കടക്കി

നേരമ്പുലർന്നിടുവതിന്നു പെരുത്തടുത്ത–
നേരമ്പെരുന്തെളിവിയന്നു തളർന്നൊടുക്കം
ആരമ്പിൽമുമ്പിതിലിനിക്കതറിഞ്ഞുകൂട
താരമ്പനാർകളി കഴിഞ്ഞു കിടന്നുറങ്ങി

വല്ലാതെ കാക്ക കരയുന്നതു കേട്ടുണർന്നി–
ട്ടല്ലാ പിണഞ്ഞു ചതിയെന്നു പറഞ്ഞുകോമൻ
നല്ലാരണിക്കണിയലായെഴുമുണ്ണിയമ്മ
നില്ലാതെ നല്ലവഴി കണ്ടുചിരിച്ചുറച്ചു

ഉണ്ടാക്കിടാം പണി,യുടുത്തിടുവാൻ മുഷിഞ്ഞ
മുണ്ടാക്കിടേണമുടലിൽ ചളി ചേർത്തിടേണം
കണ്ടാൽക്കണക്കിലൊരു പാണനിതെന്നുതോന്നി
ക്കൊണ്ടാൽക്കുഴക്കുവരികില്ല വഴിക്കുതെല്ലും

വന്നീടുമാങ്ങളകൾ കാണുകിലൊട്ടകന്നു
നിന്നീടുകൊന്നു തൊഴുകേയ്ക്കുക കൂട്ടരെന്നാൽ
പോന്നീടുമെന്നുമുരചെയ്തൊരു പാണനാക്കി–
പ്പിന്നീടു കോമനെയുമന്നു പറഞ്ഞുയച്ചു

വണ്ടാരണിക്കുഴലി പെട്ടിയിൽവെച്ചു പൂട്ടി–
ക്കൊണ്ടാളുടൻ പരിശ വാളിവയന്നുപിന്നെ
തീണ്ടാരിയായിടുകയാലൊരു മുണ്ടെടുപ്പാൻ
തണ്ടാർതൊഴുംമിഴിയുണിച്ചിരിവേണ്ടിവന്നു

കേമത്തിയാകുമവൾ മുണ്ടു കൊടുത്തുപിന്നെ
കോമന്റെ വാൾപരിശയെന്നിവ കണ്ടെടുത്തു
ഈമട്ടു പറ്റിടുകയില്ലിവിടത്തിലെന്നോർ–
ത്താമങ്കയാളതുതനാങ്ങളമാർക്കുനൽകി.

കോട്ടയ്ക്കലുള്ളവനുമിങ്ങു നമുക്കുമപ്പാ–

ലാട്ടയ്ക്കുമുള്ളവയിലൊന്നിതു തീർച്ചതന്നെ
ചേട്ടയ്ക്കിതെങ്ങിനെ കിടച്ചിതു കോമനോ ഇ–
ങ്ങോട്ടയ്ക്കുകേറിവരികെന്നു വരുന്നല്ല

കോട്ടയ്ക്കൽ വാഴുമൊരു കുഞ്ഞനതാം മരയ്ക്കാ–
രേറെയ്ക്കു ചുറ്റുമിനിയെന്തിനു നാമിരിപ്പൂ
കേട്ടേയ്ക്കുമേ ചിലരിതെന്നുമുരച്ചുടൻ മേ–
ല്പോട്ടേയ്ക്കു നോക്കിയവർ കൈവരിൽ മൂക്കിൽവെച്ചു

വിട്ടേയ്ക്കവയ്യിവളെ വെട്ടിനുറുക്കിനോക്കി–
ങ്ങിട്ടേയ്ക്കണം കനിവുകാട്ടരുതെന്നൊരുത്തൻ;
മൊട്ടയ്ക്കു നമ്മുടെ ചൊടിപ്പറിയിക്കുവാന–
ങ്ങോട്ടേയ്ര്രുപോണമിനിയെന്നിതിൽ മറ്റൊരുത്തൻ

മാറോടിടഞ്ഞ മുലയാളുടെ മട്ടുപാർത്തുൾ–
ച്ചൂടോടിവണ്ണമവരോതിയിരുന്നിടുമ്പോൾ
വീടോടടുത്തു മരുവും ചതിയെൻ വെളിച്ച–
പ്പാടോടിയെത്തിയിതു കേട്ടു കിടന്നുരച്ചു

വല്ലാത്തതായൊരു നടപ്പിതുകൊണ്ടൊരറ്റ–
മില്ലാത്തമാൽവരുമിവൾക്കുവരുംപിറപ്പിൽ
കൊല്ലാതെ വിട്ടിടുകിലോ പല നോൽമ്പിനാല–
തില്ലാതെയാക്കുവതിനിങ്ങു നമുക്കു നോക്കാം

ചൊല്ലാർന്നൊരമ്പലമതിന്നരികത്തൊരാളും
ചെല്ലാത്ത മട്ടിലൊരു വീട്ടിലിരുത്തിടാം ഞാൻ
എല്ലായ്പ്പൊഴും മലമകൾക്കുടയോരു കാലീ–
നല്ലാർ നിനച്ചു പല നോൽമ്പുകൾ നോറ്റിടട്ടെ

ഊടൊട്ടു കിട്ടിയതിനാൽ ചതിയൻ വെളിച്ച–
പ്പാടൊട്ടു തഞ്ചമൊടുമിങ്ങിനെ ചൊല്ലിയപ്പോൾ
കേടൊട്ടുമേ കരുതീടാതതു നല്ലതെന്നായ്–
മ്പോടോർത്തുകൊണ്ടതവരങ്ങിനെ തീർച്ചയാക്കി

ഉൾപ്പിച്ചിയന്നവരുമുണ്ണിയെ നേരെയാക്കാ–
നേൽപ്പിച്ചു കള്ളനെ, യവൻ കരളും കുളുർത്ത്
പാർപ്പിച്ചു ചൊന്നപടി, പിന്നെ നടന്നതെല്ലാം
കേൾപ്പിച്ചു, കേഴമിഴി കേട്ടു മിഴിച്ചുപോയി

അപ്പോൾ പിണഞ്ഞുചതിയാൽ നെടുവീർപ്പിയന്നൊ–
ട്ടപ്പോർമുലക്കുടമുലഞ്ഞു വലഞ്ഞൊരുണ്ണി
ഇപ്പോഴയച്ചീടുക കോമനൊരാളെയെന്നാ–
യുൾപ്പോരു കൂടുമവനോടഴലോടുരച്ചു

ഒന്നോടിനാനവനു,മെന്തൊരു പിച്ചു കോമൻ
നിന്നോടു ചേരുവതിനാരുമയയ്ക്കയില്ല
എന്നോടുകൂടെ മരുവീടകതന്നെ നല്ല–
തെന്നോതുമായവനൊടുണ്ണിയുറച്ചുരച്ചു

ചത്താലുമെൻകണവനാകിയ കോമനല്ലാ–
തുൾത്താരു മറ്റൊരുവനേകുകയില്ലെടോ ഞാൻ
എത്താൻ മടിക്കുകയുമില്ലവനാളു ചെന്നാൽ

പോയ്ത്താനിതാങ്ങളകളോടറിയിച്ചീടേണം

എന്നോതുമായവളിലുൾക്കൊതി പറ്റുകില്ല-
യെന്നോർത്തകത്തിനുടെ വാതിലടച്ചുപൂട്ടി
നിന്നോടിണക്കി മുതൽ വേണ്ടതു ഞാൻ മരയ്ക്കാർ-
തന്നോടു വാങ്ങിടുവനെന്നു പറഞ്ഞുപോയി

വറ്റീടുമെന്നെയിവനിന്നു ചതിച്ചു, മാലു
മാറ്റീടുവാനിവിടെയിപ്പൊഴൊരുത്തനില്ല
പറ്റീടുമോ പണിയിതെന്നവൾ കോമനിൽ പോ-
യ്പറ്റീടുമുള്ളൊരു നിനച്ചു കുറച്ചുനിന്നു
മാലാർന്നു മേവുമകത്തിനുള്ളോ-
രാവാതിലുന്നുടയ പൂട്ടൊരുവൻ തുറന്നു
കൈവാളെടുത്തരികിൽ വെച്ചവൾ വേണ്ടിവന്നാൽ
ചാവാനുറച്ചു കരൾ കോമനിലാക്കി വാണു

നില്ലെന്നു കൂടെ വരുവോരെ വളപ്പിൽ നിർത്തി
മെല്ലെന്നു വാതിലു തുറന്നുടനേ മരയ്ക്കാർ
കില്ലെന്നിയെ കണയുമായണയുന്നൊരപ്പൂ-
വില്ലെന്നുനല്ലടിമയായ് മുറിയിൽ കടന്നു

മാലാമലർക്കണകളാലുളവായതാറ്റാൻ
മേലാതെ മാപ്പിളയുമുണ്ണിയൊടൊട്ടടുത്തു
പാലാട്ടു കോമനുടെ പെണ്ണിവളെന്നു പുത്തൻ-
പാലായിടഞ്ഞമൊഴിയാളുമുരച്ചെണീറ്റു

പാരിൽപെരുത്തു പുകഴാർന്നൊരു കോമനെന്റെ
പേരിൽപെടുന്ന കനിവേതുമറിഞ്ഞിടാതെ
ആരിപ്പൊഴിങ്ങണവതിങ്ങിനെ കോമനോടു
കേറിപ്പിടിക്കുകിലവൻതല കൊയ്തെടുക്കും

നിൽക്കായ്കപോക പുറകോട്ടിനി മാപ്പിളേ നീ
വെയ്ക്കായ്ക കാലൊരടിപോലുമടുത്തിടേണ്ട
ഇക്കാണുമെന്നുടയ വാളിനു തീനു നൽകാൻ
നോക്കായ്മയെന്നുമവൾ വാളുമുലച്ചുരച്ചു

വെട്ടും പറഞ്ഞപടിയിന്നിവളെന്നുതോന്നും
മട്ടുള്ളൊരാമൊഴികൾ കേട്ടുടനേ മരയ്ക്കാർ
ഇന്നുള്ള പേരിവനൊടേൽക്കിലൊട്ടുമങ്ങു
മെന്നുണ്ടു പേടിയിവനല്ലണികൂന്തലാളെ!

എന്നാലുമെന്നിലൊരു പേടിപെടാതെയിങ്ങു
വന്നാൻപെരുത്തുവഷളത്തവുമോർത്തിവൻതാൻ
കൊന്നാലൊഴിഞ്ഞിനിയൻപക പോകയില്ല
തന്നാലുമെന്നുടയ വാളിതിനിക്കുതന്നെ

എന്നോതി വാളുടനെ വാങ്ങിയാൽ മരയ്ക്കാർ-
തന്നോടിറങ്ങിടുകൊരുങ്ങിടുകെന്നു ചൊല്ലി

തന്നോടുകൂടെ വരുവോരെ വിലക്കി, നേർത്തു-
വരന്നോരു മാപ്പിളകൾ മൂപ്പനൊടാഞ്ഞെതൃത്തു

പാരിൽപ്പുകൾപ്പൊലിമ പൊങ്ങിയ മാപ്പിളയ്ക്കു
പോരിൽപെടുന്നൊരു മിടുക്കു മുറയ്ക്കു കാൺമാൻ
നേരിട്ടിടുന്ന കൊതിയാലൊരു തെല്ലുനേരം
നേരിട്ടുനിന്നു കളിയായമർചെയ്തു കോമൻ

ഇപ്പെണ്ണിലേറെ വഷളത്തമണച്ചുവെന്നോർ-
ത്തീപ്പെട്ട മാപ്പിളയിലേറിയൊരീറയോടെ
ഇപ്പാടിവന്റെ തറവാടുടനേ കുളംകോ-
രിപ്പാനൊരുങ്ങളൊടിറങ്ങിയതാണു ഞങ്ങൾ
ഇങ്ങായവാറു വലുതായിടുമൊച്ച കേട്ടി-
തെങ്ങാരു ചെയ്ത തകരാറതറിഞ്ഞുകൊൾവാൻ
മങ്ങാതെയീവഴി തിരിഞ്ഞു തിരിഞ്ഞു വന്നേൻ
ചങ്ങാതി ചെയ്തതുണകൊണ്ടു തെളിഞ്ഞു ഞങ്ങൾ

തീർച്ചക്കിതൊന്നു പറയാം പുതുതായിടുന്നീ-
വേഴ്ച്ചയ്ക്കുമേലിലയവേതുമണഞ്ഞിടായ്‌വാൻ
ചാർച്ചയ്ക്കു ഞങ്ങളുടെ പെങ്ങളെ വേൾക്കുകെന്നായ്
ചേർച്ചയെക്കുമൊത്തപടി മൂത്ത കുറുപ്പു ചൊന്നാൻ

ഇപ്പേർ പുകഴ്ന്ന തറവാടികളന്നുതൊട്ടു
കെൽപ്പേറീടും പടിയിണങ്ങിയമട്ടിലായി
ഉൾപ്പിച്ചു തീർത്തിതൊരുമാതിരി നല്ലഭാഷ-
യ്ക്കൊപ്പിച്ചു വേളിയിരുകൂറുമിണങ്ങിനാട്ടിൽ

ചൊല്ലാർന്ന നല്ല മലയാളമതിങ്കലെന്തെ-
ന്നില്ലാതകൂറൊടവിടത്തെ വിടാത്തമട്ടിൽ
നല്ലാരണിഞ്ഞൊരു നിനക്കറിവാതോതി-
യല്ലാതെ മാറിതിനു നന്മചുരുങ്ങുമല്ലോ

കാളുന്നിതുൾത്തെളിവു തേന്മൊഴിയിത്രനാളേ-
യ്ക്കാളുനിനക്കുമിഴി തെല്ലുമടച്ചിടാതെ
മൂളുന്നിതിന്നിനിയുമിങ്ങിനെയാകിലെല്ലാ-
നാളും നിനക്കു തെളിവാൻ വഴിനോക്കിടാം ഞാൻ

നെന്മേനിവാകമലർമേനി വെടിഞ്ഞുവാഴ്ത്തും
തന്മേനി നേർപകുതിതന്നെഴുമൂരകത്തു-
ള്ളമ്മേ! നിനക്കുടയ കാലിണ കൈതൊഴുന്നേൻ

കുറിപ്പുകൾ

ആഖ്യാനരൂപത്തിലാണ് കവി കാവ്യം രചിച്ചിരിക്കുന്നത്. കഥ വിനോദരൂപത്തിൽ പറയുകയാണ് ലക്ഷ്യം. ഊണും കഴിഞ്ഞ് ഉറങ്ങുന്നതിനുമുൻപ് ഭർത്താവ് ഭാര്യയെ രസിപ്പിക്കാൻ പതിവായി കഥപറയുന്നതായി കൽപിക്കുന്നു. ഇടയ്ക്ക് ഉറങ്ങിപ്പോകാത്തമട്ടിൽ രസകരമായി പുതിയൊരു കഥ പറയാമെന്ന് കവി പ്രിയയ്ക്ക് വാക്കുകൊടുക്കുന്നു. കഥനശൈലി മുത്തശ്ശിക്കഥയുടേതുതന്നെ. പദ്യത്തിലാണെങ്കില

1. ഇരവിൽ - രാത്രിയിൽ മിന്നൽ നാണിച്ചിടുന്ന മടവാർ - മിന്നലിനെക്കാൾ സുന്ദരിയായ സ്ത്രീ. മച്ചിൽ - മുറിയിൽ.
2. ഇനിക്ക് - എനിക്ക്. (ഈ രൂപം സാധാരണമാണ് കുണ്ടൂരിന്റെ കൃതികളിൽ)
3. കറ്റക്കരിംകുഴലി - കറ്റപോലെ കറുത്ത മുടിയുള്ളവൾ

4. ഞെരുക്കം – പ്രയാസം. കട്ടിത്തമേറുമുടൽ പോര – ഉറപ്പുള്ള ശരീരം മാത്രം മതിയാകില്ല. ഏവനും – ഏതൊരുവനും
5. മന്നിങ്കൽ – ലോകത്ത്. തിരിയാത്തമട്ട് – ഇല്ലാത്തമട്ട്.
ഒന്നൂറതാമരിയ വീടൊടെതൃത്തപാലാ-
ട്ടെന്നുള്ള നല്ല തറവാടവിടത്തിലല്ലോ
ഒന്നൂറാം എന്നുപേരുള്ള പ്രസിദ്ധവീട്ടുകാരോട് എതിരിട്ട പാലാട്ട് എന്ന പ്രസിദ്ധമായ തറവാട് അവിടെ(കടത്തനാട്ട്) യാണ്.
6. ഒന്നൂറാം വീട്ടുകാർ കുറുപ്പന്മാരും പാലാട്ടുവീട്ടുകാർ നായന്മാരുമായിരുന്നു.
മുമ്പേതിനും കരുതിനിക്കതിനിവണ്ണ-
മമ്പോ തിരക്കുമവർ തമ്മിൽ മുഴുത്തിരുന്നു.
ഏതിനും മുമ്പേ അത് എനിക്ക് അത് എനിക്ക് എന്നീപ്രകാരം കരുതി അവർ തമ്മിൽ മത്സരം മുഴു ത്തിരുന്നു. തിരക്ക് – മത്സരം.
7. ശീമപ്പയറ്റ് – പാശ്ചാത്യയുദ്ധമുറ
8. കിട – തുല്യം
9. കാളയ്ക്കുകാണുമൊരുതോളു.... പുരുഷസൗന്ദര്യം വ്യക്തമായ ഉപമാനങ്ങൾകൊണ്ട് വ്യക്തമാക്കുന്നു. എല്ലാ നായകന്മാരും ഒരേ അച്ചിൽ വാർത്തപോലെ തോന്നാൻ ഈ സങ്കേതം കാരണമായി. കരിമ്പ നയ്ക്കു കാളും കുറുമ്പു കളയുന്നുടൽ – കരിമ്പനയുടെ വർധിച്ച അഹങ്കാരം ഇല്ലാതാക്കുന്ന ശരീരം. (അത്രയ്ക്കു ബലിഷ്ഠം)
10. വണ്ടാറണിക്കുഴലി – വണ്ടിനെപ്പോലെ കറുത്ത തലമുടിയുള്ളവൾ. തിണ്ടാടി നേർക്കും – എതിർത്ത് നേരെ വരുന്ന.
11. അങ്ങോർക്കെതൃത്ത – അദ്ദേഹത്തെ എതിർത്ത. ഉശിരിയർന്ന– ചൊടിയുള്ള
12. പാട്ടിൽകഴിപ്പതിന് – യഥേഷ്ടം നടത്തുന്നതിന്
13. കരുതിപ്പിടിക്കും – ആലോചിച്ച് പ്രവർത്തിക്കും
14. താലികെട്ട് – പഴയ ആചാരം. പെൺകുട്ടി പ്രായമാകുംമുമ്പ് മുറച്ചെറുക്കനെക്കൊണ്ടോ മറ്റോ അവ ളുടെ കഴുത്തിൽ താലികെട്ടിക്കുന്ന ചടങ്ങ്. ഇത് വിവാഹബന്ധമല്ല. പക്ഷേ തറവാടിന്റെ പ്രൗഢികാ ണിക്കുന്ന വിധത്തിൽ ആഘോഷവും സദ്യയും വേണം.
15. തിണ്ണന് – അന്ന് തീർച്ചയായും. നാടുവാഴിക്കണ്ണം കുറക്കുമൊരുകട്ടിൽ – നാടുവാഴിയായി എണ്ണി ക്കൊണ്ട്(കരുതിക്കൊണ്ട്) നൽകിയ കട്ടിൽ (വിശ്രമിക്കാൻ കട്ടിൽ)
16. പുതുകൈത്തൊഴിൽ – പുത്തൻ കരകൗശലവസ്തു
തോന്നീടാവുമ്പടിക്ക് – തോന്നിപ്പോകുംവിധം
19. മാറ്റലർമങ്ക – ശത്രുകുടുംബത്തിലെ പെണ്ണ്. കൈവീഴ്ച – കൈപ്പിഴ (ശത്രുവീട്ടുകാരിയെന്നറിയാതെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടതിനെ ഉദ്ദേശിച്ച്)
20. തോന്നിപോലായതവൾ – തോന്നിപോലും ആയത് അവൾ. ചൊടിച്ചുണ – പ്രത്യുത്പന്നമതിത്വം
22. ആകേണ്ടതായി – വരേണ്ടതു വന്നു
23 കരിമ്പുവില്ലൻ – കാമദേവൻ. കായുന്നൊരുള്ള് – വേകുന്ന മനസ്സ്
25 ശത്രുവായ കാമൻ, ഇവന്റെ തലയിൽ ജനിച്ചപ്പോൾ എഴുതിവച്ചത് തട്ടിമാറ്റാൻ ആർക്കു കഴിയും. വരേണ്ടത് വരികതന്നെ ചെയ്യും. അല്ലൽ (ദു:ഖം) മതിയാക്കാം. പുറപ്പെടുക തന്നെ എന്നു തുടർന്നുപറഞ്ഞു.
26. അഴലുവിത്തലരമ്പനെങ്ങുപാവുന്നതും – കാമദേവൻ വിതയ്ക്കുന്ന ദു:ഖമാകുന്ന വിത്ത്.
27. കാറുമല്ലും തൊഴും കുഴലി – കാർമേഘവും രാത്രിയും വണങ്ങുന്ന തലമുടിയുള്ളവൾ.
28. കോളല്ല – ശരിയല്ല
31. അത്താർ തൊഴും – ആ പൂവ് വണങ്ങുന്ന. പൊൽത്താർ – പൊൻപൂവ്
33. ചേട്ടത്തം – ചതിപ്രയോഗം. തടവില്ലല്ല– സംശയമില്ല.
36. ചൊടിയരാങ്ങളമാർക്കൊരയ്മ്പു ചെറ്റില്ല –സമർത്ഥന്മാരായ സഹോദരന്മാർക്ക് ദയ അൽപവുമില്ല.
38. പെരുകുമുങ്കൊട് – വലിയഹുങ്കോടെ
39. ഇടയിളക്കം – ദു:ഖം
40. കെങ്കേമങ്കയർത്തതിൽ –കെങ്കേമൻ കയർത്തതുമൂലം
41. അവളുടെ ആ നിൽപുകണ്ടപ്പോൾ പറ്റില്ല – ശത്രുക്കൾ സംരക്ഷിച്ച പെണ്ണിന്റെ മനസ്സ് അവനിൽ

ചെല്ലുകയില്ല. അവളിൽ കരൾചെന്നുപോയത് അബദ്ധമായി. ഈ ചിന്ത കോമൻ ഒട്ടുമാറ്റി തെളിഞ്ഞുനിന്നു.

42. കോമന്റെ പ്രണയസംഭ്രമം രസകരമായി വർണിക്കുന്നു ഈ ശ്ലോകത്തിൽ. അർത്ഥം: പേടികൊണ്ട് നിൽക്കാൻ മനസ്സുപറയുന്നു. കാമദേവനാകട്ടെ ചെല്ലുചെല്ലു എന്നുപറയുന്നു. നാണം മൂലം അതു വേണ്ട കുറെ കഴിയട്ടെ എന്നു തോന്നുന്നു. പറയൂ എന്ന് ഉടൻ കൊതി ഉപദേശിക്കുന്നു. ഒന്നും സംസാരിക്കുവാൻ ആളല്ലാതെ അവൻ ഒന്നു പരുങ്ങി നിന്നു.
46. ചലത് – കള്ളം. പൊടി കാച്ചുക – നശിപ്പിക്കുക എന്ന അർത്ഥത്തിൽ ഉള്ള ഗ്രാമീണശൈലി.
47. വീട്ടിലുള്ളോരോടിത്തിരിക്കു– വീട്ടിലുള്ളവരോട് അൽപം പോലും
51. മാററലർ – ശത്രു
52. എയ്യുങ്കണയ്ക്കു – എയ്യുന്ന അമ്പിന്. നിയ്യൂങ്കണയ്ക്കു – ഈ ഹുങ്കണയ്ക്കുന്ന. കയ്യും കണക്കുമില്ലാതെ പേമാരിപെയ്യുമ്പോലെ അശരീരിയായ കാമദേവൻ എയ്യുന്ന അമ്പിന് പ്രതിവിധി ആർക്കും അറിയില്ല. ഈ ഹുങ്കണയ്ക്കുന്ന കാമനോടേറ്റ് ഇവൻ തോറ്റു.
53. വള്ളത്തോളിന്റെ ബന്ധനസ്ഥനായ അനിരുദ്ധനിൽ ഇതേ ആശയം നായകൻ നായികയോട് പറയുന്നുണ്ട്. കോമപ്പൻ വായിച്ച സംസ്കാരം വള്ളത്തോളിൽ കിടന്നതാകാം.
58. മൊട്ടച്ചിയാക്കുക – വിധവയാക്കുക
62. അവനിന്നകന്നിട്ടില്ലേറെ – അവൻ ഇന്ന് ഏറെ അകന്നിട്ടില്ല
69. അറ്റമറ്റുള്ള പൂങ്കണ – അവസാനമില്ലാത്ത പൂവമ്പ്
72. നല്ലാരണക്കണിയൽ – സുന്ദരിമാരുടെ കൂട്ടത്തിനലങ്കാരം
78 മരയ്ക്കാരേറെയ്ക്കുചുറ്റും – മരയ്ക്കാർ ഏറെ അടുപ്പം
79 നേക്കിട്ടേയ്ക്കണം – നമുക്ക് ഇടണം. മൊട്ടയ്ക്കു തല മൊട്ടയടിച്ച ഇസ്ലാംമതക്കാരനെ.
83 ഊട്–സൗകര്യം. തഞ്ചം–തന്ത്രം. നല്ല തെന്നായ് മ്പോടോർത്തു– നല്ലതെന്ന് അൻപോടെഓർത്തു
88. നിന്നോടിണക്കി – നീയുമായി ബന്ധിപ്പിച്ച്
97. ഊപ്പിടി– ഭീഷണി. ഇന്നുള്ള പേരിവനോടേൽക്കുകിലൊട്ടു മങ്ങും – നിസ്സാരനായ ഇവനോട് യുദ്ധം ചെയ്താൽ തന്റെ കീർത്തി മങ്ങും.
101. കമ്ണിണയോടുകൂടെയക്കൊണ്ടൽനേർനിറമെഴുന്നൊരുവാൾ ചുവന്നു – കണ്ണിണയ്ക്കൊപ്പം കൊണ്ടൽനിറമുള്ളവാൾ ചുവന്നു
102. കോമന്റെ കണ്ണന് അതിയായ അടുപ്പം (താത്പര്യം) ഉളവാക്കുന്ന ഉണ്ണിയമ്മയുടെ അധരത്തിനുതുല്യമായാൽ (ഉണ്ണിയമ്മയുടെ അധരം പോലെ ചുവന്ന് ആകർഷകമായാൽ) ഇവന്റെ ഉള്ള് ഇനി എന്നിൽവന്നു കളിക്കും എന്നുകരുതി വാൾ ചോരയിൽ കുളിക്കാൻ ഉടൻ തുടങ്ങി. ഉണ്ണിയമ്മയെ സ്നേഹിക്കുംപോലെ വാളിനെയും സ്നേഹിക്കണം.
114. ഈറ – ശത്രുത – ഇപ്പാട് – ഇപ്പോൾ.

മലയവിലാസം

ഏ.ആർ. രാജരാജവർമ്മയുടെ ആദ്യത്തെ സ്വതന്ത്ര മലയാളകാവ്യമാണ് മലയവിലാസം (1895). ഇരുപത്തഞ്ചു പദ്യങ്ങളുള്ള ഈ കൃതിയിൽ, പേരു സൂചിപ്പിക്കുംപോലെ മലയ (സഹ്യ) പർവതത്തിന്റെ ഭംഗികളും മേന്മകളുമാണ് വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നത്. മദിരാശിയിൽ നിന്ന് തിരുവനന്തപുരത്തേക്കു മടങ്ങുംവഴി തിരുനൽവേലി മുതൽ തപാൽ വണ്ടിയിൽ സഞ്ചരിച്ച കവി സന്ധ്യാസമയത്ത് കിഴക്കുഭാഗത്തു നിന്നു സഹ്യപർവതനിര വീക്ഷിച്ചപ്പോൾ മനസ്സിലുയർന്ന വികാരവിചാരങ്ങൾക്ക് അപ്പോൾ തന്നെ രൂപം നൽകിയത്രേ ഈ ലഘുകാവ്യം. 'തപാൽവണ്ടിയിൽ യാത്രചെയ്യുന്നതിനിടയ്ക്ക് രണ്ടുദിവസം (1070 മീനം 30, മേടം 1) കൊണ്ടാണ് രാജരാജവർമ്മ ഇതെഴുതിയത്' എന്ന് ജീവചരിത്രത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഈ രണ്ടു ദിവസത്തിനുള്ളിൽ എപ്പോഴോ രചിച്ചുവെന്നുമാത്രമേ വിചാരിക്കാൻ പറ്റൂ. ഏതായാലും രചനാപ്രചോദനം വെളിപ്പെടുത്തുന്ന വിലപ്പെട്ട ഒരു ഭാഗം ഡയറിയിൽനിന്നെടുത്തു ജീവചരിത്രത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. ''*ആരുവാമൊഴിപ്പാതയിൽ നിന്നു നോക്കുമ്പോൾ കാണപ്പെടുന്ന സഹ്യപർവതനിരയുടെ പകിട്ടും ശോഭയും കണ്ണിൽപ്പെടാതിരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തവിധം അത്ര ചിത്താകർഷകമായിരുന്നു. മദ്ധ്യാഹ്നത്തിൽപോലും മേഘപരിച്ഛന്നങ്ങളായിരുന്ന ഉന്നതശൃംഗങ്ങളെ നോക്കിക്കൊണ്ടുള്ള യാത്ര, എന്റെ കവിതാകൗതുകത്തെ ഒന്നിളക്കിവിട്ടു. മനസ്സിൽ ഉദിച്ചുയർന്ന ആശയങ്ങളെ അപ്പോൾത്തന്നെ പദ്യരൂപത്തിൽ കുറിച്ചിടുകയും ചെയ്തു".* സ്വതേ പ്രകൃതി സ്നേഹിയും സഞ്ചാരപ്രിയനുമായ ആ റൊമാന്റിക്കിന്റെ മനസ്സിനെ ഉദാത്തഗംഭീരമായ ആ മനോഹരദൃശ്യം എത്രയേറെ അദ്ഭുതാഹ്ലാദഭരിതമാക്കിയിരിക്കും എന്നത് നമുക്ക് ഊഹിക്കാൻ കഴിയും. മലയാചലമെന്ന 'സദ്വസ്തു' 'പിടികൂടി' 'ഈവണ്ണമെല്ലാം ചൊല്ലിച്ചതാണെന്ന് കവിതയിലും (പ. 25) പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇതിൽനിന്നെല്ലാം ഒരു വസ്തുത വ്യക്തമാകുന്നു. 'മലയ

വിലാസം' ഒരു ദ്രുതകവനമാണ്.റൊമാന്റിക് – നിയോക്ലാസിക് അംശങ്ങൾ ഇടകലർന്നു പ്രത്യക്ഷമാകുന്ന അന്തരാളഘട്ടത്തിന്റെ(പ്രി റൊമാന്റിക് കാലഘട്ടത്തിന്റെ) കവിതയാണ് മലയവിലാസം

പ്രസിദ്ധീകരണവും പാഠവും

രചന നടന്ന അതേ മാസത്തിലെ 'വിദ്യാവിനോദിനി' മാസികയിലൂടെ (1070 മേടം, പുസ്ത. 6, നമ്പർ 7) 'മലയവിലാസം' പുറത്തുവന്നു. ആർ. രാജരാജവർമ്മ കോയിത്തമ്പുരാൻ എം.എ. എന്നപേരിൽ. ചില വാക്കുകൾക്ക് അതിൽ അടിക്കുറിപ്പെഴുതിച്ചേർത്തത് കവി തന്നെയാകണം.

കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ 1912–ൽ പ്രസാധനം ചെയ്ത പദ്യപാഠാവലി ഏഴാം ഭാഗത്താണ് 'മലയവിലാസം' രണ്ടാമതു വന്നത്. 1930–സ് തിരുവനന്തപുരത്തെ ബി.വി. ബുക്കുഡിപ്പോക്കാർ ആയാംകുടി പി.ആർ. ശങ്കരപ്പിള്ളയുടെ ടിപ്പണത്തോടുകൂടി പുസ്തകമാക്കി. 'ദക്ഷിണഭാഷാഗ്രന്ഥമണ്ഡലത്തിനുവേണ്ടി 1957–ൽ ഡോക്ടർ. എസ്.കെ. നായർ സമ്പാദനം ചെയ്ത 'കാലത്തിന്റെ കവിതകളിലും 'മലയവിലാസസമുണ്ട്.

വിദ്യാവിനോദിനിയിൽ 25 പദ്യമുണ്ടെങ്കിലും പദ്യപാഠാവലിയിൽ 22 എണ്ണമേ ഉള്ളൂ. 14, 15, 25 ഇവ മൂന്നുമാണ് വിട്ടുകളഞ്ഞത്. 25–ാം പദ്യം കാവ്യരചനാഹേതുക്കളെക്കുറിച്ചുള്ള പ്രസ്താവം മാത്രമാണ്. കാവ്യഭാഗമല്ല എന്നതാവാം കാരണം.

ഈ ലഘുകാവ്യത്തെ അഞ്ചു ഭാഗമായിത്തിരിക്കാം.

1. ഇരുണ്ടുനീണ്ട വസ്തുവിന്റെ പുതുമയാർന്ന വർണ്ണന (1–3)

   മലയപർവ്വതത്തെ ഇരുണ്ടുനീണ്ട മഹാരൂപമായവതരിപ്പിക്കുന്ന കവി തുടർന്ന് മൂന്ന് ഉപമാനങ്ങളിലൂടെ മലയനെ വർണിക്കുന്നു.

2. മാരുതനോടുള്ള കവിയുടെ സങ്കല്പഭാഷണം (4–8)

   മാരുതൻ എന്ന ഭാവനാസൃഷ്ടിയെ കഥാപാത്രമാക്കിക്കൊണ്ട് കവി ഒരുക്കുന്ന നാടകീയസംഭവങ്ങളുടെ ചൈതന്യാത്മകത മികച്ച ആസ്വാദനവിഭവമാകുന്നു.ഈ പദ്യങ്ങളിലെ നൂതനത്വം മനസ്സിലാക്കിയാവണം അർത്ഥം ഗ്രഹിക്കേണ്ടത്.

3. മമത്വത്തിന്റെ സ്വാധീനത (9–10)

   നാടകീയമായ പ്രതിപാദ്യവ്യതിയാനം....സ്വദേശാഭിനിവേശമെന്ന തീവ്രവികാരത്തിന്റെ കടുത്ത സ്വാധീനതയിൽ തനിക്ക് ചേതനാചേതനവിവേചന ശേഷിപോലും നഷ്ടപ്പെട്ടല്ലോ എന്നു വിസ്മയിക്കുന്നു.ഈമമത്വബോധം തനിക്കു മാത്രമല്ല മലയനുമുണ്ടായിരിക്കുന്നുവെന്ന് പറയുന്നു.സായന്തനസൂര്യനെ തന്റെ അരുമസന്താനമായ ഉദയസൂര്യനെന്നു നിമിഷനേരത്തേക്കു മലയൻ തെറ്റിദ്ധരിച്ചു.

4. സഹ്യനേപ്പറ്റി സഹ്യനോടുതന്നെ നടത്തുന്ന കവിഭാഷണം (11–23)

   സഹ്യന്റെ വിവിധ സ്വഭാവങ്ങൾ സഹ്യനോടുള്ള ചടുലതയാർന്ന വിവിധ ഭാഷണത്തിലൂടെ ആവിഷ്കരിക്കുന്നു.

5. പരശുരാമനോടും സഹ്യനോടുമുള്ള നമ്മുടെ കടപ്പാട് (24)

   കേരളീയർക്ക് കൃഷ്ണനേക്കാൾ ആരാധ്യനാണ് പരശുരാമനെന്ന് യുക്തിപൂർവ്വം സ്ഥാപിക്കുന്നു.

ഒരു വിലാപം

സാഹിത്യക്ഷേത്രത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ട വി. സി. ബാലകൃഷ്ണപ്പണിക്കർ അവറുകളുടെ വിഗ്രഹത്തിന്റെ ഇടവും വലവും നിറഞ്ഞുകത്തുന്ന രണ്ടു കെടാവിളക്കുകളെന്ന് പ്രസിദ്ധങ്ങളാണ് ഒരു വിലാപവും വിശ്വരൂപവും. വി.സി, കൃതികളിൽ ഏറ്റവും കൂടുതൽ പരാമർശനങ്ങൾക്ക് വിധേയമായിട്ടുള്ളതും ഇവതന്നെ. ഈ രണ്ടുകൃതികൾ ഏതുകാലത്താണ് രചിക്കപ്പെട്ടതെന്ന കാര്യത്തെക്കുറിച്ച് ഇവയെക്കുറിച്ചെഴുതിയ പലർക്കും കൃത്യമയ വിവരം ലഭിച്ചിരുന്നില്ല. എം. ആർ. നായർ ഇക്കാര്യം തുറന്നു പറയുന്നുണ്ട്. ആശാന്റെ വീണപൂവ് അന്ന് മിക്കവാറും വിടർന്നു കഴിഞ്ഞിരിയ്ക്കയില്ല എന്നഒരു ധാരണ പിൽക്കാലത്ത് പലരിലും വേരുറയ്ക്കാനും രചനാകാലത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അജ്ഞത വഴിവെച്ചു.

ആശാന്റെ ' വീണപൂവ് പ്രസിദ്ധികരിച്ചത് 1907 നവംബർ – ഡിസംബർ കാലത്താണ് അതുകഴിഞ്ഞ്

ആറുമാസത്തിനുശേഷം അതായത് 1908 ജൂലൈയ് മാസത്തിലേ ' വിലാപം' പ്രസിദ്ധികൃതമാകുന്നുള്ളു. കവനകൗമുദിയിൽ പിന്നെയും മൂന്നുവർഷം കഴിഞ്ഞ് 1911 ഡിസംബറിലാണ് വിശ്വരൂപത്തിന്റെ പ്രസീദ്ധികരണം. അന്നേയ്ക്കു വള്ളത്തോളിന്റെ ബധിരവിലാപവും കുമാരനാശാന്റെ നളിനിയും പുറത്തുവന്നു കഴിഞ്ഞിരിന്നു. ഈ വസ്തുത മനസ്സിൽവെച്ചുകൊണ്ടല്ലാതെ വിലാപത്തേയും വിശ്വരൂപത്തെയും സമീപിയ്ക്കുന്നത് ശരിയായിരിയിക്കയില്ല.

" വിശ്വസാഹിത്യത്തിലെ ഏതു ഖണ്ഡകാവ്യത്തോടും കിടനില്ക്കത്തക്ക മഹാത്മ്യം വിലാപത്തിന്നുണ്ടെന്നും അതു രചിയ്ക്കുമ്പോൾ പണിക്കർക്ക് വാഗ്ദേവത ഏതോ ഒരു പ്രത്യേക വിധത്തിൽ മുക്തഹസ്തയായി അനുഗ്രഹവർഷം " ചെയ്തിരിയ്ക്കമെന്നും ആണ് ഉള്ളൂർ ഈ കൃതിയെ പ്രശംസിച്ചിരിക്കുന്നത്. തോമസ്ഗ്രേയുടെ ' എലിജി റിട്ടൻ ഇൻ എ കൺട്രി ചർച്ച് യാഡ് ' എന്ന കവിതയോട് ഒരു വിലാപത്തെ താരതമ്യപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടും അതിനുള്ള കടപ്പാട് ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുക്കൊണ്ടും എ.ആർ.നായർ, എം.ലീലാവതി എന്നിവർ സുദീർഘമായ ചർച്ചകൾ നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. പാശ്ചാത്യകാവ്യങ്ങളാണ്. വി.സിയ്ക്കു മാതൃകയായിരുന്നതെന്ന് ഈ ചർച്ചകളിലൂടെ സംശയാതീതമായി തെളിഞ്ഞ വസ്തുതയാണ്.

നടപ്പുദീനം പിടിപ്പെട്ട് മരിച്ചുപോയ തന്റെ പത്നിയുടെ ജഡവും താങ്ങി വർഷക്കാലത്തെ നട്ടപ്പാതിരയ്ക്ക് മങ്ങിക്കത്തുന്ന വിളക്കിന്നരികിൽ നായകൻ ഏകനായിരുന്ന് വിലപിയ്ക്കുന്നതാണ് ഇതിലെ പ്രതിപാദ്യം. താൻതന്നെയാണ് നായകനെന്ന് വ്യക്തമാക്കുന്നില്ലെങ്കിലും കവിതയുടെതന്നെ അനുഭവമാകയാൽ പാശ്ചത്യ വിലാപ കാവ്യമാത്രയിൽ എഴുതപ്പെട്ട ഈ കൃതി തികച്ചും ആത്മനിഷ്ഠവുമാണ്.

' ഞാൻ' എന്ന് നേരെ പ്രയോഗിയ്ക്കാതെ ഒരു പുരുഷൻ എന്നു പറഞ്ഞ് തന്നെ തന്നിൽ നിന്ന് വേർപ്പെടുത്തിക്കാണിച്ചതിന് കാരണം കുട്ടികൃഷ്ണമാരാർ സംശയിയ്ക്കുന്നതുപോലെ കവിയുടെ ആ ബന്ധം സമുദായത്തിന്റെ സമ്മതി നേടിയിരുന്നില്ല എന്നതാണോ? ആകണമെന്നില്ല. സമുദായത്തേയോ ഉന്നതവ്യക്തികളേയോ അങ്ങനെ അതിരുകടന്ന് മാനിച്ചിരുന്ന ഒരാളായിരുന്നില്ല ബാലകൃഷ്ണപ്പണിക്കർ *കാറുപിടിച്ചഭരണ* ത്തെക്കുറിച്ച് പ്രസംഗിക്കാനും *മൂന്നാണങ്ങേക്കു പണ്ടേ ദയിതകൾ* എന്നാരംഭിക്കുന്ന നിന്ദാസ്തുതിപരമായ ശ്ലോകം കേരളവർമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാന് എഴുതി അയ്ക്കാനും അദ്ദേഹം തന്റേടം കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. തനിയ്ക്കു പഥ്യമായിരുന്ന ഒരു കാവ്യസങ്കേതം കവി ഉപേക്ഷിച്ചില്ല. എന്നേ ഇതിനെ കണക്കാക്കേണ്ടു. താൻ കണ്ടും കേട്ടും വായിച്ചും ശീലിച്ചുപോന്ന സ്വന്തം നാട്ടിലെ പഴയ കാവ്യരീതിയിൽ ഇങ്ങനെയൊരു മാറ്റം വരുത്താൻ ഇംഗ്ലീഷ് റൊമാന്റിക്ക് കവിതകൾ വായിച്ചുപരിചയിച്ചിട്ടും അദ്ദേഹം തുനിഞ്ഞില്ല എന്നു വിചാരിയ്ക്കുന്നതാകും ഉചിതം. പാശ്ചാത്യരുടെ റൊമാന്റിക്ക് പ്രസ്ഥാനം ബാലകൃഷ്ണപ്പണിക്കരെ ആകർഷിച്ചിട്ടുണ്ടാവാം. എന്നാൽ അതിന്റെ സവിശേഷതകൾ മുഴുക്കേ അദ്ദേഹത്തിന് സ്വീകാര്യമായിരുന്നില്ല.തനിയ്ക്കു കൊള്ളാവുന്നതെന്നു തോന്നിയ ചിലതൊക്കെ അദ്ദേഹം ഉൾക്കൊണ്ടു. മറ്റുള്ളവയിൽ ഉദാസീനനായി.

കൊടും ഭീതിയുണർത്തുന്ന പ്രകൃതിയുടേയും അതിൽ ഏകാകിയായി ഇരിയ്ക്കുന്ന ഹതഭാഗ്യനയ നായകന്റെയും ചിത്രം അവതരിപ്പിച്ച് കാവ്യപശ്ചാത്തലമൊരുക്കുകയാണ് ആദ്യത്തെ മൂന്നുശ്ലോകങ്ങളിൽ ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. ഒന്നാമത്തെ ശ്ലോകം വായിക്കുന്നതോടെത്തന്നെ കാലബോധമുളവാകുന്നതോടെ രംഗത്തിന്റെ അന്യാദൃശമായ ഭയങ്കരത നമ്മുടെ മുന്നിൽ അനാവൃതമാകുന്നു. രണ്ടും മൂന്നും ശ്ലോകങ്ങൾ കൂടിയാകുമ്പോൾ ചിത്രം പൂർണ്ണമായി :

തിങ്ങിപ്പൊങ്ങുന്ന തമസ്സ്, കടലിൽ കൂടംപോലെ മുങ്ങിപ്പോയ ചക്രവാളം, വർഷകാലരാത്രിയിലെ വിശ്വപ്രകൃതിയുടെ ഭീതിദമായ അനന്തഗാംഭീര്യത്തിനു മുമ്പിൽ നിസ്സഹായനായി അന്തം വിട്ടിരിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ ; ഏകാകിയും ദു:ഖിതനുമായ അയാൾ ലോക പ്രകൃതിയെപ്പോലെ മൗനംപൂണ്ട്,ചേതനയറ്റ ദയിതയുടെ പൊടി പൂരണ്ട പൂമേനിയും താങ്ങി ആപൽസന്നിപാതത്തിൽ സ്തബ്ദ്ധനായി, മുനിഞ്ഞുകത്തുന്ന വിളക്കിന്നരികിൽ അതിന്റെ തിരിനീട്ടാനും കൂടിയാവാതെ കറുത്തമഷിയിൽ തീർത്ത ചിത്രം പോലെയിരിക്കുന്ന ആ ഇരിപ്പ് മലയാള കവിതയ്ക്ക് ഒരു പുതിയ അനുഭവമായിരുന്നു. വിലാപകാവ്യങ്ങളും പ്രകൃതിവർണ്ണനകളും ഇതിന് മുമ്പ് ഇവിടെ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടെങ്കിലും അവയിലൊന്നും കാണാത്ത ഒരു ഭാവതീവ്രത ഈ ശ്ലോകങ്ങളിൽ പ്രത്യേകിച്ചും ആദ്യത്തെ ശ്ലോകത്തിൽ നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്നു.

പശ്ചാത്തലവർണ്ണനയ്ക്കു ശേഷം അടുത്ത ശ്ലോകത്തിൽ പ്രേമം, വിഭ്രാന്തി, താപം,ഭയം എന്നിവക്കൊണ്ട് രക്തനാഡീസ്തോമം സ്തംഭിക്കയാൽ ഒന്നുമറിയാതെയിരിക്കുന്ന നായകൻ തന്റെ പത്നിയ്ക്കു പാരത്രിക ജീവിതത്തിൽ മംഗളം ആശംസിയ്ക്കുകയും അവളുടെ സ്വർഗ്ഗാരോഹണം സങ്കല്പിക്കുകയും അഥവാ അങ്ങനെ ഒരു സ്വർഗ്ഗമില്ലെങ്കിൽ തങ്ങളിവിടെ സ്വർഗ്ഗമാക്കിവാണതുകൊണ്ട് ധന്യരാണല്ലോ എന്നാശ്വസിക്കുകയും അതല്ല പുനർജ്ജന്മ വാദമാണ് ശരിയെങ്കിൽ തങ്ങൾ അടുത്ത ജന്മത്തിൽ ഒന്നിച്ചു ചേരുമെന്ന് ആശിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. തന്റെ പ്രണനിയെ അഗ്രാസനത്തിൽ

ഇരുത്തുന്നതിനു മുമ്പ് വാനോർവനികൾ കൈകൊടുത്ത് അഭിവാദ്യം ചെയ്യുന്നതായിട്ടാണ് കവി വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഈ ഉപചാരരീതി വൈദേശീയമാണ്. കേരളീയമല്ല.

പതിനൊന്നു മുതൽ നാലു ശ്ലോകങ്ങളിൽ പ്രണയിനിയുടെ ഗുണ പ്രശംസയും അവൾക്കു വന്നു പെട്ട ദുരന്തത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പരാമശവും നിർവ്വഹിയ്ക്കുന്നു. തുടർന്ന് അഞ്ചു ശ്ലോകങ്ങളിൽ അജ്ഞേയങ്ങളായ ദിവ്യപ്രകൃതി വികാരങ്ങളേയും സർവ്വജീവിതത്തിന്റെയും മൃത്യുപര്യവസായിതയെയും വിവരിച്ചുദാഹരിച്ച് ഇരുപതാം ശ്ലോകത്തിൽ തത്ത്വജ്ഞാനത്തോട് വിടപറയുന്നു. ഇതിനുശേഷം വരുന്ന ഏഴുശ്ലോകങ്ങളിൽ തന്റെ അപ്പോഴത്തെ ദയനീയസ്ഥിതിയേയും ദു:ഖമയമായ ഭാവിയെയും ചൊല്ലിയുള്ള വിലാപമാണ് .എല്ലാറ്റിന്നുമൊടുവിൽ ചൂടലയിലെത്തിയ ദയിതയുടെ ദീർഘനിദ്രയ്ക്കു ഒന്നുകൊണ്ടും ഊനം വരുത്താനാവില്ലെന്നും അവളുടെ കണ്ണുകൾ നിയതിനിയോഗത്തിൽ മുദ്രിതങ്ങളാണെന്നുമുള്ള കഠിനസത്യം അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ട് വിലാപത്തിൽ നിന്ന് വിരമിയ്ക്കുന്നു.

' ഒരു വിലാപ' ത്തിലെ രണ്ടുമൂന്നു ശ്ലോകങ്ങൾക്ക് തോമസ് ഗ്രേയുടെ*എലിജി*യിലെ സമാനാശയങ്ങളോടുള്ള കടപ്പാട് പലരും ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ബാലകൃഷ്ണപ്പണിക്കർ മൂന്നോ നാലോ ശ്ലോകങ്ങളിലുടെ തന്നിലുള്ള റൊമാന്റിക്കിന്റെ സ്വാഭാവം കാണിച്ചിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ ശേഷിച്ച ഇരുപതിൽപരം ശ്ലോകങ്ങളിലൂടെ കാണിച്ചിട്ടുള്ളത് തന്റെ നിയോക്ലാസിക്ക് പാരമ്പര്യത്തെയാണ്. അഞ്ചാം ശ്ലോകത്തിലെ *വിദ്യുത് സാരത്തിൽ വിദ്യയാലൊട്ടിളകമൊരു വെറും പാവ*യെപ്പോലുള്ള ഇരിപ്പ് നിയോക്ലാസിക്ക് കവികളുടെ ആലേഖ്യരൂപത്തിന്റെ വകഭേദം തന്നെയാണ്. ' ആർത്തിക്കടൽനടു , പൊന്നോമൽച്ചെമ്പകത്തിൻ മലരടി പണിയും കാന്തതൻമെയ്യ് എന്നീ പ്രയോഗങ്ങളും പാതിവ്രത്യ പ്രതാപക്കൊടിയുടെ ചരടേ, പാലഞ്ചുംവാണിയാളേ, മാനോടും കണ്ണി, തോഞ്ചും വാണിയാളേ എന്നീ സംബുദ്ധികളും നിയോക്ലാസിക്ക് ശൈലിക്ക് എണ്ണം പറഞ്ഞ ഉദാഹരണങ്ങളാണ്. സംസകൃത വൃത്തസ്വീകരണവും നിയമേനയുള്ള സജാതീയ ദ്വതീയാക്ഷര പ്രാസദീക്ഷയും നിയോക്ലാസിക്ക് ശീലത്തിന്റെ ലക്ഷണങ്ങളാണ്.

കുട്ടികൃഷ്ണമാരാർ ഒരുവിലാപത്തേക്കുറിച്ച് ഇങ്ങനെ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

നമ്മുടെ കവികൾക്ക് തന്റേടം വെച്ചുതുടങ്ങിയിട്ടില്ലാത്ത അക്കാലത്ത് പത്തിരു പത്തിയഞ്ചു വയസ്സുമാത്രം പ്രായമായ ഒരു നവയുവാവെഴുതിയത് എന്ന നിലയ്ക്കു ഇതൊരുത്ഭുത നിർമ്മിതി തന്നെയാണ്. തീവ്രദു:ഖാകുലമെങ്കിലും തന്റേടം വിടാത്ത എന്തൊരന്തസ്സുള്ള വിലാപം. ഇതിലുന്നയിച്ച തത്ത്വജ്ഞാനശകലങ്ങൾ സാധാരണങ്ങൾ മാത്രമാണെങ്കിലും അവയുടെ ആവിഷ്കരണരീതി കൃത്യഹസ്തരായ കവികൾക്കു കൂടി കൊതിയ്ക്കത്തതാണ് .

കേശവീയം

കെ.സി.കേശവപിള്ള

സരസഗായക കവിമണി എന്ന വിശേഷനാമത്താൽ വിഖ്യാതനായ കെ.സി.കേശവപിള്ള കവിത്രയത്തിന്റെ കാലത്തിനു തൊട്ടുമുമ്പ് സാഹിത്യാന്തരീക്ഷത്തെ പ്രഭാപൂരിതമാക്കിയ പ്രതിഭാജ്യോതിസായിരുന്നു.സാഹിത്യത്തിലും സംഗീതത്തിലും ഒരുപോലെ തിളക്കമേറിയതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ കലാപ്രവർത്തനം. സാഹിത്യത്തിന്റെ നാനാരൂപങ്ങളിൽ – നാടൻപാട്ടുകളിൽ, ആട്ടക്കഥയിൽ, നാടകത്തിൽ,സംഗീതനാടകത്തിൽ,ഗാനകൃതിയിൽ,മഹാകാവ്യരചനയിൽ,ഖണ്ഡകാവ്യത്തിൽ – അദ്ദേഹം തുല്യവൈഭവം പ്രദർശിപ്പിച്ചു.ഹിരണ്യാസുരവധം,ശൂരപത്മാസുരവധം, ശ്രീകൃഷ്ണവിജയം എന്നിവ പ്രസിദ്ധങ്ങളായ ആട്ടക്കഥകളാണ്. ആസന്നമരണ ചിന്താശതകമെന്ന കൃതിയിൽ ഒരു ആസന്നമരണനായ ഗൃഹസ്ഥന്റെ ദു:ഖചിന്തകൾ ഹൃദയം അലിയിക്കുമാറ് നിരത്തിവച്ചിരിക്കുന്നു.ലക്ഷ്മീകല്യാണം, രാഘവമാധവം, സദാരാമ,വിക്രമോർവ്വശീയം എന്നിവ നാടകങ്ങളാണ്.കേരളവർമ വലിയകോയി ത്തമ്പുരാനോടും എ.ആർ.രാജരാജവർമയോടും അടുത്ത ബന്ധം പുലർത്തി.എന്നാൽ വലിയകോയിത്തമ്പുരാനു പ്രിയമായിരുന്ന ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസത്തോട് മമത പുലർത്തിയില്ല.ഭാഷാകവിത എന്ന ലേഖനമെഴുതി ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസത്തേപ്പറ്റിയുള്ള തന്റെ നിലപാട് അവതരിപ്പിച്ചു.കെ.സിയുടെ വാദങ്ങൾ കൊണ്ട് ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസം ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടില്ലെങ്കിലും നല്ല കവിതയ്ക്ക് അതു കൂടിയേ തീരു എന്ന ബോധം തിരുത്തപ്പെട്ടു.ഈ വാദങ്ങൾ രണ്ടു പ്രസ്ഥാനത്തിന് വഴിതുറന്നു.കേരളവർമ്മ പ്രസ്ഥാനവും രാജരാജവർമ്മ പ്രസ്ഥാനവും. രാജരാജവർമ്മ പ്രസ്ഥാനത്തിലും ഒരു മഹാകാവ്യമുണ്ടാക്കണമെന്ന അഭിലാഷത്തിന്റെ ഫലമാണ് കേശവീയം.കാവ്യനാമത്തിന് രണ്ടുവിധത്തിൽ അർത്ഥം കല്പിക്കാം.കേശവപിള്ള നിർമിച്ചതെന്നും കേശവനേപ്പറ്റിയുള്ളതെന്നും.

ശ്രീ മഹാഭാഗവതത്തിൽ നാല്പതിലധികം അനുഷ്ടുപ്പ് ശ്ലോകങ്ങളിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള സ്യമന്തകം കഥയാണ് 12 സർഗ്ഗങ്ങളിൽ 824 ശ്ലോകങ്ങളിൽ മഹാകാവ്യരൂപം പ്രാപിച്ചത്.രാജരാജവർമയുടെ സിദ്ധാന്തമനുസരിച്ച് നിർമിച്ചതാണെന്നു കാവ്യാരംഭത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്.ദ്വിതീയാക്ഷരപ്രാസം ഉപേക്ഷിച്ചിരിക്കുകയാണെങ്കിലും ശബ്ദഭംഗിയിലും അർത്ഥവൈചിത്ര്യത്തിലും കവി വിജയിച്ചിട്ടുണ്ട്.എല്ലാവിധത്തിലുള്ള പ്രാസങ്ങൾക്കും സമപ്രാധാന്യം കൊടുക്കുന്ന രീതിയാണ് ഇതിലുള്ളത്.

കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ(1864–1913)

സംസ്കൃതത്തിലും മലയാളത്തിലുമായി ഒട്ടേറെ കൃതികൾ രചിച്ചു.വിദ്യാവിനോദിനി,മലയാളമനോരമ,രസികരഞ്ജിനി,മംഗളോദയം എന്നിസാഹിത്യമാസികകളിലാണ് തമ്പുരാന്റെ കൃതികൾ ആദ്യം പ്രസിദ്ധീകൃതമായത്.സംസകൃതരചനകളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടവ സുഭദ്രാഹരണം,ജരാസന്ധവധം തുടങ്ങിയ വ്യായോഗങ്ങളാണ്.കവിഭാരതം,അംബോപ ദേശം,തുപ്പൽ കോളാമ്പി,കോരളം,നല്ലഭാഷ തുടങ്ങിയകാവ്യങ്ങൾ നളചരിതം, സന്താനഗോപാലം മുതലായ രൂപകങ്ങൾ എന്നിവയൊക്കെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ രചനകളാണ്.ഇവയിൽ പലതും ദ്രുതകവിതകളായി രചിക്കപ്പെട്ടവയാണ്.

വ്യാസമഹാഭാരതത്തിന്റെ തർജമയാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏറ്റവും വിഖ്യാത സാഹിത്യസംഭാവന.18 പർവ്വങ്ങളും 2000 അദ്ധ്യായങ്ങളും 120000 ശ്ലോകങ്ങളും ഉൾപ്പെട്ട മഹാഭാരതം തർജമ ചെയ്തത് വെറും 874 ദിവസം കൊണ്ടാണ്.മലയാളകവിതയിലെ വെണ്മണി പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെയും പച്ചമലയാളപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെയും വികാസത്തിൽ സുപ്രധാന പങ്കു വഹിച്ച വ്യക്തികൂടിയാണ് കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻ തമ്പുരാൻ.

അധികവായനയ്ക്ക്

1. സാഹിത്യചരിത്രം പ്രസ്ഥാനങ്ങളിലൂടെ, (എഡിറ്റർ) : കെ.എം. ജോർജ്.

2. മലയാള സാഹിത്യചരിത്രം : പി.കെ. പരമേശ്വരൻ നായർ

3. കൈരളിയുടെ കഥ : എൻ. കൃഷ്ണപിള്ള

4. തിരഞ്ഞെടുത്ത പ്രബന്ധങ്ങൾ : എൻ. കൃഷ്ണപിള്ള

5. കേരളസാഹിത്യചരിത്രം (വാല്യം 1) : ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വരയ്യർ

6. കേരളസാഹിത്യചരിത്രം (വാല്യം 2) : ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വരയ്യർ

7. ഭാഷാവലോകനം : കെ.എം. പ്രഭാകര വാരിയർ

8. രാമചരിതം ഒരു വിമർശനാത്മക പഠനം – പി.വി.കൃഷ്ണൻ നായർ

9. മണിപ്രവാളകവിത – പി.വി. വേലായുധൻപിള്ള.

10. മലയാളം – മാറ്റവും വളർച്ചയും : കെ.എം. പ്രഭാകര വാരിയർ

11. മലയാള കവിതാസാഹിത്യചരിത്രം : എം. ലീലാവതി

12. മധ്യകാല മലയാളം : പി.വി. വേലായുധൻപിള്ള.

13. മലയാള ഭാഷാചരിത്രം (എഡിറ്റർ) : എസ്.വി. വേണുഗോപൻ നായർ.

14. കിളിപ്പാട്ട് – എൻ.മുകുന്ദൻ

15. വെണ്മണിപ്രസ്ഥാനം – അകവൂർ നാരായണൻ

16. അമൂല്യശ്ലോകമാല – സമ്പാദകൻ:അരവിന്ദൻ

17. മലയാള സാഹിത്യം കാലഘട്ടങ്ങളിലൂടെ: എരുമേലി പരമേശ്വരൻപിള്ള.

18. ലീലാതിലകം (പഠനവും വ്യാഖ്യാനവും) : ശൂരനാട് കുഞ്ഞൻപിള്ള.

19. ഉണ്ണുനീലി സന്ദേശം (പഠനവും വ്യാഖ്യാനവും): ശൂരനാട് കുഞ്ഞൻപിള്ള.

20. മഹാകാവ്യ പ്രസ്ഥാനം : ടി.പി. ബാലകൃഷ്ണൻനായർ.

21. മലയാള സാഹിത്യചരിത്രം നൂറ്റാണ്ടുകളിലൂടെ (15 ഉം 16 ഉം നൂറ്റാണ്ടുകൾ) സമ്പാദകർ : പി.കെ. പരമേശ്വരൻ നായർ സ്മാരക ട്രസ്റ്റ്.

22. മലയാളസാഹിത്യചരിത്രം 14–ാം നൂറ്റാണ്ടുവരെ – സമ്പാദകർ : പി.കെ. പരമേശ്വരൻ നായർ സ്മാരക ട്രസ്റ്റ്.

23. ഭാഷാപരിമളം : നടുവട്ടം ഗോപാലകൃഷ്ണൻ.

24. ഭാഷാവിചാരം : നടുവട്ടം ഗോപാലകൃഷ്ണൻ.

25. രാമചരിതത്തിൽനിന്ന്മഹാഭാരതത്തിലേക്ക് : എം.എം.പുരുഷോത്തമൻ നായർ.
26. മലയാള സന്ദേശകാവ്യങ്ങൾ ഒരു പഠനം: ചമ്പക്കുളം അപ്പുക്കുട്ടൻപിള്ള.
27. കോകസന്ദേശം – പഠനവും വ്യാഖ്യാനവും : ഗോപിക്കുട്ടൻ.
28. മലയാളഭാഷാചരിത്രം എഴുത്തച്ഛൻവരെ : രത്നമ്മ. കെ.
29. വെണ്മണി കൃതികൾ – എഡി:ശീവൊള്ളി നാരായണൻ
30. പഞ്ചാനനന്റെ വിമർശത്രയം : സാഹിത്യപഞ്ചാനനൻ പി.കെ.നാരായണപിള്ള.
31. കൃഷ്ണഗാഥ – ചെറുശ്ശേരി(സംശോധനം:ടി. ഭാസ്കരൻ)
32. കൃഷ്ണഗാഥാപഠനങ്ങൾ : ടി. ഭാസ്കരൻ.
33.ജ്ഞാനപ്പാന – പഠനവും വ്യാഖ്യാനവും : ഗോപിക്കുട്ടൻ.
34.ഇരയിമ്മൻ തമ്പിയുടെ ആട്ടക്കഥകൾ(പഠനം) –അയ്മനം കൃഷ്ണക്കൈമൾ
35.പാട്ടുപ്രസ്ഥാനം – എസ്.രാജശേഖരൻ
36. അർണോസുപാതിരിയുടെ കാവ്യങ്ങൾ, കറന്റ് ബുക്സ്,കോട്ടയം
37.പച്ചമലയാളം കൃതികളും പഠനങ്ങളും – ഡോ.കെ.പ്രശോഭൻ(സമ്പാദനം,പഠനം)
38. മലയവിലാസം – എ.ആർ.രാജരാജവർമ,കറന്റ് ബുക്സ് ,കോട്ടയം
39.കെ.സി.കൃതികൾ – കെ.സി.കേശവപിള്ള, സാംസ്കാരിക പ്രസിദ്ധീകരണ വകുപ്പ്,കേരളസർക്കാർ
40.മയൂരസന്ദേശം:കേരളഹൃദയം (വ്യാഖ്യാനം)